

Bố Già (The Godfather)

Contents

Bố Già (The Godfather)	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	30
3. Chương 03	42
4. Chương 04	43
5. Chương 05	47
6. Chương 06	50
7. Chương 07	53
8. Chương 08	56
9. Chương 09	60
10. Chương 10	63
11. Chương 11	71
12. Chương 12	81
13. Chương 13	94
14. Chương 14	102
15. Chương 15	121
16. Chương 16	124
17. Chương 17	130
18. Chương 18	132
19. Chương 19	134
20. Chương 20	142
21. Chương 21	156
22. Chương 22	157
23. Chương 23	164
24. Chương 24	175
25. Chương 25	177
26. Chương 26	183
27. Chương 27	191
28. Chương 28	197
29. Chương 29	206
30. Chương 30	211
31. Chương 31	217
32. Chương 32 (Hết)	223

Bố Già (The Godfather)

Giới thiệu

Xuất bản năm 1969 với 11 triệu bản in được bán sạch, là quyển tiểu thuyết hay nhất viết về giới gian

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-gia-the-godfather>

1. Chương 01

Amerigo Bonasera có việc ra tòa, Tòa đại hình New York, Phòng 3 để nghe công lý phán xét, trừng trị hai thằng khốn can tội bạo hành, toan cưỡng dâm con gái lão. Ngài chánh án uy nghi, bộ vệ vén áo thụng đen làm như sắp đích thân ra tay trị hai thằng nhãi ranh đang đứng xơ rớ trước Toà. Giọng ngài sang sảng, lạnh tanh:

- Tụi bây hành động như những quân côn đồ tồi tệ nhất. Tụi bây làm như thú dữ ở rừng vậy! Cũng may mà cô bé đáng thương kia chưa bị tụi bây xâm phạm tiết hạnh, bằng không thì mỗi đứa 20 năm chắc...

Cả hai thằng cúi mặt làm như tui hổ, hối hận. Tóc chúng hớt cao, mặt mũi sáng sủa quá. Nhưng chúng quả là thú vật, thú vật lắm mới dám càn rỡ vậy. Bonasera nghĩ thế, nhưng không hiểu sao lão vẫn mang máng cảm thấy có một cái gì giả trá bên trong vụ xử này.

Dưới cặp lông mày chổi xể, đôi mắt sáng lóng lánh của ngài Chánh án khẽ liếc nhìn khuôn mặt bí xì của Bonasera rồi dừng lại trên chồng đơn xin khoan hồng trước mặt. Ngày cau mặt, rồi nhún vai như sắp phải có một quyết định ngược với chính lòng mình.

- Xét vì tụi bây còn nhỏ, chưa có tiền án và con nhà đàng hoàng... Vả lại xét vì luật pháp đặt ra chẳng phải để trả thù nên tòa tuyên phạt mỗi đứa 3 năm tù, cho hưởng án treo!

Bốn mươi năm hành nghề chủ xe đò, chôn người chết đã quen nên Bonasera giận sôi sùng sục vẫn ngậm miệng làm thinh. Con nhỏ xinh đẹp là thế ngày giờ này còn nằm liệt giường, chiếc cảm bể còn kẹt chưa lành mà cả hai thằng khốn, hai con vật lại ra về thong thả. Vậy là tòa phưởng tuồng còn gì? Kìa cha mẹ chúng đang tíu tít bao quanh hai cậu quý tử. Họ sung sướng, họ cười hả hê.

Bonasera nghiêng răng nghe nổi đắng cay trào lên nghẹn họng. Lão đưa chiếc khăn tay trắng lên bụm chặt miệng, ngó hai thằng khốn đi tà tà trở ra. Mặt chúng tươi rói, chúng tỉnh bơ không thềm nhìn lão một phút. Đành đứng trơ ra vậy. Cha mẹ chúng tò tò đi theo: hai cặp vợ chồng Mỹ trạc tuổi lão, bề ngoài Mỹ rất bẽn lẽn ra mặt nhưng ánh mắt vẫn cứ vênh vào ngòm.

Không nhin nổi, Bonasera vọt ra khỏi hàng ghế hét toáng lên: "Được rồi! Tụi bây sẽ được khóc như tao. Con cái tụi bây làm khó tao thì tao sẽ cho tụi bây thử ném mùi đau khổ!"

Thấy vậy mấy ông luật sư đi sau cùng vội đẩy các thân chủ đi tới, đi nhập một với hai thằng con đang chậm bước hẳn lại làm như chúng sẵn sàng đứng ra bảo vệ cha mẹ vậy. Một bố lục sự đồ sộ còn đứng ra chắn lối Bonasera, sợ lão làm hoảng... nhưng có chuyện gì xảy ra đâu?

Bao nhiêu năm lập nghiệp ở đất này, ăn nên làm ra được cũng vì Bonasera một mặt tin tưởng ở công lý, ở trật tự xã hội. Đứng ngơ ngẩn trước tòa, cảm thù đến toé khói, đầu óc chỉ lờn vờn ý định trả thù, nghĩa là sẵn ngay một khẩu súng, bắn bỏ cả hai thằng khốn, nhưng Bonasera cứ phải cắn răng an ủi vợ đang

đứng lặng người chưa hiểu chuyện gì:”Thôi vậy là mình bị chúng giỡn mặt rồi! Điệu này đành phải lết tới ông Trùm mới xong... “

Lão quyết định tìm tới cố nhân Corleone, tổn bao nhiêu thì tổn...

Một mình trong căn phòng khách sạn diêm dúa ở Los Angeles, kếp Johnny Fontane cũng mượn rượu giải sầu như bất cứ thằng đàn ông nào bị vợ bỏ trên cõi đời này. Nằm bật ngửa trên tấm nệm đó, hắn đưa chai úytki lên uống từng ực, rồi vớ xô nước đá lạnh tợp vài ngụm đưa cay.

Bốn giờ khuya, rồi men rượu bốc lên, đầu óc hắn chỉ lờn vờn ý định “thịt” con vợ, nếu nó về đây. Nếu nó còn về. Không lẽ giờ này “phôn” về cho con vợ cũ, thăm hỏi mấy đứa con hay phá mấy thằng bạn, gọi dựng nó dậy? Kỳ cục quá. Minh xuống dốc rồi. Chớ hồi đang lên thì nửa đêm chợt nhớ ra “phôn” chơi chơi cho bạn bè mới là tình sâu nghĩa nặng. Chán mớ đời. Hắn mỉm cười chua chát, nhớ ngày nào chỉ nội chuyện lên, xuống của chàng Johnny Fontane cũng làm nhức tim mấy cô đào lớn nhất nước Mỹ.

Mãi mới nghe tiếng khoá mở lách cách. Johnny biết là nó về, nhưng vẫn làm bộ tỉnh bơ nốc rượu. Nó bước vô, nó đứng sững ngay trước mặt, hắn cũng cứ ì ra. Coi, con này còn đẹp quá chớ? Khuôn mặt thiên thần, đôi mắt tím mơ huyền, khổ người mình dây vô cùng cân đối. Trên màn bạc nó càng lộng lẫy, mỹ miều nữa. Trách nào cả triệu anh em, sẵn sàng bỏ tiền mua vé xinê chỉ cốt để chiêm ngưỡng dung nhan Margot Ashton.

Johnny lè nhè hỏi:”Mày đi đâu về giờ này?” Nó buông một câu:”Đi ngủ với trai”. Giận quá, hắn gạt tung cái bàn, nhảy dựng lên túm cổ. Toan đập thì khựng lại, buông xuôi tay. Con khốn nạn cười ngặt nghẽo, cười phá lên. Đành phải đập. Họng nó la lớn: ”Ê, không đánh vào mặt. Tao đang đóng phim nghe!”

Thế là Johnny cứ bụng mà loi. Nó té ngửa, hắn nhào theo, dè cứng. Nó nghệt thở, há miệng thở hồng hộc, hơi thở nghe lại thơm thơm nữa! Hắn bèn lựa mấy chỗ thịt non, phơi nắng đỏ hồng ở đùi, ở vai để cứ thế mà giộng túi bụi, giộng ồ ạt như hồi còn nhỏ quen bắt nạt mấy đứa nhỏ đầu đường xó chợ. Cái lối “tắm quất” này thám đòn đao để mà khỏi sợ để lại vết tích, tang chứng như gãy răng, bể miệng.

Nhưng làm sao “tắm quất” nó mãi được. Johnny chịu. Con khốn nạn biết vậy nên cười hăng hắc, cười thách thức. Lốp vấy lựa thù bên trong lộ ra, nó nằm xoạc căng, nằm tồ hô ra, miệng la lớn:”Đây này. Mày cứ đánh đi, đánh nữa đi... Mày thì chỉ có thể!”

Chán quá, Johnny lồm cồm bò dậy. Hận lắm nhưng lại đánh không nổi con điếm này chỉ vì nó đẹp quá, đẹp quá đi. Margot cũng vùng dậy theo, nhún một phát là đứng phắt dậy, đứng chống nạnh trước mặt..., rồi đi một đường vũ ưỡn ẹo, nhún nhảy “chọc què”.

- Mày đập tao... ăn thua gì! Như con nít vậy... Cái thứ mày thì làm ăn gì? Không bằng một đứa con nít! Vậy mà cũng đàn ông. Bộ mày cũng làm tình cũng như mày “sữa” mấy bài máy nước ấy hả? Còn lâu! Thôi nhè, bái bai Johnny...

Thế là nó biến vào phòng ngủ, khoá cứng cửa lại. Johnny ngồi bệt xuống sàn, chán nản úp mặt vào hai bàn tay, mặt mỗi, nhục nhả đến rã rời người.

Một lúc sau, nhờ chịu đựng thất bại đã quen nên gắng gượng lấy lại tinh thần, Johnny nhấc điện thoại lên, gọi một chiếc tắc xi ra phi trường cấp tốc. Phải bay về New York ngay. Tình hình này nguy ngập quá. Chỉ có một người cứu vãn nổi hắn. Chỉ có một người đủ thể lực đủ sáng suốt thương yêu hắn. Đó là bố già Corleone.

Ông chủ lò bánh Nazorine người mập mập in hệt một ổ bánh mì Ý. Quần áo bám đầy bột, hắn bực bội cắn nhả vợ con. Chú làm công Enzo đâm hoảng hồn vì vụ này: bộ đồ tù binh mặc vô rồi, đeo băng tay chữ xanh đàng hoàng rồi mà trễ giờ sang trại tập hợp thì nguy quá! Hắn thuộc đám vài ngàn tù binh Ý được trưng dụng làm thợ để phục vụ kỹ nghệ sản xuất nên lỡ có chuyện lộn xộn phải trở về nghiệp cũ thì đau khổ lắm lắm.

Ông chủ lớn tiếng chất vấn:”Mày tính bêu xấu gia đình tao? Mày biết là hết chiến tranh này mày sớm muộn cũng bị tổng cổ về Sicile nên mày cố tình để lại cho con gái tao một cái bầu kỷ niệm chứ gì?”. Cu cậu Enzo người thấp lùn, vạm vỡ vội cuốn quýt đưa tay lên ngực thề:”Thưa ông chủ... Tôi xin thề có Đức Mẹ, tôi không dám lợi dụng lòng tốt của ông chủ. Tôi thương cô chủ thiệt tình, tôi muốn xin cưới hỏi đàng

hoàng. Tôi thật không nên không phải, nhưng nếu bị tổng về xứ thì chẳng thể nào trở qua được. Đành phải xa Katherine vĩnh viễn”.

Lúc bấy giờ bà chủ mới gắt:”Thôi im đi, đừng vớ vẩn nữa. Anh biết phải làm gì mà? Thằng Enzo cứ việc ở lại, có gì gọi nó qua Long Island với bà con mình”.

Katherine chỉ có khóc. Con bé mập tròn, quê mùa và trông như có ria mép thế kia thì kiếm sao nổi một thằng chồng bánh như Enzo? Cái thằng lại biết chiều chuộng đúng cách, đúng chỗ nữa! Quay sang phía bố, con bé nức nở:”Ba không có cách gì giữ Enzo thì con sẽ bỏ nhà này đi theo anh ấy. Con về Ý liền...”

Nazorine ngấm con nhỏ. Đúng típ con gái bố. Nó hăng lắm. Có lần rõ ràng, ban ngày ban mặt nó dám âu yếm cạ bàn toạ vào trán thằng Enzo lúc thằng này cúi phía sau lom khom bưng khay bánh chất vô quầy. Vụ này không khéo dần xếp thì tụi nó dám làm bậy lắm. Đành phải kiếm cách vận động cho nó ở lại, nhập tịch dân Mỹ. Chỉ có một người thu xếp nổi. Bố già Corleone chờ ai?

Ba người nói trên cũng như nhiều người khác đều nhận được thiệp mời của bố già Corleone dự lễ vu quy của cô gái út Costanzia vào thứ Bảy cuối tháng Tám năm 1945. Dù bây giờ nhà cao cửa rộng bên Long Island nhưng một người như Vito Corleone đâu thể quên bạn bè cũ, láng giềng giềng xưa.

Đám cưới linh đình, khách đến đông, ăn uống suốt ngày. Một dịp vui đúng lúc quá. Chiến tranh với Nhật vừa dứt xong, đâu còn nơm nớp sợ tin dữ chợt tới cho đứa con ngoài mặt trận nên ai nấy cùng vui thả dãn. Muốn vui thì còn gì bằng đi đám cưới?

Vì lẽ đó sáng thứ Bảy bạn bè Ông Trùm từ New York kéo róc sang. Đồ mừng cô dâu là những phong bao màu kem đầy tiền, tiền mặt chứ ngân phiếu thì khỏi. Kèm theo là tấm thiệp ghi rành rẽ tên người mừng, càng tôn kính ông bố bao nhiêu thì tiền mừng cô dâu càng bộn bầy nhiêu.

Ông trùm Vito Corleone típ Mạnh thường quân, ai có chuyện nhờ vả cũng không để cho thất vọng. Không hứa hão, không có lối chối từ “Tôi không đủ sức”. Không cứ bạn bè quen biết mà cũng chẳng cần sau này có thể đền đáp được hay không. Chỉ cần mỗi một thứ, đó là tình bạn, do đích thân đương sự nói lên. Chừng đó thì bất luận giàu nghèo sang hèn, Ông Trùm cũng lưu ý giải quyết giùm kỳ được, san bằng mọi trở ngại cho lúc thành toàn mới thôi.

Vì đức tính đó, Vito Corleone có nhiều bạn và được tôn xưng Ông Trùm, thành thạo còn có người thân mật gọi Bố Già. Và để tỏ lòng tôn kính thì một món quà nhỏ mọn đủ rồi, đừng nói đến lợi. Một bình rượu chất nhà cất lấy, một giỏ bánh cay tarelles ngày lễ giáng sinh. Cùng lúc đó nếu biết điều thì nên kín đáo tự coi như mình có nợ để ân nhân có quyền cho gọi tới, mỗi khi có chút việc muốn nhờ lại.

Ngày gả con gái là ngày trọng đại, đích thân Ông Trùm ra đón khách tận bậc cửa lớn. Toàn bạn bè quen thân, tin cậy cả, trong số đó thiếu gì kẻ nhờ giúp đỡ mà làm nên sự nghiệp, nhân dịp vui mừng này mới dám gọi tiếng bố già thân mật? Giúp đỡ đám cưới toàn là bạn bè tự động chạy tới. Chẳng hạn như khoản rượu, tất cả mọi thứ rượu đã có một ông bạn già bao hết, lại còn xung phong lãnh chân barman. Dọn bàn ghế, bưng thức ăn là đám bạn của mấy đứa con trai. Nấu cỗ là mấy bà bạn trong khi bỏ bịch cô dâu lãnh vụ treo đèn kết hoa tưng bừng đầy một khu vườn nửa mẫu.

Đã là khách thì Ông Trùm tiếp đón như nhau hết, tuyệt không có kẻ khinh người trọng. Xưa này vẫn vậy. Đặc biệt hôm nay Ông Trùm lên bộ đồ lớn cắt thật khéo, chạy tới chạy lui lẳng xăng nên anh nào không biết đám tưởng bầy là chú rể lắm!

Đứng sau Ông Trùm là hai trong số ba đứa con trai. Đứa lớn tên Santino nhưng trừ ông bố ra ai cũng gọi là Sonny. Cậu cả này bị các bậc cha chú kỵ lắm nhưng bọn trẻ lại khoái. Gốc Ý, mới nhập tịch dân Mỹ có một đời mà vóc dáng được như hần có thể gọi là lớn con: Sonny cỡ thước tám nhưng nhờ mớ tóc quăn dày cộm trông cao hơn nhiều.

Khuôn mặt hần đều đặn và rõ nét đa tình, miệng rộng môi dày và cảm lẹm vô một chút nên trông càng dâm.

Mấy bà sồn sồn hồng to miệng rộng thấy cậu cả là tha hồ ngắm nhưng đặc biệt trong đám cưới này có ngắm cũng vô ích. Vì dù có mặt vợ hần và ba đứa con nhỏ, Sonny vẫn ngập ghé cô bé phù dâu Lucy Mancini đang ngồi đây kia, rục rờ trong bộ phù dâu màu hồng, mớ tóc đen nhánh cài một vòng hoa. Làm gì có

nàng không biết? Suốt một tuần nay hai đứa nhăm nháy nhau chán chê và sáng hôm diễn tập trước bàn thờ Chúa nàng còn bám tay chàng một phút. Phù dâu bạo đến thế là cùng.

Đối với em Lucy thì chẳng cần anh Sonny phải hách như ông già. Mạnh khoẻ, gan dạ đủ rồi. Tính hấn rộng rãi, bụng dạ cũng hào sảng chớ đâu phải chỉ giỏi cái khoản kia? So với Ông Trùm thì Sonny thiếu đứt nét khiêm tốn, dễ giận, dễ cáu, quyết định nông nổi. Vì vậy trong công việc làm ăn hấn giúp bố rất đắc lực mà ít ai tin một ngày kia hấn sẽ là người kế vị.

Cậu hai Frederico, gọi tắt là Fred có thể nói là đứa con trai trong mộng của mọi gia đình; y chăm chỉ, có hiếu, bố gọi đến là dạ ngay. Ba mươi tuổi đầu vẫn chưa có vợ, vẫn ở chung với bố mẹ. Không hề cãi lại, dây dưa với cô nào để gây phiền phức cho gia đình. Người tầm thước, mặt mũi không được bảnh trai nhưng cũng phẳng phất nét đa tình nghĩa là mái tóc xoăn rậm, cặp môi chỉ dày thườn ra.

Típ người Fred chẳng phải trời sinh ra để chỉ huy. Hấn mềm quá, thiếu hấn cái mãnh lực buộc người khác phải tuân lệnh nên chắc chắn việc kế nghiệp chẳng bao giờ đến hấn.

Đứa con trai út trong nhà, cậu ba Michael không đứng cùng hai anh phía sau lưng Ông Già mà ngồi riêng một nơi, ở tuốt một góc vườn. Nhưng có ngồi tách ra vẫn cứ bị thiên hạ chú ý như thường vì cả nhà chỉ có một mình hấn là dám cưỡng lệnh Ông Trùm. Trông hấn không đa tình như hai anh, mái tóc đen lẳng chớ không xoăn. Da mịn như con gái nên hấn đẹp trai một cách thanh tú. Hồi còn nhỏ Ông Trùm cứ e ngại thằng út quá nhiều nữ tính, mãi đến năm 17 tuổi ông mới yên tâm.

Chủ ý của Michael là tuyệt đối không muốn dính dáng đến việc nhà, không dây dưa vào công việc làm ăn của bố nên ngồi cũng ngồi tách ra một nơi. Bên cạnh hấn là cô bồ cả nhà chỉ nghe nói, mãi hôm nay hấn mới dẫn về. Michael giới thiệu rất chững chạc nhưng xem ra chẳng ai khoái vì nhà này quả không hợp với típ đàn bà con gái Mỹ. Họ chê cô này gầy quá, mặt mũi “trí thức” quá mà cứ chỉ quá luông tuồng. Ngay cái tên nghe cũng lạ tai rồi, đàn bà con gái gì mà tên Kay Adams? Nó Mỹ quá, ngắn ngủn quá... nghe không vô.

Ông Trùm làm như không chịu Michael, điều đó thấy rõ. Chẳng là hồi trước hấn là con cưng trong nhà, sẵn sàng kế nghiệp sau này vì hấn giống bố in hệt ở chỗ ngoài sự khôn ngoan còn có một quyền lực tiềm ẩn, làm như trời sinh ra để làm lãnh tụ, hễ cất tiếng nói là thiên hạ không nghe không xong vậy.

Có điều chiến tranh vừa bùng nổ là cậu ba Michael hăng hái nhảy ngay vô Thủy quân lục chiến, coi lệnh cấm của bố như không có. Ai chớ Ông Trùm đời nào chấp nhận để cho thằng con trai út nhào đầu vô chỗ chết, phục vụ cho những thằng ở đâu đâu và hy sinh lẳng nhách như vậy? Lập tức có màn tung tiền ra vận động ngầm, lo lót bác sĩ nhà binh. Vận động đủ mọi mặt, tốn kém kể gì nhưng làm sao cản nổi một gã con trai 21 tuổi khi nó nhất định xung phong?

Sau đó Michael đi tác chiến, đánh trận tùm lum miền Thái bình dương, lên lon Đại úy và bắt nhiều huy chương. Năm 1944, tạp chí Life đi nguyên một phóng sự bằng hình ca ngợi chiến công hiển hách của Đại úy Michael Corleone. Tờ báo một ông bạn đưa cho Ông Trùm coi chứ người nhà đâu dám? Ông bố chỉ nhún vai lẩm bẩm: "Cái thằng... chỉ hùng cho người ngoài!"

Đầu 1945, sau thời gian nghỉ dưỡng thương, Michael được giải ngũ mà không ngờ chính ông bố đã vận động vụ này. Nhưng về nhà mới có vài tuần thì chẳng cần bàn bạc hỏi ý kiến ai, cậu út đã mau mau ghi tên học Dartmouth. Để có cơ không phải ở nhà. Phải vụ đám cưới con em gái, Michael mới bò về nhà để luôn thể trình diện vị hôn thê.

Ngồi sòng vai ở tuốt một góc vườn, Kay lấy làm khoái chí nghe chàng kể những mẩu “chuyện vui” về mấy ông khách kỳ dị hiện có mặt trong đám cưới ngày hôm nay. Với cô nàng thì bất kỳ chuyện gì vui lạ, ngộ ngộ đều khoái nghe lắm. Michael càng ham kể...

Sau cùng Kay nhận ra một đám bốn ông khách đang quanh quẩn quanh hũ rượu chát tổ bố. Nàng đoán mấy ông này phải có chuyện bói rồi, bứt rứt chớ chẳng đi ăn cưới khơi khơi. Michael khen ngay: "Em nhận xét tinh lắm. Mấy cha đó chắc có chuyện nan giải, muốn gặp riêng ông già để nhờ vả đấy. Thấy không, ông già đi đến đâu là mắt họ dõi theo theo đến đấy".

Ông Trùm Corleone đang đứng đón khách thì một chiếc Chevy đen ở đâu chạy tới dừng ở vỉa hè bên kia phía ngoài cư xá. Có hai thằng ngồi băng trước. Chúng lấy sổ tay ghi từng số xe một, không cần dấu diếm.

Sonny vội phi báo: "Cớm, bố ạ!"

Ông Trùm nhún vai: "Kệ chúng nó... Ngoài lộ thì chúng làm gì tha hồ. Mình đâu có mua hết đất nhà nước?"

Sonny giận đỏ mặt. "Mấy thằng khốn..., không nể nang gì hết!" Nó hăm hờ nhảy mấy bậc cửa, chạy băng ngang cư xá tới kế bên chiếc Chevy đen, thò cổ vào toan hùng hổ với mấy thằng lái xe. Thằng cớm phớt tỉnh móc ví chìa tấm thẻ hình sự. Sonny làm thỉnh lui lại, nhăm cửa sau xe nhỏ một phát nước bọt rồi quay lưng tà tà đi. Hắn cố ý mong cho thằng lái xe chạy theo để lọt vào cư xá là có chầu ăn đòn hội chợ, nhưng đời nào nó mắc mưu.

Vừa bước lên Sonny vừa cần nhần: "Bọn FBI bố ạ! Nó lấy hết số xe"

Vụ FBI cho agiăng tới "đi đám cưới" đã được tiên liệu rồi nên theo lời khuyến cáo của Ông Trùm, bọn đàn em và mấy ông bạn thân nhất bữa nay đều xài xe đi mượn hết. Thằng Sonny nóng giận vô lý thật nhưng xét ra cũng có lợi là chứng minh cho bà con anh em biết chẳng ai mời cớm đến mà e ngại.

Giận thì Ông Trùm không giận vì từ bao lâu rồi ông vẫn chủ trương là trên cõi đời này có nhiều khi bị người ta chửi vào tận mặt cũng vẫn phải nhịn nhục lờ đi với niềm an ủi miễn còn sống được, còn mở mắt ra được thì còn có ngày một thằng hèn yếu nhất có quyền rửa hận một tay thế lực nhất. Nhiều anh phải phục lãn Vito Corleone ở điểm nhịn nhục này.

Ở sân sau ban nhạc bắt đầu chơi. Khách khứa đủ mặt rồi. Ông Trùm Corleone bèn quên bống vụ FBI để hớn hờ dẫn hai thằng con trở vô.

Khu vườn rộng đen nghệt cả trăm người. Ai khoái khiêu vũ thì nhảy lên chiếc bàn gỗ kê cao khỏi mặt đất chung quanh treo đèn kết hoa. Bằng không thì ngồi dài dài khắp vườn vì chỗ nào cũng có bàn, thức ăn thơm ngon chất như núi và rượu chất, thứ nhà làm đặc biệt thì từng hũ lớn 5 lít một.

Bàn danh dự của cô dâu chú rể dĩ nhiên phải cao hơn một chút. Bọn phù dâu phù rể đứng ngồi quây quần quanh cô dâu Connie. Đám cưới tổ chức đặc biệt theo phong tục cổ của người Ý, dĩ nhiên cô dâu chẳng hài lòng chút nào. Nhưng có "nhà quê" cũng phải chịu, phải chịu vì nội cái vụ chọn thằng Carlo Rizzi làm chồng cũng đã nghịch ý ông bố quá sá rồi! Vì đối với gia đình này thì Carlo Rizzi "lai" 50%. Cha nó gốc Sicile thật nhưng mẹ người miền Bắc nên nó có mớ tóc vàng và cặp mắt xanh thế kia. Cha mẹ nó lập nghiệp ở Nevada nhưng cu cậu phải bỏ xứ đi vì có chuyện lộn xộn với pháp luật. Lên New York sống nó gặp Sonny và chớp luôn con em. Trước khi gả con, dĩ nhiên Ông Trùm phải cử một số đàn em tin cẩn đi Nevada để điều tra về gia thế cậu rể tương lai. Thì ra Carlo bị dính vô một vụ súng ống sao đó nên phải trốn chứ thực ra vụ này giải quyết dễ cái một. Nhưng cái hay trong vụ này là Ông Trùm đã đánh hơi ra vụ thầu sòng bạc ở Nevada kiếm ăn rất ngon nên tiện thể sai bọn đàn em đi làm một công hai việc.

Conny Corleone thực ra không đẹp vì thuộc típ con gái thì gầy nhưng lấy chồng ít năm sẽ mập thù lù. Tuy nhiên nhờ còn con gái và nhờ bộ đồ cô dâu trắng muốt, cô bé trông lộng lẫy, xinh đáo để. Ngồi bàn danh dự mà tay nó cứ luồn xuống phía dưới bảm đùi chú rể mỗi chúm lại hôn gió lia lịa.

Connie chịu thằng Carlo ở khoản nó vừa đẹp trai, vừa lực sĩ. Tay nó, vai nó bắp thịt vun lên, cái lưng làm như căng rách bộ đồ đến nơi. Cứ như điệu nó biểu diễn thì Carlo cương vợ lắm, chịu vợ lắm, rót rượu nó cũng rót hầu. Tuy nhiên tất cả cũng chỉ là kịch, cặp mắt nó chỉ nhắm nháy ngó chiếc túi lụa trắng con nhỏ đeo một bên vai. Cái túi bấy lớn và căng ra như thế kia thì phải biết là bọn tiền phong bì! Đám 10.000 hay 20.000 đô không chừng... Carlo mỉm cười. Bấy nhiêu đó đủ rồi. Giai đoạn đầu mà. Chớp được con nhỏ này thì cả đời cứ nằm dài ra cũng không lo đói.

Trong đám quan khách cũng có một vị trẻ tuổi, "lên cây" rất hách đàng bận tâm "nghiên cứu" túi bạc kè kè của Connie. Đó là thằng Paulie Gatto mặt lưỡi cày. Thì ra vì quen nghề "ngánh" nên thấy túi bạc ngon ăn là nó động lòng ngó chơi tưởng tượng đớp cách nào ăn chắc cho đỡ buồn, chớ ở đây thì ông nội nó cũng không dám biểu diễn nghề nghiệp.

Vì Xếp Peter Clemenza của nó đây kia! Xếp đang hăng máu khiêu vũ loạn. Già rồi, có bụng rồi mà Clemenza cứ thấy em nào ngon mắt là ôm bừa, nhảy loạn. Ban nhạc chơi một bản Tarantella siêu bình dân nên cô bác hoan nghênh âm ỉ, Xếp Clemenza lại có dịp biểu diễn những bước lả lướt vô cùng điệu nghệ, nên dù có sừng sừng như một ông hộ pháp cũng không "thất nghiệp" một giây một phút. Các cô khoái đã đành, mấy bà sồn sồn cũng bám lấy Xếp, không cho nghĩ! Rốt cuộc mấy cặp trẻ đành rút lui, nhường sàn nhảy ột

mình Xếp quay cuồng. Gặp một bà nhỏ con thì ngực vừa đụng đến cái bụng phệ của Clemenza và hai bên cứ cạ qua cạ lại giữa tiếng rên rỉ của một cây mandoline: hoạt cảnh vừa tặc tịu, dâm dăng lại vừa tức cười nên cử toạ hò reo như sấm.

Rốt cuộc Clemenza mệt bỏ hơi tai, mồ hôi vã ra, mặt nhợt nhạt đành rút lui và té ngổ trong lòng ghế, đàn em Paulie Gatto vừa kịp thời đưa ra đỡ! Rất mau mắn thằng Gatto bưng ly rượu chất lên tận miệng Xếp, một tay rút chiếc mùi soa lụa lau hầu lia lịa. Cứ uống một hớp rượu là Xếp lại nghỉ một hơi và thở rống như trâu. Vừa lấy lai tí hơi sức là Xếp quay ra sửa lưng thằng đàn em: "Đây đâu phải chỗ mày đứng làm giám khảo khiêu vũ? Đi cha mày ra ngoài kia, coi xem có gì lộn xộn không nào?". Đàn em Paulie lĩnh gập.

Ban nhạc cũng nghỉ xả hơi. Lúc bấy giờ thằng Nino Valenti mới nhảy lên khán đài, vợ lấy một chiếc mandoline rồi chân trái ghếch lên một chiếc ghế, nó vừa vè đàn vừa gân cổ biểu diễn một bản tình ca độc đáo của dân Sicile. Thằng Nino khá đẹp trai nhưng mặt nó say rượu đỏ như. Nó vừa nháy mắt vừa dùng lưỡi điểm lóc chóc những chỗ lời ca tặc tịu nên mấy bà mấy cô ôm bụng cười, còn bọn đàn ông thì khoái chí rống lên phụ họa theo từng chập.

Bà Trùm khoái chí bắt nhịp theo như điên nhưng ông Trùm xưa nay đâu có chịu những vụ trai gái lăng lơ nên lĩnh vào nhà để khỏi phải nghe tiếp. Thấy vậy cậu cả Sonny bèn mắt trước mắt sau xề lại em phù dâu Lucy Mancini. Hắn chỉ ngán có Ông Già và biết dư mụ vợ giờ này còn phải ở dưới bếp sửa lại chiếc bánh cưới. Do đó không biết hẳn rí tai cái gì mà con nhỏ đứng ngay lên, biến vô trong nhà. Sonny làm bộ đợi vài phút, nói dăm ba câu chuyện băng quơ rồi theo hút em bé gập. Vậy mà không dấu được ai vì xét ra em phù dâu Lucy đâu có phải tay vừa? Em Mỹ hoá đến độ vô đại học ba năm là cóc cần tai tiếng nữa. Lucy mấy bữa nay cứ đeo cứng cậu cả Sonny và lả lơi ra mặt vì phù dâu với lại phù rể mà! Mặc dầu thiên hạ thừa biết nhưng em vẫn cứ ngậy thơ vén váy cười ngỏn ngoãn khi leo thang lầu lên phòng tắm. Chỉ một loáng sau đã thấy đàn anh Sonny đưa tay ngoắt rồi

Cái vụ móc ngoéo tưởng là bí mật này có một người biết hết: Đứng trên lầu hé rèm cửa nhìn xuống thì còn cái gì qua mắt nổi Thomas Hagen? Nãy giờ hắn đứng trong phòng Ông Trùm "theo dõi nội vụ" từ đầu đến cuối.

Trên nguyên tắc Hagen là luật sư riêng của nhà này nhưng trên thực tế lại là xử lý thường vụ consiglieri tức cố vấn kiêm phụ tá, nghĩa là nhân vật tối quan trọng, chỉ đứng dưới một mình Ông Trùm. Cho nên vừa thấy ổng đi vô là Hagen đã mau mắn có mặt sẵn trong văn phòng. Đâu phải chỉ vì bận đám cưới mà Ông Trùm Corleone buông xuôi hết công việc?

Việc đầu tiên mà Hagen muốn báo cáo gấp là vụ "làm ăn" của cậu cả Sonny nhưng sau khi cân nhắc lợi hại hẳn nhả mặt gác qua một bên. Lờ đi thì hại thật xong cho ông bố biết cái vụ này thì Sonny chỉ có chết. Hắn còn lạ gì tính nết của Bố Già? Ngay trong căn phòng bốn bề toàn sách luật này hắn đã từng phụ tá và cố vấn cho Ông Trùm biết bao nhiêu là vụ diên đầu nên hớp "giơ" quá rồi!

Hagen đi tới bàn bureau, cầm miếng giấy ghi tên những người Ông Trùm bằng lòng tiếp hôm nay. Bố Già vừa bước vô là hắn đưa liền để nghe một lệnh ngăn ngừa: "Để Bonasera sau cùng nghe". Hagen vội chạy đi kiếm ông chủ lò bánh mì Nazorine và hướng dẫn vô văn phòng. Thấy Nazorine, Ông Trùm vui mừng đứng lên ôm hôn. Hai thằng chơi với nhau từ thuở bé tí ở quê nhà mà? Sang đất Mỹ hai gia đình còn qua lại thân thiết. Bất cứ lúc nào, nhà Corleone cần đến bánh là có ngay cả xe do ông bạn Nazorine vui vẻ cung cấp. Năm nào cũng vậy, nhiều ít Nazorine cũng đóng niên liêm thật hăng cho nghiệp đoàn làm bánh của Ông Trùm sáng lập từ lâu lắm rồi, vậy mà trừ mấy cái "bông" đường hồi còn chợ đen Nazorine đâu có xin xỏ đòi hỏi gì? Chỗ thân tình như vậy, trung thành như vậy thì Ông Trùm chỉ chờ hỏi đến là giúp đỡ liền.

Đưa mời điếu xì gà Di Nobili và tự tay đưa một ly Strega, Ông Trùm thân mật khoác vai để hai người tâm tình thân mật, khiến Nazorine mạnh miệng hỏi han. Ông chủ lò bánh mang vụ thằng rể tương lai Enzo kể lể. Nó người gốc Sicile, bị quân Mỹ bắt làm tù binh nhưng tạm thời được ở lại làm thợ chuyên môn. Nó mới giúp việc lò bánh và quyến luyến con Katherine. Tụi nó thương nhau quá, nếu thằng này mà bị tổng về thì con bé đến chết mất. Và bây giờ chỉ có mình Bố Già Corleone là có thể cứu được chúng.

Hai người đi lại trong phòng, Nazorine kể đến đâu Bố Già Corleone gật gù đến đấy và sau cùng vỗ vai cười mỉm: "Có vậy thôi ư? Cái vụ này để quá mà" Tiếp xúc một ông dân biểu rồi ông dân biểu sẽ đưa nội vụ

này ra Hạ viện, nhờ các bồ bịch thông qua một đạo luật nhập tịch đầu vào đầy hết. Có điều phải xì tiền ra, theo thời giá cỡ 2 ngàn đô la chớ mấy? Bảo đảm là xong và chớ anh em với nhau thì 2 ngàn đô đầu ăn nhằm gì mà đặt cọc hay đưa trước?

Ông chủ lò bánh mì gặt đầu gập, và không ngờ mọi việc lại dễ dàng và Bồ Già lại nhân đức đến thế. Lão cảm ơn tíu tít, nước mắt rưng rưng khi được đưa ra tận cửa và nghe Ông Trùm xác nhận lại: “Bạn đừng lo nghĩ vớ vẩn nữa. Sẽ có người đến tận nhà bạn lo giùm mọi thủ tục”.

Hagen mỉm cười: “Khi không được một thằng rể, một chuyên viên giúp việc đắc lực mà lại có người chỉ giùm cho hai ngàn đô xong việc mới trả sau thì cha Nazorine sướng quá còn gì? Vụ này mình giao cho ai thừa bác?”

Ông Trùm cau mày suy nghĩ. Chớ giao cho thằng nhà quê Luteco nghe. Để thằng Fisher làm hay hơn. Nếu cần thì bảo Enzo đổi địa chỉ đi. À chiến tranh chấm dứt tất sẽ có rất nhiều vụ tương tự. Mi nhớ gài sẵn người của mình ở Washington để có áp phe nhập tịch là bắt liền. Mỗi vụ tối thiểu 2 ngàn đô đầu phải đồ bỏ”.

Người thứ hai bước vô là Anthony Coppola. Vụ nhờ vả của nó giản dị hơn nhiều vì nó là chỗ con cháu nhà, xưa kia cha nó cũng làm phu hoả xa với Ông Trùm hồi còn đói khổ. Bây giờ cu cậu cần 5 trăm đô để mở cửa tiệm bánh chiên, mua lò, sắm đồ vật vãnh mà đào không ra tiền. Nhưng đối với Ông Trùm thì vụ này quá dễ. Người móc túi rút ra mớ bạc nhỏ đếm vừa vặn trên 4 trăm bèn quay sang phía Hagen: “Mi mượn đờ 100 đô, sáng thứ hai ra băng lấy tiền nhớ nhấc”. Coppola thấy vì mình mà Bồ Già phải ngừng tay đi mượn đã áp úng “Dạ 4 trăm cũng đủ rồi” nhưng Ông Trùm vỗ vai âu yếm: “Cháu thông cảm. Đám cưới tốn quá sá nên bác hết tiền mặt”.

Hagen lấy tiền túi đưa ra 1 trăm cho đủ số, đưa thằng Coppola ra mà phục lăn lỏi xử thế khôn khéo của Bồ Già. Ra điều vì mình mà một nhân vật cỡ Bồ Già phải đi vay trăm bạc để mượn vốn làm ăn thì cu cậu cảm động để đầu cho hết! Có mấy ông triệu phú chịu làm cái việc phiền phức này bao giờ?

Ông Trùm vừa ngược mắt lên là Hagen báo cáo tiếp:

- Cháu không ghi sẵn..., nhưng thằng Luca Brasi nói muốn vô gặp bác. Chắc có chuyện cần.

- Có gì cần đâu?

- Vụ này chắc bác hiểu nó hơn cháu nhưng cháu đoán nó nhận được thiệp mời nên lấy làm cảm động, muốn gặp bác để cảm ơn chắc.

Ông Trùm gặt đầu ra hiệu đồng ý.

Đúng lúc đó ở ngoài vườn Kay Adams cũng đang hỏi thăm Michael về ông khách lạ có bản mặt thật cô hồn mang tên Luca Brasi. Trước sau cũng phải giải thích cho cô bé vị hôn thê hiểu sơ qua về gia thế mình nhưng Michael áp dụng chiến thuật tiết lộ từ từ để Kay khỏi sững sốt hết hồn vì cho tới giờ này cô bé vẫn cứ tưởng Ông Già là người làm ăn, tuy hơi khác thường một chút. Rất thần nhiên, Michael giới thiệu Luca Brasi như một hung thần của giới giang hồ miền Đông. Nét độc đáo trong việc làm ăn của nó là giết người khỏi cần ai phụ giúp và một khi nó đã làm thì pháp luật có biết cũng bó tay vì kiếm được bằng chứng sát nhân của Luca Brasi là một việc xưa nay chưa ai làm được. Không hiểu có đúng như vậy không nhưng nó đối với Ông Già thì trung thành lắm.

Kay tròn mắt ngạc nhiên “Bộ Ông Già xài cả những người như vậy sao anh?”

Cái vụ này chẳng thể trả lời trực tiếp nên Michael đành vòng vo:

- Cỡ 15 năm về trước hình như vụ nhập cảng dầu ăn của ông già bị một bọn toan cưỡng đoạt. Chúng mưu sát ông tới mấy lần và chút xíu nữa là rồi. May nhờ có Luca Brasi. Người ta kể rằng hồi đó hấn hạ một hơi 6 mạng, vốn vẹn trong 2 tuần. Phe bên kia ngán quá bỏ cuộc luôn.

- Nói vậy ông già bị bọn gang tở mưu sát sao?

- Ấy là chuyện 15 năm về trước kìa chứ bây giờ đâu có chuyện gì?

Rất hóm hỉnh, Kay hích cho Michael một cú: "Thôi bỏ đừng bịa chuyện để tôi rét, tôi né là bỏ khỏi phải làm đám cưới chứ gì? Bỏ lấu quá!"

- Không, anh nói thật đó.

- Nghĩa là Luca Brasi thủ tiêu 6 mạng thật sao?

- Thì người ta đồn đại, báo chí đăng tùm lum vậy... chứ có bằng chứng gì đâu. Nhưng hình như nó còn làm một vụ gì ghê gớm hơn thế, hãi hùng đến nỗi chính ông già cũng không dám nhắc đến. Vụ này thằng Hagen cũng biết, anh có hỏi mấy lần mà lần nào nó cũng gạt đi. Do đó anh chắc nó phải ghê gớm lắm.

Luca Brasi quả thực là người mà quỷ cũng phải chê. Cứ thấy dạng nó là thiên hạ đã hết hồn vì cả khổ người chắc nịch của nó toát ra sự kinh khủng, cái sợ tổ bố, bản mặt lầm lì rất ư là cô hồn. Cặp mắt nâu lơ lơ không sinh khí mà miệng nó tàn ác ở đôi môi mỏng quệt như hai miếng thịt bò sống gắn vào.

Trong giới giang hồ, Luca Brasi nổi danh hung thần cực kỳ tàn bạo nhưng cả nước biết nó một lòng thần phục Ông Trùm Corleone. Một trung thần hiếm có, một trong những cột trụ chống đỡ dắc lực. Luca Brasi không sợ trời sợ đất, địa ngục thiên đường nó đều coi như không. Không có cảm tình với bất cứ một ai, không ngán một người nào, kể cả Cảnh sát. Nhưng riêng với Ông Trùm thì nó tự quyết định phải yêu, phải sợ và do đó, phải phục vụ hết mình!

Được đưa vào văn phòng, tự nhiên hung thần đâm ra khép nép, kính cẩn trước mặt Ông Trùm. Nó ấp úng mãi mới ngỏ được lời chúc mừng, đại để mong sao Người sớm có cháu bé, cháu trai. Rồi vụng về đưa ra một bao thư lớn mừng cô dâu chú rể, song đích thân Ông Trùm phải nhận ới quý! Nó chỉ muốn có bấy nhiêu mà!

Đứng bên cạnh, Hagen lưu ý cung cách Bố Già tiếp Luca Brasi. Hay thật! Rõ ra là quý mến, từng lời nói cử chỉ đều bộc lộ rõ. Có điều không hề thân mật, làm như đang quân vương sẵn lòng chấp nhận sự cung kính của một bầy tôi và nó có đích thân đòi đưa đồ mừng tận tay cũng là lẽ tự nhiên vậy.

Một phong dày cộm thế kia thì hiển nhiên phải bọn tiền hơn bất cứ một phong bao nào khác. Luca Brasi đã suy tính cả giờ về vụ phải "đi" cỡ bao nhiêu để hơn hết mọi người và phải đưa tận tay để Bố Già biết cho là nó cung kính hơn ai hết. Biết vậy nên nó có ăn nói vụng về, ngớ ngẩn Ông Trùm cũng vẫn lờ đi.

Hagen nhận thấy rõ bong là được hậu đãi quý hoá như vậy, vẻ mặt cô hồn của Luca Brasi bỗng dưng hiền hậu, ngờ nghệch hẳn đi. Làm như nó khoan khoái lắm, vinh hạnh lắm. Trước khi xin từ biệt nó còn kính cẩn hôn tay Ông Trùm rồi mới theo Hagen đi ra. Mở cửa cho thằng cô hồn này Hagen cũng cẩn thận áp dụng chiến thuật tay mở cửa, miệng nở sẵn nụ cười cảm tình. Vậy mà cái đầu bự của Luca Brasi chỉ sẽ gục gặc và cặp môi thịt thì chỉ khe vén lên, đủ để biểu diễn một nụ cười nhạt.

Không riêng gì Hagen, ngay Ông Trùm Corleone đối với Luca Brasi xem ra vẫn cứ "kính nhi viễn chi". Thấy mặt nó là phải lưu ý, chùng nó đi khuất mới nhẹ nhõm thở ra. Chẳng là Luca Brasi tính nét ngang tàng, như ngựa hoang vậy. Không dễ gì "nắm" được nên dùng nó dễ sợ như phải sử dụng cốt mìn. Sơ sẩy là không xong nhưng vẫn cứ phải dùng... và dùng rất hiệu quả.

Khi cửa đóng lại, Ông Trùm hắt hàm hỏi: "Còn một mình Bonasera hả? Nếu vậy đi kiếm thằng Santino (Sonny), biểu nó vô đây trước. Có thể nó có một bài học hữu ích".

Hagen tất tả trở ra ngoài vườn. Bảo thằng cha Bonasera gắng chờ thêm ít phút rồi hỏi Michael và Kay coi có thấy nó đâu không. Michael lắc đầu là hẳn bắt đầu ngại. Thằng Sonny dám lôi con nhỏ vào một xó nào "quất" bừa lắm. Nó đi theo con nhỏ đến nửa giờ còn gì? Sơ sẩy mà đổ bể là mất mặt với gia đình Mancini và con vợ Sonny cũng chẳng hiền gì!

Hắn vừa đi khuất là Kay hỏi ngay: "Ai đấy anh? Anh giới thiệu là anh em... nhưng tên hẳn đâu có giống, mà coi chẳng có vẻ người Ý nữa!"

- Vì thằng Tom ở nhà này từ năm nó 12 tuổi mà. Nó mồ côi cha mẹ, và đau mắt tưởng đâu mù luôn. Nó đang sống lang thang thì Sonny bắt gặp và đưa về nhà ở luôn từ hồi đó. Lấy vợ rồi nó cũng không đi đâu hết.

- Nếu vậy thì ông già nhân đức đấy chứ? Có tới 4 mặt con mà còn nuôi thêm thằng con nuôi nữa.

Chẳng buồn giải thích là đối với một gia đình Ý có 4 con chưa phải là nhiều, Michael chỉ cải chính:

- Đâu phải con nuôi? Tom chỉ ở lại, coi nhà này như nhà hẳn vậy thôi.

- Ủa, sao không nhận nuôi cho rồi?

- À, tại ông già không muốn. Theo ông thì bắt con nhà người ta đổi tên họ là hỗn xược. Nhất là đối với những người đã khuất.

Lúc bấy giờ họ nhìn lên thấy Hagen đang đẩy Sonny bước vô căn phòng và đưa tay ngoắt Bonasera. Cô bé Kay ngạc nhiên lắm. Ô hay, sao mấy người này lại kỳ cục vậy? Nhè đúng bữa nhà người ta có đám cưới mà bàn chuyện là ăn!”

Michael lại phải tươi cười giải thích:

- Phong tục xứ Sicile đấy! Đúng truyền thống thì chẳng ai nữ từ chối ai điều gì trong ngày gả con. Biết vậy nên họ cứ nhè ngày này mà nhờ vả cho chắc ăn.

Lucy Mancini vén cao chiếc váy hồng, tất tả bước lên thang. Cứ tưởng tượng ra khuôn mặt bì bì và đa tình của Sonny giờ này đổ như vì hơi rượu thì quả thực dễ sợ quá... Nhưng cả tuần nay cô phù dâu chỉ nhắm có bấy nhiêu đó mà? Hồi ở Đại học, Lucy có hai kếp thật song anh trước anh sau đều “chạy”, chỉ một tuần lễ du dương là tối đa. Thằng bồ thứ hai còn phê phán:”Đàn bà con gái gì mà... vĩ đại kinh khủng thế” làm nàng hiểu ngay thân phận khác người của mình, không bắt bồ thêm thằng nào nữa trong suốt cả một niên học.

Dịp nghỉ hè được mời làm phù dâu cho bồ Connie, nàng nghe thiếu gì chuyện về kỳ tích của đàn anh Sonny. Hôm chiều chúa nhật, lúc bọn đàn bà con gái quây quần dưới bếp, chính miệng mẹ vợ hẳn nói ra mà? Mẹ Sandra coi mập mập, tốt tướng, gốc Ý song sang Mỹ từ hồi còn để chỏm. Cao lớn, vú bự như mẹ thì lấy chồng 5 năm 3 mặt con là phải.

Sandra dọa dẫm cô em chồng Connie về vụ động phòng kinh khủng.

Mọi người cười âm lên, riêng Lucy chỉ cảm thấy nhột nhạt cả một khoảng người.

Chính sự nhột nhạt đó làm người nàng bốc lửa lúc bước lên thang lầu. Chừng Sonny lộ mặt ra, kéo tuốt nàng qua hành lang, vô một căn phòng trống trơn và đóng sập cửa lại thì Lucy rùng mình, hai chân đứng không nổi. Coi, miệng hẳn toàn mùi thuốc lá khét lẹt! Nàng hé môi nín thở vì dưới lớp lụa mát dịu, bàn tay hẳn bỗng nóng như lửa, tới chỗ nào là nhột nhạt, khó chịu chỗ ấy.

Tụi nó còn ôm nhau đứng nữa, đứng mãi nếu không có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, thận trọng. Rất lạ lùng, Sonny đẩy Lucy về phía sau, rồi sửa sơ qua quần áo hẳn đi vội ra phía cửa nhưng cố ý chắn lối... để cửa có mở ra thì thằng ở ngoài vẫn không vô lọt! Trong lúc Lucy cuống quít vượt lại xiêm y, mắt nhấp nháy mở ra chờ đợi thì có tiếng Hagen hỏi khê:”Sonny, phải mà không?”

Mờng ra mặt, Sonny vừa nháy nó vừa hỏi:”Có chuyện gì đó Tom?”

“Ông Già sai tao kêu mà gấp. Lên mua-rô ngay đi”. Chỉ mới nghe loáng thoáng như vậy đã thấy tiếng chân bước đi xa dần. Sonny chỉ kịp hôn từ biệt em bé một phát là mở cửa hối hả chạy theo.

Còn một mình. Lucy bình tĩnh chải lại mớ tóc, móc lại dây nịt coóc xê, vuốt thẳng nếp váy. Người thì mệt rã rời, nghe ngậy ngậy ở môi, ở má. Tuy thấy rõ cảm giác vướng víu, nhớp nhúa ở mỗi bước chân đi nhưng không ghé qua phòng tắm mà mở cửa ra tất tả đi một mạch xuống vườn. Thản nhiên như không có chuyện gì, Lucy vừa ghé hông ngồi xuống chỗ cũ đã nghe tiếng Connie trách yêu:”Mày đi đâu về... mà coi lừ đừ như say rượu vậy? Ngồi bèn tao này, cấm đi nghe!”

Chú rể Carlo bèn xúc tới, hóm hỉnh bung ly rượu chát tới mời cô phù dâu nhưng cười cái điệu biết hết... Lucy phớt tỉnh nâng ly uống ngon lành. Cả người chột run run, nàng kín đáo phóng tầm mắt qua vành ly để kiểm thử hình bóng Sonny nhưng chẳng thấy hẳn đâu. Ngoài Sonny ra còn kiếm ai làm chi mất công?

Rất hóm hỉnh, Lucy ghé tai bồ Connie tâm sự:”Mày đừng nên nóng! Ráng đợi vài giờ đồng hồ nữa là biết hết. Thú vị lắm nghe!” Cô dâu phát cười sáng sặc trong khi Lucy ra về đàn chị, rất nghiêm trang ngồi hai tay đặt trên bàn đàng hoàng. Như không hề có chuyện gì xảy ra.

Lúc Bonasera được Hagen đưa vô thì Ông Trùm đang ngồi sau chiếc buyarô rộng thênh thang và Sonny đứng ở cửa sổ nhìn xuống vườn. Trọn ngày hôm nay mới thấy nét mặt bố già thản nhiên, lạnh nhạt là một. Không có vụ ôm hôn, một cái bắt tay cũng không vì nếu bà Trùm và vợ lão nhà đòn đám ma chẳng phải bạn từ hồi con gái thì sức mấy Bonasera được mời đi ăn đám cưới? Mà chính lão Bonasera cũng chẳng thèm chơi, chẳng thèm dây dưa với ông bạn Vito Corleone!

Lão chủ xe đò nhập đề xéo, rất có chiến thuật sau khi đưa mắt nhìn Hagen và Sonny, rõ ràng không muốn có mặt hai thằng này trong phòng nhưng Ông Trùm vẫn cứ lờ đi.

- Xin ông bạn tha lỗi cho con bé cháu không đến dự lễ cưới để chia vui cùng mẹ đỡ đầu của nó được vì cháu còn nằm bệnh viện.

- Chúng tôi biết. Tội nghiệp con nhỏ... Nếu chúng tôi có thể giúp đỡ cháu phần nào thì ông bạn cứ việc cho biết. Bề nào cũng là con đỡ đầu của bà nhà tôi mà?

Cái vụ này là ăn miếng trả miếng! Ra điều "Vợ tôi là mẹ đỡ đầu của nó nhưng ông bạn đâu thèm cho nó nhận thằng này là cha đỡ đầu!" Khuôn mặt bí xị của Bonasera xám như tro. Lão đành nói huych toẹt: "Tôi có chút chuyện muốn nói riêng với ông bạn được không". Ông Trùm lắc đầu: "Không được. Hai thằng này không những là phụ tá mà còn là con cháu trong nhà... tôi không tin chúng thì con biết tin ai? Đuổi chúng ra đâu được?"

Bonasera đành nhắm mắt lại bắt đầu kể lể. Giọng lão đều đều như mọi lần vẫn "Xin thành thật có lời chia buồn cùng tang quyến" vậy.

- Tôi chỉ có một mụn con gái là nó. Tôi tin tưởng ở nước Mỹ nên làm ăn có tiền là nuôi con thật đàng hoàng, như bất cứ người Mỹ nào. Tôi không giữ rịt nó ở trong nhà vì tin là đã giáo huấn nó về danh dự gia đình. Nó có thằng bạn thân, không phải người Ý. Đi xi nê với nhau, đi chơi tối với nhau, mà thằng kia chẳng thèm biết đến vợ chồng tôi là ai. Tôi công nhận tôi sơ xuất chỗ đó. Cách đây 2 tháng một hôm nó lái xe rử con nhỏ đi chơi cùng một thằng bạn nữa. Chúng cho con nhỏ uống ụytky rồi toan làm hỗn. Dĩ nhiên con nhỏ chống cự. Không chịu là tụi nó đập, như đập một con vật vậy. Khốn nạn, lúc tôi vô nhà thương thì con nhỏ mặt mũi tím bầm, mũi dập hàm bể phải kẹp không biết bao nhiêu chỗ! Thấy tôi con nhỏ cứ nức nở: "Bố ơi, con có làm gì đâu mà chúng nó... làm con thế này? Sao chúng nó hành hạ con vậy này?". Chao ơi, tôi trả lời nó thế nào được? Tôi đành nhìn con mà ôm mặt khóc!

Bonasera ôm mặt khóc thật. Khóc nức nở, nghẹn ngào không nói nên lời thật, dừ tiếng khóc quả tình chẳng có vẻ khóc bao nhiêu! Tuy nhiên, Ông Trùm vẫn phải có một cử chỉ an ủi để lão kể lể thêm chút nữa. Khuôn mặt Bonasera chảy dài ra, mắt lão đỏ ngầu...

- Tôi khóc vì con nhỏ là cuộc đời tôi. Nó đẹp, hiền hậu, dễ thương biết chừng nào... lại tin người có một. Bây giờ thì nó hết tin ai... và còn đẹp với ai được nữa!

Thế rồi tôi mang nội vụ đi thưa Cảnh sát. Cả hai thằng bị bắt ngay và bị truy tố ra toà, đúng theo luật pháp Mỹ quốc. Tang chứng rành rành, cả hai thằng cùng nhận tội hết. Vậy mà toà xử chúng 3 năm tù, cho hưởng án treo.

Chúng ung dung ra về ngay sau phiên xử. Tôi đứng ngơ ngẩn trước toà còn bị hai thằng súc sinh cười vào mặt nữa. Tôi bèn nói với nhà tôi: "Việc này phải nhờ đến Ông Trùm mới xong..."

Ông Trùm khê cú đầu thông cảm nỗi đau khổ của lão. Nhưng khi lên tiếng thì tiếng nào cũng gằn giọng, bực bội: "Biết thế thì ông bạn sao lại đi thưa với Cảnh sát? Tại sao không đến tôi ngay chứ?"

Bonasera không trả lời mà chỉ sục sọt: "Bây giờ tôi nhờ ông bạn. Ông bạn muốn thế nào xin cứ cho biết. Bao nhiêu cũng được, miễn xong công việc..." "Muốn thế nào, bao nhiêu cũng được. Cái thằng chỉ có tiền, chẳng biết đến tình, chẳng còn biết cái gì nữa. Ông Trùm bèn gằn giọng: "Ông bạn nhờ cái gì mới được chứ?"

Bonasera liếc nhìn Hagen, Sonny và lắc đầu quày quạ. Không nở lòng, Ông Trùm bèn xích người gần lại chút nữa và chìa tai ra để cho hắn thâm thì. Lão chồm tới, rỉ tai khe khe. Người thì thào, người chìa tai ngó mông như linh mục nghe xưng tội vậy. Một lát sau, Bonasera mới ngồi ngay người lại, chờ đợi.

Ông Trùm ngó ngay mặt làm lão đỏ mặt nhưng vẫn cứ giương lên...

“Cái vụ đó làm thế nào được. Ông bạn điên đầu rồi!”. Vậy mà lão còn đề nghị với một phát “Ông bạn muốn bao nhiêu tôi cũng chịu hết”.

Giọng rành rề, tỉnh bơ của Bonasera làm Hagen khẽ nhăn mặt, lắc đầu. Thằng Sonny này giờ đứng quay lưng nhìn ra cửa sổ cũng phải quay quắt lại ngó sững. Đang ngồi ở sau buya rô. Ông Trùm đứng dậy lên tiếng. Giọng không hề giận dữ mà tiếng nào tiếng đó như búa bổ:

- Ông bạn và tôi, tụi mình biết nhau quá lâu rồi. Nhưng có bao giờ ông bạn thềm hạ cổ tới chơi, hay nhờ vả chuyện gì? Mà ông bạn cũng chẳng thềm mời lại nhà chơi, dù chỉ để uống một chén trà. Mà vợ tôi lại là mẹ đỡ đầu của con bé cháu đấy! Xin lỗi, tôi nói đâu có sai? Ông bạn không thềm chơi, không thềm dây dưa... làm gì tôi chẳng biết.

- Tại tính tôi không muốn rắc rối...

- Không, ông bạn nghe tôi nói. Ông bạn sang Mỹ lập nghiệp làm ăn chính chắn như vậy thì giàu có là phải, xứ sở này thiên đường là phải. Ông bạn lương thiện, có sợ gì ai đụng chạm mà cần phải kết bạn? Thằng nào, đụng đến thì đi thưa lính, lôi cổ nó ra toà. Đâu phải nhờ vả đến một thằng Vito Corleone? Đúng lắm! Sự thực tôi cũng có va chạm tự ái đấy nhưng xét lại, tôi cũng chẳng phải hạng nhắm mắt kết giao bừa, nhất là với những kẻ coi mình rẻ rúng. Tôi không thềm có những ông bạn không đáng ra bạn như vậy.

Sợ tái người, Bonasera ôm mặt khóc, rên rĩ: “Khổ thân tôi quá. Đất Mỹ này đái tôi quá hậu đi. Tôi chỉ muốn yên thân làm ăn đàng hoàng, nuôi con nên người”.

Ông Trùm vỗ tay một phát, gật gù đồng ý:

- Đúng quá! Ông bạn nói nghe hay thiệt. Vậy thì than thở mà chi? Đất Mỹ có pháp luật, ông bạn đã nhờ pháp luật phân xử và pháp luật đã phán xét vậy đó. Còn muốn gì nữa? Thôi thì ông bạn có vô bệnh viện thăm con cháu nhớ mang cho con nhỏ bó hoa, hộp kẹo cho nó khỏi tủi lòng và chính mình cũng hài lòng luôn thể. Xét cho cùng chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt đâu có đáng gì? Bọn con nít làm bậy mà! Chúng còn say rượu và một thằng còn có ông bố làm lớn nữa. Ông bạn Bonasera thân mến, tôi công nhận ông bạn là người lương thiện và dù ông bạn không thềm chơi với... thì một lời ông bạn nói ra tôi vẫn cứ trọn tin, tôi tin hơn ai hết. Vậy chỉ xin ông bạn một lời là... hãy bỏ qua vụ này đi. Đừng bận tâm vì nó, người Mỹ có lối sống vậy đó! Hãy cố quên đi. Quên để tha thứ hết. Cuộc đời này còn thiếu gì chuyện đau khổ?

Bonasera ngồi ngơ ngẩn mắt hờn vì những lời quyết liệt, nặng như búa bổ nhưng vẫn cứ gắng gượng năn nỉ: “Nhờ ông bạn giải quyết dùm”.

- Coi, pháp luật giải quyết rồi mà?

- Giải quyết quái gì! Họ giải quyết cho chúng... chứ chẳng phải cho tôi.

- Đồng ý. Ông bạn muốn giải quyết cách nào?

- Nợ máu trả bằng máu.

- Đâu được? Con nhỏ còn sống thì đòi nợ máu sao ổn?

Bonasera cố vớt vát:

- Thôi thì... ăn miếng trả miếng vậy? Con nhỏ đau đớn thể nào thì bắt chúng đau đớn in hệt vậy! Vậy thì... vậy thì... ông bạn tính bao nhiêu xin cho biết? Xin ông bạn cứ cho biết...

Ông Trùm quay lưng đi. Vậy là hồng việc rồi, Bonasera ngồi chết dí. Lát sau làm như một người nhân từ thì không nở lòng nào đối xử tuyệt tình với một người từng quen biết, nhất là gặp khi hoạn nạn, Ông Trùm thân nhiên quay mặt lại. Mặt Bonasera nhợt nhạt như những cái xác mà lão khâm liệm hàng ngày. Không nở làm lão đau khổ nữa, Ông Trùm đành gạn hỏi:

- Sao, ông bạn vẫn còn sợ không muốn kết giao bằng hữu với tôi nên không thềm nhờ vả suông, nhân danh tình bạn chứ gì. Nói thực để ông bạn biết, ông bạn đã ngựa cổ đợi cả tháng để chờ công lý phán xét. Ông bạn chi tiền cho những thằng thầy cãi nó biết trước, biết dư là ông bạn sẽ bị lừa. Ông bạn trông cậy ở sự phán xét công minh của thằng cha chánh án sẵn sàng bán đứng lương tâm như đi bán tròn vậy. Những năm về trước, mỗi khi cần tiền làm ăn ông bạn vác xác chạy lại mấy thằng nhà băng năn nỉ, xin xỏ chúng

cho vay với giá cắt cổ mà còn phải chờ lên chờ xuống để chúng “đánh hơi” coi liệu có trả nổi hay không đã. Phải chi hồi đó ông bạn nhớ đến thằng này thì dễ quá! Tiền của tôi sẽ là tiền của ông bạn, chẳng điều kiện quái gì hết. Vụ vừa rồi nếu ông bạn nhớ đến thì ngày giờ hai thằng súc sinh kia chắc chắn sẽ khôn nạn hơn con nhỏ nhiều. Bạn cứ tin đi. Ông bạn làm ăn lương thiện đến như thế mà thằng nào dám đụng tới thì nó sẽ biết tay tôi. Nhưng nếu ông bạn là bạn tôi thì nói thực... cha nó cũng chẳng dám!

Ông Trùm vừa xuống giọng thì Bonasera gật đầu gập, nói lí nhí trong miệng:

- Dạ xin bác hãy coi tôi như bạn. Chỗ anh em bạn với nhau...

Lúc bấy giờ, Ông Trùm mới thân mật đặt tay lên vai ông bạn mới. “VẬY CÓ PHẢI HAY KHÔNG? BẠN SẼ ĐƯỢC THỎA NGUYỆN. RẤT CÓ THỂ MỘT NGÀY KIA TÔI SẼ CÓ VIỆC NHỜ LẠI BẠN, MÀ NGÀY ĐÓ CÓ THỂ CHẲNG BAO GIỜ CÓ. CỨ TẠM COI NHƯ MỘT MÓN QUÀ NHO NHỎ CỦA NHÀ TÔI TẶNG CHO ĐỨA CON GÁI ĐỜ ĐẦU ĐI. ĐƯỢC KHÔNG?”

Bonasera cảm ơn gập. Tiễn lão ra cửa xong, Hagen quay vô nghe Ông Trùm chỉ thị: “Giao vụ này cho thằng Clemenza. Bảo nó lựa mấy thằng đảng hoàng chờ đờng xài những quân cứ thấy máu là nổi hung nghe. Thây kệ thằng cha chôn người chết đó nó muốn nghĩ sao thì nghĩ... chờ mình đâu phải bọn giết mướn?”

Quay sang phía cậu cả này giờ quay lưng ngó ra ngoài, ông Trùm không khỏi buồn. Thằng Santino này... hết trông cậy. Không chịu nghe thì làm sao nói nghiệp nhà, làm sao chỉ huy nổi? Đành phải lo kiếm sẵn một thằng... chứ sống đời mãi sao?

Phía dưới vườn đột nhiên có tiếng cười nói ầm ầm làm cả 3 người cùng giật mình. Sonny vươn cổ ra ngoài cửa sổ ngó và hí hửng quay phắt vô. Miệng cười toe toét, nó chạy ra mở cửa: “Thằng Johnny, bố à! Con đã nói... thế nào nó cũng về ăn cưới mà?” Hagen cũng chạy ra cửa sổ nhìn xuống: “Đúng rồi! Cháu xuống dẫn nó lên đây nghe bác?”

Ông Trùm lắc đầu: “Khỏi... Nó về ăn cưới thì để bà con mình mừng nó xong xả đã. Mi thấy không... thằng con đờ đầu của tao coi vậy cũng ngoan đấy chứ?”

Hagen có ý ghen nên buông một câu: “Hai năm nay mới thấy mặt nó. Chắc cu cậu lại có chuyện gì đó chạy về nhờ vả”. Ông Trùm quắc mắt: “Ồ hay, nó là con đờ đầu thì không nhờ Bố Già nó thì còn nhờ ai, mi?”

Người thứ nhất thấy Johnny bước vô là cô dâu Connie. Mừng quá sá, nên quên phắt cả chú rể, quên cả thể thống của một cô dâu, nó chạy ào lại ôm cứng lấy “anh Johnny” để cho đàn anh hôn môi âu yếm trong khi bà con reo mừng bu quanh. Đối với họ thì Johnny là bà con nhà, thân thiết đã lâu chứ đâu phải người ngoài?

Connie hồi hả cầm tay Johnny kéo lại giới thiệu với Carlo. Rất tinh tế Johnny vừa nhìn chú rể đã biết ngay tấy cu cậu bèn làm bộ tươi tỉnh tự tay nâng ly lên đòi cụng, còn bắt tay thật chặt cho nó đờ tử.

“Ê, Johnny... sửa chơi một bản mừng bà con chứ mày?”. Mới nghe vậy nhà kép lớn nhất nước vội quay phắt lên khán đài ôm cứng Nino Valenti. Ôi, cặp bài trùng ngày nào! Hai đứa đi đâu chẳng có nhau, một cặp song ca đã đành mà đi của gái cũng còn đi chung dài dai mà?

Cho đến ngày Johnny lên ca đài, nổi tiếng ngang, rồi nhảy một cú một sang Hollywood làm đại danh ca, đại minh tinh. Từ hồi đó lâu lâu cũng có phen một cú về bồ Nino, hứa hẹn thế nào cũng kiếm cách giới thiệu, dắt díu nhau nhưng có quái gì đâu? Thét rồi quên luôn. Tình cờ gặp lại Nino, nghe giọng lè nhè rượu, thấy miệng nó cười hề hề như ngày nào, Johnny không khỏi cảm động.

Nino Valenti hứng chí dạo một đường mandoline để Johnny bá cổ nó, chân giậm nhịp, miệng la “Bài này đặc biệt tặng cô dâu”. Dĩ nhiên phải là một bản tình ca Sicile, lời ướm át đến tực tịu nhưng hát đám cưới thì tuyệt.

Giọng Johnny đã lắng lơ mà Nino còn uốn éo người ra điệu bộ hấp dẫn nên cô dâu Connie đỏ bừng mặt và quý vị cử tọa vỗ tay hoan hô như sấm. Đến điệp khúc là chẳng cần phải mời, bà con cũng dậm chân vỗ tay rầm rập, gân cổ hò rống lên phụ họa. Cứ thế mà bis đi bis lại... đến nỗi Johnny phải hét lên, yêu cầu tốp để sửa giọng bắt qua bài khác.

Bà con chịu Johnny hết mình. Vì nó người cùng xứ sở. Vì nó là tài tử vĩ đại, đệ nhất danh ca, cả thế giới biết, bao nhiêu mỹ nhân mê lên mê xuống. Nhưng nó vẫn nhớ đến Bố Già. Ngày cưới con em, nó vẫn đi 5

ngàn cây số về dự. Nó vẫn không quên bà con mình, như Nino Valenti kia kìa. Hồi hai đứa còn nhỏ đi đâu cũng hát cặp với nhau thật tuyệt... có ai ngờ mai sau thằng Johnny Fontane thần tượng của 50 triệu đàn bà con gái?

Johnny cúi xuống xúc nách cô dâu Connie lên rồi nó một bên, Nino một bên, hai thằng gân cổ biểu diễn một màn “ruột”.

Thằng Nino vừa bung vài nốt mandoline là bà con biết ngay chúng sắp biểu diễn... màn đánh võ mồm. Nghĩa là hai thằng bên hò đối đáp thế nào để thằng nào thắng có quyền bế người đẹp. Hai bên đá nhau hăng lắm, thằng sửa qua thằng sửa lại thật gắng nhưng dĩ nhiên bữa nay Nino toàn thắng. Johnny cố tình để nó át giọng, nhường cho nó giật mỹ nhân và ca bài chiến thắng oai hùng còn mình thì chỉ phụ theo cho có. Bài ca dứt là 3 đứa ôm nhau hôn, bà con phía dưới lại gào lên “Bis...bis”.

Đứng nghe từ hồi nào không biết Ông Trùm bèn sang sảng lên tiếng trách yêu: “Bà con mình tề lăm nghe! Thằng con đỡ đầu của tôi nó nhớ ngày cưới con bé em, nó dám vượt cả 5 ngàn cây số để về chung vui với bà con mình... mà rượu mời đâu không thấy, chỉ bắt nó hát không! Tôi nói có phải không ạ!”

Bà con hoan hô ầm ầm. Cả chục ly rượu tới tấp chia ra làm Johnny luống cuống, cứ mỗi ly làm một hộp cũng phát mệt. Nó chạy lại ôm lấy Bố Già rồi khẽ rĩ tai điều gì mà Ông Trùm dẫn ngay nó đi trở vô.

Thấy mặt Johnny ló vô là Hagen đưa tay bắt. Nó cũng đưa tay ra và mau mắn thăm hỏi nhưng coi bộ mặt vẫn lợt lạt thế nào khiến Hagen không khỏi bực. Có điều hẩn hiểu ngay: “Có thằng phụ tá nào được Ông Trùm tin cậy... mà chẳng bị chúng kị đâu?”

Miệng thằng Johnny lém nhém: “Bố à, bữa con nhận được thiệp cưới... bố biết con nghĩ sao không? Con đoán bố hết giận con rồi, phải không? Chứ từ ngày tụi con thò nhau con “phôn” tới năm lần chứ có ít đâu? Lần nào Tom cũng nói đi khỏi, bố bận, nên con biết ngay là bố giận”.

Tự tay rót ổi đứa một ly Strega, Ông Trùm gạt đi: “Chuyện đó bỏ! Bây giờ mày còn cần đến bố giúp thiệt à? Mày giàu đến thế, hách đến thế mà vẫn còn cần bố giúp thiệt sao?”

Vừa cạn ly Johnny đã chia ra đòi rót nữa rồi liến thoắng “Đâu có bố? Con đâu có tiền mà hồi này con xuống dốc ấy chứ? Bố nói đúng. Con bỏ vợ con chạy theo con điểm đó, lấy nó làm vợ thiệt bậy hết sức. Bố giận con là đáng lắm”.

Ông Trùm nhún vai: “Giận gì... Bởi mày là con đỡ đầu nên tao lưu tâm vậy thôi”. Johnny bèn đi tới đi lui kể lể:

- Đúng là con điên đầu vì con điểm đó. Đệ nhất nữ minh tinh Hollywood, nhan sắc thiên thần nhé! Nhưng con không ngờ nó hạ cấp đến thế. Nó ngủ bậy tùm lum, sợ còn trên điểm một bậc! Thằng chuyên viên vẽ mặt cho nó được một chút là nó cho ngủ. Thằng ca mê ra lấy hình coi bộ kha khá nó cũng dặt vô phòng. Đúng như vậy. Thì ra nó cho ngủ cũng như mình sẵn sàng cho bồi puộc poa! Gật một cái là xong!

- Chuyện đó bỏ đi. Còn gia đình, vợ con mày sao?

- ... Thì con vẫn nuôi. Con vẫn chu cấp đầy đủ cho Ginny và các cháu, chu cấp nhiều hơn toà dạy nữa kìa. Mỗi tuần con thăm một lần.

Con nhớ mấy đứa con nhỏ quá, nhớ thiệt tình! Con đến phát điên lên mất vậy mà con điểm khôn nạn đó cười vào mặt, nó còn chê con ghen là “nhà quê”... Một thằng cả dân, chuyên sửa những bài ca máy nước! Mới tối qua con vừa giọng ột trận nên thân. Không lẽ nó đang đi đóng phim mà đập cho nó bể mặt? Con cứ người nó mà loi thẳng cánh, tấm quạt ột trận ra gì. Vậy mà nó vẫn không tổn, nó chọc quê nữa chứ? Con chán quá bố! Chán hết muốn sống nữa...

Nghe Johnny than thở ông Trùm vẫn thản nhiên. “Mấy cái vụ đó là của mày, việc riêng của mày. Chẳng ai loùm mày được. Còn nghề nghiệp, còn giọng ca của mày hồi này sao?”

Mới nhắc có thể Johnny đã đổi hẩn sắc mặt. Đang kể lể cái điệu điệu cợt, phờng tuồng nó xị hẩn mặt làm như bị đụng đúng chỗ thương tâm, thấy vậy nó nói như người đứt hơi: “Bố ạ, con phải bỏ nghề. Giọng con mất đứt vì cổ họng khi không nó làm sao đó... mà mấy ông bác sĩ kiểm mãi không ra!”

Sự thú nhận của Johnny làm ông Trùm và Hagen giật mình. Thằng này có bao giờ bi đến thế đâu? Chết đến đít nó vẫn hùng, vẫn nhất chớ ai? Vậy ắt phải có chuyện gì...

Johnny bèn than thở tội: "Cả hai cuốn phim con đóng đều có hạng, tiền lời vô số kể. Con kể như tài tử lớn của hãng kia mà! Vậy mà bị hãng cho nghỉ cái một mới đau. Chẳng là thằng cha chủ hãng kị con ra mặt. Hấn không chịu con là hấn đuổi, khỏi nói năng gì hết!"

Ông Trùm gặng hỏi:

- Nhưng tại sao người ta lại kị mi? Phải có một nguyên nhân gì mới đến nỗi thế chứ?

- Thì tính con ưa hát thí cho nghiệp đoàn, bố cũng biết đó. Chính bố cũng không ưa vụ này nhưng... Thế rồi hấn có con bồ nhỏ "giám" mãi để xài một mình nào ngờ bị con cướp mất. Sự thực con nhỏ chạy theo con và giữa con với nó chỉ có một đêm một! Bố bảo con làm gì khác được? Rồi đến con điếm vợ con nó cũng lên mặt. Trong khi đó thì nhà con và các cháu cũng lờ hấn con đi, muốn trở về, nó bắt con phải lết chác? Và đau nhất là tự nhiên con mất giọng. Tình hình như vậy đó thì bố bảo con làm sao bây giờ?

Mặt ông Trùm bỗng dưng lạnh tanh, tuyệt không cảm tình rồi gằn giọng: "Làm sao hả? Mà phải làm lại, làm cho ra người lớn".

Vừa nói đến "làm cho ra người lớn" Ông Trùm ngồi nhồm dậy vươn tay qua mua rô nầm đầu Johnny và ghì xuống. "Trời đất ơi, từ hồi nào mà vẫn ở gần tao mà giờ này mà vẫn yếu thế này sao? Mà là thằng bù nhìn khóc lóc, năn nỉ người ta thương hại sao? Mà có thể than van như đàn bà con gái rằng: "Bố ơi bố bảo con làm sao bây giờ" sao?

Sự hung hãn đột ngột nhưng bên trong chứa đầy vẻ trách móc thân yêu làm Hagen và Sonny cùng phát cười sảng sặc. Còn la lối như vậy là Bố Già còn thương đấy! Sự thực ông Trùm tuy la lối nhưng cũng hài lòng ở chỗ thằng Johnny chẳng phải con mà nó chịu nghe, chịu la mắng hơn 3 thằng con đẻ. Nếu bị nắm đầu, 3 thằng khốn đâu có cười? Chúng nó sẽ phản ứng khác. Thằng Santino chắc sẽ lằm lì cả tuần lễ sau cạy răng không nói. Thằng Fred sẽ năn nỉ lạy van một cách hèn hạ. Còn thằng Michael? Thằng này thì chắc chắn sẽ nhếch miệng cười nhạt rồi lừ lừ ra khỏi nhà. Muốn thấy mặt nó là cả mấy tháng sau kia! Nhưng Johnny, thằng con đỡ đầu thân yêu này thì có đánh nó, đánh nó vì muốn sửa chữa cho nó thì nó cũng chỉ cười ha hả.

Sau khi hành hạ nó một hồi, ông Trùm bèn cao giọng chất vấn:

- Nó là chủ mà, nó muốn đuổi mà giờ nào cũng được... mà mà nhè cướp con bồ cưng nhất của nó, rồi mà la là tại nó kị mà. Mà bỏ vợ cái con cột đi rước một con điếm về làm vợ rồi mà than tội nó lờ mà đi! Mà đập cho con vợ tồi bại một trận mà còn chừa cái mặt vì nó đẹp quá, nó đang đóng phim nên nó cười vào mặt mà còn ầm ức vì bị nó "chọc quê". Coi, mà khùng như vậy đó thì còn... đến phát điên cái quái gì kia?

Nồ một hơi cho nó nín khe, Bố Già mới mở cho nó một lối thoát:

- Bây giờ mà có chịu nghe lời tao chỉ bảo không?

- Không được đâu, bố ơi! Con không thể trở về với Ginny theo điều kiện nó muốn đâu. Con phải nhậu, phải đánh bài, phải chơi với bạn bè chớ! Gái đẹp chạy theo thì từ chối sao nổi? Con thú thực vậy. Bây giờ mà chui trở lại cái tròng gia đình thì con chỉ có nước chết!

Có mấy khi Ông Trùm nóng nảy đâu? Cái thằng ngu quá nên phải chặn ngang, phải gắt lên:

- Ô hay, tao có bảo mà phải lấy lại nó đâu. Cái đó là quyền của mà. Mà còn nhớ mấy đứa nhỏ là tốt lắm. Có con mà không làm cha thì làm người đâu được? Mà phải buộc con đàn bà chấp nhận mà chớ? Tao hỏi ai cấm mà về thăm con mỗi ngày? Ai cấm mà ở chung một nhà? Ai cấm mà không được quyền sống theo sở thích, như mà vừa nói?

Johnny cười phá lên: "Bố ơi đàn bà con gái đời nay khác! Họ đâu có chấp nhận, nhường nhịn vẫn như mấy bà già xưa! Ngay con Ginny cũng còn..." Không để cho nó nói hết ông Trùm đã móc họng:

- Đúng, họ không chấp nhận vì mà bù nhìn! Mà không phải một thằng chồng chớ có gì lạ? Vì mà chu cấp nhiều hơn toà dạy. Vì mà đập một con đàn bà còn chừa cái mặt cho nó đi đóng phim mà? Mà để cho

đàn bà xỏ mũi dẫn đi trong khi cả thiên hạ cùng đồng ý là có đỡ cách mấy cũng là đàn ông và có bảnh bao nhiều cũng chỉ là đàn bà. Biết chưa?

Mấy năm nay tao có lưu ý cung cách sống của mày. Với Bố Già thì mày xử sự đúng cách, hiểu thảo đấy. Nhưng với bạn bè cố cựu thì mày đâu thêm gần gũi thằng nào phải không? Mày lên rồi, mày đâu cần chơi với bọn khố rách áo ôm ngày nào cho nhẹ thể? Như thằng hề gì đó... vào nghề nó cũng ngon lành song lúc nó chẳng may xuống dốc, mày có thêm nhìn đến nó bao giờ? Còn thằng Nino đấy, học chung, chơi chung, ca chung với mày hồi bé tí nhé. Mày lên như thế mà nó cứ let đẹt mãi, hùng hục tối ngày với chiếc xe đồ cát thật tội nghiệp. Nhưng nó có kêu ca gì đâu? Nó chẳng hề phiền trách mày! Buồn đời thì nhận cho quên, thứ Bảy, Chủ nhật ai kêu đi hát kiếm tí tiền còm thì đi. Tại sao mày không kiếm cách nâng đỡ cho nó, một chút xíu thôi? Mày dư sức quá và giọng ca nó cũng đỡ đấy chứ?

Ông Trùm lim dim mắt nghe Johnny lúng túng tìm cách chống chế. Chừng nó cho là tại thằng Nino hơi ca còn yếu, chưa đủ tư cách trở thành nhà nghề, chẳng thể lên sân khấu bắt bạc được thì ông mới quạt lại:

- Có quái gì “yếu”... “chưa đủ tư cách” với lại “chẳng thể”? Nói vậy mày mạnh hả? Như lái xe đồ cát thì mày đủ tư cách không? Láo hết! Ăn thua ở chỗ tình cảm, ở tình bạn đối xử với nhau. Tình bạn trên hết và là tất cả vì... Đã bồ bịch với nhau thì còn cái gì không xong? Nó mạnh hơn công lực và xem xém tình máu mủ, ruột thịt. Thấy không, mày đâu cần đến tao giúp, nếu mày có bạn, chỗ nào cũng có bạn?

Nhưng thôi... hãy cho tao biết tại sao mày hư giọng, không hát được? Vừa rồi mày ca với thằng Nino tao nghe tuyệt đấy chứ?

Hagen nhìn thằng Johnny và phục lẫn nghệ thuật vừa tung vừa hứng của Bố Già! Cu cậu vừa bị một mách mắt mặt lại có dịp than thở ngay.

- Giọng không hư hẳn nhưng sa sút ghê lắm. Ca một hai bài xong là chịu. Mấy giờ, mấy ngày liền lên không nổi. Nó yếu đến nỗi con không tập được, không vô đĩa được kia mà!

- Vậy là mày vợ con lục đục là một, mất giọng là hai. Còn vụ thứ ba là bị chủ đuổi ngang chớ gì? Bây giờ nói tao nghe cái vụ rắc rối giữa mày và thằng cha chủ hãng coi...

- Thằng cha này không phải chủ hãng phim lớn nhất nước mà thôi. Nó thực sự có cỡ lớn... to đầu lắm lắm. Cổ vấn điện ảnh tâm lý chiến của Tổng Thống. Tháng trước nó vớ được độc quyền quay phim bộ tiểu thuyết lớn, ăn khách nhất hiện giờ. Vai chính trong truyện thật tuyệt vời, bắt được là ăn chắc Oscar năm nay và còn lên nhiều nữa. Cả nước đồng ý là vai chính gần như tác giả cấu tạo nên để dành riêng cho con đó, như “com măng” để sẵn để lẳng xê vậy. Nó hạp đến nỗi con chẳng phải diễn xuất mà cứ sống thế nào lập lại in hệt là ô kê rồi. Lại không phải ca hát nữa mới là độc đáo! Tóm lại ai cũng yên chí vai trò ấy là của con, như đo sẵn cho con để con có dịp trở tài cho xứng danh kịch sĩ lớn vậy.

Nhưng thằng chủ Jack Woltz gạch tên con cái một. Nó giao thằng khác, thằng nào cũng được mới đầu! Xin đóng với thù lao tượng trưng, xin đóng thí nó cũng không chịu. Nó bắn tin có tới phim trường quỳ lạy... liếm gót nó chưa chắc nó đã bằng lòng!

Nghe ông con đỡ đầu tả oán kỹ đến thế, Ông Trùm bèn ngoắt tay ra hiệu tốp. Cái thằng con nít, nói được là nói thả dàn chớ công chuyện làm ăn đâu thể có vụ kỳ phi lý, ngớ ngẩn như nó tưởng? Ông Trùm vỗ vai ra lệnh cho Johnny:

- Nghe tao nói đây. Mày sợ xuống dốc quá đâm bi quan láo! Thảo nào người mày mới gây rạc thế kia. Rượu cho lắm vào, thuốc ăn thuốc ngủ giọng vào! Bây giờ hãy nghe tao về đây ở một tháng, ăn ngủ điều độ, nghỉ ngơi đi. Không ca hát, uống rượu, không gái gì hết. Mày ở chơi với tao, ở chơi cho tao vui vậy thôi. Đúng một tháng thì mày về Hollywood, khỏi nghĩ ngơi gì hết. Mày muốn đóng cái phim đó chớ gì? Thằng cha chủ có cỡ lớn và to đầu của mày sẽ giao vai trò đó à, chịu không.

Johnny nghe ông Bố Già nói chắc, nói gọn ơ đâm nghi ngờ. Coi, đâu có dễ ăn vậy và làm như ông có phép lạ không bằng! Nhưng Bố Già nói có sai bao giờ với nó bất cứ điều gì! Nói để đẩy và hứa suông càng không nữa! Có vụ gì ông biểu được mà thành không đâu nào?

Nó áp ứng:

- Thằng cha đó bạn thân của ông Tổng Giám Đốc FBI. Con sợ bố khó thuyết phục nổi. Mà dùng áp lực sợ không xong...

- Ô hay, làm vậy làm chi? Nó là người làm ăn sinh lợi thì tao sẽ đưa lợi ra chứ có gì lạ?

- Cũng không được! Trễ rồi bố à. Giao kèo ký xong hết cả rồi chỉ còn một tuần nữa là khởi sự quay. Chắc chắn không được đâu!

- Thôi được. Mà đi xuống vui chơi với bà con, chúng bạn đi. Mọi việc đã có tao lo hết, khỏi nói nhiều!

Để nó “khỏi nói nhiều”, đích thân Ông Trùm phải kéo tay Johnny, tống nó ra khỏi phòng để quay sang hỏi Hagen:

- Còn việc gì cần không?

- Còn vụ thằng Sollozzo. Có lẽ bác phải cho nó gấp nội tuần này, chứ bắt nó đợi hoài e không tiện.

- À, đám cưới xong thì mi muốn hẹn nó lúc nào chẳng được.

Ông Trùm nói giản dị có vậy nhưng Hagen đoán ngay chỗ tâm cơ tính toán. Trước hết, chắc chắn ông sẽ từ chối đề nghị của nó. Sau nữa ông biết rằng từ chối là thế nào cũng sanh chuyện nên mới lần lữa hẹn cho qua ngày gả con Connie đã, Hagen bèn thử mở đường: “Có cần bảo Clemenza cử vài thằng tới nhà mình không à?” Ông Trùm gạt phắt:

- Ủa, chi vậy? Tao muốn hẹn nó sang ngày gả con Connie là vì không muốn có chuyện phải suy nghĩ lồi thoi trong những ngày có con sắp về nhà chồng đó thôi. Vả lại cũng phải có thời giờ điều tra đích xác coi nó đề nghị cái gì chứ? Bây giờ thì biết rồi. Chuyện đó bản không thể dính vô!

- Nghĩa là mình từ chối? Nhưng theo cháu nghĩ... sao bác không mang ra bàn với bộ tham mưu mình coi đã?

- Mi thấy nên bàn? Ừ thì bàn... nhưng phải làm xong vụ Hollywood cho thằng Johnny cái đã. Mai mi đi Los Angeles gặp thằng cha chủ hãng phim. Trở về hãy hẹn thằng Sollozzo và mình họp hội nghị “gia đình” trước! Nào, còn việc gì nữa?

- Dạ, còn vụ bệnh viện vừa gọi dây nói cho hay bệnh tình Abbandando nguy kịch. Sợ khó thoát đêm nay.

Genco Abbandando mới chính thức là consigliere của nhà Corleone. Hắn bị ung thư nặng, nằm bệnh viện gần 1 năm nay nên Hagen mới được cử tạm thời thay thế. Từ xử lý thường vụ lên chính thức đầu phải dễ dàng, Hagen muốn lắm, nhưng vai trò consigliere đầu được giao ột kẻ không 100% máu Sicile? Ở với gia đình Corleone từ năm 12 tuổi, hoàn toàn là con cháu mà Hagen mới được cử tạm thời vào tổ chức cố vấn kiêm phụ tá đã gặp bao nhiêu chống đối ngầm rồi. Vả lại mới 35 tuổi mà consigliere thì non quá, non choẹt!

- Này, chừng nào rước dâu?

- Dạ, còn vài phút là cắt bánh cưới. Cỡ nửa giờ nữa là rước dâu. Hagen chợt nhớ ra chú rể Carlo nên rụt rè đề nghị:

- Thằng chồng con Connie có nên giao cho nó một công việc gì kha khá một chút trong những vụ làm ăn của mình không?

Tự nhiên Ông Trùm giận dữ đập tay đánh “chát” một phát trên mặt bàn làm Hagen giật nảy mình... Mấy tiếng “Không... không bao giờ cả!” nghe quyết liệt dữ dội quá. Ông nhấn mạnh từng chữ:

- Nhớ là không bao giờ! Cho nó một chân thì đờ đờ một chút cho chúng có đủ tiền sống vậy thôi. Còn mọi việc nhà này tuyệt đối không thể cho nó hay biết gì hết. Mi nhớ chưa? Phải dặn mấy thằng con tao... dặn cả Clemenza nữa.

Bây giờ mi biểu cả 3 đứa phải sửa soạn cùng tao vô nhà thương để nhìn mặt Genco lần chót. Thằng Fred lái xe và bảo Johnny là tao muốn cả nó đi nữa. Còn mi thì sửa soạn đi Los Angeles ngay, khuya nay đi. Vô nhà thương thăm không kịp thời giờ sửa soạn đâu. Ở nhà sửa soạn, đợi tao về là đi mới vừa. Xong cả chưa?

- Dạ, chừng khách về hết thì Fred đánh xe ra là vừa. Có ông Thượng nghị sĩ vừa mới phen tới xin lỗi không đến dự lễ cưới được. Chắc e ngại tai mắt... nhưng ông có cho người thân tín mang đồ mừng đến.

- Vậy càng hay. Đồ mừng khá không, mi?

- Dạ, đồ đặc quý lắm... Thứ đồ cổ như vậy thì tụi nó bán vút đi cũng phải được trên một ngàn đô! Ông còn nói phải đích thân đi chọn mãi mới có món ưng ý như vậy. Cái đó mới là quý nhất!

Chưa thấy tận mắt món cổ vật nhưng nghe giọng hí hửng của Hagen, Ông Trùm vô cùng hả hê. Một ông Thượng nghị sĩ mà phải mất công đi chọn đồ mừng đám cưới lại phải cho người thân tín đem lại tận nhà đâu phải là chuyện chơi? Huống hồ giá trị của món đồ thì “tụi nó có bán vút đi cũng phải trên một ngàn đô!”.

Tình bạn quý hoá của ông bạn Thượng nghị sĩ cũng như cung cách kính mến của thằng người nhà Luca Brasi là thứ mà Ông Trùm chịu nhất xưa nay. Họ còn nhớ đến, con gỏi đồ mừng tất nhiên là còn trông cậy, còn nhờ nhau được nhiều thứ. Đó là thế mạnh của Vito Corleone.

Lúc Johnny Fontane xuất hiện là Kay nhận ra ngay bèn trách yêu Michael: ”Ồ hay, gia đình anh có quen với Johnny hả? Em biết vậy thì lấy anh từ khuya rồi.

- Có muốn giới thiệu không?

- Để khi khác! Anh biết không, em mê Johnny từ 3 năm nay lận! Có Johnny trình diễn ở Capitol thì thế nào cũng phải đi nghe.

Thấy Johnny từ khán đài nhảy xuống ôm hôn Ông Trùm rồi cũng đi theo vô trong, Kay bèn móc họng:

- Không lẽ một tài tử lớn, một đại danh ca cỡ Johnny mà cũng phải chọn bữa nay để tới nhờ vả ông Già?

- Còn hỏi! Nó là con đờ đầu của ông mà! Không có ông... sức mấy mà nó là đại danh ca!

- Vậy nữa? Lại một chuyện lạ nữa chắc? Kể nghe coi?

Dù lác đầu quây quây “Vụ này chẳng thể kể được” nhưng thấy con bé nài nỉ quá không thể từ chối rồi, Michael bèn đứng đỉnh kể lại câu chuyện của 8 năm về trước, sau khi rào đón trước rằng hồi đó Ông Già hăng hơn bây giờ nhiều, vả lại thằng Johnny là con đờ đầu nên ông mới phải bênh vực nó hết mình.

Hồi đó Johnny mới bước vào địa hạt ca nhạc, tên tuổi bắt đầu nổi, nhất là trên làn sóng điện. Hát cho ban Les Halley hần được hoan nghênh quá sá, tiền cát xê tăng vùn vụt. Bao nhiêu nơi cầu cạnh nhưng hần kẹt giao kèo 5 năm với ban Halley nên không những đã không tự do bay nhảy được mà đi hát ngoài bao nhiêu thì cát xê cũng chạy gần trọn vào túi ông bầu.

Vì thằng con đờ đầu, Bố Già phải đứng ra đích thân “thu xếp” vụ hủy giao kèo và đồng ý chung 20 ngàn đô la tiền chuộc. Bầu Halley không chịu. Không thể xé giao kèo nhưng từ nay hần chỉ ăn 50% hoa hồng thôi. Thấy hay hay, Bố Già bèn “tặng giá” 20 ngàn đô la, không chịu thì 10 ngàn vậy? Bầu Halley chỉ quen đờ cát xê nghệ sĩ chứ đâu hiểu nổi ý nghĩa vụ “tặng giá” độc đáo của giới giang hồ? Bèn từ chối...

Hôm sau, Bố Già trở lại để “bàn” tiếp chuyện xé công tra với ông bầu, nhưng cùng đi theo có cố vấn Genco và có cả “chú em” Luca Brasi. Chỉ có 4 người trong phòng với nhau. Bố Già chìa ra tám séc 10 ngàn đô có đóng dấu bảo chứng của nhà băng đảng hoàng và tờ thoả thuận hủy bỏ giao kèo cho danh ca Johnny Fontane. Ở chỗ thái dương ông bầu bỗng có một họng súng lạnh ngắt kê vô, cùng lúc đó có tiếng Bố Già rỉ rả:

“Một là cho xin ông bầu một chữ ký vào chỗ để trống trong tờ thoả thuận này. Hai là một tí óc của ông bầu sẽ văng ra đúng vào chỗ trống đó. Một hay hai thì ngã ngũ trong một phút thôi”.

Chữ ký của ông bầu Halley bèn thòi ra ngay. Đổi lấy tám séc 10 ngàn và để khẩu súng đi chỗ khác chơi!

Nhờ vậy Johnny Fontane mới có cơ hội làm nên sự nghiệp. Một sự nghiệp lẫy lừng cả nước biết, phim hốt bạc, đĩa bán số triệu! Lên đến tột đỉnh vinh quang thì Johnny bỏ 1 vợ 2 con để bắt một nữ minh tinh tóc vàng lớn nhất thế giới.

Nào ngờ cô đào lớn còn... hơn điểm một bạc! Johnny ghen tức giải khuây bằng rượu, cờ bạc và đàn bà. Đến nổi giọng ca mất, đĩa ế ẩm và hăng phim cho nghỉ ngang. Đó là lý do hần chạy về cầu cứu Bố Già!

-Nghĩa là Bố Già lại phải sắp ra tay nữa, sắp cứu người hoạn nạn nữa. Nghĩ vậy, Kay bèn khen một phát:

- Này anh, như anh kể thì ông già chỉ chuyên giúp người không? Vậy thì ông tốt quá trời quá đất còn gì? Có điều là phải nhìn nhận những biện pháp “cứu nhân độ thế” của ông không hợp hiến lắm nghe!

- Em phải hiểu là ông thi ân cái điệu mấy bố thám hiểm Bắc cực lo đói đấy! Rải rác dọc đường có thừa tí thực phẩm nào thì họ cứ vùi đại vào mấy cái hang hốc giữa khoảng băng tuyết mênh mông, rồi đói rã ruột? Nhưng đừng tưởng bỏ vội! Mấy người được ông cứu giúp biết đâu chừng một ngày kia bị ông ghé vô đòi nợ ơn nghĩa lại không khóc thét lên: ”Biết thế bố bảo cũng cóc dám nhờ vả!”

Mãi đến sập tối chiếc bánh cưới mới được mang ra cho bà con chiêm ngưỡng. Tự tay ông chủ lò Nazorine o bế, nó lộng lẫy quá, kem phết nhiều quá và ngon quá nên cô dâu trước khi lên xe hoa còn thưởng thức cố năm bảy miếng. Ông Trùm thân mật tiễn khách, kín đáo xác nhận chiếc xe FBI đã đi từ nãy giờ rồi, bà con về khỏi lo!

Chỉ còn một chiếc Cadillac đen tởm do thằng Fred lái đậu đằng trước. Ông Trùm nhanh nhẹn lên chiếm băng trước, nhường cho Sonny, Michael và Johnny ngồi đằng sau.

Quay xuống hỏi thăm Michael “Con nhỏ về một mình hay có người đưa”. Nó trả lời Hagen lo xong rồi. Ít ra cũng phải vậy chứ!

Xa lộ đi vô trung tâm Manhattan lúc bấy giờ vắng hoe. Xăng nhót hồi đó còn phải mua bông mà! Cỡ hơn nửa giờ sau chiếc Cadillac ngừng trước y viện Pháp. Dọc đường Bố Già có hỏi Michael học hành ra sao nó cũng chỉ gật gù là được.

Sonny hỏi vọng lên:

- Johnny nói bố hứa giúp nó thu xếp vụ cha chủ hãng phim. Để con đi sang

Hollywood lo giùm nó nghe bố?

- Khỏi... Khuya nay Hagen đi đủ rồi. Việc đó có gì khó khăn đâu?

- Johnny sợ không xong quá! Nên con mới đề nghị để con đi!

Nó vừa nói vừa cười, khiến Ông Trùm phải quay lại để hỏi tận mặt Johnny:

- Coi, mày không tin là Bố làm được à? Xưa nay Bố có nói cái gì mà không làm đâu? Bộ tao nói giỡn chơi hả?

- Đâu có! Con đâu dám không tin Bố? Có điều thằng cha chủ con có cỡ thiệt tình. Tiền bạc nó coi không ra gì hết mà thế lực thì nó có thừa. Nó lại hận con lắm lắm nên con không hiểu Bố sẽ thu xếp cách nào mà được việc cho con vậy thôi!

- Nhưng tao nói mày sẽ có là mày sẽ có. Bố Già mà hứa bậy với mày sao, Johnny? Hỏi Michael coi phải vậy không?

Dĩ nhiên Michael gật đầu. Đúng vậy, xưa nay bố nói có là có thiệt. Lúc mấy cha con đi vào cổng nhà thương, Ông Trùm để ấy đưa kia đi lên trước, một mình nắm tay nói riêng với nó: ”Chừng học hành xong... bố sẽ có việc nhờ mày. Một việc mà mày sẽ khoái...” Michael gật đầu ừ hử. Biết tính nét nó. Bố Già phải gài thêm:

- Dĩ nhiên không bao giờ bố ép mày làm bất cứ việc gì! Mày lớn rồi, mày có quyền tự lập chứ? Nhưng đặc biệt lần này bố muốn vậy. Vả lại con cái học hành xong thì ít ra cũng phải tới nơi cho bố mẹ hay một tiếng chứ?

Bên trong bệnh viện hành lang gạch men trắng muốt. Vợ con Genco đủ mặt. Bà mẹ và 3 cô gái lớn cùng mặc đồ đen trông in hệt đàn quạ, thấy Ông Trùm vừa ló ra khỏi thang máy là chạy ùa cả lại. Mẹ mập mạp, con mũm mĩm trông ngộ đão đẽ.

Bà mẹ reo lên: ”Trời đất... Ngày hôm nay nhà có đám mà Ông Trùm cũng đến thăm bố cháu... thật quý hoá quá!” Mẹ vừa nói vừa bệu bạo, mếu máo làm Ông Trùm phải gạt đi: ”Bậy nào... Genco và tôi tình nghĩa anh em hai mươi năm chớ ít gì!”

Vậy là mẹ chưa biết ông chồng trở bệnh, khó qua khỏi đêm nay. Genco Abbandando bị ung thư nằm đây ngót năm, vợ con đi lại nuôi nấng đã thành nếp, quen quá rồi nên chắc mẹ tưởng đâu đêm nay cũng như mọi lần đây! Mẹ chùi nước mắt áp úng:

- Để mời Ông Trùm vô thăm bố cháu. Khốn nạn, bố cháu cứ nhắc đến hoài, cứ một hai đòi đi ăn cưới đàng Ông Trùm làm bác sĩ phải cấm đấy ạ! Bố cháu biểu vậy thì thế nào Ông Trùm cũng đến, nội ngày hôm nay. Tôi đâu dám tin... vậy mà có thật. Ra bọn đàn bà tội tôi đâu hiểu nỗi thân tình của các ông với nhau. Thấy Ông Trùm, bố cháu phải mừng lắm!

Bác sĩ và y tá bước ra. Bác sĩ trông còn trẻ nhưng chững chạc oai nghiêm ra mặt, rõ cấp chỉ huy, rõ ra tít suốt đời giàu sang phú quý. Nghe một cô con bệnh nhân rụt rè hỏi có vô thăm được không, ông bác sĩ trở mắt ngó cả bọn...

Bấy nhiêu người vô thăm? Họ không biết con bệnh trong phòng sắp chết đến nơi và sẽ chết đau khổ, chết thương tâm thế nào chắc? Chứng kiến đâu được... tốt hơn là để con bệnh đi một mình! Nhưng không nỡ từ chối nên đành phải trả lời: "Vài ba người thân... thì được".

Bác sĩ không hiểu sao vợ con bệnh nhân bữa nay lại quay sang giành quyền quyết định ột lão già thấp lùn, bệ vệ mặc bộ đồ lớn cắt rất chững chạc. Lão thông thả cất tiếng, nghe kỹ mới biết pha chút giọng Ý:

- Xin bác sĩ cho biết... có phải bữa nay hoàn toàn tuyệt vọng, bệnh sắp "đi" trong một chốc lát phải không ạ? Dạ, nếu thế thì khỏi phải phiền đến bác sĩ nữa, giờ đến phần chúng tôi lo. Chúng tôi sẽ có mặt bên cạnh an ủi, sẽ vuốt mắt hẳn. Sẽ lo liệu tang ma chôn cất người chết và trong nom cho người sống..

Nghe Ông Trùm nói sạt sạt như vậy, mẹ vợ Genco choáng người, thút thít khóc. Bác sĩ nhún vai. Khó lòng giải thích ấy người này hiểu... nhưng lão già nói vậy mà hợp lý đấy chứ? Bây giờ đâu cần thầy cần thuốc gì nữa? Tốt hơn là để họ thu xếp với nhau. Bác sĩ gật đầu: "Nếu vậy cũng được. Để chờ cô y tá vào dọn sơ qua cái đã. Nhiệm vụ của tôi đến đây là hết".

Lát sau cô y tá trở ra, mở rộng cửa cho cả bọn bước vô phòng bệnh sau khi khê dận: "Người bệnh đang mê sảng, tránh xúc động đấy. Trừ bà vợ thì mấy ông mấy cô thăm vài phút rồi ra ngay dùm!"

Lúc đi trở ra đụng đầu "thần tượng" Johnny Fontane, cô y tá mở tròn mắt ngạc nhiên rồi ngó sững, ngó "mết" rõ. Johnny đáp lễ bằng nụ cười rất tình, ra cái điều "khi khác nghe em". Hẳn còn phải theo Bố Già vô thăm bệnh chứ?

Bệnh nhân Genco vật vã với cái chết lâu quá nên phút lâm chung nằm miết trên giường, thân hình chỉ còn xương bọc da. Đến mớ tóc mới đây còn đen mượt mà cũng xuống màu coi rồi nùi, bấn mắt lạ! Ông Trùm cúi xuống thăm hỏi:

- Genco bạn... Tôi đến thăm bạn đây. Có cả ba thằng cháu và Johnny nữa. Nó từ Hollywood sang đây!

Người bệnh cảm động đưa mắt ngó Ông Trùm... để mấy thằng con trai ông bạn nắm bàn tay gầy guộc. Vợ con hẳn tíu tít bu quanh kẻ cúi hôn má, người vuốt ve tay. Ông Trùm thương cảm nắm tay, luôn miệng an ủi: "Genco... ráng lên chút nữa thôi cho qua khỏi. Mình còn về thăm quê hương với nhau mà? Hai đứa mình sẽ về làng, ra cái quán rượu đó chơi với nhau vài ván banh chứ?"

Genco lắc đầu, đưa tay ra hiệu ọi người né ra hết, để bàn tay xương xẩu nắm cứng lấy Ông Trùm. Hẳn muốn nói điều gì đây. Vito Corleone bèn cúi xuống, ghé tai nghe rồi vớ tay lấy chiếc ghế ngồi cho gần gũi. Giọng Genco tiếng được tiếng mất, ầm ớ toàn nói chuyện ngày xưa. Mặt thần thờ, con mắt dại hẳn, hẳn thở dài nào nuốt.

Ông Trùm cúi đầu xuống, ghé tai sát nữa cho Genco nói đỡ mệt. Mọi người kinh ngạc thấy ông lắc đầu quây quật rồi nước mắt dần dụa, chảy dài trên gò má. Genco cất cao giọng rồi tận lực cất cao đầu lên, ú ớ: "Bố Già"... "Bố Già"... "Cứu tôi với, đừng để tôi chết... nghe bạn? Tôi chết đến nơi rồi, chết từ xương chết ra, chết từ khúc ruột đây! Ráng cứu tôi nghe bạn, tội nghiệp con vợ tôi. Tội mình chơi với nhau từ nhỏ ở quê nhà mà bạn nỡ để tôi chết bỏ vợ bỏ con sao? Tội mình với nhau mà?"

Không nghe tiếng Ông Trùm trả lời, Genco vụt nói lớn:

- Bạn... hôm nay là ngày bạn gả con mà?... Bạn từ chối... bạn không cứu tôi thật sao? Tôi chết... tôi sợ chết quá. Sợ tội lỗi quá!

Ông Trùm đột nhiên nghiêm giọng, không để nó nói sáng nữa: “Coi, tôi làm thế nào được... mà bảo từ chối? Đó là quyền của Thượng đế tối cao. Nhưng có tôi đây bạn đừng sợ chết. Chết thì có quái gì mà sợ? Tội lỗi cũng khỏi sợ. Sẽ có người cầu nguyện cho linh hồn bạn hàng ngày thì bao nhiêu tội cũng chẳng sợ!”

Khuôn mặt hốc hác của Genco bỗng sáng lên một cách láu lỉnh: “Nói vậy bạn đã lo xong giùm tôi cái vụ đó thiệt sao?”

Giọng Ông Trùm lạnh tanh, không còn gì là âu yếm nữa:

- Thôi bạn nghỉ đi. Đừng nói sáng nữa, Genco!

Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ làm Genco thất vọng, chán nản buông người xuống niệm, lặng đi một lúc.

Cô y tá quay trở lại, thẳng thắn mời tất cả trở ra cho người bệnh nghỉ ngơi. Ông Trùm vừa dợm đứng dậy Genco đã đưa tay ra giữ lại: “Bạn ở lại, ở lại với tôi đi. Biết đâu chừng có bạn bên cạnh... Thần chết chừa tôi ra, tôi qua khỏi chẳng? Bạn dư sức nói dùm tôi một tiếng, can thiệp thẳng cho tôi mà! Tôi biết bạn thừa thế lực!”

Như sợ mất lòng ông bạn cứu tinh, Genco cố nhếch một nụ cười làm bộ nửa đùa nửa thực. Nhưng tay nó vẫn bám cứng Ông Trùm không chịu rời. “Bạn đừng đi, đừng bỏ tôi một mình. Bạn để tôi nắm tay, rồi có gì mình sát cánh chơi lại Thần chết mình cũng chơi, như mình từng chơi và từng hạ biết bao nhiêu thằng, phải không? Miễn bạn đừng bỏ tôi, tội nghiệp!”

Biết sao bây giờ, Ông Trùm bèn ra hiệu ọi người đi ra hết. Hai tay nâng bàn tay khô đét của Genco, áp lấy rõ chặt rồi ngồi một mình lựa lời an ủi, cho hắn yên lòng trước giờ lâm chung. Làm như ngồi sẵn đấy để Thần Chết xông tới là can thiệp tức khắc, không cho đoạt mạng thằng em thân thiết.

Với cô dâu Connie thì ngày cưới diễn ra như vậy là đẹp rồi. Chú rể Carlo chơi vai trò tròn trịa, chững chạc đầy chữ! Lại có phần hăng hái, nhờ túi “phong bao” cô dâu kè kè cặp nách. Mở ra đếm có trên 20 ngàn đô la tiền mặt chớ đâu ít? Có điều kỳ cục là con nhỏ chịu hiến dâng đời con gái quá dễ đi mà giật được túi bạc của nó thật gay go. Phải đập cho thâm tím mặt mũi nó mới chịu nạp nguyên con.

Em bé phù dâu Lucy Mancini thì cứ ở nhà gác máy chờ anh Sonny phôn tới hẹn hò. Mãi không thấy đành thử kêu lại nhà nhưng vừa nghe tiếng đàn bà trả lời là cúp máy gấp. Tôi vạ gì “Lạy ông tôi ở bụi này”, khi bà con hầu hết không lạ gì hai đứa cùng vắng mặt một lúc, cặp nhau nửa giờ đồng hồ? Mấy cái miệng ưa tọc mạch không xì xào cam đoan là cậu cả nhà Corleone đã “quất” con bé phù dâu rồi.

Phần ông chủ xe đò Bonasera thì đêm hôm đi ăn cưới về nằm mơ một trận kinh khủng quá. Rõ ràng Ông Trùm Corleone mặc đồ baseball, đeo găng đội kết đảng hoàng đứng trên xe hùng hục thấy mấy cái xác đạn ghim lỗ chỗ như tổ ong xuống trước nhà cho hắn nhận. Lại còn tỉnh bơ dặn: “Thủ tiêu gấp đi. Đừng hé môi nghe”. Ôi chao, hắn la om sòm, xuất hạn đầy mình, sợ điếng cả người làm mục vợ lay gọi mãi mới hoàn hồn!

Về phần Kay Adams thì tối hôm đó, do sự cất cử của Hagen, đích thân xếp Clemenza phải đưa về. Chiếc xe de luxe, đồ sộ Kay ngồi lọt thỏm trên băng trước, một mình Clemenza ngồi sau và Paulie lái vùn vụt. Ba người chuyện trò vui đáo để, dù hai thầy trò Clemenza đối xử quá cung kính. Tụi nó xài ngôn ngữ thật giang hồ nhưng có một điều Kay nhận ra ngay là cả hai cùng rất kính nể, quý mến Michael, dù theo lời Clemenza thì cậu út hoàn toàn không muốn dính dáng đến công việc làm ăn của Bố Già. Ngay Bố Già cũng nhìn nhận hắn xuất sắc hơn hẳn hai anh, mai sau chắc chắn sẽ nối nghiệp nhà kia mà!

Làm như rất ngây thơ, Kay hỏi lại:

- Việc nhà? Nhưng việc gì mới được chứ?

Đang chăm chú lái xe, Paulie liếc sang cô bé một phát. Từ băng sau xếp Clemenza bèn ồ ồ sửa vọng lên, làm như vô cùng ngạc nhiên: “Ồ hay, thế Michael chưa nói cho cô biết sao? Ông già độc quyền nhập cảng dầu ăn từ Ý qua, phân phát toàn thị trường Mỹ quốc mà? Hết chiến tranh là phát đạt lắm, chỉ việc ngồi mà quơ bạc. Một thằng con khôn ngoan như Michael thì giúp bố được nhiều việc lắm chớ?”

Về tới khách sạn Kay tưởng đâu từ già là vừa. Nào ngờ nói thế nào thì nói, Clemenza vẫn nhất định đòi phải đưa tận nơi.

“Ông già biểu đưa về tận nhà là tụi này phải thấy tận mắt cô vô nhà đảng hoàng rồi có về mới dám về. Xin cảm phiền!”

Chờng Kay lấy chìa khoá ở quầy Quản lý, bước vô thang máy và đóng cửa lại thì Clemenza mới vẫy tay chào từ già. Quái lạ, mặt hần hờ như vừa làm xong một việc tốt đẹp thiệt tình, chẳng kịch chút nào.

Nhưng thang máy vừa lên khuất, xếp Clemenza đã tới đứng sừng sững trước quầy quản lý “Cô nhỏ vừa rồi ghi tên gì ở sổ đó bồ?” Thằng cha thư ký giữ sổ sách còn giương mắt ngó thì Clemenza đã mau mắn búng ra một tờ giấy bạc xanh xanh cuộn tròn lại rất khéo. Cu cậu chớp vội bỏ túi và mở sổ lệ lệ: “Đâu phải cô? Ông bà Michael Corleone mà?”

Trở lại xe, Paulie khen: “Cô bé ngoan đấy chứ?” Xếp Clemenza âm ừ: “Đồng ý là ngoan... nhưng bị cậu út “quát” rồi, tin tao đi! À, sáng mai phải đến tao sớm nghe. Hagen dặn có công chuyện cần lại gấp đó!”

Mãi khuya lắm cố vấn Thomas Hagen mới sửa soạn xong để lên xe ra phi trường. Nhưng lên máy bay đi Los Angeles thì mau lắm, chuyến sớm nhất, chỗ tốt nhất, nhờ tấm vé ưu tiên một mà một ông bạn cấp tướng ở Lầu Năm Góc biểu để xài chơi.

Quả là một nhọc diên đầu suốt ngày nhưng đối với Hagen thì ngày cưới Connie quả là đại cát. Mãi 3 giờ khuya ông Genco Abbando mới chịu nhắm mắt và vừa ở bệnh viện về, Ông Trùm đã nghiêm nghị cho biết kể từ nay vai trò consiglieri của nhà Corleone chính thức về tay Thomas Hagen. Nghĩa là giàu sang quyền thế cầm chắc trong tay!

Cứ Tom Hagen làm cố vấn kiêm phụ tá là Ông Trùm Vito Corleone quả đã dám đặc biệt phá lệ, gạt sang một bên cả một truyền thống ngàn năm. Vì dù có được nuôi như con cháu nhà ngay từ hồi còn nhỏ, Tom vẫn bị kể là người ngoài. Nó đâu có máu Sicile 100% mà chức vụ consiglieri đòi hỏi điều kiện huyết thống! Phải là dân chính cống gốc Sicile, phải lớn lên trong khuôn khổ của luật omerta nghĩa là im lặng khi cần đến, không nghe, không thấy, không biết gì hết.

Theo nguyên tắc tổ chức Mafia thì ông Trùm là bộ phận đầu não, là người chủ trương đại cuộc. Từ ông Trùm hiệu lệnh được truyền xuống các bộ phận hành sự ít ra cũng qua ba cấp, ba lớp lót. Chẳng có cách nào bới lông tìm vết để “gài” được ông Trùm, chỉ trừ khi thằng consiglieri phản bội, một điều chưa từng có!

Chẳng hạn tầm thường như vụ của lão Bonasera. Dích thân ông Trùm ra lệnh phải cho hai thằng súc sinh nếm mùi đau khổ tới cỡ nào. Nhưng lệnh chỉ là lệnh miệng ột mình Hagen. Rồi Hagen ủy nhiệm lại cho xếp Clemenza, cũng chẳng ai nghe được. Xếp Clemenza sẽ trao cho đàn em Pauline sắp đặt chi tiết, tính kế hoạch và chịu trách nhiệm chọn người đi sai đi đấm đá. Những “chuyên viên” này thì thiên lồi Pauline chỉ đầu đánh đấy, không hề thắc mắc đánh ai, đánh ở đâu, tại sao đánh. Nhưng đánh tới cỡ nào thì phải triệt để đúng chỉ thị!

Như vậy thì nội vụ có đổ bể cũng khó lòng phăng tới ông Trùm. Khó lắm. Nhưng vẫn có thể bị. Có điều chưa ông Trùm nào bị vị lẽ giản dị là trong sợi dây xích thì chỉ cần thiếu một mắt xích là vô phương buộc tội. Mà thủ tiêu một mắt xích quá dễ!

Vai trò của consiglieri vô cùng phức tạp. Cố vấn kiêm phụ tá là nguyên tắc. Còn bạn đồng hành tin cẩn, còn suy nghĩ thay cho ông Trùm. Đi xe thì đích thân làm tài xế, dự “hội nghị” thì vừa làm bí thư gom hồ sơ, vừa là bồi mang đồ ăn thức uống và đốt thuốc. Biết hết những gì ông Trùm biết, nên chỉ một mình hần là “phá” được ông Trùm và cả tổ chức. Chỉ ngán có một mình hần phản bội, nhưng chuyện đó chưa hề xảy ra! Cứ một mực trung thành thì consiglieri sẽ có hết. Giàu sang quyền thế và...hạnh phúc nữa. Có chết hay “kẹt”, vợ con chắc chắn có người lo chu đáo.

Có những vụ consiglieri phải đại diện cho thủ lãnh để đứng ra thu xếp một vụ...nhưng lại chẳng thể công khai để gây phiền phức sau này. Hagen đã lãnh nhiệm vụ thay mặt ngầm cho ông Trùm trong chuyến đi Hollywood thương thuyết và biết dư rằng chức consiglieri còn hay mất, nghĩa là đời hần lên lương hay xuống dốc cũng do vụ này định đoạt.

Nếu tính chuyện làm ăn thuần túy thì vụ thu xếp cho Johnny Fontane đâu có ăn chung gì, đâu có nghĩa gì

so với vụ sắp đặt đối phó với thằng Sollozzo thứ Sáu này? Nhưng Bố Già khác một thằng consiglieri thì phải biết đủ mọi cung cách làm ăn, dù lớn, dù nhỏ.

Ngồi trên máy bay Hagen nghe rói ruột, phải kiếm một ly Martini uống chơi. Nếu cần phải “biết mình biết người” thì hẳn không lạ gì con người “đối phương”: tính nết lão Jack Woltz thì đồ ai thuyết phục nổi? Nhưng Ông Trùm cũng chẳng nói chơi bao giờ và đã hứa là thế nào cũng có cách thu xếp cho thằng con đỡ đầu. Giữa hai thế đối đầu như vậy thì vai trò của Hagen chỉ hoàn toàn có tính cách trung gian, tiếp xúc.

Hắn bình tĩnh mổ xẻ sự kiện. Jack Woltz là một trong 3 chủ nhân lớn nhất Hollywood, phim trường lớn nhất và nhiều đào kép cừ nhất. Hắn có chân trong Ủy ban Tư vấn Bạch cung về điện ảnh tâm lý chiến thực... nhưng đúng nghĩa thì chỉ là một tay sản xuất phim tuyên truyền cho chính phủ chứ có gì? Hắn có vô Bạch cung dự tiệc hay mời ông Tổng FBI về nhà ăn nhậu? Nghe thì ghê gớm lắm nhưng chẳng qua chỉ là vấn đề giao tế. Thế lực thực sự, chẳng hạn hậu thuẫn chánh trị, đảng phái thì Jack Woltz lấy đâu ra? Người lập dị như hẳn kết nạp được ai? Nhiều quyền hành, thích sai phái cái điệu làm cha người ta thì chỉ tổ nhiều kẻ thù!

Nói vậy nhưng chơi Jack Woltz thì khó quá. Hãy cứ biết vậy, Hagen lấy mở giấy tờ ra coi cho khỏi mất công suy nghĩ nhức đầu nhưng mệt mỏi quá, đọc không vô bèn gọi thêm ly Martini nữa để nhâm nhi xả hơi, gọi nhớ chuyện đời...

Cho đến bây giờ Hagen vẫn hài lòng là đi đúng đường và ngay từ ngày vào đời chỉ có “lên” không. Được như thế này là phúc đức quá rồi, không mong muốn gì hơn. Ba mươi lăm tuổi, cao ráo, dong dỏng. Rất nhanh nhẩu và trông bề ngoài chẳng có gì đặc biệt. Hành nghề luật sư có 3 năm thực tập rất cừ. Ở gia đình Corleone hẳn lo nhiều việc khác, quan trọng hơn luật nhiều!

Tom Hagen nhớ lại hồi 11 tuổi cùng học cùng chơi với một thằng bạn tên Sonny, chơi thân lắm. Hai đứa bằng tuổi nhau mà! Năm đó bà mẹ hẳn khi không đau mắt nặng đến loà luôn rồi tạ thế. Ông bố bọm nhậu càng say sưa tối ngày. Ông có nghề thợ mộc, chịu làm ăn lắm, lương thiện không ai bằng nhưng chỉ vì ma men mà tan nát gia đình sau cùng cũng tàn đời trong đói khổ, bỏ lại hai đứa con một trai một gái.

Con bé em được một gia đình nhận nuôi nhưng thằng Tom thì đành lang thang đầu đường xó chợ. Hội Dục Anh thời đó đâu thèm nuôi những thằng ranh mới nứt mắt ra đã dám “bỏ hội” đi hoang mà cho người kiếm nó về? Lối xóm thấy nó là chạy, chỉ sợ lây chứng đau mắt ghê gớm mà Tom “thừa hưởng” của bà mẹ loà.

Giữa lúc đang cầu bơ cầu bắt thì trời run rủi nó gặp bồ Sonny. Thương bạn quá, Sonny lôi nó về nhà, đồng đọc yêu cầu cha mẹ nó cơm ăn nhà ở. Có ngay! Ôi, có bao giờ Tom quên nổi hương vị ngọt béo của đĩa spaghetti đánh sốt cà chua nóng sốt và sự êm ấm của chiếc giường sắt ngả ra cho nằm đỡ tối hôm ấy?

Thế rồi chẳng nói chẳng rằng, Bố Già Corleone cho thằng nhỏ ở lại luôn. Nó đau mắt nặng thì đích thân đưa đi bác sĩ nhãn khoa chữa bằng hết. Nuôi ăn học đàng hoàng, hết Trung học lên Đại học, coi như con cái trong nhà nhưng tuyệt đối không “bỏ mẹ nuôi” gì hết! Không yêu thương như con đẻ thật nhưng quý mến hơn tụi nó nhiều... có bao giờ buộc nó phải làm một cái gì theo ý mình đâu? Ngay hồi học hết Trung học cũng để cho nó muốn theo ngành nào tùy thích. Cu cậu chọn luật chỉ vì nhớ mang máng Bố già có nói một câu “Một trăm thằng cướp có súng “làm ăn” đâu có lại một thằng luật sư xách chiếc cặp tấp ranh con!”

Hagen nhớ lại hồi học xong trung học cả hai anh em thằng Sonny cùng năn nỉ xin bố cho thôi học để làm việc nhà, Ông Trùm đành chấp thuận dù rất buồn. Chỉ thằng Michael tiếp tục lên Đại học. Vụ Trân Châu Cảng bùng nổ là nó đăng ngay Thủy Quân Lục Chiến.

Năm thi ra trường Luật, Hagen lấy vợ, một con nhỏ nữ sinh viên gốc Ý, người bèn New Jersey. Hồi đó con gái học Đại học hiếm lắm... Dĩ nhiên là Ông Bà Trùm cưới cho, làm đám cưới ở nhà chớ còn ở đâu nữa? Nó muốn mở văn phòng thì sẽ có văn phòng. Bố Già còn hứa “lãnh mối” giùm, hứa cho nhiều áp phe địa ốc là đằng khác!

Ôi, còn gì hứa hẹn hơn nữa nào? Vậy mà thằng Hagen trầm ngâm suy nghĩ rồi lắc đầu: “không... Bác cho cháu... làm với Bác cơ!”. Ngạc nhiên lắm nhưng rất hài lòng. Ông Trùm gặng hỏi: “Mi biết làm với Bác là... làm những gì chớ?”

Hagen gật đầu. Sự thực hẳn cũng biết, nhưng chỉ biết đại khái, biết phần nào. Hẳn đâu ngờ thế lực Bố Già mạnh đến thế? Cho đến 10 năm nay, lúc được cử tạm làm consiglieri thay thế Genco.

Hồi đó, Hagen đã nói thẳng: "Cháu muốn làm với Bác... như thằng Sonny, thằng Fred". Nghĩa là hoàn toàn như một đứa con, Bố bảo sao làm vậy. Ôi, lớn lên trong nhà này... làm con cháu đã bao năm mãi đến lúc bây giờ Hagen mới thấy Bố Già tỏ vẻ xúc động, biểu lộ tình cảm với nó là lần thứ nhất. Bố Già ôm lấy hắn và từ đó trở đi coi Hagen còn hơn con đẻ, dù không xưng Bố và lâu lâu còn nhắc chừng: "Mi không được quên ông già bà già mi đó!"

Ôi, công đức sinh thành thì phận làm con thì sao quên được? Quên sao được, dù mẹ là một bà mẹ đầu óc khờ khờ như trẻ lên mười, tứ thời bệnh hoạn rề rề, đau khổ đến độ hết biết thương yêu con cái là gì! Còn cha? Một ông bố chỉ biết có rượu nên nghĩ tới chỉ thấy hận.

Ôi, cả một tuổi thơ kinh hoàng! Thấy gương mẹ mù loà đến chết còn nhục thằng Tom hết hồn, đinh ninh mắt nó đau thế này thì mù chắc: đời nó rồi đây cũng đến chóng gậy đi ăn mày! Bố chết thì nó bắt đầu đi lang thang ngủ đường ngủ chợ và sắp đi ăn mày thực nếu tình cờ không run rủi thằng Sonny bắt gặp nó.

Thế rồi đời nó như lật qua một trang mới toanh, tưởng đâu phép lạ! Sống trong tình thương mến của gia đình Corleone, nó ấm yên vui là thế mà bao nhiêu năm sau Hagen vẫn còn bị ám ảnh bởi những giấc mơ hãi hùng, khủng khiếp. Nó là một thằng mù, chóng gậy trắng lọc cọc khắp các ngã đường xin ăn. Con cái nó cũng mù loà, cũng lọc cọc chóng gậy theo cha đi hành khất. Nó hoảng sợ hét ầm và y như rằng lúc đó khuôn mặt Bố Già bao giờ cũng hiện ra, xua bằng hết những cơn ác mộng. Biết bao nhiêu lần rồi!

Hồi đó, Bố già tiếng là chấp nhận nhưng đâu cho phép nó làm "công việc nhà" liền? Phải ra hành nghề Luật sư 3 năm lấy kinh nghiệm đã, trút bỏ bằng hết mặc cảm "chỉ có thể làm cho người nhà" cái đã. Rồi phải gài nó vào một văn phòng toàn những luật sư thượng thặng, chuyên giải quyết những vụ án Đại hình, học tập thêm 2 năm cho thật lão luyện. Nghề nhà cần bấy nhiêu đó mà?

Sau đó, Tom mới bắt đầu làm việc nhà, chỉ giải quyết công việc nhà. Coi, thấm thoát 6 năm trời... nó có sơ xuất một điều gì để Ông Trùm phải cảnh cáo, dạy bảo đâu? Nặng lời cũng chưa hề có nữa!

Vậy mà lúc Hagen được cử xử lý thường vụ consiglieri mấy gia đình Mafia khác đâu có chịu? Họ chê bọn nhà Corleone "lai căng" chất Ái Nhĩ Lan. Họ gọi cánh Ái Nhĩ Lan! Sự chụm mũ đó làm Tom bật cười nhưng cùng lúc đó cũng cho thấy rõ ràng chớ có chàng màng, mơ mộng làm Trùm mà hồ nặng. Thân phận nó thì consiglieri là hết cỡ, là quá đáng lắm rồi! Sự thật thì Hagen được địa vị này cũng... ngàn đời không quên, có đâu dám có ý nghĩ trèo đèo, phạm thượng với chính những người đã cứu vớt, cứu mang nó còn hơn ruột thịt!

Lúc đáp xuống phi trường Los Angeles trời còn tối mờ. Hagen kiếm phòng lữ quán, tắm rửa, cạo râu cho tỉnh táo, chờ sáng. Kêu điểm tâm lên tận phòng, hắn vừa ăn vừa đọc báo lai rai đợi đúng 10 giờ sáng mới y hẹn tới gặp Jack Woltz. Không ngờ lão ô kê chịu gặp mau mắn vậy!

Chẳng là tuân lệnh Ông Trùm, trước khi lên máy bay Hagen đã phôn tới Billy Goff nhờ đánh tiếng trước với ông chủ hãng phim. Ở Hollywood thì Billy đâu phải tay vừa? Thủ lĩnh nghiệp đoàn công nhân điện ảnh, thợ thuyền các phim trường có đình công hay không cũng ở một tay nó! Ông chủ Jack Woltz có lớn thật như còn làm ăn thì đâu có muốn sinh chuyện lôi thôi? Ông Billy đã có lời giới thiệu rằng nếu không chịu ý ông bạn từ New York sang thì công nhân phim trường dám đình công lắm đấy!

Theo lời thủ lĩnh nghiệp đoàn Billy thì thằng cha chủ có vẻ cóc ngán lắm nên đề nghị nếu có phải đình công thì hãy để đàn anh đích thân tiếp xúc với Ông Trùm cái đã, nhưng Hagen gạt đi ngay: "Khỏi cần, nếu cần thì Ông Trùm sẽ cho biết ý kiến ngay!"

Đã mang danh cố vấn thì Hagen còn lạ quái gì mối tương quan tốt đẹp giữa Bố già với đủ mặt lãnh tụ lao động toàn quốc. Thằng Billy Goff cỡ gì mà đòi tiếp xúc? Chỉ bảo sao nghe vậy... vì phạm vi ảnh hưởng của gia đình Corleone chưa lan sang đến Hollywood thực nhưng thiếu gì thằng thủ lĩnh công nhân ở đây cũng như trên toàn quốc còn thiếu Bố Già một chút nợ tình?

Gặp gỡ có chuyện làm ăn mà nó cho cái hẹn gặp 10 giờ sáng là yếu rồi. Rõ ràng thằng cha Jack Woltz cóc muốn chơi, cóc muốn nghe, cóc muốn bàn gì hết. Mười giờ sáng thì có cần gì cứ nói ra rồi rút. Nếu muốn bàn bạc thì nó đã lùi lại vài giờ để nếu chưa trò chuyện xong thì "Mời bạn ở lại dùng bữa trưa để ta vừa ăn nhập vừa thảo luận với nhau cho tiện".

Rõ ràng là Jack Woltz cóc coi “Sứ giả” Hagen ra gì vì một là thằng Billy chưa đủ tư cách làm áp lực nó, hai là nó đã cho cu cậu ăn đớp ngập mặt nên khó nói.

Nhưng không lẽ nó không biết Hagen là người của ai và người đó thế lực cỡ nào? Kể ra Ông Trùm giữ kín tiếng trong việc làm ăn cũng có lợi thật. Nhưng kín quá, kín đến độ thiên hạ không biết đến tên tuổi, uy danh... như trường hợp này thì coi bộ bất lợi trông thấy!

Hagen suy luận quả không sai. Quả nhiên nó cho đợi cỡ nửa giờ đồng hồ mới thềm tiếp kiến. Biết vậy nhưng Hagen từ cứ phớt tỉnh, vả lại “ngồi chơi” ở phòng đợi của ông chủ lớn cũng khoẻ lắm chứ? Mát mẻ, êm ái, lịch sự và ôi chao, trước mặt Hagen sao lại có một bé gái xinh đẹp, dễ thương đến thế? Nó ngồi trên tấm nệm màu mận, con nhà ai kháu khỉnh lạ. Xiêm y lộng lẫy, chừng chạc cứ như người lớn vậy!

Thật tuyệt vời, Hagen ngó sững mái tóc vàng óng ả. Đôi mắt xanh lơ tinh anh, môi mòng mọng tươi như trái dâu đỏ. Nhưng con mụ đi theo nó, đúng là hai mẹ con, mới khoằm khoằm, dễ ghét làm sao. Chỉ muốn đâm vào mặt. Rõ ra mẹ cú, con tiên!

Đợi mãi, đợi mãi mới có một mụ thư ký mập tròn hướng dẫn đi quanh co tới văn phòng ông chủ. Hagen mỉm cười đi theo. Chà, hăng phim có khác: người làm chững chạc, trang trí tiện nghi ngoại hạng. Đồng đảo mỹ nhân quá, chắc mấy em đến Hollywood thử thời vận nhưng đóng phim không ra gì nên mới bị nhét vào làm văn phòng cho thơm tho cuộc đời đây. Không bị đá dít ra vĩa hè là đẹp rồi!

Jack Woltz dễ nhận ra quá, báo điện ảnh đăng hình hoài mà? Người lão đồ sộ vạm vỡ. Có bụng nhưng bộ đồ cắt tuyệt vời che đi hay quá!

Còn cuộc đời hần? Mười tuổi đi vắc két la de, đẩy xe cút kít kiếm ăn ở vĩa hè New York. Hai mươi tuổi giúp bố ăn chặn, rút rửa nghiệp đoàn thợ may. Ba mươi bỏ New York sang miền Tây tìm mỏ kền và thử nhào vô điện ảnh. Năm 48 tuổi thì hần nghiêm nhiên làm vua Hollywood nhưng ăn nói vẫn cứ hàng tôm hàng cá và làm tình vẫn khoẻ như hùm giữa bầy nai tơ là các em đào non, đào thật vô cùng đông đảo.

Từ năm 50 trở đi, Jack Woltz “làm lại con người”. Học ăn học nói cho ra dáng trí thức, mượn bồi Ánglê và quản gia Ánglê chính công để học làm sang, từ bộ y phục cho đến tác phong sao cho đúng mốt trường giả. Lão ly dị vợ, lấy một em đệ nhất đào văm. Qua năm 60 trở đi thì cả nước biết Jack Woltz sưu tầm tranh quý, làm cổ vấn điện ảnh cho Tổng Thống và sáng lập viên cơ sở Jack Woltz, tốn kém cả chục triệu đô la chỉ cốt để nghệ thuật hoá điện ảnh. Và có rể quý tộc Anh, có dâu công chúa Ý...

Gần đây nhất thì báo nào chẳng có tin ông Chủ hãng phim Jack Woltz đâm mê ngựa đua, nội năm ngoài dám bỏ ra một lúc 10 triệu đô la để lập tàu ngựa đua J.W.? Hùng nhất là người dám chi 600 ngàn đô la để chớp bằng được chú ngựa đua siêu vô địch rất giống Ánglê tên Khartoum. Và ngông ở chỗ bắt Khartoum nghỉ đua hần để chỉ phục vụ đặc biệt cho những chị ngựa cái lò J.W.!

Kể ra ông chủ tiếp Hagen cũng nhả nhặn. Khuôn mặt rám nắng vô cùng tốt lá và được săn sóc từ lỗ chân lông đã dùm dỏ lại để o bé một nụ cười xã giao. Coi, có dốt cả kho bạc cũng chẳng cướp được tuổi trời nên da mặt người có tô vẽ cách nào cũng cứ có lớp... như đèn xếp vậy ! Nhưng phải nhìn nhận rằng lão cử động nhanh lẹ, sung sức và giống hệt Bồ Già Vito Corleone ở dáng dấp chỉ huy nghĩa là thoạt trông cũng biết là sắp xông rồi.

Hagen vô đề tức khác, tự giới thiệu là người mà bạn ông Johnny Fontane cử tới để xin ông chủ ột đặc ân là để cho Johnny sắm vai chính trong cuốn phim chiến tranh khởi quay đầu tuần sau. Nhân vật đó dĩ nhiên là có thế lực lắm nhưng nếu ông chủ ra ơn cho lần này thì sẽ muôn đời không quên, thế nào cũng có phen đền đáp.

Khuôn mặt nhăn nheo tỉnh bơ hỏi lại:

- Ông bạn thế lực đó sẽ đền đáp tôi? Đền đáp cách nào xin cho biết...

Làm gì không biết lão hỏi xỏ... nhưng Hagen cũng phớt lờ đi giải thích:

- Chẳng hạn như quý hãng sắp có đình công thì ông bạn của Johnny cam kết sẽ vô hiệu hoá dùm tức khác. Quý hãng có ông kếp “cây tiền cây bạc” vừa từ “cua” cần sa nhảy lên bắt bằng bạch phiến... thì nếu ông chủ muốn, sẽ có người chặn đứng hần lại được không? Những vụ phiền phức như vậy ông chủ chỉ phôn một cú cho tôi là xong hết.

Coi, lão chăm chú nghe giải thích cái điệu nghe con nít la làng rồi thành linh giộng một câu thật đúng ngôn ngữ giang hồ:

- Ra ông bạn tính áp lực kẻ hèn này đấy?

- Chẳng dám ! Tôi chỉ có ý xin ông chủ ra ơn một lần, ột người bạn. Làm ơn dĩ nhiên chỉ có lợi chớ có hại sao được?

Giọng Hagen ngọt ngào như vậy đó. Nhưng vẫn làm Jack Woltz nổi sùng, nhăn mặt nhíu mày, rồi quắc mắt lên làm như lão sắp nhảy chồm qua buya rô vậy ! Lão gằn từng tiếng:

- Nói vắn tắt thế này này... tôi đéo cần biết anh là ai và thằng củ c... nào sai anh lại..., nhưng thằng Johnny Fontane thì cho nó de đi, khỏi đóng gì hết! Mấy thằng Bàn Tay Đen kia là cái thá gì kia? Cho anh hay điều này. Nếu tôi cho ông bạn tôi hay là anh tới đây toan làm áp lực thôi thì anh cũng đã khó sống rồi! Chắc anh có nghe tên Edgar Hoover chớ?

Ồi chao, không ngờ một đấng chủ nhân ông cỡ Jack Woltz mà có thể tầm thường đến thế! Thế mà cũng cầm đầu cả một cơ sở cả trăm triệu, thế mà cũng Vua Điện ảnh! Nếu Hollywood chỉ rặt những cỡ chủ hạng bét này thì bấy lâu nay Bồ Già nhà mình cứ nuôi dưỡng ý định tung tiền, nhảy xổ vào địa hạt này để bắt bạc là phải!

Mới đưng có thế mà một tay to đầu như lão đã nổi giận sao? Thì ra lâu nay không ngờ đã luyện được bí quyết chịu đưng của Bồ Già! Lão cáu giận, lão văng tục bừa bãi mà Hagen có cảm thấy gì đâu nào?

Chủ trương ruột của Bồ Già cừ thật: “Chớ dọa dẫm, chớ nổi giận”. Đối phương có chửi bới, hăm he cứ ráng chịu để từ từ nói chuyện phải quấy. Một lần nữa Hagen lại hình dung lại tấm gương nhịn nhục của Bồ Già ngày nào: giữa bàn hội bị một thằng thứ dữ ông ổng mặt sát, chửi bới tận mặt. Vậy mà ông cứ tươi tỉnh cố gắng thuyết phục cho đến cùng. Tám giờ đồng hồ nhằn nhục có phải ít đâu?

Chừng coi bộ hết đường thuyết phục. Bồ Già mới chán nản đưa hai tay lên than van với đồng đủ cử tọa : “Vậy là hết thuốc. Ông bạn của chúng ta hết nói chuyện phải quấy được rồi! Nói xong là lạnh lùng rời bàn hội đi ra làm ông thứ dữ xanh mặt. Lập tức mấy ông sứ giả được cử ra mời ông vô trở lại để nói chuyện phải quấy. Dĩ nhiên công việc bữa đó giàn xếp xong. Có điều hai tháng sau ông thứ dữ ăn no đạn chì, gục trên ghế hút tóe.

Nhớ lại vụ “phải quấy” đó, Hagen bình tĩnh hỏi lại:

- Xin đừng quên nghề tôi là luật sư ! Một con nhà luật mà... áp lực? Mà lại buông lời hăm dọa ai sao? Tôi chỉ đưa ra một đề nghị xin ông vui lòng chấp thuận và chúng tôi sẽ có cách đền ơn xứng đáng. Một việc quá dễ dàng đối với ông và sau đó chỉ có lợi... phải không nào?

Johnny nói chính ông xác nhận hẳn đóng vai đó thì tuyệt. Bằng không tôi đã chẳng dám dựa đề nghị vô lý, ông thấy chớ? Vả lại nếu ông e ngại hẳn đóng vở, phim có thể thất bại khiến hăng lỗ lỗ thì ông bạn hẳn nghĩa là thân chủ tôi, sẵn sàng đầu tư trọn phim. Chúng tôi cũng đồng ý ông đã nói không là không, chẳng ai ép buộc được. Chẳng ai dám! Chúng tôi cũng biết chỗ quen biết giữa ông và ngài Tổng giám đốc FBI chớ? Đó là một sự kiện dễ nể thiệt...

Nãy giờ Jack Woltz loay hoay nghịch cây viết lông trên buya rô. Lão có nghe gì? Nhưng vừa đá động đến đầu tư nghĩa là có hơi tiền là lập tức lão buông cây bút ra để hù một câu : “Chi phí cuốn phim tạm ấn định 5 triệu đô la đấy, ông bạn”!

Hagen làm bộ huyết gió se sẽ một lát ra điều thán phục nhưng thông thả tiếp : “Bằng ấy thì thân chủ tôi có thể đầu tư lắm”!

Lúc này lão mới ngẩng người ra sau ghế ngó Hagen và có vẻ lưu tâm đến chớ không hề hững như nãy giờ. Lão thông thả đặt câu hỏi:

- Ông bạn là luật sư? Xin lỗi tôi không nghe nói nhưng mấy luật sư có danh ở New York tôi đều biết hết. Vậy xin hỏi ông bạn là ai?

- Tôi là luật sư, từng có nhiều hoạt động trong ngành tổ hợp công ty. Tôi được làm mướn vụ này... nhưng xét ra chẳng muốn làm mất thời giờ thêm của ông nữa. Vậy xin tạm biệt.

Dứt lời là Hagen đứng dậy chìa tay ra. Đi vài ba chục thước ra phía cửa mới quay lại nói rất nhỏ nhẹ : “Theo tôi nhận xét thì ông có lẽ đã gặp qua nhiều ca nói lớn lối mà thực lực chẳng có gì. Lần này thì ngược lại đây! Xin ông vui lòng hỏi qua ông bạn chung của chúng ta. Có gì hay xin phân lại tôi ở khách sạn”.

Thấy lão ta tần ngần, Hagen tiếp:

- Xin thưa thực để ông biết là có những vụ thân chủ tôi làm mà quý hữu Hoover có muốn can thiệp cũng không đi đến đâu. Xin ông cảm phiền vì sự thật là vậy. Có điều này giờ tôi chưa kịp nói là tôi thành thực hâm mộ mấy cuốn phim mà quý hãng thực hiện. Mong quý hãng cứ tiếp tục đường lối ấy thì xứ sở này có phận nhờ nhiều!

Mới hé sơ sơ vậy đã có ép phê ngay. Vào xế chiều Hagen đã nhận được 1 cú phôn từ hãng phim cho hay cỡ một giờ nữa sẽ có xe lại đón tới chơi biệt xá của ông chủ. Xe đi cũng phải mất 3 giờ nhưng trên xe có bar rượu, có đồ nguội dọn sẵn.

Như vậy là Jack Woltz đã đáp máy bay về nhà trước. Không hiểu sao, hẳn không mời đi cùng chuyến cho tiện việc? Cô thư ký hãng phim cho hay: “Xin ông mang hành lý theo để sáng mai ông chủ tôi cho xe đưa ông ra thẳng phi trường về New York cho đỡ mất công”.

Hagen gật đầu ngay. Vậy là lão đã điều tra kỹ lắm và biết cả thời khoá biểu đi về của “sứ giả” rồi. Mau thật! Bấy giờ hẳn lão biết rõ gốc tích “ông thân chủ”, nghĩa là không lạ gì thế lực của Ông Trùm nữa. Có vậy mới có vụ mời mọc đặc biệt thế này sau lần hội kiến ban sáng. Hẳn mời về nhà chơi để làm gì nếu chẳng phải để thương thuyết đảng hoàng, đứng đắn? Vậy thì thế nào cũng phải đi đến một kết quả, hay dở còn tùy...

Biệt xá của ông chủ hãng phim có khác. Trông cứ như xem quay phim vậy. Kiểu nhà là kiểu “đồn điền”, đứng chơ vơ giữa một khoảng rộng mênh mông có hàng rào, tàu ngựa, đồng cỏ...

Trước nhà thì hàng rào hay luống hoa, bồn cỏ cũng cắt xén chi li, kỹ càng như được sửa sắc đẹp vậy! Ông chủ Jack Woltz đứng đón khách trước vòm cửa, bên trong nhà điều hoà không khí. Lão đi xăng đan nhẹ, quần màu cứt ngựa và áo sơ mi lụa xanh để hở cổ thật trẻ trung, nhàn hạ... nhưng đậm tức cười vì quá mâu thuẫn với làn da mặt “đèn xếp”.

Lão đưa mời Hagen một ly Martini tổ bố và nâng một ly cụng thân mật, trái ngược hẳn hồi sáng. Lại còn quàng vai đưa đi chơi “Chưa cơm tối đâu”... Minh ra tàu ngựa chơi. Vừa đi lão vừa cho biết:

- Xin lỗi về cái vụ hồi sáng nghe Tom! Lẽ ra bạn phải cho biết ngay thân chủ của bạn là Vito Corleone chứ? Làm tôi cứ tưởng đầu Johnny mượn một thằng thầy cãi hạng bét nào lại nỏ tôi chứ? Tôi không chịu cái lối nỏ như vậy mà cũng chẳng thích mua thù chuốc oán. Mà thôi, để vụ đó bàn sau bữa cơm. Bấy giờ mình dạo chơi mà?

Xét phương diện chủ nhân thừa tiếp khách quý thì Jack Woltz thật khỏi chê. Lão thủng thỉnh nói chuyện ngựa đua, tổ chức sản xuất thế nào cho ngon nhất nước nghe thật hay. Chuồng ngựa nào cũng kỳ hoá, vệ sinh tối đa lại mượn thám tử tư canh gác ngày đêm. Đến một chuồng đặc biệt, vách có gắn bảng đồng sáng loáng chữ Khartoum.

Hagen có biết gì về ngựa đua đâu nhưng phải công nhận ngay nó là một con vật tuyệt đẹp. Sắc lông một màu đen láng bóng, láng nhẫy trừ một ô quả trám trắng toát là cái đầu bự và cặp mắt như hai trái táo lớn, tròn xoe. Da nó căng lên như lụa khiến Jack Woltz cứ mân mê như con nít:

- Nói về ngựa đua thì nó vô địch: nó nhất thế giới nghe bạn. Sáu trăm ngàn đô la mua tận bên Ănglê nghe! Vua chúa Nga có lẽ cũng không dám chơi một con ngựa ngàn ấy tiền. Nhưng về tay tôi, tôi thì không cho đua nữa. Chỉ để đực giống đặc biệt cho chuồng ngựa nhà. Cam đoan ngựa lò J.W sẽ nhất nước...

Lão vừa nói vừa vuốt ve bờm ngựa, vỗ về nó hết mực thương yêu rồi se sẽ gọi tên “Khartoum, Khartoum”. Con vật biết ý chủ, khe khẽ rùng mình trả lời làm cho lão hí hửng, phát cười ha hả:

- Xin nói là năm mươi tuổi tôi mới học cưỡi ngựa lần thứ nhất nhưng mê ngựa, cưỡi ngựa ngon lành đến như tôi là nhất. Tôi dám có máu kỵ sĩ Côđắc trong người lắm. Biết đâu chừng bà cụ tổ mấy đời của tôi ở bên Nga chẳng bị một đấng Côđắc nào hãm hiếp nên dòng máu mới lưu truyền đến thằng cháu chất mấy đời này? Bạn thử coi cái gậy của nó có ngon không kìa? Phải chi mình có một cái... cỡ đó thì đỡ khổ lắm nghe!

Bữa cơm tối diễn ra thật trường giả. Hai người ăn mà ba thằng bồi đứng hầu, thêm ông quản gia Anh châu chực sai phái. Khăn bàn cũng thêu chỉ vàng, còn nói muổng nĩa, đĩa chén?

Nhưng thức ăn thì tồi quá! Dân độc thân mấy thằng cần ăn ngon đâu? Đợi mãi mà không thấy lão nói gì, đến lúc ăn xong mỗi đứa một miếng xì gà Havane tổ bố thì Hagen đành phải hỏi : “Thế nào? Johnny liệu có được... hay không?”

Jack Woltz nghiêm giọng trả lời:

- Câu trả lời là không. Tôi không thể làm được. Dù có muốn gài cho Johnny vô cũng không kịp nữa rồi. Giao kèo đã ký xong hết và chỉ tuần sau là khởi sự quay mà?

- Ông Woltz..., cái vụ “trê” đó đâu có nghĩa lý gì? Mình là xếp sòng thì muốn cái quái gì chẳng được, huống hồ cái việc nhỏ mọn đó? Ông chỉ việc ra lệnh là rồi! Hay ông không tin là thân chủ tôi thủ tín, nghĩa là nói sao làm vậy.

- Đâu có, tin lắm chứ? Tôi biết là hãng tôi sắp có đình công đến nơi! Cứ như giọng lưỡi thằng Goff, thằng chó đẻ đó... bạn có thể ngờ mỗi năm tôi phải cúng cho nó đúng một trăm nghìn đô không? Tôi cũng biết bạn có thể cúp bạch phiên cho thằng kếp “cây tiền” của hãng tôi hoặc đầu tư cả cuốn phim dễ như chơi... Có điều không được là không được. Vì tôi hận thằng Fontane. Bạn nói dùm ông xếp bạn trừ dùm cái vụ thằng chó đẻ này thì cái gì tôi cũng chịu hết, bất cứ cái gì!

Coi, nếu vậy lão mời mình tới đây làm gì ắt công thêm? Chắc phải có một cái gì đề nghị chứ? Hagen bèn giải thích lý do phải cầu cạnh năn nỉ. Chỉ vì Johnny là con đỡ đầu. Đứa con hờ từ thuở lọt lòng thật nhưng cha nó qua đời rồi thì Bố Già càng phải nâng đỡ nó. Cha đỡ đầu mà?

Jack Woltz gật gù, thông cảm lắm nhưng vẫn nhún vai:

- Tôi không muốn mất lòng xếp bạn nhưng vụ này thật không thể được. Tiện có bạn đây xin hỏi thẳng về vụ can thiệp đình công. Tồn cỡ bao nhiêu nào? Tiền mặt. Chi ngay bây giờ?

Có vậy chứ! Có vậy lão mới chịu khó tốn thì giờ, sau khi đã nhất quyết từ chối vụ Johnny chứ?

Rõ ràng lão không muốn có chuyện rắc rối nhưng lão cóc ngán Vito Corleone. Lão ý quen biết lớn, thế lực mạnh, tiền bạc đông nên... chẳng có gì để ngán một thằng ở đâu đâu như vậy. Xét ra lão có lý. Nếu có đình công thì đình công, lão gồng mình chịu... thì Ông Trùm còn làm gì được? Tuy nhiên có một sự kiện lão chưa biết là tính nét Bố Già. Rắc rối ở chỗ đó...

Hagen nhần nhục giải thích:

- Về cái vụ đình công thì xếp tôi có hứa sẽ thu xếp dùm nhân danh tình bạn, nếu ông bạn ra ơn cho Johnny. Chớ đâu có đe dọa gì mà ông bạn xoay ra sang chuyện tiền... mà hỏi tốn kém bao nhiêu? Vậy là ông bạn hiểu lầm, ông bạn đánh giá tôi quá thấp. Ông bạn lắm thực rồi!

Hình như Jack Woltz chỉ đợi có vậy để la lớn : - Phải, tôi lắm! Chớ không phải lẽ lối xưa nay của mấy thằng Mafia nói ngọt mà bóp cổ chết người? Xin nói rõ lần chót này: thằng Johnny Fontane cừ lắm, nó chơi vai đó thật tuyệt, nó sẽ lên ghê lắm. Nhưng tôi đá đít nó, tôi không thích cho nó và tôi sẽ tống cổ nó ra khỏi Hollywood nữa kia. Vì tôi hận nó, tôi phải chơi cho nó mệt luôn. Vì nó chơi ngang. Nó chơi qua mặt tôi. Tôi có một con đào 5 năm nay ra sức nuôi nấng, đào tạo tốn hết bao nhiêu công phu, tiền bạc để lăng xê một phát là đại tài tử. Cả trăm ngàn đô la đầu tư vô nó, với bao nhiêu hy vọng. Dĩ nhiên chẳng phải vì nhân đức, vì nghệ thuật khơi khơi... phải nói ngay như vậy! Con nhỏ đẹp lắm mà lại không thể tưởng tượng, ngon chưa từng thấy trên cõi đời này mà nghệ thuật chịu đàn ông của nó thì khỏi nói.

Vậy mà thằng chó đẻ òn ỉ, tán tỉnh thế nào mà con nhỏ chạy theo nó, cho tôi de luôn. Nó còn liệng bỏ tất cả chỉ cốt để thằng già xấu mặt! Anh bạn nghĩ coi... một thằng địa vị tôi mà xấu mặt thì có chịu đời nổi không?

Ôi, một chủ nhân như ông Jack Woltz lại cay cú để tình cảm xen vô chuyện làm ăn quan trọng như vậy. Chỉ vì chuyện đàn bà con gái? Xưa nay với những típ người như Vito Corleone, Thomas Hagen thì có đẹp như tiên cũng chẳng có kí lô nào trong công chuyện làm ăn. Hoàn toàn là việc tư, việc cá nhân...

Dù sao cũng phải thử thách lần chót. Hagen bèn xác nhận ông chủ Jack Woltz căm hận vậy là đúng lắm, đá dít thằng Johnny cũng vừa nhưng ác một nỗi nó lại là con đờ đầu của Ông Trùm nên đã hứa là không thể không giúp nó, dù phải cầu cạnh, dù phải năn nỉ. Nhưng Woltz đứng phắt lên, gặt ngang:

- Thôi, nói vậy quá đủ. Có đời nào thằng này chịu thua quân điểm đảng, trộm cắp! Cho anh bạn hay tôi chỉ nhắc cái tê lê phôn này lên là đêm nay anh bạn có châu nằm khảm. Và tôi chẳng còn là thằng bầu ban nhạc hồi đó mà hòng Corleone chơi dữ, đúng thế. Tôi biết chứ? Nếu cần thì tôi cũng dám chơi Ông Trùm, chơi không biết đảng nào mà đờ kia. Nếu cần thì có cả thế lực Bạch Cung cũng chưa biết chừng...

Lão càng hùng hổ Hagen càng lì. Coi, vậy mà cũng chủ nhân ông, cố vấn tổng thống, vua điện ảnh! Một nhân vật có cỡ mà chỉ có bấy nhiêu đó thì Bó Già nhảy sang Hollywood làm ăn gấp là phải. Lão già đầu rồi mà chẳng biết lợi hại quái gì, chỉ nhắm mắt để tình cảm chi phổi.

Vậy từ biệt là vừa. Rất tươi tỉnh, Hagen đứng lên: “Xin cảm ơn ông chủ đã vui lòng thừa tiếp tối nay. Ông chủ chịu phiền ượng xe đi phi trường liền bây giờ thì hay quá. Tôi ở lại đêm không được vì tính nết ông xếp tôi kỳ cục lắm. Làm việc gì không xong là phải cho hay liền.

Lúc đứng đợi xe ở cửa lớn đèn chiếu sáng choang. Hagen nhắc thấy 2 bóng người đang bước lên chiếc xe du lịch mui kín chờ sẵn. Hai mẹ con con nhỏ mới lớn hồi sáng còn tuyệt vời, ngây thơ là thế mà bây giờ sao ủ rũ, đau khổ vậy? Mặt nó nhợt nhạt, đôi mắt thẫn thờ, chân bước có mấy bước ra xe mà run lập cập, run lấy bầy... lét không muốn nổi? Mẹ nó phải cặp kè đi sát một bên, xóc nách đỡ nó lên xe và ghé tai thì thầm. Trước khi lên xe mẹ còn ngoái cổ lại liếc nhanh về phía Hagen, đôi mắt mẹ sáng lên độc ác lạ!

Hagen nhớ ngay ra tại sao hồi chiều Woltz không mời đi chung máy bay cho tiện mà phải cho xe hơi đi đón sau. Phải dành chỗ ẹ con mẹ này và Hagen phải đến trễ vài giờ đồng hồ để ông chủ hãng phim còn có đủ thời gian “làm thật” con nhỏ chứ? Ôi, cả một sự bần thủ như nhớp là cái xã hội điện ảnh Hollywood, thế giới đặc biệt của những con người như Johnny Fontane, như Jack Woltz!

Nếu cần phải đánh đấm thì xưa nay Paulie Gatto kỵ lối đánh ào ào, đánh bừa làm ẩu. Phải đánh có kế hoạch đảng hoàng, đánh cho chắc ăn. Dù đánh dần mặt cũng vậy. Sơ sẩy “sai một ly đi một dặm” thì sao?

Khuya nay nó ngồi nhắm nhí ly lade, kín đáo liếc chừng coi hai thằng súc sinh gạ gẫm mấy con chiêu đãi tới cỡ nào rồi. Hồ sơ lý lịch của hai đứa nó đã nắm trong tay. Thằng Jerry Wagner, thằng Kevin Moonan cùng 20 tuổi, đẹp trai, to con, mặt mũi sáng sủa ra dáng con nhà.

Tụi nó nghĩ hè về nhà chơi, cỡ 2 tuần nữa là vô làng Đại học hết. Nhờ quen biết thân thế, nhờ con ghi danh ở Phân khoa nào đó nên còn được hoãn dịch. Thứ học để trốn lính chứ sinh viên quái gì! Bản án treo còn sờ sờ đó mà đã vô bar ăn nhậu, tán gái là láo, láo quá rồi!

Paulie Gatto hầm những thứ con ông cháu cha... trốn lính này lắm. Dù chính nó... nó cũng né quân dịch! Hai mươi sáu tuổi, khoẻ như voi, không vợ con, không học hành gì hết mà hoãn dịch vì lý do sức khoẻ mới ngon. Có y chứng mắc bệnh thần kinh, từng phải chạy điện nhiều lần, bác sĩ nhà nước ký và đóng dấu thì còn lính tráng khổ nào?

Dĩ nhiên bệnh láo nhưng giấy thiệt. Do xếp Clemenza vận động... nhưng phải cỡ thế nào các đàn anh mới thu xếp cho chứ? Phải có chiến công, phải lấy mạng một thằng lập đầu danh trạng chứ bộ giỡn?

Xếp Clemenza đã giao vụ này và cho chỉ thị rõ: “Làm gấp, làm ngay ở New York... chứ tụi nó sắp vô trường là bỏ luôn”. Phải có lý do gì xếp mới kỹ như vậy. Khuya nay tụi nó cặp hai con điểm ra về cùng một lượt thì lại hồng ăn nữa!

Máy quá, tự tay Paulie nghe một con cười sằng sặc, ông ẹo : “Thôi cho em xin đi... anh Jerry! Lên xe về với anh để anh mần như con nhỏ bữa đó hả? Bọn này biết quá mà?”

Chúng cười âm lên. Vậy là các con sắp có châu lãnh đủ, ngay khuya nay, ngay trước bar này! Paulie ung dung bước ra khỏi quán, nhìn trước nhìn sau. Tuyệt quá... Mười hai giờ hơn rồi, chỉ còn một bar nữa sáng đèn. Phở xá tụi thui thế này chơi mới chắc! Xe tuần tiêu thì xếp đã cho đi tuần ở khu khác rồi. Có ra đi ô cấp cứu nó cũng bò lại rất chậm. Tha hồ thừa thì giờ... cứ tà tà “làm” rồi vì cũng còn kịp chán.

Paulie thủng thỉnh bước tới, dựa lưng vô chiếc Chevy đen đậu sẵn lề đường, bên trong ngồi chồm chồm 2 thằng hộ pháp. “Tụi nó ra là làm liền. Đúng y tao dặn”.

Chỉ vắn tắt vậy thôi.

Có hình ảnh “nghiên cứu” đàng hoàng, giờ giấc chúng ưa chơi, địa điểm chúng bắt gái... mọi chi tiết đều thuộc lòng mà cặp hộ pháp cũng là thứ tuyển lựa đặc biệt. Chúng chỉ cần biết mặt “hàng họ” là đủ. Phần còn lại là nghề mà?

Nãy giờ hai thằng cao lớn dềnh dàng vậy mà có ai thấy đâu? Chúng ngồi kín lăm và sắp đặt đúng như đàn anh Paulie căn dặn:

Đỉnh đầu, sau ót để ra ngoài. Tuyệt đối cấm đụng, ngoài ra tha hồ. Cam đoan không chết. Chỉ nát người, mặt mũi hết nhìn ra và nằm nhà thương 30 ngày sắp lên. Ba mươi mốt cũng được nhưng kém một ngày thì cặp hộ pháp lại xin mời về nhiệm sở cũ, tối ngày lái xe vận tải mệt thấy mẹ!

Nhiệm sở hiện tại của chúng là chuyên viên đấm đá. Cựu võ sĩ hạng nặng, chúng được cậu cả Sonny cất nhắc để thằng nào vay nợ lười trả góp, trễ hẹn là dượt như hồi còn mang găng dượt bao cát vậy. Nhờ vậy cất nhắc mà ngày giờ này vợ con no đủ, khỏi phải vác xác lên đài cho chúng đập dài dài nên công ơn để đầu cho hết? Có việc sai đi là vô cùng hể hả, đấm đúng, đấm đàng hoàng lắm!

Hai cậu con ông cháu cha đụng cặp hung thần quả thực là xui. Coi, đang bực bội vì em không chịu đi còn giễu... nè vừa bước ra khỏi quán lại có thằng ranh con chọc quê! “Ồ hay, đẹp trai mà bị mấy em đá hả”. Thì cậu Jerry, cậu Kevin cùng lồng lộn lên. Phải xông lại đập cho hả giận, nhất là thằng ranh con mặt lưỡi cày vừa sửa bậy trông ngon ăn quá.

Nó có một mình thì nó nát xương. Hai cậu bèn chia hai bên, cười hề hề xích tới. Thằng cấu cổ, thằng dang thẳng cánh... nhưng chưa đập được một cú đã hết hồn vì bị hai thằng to con quá đứng phía sau, hết cục cựa. Đàn anh Paulie xô đồ nghề vô tay mặt, biểu diễn quả đấm đồng trang bị mấy hàng gai 2 ly cho cậu Jerry coi chơi. Mỗi tuần nó đến võ đường dượt 3 lần, đập có thằng giữ thì còn gì là mặt mũi? Chát... chát... chát... là xong phần mặt. Thằng hộ pháp bèn ra cho đàn anh vung tay quạt. Bịch... bịch... Nó buông ra là cậu nằm một đống, trước sau vừa vắn 6 giây.

Hai đứa quay sang cậu Kevin. Khốn nạn, vượt chạy không nổi mà hả họng la thì cánh tay hộ pháp dang sau xiết cứng quá.

Paulie tà tà leo lên chiếc Chevy mở máy ngồi đó để mặc chú nhỏ cho hai ông hộ pháp quần đích đáng, quần “pát xê” nhau kiểu đánh banh. Phải công nhận hai thằng này chơi tỉnh, chơi đẹp. Không túi bụi, ào ào mà buông từng cú đích đáng, có nơi có chỗ đàng hoàng... không đi đâu mà vội! Tụi nó đâu có đấm bằng tay? Quạng là quạng bằng cả sức người lao theo nên bung ra một đòn là có thịt rách và xương gãy, đứng ngoài nghe cũng thấy.

Cỡ năm bảy giây sau thì Kevin được buông tha. Nằm nhũn ra, mặt mũi bầy hầy. Cậu Jerry ngất ngư, cổ lớp ngóp bò bốn chân bèn được một thằng cấu cổ lên. Nó vắn treo tay và giộng một đá đúng góc xương sống thế nào mà cu cậu học một phát như đánh thức hàng phố vậy. Có ánh đèn thật!

Hai thằng bảo nhau lẹ tay. Một thằng cười lưng, mỗi tay xoắn một bên tóc để nâng bản mặt cậu lên, chìa ra cho đồng nghiệp dượt hai tay, chơi chà máy. Một hai... ba bốn... Nếu đàn anh Paulie không sửa “Đủ rồi... Biền tụi mày...” có lẽ nó đếm đến sáng chắc? Cửa xe mở sẵn, hai ông hộ pháp chỉ việc nhào lên và Paulie nhận lút ga xăng là chiếc Chevy lồng lên biến mất hút.

Lúc bấy giờ mới có bóng người dám ló ra trước cửa quán. Tụi nó chơi thấy ghê, chớ có dây dưa vào! Có thằng nào sắc mắc ghi số xe cũng chỉ mất công! Bảng số xe láo, xe ăn cắp và đất New York này kể Chevy đen thì có khoảng một trăm ngàn chiếc chớ đâu ít?

2. Chương 02

Sáng thứ năm, Hagen phải tới văn phòng thanh toán bằng hết công việc để dành trọn thì giờ chuẩn bị tiếp đón Sollozzo. Đây là một công việc sinh tử, bằng không hẳn đã chẳng đề nghị triệu tập “Hội nghị gia đình” để tính toán kỹ đề nghị mà đối phương sắp sửa đưa ra. Với típ Sollozzo chẳng thể khinh xuất.

Vụ điều đình cho thằng Johnny thất bại không làm Ông Trùm ngạc nhiên chút nào. Chiều thứ ba vừa ở Hollywood về tới nhà, ông bắt Hagen kể lại đầu đuôi câu chuyện tiếp xúc với lão Woltz, không bỏ sót chi tiết nào. Nghe chuyện con bé 12 tuổi, ông cau mặt chê: “Bản thủ quá” rồi đột ngột hỏi Hagen: “...nhưng theo ý mi nhận xét... lão ta có tư cách không?”

Sống với Bố Già bao nhiêu năm, Hagen đâu lạ gì ngôn ngữ đặc biệt của Ông Trùm Corleone, cũng như tiêu chuẩn đánh giá người rất đặc biệt của Ông Già này. Những danh từ tư cách... dám chơi chẳng hiểu theo nghĩa thông thường. Mà phải hiểu theo nghĩa “giang hồ” là: liệu hắn có phải là người dám gồng mình chịu, dám liều hy sinh bất cứ cái gì một khi danh dự bị đụng chạm, thể diện bị tổn thương? Nghĩa là liệu hắn có dám ăn thua đủ, tới đâu thì tới chỉ vì bị thằng con nít Johnny hạ nhục, do đó phải rửa nhục với bất cứ giá nào?

Hagen mỉm cười: “Chắc bác muốn hỏi... lão có dám chơi như mình, chơi như dân Sicile chính cống... phải không?”

Ông Trùm khẽ hả gật đầu. Cái thằng thông minh, biết đoán ý, biết chuyện đây chớ? “Nếu vậy thì.. thưa bác Không”.

Bố Già chỉ cần biết có vậy. Kể như xong rồi. Một giải pháp sẽ nảy ra, sau một ngày suy tính, cân nhắc. Quả nhiên chiều thứ Tư ông đã gọi tới, cho chỉ thị rành rẽ để cứ thế mà thi hành. Chỉ thị đó Hagen tiếp nhận và phải mất nửa ngày mới phân phối xong nhưng phục lẫn Bố Già, phục sát đất!

Chẳng phải suy tính gì hết, Hagen biết chắc rằng chơi như vậy chơi kiểu đó... thì ông nội lão Jack Woltz cũng phải đầu hàng. Lão không còn cách nào hơn là ô kê lệ lệ và kết quả sẽ cho thấy ngay nội buổi sáng hôm sau. Nghĩa là lão sẽ phải phôn tới... mời ông Johnny Fontane tới ký giao kèo đóng phim!

Có phôn thật. Nhưng người kêu tới là Bonasera. Lão chủ nhà giàu cảm ơn rồi rít và nhờ thưa lại Ông Trùm là hắn ghi ơn đến muôn đời và chừng nào có việc cần tới chỉ việc một cú phôn là lão sẵn sàng đáp ứng.

Lật tờ Daily News ra quả nhiên thấy hình hai cậu Jerry Wagner và Kevin Moonan nằm nguyên hai trang giữa. Ghê tởm quá, hai đồng thịt nằm lù lù chẳng còn hình thù người ngợm. Người nát người ra như vậy mà còn thoi thóp sống được thì nạn nhân phải mạnh sức lắm và có phúc lắm. Điều này thì không đến nỗi chết đầu nhưng nằm nhà thương cả mấy tháng chắc chắn và còn phải nhờ giải phẫu chỉnh hình vá vú nhiều chỗ.

Hagen bèn ghi sổ tay. Nhớ phải biểu Clemenza cất nhắc chút đỉnh cho đàn em Paulie Gatto. Nó làm ăn coi được. Ba giờ liền sau đó hấn cầm cúi thanh toán cho xong cả đồng hồ sơ, báo cáo chi thu của các cơ sở làm ăn trong nhà: Công ty địa ốc, hãng nhập cảng dầu ăn, hãng thầu kiến trúc... Cơ sở nào hiện chỉ kiếm chác chút đỉnh nhưng hết chiến tranh là phải hết!

Mãi loay hoay với những con số, Hagen quên bống vụ Johnny. Mãi đến lúc con nhỏ cho hay điện thoại Hollywood kêu, hấn mới hồi hộp nhắc phôn lên: “Hagen nghe đây”

Giọng trong tê lê phôn hồi hã, giận dữ làm sao! Chẳng nhận ra tiếng ai... nhưng còn ai ngoài lão? Jack Woltz gầm lên: “Bọn chó đẻ khốn nạn! Ông tổng cha chúng mày vào tù hết, cho chúng mày rữ tù cả đám. Ông chơi chúng mày xả láng, chơi hết nghiệp ông cũng chơi! Thằng Johnny Fontane ông sẽ thiến nó, nhớ vậy quân chó đẻ...”

Hagen tỉnh bơ: “Coi, tôi có cha có mẹ đàng hoàng”. Tiếng cúp máy giận dữ. Lão Woltz này hay thực... Vẫn còn biết né, vẫn không dám nhắc đến cái tên Vito Corleone!

Jack Woltz quen lệ ngủ một mình từ 10 năm nay, từ ngày bà vợ từ trần. Cái giường 10 người nằm cũng vừa và phòng ngủ thì đặt máy quay phim còn rộng nhưng chỉ có độc một mình lão. Đâu phải chề đàn bà? Xài nhiều là khác... nhưng ở chỗ khác, giờ khác. Không chơi cái lối áp hơi suốt đêm cho phí sức. Một vài giờ buổi chập tối là quá đủ... mà phải là thứ gái non, gái rất non mới gọi hứng.

Sáng thứ Năm, không hiểu sao lão thức giấc sớm hơn thường lệ. Cả một căn phòng mênh mông như còn phảng phất hơi sương. In hình ở cuối giường một dáng dấp quen thuộc quá? Vợ chồng cùi chỗ ngồi lên chú mục nhìn. Thì ra một cái đầu ngựa! Còn ngái ngủ, tay lão quờ quạng bật đèn.

Ồi chao ánh đèn nháng lên cho thấy rõ mồn một và Woltz chết lạng người, như vừa lãnh một cú búa bổ vào đúng giữa ngực, tim nhảy loạn xạ và cứ thế nôn oẹ.

Coi, con Khartoum! Nhưng chỉ có một cái đầu của nó, một cái đầu đồ sộ lông đen láng. Cái đầu ngựa đứng sừng trên vũng máu đặc, mấy sợi gân trắng lồi lờng thông. Hai lỗ mũi bự còn đóng hơi sương và cặp mắt tròn xoe như hai trái táo lồ lộ tinh anh bây giờ rõ ra nguyên cặp mắt chết, lờ lờ sọng máu.

Sợ choáng người, sợ điếng hồn... lão réo gọi đầy tớ om sòm đoạn vớ têlêphôn chửi Hagen âm ỉ. Lão quản gia cuống quýt cho gọi bác sĩ, gọi cả ông phó nhưng may quá họ chưa tới ông chủ đã gượng dậy được.

Ồi, cú cắt đầu ngựa này nặng quá, độc quá! Một con ngựa thì có tội tình gì... mà 600 ngàn đô la đầu phải ít... chúng nữ lòng xuống tay cái rụp. Khởi cảnh cáo, khởi nói qua nói lại! Thế này thì còn pháp luật gì, còn trời đất gì... và còn cái gì ngăn cản được chúng nữa, trời! Vậy là chúng dư sức chơi, chúng sẵn sàng chơi và chúng chẳng coi an ninh chung, thám tử riêng ra quái gì?

Muốn cúp cổ con Khartoum đầu phải dễ! Phải có tay trong, phải có người gài sẵn mới có thể ngấm ngấm đầu độc con vật rồi thả nhiên chặt phập cho đầu rời khỏi cổ. Và tà tà xách lên, đặt ở cuối giường ông chủ! Mấy thằng canh gác đêm dám khai không nghe thấy gì hết! Còn lâu! Chúng mày không cầm thì chúng mày sẽ phải nói, phải khai bằng hết những thằng nào mua đứt chúng mày chơi tao một cú như thế này.

Một người như Woltz mà đại sao? Lão biết Vito Corleone mạnh lắm, mạnh ghê gớm... Nhưng thế lực như lão mà đành chịu thua sao? Giang sơn của lão mà chúng dám giở trò sao, dám ngồi lên đầu lão chắc? Quả thực óc tự tôn, tính tự cao tự đại đã hại Jack Woltz phen này! Chỉ cần xáng một búa cái rụp là có thể lực vàng trời cũng phải mở mắt.

Vito Corleone chơi cú này quá rõ rồi. Ra điều bảo thẳng vào mặt lão rằng... mày cỡ lớn thật, mày thế lực thật, mày có Cố vấn Tổng Thống và bỏ bịch ông Tổng FBI thì thằng lái buôn dầu ăn gốc Ý hạng bét này muốn lấy mạng lúc nào là mày phải chết lúc ấy. Nếu tao muốn thì mày phải chết!

Điều này thì chết thực chứ còn mơ hồ gì? Mạng mình kể như nó nắm. Nhưng nó dám lấy mạng mình chỉ vì mình không cho thằng Johnny đóng phim thì trời đất ơi, láo quá! Ai cho phép nó chơi ngang vậy? Có thứ thế giới nào chấp nhận thứ quyền sinh sát láo đến vậy? Thôi đến thế là hết! Mình có tiền, mình có công ty, mình có toàn quyền ra lệnh. Vậy mà mình không được làm theo ý mình! Phải tuân lệnh của nó? Vậy phải chơi lại, đập nát chúng nó. Không thể chấp nhận được!

Bác sĩ ép Woltz uống ít thuốc an thần. Để lão dần bớt cơn xúc động và suy nghĩ hợp lý hơn. Cái làm lão ngán hơn cả là thằng khốn kiếp Corleone đã khơi khơi ra lệnh cúp cổ một con ngựa đua cả thế giới biết tiếng và trị giá đến 600 ngàn đô la. Ấy là mới sơ sơ dẫn mặt đấy. Lão rùng mình... Lão nghĩ giàu sang thế lực như mình thì đàn bà đẹp muốn bao nhiêu chẳng có? Ngoắc tay một phát, chìa tấm thẻ giao kèo ra là xong. Chơi với vua chúa không! Có tiền và biết hưởng thụ đến như lão quả là sung sướng nhất trần gian! Bây giờ mà lẩn cổ ra chết thì hết chơi, hết hưởng thụ. Mà rút cuộc mất mạng chỉ vì một đứa con gái thì uống quá, lão nghĩ thế. Hay là “chơi” thằng Corleone? Có chơi nó cũng chẳng được, chẳng bỏ! Ồi, cái tội giết ngựa, dù ngựa đua vô địch 600 ngàn đô la thì trước pháp luật quả thật nhẹ hều! Cũng chỉ một mạng... ngựa!

Nghĩ đến đó Woltz cười sảng sặc, cười như điên. Cái vụ này mà lọt ra ngoài thì thiên hạ cười lão đến thối đầu, dân California chắc kháo nhau bằng thích. Chịu sao nổi? Và lại xét cho cùng thì chúng chơi mình thực, thừa sức mà? Thôi, tốt hơn là lo giải quyết êm đẹp cho xong!

Jack Woltz bèn tính táo ra lệnh cho bộ tham mưu thi hành, thi hành cấp tốc. Mấy thằng đầy tớ và cả ông bác sĩ nữa đều phải thề độc là không tiết lộ bí mật. Một thông cáo được gửi đi các báo cho hay ngựa Khartoum đất nhất thế giới vừa từ già cõi đời vì một chứng bệnh lạ chắc nhiễm phải trong khi chuyên chở từ Anh sang. Xác nó sẽ được chôn trong trang trại J.W.

Sáu giờ đồng hồ sau, kếp Johnny Fontane bỗng nhận được cú phôn của ông giám đốc sản xuất mời sáng thứ hai tuần tới phải có mặt ở phim trường để nhận “rôn”.

Ngày chiều tối Hagen sang nhà Ông Trùm họp “hội nghị gia đình”. Có mặt cả Sonny. Thấy nó coi bộ mệt mỗi nâng ly đá lạnh lên uống, Hagen chán quá. Chắc nó vẫn đi líp với con nhỏ phù đầu. Lại rắc rối nữa.

Ông Trùm ngả người ra ghế pho tô hút xì gà Di Nobili. Thứ này hút ra gì, Hagen đề nghị ông đổi gu Havane nhưng Bố Già hút thử chê gắt cổ, chê ho. Đành để nguyên hộp Di Nobili trong phòng.

- Mình đã có hết các chi tiết cần biết chưa?

Hagen “Dạ, có” rồi kéo học tử, lấy ra hồ sơ Sollozzo. Gọi là hồ sơ nhưng thực sự chẳng có biên chép, dấu vết gì đáng ngại. Chỉ giản dị mấy chữ tắt vô hại để ghi nhớ mấy điều quan trọng cho khỏi quên, Hagen coi qua rồi lên tiếng:

- Sollozzo có chuyện nhờ vả gia đình mình. Nó đề nghị mình chung vốn cỡ 1 triệu đô trở lên và đảm bảo an ninh. Do đó mình sẽ có phần chia, chưa biết bao nhiêu. Đàng sau Sollozzo có gia đình Tattaglia, cũng ăn chia một phần.

Vấn đề nó đề nghị là ma túy. Nó đã nắm gốc sản xuất là mấy nhà vườn trồng thuốc bên Thổ Nhĩ Kỳ. Chuyên chở từ gốc sang Silice không thành vấn đề. Ở Sicile, Sollozzo có lò biến chế nhựa thuốc thành “mọcphin” và nếu cần, cắt luôn thành bạch phiến. Cam đoan đến đây vẫn chẳng có gì trở ngại. Cái khó là mang “hàng” vào nội địa Mỹ quốc và phân phối. Và tiền bạc bỏ ra cũng là vấn đề vì xét ra một triệu đô la thời buổi này chẳng phải quơ đâu cũng có!

Hagen khê liếc thấy Bố Già nhăn mặt. Ông ghét cái lối văn chương chủ nghĩa vớ vẩn trong việc làm ăn lắm.

- ... Sollozzo có ngoại hiệu “dân thổ” vì hai lý do. Một bên là nó ở bên lâu năm, nghe nói có vợ Thổ Nhĩ Kỳ và mấy mặt con. Hai là nó chơi dao rất chì, ít nhất cũng có một thời tung hoành bằng dao... nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi nghề nghiệp, khi không thể xài biện pháp gì khác. Rất có khả năng, không làm cho ai, dưới quyền ai. Có hai tiền án: một ở Ý, một ở Mỹ. Ai cũng biết về ma túy nó là gốc bự. Mình có lợi ở điểm này, xét vì nó chẳng thể “bán đứng” nổi, nó có tổ cáo cũng chẳng ai nghe. Có vợ Mỹ, 3 con nuôi nặng tử tế. Nó chưa đứng ra làm. Nó chỉ làm khi sơ sẩy vợ con nó đảm bảo no ấm.

Ông Trùm vừa kéo khói xì gà vừa hỏi:

- Santino, mi nghĩ sao về vụ này?

Thằng Sonny nghĩ sao... thì Hagen biết từ khuya. Xưa nay cứ phải núp bóng Bố Già hoài. Nó vẫn muốn có một cái gì để làm xếp... thì vụ này nó chịu quá còn gì! Trước khi trả lời, nó làm một ly Whisky.

- Cái chất bột trắng này ra tiền. Song cũng nguy hiểm không vừa. Dính là dăm hai mươi năm như chơi! Theo con nghĩ nếu mình không phải bắt tay vô mà chỉ xuất vốn và đứng bên lề vận động, chạy chọt là một ý kiến hay.

Thằng này khôn!... Những điều nó nói toàn sự thực ai cũng biết. Hagen thấy Sonny khoái vụ này rõ. Mà nó nói đúng.

- Còn mi... mi nghĩ sao Tom?

Khó nói quá! Biết Bố Già thế nào cũng từ chối... không lẽ bây giờ nói “nên làm”? Xét ra Vén mới đúng. Đồng ý Bố Già xưa nay chưa hề có một quyết định sai lầm. Nhưng phải công nhận là lâu lâu ông có vẻ... hơi lạc hậu, không viễn kiến chút nào!

- Mi nghĩ sao cứ thành thật nói ra, Consigliori mà? Một thằng Consigliori chính gốc Sicile cũng bắt đồng ý kiến với Ông Trùm là thường mà? Tom?

Ba người cùng cười hề hề.

- Theo ý cháu... bác nên ô kê! Tại sao nên thì Bác biết rõ rồi. Cháu chỉ nhấn mạnh vụ lợi tức. Vì chẳng có ngành nào ngon ăn bằng ma túy. Mà mình không làm thì khác làm, có thể bọn Tattaglia. Chúng sẽ nhảy vô liền. Lợi tức nhiều thì thế lực lớn, chúng sẽ tung tiền ra mua cớm, mua chính khứa. Chúng sẽ mạnh hơn mình qua mặt mình. Chừng đó chúng sẽ ăn bớt... và dăm nuốt sống mình luôn. Căn bản của luật mạnh yếu là thế mà! Cho nên bây giờ mình còn thế mạnh mình còn nắm vững hai mục ngon nhất là sòng bạc và nghiệp đoàn. Nhưng so với lợi tức của ma túy thì chỉ là hạt bụi. Vậy ý cháu là mình phải nhào vô ăn có với chúng... Bằng không chúng đớp trọn và sau đó sẽ nuốt luôn mình. Cái nguy hiểm nằm ở chỗ đó. Chẳng phải bây giờ mà... 10 năm nữa kìa!

Ông Trùm ngồi yên lặng kéo khói nhưng quả thực quan tâm lâu lắm. “Đúng, đó là vấn đề quan trọng, tôi quan trọng!... Mai mấy giờ thằng khốn tới đây?”

- Cháu đã hẹn nó 10 giờ sáng.

Hagen thấy có tia hy vọng. May ra Bố Già đổi ý không chừng. Ông đứng dậy và kéo tay Sonny. “Vậy sáng mai hai đứa mi cũng có mặt ở đây. Thằng Santino coi phờ phạc quá. Đêm nay mày ráng ngủ cái coi? Mày phải liệu đấy, có ai trẻ trung, mạnh khoẻ mãi mãi bao giờ?”

Thấy bữa nay được bố cứng, Sonny đánh bạo hỏi một câu mà chính Hagen cũng muốn hỏi lắm mà không dám: “Bố à, bố quyết định sao về vụ này?”. Ông Trùm mỉm cười:

- Coi, quyết định gì được... khi chưa biết tỷ lệ lợi tức, chưa rõ hết mọi chi tiết? Vả lại tao còn phải suy nghĩ về những ý kiến thằng Tom vừa đưa ra. Vội vàng, lộp chớp sao được mi?

Rồi thủng thỉnh đi ra cửa, Bố Già nhắc khéo Hagen... “Hồ sơ, mi có ghi khoản này không Tom? Là hồi trước thế chiến thằng Sollozzo từng khai thác mãi dâm... cũng như gia đình Tattaglia hiện giờ. Nếu sơ sót nhớ bỏ tức vô cho khỏi quên nghe?”

Ông chỉ nhẹ nhàng “nhắc cho khỏi quên” mà Hagen đỏ bừng mặt! Hấn đâu có quên? Hấn cố tình sơ sót. Cứ kể như “chẳng có gì quan trọng”. Chẳng có gì quan trọng thực, nhưng với Bố Già thì khác. Xưa nay ông tối kỵ những mục bản thủ. Để vô có khi chỉ vì chút xíu đó mà ông gạch bỏ chương trình làm ăn thì sao?

Virgil Sollozzo tự Sollozzo đường Thổ trông cứ như dân Thổ Nhĩ Kỳ thứ thiệt. Nước da nâu bánh mật, người tầm thước, to ngang, mũi khoằm khoằm đôi mắt thật đen và thật dữ. Trông nó có nét oai vệ thiệt tình.

Sonny ra cửa đón khách và hướng dẫn vô văn phòng, Ông Trùm và Hagen chờ sẵn. Chủ khách bắt tay nhau thân thiết. Cảm giác đầu tiên của Hagen là thằng này rõ ràng có chất cô hồn, chỉ thua Luca Brasi chút đỉnh. Nếu Bố Già có hỏi thì phải công nhận ngay là Sollozzo thuộc tốp “dám ăn dám chịu” và để lộ hẳn ra... coi còn ngon hơn, hùng hơn ông là khác! Nhưng so sánh vậy đâu được vì ông thuộc thế hệ già, bình dị hơn, nông dân hơn, ngay cái vụ tiếp khách cũng rõ ra một ông bố nhà quê.

Chưa thấy ai vô đề thẳng thừng như thằng Sollozzo. Nó xác nhận ngay là làm ăn ma túy. Cái gì cũng thu xếp xong, chu đáo cả rồi. Vườn thảo Thổ Nhĩ Kỳ đảm bảo số lượng cung cấp hàng năm. Mang sang Pháp có lò chuyển thành moocphin an toàn và bên Sicile có cơ sở phụ trách chế biến thành bạch phiến tinh chất. Vấn đề kho “hàng”, “chuyển vận hàng” khỏi phải đặt ra, trong khu vực này kể như lẹp.

Nhưng “hàng” làm sao chuyển sang đất Mỹ mới là khó. Cứ cho là trung bình hụt hao 5% đi vì chẳng có cách nào “lo lót” FBI hết. Nhưng vẫn lời nhiều, lời vĩ đại... khỏi lỗ.

- ... Nếu vậy thì mấy ông cần đến bọn tôi làm gì? Bọn tôi có làm gì đáng để chia phần?

Sollozzo nghiêm trang giải thích:

- Dạ có chứ? Trước hết tôi cần vốn, cỡ hai triệu đô tiền mặt. Sau cần có một nhân vật thần thế, quen biết lớn. Mấy thằng em “đi hàng” tránh sao khỏi sơ sẩy? Tôi chọn toàn những thằng chưa hề có phích, đảm bảo chưa hề có phích – để lỡ có bị vô thì ra toà, ông toà của mình còn có thẩm quyền và lý do để xử nhẹ tay một chút. Mình sẽ vận động để thằng nào dính là 1 hay 2 năm thôi. Có đảm bảo vậy thì chúng mới cam. Chớ 10 năm, 20 năm thì chúng rét... chắc chắn sẽ khai tùm lum, đổ bể hết. Hư việc mà có thể dây dưa tới tận gốc. Do đó không bảo đảm từ ngọn là không xong. Về mặt pháp lý thì tôi nghe anh em giang hồ ca tụng Ông Trùm Corleone trong túi có nhiều ông toà.

Còn một sự “bốc” nào cao điệu hơn? Ông Trùm chẳng màng mà đặt vấn đề ngay bong: “Phần chia của bọn tôi... bao nhiêu phần trăm?”

Sollozzo đáp gập “năm mươi”. Mắt nó sáng lên, tính toán rất ngọt rằng: “năm mươi phần trăm thì nội năm đầu cũng 3 triệu, 4 triệu rồi. Còn vô nhiều, nhiều nữa!”

- ... Còn phần chia của cánh nhà Tattaglia?

- Cái đó tính phần tôi. Tôi cần phải có... yểm trợ về mặt làm ăn...

Nãy giờ mới thấy Sollozzo hơi lúng túng một chút. Biết vậy, Ông Trùm gạn hỏi lại:

- Nghĩa là bên tôi được chia 50%, nhờ một chút vốn bỏ ra và lo bảo đảm pháp lý. Có vậy thôi, còn bao nhiêu việc khác khỏi lo tới phải vậy không?

- Nếu 2 triệu đô la đối với Ông Trùm chỉ là “chút vốn bỏ ra” thì tôi xin ngỏ lời ngưỡng mộ!

- Bây giờ đến lượt tôi cho biết ý kiến... Sáng nay ông Sollozzo có mặt ở đây một phần vì chỗ giao hảo giữa bọn tôi và gia đình Tattaglia và một phần vì tôi cũng nghe nói ông là người làm ăn đứng đắn hàng hoàng. Đề nghị của ông tôi phải từ chối nên phải giải thích cho đôi bên thông cảm chứ? Đồng ý là vụ đó lời vô số kể... nhưng nguy hiểm cũng khó lường. Nếu tôi đi chung với ông được mặt này thì hỏng nhiều mặt khác. Tôi có nhiều anh em quen biết trong giới thẩm quyền thực... nhưng nếu tôi đụng đến ma túy thì hết anh em. Mở sòng bạc được, bắt quá tệ hơn nấu rượu một chút, họ sẵn sàng che chở. Ma túy thì không. Nếu họ không che chở thì dính vô địa hạt ma túy đối với bọn tôi thật lợi bất cập hại, do đó không thể làm ăn chung với ông được, chắc ông thông cảm? Mười năm nay người nhà tôi lớn nhỏ làm ăn suôn sẻ, trót lọt... Không thể vì một mối lợi mà bắt anh em mạo hiểm.

Nếu cặp mắt nó không loáng nhoáng nhìn hết Sonny rồi Hagen để có ý chờ “đồng minh” lên tiếng nói đỡ giùm thì chẳng có ai có thể hiểu là Sollozzo thất vọng! Nó thủng thỉnh hỏi:

- Ông Trùm không sợ mất hai triệu vốn bỏ ra chứ?

- Không, hoàn toàn không!

- Bề ngoài cũng còn gia đình Tattaglia bảo đảm nữa!

Đúng lúc ấy Sonny bỗng chen vô một câu. Một lỗi quá trầm trọng. Nói leo đã bậy mà mù tịt không biết gì cũng nói thì chẳng tha thứ nổi. Nó xốn xác hỏi:

- Bộ bọn Tattaglia bảo đảm số vốn bên tôi bỏ ra mà không đòi chia chác gì sao?

Nó buông có mỗi một câu đó mà Hagen hoảng hồn. Ông Trùm chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn thẳng con cả, không nói không rằng làm cu cậu chỉ choáng cả người, sợ co vùi nhưng chẳng hiểu ắt giáp gì nên cứ ngồi ngay mặt.

Rõ ràng cặp mắt Sollozzo bỗng nhoáng lên, hoan hỉ. Nó đã chớp ra được một kẻ hở tối yếu của gia đình Corleone. Nó không nói nhưng Ông Trùm biết. Bèn mắng át đi:

- Mấy thằng nhỏ bây giờ... cứ thấy lợi mà ham. Nói bừa nói leo, hết tôn ti trật tự! Cũng tại cứng chiều quá đâm hư hết! Xin ông Sollozzo hiểu cho... tôi buộc lòng phải từ chối làm ông buồn. Nhưng riêng tôi, xin có lời chúc ông được làm ăn phát đạt. Mình vẫn cứ thân thiện vì mỗi người mỗi ngành đâu có đâm chân nhau?

Sollozzo đứng lên, cúi đầu bắt tay từ già và theo Hagen đi ra. Mặt nó tỉnh bơ.

Hagen vừa trở lại. Ông Trùm hỏi ngay: “Mi thấy nó thế nào?”

- Nó Sicile chính cống!

Ông Trùm gặt đầu ngồi suy nghĩ một hơi trước khi quay sang cho thẳng con cả một bài học:

- Mày nhớ nghe Santino! Chớ có để cho người khác thấy được đầu óc mày. Tay chân mày có cái gì cũng không nữa! Có lẽ ít lâu nay mày mãi đóng trò mù mẫn với con nhỏ đó nên đầu óc mày yếu xèo chắc? Bỏ đi. Lo làm ăn đi! Bây giờ cút đi đâu thì cút cho khuất mắt tao.

Bị bố la, Sonny ngớ mặt ra một lúc rồi ảm ức. Bộ nó tưởng nó cặp con nhỏ cách vậy mà qua mặt nổi Bố Già? Nó ngu đến nỗi không biết là vừa hỏi ngớ ngẩn một câu mà tai hại vô vàn cho cả gia đình? Ôi, một thằng ngu như vậy thì có nó một bên chỉ có hại, hại vô phương cứu gỡ!

Đợi cho nó cút khỏi Bố Già mới chán nản gieo mình xuống ghế phờ phai, đưa tay ngoắc Hagen. Biết điệu, hấn pha gấp một ly anisette bưng lại, Ông Trùm ngược lên dặn:

- Mi kiểm Luca Brasi cho tao gấp.

Ba tháng sau, lễ Giáng sinh gần kề nên ngồi ở văn phòng Hagen mở hết tốc lực, làm mau mau cho hết việc để chiều nay ra về sớm một chút mua tí quà cho vợ con. Đang bận bù đầu thì thằng Johnny Fontane còn phon sang, khoe khoang nhắng lên là cuốn phim đang quay cừ lắm, nhiều trò xôm lắm. Nó khoe luôn đã mua biểu Bồ Già một món quà Giáng sinh kinh khủng lắm, cam đoan ngó thấy dám lé liền. Nó sẽ đích thân đưa tận tay Bồ Già nhưng phải đợi làm xong hết mấy vụ lật vạt đã.

Nghe Johnny đĩa tùm lum hấn mấy lần toan cúp máy nhưng lại thôi. Thằng này có khoa tán tỉnh hay sao mà đang nóng lòng cũng cứ “chuyện dứt không ra?” Nó lại còn làm Hagen nôn nóng muốn biết món quà gì, hỏi nó để nó ầm a ầm ó là “Bí mật... vô cùng bí mật” nữa! Chán quá, Hagen bèn kiếm cách cúp.

Cỡ 10 phút sau, Connie gọi tới. Con nhỏ này hồi còn ở nhà để thương bao nhiêu thì đi lấy chồng nhiều chuyện bấy nhiêu. Cứ than phiền chuyện chồng con hoài. Hai ba ngày lại bò về nhà một lần.

Mà chồng nó, thằng Carlo Rizzi xem ra cũng vô tài, bất đút và vô duyên. Có một cơ sở mần ăn ranh con, con nít làm cũng được, giao cho nó để kiếm cơm hàng ngày nó cũng điều khiển không xong. Lỡ mới tức cười chớ?

Đã thế nó còn nhậu nhẹt, đánh bạc và chơi điếm tùm lum. Lâu lâu về đập vợ một mách ra gì! Con nhỏ cũng đâu dám mách ai, bất cứ ai về vụ chồng hành hạ? Chỉ có một mình anh Tom là nó dám thở than. Cũng may là hôm nay nó không phon lại để khóc lóc hay mách anh Tom điều gì... mà chỉ hỏi ý kiến nên mua thứ quà gì để mừng bố, mừng 3 ông anh. Quà của mẹ thì nó có ý kiến rồi! Tom đề nghị món nào nó cũng gạt đi nên sau cùng bực quá Tom phải la lên nó mới chịu cúp máy.

Hagen nhất định mặc áo ra về, chuông điện thoại cũng không nghe nữa nhưng khi con thư ký cho hay cậu Michael phon tới thì hấn lại vui vẻ, hoan hỉ nhắc máy lên.

- Tom hả? Ngày mai, Kay và tao tính về New York. Có chuyện muốn nói ông già... trước ngày Giáng sinh. Liệu tối mai ông có nhà hay đi đâu?

- Coi, khuya là có ông! Có đi đâu cũng phải về sau ngày lễ chớ? Có chuyện gì đó? Nhờ vả gì tao không?

- Không! Tụi mình ngày lễ sẽ gặp nhau. Cả nhà về Long Beach chớ?

Nghe hấn “ừ” là thằng Michael cúp máy liền. Hagen xưa nay chịu nó ở khoản ít lời, đàn ông khỏi có nói vớ vẩn. Nó kín tiếng in hệt Bồ Già.

Trước khi ra về Hagen dặn cô thư ký phon về nhà cho vợ hấn hay sẽ về trễ nhưng vẫn ăn cơm nhà. Ra khỏi bin-dinh là chăm chú đi tới nhà hàng bách hoá Macy. Bỗng nhiên có kẻ chặn đường và kẻ đó lại là Sollozzo!

Nó nắm cứng tay Hagen khẽ nói: “Tôi có chút chuyện với ông bạn. Khỏi sợ hoảng”.

Hất tay nó ra, hấn chẳng thấy sợ mà chỉ bực mình “Tôi mắc bận”. Có hai thằng cô hồn lù lù đằng sau làm Hagen hơi hoảng, đầu gối đã thấy yếu. Nhưng Sollozzo vẫn nhỏ nhẹ: “Lên xe đi ! Nếu tôi muốn chơi thì ông bạn đâu còn sống được nữa? Phải không?”

Hagen đành lên xe vậy.

Cú phon vừa rồi Michael cố tình bịp Hagen. Sự thực hấn đã về New York rồi, đang ở phòng đăng lữ quán Pennsylvania, cách đó cỡ 10 dãy nhà. Buông phon xuống là được em Kay khen ngay: “Nói dóc hay quá”

Michael xề xuống giường cạnh nàng: “Tại em hết! Nói về rồi thì phải về nhà, bỏ em ở đây cho ai? Ở đây mình tự do đi ăn cơm, đi coi hát và về ngủ với nhau. Chớ ở nhà là kỳ! Chưa cưới là khỏi ngủ chung nhé!”

Michael ôm hôn em bé, nghe môi Kay ngọt lịm là dẫn ra giữa giường. Mắt Kay nhắm lại, sẵn sàng chấp nhận ái ân và Michael cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Bao nhiêu năm đánh nhau tới bời, đánh rùng rợn trên mấy hòn đảo Thái bình dương chỉ mơ ước một hình bóng mỹ nhân, một người đàn bà như thế này đây. Minh đây, da mềm mại và đung yêu là bốc lửa.

Kay mở mắt ra, chớp chớp và ôm đầu chàng kéo xuống hôn mùi mẫn. Họ ôm cứng lấy nhau và yêu nhau cho đến lúc phải đi ăn cơm, coi hát. Ở nhà hàng ra, hai đứa đi ngang qua khu cửa tiệm sáng trưng, đây quà Giáng sinh. Michael âu yếm hỏi:

- Nào, em khoái cái gì để anh mua tặng nào?

- Mình anh đủ rồi! Anh... anh liệu ông già có chịu em không?

- Em khỏi cần.

Michael nói nửa đùa, nửa thực:

- Ngay cái tên họ anh lắm lúc anh cũng muốn đổi phức. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu có chuyện gì xảy ra thì có đổi cũng chẳng có nghĩa lý gì. Nên mới thôi đấy. Còn em nhất định muốn nhập họ Corleone thật sao?

Kay nói “nhất định” rất đứng đắn. Hai đứa đi sát vào nhau, bàn vụ đám cưới ngay trong tuần Giáng sinh. Ra Tòa Đốc lý làm thủ tục có hai đứa bạn làm chứng đủ rồi... nhưng dù sao cũng phải cho ông già hay. Michael cam đoan cái gì ông cũng ô kê hết, miễn đừng có lén lút. Kay không tin. Nàng đề nghị cưới đã rồi cho ông già bà già biết sau. “Thế nào ông cụ bà cụ chẳng cho là có bầu?”

Có một điều cả hai cùng không đá động tới là lấy vợ kiểu này Michael đành phải cắt đứt mọi liên lạc gia đình. Như thế này cũng đã cúp phần nào còn gì? Hai đứa cùng không muốn. Họ bàn nhau hai đứa chỉ làm vợ chồng thứ Bảy, Chúa nhật và mấy tháng nghỉ hè thôi để học cho xong Đại Học. Thế cũng sướng chán!

Vô coi hát, tuồng ca nhạc kịch Carousel có gã ăn trộm mồm mép tía lia làm hai đứa nhìn nhau cười ngất. Chừng ở rạp hát ra trời khuya lạnh quá, Kay nũng nịu bá vai bá cổ chàng “Coi, bọn mình cưới nhau rồi... anh dám đập em và chạy theo một con đào hát lắm ! Dám không?”

Michael cười: “Lấy nhau xong anh sẽ đi dạy học, dạy toán! Nhưng bây giờ em đói chưa? Đi ăn một cái gì đi?”

Kay ngó chàng lắc đầu. Điệu này con nhỏ chẳng thiết cái gì... ngoài cái vụ đó! Biết ý, Michael cười thưởng một cái hôn. Thôi cứ về phòng, có đói kêu sáng ụch lên cũng được.

Về tới lữ quán, Michael đẩy Kay đi tới sạp báo mua ít tờ lên coi, chàng đi lấy chìa khoá phòng. Đợi lấy được cái chìa khoá xong chưa thấy Kay trở lại. Coi, con nhỏ làm gì lạ không kia? Trước sạp báo cứ đứng sừng sững người ra như trời trồng để đọc cái quái gì không biết? Michael chạy lại thì nó chìa tờ báo ra, mặt đầm đìa nước mắt: “Coi, anh coi này?”

Michael vội cầm tờ báo. Hắn tối mắt tối mũi vì tấm hình Bồ Già nằm gục lề đường, phía dưới đầu là vũng máu lênh láng. Có thằng nào ngồi kế bên bụm mặt khóc như con nít. Thằng Fred, anh hắn chớ còn ai? Michael có cảm giác vụt biến thành cây nước đá lạnh. Không cuống quýt sợ hãi, không thương xót... mà chỉ cảm thù. Chỉ hận đến tái tê người.

Hắn phải đỡ Kay vô thang máy, lên phòng. Không nói không rằng Michael ngồi xuống giường mở rộng tờ báo ra coi. Mấy hàng tí bị như đập vào mặt hắn:

“Xếp sòng Vito Corleone bị ám sát, thương tích cực kỳ trầm trọng. Đang phải chịu giải phẫu gấp đạn. Cảnh sát canh chừng cẩn mật. Dám đổ máu lớn trong giới giang hồ”.

Lúc bấy giờ Michael mới thấy mệt! Hắn bảo Kay : “Chưa, bọn chúng chưa hạ nổi ổng”. Theo tin các báo thì Bồ Già bị chúng rình chờ vào đúng 5 giờ chiều, đúng vào lúc Michael đang ôm ấp nàng, hai đứa cặp kè nhau bát phở, coi hát, ăn cơm. Coi, giữa lúc bố bị bắn gần chết thì thằng con... vậy đó! Michael hối hận, cảm thấy tội lỗi đầy người!

Kay đề nghị: “Bây giờ tụi mình đến nhà thương nghe?”

Michael lắc đầu: “Không, để anh phôn về nhà cái đã! Mấy thằng làm vụ này điên đầu. Nghe tin ổng thoát chết là tụi nó rét lắm lắm. Biết đầu tụi nó không liều mạng làm tới nữa?”

Ở Long Beach nhà có hai số phôn mà gọi hoài không được. Phải 20 phút sau, mới có tiếng Sonny ở đầu dây. Nhận ra Michael, hắn mừng quá:

- Coi, mày đây hả? Trời đất ơi, cả nhà đang lo! Mày ở đâu đấy? Tao có sai mấy đứa cấp tốc đi kiếm mày tìm lum.

- Ông già bệnh tình sao? Nặng lắm không?

- Nặng lắm chứ? 5 cú liền mà... nhưng ông không chịu thua chúng. Ông không chết, bác sĩ bảo vậy! Tao còn bận lắm, cúp nghe? Mà đang ở đâu?

- Ở New York. Bộ thằng Tom không nói lại sao?

Giọng Sonny hạ thấp hẳn:

- Tom bị tụi nó vồ chưa có tin gì cả nên cả nhà mới lo ày chứ? Vợ nó ở đây này nhưng chẳng biết gì hết, Cảnh sát cũng vậy. Càng hay! Bọn chúng làm cú này điên đầu hết cả! Vậy mà mau bò về nhà gấp, chứ có hó hé gì hết, nhớ chưa?

- Ô kê! Mà bọn nào làm biết chưa?

- Dĩ nhiên biết. Đợi tin Luca Brasi coi sao... rồi chúng nó có chạy lên trời! Người của mình nhiều quá mà?

- Rồi, cỡ 1 giờ nữa tôi sẽ về nhà. Đi tắt xi...

Michael gác máy lên suy nghĩ. Vụ này báo đăng ít ra cũng 3 giờ rồi, ra đi ô, ti vi thế nào chẳng loan tin? Thằng Luca Brasi không thể không biết... vậy sao chưa có tin gì về nó? Nó ở đâu? Tại sao chưa thấy nó?

Những câu hỏi làm cho Michael thắc mắc. Đúng lúc ấy Hagen cũng thắc mắc in hệt. Và ở tuốt bên Long Island, cậu cả Sonny Corleone cũng đang điên đầu chỉ vì tại sao không nghe tung tích, không thấy tăm hơi Luca Brasi kia?

Chiều hôm ấy, cỡ 5 giờ thiếu 15 là Ông Trùm coi xong mớ sổ sách lão quản lý công ty nhập cảnh dầu ăn đệ trình. Mặc áo vô, ông gõ đầu thằng Fred đang chúm mũi đọc báo: “Mi bảo thằng Paulie đánh xe ra sẵn. Cỡ vài phút nữa bố con mình về”.

Thằng Fred cầu nhàu: “Con xuống... chứ thằng Paulie từ sáng có đi làm đâu? Nó phôn tới kêu đau, xin nghỉ mà? Lại đau nữa!”

Ông Trùm lắc đầu suy nghĩ: “Coi, tháng này nó xin nghỉ, nó bệnh tới ba lần rồi. Mi lo kiếm thằng khác thế đi. Đừng có mai ốm, mai đau phiền lắm. Bảo thằng Tom nghe?”

Fred không chịu. Nó nói ngay: “Khỏi, bố à! Thằng Paulie nó đang hoang. Nó nói ốm là ốm thiệt. Để con lái xe đưa bố cũng được mà?”

Nó nói là đi liền. Đúng cửa số, Ông Trùm thấy bóng Fred tắt tả băng ngang đại lộ số 9, sang chỗ để xe. Quay vô gọi điện thoại cho văn phòng Hagen không được, gọi về nhà cũng không được. Bực bội ngó ra cửa sổ đã thấy chiếc Buick đậu sẵn đằng trước, thằng Fred đứng dựa lưng vô cửa xe ngó thiên hạ tíu tít đi mua bán. Thằng quản lý mau mắn đỡ chiếc áo khoác ngoài cho Ông Trùm mặc vô. Ông cảm ơn đoạn lật đật xuống thang, bước ra cửa.

Trời vào đông có khác, giờ này đã xam xẩm tối. Thấy bóng ông đi ra, Fred vòng một tua mở cửa xe chui vô chờ. Ông Trùm sắp lên xe thì chân chừ quay lại. Mua mấy trái cây cái đã. Ít lâu nay ông khoái trái cây trái mùa; mấy trái cam trái đào tươi tuyệt diệu! Thằng bán hàng chạy ngay ra và ông đưa tay trở trái nào lấy trái ấy, trừ một trái phía dưới bị ủng thì để sang một bên. Ông Trùm đỡ túi trái cây, đưa tờ 5 đô và lấy tiền thối bỏ túi.

Vừa quay lưng định ra xe thì có hai thằng chọt ló mặt ra. Thấy chúng từ sau sạp trái cây bước ra là Ông Trùm có linh tính liền. Hai thằng mặc áo ngoài đen, mũ nỉ đen đội sụp xuống cố ý che phân nửa mặt. Chúng đâu dè ông phản ứng lạ quá vậy?

Ông liệng túi trái cây chạy như bay ra chiếc Buick, lẹ như sóc trai vậy, miệng la lớn: “Fred... Fred con!” Lúc bấy giờ 2 thằng kia mới kịp rút súng nổ.

Chúng nổ liên tiếp. Phát đầu Ông Trùm bị ngang lưng, bị như búa bổ, bị đẩy nhào tới. Hai phát sau trúng bụng hết nên ông té nằm vật ra đường. Hai thằng lật đật rượt theo, gặt đồng trái cây văng la liệt chỉ sợ trượt té. Chúng nhào tới toan kết thúc đúng lúc thằng Fred nghe tiếng bố kêu từ trong xe nhào ra. Thế là chúng nhắm đại vào người ông đang nằm còng queo kê miệng cống thấy 2 phát nữa: một ghim vô bắp tay, một trúng bắp chuối chân mặt. Hai chỗ này ăn thua gì nhưng máu ra lênh láng dễ sợ. Ông Trùm ngất luôn, đâu còn biết gì nữa?

Thằng Fred nghe tiếng bố kêu tên và nghe hai tiếng súng rõ nhưng lúc ở xe chui ra, nó cuống quá, sợ quá không rút nổi khẩu súng. Nếu hai thằng kia tính chơi thì nó bị rồi nhưng chúng hoảng hồn. Cũng ngần vậy chứ? Chúng biết thằng Fred có súng và lại chơi bấy nhiêu có lẽ đủ rồi, chậm chân dám bị bắn lắm nên bảo nhau chuẩn êm.

Ông Trùm nằm sóng soài trên vũng máu và thằng Fred cuống quít đứng bên, không biết phải làm gì? Người đi đường dừng lại, người trong nhà túa ra. Họ bu tới coi, đứng tùm năm tùm ba bàn tán. Trong khi đó thấy bố nằm cong queo máu ra ghê quá, thằng Fred hét hồn. Nó đứng ngẩn ngơ, chết lặng người và nếu không có người trông thấy đỡ kịp nó dám té xỉu luôn.

Fred được đặt ngồi đại trên vỉa hè và nó sợ thất thần, ngồi ngay như phỗng đá. Lúc thiên hạ bu quanh coi thì một xe Cảnh sát cứu cấp rú còi chạy tới làm họ dạt ra hết. Chiếc “ra đi ô car” của báo Daily News bám theo sau, một thằng phóng viên nhiếp ảnh nhào xuống bám máy lia lịa, nhằm Ông Già đang nằm bất tỉnh. Rồi nó quay sang một gã đàn ông bận đồ lớn, mặt to tai lớn trong thật dềnh dàng dễ nể nhưng khóc bù lu bù loa như con nít, nước mắt nước mũi chầm ngòam trông vừa tức cười vừa chẳng ra thể thống gì.

Xe cứu thương chạy tới, nạn nhân được khiêng đi. Xe Cảnh sát chạy tới ào ào, nhân viên bủa ra lẳng xẵng. Một gã cớm chìm chạy tới hỏi Fred, nhưng nó thần thờ cóc biết gì đành phải móc ví nó ra coi giấy tờ. Chừng biết nó là ai thì lập tức một toán cớm chìm lo “lập hàng rào” gấp! Một thằng mò lấy khẩu súng nó vẫn đeo trong bao da dưới nách. Rồi mấy thằng hè nhau xốc nó lên chiếc xe bót mang số ẩn tẻ, chạy vù đi. Chiếc ra đi ô car của nhà báo đeo dính, bỏ thằng nhiếp ảnh viên ở lại làm nhiệm vụ, nghĩa là bám máy lia lịa, chụp loạn xạ ngẫu.

Nửa giờ sau vụ ám sát Ông Trùm là Sonny ngồi nhà nhận liên tiếp năm cú phôn. Cú thứ nhất của thầy chú John Philips, người nhà nước nhưng lãnh lương tháng của Ông Trùm. Hắn ở toán cớm chìm số một có mặt sớm nhất mà ?

Đang ngủ trưa trẽ bị vợ dựng dậy, Sonny sợ choáng người.

Ông Già bị chúng chơi nặng lắm, chở vô y viện Pháp rồi, không biết sống chết thế nào. Thằng Fred còn bị cớm chìm hốt về quận Chelsea, nó sợ lạc tinh thần, phải nhớ lo gấp nó ra ngay đi.

Sandra thấy chồng nghe phôn không biết có tin gì mà thành linh mặt đỏ tía tai, mắt long lên dễ sợ quá. Hắt hàm hỏi, hấn gạt phắt mà còn quay đi, hỏi gặng trong máy: “Chắc chắn... còn sống chứ?”

- Chắc chắn. Tôi đứng kế bên. Mất máu nhiều coi dễ sợ lắm nhưng tính mạng thực sự coi không đến nỗi nào!

- Rồi, 8 giờ sáng mai lại đây. Sẽ có thưởng...

Đặt máy xuống, Sonny cố dẫn không cho cơn giận bốc lên. Tính hấn xưa nay nóng quá dễ hư việc. Mà hư việc lần này thì chết. Bèn quay máy gọi Hagen cái đã. Chưa nhắc ống lên chuông đã reo lần thứ 2.

Thằng em bao đề khu đó hồi hả báo cáo. Chúng vừa chơi Ông Trùm nằm ngay đơ giữa đường. Chết rồi. Sonny vắn hỏi vài câu là biết ngay cu cậu chỉ đứng xa xa ngó... Làm sao đúng bằng thầy chú Philips.

Chuông reo lần thứ ba, hấn nhắc phôn lên nghe báo danh “Đây nhà báo Daily News” là hấn cúp máy cái rụp.

Gọi lại nhà Hagen thì vợ hấn cho biết hấn vẫn chưa về. Đành phải dặn “Nó về bảo tới ngay. Cần lắm nghe!” Sonny ngồi một mình suy tính. Chẳng hạn Ông Già gặp trường hợp này phản ứng thế nào. Hấn biết vụ này không ai ngoài thằng Sollozzo. Chính nó chơi. Nhưng cỡ nó chẳng đại gì chống đối với một Ông Trùm. Còn ám sát thì cha nó cũng không dám nghĩ tới! Phải có một thế lực, một nhóm khá mạnh đứng sau lưng yểm trợ ngầm thì thằng Sollozzo dám chơi liều mạng.

Sonny giật mình vì cú phôn thứ 4. Giọng thằng nào ở đầu dây nghe lịch sự êm ái quá! “Phải ông Santino Corleone không ạ? Cho ông hay là ông Tom Hagen hiện ở trong tay bọn tôi và 3 giờ nữa sẽ ra về, mang theo một đề nghị. Trước khi biết cái đề nghị đó xin chớ vọng động, bằng không sẽ có đổ máu lớn, vô ích. Đàng nào thì sự việc cũng đã rồi và chuyện làm ăn thì đâu còn đó. Biết tính ông nóng lắm bọn tôi phải dặn hờ đó vậy đó”. Nó cố ý sửa tiếng giễu cợt thật đều... Nghe giọng điệu có vẻ Sollozzo lắm! Hấn cố dặn “Được, tôi sẽ chờ” rồi cúp máy. Nhìn đồng hồ Sonny ghi giờ ngay cho khỏi quên.

Lúc hần mò xuống bếp mẹ vợ hỏi ngay: “Cái gì đó mình?” Hần bình tĩnh: “Ông Già bị chúng bắn”. Thấy nó hốt hoảng, sợ xanh mặt, Sonny phải trấn an: “Ông không chết! Đừng bắn lên chớ. Không có gì đâu mà sợ hoảng!”

Chẳng nên cho nó biết vụ Hagen làm gì, Sonny nghĩ vậy đúng vào lúc chuông reo lần thứ năm: Clemenza gọi lại. Coi, giọng lão sao như nghệt thờ vậy kia? Lão hỏi biết vụ ông Già chưa? Sonny bèn nói: “Nhưng ông không chết, vậy mới hay!”

Đầu dây đàng kia lặng đi một chút rồi có hơi thở hổn hển: “Có thật không? Thật vậy hả? Tạ ơn trời đất. Tao nghe ông bị gục giữa đường “đi” luôn rồi mới sợ chớ!”

Sonny xác nhận: “Ông còn sống” sau khi chú ý nghe để phân tích giọng điệu của lão này. Nghe chân thành, xúc động lắm... nhưng cả nước này còn ai không biết Clemenza kịch sĩ nhà nghề?

- Vậy mi phải cáng đáng công việc đi. Mi cần gì tao, Sonny?

- Tôi muốn chú tới ngay. Biểu cả thằng Paulie nữa.

- Có vậy thôi? Mi không muốn tao cử vài thằng xuống nhà thương hay lại đàng nhà cho chắc ăn?

- Khỏi, chú và thằng Paulie đến gấp đủ rồi.

Sonny ngừng lại để Clemenza “đánh hơi” ra có chuyện lạ đã. Rồi cũng đóng kịch, cũng làm ra vẻ in như mọi lần... hỏi tới tấp, hỏi một hơi: “Cái thằng Paulie sao kỳ quá? Nó biệt tăm luôn. Nó ở nhà làm cái thái gì kia?”

Clemenza giải thích ngay. Rất tinh ý, Sonny lắng nghe không thấy những tiếng phụ thuộc bên ngoài lẫn vô máy nữa nên biết ngay cha nội này đã đề cao cảnh giác. Lão đang bít kín ống dây!

- Paulie hả? Nó cúm... nó xin nghỉ bữa nay, từ hồi sáng mà? Cái thằng cứ chớm lạnh là cúm với kỳ!

- Kỳ thiệt! Nó cúm mấy lần cả thầy... ít lâu nay?

- Đâu 3 lần, 4 lần thì phải. Tao hỏi thằng Fred cần kiếm thằng nào thay không thì nó bảo khỏi mà? Ấy, trò đời cứ nhàn nhả là sinh bệnh sinh tật hết: 10 năm nay đâu có chuyện gì?

- Đúng thế. Chú lại ngay đàng nhà Ông Già. Tôi cũng đến ngay. Nhớ kêu thằng Paulie đi cùng, tiện xe chú cho nó quá giang luôn. Ốm với đau gì! Chú nhớ nghe...

Không đợi trả lời, Sonny gác máy. Ngó mẹ vợ này giờ cứ ngồi thút thít khóc, nó dạn kỹ càng:

- Có người nào của mình phôn tới thì biểu nó gọi qua bên Ông Già cho tôi gấp. Số riêng nghe? Còn bắt cứ ai khác thì cứ không biết gì hết. Vợ thằng Tom nó hỏi thì biểu nó bận đi công việc.

Biết mẹ vợ hần xưa nay chỉ ngán “có chuyện” Sonny nghĩ ngơi một lát rồi nói rất tự nhiên:

- Tôi sẽ ấy đưa lại đây ở... Có gì đâu mà sợ?

Mình phôn bị mà? Tụi nó biểu gì mình cứ làm in vậy. Có việc thật cần, bắt buộc phải cho hay... hãy gọi tôi ở đàng Ông Già, số đặc biệt. Đừng cuống quít lên.

Đêm xuống từ lúc nào, gió lồng lộng trong cư xá tối om. Trong cư xá thì có tối nữa Sonny cũng chẳng ngại. Cả khu phố 8 ngôi nhà của Ông Trùm hết mà? Hai căn ngay cổng vô do hai tay em muốn, chúng “làm” cho nhà này từ lâu và mấy thằng em út dưới quyền cũng ở lại luôn, tin được cả. Qua một cái sân tới 6 căn xếp thành hình bán nguyệt thì gia đình Hagen một, gia đình Sonny một và Ông Bà Trùm ở căn phố nhỏ nhất. Ba căn bên kia ấy ông bạn già ở đậu, chừng cần đến mới lấy lại. Coi bề ngoài hiền lành vậy mà cư xá kín bưng như pháo đài.

Tám căn nhà quây lại thì cả 8 đều có đèn pha. Bật lên hết thì sáng rực ban ngày! Sonny lẹ làng băng ngang qua sân, kín đáo lớn vô nhà bố mẹ bằng chìa khoá riêng. Chừng nó cất tiếng gọi, bà mẹ đang nấu ăn trong bếp mới chạy ra. Hần tỉnh táo kéo Bà Trùm vô trong nhà, mời ngồi đàng hoàng, mới thông thả nói:

- Có người vừa phôn con biết chuyện này. Hồi chiều bố bị thương nên phải đưa vô bệnh viện. Mẹ thay đồ đi thăm bố nghe? Con sai một thằng lái xe đưa mẹ đi liền...

Bà Trùm ngó sững nó giây lát rồi mới hỏi bằng tiếng Ý:

- Bị chúng nó bắn phải không?

Sonny gật đầu. Bà mẹ cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đứng dậy đi vô. Đi đâu thì cũng phải vô bếp tắt ga cái đã.

Trong khi bà lên lầu thay đồ thì Sonny chớp vội miếng bánh, cặp thịt làm miếng săng ụch ăn đỡ. Thịt béo quá mỡ dầy ra đầy tay.

Nó đi thẳng vô “văn phòng” mở một ngăn tủ khoá kín, lôi ra một máy điện thoại thứ đặc biệt. Máy này gắn riêng, số là số của người khác đứng tên và địa chỉ cũng... nằm ở một chỗ nào khác. Hắn gọi Luca Brasi trước. Không nghe trả lời.

Rồi mới tới vị caporegime tin cẩn Tessio. Cho lão hay tự sự và ra lệnh ang ngay lập tức 50 thủ hạ đến hai nơi: nhà thương, cư xá. Chia đều ra, tới cấp tốc. Lão hỏi Clemenza tới chưa và Sonny cho hay “Hiện chưa phải dùng đến toán Clemenza vội” thì lão trưởng toán này hiểu ngay. Lão suy nghĩ một chút rồi mới có lời:

- Xin lỗi cho tao nói câu này... và chắc ông già mi có nói cũng nói như vậy... Có làm mi cứ từ từ, coi trước sau cho cẩn thận, chắc chắn đã. Một thằng như Clemenza không dễ gì phản mình đâu!

- Cảm ơn chú! Tôi cũng nghĩ vậy... nhưng ở địa vị tôi thì phải lo trước chớ? Chú nghĩ sao?

- Mi nói đúng! Còn gì nữa?

- À, nhờ chú cho người của mình nhắn Dartmouth cho thằng Michael em tôi hay, rồi đưa nó về đây dùm. Tôi sẽ phen cho nó hay trước chú cứ yên chí, tôi sẽ cân nhắc kỹ càng.

- Ô kê. Để tao ra lệnh cho tụi nó xong là tới nhà Ông Già mi liền. Mi nhớ mặt mấy thằng đàn em tao chớ?

Sonny “ô kê” là cúp phen. Nó đi tới một chiếc két sắt đặt ngầm trong vách, hí hoáy mở khoá lôi ra một cuốn sổ đóng bìa da xanh, chia từng trang thứ tự a b c... Nó kiểm chữ T và đọc lướt một hồi, cho tới chỗ muốn tìm. Có ghi sẵn “Ray Farrel, 5 ngàn đô, trước Giáng Sinh” và một số điện thoại mật.

Sonny quay số đó gấp và lên tiếng:

- Farrel hả? Sonny Corleone đây... Tôi nhờ anh việc này, làm gấp, làm liền nghe? Có hai số phen này... anh làm ơn check lại dùm tôi coi trong 3 tháng vừa qua có những ai gọi tới và chúng gọi đi những đâu. Tất cả mọi liên lạc điện thoại của chúng, không bỏ sót một cú nào nghe? Xin cho biết kết quả trước 12 giờ khuya nay, gọi số đặc biệt của tôi. Yên chí sẽ hậu tạ nữa!

Nó đọc rõ ràng, rành mạch hai số phen của Clemenza và Paulie Gatto. Gác phen xuống Sonny thử gọi Luca Brasi lần nữa. Vẫn không trả lời. Vậy là dám có chuyện bất thường nhưng tạm thời hãy cứ biết như vậy. Còn biết bao nhiêu chuyện gấp rút nữa mà chỉ có một mình nó phải giải quyết.

Cỡ 1 giờ nữa là nhà này sẽ đầy người, sẽ phải bố trí, phải phân phối từng việc cho từng người... Đâu phải chuyện chơi?

Ngồi thờ người trên chiếc ghế xoay, Sonny bây giờ mới “thấm” tính cách quan trọng sinh tử của hiện trạng. Coi, mười mấy năm nay gia đình Corleone mới lại gặp tình cảnh “dầu sôi lửa bỏng” này. Người gây ra sóng gió rõ ràng là thằng Sollozzo và chắc chắn nó phải núp sau lưng một trong ngũ đại gia đình New York. Cánh nhà Tattaglia. Vậy là phải đổ máu lớn. Hoặc phải bọc xuôi theo đề nghị của nó.

Sonny nhếch mép cười. Mày tính hay tuyệt vời, nhưng mày xui tận mạng vì ông đầu có chết? Ông còn sống thì tụi mày chết hết. Với hung thần Luca Brasi, với lực lượng đánh đấm của họ nhà Corleone... thì kết quả ra sao ai cũng biết!

Nhưng Luca Brasi đi biệt đâu kìa?

3. Chương 03

Kể cả Haghen, trong xe có cả thầy năm người. Y bị nhồi vào ghế sau, bị kẹp cứng giữa hai thành lúc này vừa tóm cổ y ngoài đường. Xôlôđô ngồi ghế trước. Thành

ngồi bên phải Haghen kéo sụp mũ của y xuống. Haghen chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Xe chạy không lâu, chỉ chừng hai mươi phút, rồi lúc ra khỏi xe, Haghen không biết mình đang ở đâu - trời lúc này đã tối. Haghen bị đưa vào một gian phòng nửa nổi nửa chìm và bị ấn ngồi xuống cái ghế làm bếp.

Xôlôđô ngồi bên kia bàn, bộ mặt đen nhẻm của hắn toát lên một vẻ ác hiểm thế nào đó.

- Chú đừng lo, - Xôlôđô nói. - Tôi biết trong nhà Còrleone chú làm việc tri óc chứ không phải chân tay.

Tôi muốn chú giúp cả hai, cả bên chú, cả bên tôi.

Haghen đốt thuốc, tay y run bần bật. Một đĩa đem vào chai rượu rót ra tách cà phê đưa cho y. Haghen uống ừng ực. Y đã hết run, chân thấy đã cứng cáp.

- xếp của chú đã xa chơi hoàng tuyền, - Xôlôđô lên tiếng và im bật, - nước mắt Haghen túa ra đầm đìa.

Xôlôđô nói tiếp:

ông ấy bị hạ ngay giữa đường, bên cạnh văn phòng của mình. Vừa nghe tin, tôi lập tức di tìm chú luôn. Chú hãy giúp tôi thỏa thuận với Xônni.

Haghen nín thình. Y ngạc nhiên thấy mình đau đớn đến mức ấy. Vừa tuyệt vọng, vừa khiếp sợ. Xôlôđô tiếp:

- Xônni có lẽ sẽ chấp nhận đề nghị của tôi, đúng chứ? Chú cũng biết là vụ này ngon ăn. Ma túy có triển vọng sáng sủa lắm. Đây là một hồ vàng, chỉ một hai năm là mình phát lớn. ông Trùm lạc hậu với thời cuộc quá, thời của ông ấy qua rồi tuy ông ta chưa hiểu ra. Đau khổ mà làm gì - chết là hết, không thể cứu vãn gì được nữa. Tôi

sẵn sàng trở lại hội đàm, còn chú thì phải khuyên Xônni đồng ý.

Haghen nói:

- Không xong đâu. Xônni sẽ chơi chết bỏ...

Xôlôđô ngắt lời:

- Đây chẳng qua chỉ là máu nóng lúc đầu thôi. Phải khuyên giải anh ta mới được. Tôi được Tattaglia và tất cả những người theo ông ta giúp. Tất cả các gia đình khác Ông Niu York sẽ cố làm hết sức để tránh đụng đầu công khai. Đánh nhau chỉ tổ hỏng việc mất người. Nếu bọn tôi và Xônni dàn xếp được với nhau thì không một băng nào Ông cả nước can thiệp vào hết - kể cả những bạn bè lâu đời nhất của ông Trùm.

Haghen nắm các ngón tay, chẳng nói chẳng rằng.

Xôlôđô gạ gẫm tiếp:

- ông Trùm xuống tay mất rồi, nếu không thì đã chẳng tài nào cho ông ta vào bẫy được. Các nhà khác không tin ông ấy bởi vì ông ấy chọn chú làm consiglion, mà chú thì không phải dân Xixili, ngay cả dân Italia cũng không phải nốt. Nếu phải đánh lớn công khai thì nhà Còrleone đi đứt và ai cũng thiệt cả - kể cả tôi. Các mối của ông Trùm Còrleone trong giới chính khách đối với tôi quan trọng hơn tiền bạc. Chú thử nói chuyện với Xônni, với các caporegimes, cố giúp mọi người tránh đổ máu đi. .

Haghen đặt tách trà xuống, bọn kia rót rượu cho y.

Để tôi thử xem, - y nói. - Nhưng thuyết phục Xônni không phải dễ. Còn Luca Bradi thì đến cả Xônni cũng chịu không trị được. ông nên coi chừng thằng cha này.

Nếu tôi chịu làm mối lái cho các ông thì chính tôi cũng phải né hắn đấy.

Xôlôđô nói thản nhiên:

Luca để tôi liệu. Chú cứ lo Xôuni và lũ con ông Trùm đi Nhớ nói bọn nó rằng nếu hôm nay mấy thằng đàn em tôi không bị tôi cầm chỉ thì chúng đã cho cả thằng Phrêđô mất sống. Căng nhau mà làm gì? Chú cứ bảo thằng Phrêđô còn tới giờ là ơn tôi đấy.

Cuối cùng thì Haghen đã trấn tĩnh được. Chỉ đến giờ y mới chịu tin rằng Xôlôđô không định khử y hoặc giữ y làm con tin. Nổi khiếp sợ lui ngay, Haghen cảm thấy hết sức nhẹ nhõm và đỏ mặt lên vì xấu hổ. Xôlôđô chăm chú theo dõi y, mồm tùm tùm ra ý thông cảm. .

Làm sao bây giờ? Nếu không nhận làm thuyết khách cho Xôlôđô thì không chừng bị thịt mất. Mà sao lại không nhận. Y chẳng qua chỉ trình bày đề nghị của bọn kia một cách khôn khéo mà thôi, việc đó thì thằng consigion nào chả phải làm. Và nếu cần nhắc cho kĩ ra thì Xôlôđô cũng không phải là không có lí. Phải ngăn chặn đổ máu giữa hai cánh Côrleône và Tattgria bằng bất kì giá nào. Nhà Côrleône cứ đưa đám ông Trùm tử tế xong quên hết mọi chuyện để bắt tay nhau mà làm ăn. Lúc nào có dịp thì hỏi tội thằng Xôlôđô cũng chưa muộn kia mà. .

Haghen ngược mắt lên - hình như Xôlôđô đã đi guốc trong bụng y. Thằng Thổ cười mỉm. Bỗng Haghen tê điếng như bị điện giật. Có chuyện gì với Luca Brandi rồi? Tại sao Xôlôđô cứ ngồi cười mỉm trông đều thể Nhớ Luca Bradi đã phản thù rồi thì sao? Haghen nhớ lại hôm ông Trùm Côrleône cự tuyệt Xôlôđô, Luca Bradi sau đó đã được gọi đến gặp riêng ông Trùm, nhưng hai người nói gì với nhau thì không ai biết. Nhưng bây giờ không phải lúc tra chuyện đó. Cốt sao thoát khỏi cái tổ quỷ này trốn về được Long Bạch, pháo đài kiên cố của gia đình Côrleône đã.

- Tôi sẽ cố làm được đến đâu hay đến đó, - y bảo Xôlôđô. - Tôi nghĩ rằng ông nói có phần đúng - giá ông Trùm còn sống chắc cụ cũng nhắc chúng tôi làm như vậy trong {ình thể hiện tại.

xôlôđô đắc chí gật đầu:

Tuyệt cú mèo! - Hấn phán. - Tôi không thích đổ máu. Tôi là người làm ăn, mua máu tôi cũng xót tiền.

Chuông điện thoại réo; một thằng ngồi phía sau Haghen cầm máy. Hấn im lặng nghe rồi nói cộc lốc:

Được

Hấn đến bên Xôlôđô và ghé tai xếp thì thầm gì đó.

Thằng Thổ tái mặt, mắt long lên sòng sọc. Sống lưng Haghen lạnh toát. Xôlôđô nhìn y phần vắn và Haghen chợt hiểu rằng bọn kia sẽ không thả y ra. Có chuyện gì đó xảy ra và thế là y lại phải đứng bên bờ vực thẳm.

Xôlôđô nói:

Lão già vẫn sống. Năm viên đạn. xâu qua cái xác Xixili của lão, ấy thế mà lão vẫn sống nhăn mới ghê.

Hấn nhún vai dường như cam chịu.

Khổ tôi rồi, - hấn bảo Haghen. - Cả tôi, cả chú. Xúi quẩy quá!

4. Chương 04

Về đến cư xá Lọng Bạch, Mai cơn Côrleône trông thấy một dây xích to tướng giăng ngang lối đi hẹp dần vào khuôn viên. Cả tám ngọn đèn pha rọi sáng lóa khoảng trống hình bán nguyệt. Phải đến cả chục chiếc xe đậu dọc mép đường cong. Hai gã đàn ông lạ mặt ngồi đung đưa trên sợi xích nói chuyện dông dài. Anh không biết mặt họ.

Anh bạn là ai? - Một gã nói giọng Bruclin hỏi.

Mai cơn xưng danh. Từ ngôi nhà ngoài cùng, một người bước ra nhìn anh chăm chăm.

- Con ông Trùm, - người đó nói. - Để tôi đưa đi.

Mai cơn bước theo, đến trước cửa vào nhà lại có hai người chặn lại, ngắm soi một lúc rồi mới cho vào.

Trong nhà toàn người là người - Mai cơn không nhận ra ai cả. Vào phòng khách, anh thấy Têrêda, vợ Haghen, chị ta ngồi thẳng đuồn, bất động trên divăng và hút thuốc Trên cái bàn con trước mặt có mỗi cốc úýtcki.Lão Clemexa to béo ngồi sòng sọt bên kia đi văng. Mặt lão cregimes vẫn bình thản, nhưng trước trán mồ hôi cứ rịn ra thành hột, điều xi gà ướt nhoét nước bọt kẹt vào giữa các ngón tay.

Clemexa đứng dậy đón Mai cơn và rầu rầu mặt bắt tay anh tỏ ý thông cảm. Lão nói:

Bà già anh vào nhà thương trông nom ông cụ . Không sao đâu, rồi sẽ đâu vào đấy thôi. .

Pô li Gattô cũng bước đến chào hỏi. Mai cơn tò mò nhìn gã. Biết Pôli là cận vệ của bố mình, nhưng Mai cơn chưa biết rằng hôm nay gã kêu bị cảm nên không đi làm. Anh để ý ngay bộ mặt căng thẳng trên bộ mặt ngăm ngăm của chàng cận vệ. Nghe nói Pô li xưa nay chơi kĩ, có nhiều hứa hẹn,- làm việc nhanh, gọn lăm. Hôm nay gã xuống sắc... Mai cơn thấy có một bọn nào đó. thập thò trong góc, nhưng anh không nhận ra. Đấy.không phải người của Clemexa. Tập hợp mọi cái lại Mai cơn hiểu ra - Clemexa và Gattô đang bị nghi ngờ. Tưởng Pô li cũng có mặt lúc ông Trùm bị mưu sát, Mai cơn nhìn đường nét loắt choắt như mặt chồn của gã, hỏi:

Phrêđôthế nào, không sao cả chứ

Clemexa đáp thay:

- NÓ vừa tiêm xong, giờ đang ngủ.

Mai cơn đến hôn vào má vợ Haghen. Anh rất quý Têrêda.

- Đừng lo cho Tôm, - anh nói khẽ. - Mọi việc sẽ đâu vào đấy Chị nói chuyện với Xônni đưa?

Têrêda nép vào người anh một chút và lắc đầu. Người nhỏ nhắn, rất xinh, trông chị giống người Mĩ hơn là người Italia. Lúc này chị không còn hồn vía nào nữa.

Mai cơn cầm tay chị đỡ dậy và đưa vào văn phòng ông Trùm.

Xônni ngồi sau bàn giấy, một tay cầm cuốn sổ tay màu vàng, tay kia cầm bút chì. Trong phòng chỉ có hấn với caporegime Texxiô. Mai cơn nhận ra lão và hiểu ngay bọn láng cháng ngoài kia là bọn nào. Texxiô cũng tay bút, tay sổ.

Trông thấy em dắt vợ Haghen vào, Xônni đứng dậy và ôm lấy Têrêda:

Đừng sợ, Têrêda, - hấn nói, - Tôm vẫn bình thường. Chẳng qua bọn kia muốn để Tôm đem các đề nghị bên đó chuyển về, nghĩa là trước sau chúng cũng thả thôi.

Tôm không dính vào công việc, chỉ là luật sư của bọn tôi ai động đến anh ấy làm gì.

Hấn buông Têrêda ra, và kéo tuột Mai cơn vào lòng hôn đánh chụt một cái làm Mai cơn cứ trở mắt ngạc nhiên. Mai cơn xô anh ra và lầu bầu:

Cả đời quại nhau vỡ đầu, bây giờ lại giở trò âu yếm!

Lúc bé hai anh em đánh nhau suốt.

Xônni nhún vai:

- Tao gọi sang Hanôvơ mà không thấy chú mày đâu, đang lo sốt vó. Tao thì kệ xác mày, có chết cha mày đi tao cũng mặc, nhưng rồi biết nói thế nào với bà già?

Nguyên một chuyện ông già đã đủ lăm rồi.

- Mẹ thế nào?

ác chiến lăm. - Xônni nói. - CÓ phải lần đầu đầu.

Tao cũng thế. Lúc ấy mày còn bé, chẳng biết quái gì cả, rồi lúc mày lớn lên thì nhà mình đã êm ấm rồi. Hấn im một lúc rồi tiếp:

- Mẹ đang ở bệnh viện. Bác sĩ bảo ông già sẽ qua khỏi.

Hay bọn mình cũng vào đấy đi? - Mai cơn hỏi.

Xôuni lắc đầu:

- Chừng nào chưa xong hết mọi việc, tao không có quyền rời khỏi nhà, - hắn nói khô khốc.

Chuông điện thoại réo. Xônni cầm máy chăm chú nghe. Mai cơn làm như vô tình bước đến bên bàn và nhìn vào cuốn sổ tay màu vàng. Một dọc tám cái tên. Đứng đầu là Xôlôđô Philip Tattaglia và Giôn Tattaglia. Mai cơn như bị dội nước sôi: anh vào quấy rầy Xônni và Texxiô đúng lúc họ đang lên danh sách những kẻ phải khử.

Xônni bỏ máy.

- Hai đứa ra ngoài tí nhé. - Hắn bảo Têrêda và Mai cơn. - Anh với Texxiô phải làm nốt công việc đã.

Vợ Haghen nước mắt đầm đìa, thút thít hỏi:

CÓ phải tin Tôm không anh?

Têrêda hoảng quá run cầm cập. Xônni ôm vai chị đưa ra cửa.

Anh thề là nó không có việc gì mà - Hắn nói. - Em cứ ngồi ngoài kia chờ anh, có gì anh sẽ báo ngay.

Hắn đóng cửa. Mai cơn đã chễm chệ ngồi trong chiếc ghế bành bọc da. Xônni liếc anh một phát sắc lém và quay về bàn.

Liệu đây, Mai,- hắn nói. - Mà ngồi đây là phải nghe những chuyện không khoái tai đâu.

Mai cơn đốt thuốc .

Nhờ tôi giúp được gì thì sao?

Thôi đi, - Xônni gắt. - BỐ mà biết mà dây vào đây thì chết tao .

Mai cơn bật dậy:

- ĐỒ gỗ đá kia, bố là bố tôi, nghe chưa? Tôi cũng đỡ dần được gì chứ! Không có phải bắn nhau, để tôi làm việc gì khác cho. Tôi cấm anh quát nạt tôi như tuồng bé con đấy. Tôi cũng ra trận, cũng bị thương như ai chứ, anh không nhớ à? Tôi cũng giết khối đứa ra kia, bọn Nhật đấy. Anh sợ cái gì nào? Sợ tôi thấy máu là ngã quay lơ ra đấy chắc?

- Mà còn tính quát tao “giơ tay lên” nữa chắc? - Xônni nhẹ giọng. - Thôi được, mà ngồi đây canh máy.

- Đoạn hắn quay sang Texxiô. Người ta vừa báo những điều mình đang thiếu. - Hắn liếc sang Mai cơn. - CÓ đứa đã dắt bọn kia đến bắn ông già. CÓ thể là Clemenxa,

cũng có thể là Pô li Gattô - thằng này chọn đúng hôm nay mà ốm mới hay chứ. Tao đã biết đứa nào rồi, nhưng để thử xem đầu óc mà làm việc thế nào, chẳng gì mà

cũng là “học giả” mà. mà bảo đứa nào bán mình cho Xôlôđô nào?

Mai cơn lại ngồi xuống, ngửa người ra ghế. Anh thông thả điếm lại trong óc tất cả những gì mình biết. Trong đế chế Côrleône, Clemenxa giữ chức caporegimes. ông

Trùm đã giúp Clemenxa trở thành triệu phú, hơn hai chục năm nay Clemenxa là bạn thân của ông Trùm. Lão nắm giữ một trong những vị trí then chốt trong tổ chức.

Bán ông Trùm thì Clemenxa được lợi gì? Tiền Lão rất giàu thật, nhưng lòng tham người ta biết đâu là cùng. Quyền lực ư Muốn thanh toán một món nợ cũ, tự ái vì

nghĩ không được quan tâm ? Không bằng lòng việc cử Ha ghen làm consiglieri Hay lão tiên đoán trúng Xôlôđô sẽ thắng thế, nên theo hắn thì lãi hơn? Không, Clemenxa không thể phản. Nhưng liền đấy Mai cơn buồn rầu hiểu ra rằng mình nghĩ vậy chỉ vì không muốn Clemenxa chết. Lúc còn bé, lão béo vẫn cho anh quà và dắt anh đi chơi mỗi khi bố anh bận. Không, không phải Clemenxa.

Nhưng rất có thể Xôlôđô muốn chèo kéo về mình một nhân vật cũ Clemenxa trong bộ máy của don Côrleône mới đáng.

Pô li Gattô. Pô li còn chưa gọi là giàu được. Hắn có dư dả một chút, đang phát lên, nhưng muốn có đủ tất cả thì đòi hỏi phải mất khá nhiều thời gian nữa. Hắn còn trẻ và dĩ nhiên còn muốn leo cao, muốn vươn tới quyền lực. Phải, có lẽ Pô li thì phải hơn... Mai cơn nhớ lại hai thằng cùng đi học với nhau và anh mong rằng đó không

phải là Pô li.

Anh lắc đầu:

- Cả hai đều không phải, - anh nói.

Anh nói thế vì biết rằng Xôni đã biết hết rồi. Nếu buộc phải quyết án thì Mai cơn đã nêu đích danh tội phạm là Pô li Gattô. Xônni mỉm cười:

- Mày yên chí, - hắn nói. - Clemenxa không sao đâu. Pô li đấy.

Mai cơn nhận thấy Texxiô nhẹ cả người. Lão cũng là caporegimes và lo lắng cho Clemenxa như một chiến hữu. Ngoài ra, một khi sự phản bội không phải ở cấp

cao nhất thì nghĩa là tình thế cũng chưa đến nỗi nào.

Mai tôi đưa bọn đàn em về được rồi chứ - Texxiô hỏi.

Để ngày kia, - Xônni đáp. - Từ giờ tới đó đừng để đưa nào biết chuyện Pô li cả. Xin lỗi chú, tôi muốn nói chuyện tâm tình với thằng em một tí, chuyện riêng. Chú chờ ột lúc ngoài phòng khách nhé? Còn bản danh sách mình làm nốt sau. Chú thử bàn trước với Clemenxa

- RỒ rồi, - Texxiô đáp. Lão đi ra khỏi phòng.

- Sao anh biết thằng Pô li phản - Mai cơn hỏi.

- Người mình bên công ty điện thoại nói, - Xôuni giải thích. - Người ta đã rà lại hết mọi cuộc điện đàm của Pô li. Cả của Clemenxa nữa. Tháng vừa rồi Pô li Gattô ốm ba lần và ba lần đều có đưa gọi điện cho nó từ trạm điện thoại tự động trước văn phòng ông già. Hôm nay cũng gọi. Chắc bọn nó kiểm tra xem có ai thay thế Pô li chưa, hay nó vẫn đi làm. Có thể bọn nó còn có ý gì khác nữa. Bây giờ cái đó không quan trọng, - Xôuni so vai. - Mày mà là Pôli. Thiếu Clemenxa thì bọn mình một lòi kèn ra đấy.

- Nghĩa là chiến tranh - Mai cơn bắn khoảh hỏi.

Xônni nhìn anh nghiêm khắc:

- Tóm về là nổ luôn. Phải, chiến tranh - trừ phi ông già ngăn thì thôi.

Sao không đợi xem bố quyết định thế nào đã. - Mai cơn hỏi.

Xôni nói ngờ vực nhìn anh :

Thế mà cũng đòi đeo huân chương! Bọn kia đã kê súng vào đầu mình rồi, chú em ạ, phải đánh thôi. Tao chỉ sợ bọn nó không thả thằng Tóm.

- Tại sao? - Maicơn ngạc nhiên.

Bọn nó tóm thằng Tóm vì cho rằng ông già chắc chết, bọn nó sẽ thỏa thuận được với tao và thằng Tóm sẽ là trung gian chuyển ình những điều kiện của chúng. Bây giờ ông già không chết, bọn nó hiểu rằng tao sẽ không chịu, nghĩa là thằng Tóm không cần cho bọn nó nữa. Chúng có thể thả, mà cũng có thể thịt, cái đó hoàn toàn do Xôlôđô quyết định hết. Nếu thịt là để dọa mình; ình thấy rằng bọn nó không đùa đâu.

Mai cơn hỏi:

- Thế tại sao Xôlôđô lại tin rằng có thể điều đình với anh được?

Xônni đỏ bừng mặt, không trả lời ngay:

Vài tháng trước thằng Xôlôđô .đến nhà mình đề nghị làm ăn với hắn - tổ chức buôn ma túy. ông già gạt đi Nhưng trong lúc nói chuyện, tao buột miệng Trói đại một câu và hắn đoán ngay ra rằng tao ham. Tao ngu quá ông già đã giềng tao một trận đến nơi, bảo tao vạch áo cho người xem lưng, bởi cả những bất đồng trong nhà ra cho người ngoài thấy. Thằng Xôlôđô mới tính rằng nếu loại được cái vướng mắc chính thì tao sẽ chịu bắt tay làm ăn với hắn. Không có ông già thì nhà mình mất một nửa lực lượng. Nếu vậy tao phải chơi xả láng mới may ra giữ được tình thế. Tới đây ma túy là ăn nhất. Bọn mình rồi phải điều đình thôi. Xôlôđô sai hạ ông già không phải thù oán cá nhân gì đâu. Hắn hành động như một người làm ăn. Tao có làm với hắn cũng vì lợi ích đại cuộc thôi. Tất nhiên hắn sẽ không để tao đến gần đâu mà phải né né một tí để phòng hồ. Tuy hắn cũng thừa biết rằng nếu tao nhận các điều kiện của hắn rồi thì các cánh khác sẽ không để sau đây vài năm tao lại gây cuộc chiến chỉ để trả thù đâu. Hơn nữa, hắn còn có nhà Tataglia đứng sau nữa.

Nhưng nếu chúng giết được ông già thì sao? - Mai cơn hỏi.

- Thằng Xôlôđô thế nào tao cũng xin hết - Xônni đáp tỉnh bơ. - Tao không sá gì hết. Tao chấp cả Ngũ Đại Gia Niu York xúm- vào đánh tao đây Tao phải cắt tiết

cả nhà Tatnglia không để thoát đứa nào. ..Dù mình có chết hết, tao cũng chơi

- Nếu là bố thì bố sẽ không chơi đâu, - Mai cơn nhỏ nhẹ nhận xét.

Xônni hung hăng phẩy tay:

- Tao biết tao không bằng bố. Tao chỉ nói mày điều này: tao chắc bố cũng phải gật. Về khoản cận chiến thì khó thằng nào chơi lại tao. Thằng Xôlôđô biết thừa đi rồi. Texxiô và Clemenxa cũng thế. Tao có đầu danh trạng, lần đầu tiên tao giết người lúc tao mới mười chín, nhà mình đụng trận và tao đã giúp bố rất nhiều. Bởi vậy tao không ngán chó gì hết. Hơn nữa tao lại nắm hết chủ bài đây rồi. Mẹ, tao mà tìm ra Lu ca rồi sẽ biết tay tao!

- Luca mà ghê thế cơ à? - Mai cơn tò mò hỏi. - Tại sao hắn lại có ý nghĩa quyết định thế

Xônni gật đầu:

- Hắn sức địch muôn người. Tao muốn thả hắn ra đi săn ba anh em nhà Tataglia. Còn thằng Xôlôđô tao sẽ tự tay làm lòng lầy.

Ngoài phòng khách có tiếng đàn bà rú lên. BỐ mẹ rồi, vợ Tôm, Mai cơn nghĩ. Anh lao bỏ ra cửa. Mọi người đang xúm xít quanh đi vắng: Tôm Haghen ngượng nghịu ôm vợ Chị vợ khóc nức nở và Mai cơn hiểu ra, trông thấy chồng, chị mừng quá hét lên lúc này. Haghen gỡ tay vợ, ấn chị ngồi xuống đi vắng. Y nhăn nhó chào Mai cơn:

Rất mừng gặp chú, mày, mừng lắm - Đoạn bỏ vào văn phòng, không thèm để mắt đến chị vợ đang khóc như mưa. Ngần ấy năm sống trong nhà Côrleone có khác Mai cơn thâm nghĩ một cách tự hào khó hiểu. - ông già đã để lại dấu ấn của ông ở Haghen cũng như ở Xônni, mà cả ở chính mình nữa mới lạ chứ.

5. Chương 05

Lúc gần bốn giờ sáng, cả bọn tụ tập trong văn phòng ông Trùm - Xônni, Mai cơn, Tôm Haghen, Ciemenxa và Texxiô. Haghen đã đẩy được Têrêda về nhà lúc này.

Pô li Gattô vẫn ngồi chờ ngoài phòng khách, không ngờ rằng bọn thủ hạ của Texxiô đã được lệnh giám sát hắn không rời mắt.

Tôm Haghen nhắc lại đề nghị của Xôlôđô. Y kể lúc nghe tin ông Trùm còn sống, Xôlôđô đã định khử y thế nào. Tôm cười mát:

- Ngay cả trước Tối cao Pháp viện chưa chắc tôi đã múa lưôi khỏe như trước cái Thằng Thổ quái quỷ ấy hôm nay. Tôi hứa sẽ thuyết phục gia đình mình điều đình

với hắn, dù ông già còn sống. Tôi bảo tôi lừa anh như bỡn, Xôni ạ. Tôi kể chuyện hồi bé tôi với anh chơi thân với nhau thế nào và - nói anh bỏ quá cho - tôi bảo hắn rằng anh đang muốn chiếm ghế tiên chỉ trong nhà nữa. Lạy Chúa tha lỗi cho con.

Tôm ngưng ngưng quay sang Xônni cười. Xônni bèn giơ tay lên ra ý hiểu rồi, cho qua.

Mai cơn ngồi duỗi dài trên ghế bành bên máy điện thoại quan sát cả hai người. Lúc Haghen bước vào phòng, Xônni nhảy bổ đến ôm y, khiến Mai cơn sốt ruột nghĩ rằng Tôm Haghen gần gũi Xônni hơn với chính anh

Bây giờ ta vào việc, - Xônni ra lệnh. - Phải vạch kế hoạch hành động ngay. Tôi với Texxiô vừa phác qua mấy điểm. Texxiô, chú đưa Clemenxa xem tờ danh sách đi.

- Nếu mình ra quyết định thì phải gọi cả Phrêđô chứ, - Mai cơn nói.

Đành phải bỏ thằng Phrêđô đấy vậy, - Xônni cau có gạt đi. - Bác sĩ bảo nó vừa bị sốt nặng, cần phải được yên tĩnh tuyệt đối. Chắc lúc ông già bị bắn ngã, nó gậy

luôn rồi. Với nó xưa nay ông già là Chúa Trời mà. Tao với mày thì khác, Mai cơn.

Haghen nói nhanh:

- Thôi được, bỏ Phrêđô đấy. Cứ để anh ta đứng ngoài cuộc Còn anh, Xônni, chừng nào chưa xong hết mọi việc, anh đừng có thò mũi ra đường đấy. Ở đây anh an toàn.

Không được coi thường Xôlôđô - trong nghề này, hắn cũng loại tổ sư, anh chị bị đấy. Bệnh viện có ai canh không

Xônni gật đầu:

- Cảnh sát gác ngoài cửa, bọn đàn em gia đình ta không rời ông già một bước. Thế nào, Tôm, cậu xem danh sách bọn này được không

Haghen nhúu mày đọc tên các con thật.

Xôni anh bị tình cảm chi phổi đấy. BỐ khỉ, nếu là ông già thì cụ sẽ làm ăn có tính toán thiệt hơn. Anh hiểu chứ? quan trọng nhất lúc này là Xôlôđô. Khử xong hắn là mọi cái sẽ xuôi. Ta lấy máu bọn Tataglia làm gì?

Xôni nhìn các caporegimes. Texxiô nhún vai:

- Mà cũng chẳng dễ ăn đâu.

Clemenxa im lặng tỏ ý đồng tình. Xônni bảo lão:

- Một việc phải làm là thằng Pô li, cái đó khỏi phải bàn cãi nữa. Thằng đầu sỏ phải là nó.

Lão caporegimes béo gật đầu.

- Luca làm sao thế nhỉ? - Haghen hỏi. - Tôi thấy Xôlôđô có vẻ không sợ gì Luca hết. Vì vậy tôi thấy lo cho thằng Luca. Nếu nó phản thù mình thì chết dở liền. ĐÓ là việc đầu tiên cần phải xác minh ngay. CÓ ai tiếp xúc được với Luca không

- Chẳng ma nào biết nó đâu cả, - Xônni đáp. - Suốt buổi tối tôi phôn đến nhà nó không biết mấy lần. Hay nó đi ngủ bậy?

- Không có đâu, - Haghen gạt đi. - Thằng Luca không bao giờ ở qua đêm cả. Vào chơi xong là ra luôn. Mai cơn, y quay sang bảo Mai cơn, - chú thử gọi điện cho nó xem.

Cứ mười lăm phút gọi một lần, bao giờ được mới thôi Mai cơn quay số. Đầu dây bên kia chuông kêu giống giả một lúc. Không có ai thưa.

Này Tôm, - Xônni nói hấp tấp, - cậu là quân sư, cậu thử nghĩ mưu xem. Cậu bảo mình phải làm gì bây giờ?

Haghen rút urytxki, nhấp một ngụm rồi mới lên tiếng:

Mình sẽ hội đàm với Xôlôđô, chờ ông già nắm lại công việc Cùng lắm, mình có thể thỏa hiệp với hắn.

Bao giờ ông già dậy, cụ sẽ có biện pháp và các cánh phải nghe theo cụ hết.

Xônni nóng mặt:

Nghĩa là anh nói tôi không chơi nổi thằng Xôlôđô chứ gì? _

Tôm Haghen nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Chơi thì anh chơi được. Nhà Côleône mạnh lắm. Mình có Clemenxa và Texxiô, nếu phải đánh đấm, họ sẽ kiếm cho anh cả ngàn tay súng. Nhưng nếu vậy cả vùng miền Đông này sẽ loạn lạc đổ máu và các nhà khác sẽ đổ tội hết ình. mình tự đứng lại chuốc thêm bao nhiêu kẻ thù. ồng già dạy mình làm cách khác kia.

Xônni hỏi vặn:

Thế nhờ ông già không qua khỏi thì cậu có kế gì hử quân sự

Haghen bình tình đáp:

- Tôi biết rằng anh sẽ không chịu, nhưng lúc đó tốt nhất là anh nên nhận những đề nghị của Xôlôđô và nhảy vào ma túy. Thiếu các mối của ông già, thiếu uy tín của cụ thì gia đình Côrleône sẽ yếu đi một nửa.

Không có ông Trùm thì các cánh khác ở Niu York sẽ về phe Xôlôđô và Tataglia hết - ít ra là để tránh cuộc binh đao lâu dài. Nếu ông già chết thì anh đồng ý đi. Tới đó

hăng hay.

Xôuni giận tái mét mặt:

- Mà nói dễ nghe nhỉ? Bọn nó đâu có bắn ông già mà?

Haghen kiêu kì nói nhanh:

Với ông già thì tôi cũng là con như anh hay Mai cơn thôi chưa biết chừng lại còn khá hơn là khác. Tôi nói với anh trên danh nghĩa là cố vấn. Còn nếu anh muốn biết ý kiến riêng của tôi thì, nói anh biết, tôi chỉ muốn tự tay bóp chết từng thằng một không sót một mống.

Xônni sượng sùng:

Xin lỗi cậu,tớ chỉ buột miệng thế thôi, Tôm. Nhưng thực ra hắn đâu có buột miệng. Máu mủ là máu mủ, người ngoài ai hiểu được.

Xônni cau có ngẫm nghĩ, tất cả bối rối ngồi im chờ đợi Thế rồi Xônni thở ra một tiếng và bình tĩnh nói:

- Thôi được, mình sẽ đợi đến khi ông già khỏi. Nhưng cả cậu nữa, cũng phải ngồi yên ở đây, Tôm, không việc gì phải liều mạng vô ích. Còn mà cũng phải cẩn thận hơn mới được, Mai cơn, tuy tao không nghĩ rằng thằng Xôlôđô định chơi cả nhà mình đâu. NÓ chơi thế tất cả sẽ chống lại nó. Tuy vậy, mà cũng phải cẩn thận Mai cơn: Chú Teniô, chú cho người của chú sẵn sàng, bảo bọn nó nghe ngóng bình tình trong thành phố xem thế nào. Chú Clemenxa, giải quyết xong thằng Pô li, chú cho người của chú đến đây và đến bệnh viện thay cho tốp của Texxiô. Còn tạm thời, chú Texxiô hăng để tốp của chú ở lại bệnh viện đã. Tôm, ngay sáng mai, cậu bắt đầu đàm phán với Xôlôđô và Tataglia qua điện thoại, hoặc qua trung gian. Mai cơn, mai mà lấy hai đứa trong toán của Clemenxa đến nhà Luca Bradi chờ nó về hoặc hỏi xem nó lủi vào đâu. Nếu nó đã biết chuyện không khéo nó đã mò đến cửa hòng thằng Xôlôđô rồi cũng nên.

Không bao giờ tao chịu tin nó lại phản ông già, bất kể Thằng Thổ có gạ gẫm nó kiểu gì đi nữa.

- CỐ nên lôi Mai cơn vào đây không - Ha ghen hỏi một cách nghi ngờ.

- Cậu nói phải, - Xônni chịu ngay. -.Mai cơn, thôi để đấy Mà cứ ngồi đấy mà canh điện thoại, cái đó cần thiết hơn.

Mai cơn không nói gì. Anh thấy bối rối, thậm chí còn xấu hổ nữa. Clemenxa và Texxiô ngồi ngay cán tà, cố giấu sự coi thường đối với anh. Mai cơn cầm máy, quay số điện của Luca Bradi, ấn chặt ống nghe vào tai và nghe những tiếng tút dài.

6. Chương 06

Đêm đó clemenxa ngủ chập chờn không yên Lão dậy sớm, tự tay sửa soạn bữa điểm tâm, Minh khoác áo choàng tắm cũ kĩ, chân đi đôi dép lê bằng nhưng đồ lão tha thẩn khắp nhà tính toán công việc sắp tới. Hôm qua Xônni đã nói rõ: phải khử ngay thằng Pôli Gattô. Nghĩa là ngay hôm nay.

Clemenxa lo quá. Không phải là vì Pô li do lão đưa lên lại trở mặt phản thù. Cái đó không ảnh hưởng gì đến lão. Nói cho cùng thì tất cả đều biết rõ Pô li và mọi cái đều đề cao gã. Pô li là con nhà Xixili gốc, lớn lên bên lũ con ông Trùm, học cùng một đứa con trong số đó - thằng Mai cơ, đã qua thử thách và tỏ ra hữu dụng. Sau khi lập đầu danh trạng, gã được trả lương rất khá, ăn phần trăm của đám bao thầu đánh cá bên East Si de và được ăn chia với các nghiệp đoàn. Clemenxa ngờ rằng Pô li còn liều xé rào đi kiếm ăn lẻ, vi phạm nghiêm lệnh của gia đình Côrleone . - nhưng điều đó chỉ càng làm Clemenxa ưa gã hơn. Ngựa hay thường trái chứng mà, đứa nào gan lì và ranh ma mới dám coi thường mệnh lệnh chứ. Tất nhiên bọn trẻ cần nhiều tiền tiêu pha. Chuyện đó là lẽ thường tình. CÓ ai dám ngờ Pô li Gattô làm phản?

Không, sáng nay Clemenxa lo cái khác. Khử thằng Pô li Gattô thì dễ thôi, không có gì đáng nói, nhưng lấy ai thay gã làm cận vệ bây giờ? Đối với một thằng tép riu cà màng thì đây là một sự cân nhắc đáng kể, một ân huệ lớn, phải cân nhắc cẩn thận mới được. Phải chọn một thằng siêng năng và chu đáo. Phải lì lợm - để nhờ bị vô còn biết giữ mồm giữ miệng: Phải được nuôi dưỡng bằng. luật omerta Xixili ngay từ lúc còn ẵm ngửa kia:

Một vấn đề nữa - phải trả cho nó bao nhiêu để nó gánh trách nhiệm mới? CÓ gì lộn xộn là thằng cận vệ phải phơi mình hứng đạn đầu tiên - Clemenxa nhiều lần đã bảo ông Trùm rằng bọn đáng giá trong đám tép riu cũng phải được trả đáng tiền, nhưng ông Trùm cứ lờ tịt. CÓ lẽ nếu Pô li không túng bán thì đã không bị Thằng Thổ câu mắt.

Thay được Pô li Gatto xem ra chỉ có ba thằng. Một là thằng lâu nay vẫn cai quản bọn bao đề , bao xổ số người da đen ở Harlem. Thằng này to con, đòn nặng như lực

sĩ chuyên nghiệp, tính tình lại đàng hoàng, hào phóng. Trông nhả nhận ra phết, nhưng ai cũng phai gồm nó. Mọi cái đều được hết. Nhưng suy nghĩ thêm nửa tiếng nữa, Clemenxa đành phải ngậm ngùi gạt đi. Thằng này có vẻ thân với bọn da đen - Và lại. đứa nó lên, thằng khác thay vào chỗ đó khó mà bằng được.

Thằng thứ hai cũng được Clêmenxa để mắt. Chăm chỉ gan lì cóc tía và giữ kỉ luật không ai bằng. NÓ chuyên việc hỏi thăm các con nợ chạy làng trong khu Manhattan: Hồi mới đầu nó cũng chỉ là thằng đi biên số đề thôi đã lâu la gì đâu. Nhưng thế cũng lại không hay: mới là thằng đòi nợ làm sao mà nhảy một phát lên vị trí quan trọng như vậy được Cũng phải tuân tụy mà lên chứ.

Rốt cuộc Clemenxa đành chấm Rôccô lampône.

Rôccô làm cho nhà Côrleone chưa lâu nhưng cũng lên khá Hấn đã đánh nhau ở Bắc Phi, bị thương và được giải ngũ năm 1943. Lúc đó Lampône còn khập khiễng nhiều,

nhưng Clemenxa cứ lấy - hối ấy thiếu người quá.

Clemenxa khoái cái đầu óc tinh táo của hấn. Lampône hiểu rằng chẳng việc gì phải liều thân ẩu nếu có thể đổi một án nhẹ hay một món tiền phạt lớn, thực ra đầu có đáng gì so với món hấn thu được. Hấn hiểu rằng dọa non còn hơn dọa già. Hấn làm gì đều kín tiếng, không ồn ào, cái đó mới thật là cần.

Clemenxa thấy nhẹ cả mình như một viên quản lí tận tụy vừa giải quyết xong một bài toán hóc búa trong vấn đề nhân lực. Vậy là lão sẽ lấy Rôccô Lampône.

Clemenxa định thân chinh tham gia thực hiện nhiệm vụ không chỉ vì muốn giúp thằng Rôccô đang thiếu kinh nghiệm trong đầu danh trạng, mà còn để thanh toán món nợ riêng với Pôli Gattô nữa. Pô li là do lão đỡ đầu nâng niu,. lão đã kéo gã làm cận vệ, qua mặt những đứa xứng đáng và đáng tin hơn - lão đã giúp gã lập đầu danh trạng và hết sức tiến cử gã. Pô li không chỉ phản gia đình Côrleolôae, gã còn phản cả ông thầy của gã là Pi te clememxa, phản thù phải bị trừng trị thẳng tay mới được

Còn lại mọi cái đã được tính kĩ rồi. Ba giờ chiều. Pôli Gattô sẽ đưa xe của gã đến đón Clemenxa. như mọi bận Clemenxa đến quay điện thoại gọi Rôccô Lanipône. Lão chỉ nói:

Hôm nay đến tao trước hai giờ chiều CỐ việc đây.

Đáp lại chỉ có một tiếng cụt lùn:

RỒ

Clemenxa bỏ máy. Lão đã báo cho bọn đàn em đến thay toán của caporegime Texxiô trong nhà ông Trùm rồi :- nghĩa là bớt được một mối lo nữa. Bọn đàn em của lão toàn những đứa nhanh nhẹn, chúng sẽ tự làm đầu ra đây

Còn chán thì giờ hay xuống rửa cái Cadillac tí nhỉ? .

Cứ hễ lau xe là đầu óc lão sáng sửa ra, suy nghĩ dễ hơn. Lão nhớ lại ông bố lão hồi bên Itaha thích lấy bàn chải cọ rửa mấy con lừa của mình thế nào.

Clemenxa loay hoay với chiếc xe trong ga ra ám - lão không chịu được lạnh. Với thằng Pô li này phải cẩn thận mới được - gã đánh hơi thấy nguy hiểm nhanh như chuột ấy, khác ý một tí là biết ngay. Huống hồ bây giờ gã đang hốt đến số ra quần vì ông Trùm không chết, lì đến mấy bây giờ cũng phải cuống cà kê lên. Nhưng sự

phụ đã chơi thì đệ tử còn tránh vào đâu

Trước hết, phải tìm cách giải thích hợp lí cho việc thằng Rôccô đi cùng. Thứ hai là phải nghĩ xem nên nói đi đâu và để làm gì cho thằng Pôli tin.

Kể ra cũng không nhất thiết phải làm thế. Thằng Pô li có thể khử êm mà khỏi lời thôi dài dòng với gã làm gì. Màng gã nắm chắc trong tay rồi. Nhưng Clemenxa quen làm ăn kĩ, không bao giờ cho phép mình làm ẩu, làm liều. Hơn nữa, một khi còn một chút nguy hiểm nào thì cứ nên loại trừ trước đi là hơn. Mà thiếu gì chuyện cơ chứ, rốt cuộc đây là cái chuyện sinh tử cơ mà.

pi tơ Clemenxa vừa rửa chiếc Cadillac màu xanh da trời của mình, vừa dượt thử vai kịch, kiểm tra lại từng cử chỉ, từng vẻ mặt. Lão sẽ tỏ ra gay gắt, làm như Pôli có lỗi gì đấy Cái đó sẽ làm thằng Pô li thính mũi và đa nghi kia sẽ chẳng biết đâu mà lần - hoặc ít ra là làm gã cuống một chút. Thân thiện chỉ tỏ làm gã thêm ngờ.

Tất nhiên cũng không nên làm quá. CỐ thể chơi vai ông sếp lo lắng, lơ đãng và hơi bực. Bây giờ đến thằng Lampône. Tự nhiên thấy thằng này lù lù ở đây thì làm gì Pô li chả hốt, hơn nữa, thằng Rôccô lại ngồi ghế sau.

Phải ôm vô lăng khi thằng Rôccô ngồi ngay sau lưng thì còn chống vào đâu được. Clemenxa lau chùi chiếc Cadillac đến bóng lộn lên. Kế hoạch ma lăm. Rất ma nữa là khác. CỐ nên lấy thêm thằng nào không nhỉ? CỐ lẽ không nên. Lão tính rất đơn giản - lỡ sau này có thằng nào trong số bọn đồng lõa tự dưng muốn khai báo chạy tội thì có phải 'chết mình không? Nếu nhân chứng chỉ có một thằng thì hai thằng khai hai đảng - coi như hòa. Nếu có hai nhân chứng thì lão thua đứt đuôi còn gì Thôi cứ như trước mà làm.

Bực một cái là không thể phi tang đi được. Phải để lời xác gã ra kia. Cứ cho gã biến mất tằm đi có phải là hay hơn không? thường thì quảng xác xuống biển hay vùi xuống đồng lầy Niu Gioi bên chỗ mấy ông bạn của gia đình, thỉnh thoảng lại dùng những cách phức tạp hơn. Nhưng lần này phải để lộ lộ mà làm gương ấy thằng phản thùm mấy đó mà liệu thần hồn, đồng thời còn để đối phương biết nhà Côrleone không có nguờ đâu. Xôlôđô phải tức sặc máu khi thấy thằng nội gián bị lộ mặt. Gia đình Côrleone phải khôi phục lại một phần uy tín chứ. Vụ Ông Trùm ăn đạn vừa rồi bọn kia chắc cười vào mũi nhà này

Clemenxa thở dài. Chiếc Cadillac đã lên nước bóng lộn như gương thể mà lão vẫn chưa nghĩ được cách giải thích Rồi chợt lão ngẩn cả người. Vừa đơn giản, vừa tự

nhiên mà giải thích được mọi điều: cả sự có mặt của Rôccô Lampône lẫn việc hấn đi cùng Pô li và tại sao lại phải giữ bí mật mọi hành động.

Lão sẽ bảo Pô li rằng ba thằng có nhiệm vụ đi tìm chỗ sẵn sàng "rải ỏ".

Mỗi khi sắp có đụng độ giữa các gia đình mafia, hai bên liền kiếm một chỗ để đặt bản doanh. ở đó "lính trái nệm nằm luôn dưới sàn như cá hộp. Làm thế không phải để người nhà khỏi bị vạ lây - đàn bà trẻ con

không dính vào chuyện binh đao không ai động đến bao giờ.

Động vào thì cả đàn bà trẻ con bên mình cũng không yên cơ mà. Ở đây chẳng qua người lo xa thì phải biết đào hang mà tránh con mắt nhòm ngó của đối phương và của cảnh sát nếu bọn cớm rưng mỡ can thiệp vào chuyện tranh chấp giữa các băng.

Thông thường chỗ rải Ồ phải do một caporegime tin cậy đi thuê sau đó phải chờ nệm đến. ĐÓ là căn cứ để khi nào chuyển sang phản công thì xuất phát đi đột kích. Một việc như vậy không cử Clemenxa đi thì cử ai?

Và lão đem theo hai thằng thân cận giúp sức là đúng quá còn gì? Hơn nữa -Clemenxa cười khẩy - thằng Pô li ăn tham sẽ chắc mẫm phen này được Xôlôđô trả khá cho những tin tức bí mật chết người thế này.

Lát sau Rôccô Lampône đến. Clemenxa bèn dặn dò hẳn phải làm gì. Lampône nhìn lão vừa ngạc nhiên vừa hàm ơn - đây là một sự cất nhắc vượt cấp, hẳn được người ta tạo điều kiện để lập công với gia đình. Hẳn cung kính cảm ơn Clemenxa và lão tấm tắc tự khen mình tinh đời. Lão vỗ vai Lampône:

Từ mai mày sẽ không chỉ có bát ăn mà còn bát để nữa, màu mỡ ra phết. Nhưng chuyện đó ta bàn sau. Mày cũng biết đấy - trong nhà bây giờ còn lắm chuyện hệ

trọng hơn.

Rôccô vội phẩy tay ngăn lại - hẳn biết chứ, khoản thưởng thì cứ tà tà, có mất đi đâu mà lo.

Clemenxa vào phòng dụng cụ, mở két lõi ra một khẩu súng lục và đưa cho Lalapône.

Mày cầm lấy cái này, - lão nói. - Không qua kiểm kê, chẳng ma nào lần ra đâu. Xong rồi mày cứ quẳng bên cạnh Pô li. Sau đó ôm vợ con xuống Flôrida mà nhởn.

Cứ tạm chi tiền túi ra rồi tao sẽ hoàn đủ. Chơi bởi, tấm nắng cho sướng đời -Mày nhớ vào khách- sạn Côrleone dưới Miami Bạch mà ở để tao còn biết chỗ đi tìm lúc cần.

Bà vợ Clemenxa gõ cửa bảo Pôh Gattô đã đến. Xe của gã đậu ngay trước nhà . Clemenxa từ ga ra đi ra, theo sau là Lampône. Lão caporegime ngồi huych một cái

xuống ghế trước bên cạnh Gattô , lầu bầu đáp lại lời chào của gã. Lão cau có nhìn đồng hồ làm như đang bực Gattô đến muộn.

BỘ mặt lưỡi cây của Pôli ngậy ra cố đoán xem có chuyện gì. Hẳn càng nhăn nhó tợn khi thấy Lampône ngồi xề luôn đằng sau.

- Ngồi dịch ra mày, Rôccô. Mày che hết cả gương tao còn nhìn thấy con khỉ gì nữa - người ngợm cứ như con trâu ấy thôi

Lampône ngoan ngoãn chuyển sang ngồi sau Clemenxa, làm như hẳn thấy thằng kia nói phải.

Clemenxa cần nhằn với Gattô:

- Thằng khùng Xônni són dái lại rồi. Chưa gì đã lo rải Ồ. NÓ bắt tao đi tìm nhà bên Weet Si de mới bỏ mẹ chứ. Mày với thằng Rôccô chịu trách nhiệm đem nệm với đồ ăn đến cho đầy đủ hết trước khi nó ra hiệu lặn.

Mày có nhắm được chỗ nào không.

Y như rằng, máu tham lam làm mờ mắt Pô li. Gã cắn câu ngay, thềm nhắm xem bán cái tin này cho Xôlôđô bao nhiêu thì vừa mà quên mất hiểm hoạ sát sườn. Mà thằng Lampône ra vai cũng khá, cứ nhìn ra cửa sổ chẳng để ý quái gì cả. Clemenxa lại tự khen mình chọn đúng mặt gửi vàng.

Gattô nhún vai:

- Để nghĩ xem đã.

- Nghĩ đi, nhưng phải nhìn đường mà lái đấy, - Clemenxa lầu bầu. - Tao phải đi Niu York luôn hôm nay chứ không phải ngày mai đâu.

Chập choạng tối cả bọn đã vào đến thành phố. Dọc đường chẳng đứa nào buồn nói chuyện. Clemenxa bảo Pô li đánh xe qua khu Wasington Heighs. Cả bọn đi xem mấy căn hộ, sau đó Clemenxa bảo Pô li dừng xe ở đại lộ Arthur đợi lão. Rôccô Lampône cũng bị bỏ lại trong xe, còn ông xếp Clemenxa thì ghé vào nhà hàng Vê ra Mario

gọi một bữa ăn nhẹ - một đĩa thịt bê với xà lát - tán dăm ba câu chuyện với mấy người quen. Một giờ sau lão trở lại xe, ngồi vào, Ga tô và Lampône vẫn ngồi chờ.

- Chó thật, - lão cần chân. - Đi bỏ hơi tai rồi lại gọi người ta về Long Bich. Thằng Xônni bảo có việc gấp, rải Ồ cứ thư thả hăng. Rôccô, nhà mày trong phố, hay bọn tao đưa mày về nhé?

Rôccô bình thản đáp:

- Tôi còn để xe ở đằng nhà xếp, phải đưa về cho con vợ ngày mai nó đi.

Vậy thì cùng đi Long Bich rồi lát nữa về vậy.

Cả bọn lại im thin thít mà đi. Ra đến con lộ ngoài rìa thành phố bỗng Clemenxa nói:

- Pô li, dừng lại tao ra tí.

Thầy trò đi với nhau mãi nên Gattô chẳng lạ gì xếp. Lão hỏi này có tuổi, hễ tí rượu vào lại buồn đái. Đang lái ngon trớn cũng cứ phải dừng lại cho lão trút bầu tâm sự

Chiếc xe rẽ xuống con đường đất dẫn ra đồng lầy.

Clemenxa ra khỏi xe và chui vào bụi cây cạnh đó xả một bãi thật sự. Xong đâu đấy, lão quay lại. Lão vừa mở cửa xe vừa đưa mắt ngó quanh. Trên lộ không một ánh

đèn. Tối mù.

Làm đi, - Clemenxa nói.

Trong xe vang lên tiếng súng. Thân hình Pô li Gattô nhảy dựng lên, đập ngực vào tay lái rồi trườn xuống ghế. Clemenxa vội vàng lùi lại để khỏi bị dây máu.

Rôccô Lanpône ra khỏi xe và quăng khẩu súng xuống đám sinh lầy. Sau đó cả hai hối hả chạy sang một chiếc xe khác giấu ở gần đó và chui tọt vào.

Lampône quờ quạng dưới đệm xe, tìm được chìa khóa. Hấn mở máy và đưa Clemenxa về nhà. Sau đó hấn lại quay về Niu York theo lối khác và đánh xe về nhà mình ở Manhattan.

7. Chương 07

Buổi tối trước hôm ông Trùm bị mưu sát, tên tay chân trung thành nhất và đáng gờm nhất của ông chuẩn bị đi gặp kẻ thù. Cách đây mấy tháng Luca Bradi đã móc nối được bọn bên phe Xôlôdô. Dích thân ông Trùm ra lệnh cho gã làm việc đó. Luca từ đấy bắt đầu lê la ở các hộp đêm do gia đình Tataglia trông coi, bắt bớ với một

con diêm ngon mắt nhất trong đám. Nằm với con kia, gã luôn mồm lảm nhảm rằng ở nhà Côrleone người ta trù gã, chẳng biết người biết của là gì cả. Một tuần thì chủ hộp đêm Brunô Tataglia lân la bắt chuyện với Luca.

Brunô là con út của Tataglia và theo như người ta biết thì không có dính tay vào cái nghề nuôi gái béo bở của gia đình. Tuy nhiên gái các “động Niu York nhiều cô đã học nghề trong ”đào viên” lừng danh với bày vũ nữ căng dài của hộp đêm Brunô.

Lần đầu tiên không có gì ngoắt ngoéo hết - Tataglia đề nghị Luca làm giúp chân “giữ trật tự”. Gã được săn sóc gần một tháng trời. Luca Bradi đóng vai một bác dẫn quá lứa si mê em bé xinh gái, Brunô thì ra đáng

một người làm ăn tính chuyện lời kéo một nhân viên đặc lực của đối thủ cạnh tranh. Một lần nói chuyện, Luca Bradi giả bộ cần câu. Gã nói:

Chỉ với một điều kiện. Không bao giờ tôi chống lại BỐ Già đâu. Tôi kính trọng don Còrleone và biết rằng trong công việc cụ ưu tiên cho bọn con để chứ hạng như

tôi thì không ăn giải gì.

Bruno Tataglia còn trẻ và coi cánh già cổ lỗ kiểu Luca Bradi, don Còrleone và thậm chí ông bố đẻ của nó chẳng ra gì, ngoài mặt cố cung kính hết cỡ, nhưng trong bụng

lại khinh như mẹ. Lúc ấy nó nói:

- BỐ tôi cũng không mong gì ông sẽ chống lại Còrleone. Mà chống làm gì? Thời này ai cũng muốn yên thân, có phải cái thời loạn lạc như ngày xưa đâu. Chẳng qua nếu ông cần việc thì tôi sẽ nói lại với bố tôi. Một người như ông thiếu gì chỗ đặt dụng cho chúng tôi. Công việc làm ăn của bọn tôi chắc chắn nên cần phải có những người chắc chắn trông coi để khỏi có gì trục trặc. Nếu ông có nhã ý? xin cứ cho biết. -

Luca nhún vai:

- Bên kia tôi cũng đã sướng chán.

Chuyện chỉ có thế.

Thực chất hành động của Luca Bradi là nhằm gây cho nhà Tataglia ấn tượng rằng gã đã biết ý định mở băng nghề buôn ma túy rất có ăn mà muốn tự động góp vào đó một tay. Nếu việc này mà xuôi thì có thể gã may mắn biết được gì đó về các kế hoạch của Xôlôđô, đồng thời thăm dò xem Thằng Thổ có giữ trò gì ngáng chân ông Trùm Còrleone không. Hai tháng sau, Luca báo cáo ông Trùm rằng hình như Xôlôđô đành cam phận chịu lép. ông Trùm ra lệnh gã tiếp tục dò la - nhưng từ từ thôi, đừng có làm mạnh quá.

Trước hôm ông Trùm bị bắn, Luca ghé vào hộp đêm. Gần như ngay lập tức Bruno Tataglia ngồi sà luôn vào chỗ gã.

- Một người quen của tôi muốn nói chuyện với ông, - nó nói.

- Dẫn anh ta vào đây xem nào, - Luca đáp. - Người quen của anh thì nói chuyện có sao đâu.

Không ạ. Bruno nói. - ông ấy muốn nói chuyện riêng không có ai chứng kiến cả.

- Nhưng ông ta là ai mới được chứ - Luca hỏi.

A, một người quen, Bruno đáp qua quýt. - ông ấy có một vài đề nghị với ông. Đêm nay được không ạ?

Thôi được, - Luca đồng ý. - Bao giờ và ở đâu

Tataglia hạ giọng:

- Bốn giờ sáng tiệm sẽ đóng cửa. Nếu ông muốn thì xin nói chuyện ngay tại đây trong lúc người ta dọn dẹp cũng được.

Bọn này đã biết thói của mình, - Luca nghĩ thầm.

Bốn giờ chiều gã mới ngủ dậy rồi tiêu khiển bằng cách đánh bạc cò con với mấy đứa trong nhà hay bắt một con bé nào đó. Thành thạo đi xem hát, vào bar uống rượu không bao giờ chịu ngủ trước lúc rạng sáng. Vì thế nên bọn kia mới hẹn lúc bốn giờ sáng.

- Ủi gã nói. - Vậy thì bốn giờ.

Luca ra khỏi hộp đêm, vẫy taxi về nhà ở đại lộ Mười. Gã ở một mình hai phòng: Muốn vào được phòng gã, phải đi qua nhà ngoài, nên Luca Bradi vừa lòng chỗ này

lắm. Vừa có vẻ gia chính ấm cúng, lại vừa an toàn.

Vậy là Thằng Thổ sắp thò đuôi chồn ra rồi đấy. Nếu mọi cái trót lọt và Xôlôđô . hờ ra cái gì thì có thể Giáng sinh này sẽ có một món quà không đến nỗi nào để mừng ông Trùm đây.

Vào trong phòng. Luca rút dưới gầm giường ra một cái rương con, mở ra lấy một cái gilê chắn đạn màu vàng. Gã cởi áo ngoài khoác gilê bên ngoài áo lót len, sau đó mặc somi và. áo vét vào Gã nghĩ không biết có nên gọi điện tin này cho ông Trùm. không - nhưng gã biết ông Trùm không bao giờ nói chuyện điện thoại mà nhiệm vụ được giao. riêng cho gã, cả Xôn lẫn Haghel đều không biết. gì hết, tức là ông Trùm muốn

gã giữ kín việc này, không lộ ra cho ai.

Luca lúc nào cũng sủng ông kè kè. Gã có giấy phép mang súng đảng hoàng mất cả đồng tiền, mười ngàn đô mới mua được : chứ bốn đầu, nhưng nhỡ có bị khám thì đỡ ngồi tù. Một nhân vật tầm cỡ như Luca mỗi hành động đều có ý nghĩa quyết định rất nhiều vấn đề trong công việc của đế chế Còrlêone lên gã xứng đáng với một đặc ân như thế lắm. Tuy nhiên nếu hôm nay có cơ hội giải quyết dứt điểm thằng Xôlôclô thì nên tống khẩu súng tự động không. biết ai là chủ hay hơn. Nhưng sau khi cân nhắc kỹ, gã quyết định lần này chỉ lắng nghe cho kỹ rồi về bằm lại BỐ Già là đủ.

Đêm xuống đã lâu. Gã đến hộp đêm nhưng dọc đường không la cà vào đâu uống rượu hết. Gã thông thả ăn tối ở tiệm ăn Patxi quen biết trên đường Bốn Tám. Sau đó

lại cũng thông thả đến hộp đêm - lúc đó đã gần bốn giờ rồi. Lão gác cửa đã ra về. CÔ giữ áo cũng chẳng thấy đâu nữa. Brunô Tataglia đích thân ra đón gã dết vào

mãi cuội phòng đến cái bar vắng ngắt. Hai bên ngổn ngang bàn ghế, giữa phòng có một cái bục nhảy bằng gỗ đánh xi vàng tươi lấp lánh như một viên đá quý. Phía

sau là những bục nhạc lơ mờ trong bóng tối và trên đó im lìm một chiếc micro trần trụ trên các chân nhỏ xíu như một nhánh hoa. Luca tới ngồi gần quầy rượu. Brunô

Tataglia ra sau quầy. Luca từ chối không uống, gã châm thuốc hút. Thằng Thổ chẳng thấy đâu : có lẽ đứa nào khác đến thay cũng nên. Và đúng lúc đó gã trông thấy Xôlôclô từ trong khoảng tối của gian phòng bước ra.

Xôlôclô bắt tay gã và ngồi xuống bên cạnh. Tataglia đặt trước mặt Thằng Thổ một cốc rượu Xôlôclô gạt đầu cảm ơn.

ông biết tôi là ai chứ - Xôlôclô hỏi:

Luca gật đầu cười lạnh. Con chuột bị hun trong lỗ chạy ra. Chơi với thằng Xixili lộn giống Thổ Nhĩ kì này tha hồ mà thích.

Váy ông có biết tôi định hỏi gì ông không - Thằng Thổ hỏi tiếp.

Luca lắc đầu.

- Chúng tôi đã bắt tay vào một việc quan trọng, - Xôlôclô nói tiếp MẤY người ở trên sẽ hốt bạc triệu.

Ngay chuyện đầu xin dành hẳn cho riêng ông năm chục ngàn. Tôi muốn nói về ma túy. Món này có ăn lắm.

Luca đáp:

Tại sao ông lại nói chuyện đó với tôi? ông muốn tôi nói lại với ông Trùm chớ gì.

Xôlôclô nhăn mặt:

Tôi đã nói chuyện với ông Trùm rồi ông ấy không muốn tay bị nhúng chàm cơ. Đành phải làm không có ông ta vậy. Nhưng tôi cần một người sức lực hơn người để bảo vệ. Theo chỗ tôi hiểu, ở nhà còrlêone ông cũng không được đối đãi tử tế lắm - vậy có lẽ ông nên làm cho người khác chẳng

Luca nhún vai:

- phải xem điều kiện thế nào cái đã.

Xôlôclô từ đầu chăm chú theo dõi hung thần' Luca - bây giờ hình như hẳn đã quyết định.

ông cứ về suy nghĩ lấy vài hôm rồi ta bàn tiếp. Hẳn chìa tay ra từ biệt, nhưng Luca làm bộ như không trông thấy thò tay vào túi móc thuốc lá. Brunô Tataglia vội chìa ngay bật lửa vào tận mặt Luca. Bật lửa chưa đến nơi, hẳn đã bùng nó rơi và hai tay chụp lấy cổ tay phải Luca như hai gọng kìm.

Luca phản ứng chớp nhoáng - gã chúi mình khỏi ghế và giật tay lại. Xôlôđô lập tức tóm cổ tay trái của gã. Ngay lúc ấy, Luca vẫn có thể chấp cả hai thằng kia mà giật ra như bỡn, nhưng từ trong bóng tối sau lưng gã những bàn tay vô hình đã quàng cổ gã một giải lụa mảnh. Giải lụa thít lại - Luca tắc hơi, máu dồn lên mặt, hai tay thông xuống như hai bọc giẻ.

Đột nhiên mặt sàn ướt sũng, mùi thối xông lên nồng nặc. Cứt đái trong người Luca phun ra như xối. Người gã nhũn dần, gối quỵ xuống. Brunô và Xôlôđô vội buông tay gã ra, để mặc thằng đàn em từ từ rún tay mỗi lúc một xiết chặt giải lụa. Giải lụa cứ chặt thêm rồi mất hút giữa lớp thịt cổ. Mắt Luca lồi hẳn ra, chỉ cái vẻ ngạc nhiên ấy mới làm bộ mặt hắn còn giống mặt người. Luca đã chết

Không được để lộ xác hắn, - Xôlôđô nói: cần thiết nhất là đừng để bọn kia tìm thấy hắn khi chưa đến lúc. Hắn quay lại và biến luôn vào chỗ tối mà lúc nãy hắn vừa bước ra.

8. Chương 08

Sau hôm ông Trùm bị mưu sát, cả nhà túi bụi ngập đầu ngập cổ. Mai cơ ngồi ôm máy điện thoại đưa tin cho Xôni. Tôm Ha ghen lo tìm người trung gian mà hai bên đều chấp nhận để chuẩn bị đàm phán với Xôlôđô.

Thằng Thổ lẩn như chạch - có lẽ hắn đã biết người của Clemenxa và Texxiô đang chạy lồng khắp thành phố đánh hơi tìm vết hắn Xôlôđô lặn ki tất cả bộ sậu chóp

bu của nhà Tataglia cũng thế. Dĩ nhiên Xôuni đã lường trước thế võ ù té quyền đó rồi

Clemenxa đã làm xong vụ Pô li Gattô. Texxiô được lệnh dò xem Luca Brađi đang lưu lạc nơi đâu. Đã hai hôm không thấy mặt gã ở nhà, đúng là điếm gỡ rồi. Tuy vậy Xôni không tin rằng Brađi phản thùng hoặc bị đánh úp Bà mẹ Côrleone ngủ lại trong thành phố ở nhà người quen cho gần bệnh viện. Chàng rể Carlo Ritđi nằng nặc xin giúp một tay, nhưng hắn được lệnh cứ lo làm tốt cái Ổ bao thầu đánh cá cược ở khu dân Italia tại Manhattan là đủ. Cônni cũng ở nhờ chỗ người quen với mẹ để hàng ngày vào thăm nuôi ông Trùm.

Phrêđô nhờ no thuốc ngủ vẫn chưa thức giấc. Xôni và Maicơ vào thăm nom cứ trở mắt ra thấy nó sút hẳn.

Xôni dè bủ:

- Lạ nhỉ, trông nó còn bết hơn cả ông già nữa.

Mai cơ nhún vai. Ngoài mặt trận anh đã thấy khối đứ sợ quá đến óm o gây mòn. Phrêđô lúc bé vâm thế, không ngờ cũng xuống mã chóng vậy. Không phải vô cớ mà từ lâu ông Trùm đã thôi không nghĩ đến chuyện giao thằng con thứ một vị trí tầm cỡ trong tổ chức. NÓ vốn chậm nghĩ, hơn nữa lại còn thiếu cái rắn rỏi, sức mạnh nội tâm, thiếu tự tin...

Đến chiều thì Giônni Phônтин gọi điện từ Hôliút sang. Xôni cầm máy.

Thôi, Giônni, về làm gì. Thứ nhất, ông già còn yếu lắm, không được vào thăm. Thứ hai, báo chí sẽ đồn ầm lên, ông già sẽ không chịu đâu. Hẳng đợi ít lâu cho cụ khỏe lên, bọn tôi đưa về nhà rồi anh hẳng đến. Được, tôi sẽ chuyển, cảm ơn anh.

Xôni bỏ máy. Hắn quay sang Mai cơ:

BỐ mà biết tiếng Giônni từ California đòi về thăm chắc cụ mừng lắm.

Một lúc sau, một thằng đàn em trong đám Clemenxa gọi Mai cơ xuống bếp nghe điện thoại liên thành phố. Hóa ra là Kêi.

- ông già thế nào, anh? - CÔ hỏi. giọng cô căng thẳng, hơi thiếu tự nhiên. Chắc vẫn chưa tin đây, - Mai cơn nghĩ thầm. - Không tin rằng sự thể đúng như lời đồn, quả

thực ông già là găngxtơ như cánh nhà báo vẫn gọi.

Không sao cả, - Mai cơn đáp.

- Khi nào vào thăm cụ cho em đi với nhé.

Mai cơn cười xòa gạt đi. Một lần anh bảo Kêi rằng người Italia coi trọng cái việc xã giao thăm viếng này lắm. Hình như bây giờ cô nhớ lại câu đó.

- Lần này không vào được, - anh đáp. - Em mà cặp kè với anh vào đó nhờ gặp một tay nhà báo nào tới thì không khéo lại có tên trong mục "Tin trong nước trên tờ Daily News thì hỏng bét. Đại để là con gái một dòng họ danh giá Hoa kỳ phải lòng thằng con lão tướng cướp Hắc Thử. ông bà già em chắc ngất luôn.

Ba mẹ em đâu có đọc Daily News, - Kêi cười. - Nhưng thôi, còn anh thì sao? Anh không sao thứ, Mai?

- Ồ, anh thì "sao" thế nào được mà sao"! Trong nhà, anh là cái thứ con sâu bọ rầu nổi canh ấy mà, thứ học trò dài lưng tốn vải, ma nào nó sợ? Mà thực ra anh có được việc cho ai đâu? Không, Kêi ạ, mọi cái đã qua rồi, tất cả sẽ kết thúc ở đây. Vả lại nói chung đây chỉ là một tai nạn tình cờ thôi. Bao giờ gặp nhau anh sẽ kể em nghe.

- Nhưng bao giờ? - CÔ hỏi.

Mai cơn ngẫm nghĩ:

- CỐ lẽ luôn hôm nay, đợi tối một tí. Bọn mình sẽ ăn uống với nhau ở khách sạn, sau đó anh sẽ vào bệnh viện thăm ông già. Ngồi canh điện thoại mãi, ớn sùng quá.

Em chịu không Nhưng nhớ đừng hở ra cho ai nhé. Nhờ mấy tay phó nháy chặn đường chụp hai đứa một pô mà phi lên báo là phiền to đấy. Anh không đùa đâu. Phiền là phiền cho ba mẹ em kia.

- Yên chí, đừng lo, - Kêi đáp. - Nhưng anh có cần mua quà Giáng sinh gì không

- Không, chỉ một mình em là đủ.

Kêi cười khanh khách:

- Xong ngay. Chưa biết mèò nào cắn mẩu nào đâu nhé .

Hay lắm?

- Hay quá đi chứ. Em yêu anh lắm? Anh có yêu em không, nói đi nào.

Mai cơn lúng túng đưa mắt nhìn bốn thẳng mặt mũi hàng thịt ngồi một đống trong bếp. Anh chỉ ừ có một tiếng rồi bỏ máy.

Bên bếp Clemenza đang đỡ tay làm một nồi sốt cà chua tú hú . Mai cơn gật đầu chào lão rồi trở lên văn phòng.

Vừa vào đến nơi, nghe Xônni hỏi đến lão, anh cười:

- Đang khoắng cả thùng spaghettti dưới bếp kia - cứ như nuôi lính không bằng.

Xônni gất:

Mây bảo lão lên ngay cho tao. Bao nhiêu là việc mà cứ biến đi đâu hết. Gọi cả Texxiô nữa.

Vài phút sau, tất cả đã có mặt trong văn phòng. Xônni hỏi Clemenza:

- Làm xong chưa?

Clemenza gật:

- Đi châu Diêm vương rồi.

Mai cơn giạt mình: chắc là nói Pô li Gattô đây. Thằng bé Pô li chết rồi, và kẻ giết nó là lão Clemexa mới hôm nào đã vui vẻ nhảy nhót trong đám cưới cô em gái của anh .

Xôni đưa mắt nhìn Haghen, hỏi:

Chưa móc được với Xôlôđô à?

Haghen lắc đầu:

Không hiểu sao hắn có vẻ không hăng hái mở đàm phán lắm. hình như hắn cũng không lo ngại nữa. CỐ thể hắn im hơi, để bọn đàn em mình không lần ra.

Trung gian của mình, hắn cũng không tin. Hắn phải hiểu là muốn hay không muốn, hắn cũng phải điều đình chứ. Hắn chơi ông già không xong thì chỉ có chết.

Thằng Xôlôđô đúng là lì chưa từng thấy. Hắn ngỡ mình chơi câu dằm đợi ông già bình phục hay hắn sợ mình bố trí chơi hắn?

- Dĩ nhiên hắn phải nghĩ vậy rồi, - Haghen đáp. - Nhưng thế nào cũng phải chịu thôi. Hắn không còn cách nào khác. Ngày mai nhất định mình sẽ thoả thuận được với hắn gặp nhau. .

Một gã đàn em của Clemexa gõ cửa vào và báo cáo:

- Đài vừa đưa tin - cảnh sát phát hiện thấy xác Pô li Gattô ngay trong xe của nó .

Clemexa gật đầu:

- Được rồi, mày đừng lo. .

Gã đàn em ngạc nhiên trở mắt nhìn ông caporegime của mình. Gã hiểu ra và chuồn khỏi phòng.

Xôni hỏi Haghen:

- ông già có khá hơn không

Haghen lắc đầu:

- Khá hơn nhưng vẫn chưa nói được Trầm trọng đấy. Từ khi mổ đến giờ vẫn chưa tỉnh. Bà già ngồi đấy suốt ngày, Côni cũng thế. Trong bệnh viện đầy cảnh sát, toán thủ hạ của Texxiô nằm gần đấy phòng hồ. Đợi vài hôm cụ khỏe lại, lúc ấy xem cụ nói sao. Tạm thời cứ phải ngăn chặn không cho Xôlôđô vào làm liều. Chính vì thế mà tôi mới bảo anh phải đàm phán với hắn.

Clemexa và Texxiô thế nào cũng tìm ra hắn, -

Xôni lầu bầu: - Nếu may ra, mình chỉ chém một nhát là gỡ xong mối rối. -

- Đừng có mong, - Haghen nói. - Xôlôđô không phải thằng khờ. - Y dừng lại một lát. - Hắn biết nếu đàm phán thì hắn thua thế mình nhiều. Chính vì vậy nên hắn mới dây dưa. CỐ lẽ hắn muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của các nhà khác ở Niu York để mình khỏi trở mặt diệt hủn khi ông Trùm cho phép.

Xônni nhăn trán:

- Bọn kia ủng hộ hắn làm gì?

Haghen kiên nhẫn giảng giải:

- Để tránh đâm chém tràn lan - nổ ra đổ máu tất cả đều thiệt. Báo chí, chính quyền sẽ nhảy vào xâu xé . Hơn nữa, Xôlôđô còn hứa chia chác cho bọn họ trong áp phe

ma túy. Mà đó là cái hồ vàng, anh cũng hiểu rồi đấy.

Nhà Côrleone chưa cần đến nó vì mình còn có sòng bạc - cái này ngon nhất. Nhưng các cánh khác đang đói. Xôlôđô là tay sùng sỏ, chắc chắn hắn sẽ làm lớn. Đối với họ, Xôlôđô sống thì có ăn, Xôlôđô chết thì mệt người.

Chưa bao giờ Mai cơn thấy mặt Xônni lì lợm đến thế.

Mặt hần tím bầm, môi trề ra. Hần gằn giọng:

- Đói no mặc kệ chúng nó. Nhúng vào chuyện này là không xong với tao.

Nghe cái giọng hần học của Xoni, cả Texxiô lẫn Clemenxa cùng nhấp nhỏ không yên. Hai lão lo sốt vó không khác gì các sĩ quan cầm quân nghe ông tướng đòi đánh thí mạng. Haghen cắn dận:

Giải quyết kiểu đó ông già không chịu đâu. Thế nào cụ cũng bảo bỏ qua cho xem: ông già mà bảo thịt thằng Xôlôđô thì trước hết cũng phải cân nhắc lợi hại.

Cụ bảo thịt hần tức là chuyện làm ăn, còn bây giờ anh đòi chơi chẳng qua chỉ là báo thù. Nếu anh định chơi thằng Xôlôđô thì trước hết phải thương lượng dàn xếp với các cánh khác đã Chẳng hạn mình sẽ đền bù một khoản nào đó để họ khoan tay đứng ngoài: Phải đặt vấn đề tính toán như vậy, chứ nóng máu chỉ có hỏng ăn.

- Đồng ý, tôi cũng biết thế, - Xônmi nói. - Nhưng lúc mình chơi thì phải chơi thế nào cho bọn khác đừng xen vào chứ.

Nói vậy nhưng mắt Xônmi quắc lên dễ sợ. Hần quay sang Texxiô:

- Có tin gì về Luca chưa

Texxiô lắc đầu:

Chưa. Có lẽ lọt vào tay Thằng Thổ rồi.

Ha ghen nói khê:

- Nghe cái điệu thằng Xôlôđô chẳng ngán gì Luca mà tôi ngại quá. Hần khôn lắm, đời nào dám coi thường một đứa như Luca. Hay Xôlôđô đã thịt nó rồi?

Xôni lẩm bẩm:

Chà, miễn Luca đừng chống lại mình! ĐÓ là cái duy nhất mà tôi ngán đấy. Hai ông capôregime nghĩ thế nào?

Clemenxa chậm rãi lên tiếng:

- Phản thì thằng nào cũng phản được - cứ lấy thằng Pôli chẳng hạn. Nhưng thằng Luca thì nó biết tránh. NÓ chỉ có một đức Chúa là BỐ Già và chỉ sợ một mình ông ấy. Không những sợ mà còn kính trọng ông ấy hơn ai hết, mà anh cũng biết đấy, ai mà chẳng kính trọng BỐ Già, và hoàn toàn đúng thôi. Không, Luca không đời nào làm phản, Tôi nghĩ ngay cả một thằng cáo già như Xôlôđô cũng không thể bẫy được nó. Luca có tin ai bao giờ, lúc nào nó cũng chờ đón điều xấu nhất. Có lẽ nó chạy chơi đâu đó vài ngày, tí nữa là nó mò đến thôi.

Xôni nhìn Texxiô. Lão capôregime Bruclin so vai:

- Phản thì thằng nào cũng- phản được. Luca là đứa thù dai. Có lẽ ông Trùm làm nó bất mãn chuyện gì chẳng CÓ thể lắm: Nhưng tôi thì tôi tin rằng Xôlôđô vờ được nó rồi: CÓ lẽ cónigliorì nói đúng đấy. Phải sẵn sàng đón tin dữ với được.

Xôni nói:

Xôlôđô sắp biết chuyện Pô li Gattô rồi. Hần sẽ phản ứng ra sao?

Clemenxa cau có trả lời:

Hần sẽ ngẫm nghĩ và hiểu rằng cánh Còrleone không phải là cù lần. Hần sẽ hiểu rằng may cho hần hôm qua không tổn thất nhiều.

Xônmi gắt lên:

- May rủi cái gì? Thằng Xôlôđô đã tính toán sắp đặt vụ ám sát đâu phải chỉ một tuần lễ. Hần không may thì có. Hần giao việc đó ấy thằng gà mờ, mà ông già tôi thì lạnh chân lẹ tay. Nếu chúng giết được ông già thì tôi đã phải đàm phán với Xôlôđô và hần sẽ lợi thế hơn. Thực ra chỉ lợi tạm thời thôi. Bởi sau năm năm

hay mười năm nữa thế nào tôi cũng giết hẳn Chú đừng có nói là hẳn gặp may, chú Pit, đúng có nhầm.

9. Chương 09

Tối hôm đó Mai cơn Còrlêone vào thành phố mà lòng nặng trĩu. Anh bị lôi vào việc nhà - cả chuyện Xônni bắt canh giữ điện thoại anh cũng bực. Ngồi dự họp gia đình anh cứ bứt rứt mãi - mọi người thỏa thuận ngầm với nhau cho anh biết tỉ mỉ vụ mưu sát ông già. Cả bây giờ đang trên đường đến thăm Kêi, anh vẫn cảm thấy có lỗi với cô. Không bao giờ anh cho cô biết toàn bộ sự thật về gia cảnh mình. Anh tránh né bằng những chuyện đùa và các giai thoại ngộ nghĩnh mà trong đó những người thân của anh có vẻ như những người hùng trong phim phiêu lưu hơn là người thực ngoài đời. Thế rồi bố anh bị bắn giữa đường, còn ông anh cả thì mưu lấy máu trả thù Nhưng anh không dám thú thực với Kêi rõ ràng thẳng thừng như tự thú thực với mình. Anh bảo cô rằng việc đó chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên và mọi cái đã qua rồi. Nhưng mẹ khỉ, xem ra cái đó mới chỉ là khởi đầu.

Xônni và Tôm đã tính nhằm về thẳng Xôlôđô, đến tận bây giờ hai người không đủ khả năng đánh giá hẳn một cách tỉnh táo, mặc dù Xônni đã từng trải và đã đánh hơi thấy nguy hiểm. Cái nước cờ độc của Thăng Thổ phải phá giải thế nào? RỒ ràng thăng này phải là đứa gan lì, khôn ngoan, có một sức mạnh ý chí ghê gớm.

Nghĩa là hẳn có thể tung ra một cái gì đó choáng người. Xônni, Tôm, Clemenxa và Texxiô cùng lớn tiếng quả quyết rằng đã đề phòng đầu đuôi cả rồi, bọn họ rõ ràng

kinh nghiệm hơn Mai cơn nhiều. Anh chỉ là “dẫn lành” trong cuộc chiến này, - Mai cơn sa sầm nghĩ. Và để anh nhúng tay vào cuộc đâm chém này, bọn họ phải môi chài anh bằng những phần thưởng còn đáng giá hơn cả những tấm mề đay chiến trận của anh nữa.

Mai cơn chỉ muốn tránh cho xa những “dịch vụ” của bọn này mà sống một cuộc sống riêng thôi. Nhưng anh không thể đoạn tuyệt với gia đình chừng nào tình hình còn đang căng thẳng. Và chợt anh thấy rõ chính cái việc được ưu tiên nấp sau lưng mà quan sát, khỏi bị động viên ra trận mà người ta dành cho anh đã làm anh phát cáu Chính vì thế mà hai tiếng ‘dẫn lành’ cứ ám ảnh anh không thôi.

Từ nhà sang Niu York, Mai cơn đã có mấy thằng đàn em của Clemenxa hò tống, xuống xe có đứa canh chừng cho đến lúc anh vào tới khách sạn. Kêi đã đợi anh dưới tiền sảnh.

Hai người ăn uống với nhau.

Bao giờ anh vào bệnh viện? - Kêi hỏi.

Mai cơn nhìn đồng hồ :

- Từ tám rưỡi trở đi mới được vào thăm. Lúc nào mọi người ra về có lẽ anh sẽ đến. Người ta sẽ cho anh vào.

BỐ anh nằm phòng riêng, có y tá riêng trông nom - anh chỉ ngồi với cụ tí thôi. Hình như cụ không được phép nói chuyện và chắc gì đã nhận ra anh. Nhưng anh phải

chứng tỏ đạo hiếu của thằng con chứ.

Kêi nói khẽ:

Em thấy thương ông già ghê quá, hôm đám cưới em thấy mền cụ lắm. Không sao tin nổi những chuyện người ta viết về cụ trên báo. Em nghĩ rằng ở đó phần lớn toàn

là những điều bịa đặt.

Mai cơn để theo:

- Anh cũng nghĩ thế.

Cái trò giấu diếm của anh với Kêi làm anh ngạc nhiên. Anh yêu cô, tin cô, song không bao giờ dám kể cô nghe về gia đình, về ông bố mình. Về khoản này, cô vẫn sẽ là người ngoài.

Còn anh thế nào? - Kêi hỏi: - Anh có định nhảy vào cuộc dao búa của bọn gangster mà các báo đang đồn ầm lên không đấy

Mai cơn mỉm cười cởi cúc áo vét và phanh hết ra:

- Nhìn đi không có súng nhé, - anh nói. Kêi cười Lúc hai người lên phòng, họ uống chung một cốc cocktail. Mai cơn kéo cô ngồi lên đùi và ôm cô...

HỌ mơ màng nằm bên nhau, chợt Mai cơn nhìn đồng hồ và vùng dậy: "Bỏ mẹ... gần mười giờ rồi, phải vào bệnh viện ngay thôi".

Anh lật đật vào phòng tắm rửa mặt, chải đầu. Kêi chạy theo, đứng phía sau ôm lưng anh nũng nịu:

Bao giờ chúng mình cưới? - CÔ hỏi.

- Em thích bao giờ anh cũng chiều, - Mai cơn đáp. - Cứ để chuyện ồn ào xung quanh gia đình anh lắng xuống và ông già đỡ đi đã. Nhưng dù vậy em vẫn phải nói chuyện với ba mẹ em đấy.

- Nói gì cơ - Kêi hỏi nhỏ.

Mai cơn đưa lược trên mái tóc:

- Nói rằng em tóm được một thằng cha hào hùng gốc Italia - đẹp trai ra phết, học ở dartmut loại xuất sắc. CÔ huân chương Quân công cộng với một bội tinh "Tử

tâm" chiến thương. Trung thực. Cần cù. CÔ điều ông già thằng cha là trùm mafiaso, chuyên giết bọn người xấu, thỉnh thoảng lại hối lộ các quan chức cao cấp và vì hoàn

cảnh nghề nghiệp nên đôi khi cũng ăn đạn. Tuy vậy, điều đó không hề ảnh hưởng đến anh cu con trung thực và cần cù. Em đã thuộc hết chưa.

Kêi buông anh ra, lùi lại tựa cửa.

- Thật hả anh? - CÔ hỏi. - CÔ đúng ông già như thế thật không - CÔ im bặt một lúc. - Cụ mà giết người à?

Mai cơn bỏ lược xuống.

Đích xác thì anh không rõ, - Mai cơn đáp. - Đích xác thì không ai biết hết. Nhưng có thể là đúng.

Lúc anh đi, cô hỏi:

Bao giờ mình lại gặp nhau, anh?

Mai cơn hôn cô:

- Em cứ về cái thị trấn yên tĩnh của em mà suy nghĩ cho kĩ đi. Em thì dù có thể nào cũng phải đứng ngoài tất cả những việc đó. Sau Giáng sinh anh sẽ trở lại trường. và chúng ta sẽ lại gặp nhau ở Hanôvơ. Chụu không

Chụu, - cô nói.

CÔ nhìn anh ra khỏi phòng, vẫy tay chào cô và chui vào thang máy. Chưa bao giờ cô thấy anh gần gũi đến thế chưa bao giờ cô thấy yêu anh đến thế - và lúc đó nếu có ai bảo rằng cô sẽ không gặp anh suốt ba năm trời thì chắc cô đã phát điên lên vì đau khổ rồi.

Ra khỏi taxi trước bệnh viện Pháp, Mai cơn ngạc nhiên thấy đường phố vắng ngắt, không một bóng người. Anh vào bệnh viện và càng ngạc nhiên hơn - tiền sảnh cũng vắng tanh. BỐ khỉ, Clemenxa và Texxiô để mất đi đâu thế này, anh nghĩ. Bọn này không được học quân sự thật, nhưng bố trí gác thì đâu cần phải học qua West Point. Dưới sảnh ít nhất phải có hai thằng canh mới được chứ.

Những thân nhân thăm người nhà cuối cùng đã về cả, gần mười rưỡi rồi còn gì. Thế là toàn thân Mai cơn căng hết lên, gân cốt săn lại. Anh không thèm ghé qua chỗ chỉ dẫn - anh biết bố mình nằm trên tầng năm và biết số phòng của ông: Anh lên thang máy lạ thật, chẳng ma nào ngăn anh cả. Qua cửa trực tầng năm cô y tá gọi lại, nhưng anh cảm cố đi thẳng. Trước cửa phòng cũng không có ai hết. Hai thằng cha mặt vụ lăm le chờ lấy khẩu cung đầu Người của Clemenxa và Texxiô đâu?

Chết thật Hay có đứa nào gác trong phòng Cửa phòng không đóng. Mai cơn bước vào. Một người nằm trên giường. Dưới ánh trăng tháng chạp lạnh lẽo, Mai cơn nhìn thấy mặt bố. Ngay cả lúc này mặt ông Trùm vẫn trơ trơ, không cảm xúc, ngực ông khe phập phồng thở đều Hai vôi mảnh từ bình dưỡng khí đầu giường chạy đến hai lỗ mũi ông Dưới sàn là một cái bình thủy tinh, cũng có ống dẫn thông xuống. Mai cơn đứng một lúc rồi lùi lại bước ra khỏi phòng.

Anh bảo_cô y tá. trực:

Tôi là Mai cơn Côrleône, tôi muốn ngồi với bố tôi một lát Không biết các ông cảnh sát canh gác ông cụ đi đâu cả rồi, cô nhỉ?

CỔ y tá trẻ đẹp có lẽ coi bốn phạm lương y là thiêng liêng nhất:

- ông nhà có quá nhiều khách thăm, họ quấy rầy các bác sĩ, - cô ta nói. - Mười phút trước người bên cảnh sát đến và ra lệnh tất cả phải đi hết. Còn đội bảo vệ thì chừng năm phút sau cũng có điện thoại gọi gấp. Nhưng tôi xin ông chớ lo, tôi sẽ để ý liên tục ông nhà, tôi ngồi đây có gì tôi nghe hết. Vì thế nên tôi mới để ngõ cửa

Cảm ơn cô, - Mai cơn nói. - Tôi xin ngồi với cụ một lát được không ạ? .

CỔ ta mỉm cười.

Nhưng một tí thôi đấy, sau đó phải về luôn. Biết làm thế nào được, nội qui mà.

Mai cơn trở vào buồng bệnh. Anh đến bên máy điện thoại nội bộ và qua tổng đài của bệnh viện gọi về Long Bịch, đến văn phòng của bố. Xônni nghe điện.

- Xônni, - Maicon thì thào. - Tôi đang ở bệnh viện, tôi vừa mới vào. Xônni, đây vắng hết. Chẳng có móng nào của Texxiô cả. Bọn mặt vụ trực cửa cũng không nốt. Không có ma nào canh bố cả.

Môi anh run run.

Xônni lặng đi mãi không đáp, sau hần nói, giọng khàn hần đi:

Hóa ra thằng Xôlôđô rắp ranh trò này đây...

Maicon nói.

Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng hần làm thế nào mà cảnh sát lại khua được tất cả ra khỏi đây, với lại bọn mặt vụ cũng chuẩn hết rồi? Toán Teaiô thế nào? Mẹ khỉ, chẳng nhẽ thằng Xôlôđô chó đẻ đã nắm được sổ cảnh sát Niu York rồi hay sao

Từ từ nào, chú em, - giọng Xônni nghe đã bình tĩnh hơn. - Sao mà đến muộn thế Ngồi yên đấy nhé. Mày khóa trái cửa vào. Mày gắng đợi khoảng mười lăm phút để tao gọi điện đã. Cứ vững tâm, đừng sợ. Thế nào?

Tôi không sợ, cứ yên chí. - Mai cơn đáp.

Kể từ lúc mọi việc xảy ra, mãi bây giờ cơn giận điên người, lòng cảm hận lạnh lùng đối với kẻ thù của ông bố mới bùng lên trong anh.

Mai cơn bỏ máy và nhấn nút chuông. Dù Xônni có ra lệnh gì đi nữa, tốt hơn cả mình phải chủ động theo suy đoán của mình mà làm. CỔ y tá vào, anh liền nói:

- Xin cô đừng sợ. Chuyện là thế này. Cần phải đưa bố tôi ra khỏi đây ngay. Sang phòng khác hay tầng khác cũng được. Làm thế nào mở các ống để đẩy xe đi được

bây giờ?

CỔ y tá bực bội:

- Anh làm sao thế Chưa có lệnh của bác sĩ...

Mai cơn ngắt lời:

- CỒ đọc báo nói chuyện về ông già tôi rồi chứ Bây giờ cô thấy đầy cụ không có ai canh gác cả. Người ta vừa báo cho tôi hay có kẻ sẽ đến giết cụ. Xin cô hãy tin tôi và giúp tôi một tay.

Lúc cần thì Mai cơn biết cách thuyết phục bất kì ai.

CỔ y tá nói:

- Các ông kia không cần phải tháo. Đây là nguyên cả một thiết bị lưu động rồi.

ở đây còn phòng nào trống không, thưa cô? - Mai cơn hỏi nhỏ .

Đằng cuối hành lang kia kìa, - cô y tá đáp.

Mọi việc hoàn tất chỉ trong vòng một phút, rất nhanh, rất khéo, Mai cơn bảo cô y tá:

- Xin cô ngồi trông ông cụ một lát, tí nữa sẽ có người đến giúp. CỒ mà ngồi ngoài hành lang thì sẽ nguy hiểm đấy :

Từ trên giường đưa xuống một giọng nói khàn khàn nhưng vẫn tràn trề sức lực:

- Mà đây hả, Mai cơn? CỒ chuyện gì vậy, con?

Mai cơn cúi xuống giường bố, nắm tay ông:

Vâng, con đây, Mai cơn đây, - anh nói. - BỐ đừng lo. BỐ cứ nằm im và nếu có ai gọi thì đừng thưa nhé. Bọn kia tính giết bố, bố hiểu chưa Nhưng có con đây, mọi việc sẽ đâu vào đấy cả thôi.

Don Côrleônê vẫn chưa hiểu ra chuyện gì - vẫn còn bị cơn đau đốn kinh khủng làm cho đầu óc mụ mị, ông mấp má môi như muốn nói gì với thằng út - nhưng không còn đủ sức nói to:

- Ô hay, tao sợ gì mà sợ? Chúng nó định giết tao từ lâu rồi - lần đầu tiên là lúc tao mới mười hai tuổi cơ...

10. Chương 10

Đây là bệnh viện tư, bé nhỏ, chỉ có mỗi một lối ra vào Mai cơn nhìn ra cửa sổ. Từ khoảng sân bán nguyệt của bệnh viện có mấy bậc thềm ra đường. Muốn vào bệnh viện chỉ có qua các bậc thềm đó. Không thấy chiếc xe nào, nhưng Mai cơn biết rằng không được để phí một phút. Anh nhào ra khỏi phòng, chạy từ gác năm xuống và vọt ra cánh cửa rộng. Trong sân là bãi để xe, lúc này trống trơn.

Mai cơn chạy xuống vỉa hè và châm thuốc hút. Anh phanh áo bành tô và đứng ngay dưới cột đèn cho ánh sáng rọi thẳng vào mặt. Từ đại lộ Chín có một gã trai đeo một cái bị đi về phía bệnh viện. Hắn mặc áo lính, tóc đen xoắn tít rậm rì như cả đồng rơm. Lúc gã này bước qua chỗ sáng, Mai cơn loáng thoáng thấy mặt gã quen quen. Gã ta dừng lại bên cạnh Mai cơn, chìa tay ra và nói nghe rất giọng Italia.

- Don Mai cơn, cậu không nhớ cháu? Cháu là En dô, thợ phụ trong lò bánh của Narôrin, con rể ông ấy đây. ông Trùm đúng là cứu mạng cháu - cụ lo cho cháu được ở Mĩ đấy ạ.

Mai cơn bắt tay anh chàng kia. Anh nhớ ra rồi.

En dô tiếp:

Cháu đến đây vẫn an ông Trùm, không biết người ta còn cho phép vào hay muộn mất rồi?

Mai cơn mỉm cười lắc đầu:

- Không cho đâu, nhưng thế này là quý hóa quá rồi, cảm ơn anh. Tôi sẽ chuyển lời cho ông Trùm, anh cứ yên chí.

Một chiếc xe con rú ầm ầm chạy qua. Maieơn cảnh giác ngay.

- Anh đi đi, nhanh lên, -anh bảo En dô. - ở đây đang lộn xộn. Anh không nên dây dưa với cảnh sát làm gì.

Anh thấy mặt gã Italia có vẻ hoảng sợ. Gặp cảnh sát thì chắc gã lại bị đuổi về Italia như chơi, mong gì lấy được quốc tịch Mỹ. Thế nhưng En dô vẫn đứng không nhúc nhích. Gã thì thầm bằng tiếng Italia:

Nếu lộn xộn thì cháu phải ở lại giúp một tay mới phải chứ. Cháu còn mang ơn ông Trùm mà.

Mai cơn thầm cảm động. Anh định đuổi En dô đi, nhưng sau lại thôi. Kệ gã đứng đấy. Hai thằng lảng tránh trước cửa bệnh viện có khi cũng làm bọn Xôlôđô hãi. Một thằng

thì chưa chắc. Anh mời En dô một liều thuốc, bật lửa châm. Cả hai đứng dưới cột đèn, co ro vì cái lạnh của đêm tháng chạp. Hút tàn liều thuốc thì từ đại lộ Chín

có một chiếc xe dài đen thui ngoặt bằng đường Ba mươi và phóng đến bệnh viện. Nó định dừng lại, nhưng bỗng vọt đi mất dạng. Bọn kia đã nhận ra Mai cơn. ánh chĩa

cho En dô liều thuốc nữa và thấy tay gã nướng bánh run run. Lạ thật - anh chẳng thấy run tí nào.

Hai người lại đứng phì phèo thuốc lá. Khoảng mười phút sau có tiếng còi xe cảnh sát xé toạc cái im lặng ban đêm. Từ đại lộ Chín, một chiếc xe tuần cảnh rẽ vào và lao đến bệnh viện theo sau còn hai xe cảnh sát nữa.

trong chớp mắt con đường trước cổng bệnh viện đã đầy cảnh sát cả nổi lẫn chìm. Mai cơn. thở phào nhẹ nhõm.

ái chà, Xôni, ông anh làm ăn thế đấy?... Anh đến chỗ bọn kia

Hai thằng cảnh sát to con tóm chặt tay anh Thằng thứ ba lục soát. Một gã đàn ông to lớn mặc sắc phục đại úy cảnh sát, mũ có thêu kim tuyến, leo lên bậc thềm;

bọn dưới quyền kính cẩn dẹp ra. Mặc dù có cái bụng và tóc thái dương đã điểm bạc, tay đại úy vẫn bước nhẹ nhàng hùng dũng lắm. BỘ mặt gã đỏ như gà chọi. Lão đến trước mặt Mai cơn và gầm lên:

- Tao tưởng bọn Italia đầu trộm đuôi cướp bị tóm cả rồi cơ mà! Mày là chẳng nào: Mày lảng tránh ở đây để mà làm gì?

Một tay cảnh sát đứng bên cạnh Mai cơn báo cáo:

- Hấn không có gì, thưa đại úy.

Mai cơn nín thính. Anh bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt lão đại úy, xoáy vào đôi mắt xanh lấp lánh ánh thép của lão. Một gã mặt vụ mặc thường phục báo cáo:

- Đấy là Mai cơn Côrleône, con trai lão Trùm.

Mai cơn hỏi nhẹ nhàng:

Không biết toán bảo vệ đi đâu mất Ai hốt bọn. ấy đi thế

BỘ mặt gà chọi của lão đại úy càng đỏ tía lên:

Thế nào, thằng kẻ cướp, mày định dạy bố mày đấy hở Tao hốt chúng đấy! Bọn gangxtơ khôn nạn chúng mày có bắn nhau chết hết ông cũng đếch cần? Tao thì

tao mặc mẹ thằng già nhà mày nằm đấy, không có canh giếc gì hết. Bây giờ thì xéo ngay Giờ này không có thăm nuôi gì hết, cấm mày bén mảng đến đây, đồ chó ranh?

Mai cơn vẫn nhìn chòng chọc vào mặt lão. Tay đại úy muốn chửi gì, anh bỏ ngoài tai hết. Anh nghĩ thật nhanh. Chẳng nhẽ thằng Xôlôđô đã ngồi thùng xe trước và thấy anh đứng lối vào bệnh viện Chắc thằng kia đã gọi điện cho lão đại úy cảnh sát la mắng: "Các anh ăn tiền để dẹp bọn Côrleône canh bệnh viện rồi

cơ mà, làm sao chúng nó vẫn còn ở đây Chẳng nhẽ Xônni nói đúng - tất cả trò này chỉ là một phần của một kế hoạch được sắp đặt kỹ ? CỐ thể lắm.

Vì thế anh thân nhiên bảo lão đại úy:

Tôi không đi chừng nào chưa có ai canh phòng bố tôi Lão đại úy không thèm nói năng gì. lão quát tên mật vụ đứng cạnh Mai cơ: .

- Phin, mày xách cổ nhốt con chó này vào cho tao.

Tay kia e ngại phản đối:

- Hấn không có gì, thưa đại úy. Hấn là anh hùng hồi chiến tranh, không dính gì vào việc bọn kia. Không khéo báo chí làm ồn lên thì nguy:

Lão đại úy gián tím mặt quát lên:

- Tao bảo mày xách cổ nhốt nó lại cho tao mà

Đầu óc Mai cơ vẫn tỉnh như không,- cơ giận không làm anh lú lập. Thế là anh hỏi rõ ràng, mạch lạc, dần từng tiếng:

- Đại úy ! Thằng Thổ đưa ông bao nhiêu để ông bán ông già tôi cho hấn?

Lão đại úy quay người quát hai thằng cảnh sát to con

- Ê giữ nó lại cho tao

Maicon bị hai thằng nắm tay ghì sát vào hai bên sườn. Anh trông thấy nắm đấm khổng lồ của lão đại úy tung lên bay tới liền vội vàng né tránh. Quả đấm trúng ngay gò má. Đầu Maicon như có lựu đạn nổ tung. Mồm đầy máu và những mảnh xương vụn - anh biết ngay là gãy răng rồi. Má anh sưng vù lên như thổi bong bóng.

Hai chân khụy xuống - không có hai thằng kia giữ hai bên chắc anh đã ngã lăn ra. Tay mật vụ mặc thường phục vội vàng bước ra che cho Mai cơ khỏi cú đấm tiếp theo. Gã kêu lên:

Chết mẹ rồi, đại úy, nó. bị nặng đấy?

Lão đại úy nói nhâng nhâng:

- Tao có đụng vào nó đâu nào? NÓ định đánh tao rồi trượt ngã đấy, rõ chưa. NÓ chống lại nhà chức trách đang thừa hành công vụ đấy chứ.

Qua màn sương đỏ lòe, Mai cơ thấy thêm mấy chiếc xe nối đuôi nhau chạy tới bệnh viện. Người trong xe ủa ra: Anh nhận ra tay luật sư của Clemenza. ông ta nhã nhặn. nhưng đồng dục quay sang lão đại úy thông báo :

-Gia đình Còrleone đã nhờ hãng thám tử tư bảo vệ mister Còrleone. Nhóm bảo vệ này hết thấy đều có giấy phép sử dụng súng. Nếu ngài bắt giữ họ, thưa đại úy, sáng mai ngài sẽ phải trả lời trước tòa đấy.

Đoạn tay luật sư quay sang Mai cơ, nói:

Ai đánh ông ông có cần thưa kiện không

Mai cơ nói không ra lời,hàm dưới anh cử động không nổi.

- Tôi trượt ngã, - anh ú ớ đáp: - Sẩy chân ngã thôi Anh nhìn rõ ánh mắt đắc thắng của lão đại úy và để người ngoài nhận ra sự anh tĩnh táo lạnh băng tróng óc anh và nỗi căm hận lạnh lùng tê tái đang dâng lên trong mỗi tế bào của thân thể anh. Một cảm giác thật tuyệt vọng. Anh không muốn bắt kì một sinh vật nào đoán ra anh đang nghĩ gì. BỐ chắc cũng không muốn.

sau đó Mai cơ loáng thoáng hiểu rằng anh đang được khênh vào bệnh viện. Và anh ngất đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Maicon thấy quai hàm bị đặt nẹp và hàm bên trái thiếu mất bốn cái răng. haghien đang ngồi bên giường anh. .

Tôi bị đánh thuốc mê à? - Mai cơn hỏi.

Ừ - Haghen đáp. - Người ta gắp xương vỡ ở chân răng ra, sợ chú đau quá. Với lại đằng nào chú cũng đã ngất rồi.

- Còn lại đều nguyên lành cả chứ.

- Còn nguyên, - Haghen đáp. - Nay, Xôni bảo tốt hơn hết chú nên về nhà. Chú ngồi xe được không

- Được thôi - Mai cơn đáp. - ông già thế nào?

Haghen đỏ mặt:

- Theo tôi nghĩ, mình đã giải đáp được câu đó rồi. Bọn tôi đã thuê thám tử tư, giăng khắp khu nhà này Thôi để lên xe nói tiếp nhé?

Clemeaxa lái xe, Mai cơn.và Haghen ngồi sau. Thái dương Mai cơn đập như trống châu:

- Vậy chuyện hôm qua thế nào đấy.

Haghen thông thả kể:

- Chú có nhớ thằng cớm chìm. nhẩy ra bệnh chú không Người của Xônmi đấy, nó tên là Philipx. Nó cho bọn mình hay một số tin. Hóa ra vừa hết giờ thăm nuôi là thằng đại úy Mạc Clôxki liền hốt luôn cả đám tay chân của Texxiô đang canh gác ngoài sân . Trong đó có mấy thằng mang súng nên hẳn có cơ bắt bẻ. Sau đó, thằng Mạc Clôxki còn đuổi luôn mấy tay cớm chìm châu chực ngoài cửa buồng bệnh, bảo rằng hẳn sẽ cho người tới thay. Thằng này bị mua đứt rồi.

Ngoài ra, Philipx còn cho biết rằng thằng cloxxki này còn chơi nữa, chưa chịu thôi đâu. Chắc chắn Xôlôđô cho nó ăn đấm lăm, lại còn hứa hẹn cho thêm nữa đấy.

Thế chuyện của tôi có bị lên báo không

- Không, mình cũng nín mà bọn kia cũng im luôn.

Còn cu cậu En đô có kịp chuồn không Còn phải nói, - Haghen đáp. - NÓ còn láu hơn chú nhiều. Vừa thoáng thấy bóng cớm là cu cậu linh vội. NÓ bảo lúc Xôlôđô. đi ngang qua, nó đang đứng với chú.

Phải, - Mai cơn xác nhận. - Thằng bé khá đấy.

Được mình cũng không quên công nó , - Haghen nói.

- Còn chú thế nào Tôi thấy cái gò má chú trông ghê quá :

- Không sao. Anh nói thằng đại úy tên gì?

Mạc Clôxki. á, báo chú nghe một tin cho đỡ tủi, nhà Côrleone đã san bằng tỉ số rồi. Brunô Tattaglia. Bốn giờ sáng nay

Mai cơn ngồi thẳng dậy:

- Sao lại thế Tôi tưởng mình quyết định nán chờ rồi

Haghen nhún vai:

- Sau việc đêm qua ở nhà thương thì có trời mới cảnh nổi Xônmi: Bọn thợ săn của mình đang chạy loạn lên khắp Niu York và Niu Gioxy. Đêm qua bọn tao đã lên danh sách rồ. Tao cố khuyên giải mãi Hay chú mà y thứ nói với anh xem, Maikơn bây giờ vẫn còn kịp ngăn chặn đổ máu mà.

Để tôi thử xem, - Mai cơn nói. - Mình họp từ sáng à?

Phải thế thôi, - Haghen đáp. - Cuối cùng thì thằng Xôlôđô đã lên tiếng. Hẳn sẵn sàng ngồi vào bàn tròn.

À còn chuyện Lu ca đã xác minh rồi. NÓ bị hạ buổi tối trước hôm ông già bị bắn. Ngay trong hộp đêm của Brunô Tattaglia. Chú có hiểu không

Malcơn đáp:

ờ có thể thì mới bị lọt vào bẫy được chứ

Lối vào công viên bị chặn ngang bởi một dây xe dài đen sì. Ngay cổng có hai người đứng dựa vào cửa xe: Các cửa sổ tầng trên của hai ngôi nhà hai bên mở toang hết.

Clemenxa dừng xe ở lối vào, tiếp theo cả ba phải đi bộ. Chắc hai người kia là thủ hạ của Clemenxa. - lão nhăn nhó liếc ngang đáp lại lời chào của họ.

Không cần gọi cửa - vừa đến là cửa mở ngay. Chắc hẳn trong nhà đã trông thấy ba người từ xa. Xônni và Texxiô đang chờ họ trong văn phòng ở góc nhà. Xônni bước đến đón, Mai cơn hai tay bưng đầu đứa em út, nhè giọng ra giễu:

- Đẹp nhấy!

Mai cơn hất tay hẳn ra, đến quầy rượu rót một cốc urytxki uống cho đỡ nhức. .

vẫn năm người tụ tập như lần trước, chỉ khác là không khí. đã thay đổi hẳn. Xônni không lì lì nữa. mà cười toe toét và Mai cơn hiểu ngay nguyên cơ của cái vẻ tươi cười đó. Thằng anh cả đã hết do dự. Hẳn đã quyết định xong Bây giờ đừng hòng mà cản hẳn lại được. Cuộc tập kích lần này của Xôlôđô đã khiến xônni không giữ được mình nữa. Chuyện hòa đàm kể như đi tong?

- Lúc cậu chưa về, thằng trung gian có gọi điện đến, Xônni bảo Haghen. - Giờ thì Thằng Thổ mới muốn đàm phán, - hẳn lắc đầu thán phục. Hôm qua vừa hỏng ăn là hôm nay chịu thương thuyết luôn mới ghê: Còn bọn mình thì sẽ ngứa cổ, há mồm cho nó mớm đây: Láo thế chứ?

Tôm dè dặt hỏi:

- Thế anh bảo sao?

Xônni cười khẩy:

- Tớ bảo - cứ việc. Lúc nào cũng xong. Tớ nhãng đi đâu mà vội. Ta có cả trăm thằng gài sẵn đầy đường, hăm bốn trên hăm bốn. Thằng Xôlôđô thò mũi ra lúc nào là mất mạng lúc ấy. Mấy sướng kéo dây dưa đến bao giờ thì kéo, ông còn thư thả chán.

Hẳn có đề nghị gì rõ ràng không - Haghen hỏi.

CÓ chứ, - Xônni đáp. - Hễ mình cử thằng Maicon sang gặp hẳn thì hẳn sẽ trình bày đề nghị của nó mang về Thằng trung gian sẽ bảo đảm tính mạng cho Mai cơn, còn tính mạng hẳn thì hẳn không yêu cầu bảo đảm. - Hẳn biết có yêu cầu cũng bằng thừa. Nhưng thôi, cái đó là râu ria thôi. Thế này nhé, chỗ hẹn sẽ ở bên địa phận

thằng Xôlôđô. Bọn kia sẽ đón Mai cơn và đưa nó đến đấy Mai cơn nghe xong xuôi đầu đấy hẳn sẽ thả về. Gặp ở đâu thì chưa biết. Chắc hẳn sẽ đưa ra những điều kiện

ngon lành mà mình không thể bỏ qua được.

Haghen hỏi:

- Còn bọn Tattaglia thì khoanh tay ngồi xem? Bọn nó không đòi mạng thằng Brunô à?

- Cái đó cũng được nói rồi. Theo lời thằng trung gian, gia đình Tattaglia sẽ chịu theo kế hoạch của Xôlôđô. Vụ giết Brunô Tattaglia coi như bỏ. Cái đó là trả món nợ mưu sát ông già. Nhận một phát - trả một phát.

- Xônni lại phá lên cười.- Láo chưa chứ

Haghen vẫn dè dặt:

Phải nghe xem bọn nó. đề nghị gì mới được.

Xônni lắc đầu:

Không, không, consiglion, không cần! - Tới đây hẳn nói hơi đơn đót giọng Italia. Hoặc bọn kia nộp thằng Xôlôđô cho tao, hoặc gia đình Côrleone sẽ tuyên chiến.

Sẽ có rải ổ, sẽ có đạn bay đầy đường. Chết thì chết hết.

- Đời nào bọn khác chịu đổ máu lớn, - Haghen trầm ngâm. - Hao người tổn của lắm!

- Thì cứ đem thằng Xôlôđô lại đây, thế thôi? - Xônni ngừng lại một lát rồi nói tiếp: - Tôm, cậu đừng có khuyển tớ hòa hoãn nữa. Mọi việc đã quyết định rồi. Bây giờ bổn phận cậu là giúp tớ giành chiến thắng. Cậu hiểu rồi chứ

Haghen từ từ cúi đầu. Nghĩ ngợi một lát, y lại lên tiếng:

Tôi đã nói chuyện với người của anh bên cảnh sát. NÓ xác nhận rằng đại úy Mác Clôxki chắc chắn ăn lương của Xôlôđô. - mà lương hoàng đế hẳn hoi đấy. Không có

Mác Clôxki, Thằng Thổ sẽ không thò mũi đi đâu một bước. Khi gặp Maicơn cũng sẽ có thằng Mác Clôxki ngồi bên cạnh. Mặc thường phục nhưng mang súng. Anh phải hiểu một điều đơn giản này mới được, Xônni có một thằng cán vệ như vậy thì còn làm gì nổi Xôlôđô mà làm.

Xưa nay bố thằng nào dám nổ cảnh sát. Mà đây lại xơi cả thằng đại úy thì sống thế nào với bọn cớm? Đụng vào một đại úy cảnh sát ngay giữa Niu York thì không riêng gì họ nhà cớm phản ứng thẳng tay, mà cả nước sẽ phản đối ầm ầm à xem. Toàn thế giới giang hồ sẽ lao đao cả lũ và bọn nó sẽ cứ nhè cánh Côrlêone nhà mình mà rửa lúc bấy giờ mình sẽ thành một thứ hủi, chẳng ma nào dám gần. ông già dù thần thế đến đâu cũng phải vút hết, họ sẽ lờ mặt mình ngay.

Anh đã tính chuyện đó chưa

Xônni nhún vai:

- Chẳng nhẽ thằng Mác Clôxki cứ bám thằng Xôlôđô được mãi. Mình sẽ đợi thời cơ.

Cả hai lão caporiginmes cùng ngồi thừ ra, đổ mồ hôi hột, im thin thít mà hít xì gà. Hai lão ngán ngẩm lo đụng phen này chắc khó toàn mạng. Suốt từ đầu buổi , đến giờ, Mai cơ mới xen vào. Anh hỏi Haghen:

mình đem ông già về nhà được không, Tôm?

Haghen lắc đầu:

- Tôi đã hỏi rồi. Bây giờ thì chưa được. Tình trạng của cụ đang nguy kịch. Cụ sẽ bình phục nhưng muốn thế phải được chăm sóc cẩn thận. Không chừng còn phải mổ thêm lần nữa đấy.

- Thế thì phải hạ ngay Xôlôđô mới xong, - Mai cơ nói. - Không phải chờ đợi gì nữa hết. Thằng này quá nguy hiểm. Chắc chắn hẳn còn nghĩ ra trò gì nữa đây thôi Hãy nhớ rằng mục đích chính của hẳn là diệt bằng được ông già. Nếu Xôlôđô thấy rằng hẳn đang bị sẵn thì hẳn phải tổ chức một cuộc mưu sát nữa. Mà một khi hẳn đã có đại úy cảnh sát tiếp tay, ai dám nói trước lần này hẳn sẽ hụt? Còn để hẳn giờ nào là còn lo giờ ấy.

Xôuni trầm ngâm gãi cằm:

- Mày nói đúng đấy, em, - hẳn nói. - mình không có quyền chờ đợi đến khi thằng Xôlôđô lại chơi ông già lần nữa.

Haghen điềm nhiên hỏi:

Thế đại úy Mác Clôxki thì làm sao?

Xônni quay sang Mai cơ với một nụ cười khó hiểu Ừ phải, thằng em, thằng đại úy cảnh sát can trường thì mình làm sao đây?

Mai cơ nói chậm rãi:

Tất nhiên đấy là chuyện cực đoan cùng bất đắc dĩ.

Nhưng có những trường hợp các biện pháp cực đoan lại ăn thua. Cứ cho rằng mình buộc phải hạ Mác Clôxki. Nếu thế, cần phải vạch mặt nó - phải chứng minh hai năm rưỡi rằng đó không phải là một đại úy cảnh sát đang hoàng, thừa hành phận sự một cách công minh, mà là một thằng khốn nạn, một tên đại bịp dính vào những trò ăn tiêu bẩn thỉu và phải bị trừng trị như bất kì một thằng khốn nạn nào. Ta nắm được một

số nhà báo ăn lương của ta, ta cung cấp cho họ những tài liệu với các bằng chứng không ai có thể bác bỏ để họ xoa dịu dư luận.

Anh nhìn quanh để tìm sự đồng tình. Texxiô và Clemenxa vẫn ngồi ngây như phỗng, cau cau có có.

Xônni vẫn cười cười như lúc nãy, nói:

Tiếp đi, chú mày lí luận khá đấy. Miệng trẻ linh lắm, ông già chẳng bảo thế là gì.

Haghen nhìn đi chỗ khác, cũng hơi cười cười. Mai cơn đỏ bừng mặt:

- Xôlôđô bảo tôi đến thì tôi đến, có sao đâu nào? Cả thầy có ba mặt, tôi, Xôlôđô và Mác Clôxki - ngoài ra không còn ai hết. mình cứ hện vào ngày kia để bọn điệp ngầm của mình xác minh xem điểm hện là ở đâu. Phải đòi gặp ở một nơi công cộng - nhà riêng tôi không đi đâu Một tiệm ăn hay quán rượu gì đó vào giờ đông khách thì tôi có thể chơi đàng hoàng. Mà hai thằng kia cũng nghĩ rằng như vậy yên tâm hơn. Ngay cả Xôlôđô chắc cũng không ngờ mình dám chơi cả đại úy cảnh sát.

Tất nhiên thế nào tôi cũng bị chúng lục soát kĩ càng, cho nên tôi sẽ đến đó tay không, vậy các anh thử tính xem làm sao chuyển súng cho tôi được trong lúc tôi nói

chuyện với bọn kia. Và tôi sẽ hạ cả hai thằng.

Cả bốn cái đầu xoay lại nhìn anh. Clemenxa và Texxiô nhìn anh vừa nghiêm trang, vừa sững sốt. Mặt Haghen chỉ buồn chứ tuyệt nhiên không lạ. Nhưng bộ mặt bứ bự của Xônni hí hửng trông thấy - tự dưng không đâu hấn phá lên cười oang oang. Hấn trở Mai cơn, vừa sặc vừa nói qua nước mắt:

- á chà chà, thằng học giả, thằng sinh viên, cũng học đại học cơ đấy, việc nhà mày cứ ngoảnh mãi đi! Thế bây giờ mày đòi chơi cả đại úy cảnh sát lẫn Thằng Thổ chỉ vì Mác Clôxki sửa sơ cái mặt mày. Mày cáu, nhưng nói để mày biết đây là chuyện làm ăn, và chỉ có thể thôi NÓ cáu đấy, ghê chưa. Sẵn Bàng xin tiết hai đứa liền chỉ vì bị sai quai hàm. Mồm leo lẻo là không dây vào khi có việc mới biết toàn chuyện nhằm nhí hết. CỐ thế chứ, mày cứ giả vờ mãi đi?

Clemenxa và Texxiô chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, cứ tưởng Xônni giễu thằng em bốc đồng khoác lác Hai lão cũng cười toe toét tỏ ý thương hại. Chỉ một

mình Haghen giữ vẻ nghiêm túc và dè chừng.

Vậy là mày hạ cả hai thằng - Xônni chọc thêm. -

Mày ấy à? Không cổ m~ đay đáu, ghê điện đấy, chú em!

Đầy không phải chiến trường mà chúí mũi dưới chiến hào bắn bừa. Địch thủ cách mày chỉ gang tấc, mày phải nhìn thấy mắt nó trợn ngược lên, bóp cò một cái là phải nhảy lùi lại, không thì. máu óc nó văng đầy người! Đấy, phải nổ như vậy đấy. Chớ chẳng nhẽ mày đòi giết nó chỉ vì nó bạt tai mày sao?

Hấn lại phì cười.

Mai cơn đứng phắt dậy:

- Câm ngay, không cười nữa, - anh nói.

Sự thay đổi của anh thật ghê gớm, khiến nụ cười trên môi Texxiô và Clemenxa như bị hai lão nuốt chửng mất.

Mai cơn thấp nhỏ, xương xương, nhưng lúc này từ anh toát ra một sức mạnh dễ sợ. Đúng là hồn ông Trùm nhập vào người anh. Đôi mắt nâu của anh sáng quắc lên, mặt nhợt đi. Tựa hồ anh đang chực nhảy bổ vào Xônni bất chấp đó là anh ruột và tính mạng Xônni phen này chắc hẳn treo trên sợi tóc. CỐ họng Xônni tắc nghẹn. Mai cơn lạnh lùng nói, giọng lạc hẳn đi:

- ĐỒ chó , mày tưởng tao không chơi nổi hả?

Xônni đã kìm được:

- Tao tin chứ, - hấn vội nói. - Không phải tao cười lời mày nói. Chỉ buồn cười là ở đời này có chuyện như vậy.

Xưa nay tao vẫn bảo rằng mày là đứa cứng đầu - có khi còn cứng hơn cả ông già nữa là khác. Cả nhà này xưa nay chỉ có mình mày dám cưỡng lại ông già. Hồi nhỏ,

hơi tí là mày dám chơi tay đôi với tao ngay, còn thằng Phredô thì mày bắt nạt như cơm bữa. Thế mà thằng Xôlôđô cứ tưởng mày non gan vì bị thằng mác Clôxki đâm gãy răng mà không dám dính vào chuyện đánh đấm của nhà mình. Hắn tin chắc rằng gặp nhau tay đôi với mày thì không có gì đáng ngại cả.

Xônni ngừng lại một chút rồi hạ giọng tiếp:

Nhưng quỷ tha ma bắt mày đi, rốt cuộc mày vẫn là con nhà Côrleône! Và chỉ một mình tao biết thôi. Suốt bảy ngày nay, từ hôm bọn nó bắt ông già đến giờ, tao cứ ngồi chờ mày lột bỏ cái mặt nạ anh hùng chiến trận với danh thủ bóng đá vớ vẩn kia đi. Tao chờ mày trở thành cánh tay phải của tao và hai anh em mình cùng đề dỉ dỉ cái lũ đang manh tâm hại ông già và cả nhà mình. Thế mà chỉ cần bặt tai một cú là xong. Một cú thôi. Nào, mày bảo sao...

Xônni nhăn nhó đến tức cười và đâm một phát vào đùi:

- Ủ phải, mày bảo sao bây giờ nào? .

Sự căng thẳng đã tiêu tan.

Mai cơn lúc lắc đầu:

- Vì không còn cách nào khác nên tôi mới quyết định như thế thôi, Xôni. Tôi không thể để mặc cho chúng nó ám hại ông già lần nữa. Mình biết tiếng Xôlôđô chỉ ột mình tôi đến gần hắn. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại cả rồi Ngoài tôi ra, không ai dám chơi một đại úy cảnh sát nữa. Có thể anh dám đấ Xôni, nhưng anh còn vợ con, và nếu bố không qua khỏi thì anh là trụ cột trong nhà. Còn lại tôi với Plêđô. Plêđô coi như nghỉ chơi. Vậy là chỉ có tôi. Đơn giản thế thôi, chứ một cú đâm thì có gì đâu.

xônni bước đến ôm Mai cơn.

- Tao cóc cần biết mày suy luận kiểu gì, cái chính mày là người mình. Và tao nói thêm với mày điều này: mày có lí, suốt từ đầu chí cuối. Cậu nói sao, Tôm?

Haghen nhún vai:

- Suy luận có lí đấy. Hơn nữa, tôi cũng không tin thằng Xôlôđô nó thật lòng muốn điều đình với mình. Tôi nghĩ thế nào hắn cũng chơi ông Trùm cú nữa. Kết luận - mình phải thịt Xôlôđô. Thậm chí dù có phải giết luôn một đại úy cảnh sát nữa. Vấn đề là thằng nào đứng ra chơi hắn sẽ phải tha hồ hứng sấm sét. Chẳng nhẽ ngoài Mai cơn ra, không còn ai nữa sao?

Xônni nói khê:

- Tôi chơi được.

Haghen gạt đi:

- Anh thì có mười thằng Mác Clôxki làm cận vệ Xôlôđô cũng chẳng dám cho anh lại gần cách một tầm đại bác. Vả lại, anh còn tạm thời gánh vác công việc, đâu có liều mạng được. - Đoạn y quay sang Clemexa và Texxiô hỏi: - Chỗ các chú có thằng nào dùng vào việc này được không, nghĩa là có kinh nghiệm và có đầu óc ấy? Sau này mình phải bảo đảm nuôi nó suốt đời.

Clemexa lên tiếng trước:

- Không, Xôlôđô nó nhăn mặt hết rồi, nó đoán ra mưu kế của mình ngay. Nếu tôi hay Texxiô đi thì cũng đến thế thôi.

Haghen nói:

- Thế trong bọn mới vậy, thằng nào mà không ai biết mặt ấy?

Cả hai caperginmes đều lắc đầu quây quây.

Texxiô còn chọc một câu:

. Lính mới tò te làm thế nào được. Kể như đang đá chân đất bắt lên đá tranh cúp ngoại hạng còn gì.

Xônni nghiêm giọng kết luận:

- Ngoài Mai cơn ra, không còn ai. CỐ hàng tỉ lí do. Nhưng cái chính là bọn kia coi thường nó. Sau nữa, tôi cam đoan là nó làm ngon. Việc này rất quan trọng - mình không còn cơ hội nào xấp gần Thung Thổ chó chết ấy hết. Vậy là ta có nhiệm vụ chuẩn bị mọi thứ thật tốt để yểm trợ cho Mai cơn. Bọn nó giấu địa điểm thì mình

phải tung người đi dò cho ra bằng bất cứ giá nào. Phải biết chỗ thì mới có thể nhét sẵn đồ nghề được chứ. Sau đó Clemenxa phải tìm một khẩu thật độc để không ai

mò ra được, nòng thật ngắn. Đạn chì, thuốc nhồi lấy, phải có sức công phá tối đa. Chính xác thì không cần lắm, bắn gần sát sạt mà. Nòng súng, cò súng phải bôi dầu cho trơn tru. Maik. mà nhớ nhé, bắn xong, thả súng xuống sàn luôn. Phải biết rằng mọi thứ có thể dàn xếp được - cả các nhân chứng và các cái linh tinh khác, nhưng nếu chúng nó tóm được mày với khẩu súng trong tay thì mày toi đấy. Bọn tao sẽ chuẩn bị đưa đón, giấu kín mày đi - mày đi đâu đó nghỉ ngơi chơi bời chừng nào êm êm hẵng quay về. Phải lặn lâu đấy, Maik, đừng có chia tay chia tiếc gì với con bé của mày làm gì, thậm chí bằng tẻlêphôn cũng vậy. Bao giờ xong xuôi đâu đấy và mày đã được vượt biên an toàn, lúc đó tao sẽ nhắn nó hay rằng mày còn sống nguyên lành

Nói đến đây, Xônni nhìn thẳng em rồi mỉm cười, ôn tồn nói:

- Ngay từ bây giờ mày không được đi đâu hết. Tao sẽ giao Clemenxa luyện tay ày. NẾU cần thì cứ việc bắn thử. Còn mọi cái đã có người lo ày. Yên chí chưa

Mai cơn Còrleone chợt cảm thấy một cảm giác lâng lâng dào dạt quen thuộc, như thể đang đứng dưới vòi nước giá buốt. Anh bảo Xôni.

Việc gì anh phải dạy tôi nói gì với Kêi, còn cái gì thì không. Anh muốn nó là nói thế chứ đâu có phải bảo tôi đừng chia tay với cô ấy.

Xônni vội vàng cãi:

- Đừng giận, tao nghĩ mày là tay mới và tao đang chủ trì cơ mà. Thôi bỏ đi.

Mai cơn bật cười:

Anh bảo sao? Tôi mà tay mới ấy à? ông già dạy cái gì tôi cũng biết hết chứ tôi đui, tôi điếc sao?

Hai anh em nhìn nhau cười ha hả, làm mọi người cùng cười theo. . Haghen rót rượu cho cả bọn. Mặt y rầu rầu. Vậy là chàng thư sinh nhà ta phải tự tay giết người đây Thuộc lầu luật pháp như nó giờ cũng toàn chơi luật rừng đây. Haghèn rầu rĩ nói:

Thôi đành vậy, ít ra thì bây giờ mình đã biết chắc là phải làm gì.

11. Chương 11

Ngồi văn phòng mình trong bót, đại úy cảnh sát Mác Clòxki: mân mê ba chiếc phong bì dày cộm đầy cuống biên đề. Biết được ám hiệu của mấy thằng chủ đề này thì hay quá! Tối qua đi ráp, lão vừa tạt vào một Ổ bao đề của cánh Còrleone, thu được bao nhiêu là tang vật đây.

Thằng chủ đề chắc chắn phải lạy như tẻ sao đẻ ” chuộc lại mấy cái phong bì quý giá này. Không có cuống đề thì biết lấy gì mà so? Không so thì bọn dân chơi đem giấy

lăng nhăng đến đòi bừa, tiền đâu mà trả Tha hồ bóp

Nhưng nó ghi loằng ngoằng thế này thì biết tổng số tiền mua đề bao nhiêu” mà đòi cho phải? Nếu năm chục ngàn, cho chuộc năm ngàn là vừa, Nhưng nếu trăm ngàn hay hơn nữa thì đòi năm ngàn để mả hổ với nó à?

Mac Clôxki nấn nấn mớ giấy trên bàn trong phong bì. Thôi thì chờ nó rét chạy lên xin rồi chém bừa một quả vậy Lão nhìn đồng hồ trên tường. Phải đến đón Xôlôđô để đưa cái Thằng Thổ hủ ấy đi gặp đại diện gia đình Côrleône rồi. Mac Clôxki mở tủ lấy thường phục ra thay. Sau đó lão gọi điện cho vợ bảo rằng tối không về ăn cơm, có công vụ phải đi. Với vợ, lão rất kín tiếng nên bà ta đến giờ vẫn nghĩ rằng có thể sống nhờ đồng lương như bà đang sống đây. Mac Clôxki cười khẩy. Bà mẹ lão ngày xưa cũng tưởng thế, song chính lão thì được ông già truyền nghề đó cho từ hồi còn bé tí, mở mắt cho lão thấy các mảnh làm ăn.

ông bố lão trước kia là trung sĩ cảnh sát, hàng tuần dắt thằng con lên sáu đi tua trong khu vực mình cai quản.

Đến tiệm nào, ông bố cũng trở thằng con mà khoe:

Thằng bé nhà tôi đây!

Các ông chủ tiệm bắt tay ông trung sĩ, khen thằng bé ngoan và sệt soạt mở ngăn kéo cho nó năm mười đô la ăn quà. Hết ngày là túi thằng Mac Clôxki đầy tiền, còn mặt nó thì vênh vào tự hào được các bạn của bố khen - ai cũng lì xì cho nó ít tiền. SỔ tiền đó ông bố gửi hết vào nhà băng để dành cho con ăn học, chỉ cho thằng

bé 50 cen là cùng.

Sau đó bố con dắt nhau về. Các chú các bác cảnh sát hỏi nó lớn lên muốn làm gì, nó ngọng lú ngọng lồ : “Cẩn xát” khiến mọi người cười lăn cười bò. Và đương nhiên, hết trung học nó nhảy luôn vào làm cảnh sát-chứ không học lên như bố nó dự tính.

Mac Clôxki là một cảnh sát tận tụy, gương mẫu và quả cảm. Mấy thằng ma cà ông ngoài đường chuyên bắt nạt bà con, nhưng thoảng thấy bóng lão đâu là mạnh thằng nào thằng nấy chạy, rớt cuộc chẳng còn mống nào trong khu vực lão nữa. Mac Clôxki không dắt con đi rảo các tiệm và không thèm ăn tiền của mấy ông chủ tiệm để làm nợ cho các thùng rác đầy và xe đỗ sai chỗ. Lão ăn công khai bởi vì biết rằng lão xứng đáng được ăn: khác với đồng nghiệp, trong phiên trực lão không la cà xem phim hay ngồi lì trong các quán ăn những đêm đông lạnh lẽo. Lão tuần tra nghiêm chỉnh khu vực của mình. Chủ các cửa hàng bách hóa hoàn toàn yên tâm trông cậy ở lão. Bọn họ rất biết ơn lão và đã chứng minh lòng thành của mình trên thực tế.

Lão chẳng đại gì nhúng vào những trò mờ ám, mà chỉ ăn hối lộ và cứ thế leo dần lên, tuy không có những bước nhảy đột ngột.

Trong thời gian đó, lão sinh được bốn thằng con và không thằng nào vào làm cảnh sát. Tất cả đều học đại học trong khi ông bố chúng leo dần từ trung sĩ lên trung úy rồi từ trung úy lên đại úy, và gia đình lão không biết thiếu thốn là gì. Thời đó Mac Clôxki nổi danh là ăn bạo. Dân đầu nậu đánh cá khu lão phải chi cho lão nặng hơn bất cứ khu nào ở Niu York - cả bốn cậu con đều học đại học tốn kém lắm chứ, có ít ỏi đâu.

Một thằng con của Mac Clôxki học cùng Trường Tattaglia ở Fordham thành thử lão đại úy cũng quen biết hẳn. Gia đình Mac Clôxki lâu lâu lại có quyền đến hộp đêm của hắn chơi bởi một chầu miễn phí. Vào dịp Nô en hay lễ hội gì, chủ quán lại có thiệp mời

ngồi bàn danh dự với các quan khách, được giới thiệu với các nghệ sĩ có tiếng. Đổi lại, có gì trục trặc trong chuyện giấy phép hành nghề của các em chiêu đãi, nhất

là các em có phích, ông đại úy lại lo giúp cho.

Nguyên tắc làm ăn của Mac Clôxki là không bao giờ để lộ ra rằng lão biết người ta chơi trò gì. Khi Xôlôđô đến nhờ hốt giúp bọn bảo vệ BỐ Già Côrleône trong bệnh viện, lão đại úy không hỏi để làm gì. Lão hỏi: ”Bao nhiêu? Xôlôđô đáp: Mười ngàn. Vậy là Mac Clôxki biết ngay là để làm gì. Lão không nghĩ ngợi lâu la. Côrleône là một trong những đầu sỏ lớn nhất của mafia nước Mỹ, có trong tay các ô dù thần thế trong chính quyền mà ngay cả Capône cũng không dám mơ. Bất kì ai triệt được một đứa như thế đều là ân nhân của đất nước. Mac Clôxki nhận tiền trước và làm đúng yêu cầu của Xôlôđô.

Rồi lúc Xôlôđô gọi điện lại trách rằng vẫn còn hai thằng trong cánh Côrleône lảng vảng trước cổng bệnh viện thì lão nổi hung. Thế là thế đêch nào? Chính tay lão đã

xúc hết bọn tay chân Têxxiô và đuổi mấy thằng dưới quyền rình ngoài cửa buồng bệnh thằng cha Côrleône kia rồi cơ mà? Tiền người ta ăn rồi đành phải trả lại -

lão là người trọng chữ tín - lấy gì ấy đứ cháu nội ăn học bây giờ? Chính vì lẽ đó mà lão nổi điên lên phi một mạch ra bệnh viện và cũng chính vì lẽ đó mà lão nện thằng Mai cơ Côrleône. Nào ngờ mọi chuyện lại hóa ra hay. . Lão đã gặp Xôlôđô trong hộp đêm của Tatalgia và thằng kia đề nghị lão một cú làm ăn có lãi hơn nhiều. Mac Clôxki không hỏi han gì hết, vì lão đã biết trước phải trả lời thế nào. Riêng về khoản “chi” là lão phải ngã giá rõ ràng. Lão không hề nghĩ rằng lão có thể mất mạng. CỐ thằng nào lại dờ hơi đến nỗi dám tính chuyện thịt một đại úy cảnh sát Niu York cơ chứ .Một thằng cướp oai chấn giang hồ cũng đổ có dám ho he khi bị một thằng côm hạng bét đá đít tạt tai nữa là Giết cảnh sát là không xong rồi. Bởi vì nếu vậy bọn

cướp sẽ tha hồ ăn đạn vì đủ mọi lí do - nào là chống lại nhà chức trách, nào là chạy trốn khỏi nơi phạm pháp

- đứ nào. dám làm gì nào?

Mac Clôxki thở dài và sửa soạn lên đường. Đau đầu thật toàn chuyện đau đầu. Bà chị vợ bên Irland chết vì bệnh ung thư - ốm quặt ốm quẹo suốt mấy năm trời, làm vợ chồng lão tốn không biết bao nhiêu tiền thuốc. Bây giờ lại còn phải chôn cất, ma chay. Rồi thì họ hàng Lão - các ông chú, bà bác linh tinh đủ kiểu - lâu lâu cũng

phải giúp ít nhiều để họ lần hồi trước vụ khoai tây được dỡ. Lão không thoái thác tránh trở, không keo kiệt với bà con. Nhờ thế, mỗi lần hai vợ chồng lão về quê là

lại được đón tiếp như vua. Hè này mà về thăm một chuyến cũng hay -. hết chiến tranh rồi, vào mảnh đều đều nên cũng rủng rinh.

Mac Clôxki dặn thằng trực ban.nếu có chuyện gì thì tìm lão ở đâu. Lão cần quái gì phải giấu ai. Chẳng nhẽ lão đi gặp mấy thằng chỉ điểm cũng không được ă? Lão ra khỏi bót, đi bộ vài dãy nhà, sau đó mới vẫy taxi và đến chỗ Xôlôđô đang đợi lão. . .

Việc chuẩn bị các thứ cần thiết để Mai cơn biến khỏi nước Mĩ đã có Tôm Ha ghen lo: nào kiếm hộ chiếu giả, thẻ thủy thủ, nào thuê một giường trống trên chiếc tàu buôn Italia sắp về nằm đốc ở một cảng Xixili. Ngay hôm ấy một chiếc máy bay được tức tốc phái sang Xixili dọn chỗ cho Maicơn ở nhờ một lão trùm maphia miền núi Xixili.

Xônni dặn Mai cơn xong việc đi ra đã có một người tin cần để xe chờ sẵn. Người tin cần lần này là đích thân Têxxiô - lão hăng hái xung phong lãnh chân tài xế Xe của lão trông cà tàng thế thôi nhưng máy cực khỏe. Biển số xe là biển số giả, nhưng chẳng cần thế cũng đã không ai xác minh nổi chủ xe là ai rồi. Chiếc xe này được chăm chút để dành cho trường hợp.thật đặc biệt mới dùng đến.

Cả ngày Mai cơn theo Clemenxa để tập sử dụng khẩu súng bé xíu mà người ta sẽ giấu sẵn cho anh: Một khẩu hai nòng ngắn, đạn chì đặc biệt, vào lỗ nhỏ xíu, nhưng

trở ra to đùng. Không chính xác lắm nhưng cách năm bước thì trượt đặng nào được. CỒ hơi cứng, chỉ phải vịn lại vài con ốc là ngon. ống giảm thanh thì bỏ. Nhờ có

thằng nào rách việc chẳng can dự gì đến mình cũng nhảy vào lại phiền, phải nổ thật to cho dân tình rét hết không dám dây vào mới được.

Trong lúc Mai cơn tập ngắm, Clemenxa luôn miệng dặn dò :

- Bắn xong là thả luôn súng xuống sàn. Phải hạ tay xuống đã rồi hăng thả cho nó rơi nhẹ xuống chân để dân tình không biết tưởng mày còn súng. Chẳng thằng chó nào biết đâu. Chúng nó mãi nhìn vào mặt chứ đâu có nhìn vào tay. Xong xuôi là rút. nhưng chỉ đi rảo chân thôi đừng chạy. Đừng nhìn vào mặt ai, nhưng cũng đừng quay mặt đi. Mày phải biết là tụi kia sợ mày lắm - cái đó mày cứ tin tao. Ra đến nơi khắc đã có Têxxiô đợi sẵn. Mày cứ ngồi vào xe, mọi việc để chú ấy lo. Bây giờ mày thử đội cái mũ này vào tao xem.

Lão chụp chiếc mũ phớt xám lên đầu Mai cơ. Vốn xưa nay không ưa đội mũ, Mai cơ nhăn nhó nhưng Clemenxa cứ ép:

- Chẳng hại gì đâu, càng đỡ bị nhận mặt. Nhưng cái chính là để sau này bọn nhân chứng có cơ mà rút lời khai khi mình nói chuyện với họ. mà đừng lo chuyện đầu tay, Mai cơ, cái đó không phải việc của mày. Báng và cò súng sẽ được dán một lớp giấy dầu đặc biệt. Nhưng nhớ là đừng có mó vào các bộ phận khác đấy.

Mai cơ hỏi:

Xônni đã biết thằng Xôlôđô định kéo tôi đi đâu chưa .

Clemenxa nhún vai:

- Chưa. Xôlôđô nó cáo lăm. Nhưng mày đừng lo, nó không đụng đến mày đâu. Chừng nào mày chưa về đến nơi nguyên lành thì thằng trung gian mình vẫn giữ, mà thằng này không phải loại tốt đen - một thằng có cỡ đây Xôlôđô không chịu đổi mạng thằng kia lấy mạng mày đâu. ở đây chẳng có gì phải tính cả. Mày chẳng có gì phải lo hết, chỉ bọn tao mới bỏ mệ đây.

- Sao, mệt lăm à? - Mai cơ hỏi.

- Chà, vàng mắt ra đấy, con, - Clemen nhăn nhó - Đánh lần này là đánh dốc túi, nhà Tattaglia chọn nhà còleônê. Cánh quét rác kì này tha hồ mà nhặt xác ngoài đường. Lão lác đầu. Biết làm sao được, mình lùi một bước là nó tiến một bước, tĩa dần tĩa dà rồi nuốt sống mình luôn. Hay nhất là quát một trận cho nó sáng mắt ra. Giá như ở Munich, thằng Hitler cũng bị no đòn thì có phải đỡ không - đằng này cứ nhường mãi, nhưng bộ mãi, rốt cuộc chỉ rước họa vào thân, còn kêu cái gì?

Ngay từ năm 1939, Mai cơ đã nghe bố anh cũng nói tương tự như vậy Lúc đó chiến tranh thực ra còn chưa bùng nổ. Nếu ngày ấy các băng maphia nắm bộ ngoại giao

thì chưa chắc đã xảy ra thế chiến thứ hai, Maicơn cười giễu.

Hai người trở lại bản doanh của ông Trùm, hiện thời đang là bản doanh Xônni. Xônni đang nằm còng queo trên di văng. Văn phòng lúc còn ông Trùm ngăn nắp là thế bây giờ bừa bộn như ở nhà trọ. Cơ nước bày lung tung trên bàn với nửa chai ựcxki uống dở. Mai cơ lay hấn dậy.

- Này, anh bảo dọn dẹp ngay đi, ăn ở như lợn ấy! Xônni ngáp dài: - Ghê chưa, ông chỉ huy đi kiểm tra doanh trại cơ đấy? Những chuyện linh tinh dẹp đi đã, Mai, mãi đến

giờ tao vẫn chưa biết bọn khốn kia lôi mày đi đâu đấy. Chẳng hiểu nhét súng ày làm sao bây giờ nữa

- Hay tôi cầm luôn theo người? - Mai cơ hỏi.-Dù nó có tìm thấy thì làm quái gì được mình? NÓ chỉ thu súng là xong chứ gì ?

xônni lắc đầu:

- Không được, hấn đáp. - Đây là cơ hội duy nhất hạ thằng Xôlôđô, không thể để hỏng được. Clemenxa đã nói mày cách thả súng chưa?

Cả trăm lần rồi, - Mai cơ đáp.

Xônni đứng lên thò tay sờ mặt Mai cơ:

- Hàm mày thế nào, chú em?

Nhức lăm, Mai cơ đáp. Cả nửa mặt bên trái nhức nhối đau. Anh cầm chai rượu trên bàn tu một hơi - thấy đỡ hơn.

Xônni kêu: '

Từ từ chứ mày - bây giờ đâu có phải là lúc nốc cho lăm vào, nằm thẳng cẳng là mệ đấy.

Mại cơ đốp chát:

- Thôi rút cha ông đi, cũng làm bộ làm tịch... Nói anh biết, ngoài mặt trận, tôi còn đụng khối thằng ghê hơn Xôlôđô nhà anh nhiều, trong những tình thế còn bí hơn nhiều. NÓ đã là cái thá gì? NÓ có ca nông súng cối không CỐ phi pháo, có mìn cả bãi không Bất quá chỉ là một thằng tướng cướp với một thằng cớm gộc ngồi bên chứ đếch gì? Cốt là có dám không, chứ giết thì giết được ngay. Dám chơi mới là khó chứ. Haghen bước vào. Đáp lại cái nhìn căm lạng của Xônni, y lắc đầu: .

- Chẳng có quái gì cả, - Haghen nói. - CỐ lẽ thằng Xôlôđô im lặng đến phút chót đấy.

Chuông điện thoại réo. Xônni bước đến và giơ tay ra hiệu đừng làm ồn, mặc dù chẳng ai nói năng gì. Hấn viết gì đó vào sổ tay và nói: “Được, nó sẽ đến,” - đoạn bỏ máy

- Thằng chó Xôlôđô này chơi kĩ gớm? Thế này nhé. Tám giờ tối hấn với đại úy Mac Clôxki sẽ đến bar của Giốc đempxi bên Brôđuaý để đón thằng Mai cơn. Từ đó cả ba mới kéo nhau đi đâu không biết. Còn thế này nữa Maik và Xôlôđô sẽ nói chuyện với nhau bằng tiếng Italia để thằng cớm người Irland kia chẳng biết cái mù tịt gì Thằng Mac Clôxki ngoài “soldi” là lính ra không biết tí cóc khô nào tiếng Italia cả, còn mà, Maik, chúng nó biết là mà nói thạo thổ ngữ Xixili.

Mai cơn nói khô khốc

Hơi quên rồi - may mà không phải nói lâu.

Tôm Haghen nhắc:

Chừng nào thằng trung gian chưa đến thì chú cũng đừng đi vội, Maik. Chỗ này đã thỏa thuận cả chưa?

Clemmexa gật:

- Thằng trung gian đang ngồi sát phạt với mấy đứa đàn em tôi. Bọn này sẽ chờ có lệnh tôi mới thả nó về.

Xônni ngồi vào ghế bành:

Chà, quí thật - làm thế nào để biết bọn chỗ này chở nó đi đâu nhỉ?

Haghen thở dài:

- Đành phải cho bám đuôi, may nhờ rủi chịu vậy.

xônni lắc đầu:

Không xong bám đuôi nó cắt như chơi thôi mà. Bọn nó phải lo chuyện đó trước tiên.

BÁY giờ đã gần năm giờ chiều. Xônni nóng ruột đề nghị: “Hay mình dành chơi rùng vậy. Đợi xe nó vừa xề đến là quát luôn, trúng thằng nào thì trúng”.

Haghen lắc:

Không được. Chắc gì lúc đó thằng Xôlôđô ngồi trong xe. Nhờ thằng khác thì sao? Chơi tù mù mình chỉ thiệt.

Chà, làm thế nào mà biết chỗ hội đàm bây giờ nhỉ?

Bỗng Clemmexa lên tiếng:

- Hay là mình xét lại xem đã. Tạo sao nó lại chơi kĩ thế mới được chứ/

Mai cơn nôn nóng đáp luôn:

- Vì nó không thể đánh đu với tinh được, phải bảo đảm an toàn tôi đã đã. Cẩn tắc vô áy náy mà. NÓ thấy có chuyện nguy hiểm nên có bùa Mac Clôxki vẫn chưa yên tâm.

Chợt Haghen búng tay một phát:

Quên mất! Thằng cha Philipx bên cảnh sát thì sao? Anh gọi cho nó một tiếng đi, Xônni Bảo nó hỏi ở bót xem lúc cần thì tìm đại úy Mac Clôxki ở đâu. Thằng đại

úy sợ cái quái gì mà giấu ai.

Xôuni nhắc điện thoại thì thào nói gì đó rồi đặt máy

Lát nữa nó sẽ gọi lại.

Nửa giờ sau mới có chuông điện thoại. Philipx gọi. Xônni hí hoáy ghi gì đó vào sổ tay rồi cúp máy. Quai hàm hần bạnh ra:

- CỐ lẽ xong rồi đấy. Đại úy Mạc Clôxki đi đâu đều phải nhấn lại để lúc cần có thể gọi được. Hôm nay từ tám đến mười giờ hần sẽ ở bên Bronx, tiệm “Trăng Xanh”. CỐ ai biết quán này không?

Texxiô nói chắc:

- Tôi biết. “Trăng Xanh” thì tuyệt cú mèo rồi. Một tiệm ăn nhỏ kiểu gia đình. Các bàn đều được ngăn riêng để khách có thể nói chuyện khỏi bị nhìn trộm. Nấu nướng khá. Chẳng ai để ý đến ai. Ngon rồi. - Lão sán đến bàn, bê mấy điều thuốc lập”sa bàn nói tiếp: - Đây là cửa ra vào này. Mai cơn chơi xong ra ngoài, rẽ tay trái, tới góc đường rẽ trái tiếp. Thấy mầy là tao bật đèn pha chạy đến, mở sẵn cửa để mầy lên. CỐ gì nguy hiểm cứ đánh tiếng tao biết tao tiếp viện cho.- Đoạn lão quay sang Clemexa: - Clemexa, anh phải nhanh tay lên. Phái ngay một đứa đi đặt súng đi. Nhà vệ sinh trong tiệm làm theo kiểu cổ, giữa bồn xả nước và tường có một khoảng trống. Bảo gắn súng đằng sau bồn nước bằng băng dính là yên. Maik, lên xe thể nào bọn nó

cũng lục soát người mầy, thấy mầy không có gì là tụi nó yên tâm. Vào quán mầy phải chờ một lúc cho chúng nó khỏi nghi, sau đó xin lỗi đứng dậy mà ra. Nhưng trở

vào là làm luôn, không chần chừ lồi thoi. Đừng có ngồi vào bàn, xô tới là nổ luôn. Bắn là phải chắc ăn. Cứ nhè đầu mà nã, mỗi thằng một viên rồi biến thẳng cẳng.

xônmi gạt gù có vẻ tán thành, nhưng vẫn quay sang Clemexa dặn hờ:

- Chú lấy đứa nào thật tinh đi đặt súng nhé, phải bảo đảm chắc trăm phần trăm đấy. Đừng để thằng em tôi nó lại ra tay không là không xong đâu.

Clemexa trả lời chắc chắn:

- Khẩu súng sẽ nằm đúng chỗ - tôi bảo đảm.

- Thôi được Xônni nói.- Nào, ta làm đi.

Texxiô và Clemexa lật đặt ra. Tôm Haghen nói:

- Xônni, để tôi đưa Mai cơn sang Niu York nhé?

- Không, - Xônni gạt đi.- Cậu phải ở đây. Thằng Maik xong việc là đến lượt mình mướn mồ hôi, cậu phải ở đây với tớ mới được. Cậu đã nhắm mấy thằng nhà báo chưa?

Haghen gạt:

- NỔ một cái là tôi sẽ mớm tin cho bọn nó ngay.

Xônmi đứng dậy bước đến nhìn thẳng vào mặt Mai cơn. Hần chìa tay ra cho em:

- Thôi ra tay đi, chú mình. Mày không phải từ biệt bà già trước khi đi làm gì, tao sẽ nói lại. Tao sẽ chuyển lời chào cho cả em bé của mày nữa, có điều phải để sau. ĐƯỢC không

Được Mai cơn đáp.- Anh nghĩ tôi phải đi có lâu không

ít nhất là một năm,- Xônni nói.

- CỐ thể ông Trùm sẽ xoay được chóng hơn, - Tôm Haghen đá vào,- nhưng chú cũng đừng hi vọng. quá. Nhanh hay chậm còn tùy thuộc nhiều thứ. Bọn nhà báo

có xức những món mình mớm không, bọn cớm trong sở có bệnh thằng đại úy của chúng không, các cánh khác có tức mà chơi lại mình không: Chỉ một điều có thể nói

chắc là bọn mình sẽ khó sống, sẽ bị giềng đến nơi đến chốn, om xương ra đấy.

Mai cơn nắm tay Haghen:

- Dù sao anh cũng cố lo giúp, - anh nói. - Tôi đã bôn ba suốt ba năm xa nhà, chán đến cổ rồi.

Haghen nhẹ nhàng:

- Malk, bây giờ đổi lại cũng chưa muộn, mình sẽ đưa thằng khác đi thay. Nếu chú cáu vì chuyện nó đánh chú thì không nên. Thứ nhất, Mạc Clôxki chỉ là đồ con lừa,

sau nữa, đây không phải là chuyện ân oán, mà là một chuyện làm ăn.

Ngày hôm nay đây là lần thứ hai y thấy mặt Mai cơn đánh lại, trên đó xuất hiện những nét giống ông Trùm, vừa khó hiểu, vừa đáng sợ.

Tôm, anh đừng tự bịp mình nữa. Mọi chuyện làm ăn đem áp dụng cho người khác đều là trò ân oán hết. Mọi thứ rác rưởi mà người ta phải nuốt hàng ngày trong khi làm ăn - đều là chuyện ân oán. Và anh biết tôi học cái đó của ai không? Của ông Trùm. Của bố tôi. Của BỐ Già. Với cụ thì một người bạn bị sét đánh cũng là chuyện ân oán. Và thế này nữa, anh có muốn biết không Những ai coi tai họa như một sỉ nhục đối với mình thì các tai họa ấy sẽ giữ sâu mãi không mờ. Phải, tôi coi việc tôi bị đâm vỡ hàm là tư thù của tôi. Phải mẹ kiếp, tôi coi việc Xôlôđô định giết bố tôi là tư thù của tôi.- Mai cơn cười khẩy.- Anh chuyển lời cho bố tôi rằng tôi đã học được ở cụ và rất mừng là có dịp đền đáp tất cả những gì cụ đã làm cho tôi. Với tôi, cụ là một người cha hiền.

Mai cơn dừng lại một lát và tiếp:

- Tôi không nhớ có bao giờ cụ đánh tôi hay Xônni, Phrêđô một cái nào. Côuni thì càng khỏi phải nói, nó thậm chí còn không bị quát một tiếng là khác. Còn bây giờ anh hãy nói thật tôi nghe, Tôm, ông Trùm đã giết bao nhiêu người, tự tay mình hay mượn tay người khác, anh có biết không

Tôm Haghen nhìn đi chỗ khác.

- Tôi sẽ nói chú nghe một điều chú không học cụ,- y đáp ĐÓ là kiểu ăn nói thế này. CỐ những điều buộc lòng phải làm thì cứ làm, nhưng không việc gì phải nói.

Không thêm phân trần thanh minh gì hết. Không có cách gì để thanh minh đâu. Cứ việc mình mình làm. Làm xong quên luôn.

Mai cơn Côrleôle nhú mày. Anh điếm tĩnh hỏi:

Với cương vị Consiglieri, anh có đồng ý rằng để thằng Xôlôđô sống là nguy hiểm cho ông Trùm và cho cả nhà mình không

CÓ - Haghen đáp.

RỒ rồi, - Mai cơn nói. - Vậy thì tôi phải giết hẳn.

Mai cơn Côrleône đứng trước nhà hàng Giốc đêmpx bên Brôđuây và chờ. Anh nhìn đồng hồ. Tám giờ kém năm. Xem ra thằng Xôlôđô này tính đúng từng phút Còn anh thì bôn chôn đến sớm - anh đã đợi ở đây có đến mười lăm phút rồi

Từ nhà sang Niu York, Mai cơn cố quên những lời anh vừa nói với Ha ghen. Nếu cứ có sao nói vậy thì cuộc đời anh cứ phải theo một con đường, không thể rẽ sang

hướng khác được sao? Mai đây đời anh sẽ đi đến đâu? Không cần biết, cứ biết tối nay, cứ biết lát nữa đây đã này. Nghĩ vắn vơ dấm dớ là chết mất ngáp ngay? Phải

vứt bỏ hết, chỉ để nghĩ đến hai đứa - một con cáo già và một thằng cớm gộc. GỒ má Mai cơn bỗng đau nhức. May, phải đau thế này mới khỏi quên...

Brôđuây khá vắng - trời lạnh, hơn nữa chưa đến giờ người ta ra đường, đã sắp đến giờ các rạp bắt đầu tối diễn. Chợt maicon lạnh người - một chiếc xe lớn sơn đen dừng lại ở mép vỉa hè, thằng lái xe nhòai sang bên mở cửa bên này.

-Lên đi, Maik? . .

Tóc đen chải gọn, áo cổ bẻ - Mai cơn mới trông thấy thằng này lần đầu, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn nghe lời Ngồi đằng sau là đại úy Mac Clôxki và Xôlôđô.

Từ phía sau lưng ghé thò lên bàn tay Xôlôđô, Mai cơn bắt tay hắn. Bàn tay rắn chắc, vừa nóng vừa khô Xôlôđô nói:

- Anh đến là rất hay, Maik. Hi vọng rằng tôi với anh sẽ giải quyết xong những chuyện rầy rà này. Tôi tính một đằng nhưng lại ra một nẻo - sợ quá thể! Rốt cuộc chẳng ra làm sao, không ai lợi lộc gì hết.

Mai cơn nói bình thản:

Vâng, tôi cũng hi vọng chúng ta sẽ hiểu nhau. Tôi muốn người ta đừng động đến ông già tôi nữa.

Không, - Xôlôđô nói chắc chắn.- Đụng gì nữa mà đụng. Xin đem đầu mấy đứa con tôi ra mà thề rằng sẽ không ai động thủ đâu. CÓ điều anh phải bàn bạc cho ra nhẽ, chứ đừng như ông anh Xônni. Người đầu mà cứ như thuốc nổ ấy thôi, không tài nào bàn việc được.

Đại úy Mac Clôxki hậm hực:

- ờ chú này thì đằng hoàng. - Lão chồm tới trước vỗ bôm bốp vào người Mai cơn ra ý khen.- Cái chuyện hôm nọ chú đừng giận tôi nhé, xin lỗi chú. Dạo này có tuổi, tôi đâm ra bần tính, không đủ sức kiểm chế nữa. Kiểu này có lẽ phải về vườn cho sớm chợ. Thần kinh rã quá rồi - hết ngày này sang ngày khác cứ phải căng thẳng mãi mà. Thỉnh thoảng cũng phải thế nọ thế kia, tránh sao được? - Mac Clôxki thở dài rầu rĩ và thành thạo đi một đường quanh người Mai cơn để kiểm tra xem có súng không. Thằng lái xe liếc sang cười nhạt, cho xe chạy thẳng ra xa lộ quanh thành, lúc lách vào, lúc lách ra rất tự nhiên, nhưng nếu có ai bám đuôi là biết ngay.

Rồi thằng kia cho xe chạy một mạch lên cầu Oasinhton. Sang Niu Giơ à? Nghĩa là thằng nội tuyến của Xônni cũng hổ

NÓ cho xe phóng lên cầu, bỏ lại thành phố phía sau. Mai cơn làm bộ phớt tỉnh. Hay Thằng Thổ tính ình sang đồng lầy Niu Giơ ngủ với giun? Hay chỉ là cách đánh lạc hướng theo đuôi?

Xe chạy đến giữa cầu bỗng thằng lái ngoặt một phát ngoạn mục làm Mai cơn văng sang một bên. lúc trả lại tay lái thì đã thấy chiếc xe quay hẳn đầu chạy ngược

lại như không có chuyện gì xảy ra.

ở ghế sau, Xôlôđô và Mac Clôxki không đưa nào bảo đứa nào cùng ngoái đầu lại xem có chiếc xe nào diễn màn xiếc tương tự hay không Không. Chiếc xe xuống cầu và nhằm thẳng hướng Bronx phóng đến. Để cho chắc ăn, nó chạy loanh quanh mấy con hẻm. Xôlôđô khoái chí rút thuốc ra mời thằng tài xế, khen:

- Chạy khá đấy!

Mười phút sau, xe chạy vào một khu phố Italia nhỏ bé và dừng lại trước một quán cơm. Ngoài đường chẳng có ma nào, trong tiệm vài người khách muộn đang ăn nốt bữa. Mai cơn lo thằng tài xế sẽ vào theo, nhưng không, nó ngồi lại trong xe. Tay trung gian không nhắc gì đến thằng tài xế, mà cũng chẳng ai đã động đến nó cả. Nói chi li ra thì mang theo tài xế thế này là Xôlôđô đã vi phạm thỏa thuận rồi. Mai cơn quyết định không nói đến chuyện đó, mặc dù đã biết trước rằng sự im lặng của anh sẽ bị coi là nhút nhát, chứng tỏ anh không muốn cuộc hòa đàm này đổ vỡ.

Cả ba ngồi vào chiếc bàn tròn độc nhất giữa quán - Xôlôđô không chịu lấy bàn trong các ngăn kín. Ngoài ba người ra lúc này trong quán chỉ còn có hai thực khách.

Không biết có phải Thằng Thổ gài sẵn không đây, Mai cơn thoáng nghĩ. Nhưng thôi, chẳng sao.

Mac Clôxki hỏi :

Món ăn Italia ở đây xực có được không đấy ?

Xôlôđô tán :

-ông lấy thử món bò đi, thứ này khắp Niu York không đâu có bán.

Gã bồi duy nhất trong quán bưng đến chai vang và mở nút. Mac clôxki không uống. Thế mới lạ

Dân Irland chắc chỉ có mình tôi là thẳng tỉnh - hẳn nói.- Bao nhiêu bạc hơn đời chỉ vì ma men mà gấy, ai chứ tôi thì thấy nhiều rồi.

Xôlôđô quay sang lão đại úy phân bua:

tôi với Maik sẽ nói chuyện bằng tiếng Italia, đừng nghĩ rằng tôi nghi kị gì ông, chẳng qua nói chuyện tiếng Anh tôi khó diễn đạt hết ý mình, mà tôi thì muốn thuyết phục cho Maik nghe ra rằng tôi làm việc này hoàn toàn với ý tốt và tất cả đều có lợi nếu hôm nay ta thỏa thuận được với nhau. Xin ông đừng để bụng - không phải tôi không tin ông đâu.

Đại úy Mac Clôxki cười cười nhìn hết đứa này sang đứa khác:

- Ở cứ việc, lão đáp. - Tôi con bạn với món thịt bò và spaghetti cái đã..

Xôlôđô liền quay sang Maicon nói một tràng tiếng Xixili:

Trước hết xin anh hiểu giúp rằng tất cả những chuyện giữa tôi với ông cụ nhà anh thuần túy là chuyện công việc Tôi rất kính trọng ông Trùm Córleone, chỉ mong có ngày được cụ sai bảo. Nhưng còn một cái mà xin anh cũng hiểu cho, ông cụ nhà có những quan niệm khá cũ kĩ. Tất cả tiến lên mà cụ nhà cứ chần ngang lối. Cái việc mà tôi đang nhắm có một triển vọng lớn lao, đó là lời chào mời của tương lai, trong đó mỗi người xơi hẳn hàng bao nhiêu triệu tiền lời. Thế là chỉ vì thói sợ tóc chẻ làm tư cổ lỗ, ông nhà lại đi ngược chiều hướng chung. thế tức là cụ bó chân bó tay bọn này rồi còn gì.

Ngoài miệng, cụ bảo tùy các anh, nhưng cả cụ, cả tôi đều hiểu rằng đó chẳng qua chỉ là nói suông thế thôi. Ngoài đời, người ta buộc phải bóp hầu bóp cổ nhau ấy

chớ. tình thực cụ nói khác - buộc tôi phải bỏ một việc mầu mỡ kinh khủng. Vì tôi vốn tự trọng và không muốn trói buộc mình thành thử mới xảy ra cái chuyện ai cũng biết

là sẽ xảy ra. Xin nói thêm là tôi hành động đây có sự tán. thành tuy không.nói ra - của cả Ngũ Đại GIA Niu Yórk nữa. Riêng nhà Tattaglia thì ăn chia với chúng tôi Nếu cứ động binh đao thì nhà Córleone sẽ phải đơn độc một mình chọi cả năm nhà. Giá như cụ nhà còn mạnh, có lẽ bên các anh còn đương được. Nhưng ông anh của anh

thì, nói bỏ lối, chưa ăn thua gì so với cụ nhà. Còn tay congliori người Irland bên các anh thì sánh sao bằng Giencôrapbandando - cầu cho lão ta được yên nghỉ dưới tuổi vàng. Bởi vậy tôi mới đề nghị hòa bình, đứng ra là đình chiến. Hai bên sẽ cùng chấm dứt các hành động thù địch cho tới khi cụ nhà bình phục và có thể đích thân đàm phán. Tôi đã khuyên can và thuyết phục được cánh Tattaglia chịu từ bỏ ý đình trã thù cho đứa con út của ông ta rồi. Ta đã chung sống hòa bình. Còn trong khi mọi cái chưa ngã ngũ thì đảng nào cũng phải kiếm sống, vì vậy tôi cứ túc tắc buôn bán nhì nhằng cái món của mình đã. Tôi khuyên cánh bên các anh làm chung, cũng xin gia đình Córleone đừng ngăn cản là quý lắm rồi.

tôi thì tôi nghĩ vậy đấy. Nếu tôi không nhầm, anh được toàn quyền quyết định có chấp nhận các đề nghị của tôi hay không

Mai con cũng nói bằng tiếng Xixili:

Xin ông cho biết tỉ mỉ hơn, ông định tiến hành công việc thế nào, gia đình tôi sẽ lãnh những vai trò gì và sẽ được những gì

- Nghĩa là anh muốn tôi trình bày tỉ mỉ những đề nghị của tôi chứ gì? - Xôlôđô hỏi lại.

Mai con nghiêm giọng nói:

- Trước hết, tôi muốn có bảo đảm chắc chắn rằng tính mạng bố tôi không bị đe dọa nữa.

Xôlôđô gơ hai tay lên kêu trời:

- Tôi mà đảm bảo cái gì cơ chứ Cái thân tôi còn chưa biết sống chết lúc nào nữa là. CÓ mỗi dịp may mà tôi bỏ lỡ mất rồi. Chú đề cao tôi quá đấy, chú em. Chắc chú

không biết, chứ tôi đâu có phải là pháp sư ?

Tới đó Mai cơn đã không còn một chút nghi ngờ gì nữa - rõ ràng cuộc gặp gỡ này chẳng qua chỉ để kéo dài thêm vài hôm. Xôlôđô âm mưu giết ông già bằng được.

Khoái nhất là Thăng Thổ chưa đánh giá hết Mai cơn, coi anh là hạng bé gan. lần thứ ba, cái cảm giác mê lạnh lạnh lại như kim châm khắp người Mai cơn. Anh làm bộ đần mặt ra. Xôlôđô hỏi giật giọng.

- Gì thế

Mai cơn ấp úng nói bằng tiếng Anh:

À rượu . tôi uống hơi nhiều hay sao ấy? Xin phép vào trong kia một tí, có được không ạ?

Hai con mắt đen ngòm của Xôlôđô dò hỏi nhìn cắm vào mặt Mai cơn:

Buồn đái hả ?

Vừa nói hần vừa nửa đùa nửa thật thò tay sờ bụng dưới Mai cơn. Mai cơn làm như phật ý mím môi. Mác Clôxki buông thông:

- Không có gì đâu. Tôi mò. kĩ rồi.

Xôlôđô rõ ràng không thích cái kiểu đi đái lắt nhắt ngang đường thế này. Hần đưa mắt cho thăng ngồi bên, phướn lông mày chỉ ra phòng vệ sinh. Thăng kia biết ý chạy vào xem lại. Không có ai. Xôlôđô đành miễn cưỡng nói:

- Đi đi nhanh lên nhá? - Mũi thăng này là mũi thú, hần đã đánh hơi thấy có chuyện chẳng lành.

Mai cơn đứng dậy vào nhà vệ sinh. Anh đến bồn tiểu tiện xả một bãi cho đỡ tức bụng rồi vào hố xí, thò tay ra sau bồn nước trắng men sờ thấy ngay khẩu súng lục

mũi tù gắn bằng băng dính vào thành bồn. Clemenxa bảo rằng không phải lo chuyện dấu tay .trên lớp băng dính. Mai cơn giật ra, nhét súng vào cặp quần và cài cúc áo lại Anh rửa tay và vuốt tóc cho ướt. Sau đó rút khăn tay cọ thật kĩ vòi nước lúc này vừa đung tay vào. Xong xuôi anh bước ra.

Xôlôđô đảo cặp mắt tối sầm đề phòng, ngồi quay đầu về hướng nhà vệ sinh. Mai cơn mỉm cười:

- Bây giờ ta nói chuyện được rồi - anh thở phào nói. Đại úy Mác Clôxki hí húi đánh vật với món spaghetti thịt bò mà lúc đó người ta đã bê lên. Gã ngồi bàn kê sát tường này giờ căng người theo dõi Mai cơn lúc đó cũng thở ra.

Mai cơn ngồi vào chỗ cũ. Anh nhớ Cletnenxa dặn không ngồi xuống mà cứ thế nỏ luôn khi vừa ra khỏi buồng vệ sinh- Nhưng không biết linh tính hay vì nhát gan mà Mai cơn làm khác. Anh biết chắc rằng chỉ một hành động sai sót là ăn đạn ngay. Giờ thì anh đã yên tâm rồi, - phải, đúng là anh có sợ thật, bởi vì vừa ngồi xuống một cái thấy đỡ cuồng chân liền. lỗ mũi anh phập phồng lên xuống.

Xôlôđô chồm cả người đến. Nhờ khuất mặt bàn, Mai cơn cởi cúc áo, căng tai lên nghe Xôlôđô nói. Anh không nghe nổi lấy một tiếng. Máu đập ở mang tai thành thạch, giọng nói không lọt đến óc anh. Dưới găm bàn, tay phải anh lẩn vào cặp quần lôi ra khẩu súng. Gã bồi đến chờ Xôlôđô quay sang đặt món ăn. Tay trái Mai cơn hất đổ cái bàn, tay phải vung khẩu súng lên kê gần như sát sọ Xôlôđô, Phản ứng của Thăng thổ thật kinh người- Mai cơn chưa kịp làm gì Xôlôđô đã nhanh nhẹn lùi lại.

Nhưng Mai cơn trẻ hơn, phản xạ nhanh hơn nên đã kịp bóp cò. Không hiểu do đâu, Mai cơn tin rằng chỉ một viên đó là đủ. Vào giây chót, Xôlôđô ngoảnh lại và Mai cơn thấy rõ sự sống tắt ngóm trong mắt hần như cây nến lụi. '

Một giây sau mũi súng đã nhằm thẳng vào Mac Clôxki. Lão đại úy cảnh sát bàng hoàng nhìn Xôlôđô như người ngoài cuộc, tựa hồ việc này không dính dáng gì đến lão cả. Lúc lão đưa mắt nhìn sang Mai cơn, trên vẻ mặt, trong ánh mắt lão chỉ thấy sự bực mình cao ngạo xen lẫn niềm tin tưởng rằng thăng ranh nhút nhát kia hoặc sẽ nộp súng đầu hàng, hoặc sẽ vùng chạy. Thấy thế tay Mai cơn ghé cò mà miệng anh không kìm nổi nụ cười. Phát súng rất xoàng không hạ nổi Mac Clôxki mà chỉ xuyên qua cái cổ bò mộng của lão, lão thổ ằng ặc như nghẹn miếng bít tết, những tia máu nhỏ phun bắn ra. Rất tỉnh táo, Mai cơn nhắm mái đầu điểm bạc của lão đẩy thêm một phát nữa.

Đột nhiên, bốn bên như có màn sương hồng chụp xuống. Mai cơn quay phắt sang phía cái bàn kê sát tường. Thăng cha ở đấy ngồi im không cựa quậy. Hắn ta ngoan

ngoãn đặt hai tay lên bàn và nhìn đi chỗ khác. Mai cơn buông tay, khẩu súng trượt theo chân anh chuôi xuống sàn không một tiếng động. Cả thăng cha ngồi dựa tường

lấn gã bồi bàn đều không trông thấy anh buông súng.

Chỉ vài bước chân là Mai cơn đã ra đến cửa và nhót ra ngoài. Xe của Xôlôđô vẫn đậu nguyên bên lề đường, nhưng không thấy thăng lái đâu hết. Mai cơn ngoặt sang trái, rẽ qua góc đường. ánh đèn pha sáng lóa phía trước, và một chiếc xe cũ mèm đóng kín dửng lại cạnh anh, cửa xe bật mở, Mai cơn chui tọt vào, chiếc xe rú máy lao

đi Ngồi sau tay lái là Texxiô, nét mặt gầy góc của lão như hóa đá. .

Xong Xôlôđô chưa? - lão hỏi.

- Xong cả hai,- Mai cơn đáp.

chắc không

óc văng lung tung cả,- Mai cơn nói.

Trong xe đã có sẵn quần áo thay. Hai mươi phút sau, anh đã chỉnh chện ngồi trên mót chiếc tàu hàng Italia đang neo trên đường sang Xixili. Hai giờ sau chiếc tàu đã ra đến ngoài khơi và ngồi trong ngăn buồng tàu Mai cơn trông thấy qua cửa mạn ánh đèn Niu York lúi dẩn chập chờn như ngọn lửa hoả ngục. Mai cơn thấy nhẹ bồng. Anh đã thoát, từ giờ anh sẽ chẳng còn phải dính vào cái gì nữa. ĐÓ là một cảm giác quen thuộc, anh nhớ lại cái lần anh được lôi ra từ một hòn đảo mà toán lính thủy đánh bộ đã đổ lên trước đó. Trận đánh vẫn còn tiếp tục, nhưng anh bị thương xoàng, và được chuyển ra tàu quân y viện. Lúc ấy vẫn cái khoái cảm lâng lâng xâm chiếm cả người anh như bây giờ vậy. Phải, dầu sôi lửa bỏng sẽ bốc lên cuộn cuộn - có điều anh không còn đẩy nữa.

Ngay sáu hôm Xôlôđô và Mac Clôxki bị hạ sát, từng bót cảnh sát Niu York lệnh cho các thanh tra khu vực tất cả các sông bạc, ổ điếm, ổ bao thầu đánh cá phải đóng cửa hết cho đến khi bắt được hung thủ giết đại úy Mac Clôxki. Những cuộc vây ráp chà xát khắp thành phố. Mọi chuyện làm ăn phạm pháp đều bị dính hết.

Đến chiều, qua kẻ trung gian, Ngũ đại Gia Niu York hỏi nhà Côrleone có chịu nộp ngay hung thủ không Cầu trả lời là : việc đó không dính dáng gì đến Ngũ Đại Gia hết. Thế là sập tối, một tiếng nổ dội lên ngay cạnh khóm nhà thuộc về gia đình Côrleone một chiếc xe phóng ngang qua lối vào chẳng giây xích, chạy chậm lại và từ bên trong tung ra một quả bom rồi phóng vụt đi mất dạng. Sau đó ít lâu, hai thăng đàn em loại tép riu của gia đình côrleone bị bắn gục lúc đang ăn uống vui vẻ trong một tiệm ăn Italia bên khu Grinuych Village. Cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn của maphia

năm 1946 bùng nổ.

12. Chương 12

Giônni Phôntein uể oải khoát tay cho người hầu lui

- Mai nhá, Billi - hắn nói.

Anh người hầu da đen lom khom cúi chào, giật lùi ra khỏi gian phòng ăn kiêm phòng khách rộng thênh thang trông ra Thái Bình'dương.

Kiểu này là tối nay Giônni có khách. Khách là Sa ron Muor, một con nhỏ từ khu ổ chuột Grinuych ở Niu Yrork liều mạng khăn gói xuống Hôliút xin một vai trong bộ phim do một tay tổ có tiếng sản xuất. CÔ nàng đến trường quay và bắt gặp Giônni đang đóng phim cho lão Uônt. Thấy con bé yêu kiều, sạch sẽ lại

nhau, nên Giônni mời về nhà dùng bữa tối. Được Giônni Phôn-têin mời về nhà thì còn vinh hạnh nào bằng. .

Nghe danh Giônni hào hoa, em Sa rơn cứ tưởng anh lao hăng lắm, không ngờ anh cứ ngững ngoẵng có vẻ Nghe danh Giônni hào hoa, em Sa rơn cứ tưởng anh lao hăng lắm, không .ngờ anh cứ ngững ngoẵng có vẻ chê cái khoản bề lá bút hoa. SỐ là không phải bạ ai hấn cũng lao, lúc say thì không kể. Ba mươi lăm tuổi, bỏ một vợ một vợ theo trai, Giônni còn thiết cái gì. Thấy em hay hay thì gạ tí chơi thôi.

Trên bàn ê hề thức ăn. Giônni lạ gì các em nhai miệng để ăn diện, được ăn gỡ một bữa thì cứ gọi là mệt nghỉ. Rượu cũng tha hồ; sâm banh ướp lạnh, uytxki, cô nhắc, rồi thì đủ thứ rượu khai vị. Mọi thứ đã đâu vào đấy, Giônni chỉ còn phải rót rượu.

ăn xong hấn đưa cô bé sang phòng khách - một gian phòng rộng lợp kính nhìn ra biển. Hấn lấy cả chồng đĩa Ella Fitgiêrơn đặt lên máy hát rồi ra đệm nằm xuống

cạnh em. Hai đứa nói chuyện lằng nhằng không đầu không đũa, hết chuyện sắc đẹp lại chuyện vui buồn - có thể Giônni nhà ta mới nổi hứng.

Khoan khoan nằm dài bên em, Giônni khẽ hôn môi. Cái hôn thì em nhận, nhưng chỉ sơ sơ vành ngoài thể thôi, tiếp theo xin miễn. Mặt đại dương đập dờn ánh trăng xa.

Sao không nghe đĩa của anh? - Sa rơn nững nự hỏi.

Ai lại khoe khoang thế, mắt hay,- hấn gạt đi.

Nhưng Sa rơn vẫn nài nỉ:

- Đã đành là không khoe, nhưng chỉ mình em nghe mà không được à? Hay là anh hát em nghe vậy. Trên phim, anh hát làm khối em chết đấy thôi.

Giôuni . bật cười. Hồi nào cái khoản "anh hát tặng em này hấn đã diễn mãi rồi. Cái giọng tello của hấn cất lên là các em đã nực cả người, ông ọo giờ hết điệu bộ, mắt sáng như đèn ô tô, cứ như sắp lên phim không bằng. Bây giờ thì xin kiếu nhá ! Cả tháng nay hấn không dám thử giọng, với lại không Ôu trong nghề chẳng ai biết cái khoản phụ họa mới là cái ăn tiền, đâu phải thích hát là hát được ngay. Nghe lại giọng hát trẻ trung tràn trẻ sinh lực, phong phú, quyến rũ mới xót cả ruột, cứ như anh kếp già đầu hói, bụng phệ ngồi xem lại những hình ảnh hào hùng thuở thiếu thời vậy. Hấn thú thực :

Giọng anh bây giờ dở làm, nghe cứ nhạt như nước ốc ấy

- Người ta bảo đóng phim này anh chịu thiệt đủ điều, đúng không Anh đóng không lấy tiền à? - Sa rơn hỏi.

- Có thể thật chỉ lấy tí tượng trưng thôi.

Hấn đứng dậy rót thêm rượu cho cô bé, châm cho cô ta điều thuốc lấy trong hộp thuốc khắc chữ vàng. Sa rơn thông thả kéo khói, chiêu từng ngụm brandy. Giônni

ngồi bên, cốc hấn đầy hơn hấn - hấn cần nhiều chất men cho bốc máu.

Thật ngược đời. Thường thì phải chuốc cho các em say còn mình phải tỉnh. Nhưng hóa ra người cần bốc lại là hấn, chứ không phai các ả mèo: Đó là vì hai năm nay

Giônni đã phung phí quá nhiều sức lực, thấy em nào sạch nước một tí là chớp ngay, du dương vài hôm, tặng em một món quà rồi cho đi tầu suốt. Nhiều em đã có may mắn được cặp với Giônni Phôn-têin Chỉ thế thôi chứ yêu đương cái lỗi gì? .

Giọng hát của Ella Fitgiêrơn hấn rất thích. Hát ra hát - rõ ràng, chắc nịch nịch. Hấn hiểu giọng hát của ca sĩ này và cảm thấy một mối đồng điệu. Nằm dài trên đệm ngáy ngất hơi men, Giônni chỉ muốn hát theo, nhưng có người lạ,nên hấn lại thôi.

Thái độ của Sa rơn thật khó hiểu. Cái gì cô bé cũng ngoan ngoãn chấp nhận, nhưng vừa rời môi hôn cô ta liền cảm cốc làm một hơi rượu. Trông thản nhiên thế thôi nhưng Giônni hiểu là cô bé muốn tốp. Hấn biết tốp đi rồi. Hấn cũng nâng cốc rượu và châm thuốc hút.

- Không phải tại em không thích anh đâu. Anh dễ thương hơn em tưởng nhiều đấy? Cũng không phải em sợ hay còn bỡ ngỡ chưa quen, chẳng qua em không thấy hứng,- cô bé nói thỏ thẻ.

Anh đúng là thằng vét đĩa, phải không - Giônni hỏi đùa, xem ra không có vẻ gì thất vọng lắm làm cho Sa rơn lúng túng.

Thật ra lúc anh đang lên thì em còn bé, - cô ta nói.

- Em mê giọng hát của anh, mê anh đóng phim lắm. CỐ điều không phải lứa chứ không thì xong ngay.

Nghe vậy Giôuni liền sang số lùi. CÔ bé xinh xắn, nhí nhảnh thật. CỐ là loại gái chính chuyên, không phải dễ dàng hiến thân hay sẵn sàng nộp thuế thịt để sau này còn leo, không như bọn cứ bám kè kè bên hấn nhưng chỉ để lợi dụng chứ chẳng có tình nghĩa quái gì cả, cũng không phải làm cao để sau này đi khoe: "Giônni Phôntêin xin chết nhưng tao thềm vào?"

Giônni không bực - có lẽ hấn già rồi chẳng Càng đỡ mỗi. hấn tỉnh bơ uống rượu, mắt lơ đãng nhìn ra xa.

- Đừng giận em, Giônni. - Sa rơn thủ thỉ. - CỐ lẽ vì em hơi quê, chưa quen cái kiểu Hôliút đấy thôi.

Hấn chỉ cười vuốt má Sa rơn, kéo cái váy trùm kín đầu gối cô bé.

Giận gì mà giận, lâu lâu cũng phải ăn chay tí chứ, - hấn thân tình nói.

Thực ra hấn lại thấy may - khỏi phải giả vờ hăng máu bò đực động cởn, lăn hùng hực như trên màn ảnh, mệt lắm. Uống thêm chút nữa, hôn hít tí tỉnh nữa rồi Sa rơn đứng dậy đòi về. Giônni làm mẽ, hện:

Hện em lần khác nhé.

- Thôi chỉ tổ mắt thì giờ của anh, - cô gái đáp thành thực với lại cũng chẳng đi đến đâu: Cảm ơn anh. Mai về già còn có cái để khoe với con cháu: "CỐ lần tao với Giôuni Phôntêin Ôu với nhau gần trọn đêm mà chẳng có chuyện gì cả".

Vì tao khăng khăng không chịu, - Giôuni đùa góp.

- Đừng hòng chúng nó chịu tin, Sa rơn cười.

Giôuni hứng chí khôi hài:

- Không tin thì để anh viết cho em cái giấy chứng nhận hấn hoi nhé? CỐ gái lắc đầu cười, hấn bèn tiếp:

- Hay đùa nào không tin em cứ bảo anh, anh mắng ột chập. Anh sẽ bảo anh rượt em cả đêm mà chịu không làm gì được.

Đùa quá hóa ác. CÔ gái hơi nhăn mặt khiến Giônni biết ngay là mình quá lỗ. Nói thế thì không khác nào bảo cô người ngợm chẳng ra gì nên hấn không ham. CỐ kể lại cho con cháu nghe thì phải thêm: "Tao còn giữ gìn được là vì Giônni nó đéch thềm".

Giôuni lúng túng vỗ về:

- Đùa đấy thôi, em. CỐ phải bạ đâu ngủ đấy đâu chứ.

CỐ gì cần cứ phần cho anh biết nhé.

Sa rơn chỉ khẽ vâng rồi về.

Còn cả một đêm cô đơn dài dằng dặc. Đơn giản hơn cả là với bọn "hàng thịt như cánh Glec Uôt gọi đám đào non chịu chơi của lão, nhưng hấn lại đang thềm một chút tình người. Hấn chỉ muốn tâm tình mấy câu với ai đó mà thôi. Chợt hấn nhớ đến cô vợ cũ Virginia.

Bây giờ đã rảnh rồi, hấn có quyền về thăm mấy đứa con tí chứ. Một phần hấn cũng lo cho Viginia - cô làm sao mà đối phó nổi với bọn chim chuột cứ đeo theo gạ gẫm. Bọn này mà làm được là khoe toáng lên rằng vừa ngủ với vợ Giônni Phôntêin ngay. Tuy vậy, cho đến giờ vẫn chưa chẳng nào mó được vào cô. Chứ không như Margo!

Giônni nhắc điện thoại. Giọng Ginni hấn nhận ra ngay - kể cũng chẳng lạ. Giọng nói ấy hấn đã nghe lần đầu lúc mới lên mười, khi hai đứa học cùng lớp bốn.

- Ginni hả? - Hấn nói - Hôm nay có rồi không Ghé chơi một tí được chứ

- Được thôi CỐ điều bọn nhỏ đang ngủ, gọi dậy cũng dễ.

- Không cần - Hấn bảo.- Tôi muốn nói chuyện với cô kia.

Ginni ngáp ngừng một thoáng, sau đó mới hỏi cố không tỏ ra hồi hộp:

Cần lắm à? CỐ gì quan trọng không thể

- ờ không, - Giônni đáp. - Hôm nay vừa xong phim, tôi nghỉ, ta gặp nhau tán phét một tí cũng hay. Cô xem lại xem, nếu bọn nhỏ ngủ say rồi, tôi cũng muốn nhòm

qua một tẹo.

- Được thôi, Giônni nói. - Mừng cho anh được sắm vai ấy.

- Cám ơn, - hấn đáp. - Nửa giờ nữa tôi sẽ tới.

Đến Bevoli Hin, Giônni Phôntêin còn nấn ná chưa ra khỏi xe ngay; hấn ngồi trầm ngâm nhìn ngôi nhà mình đã từng sống. Trong kí ức hấn lại hiện lên lời BỐ Già bảo rằng ai muốn sống thế nào tùy thích. Nghe mà mê, miễn là biết dịch xác mình thích gì. Vậy hấn có biết hay không

CỐ vợ cũ đợi hấn Ôu cửa. Nhỏ nhắn, duyên dáng, mái tóc đen huyền - con bạn người Italia cũng cùng phố với hấn đây, một đứa đoan trang, đố thằng nào dám hó hé.

Ngày xưa hấn coi trọng cái đó lắm. Vậy phải chăng Ginni chính là điều hấn ước ao? - Hấn tự hỏi và tự trả lời: Không! Thứ nhất, hấn không còn ham muốn cô, cái cuồng nhiệt của hai đứa đã bị năm tháng làm nguội lạnh đi. Hai nữa, còn một điều thuộc về lĩnh vực khác mà Ginni không bao giờ tha thứ cho hấn. Tuy vậy, ít ra hai đứa đã không còn là kẻ thù của nhau nữa.

Ginni pha cà phê đem lên phòng khách cho hấn cùng món bánh ngọt nhà làm.

Nếu anh muốn thì cứ việc nằm xuống đi vắng.- cô bảo, trông anh phờ phạc quá.

Giônni cởi áo vét, tụt giày, tháo ca vát. Ginni ngồi ngay trước mặt nhìn hấn một cách nghiêm trang pha chút giễu cợt.

- Hay thật, - cô nói.

- Hay cái gì? - hấn chỗi dậy, cà phê sánh cả ra áo.

Giônni Phôntêin kể trai nhà lia mà cũng có những buổi tối trống trải nhỉ

Giôlmi cười nhần nhó:

- Giônni Phôntêin kể trai có hẹn, khốn nỗi lại bị đào đá đít Thế là lại thấy nhẹ cả người cơ chứ.

Hấn sững sốt thấy một nét giộn thoáng qua trên mặt Ginni

Bực mấy con diêm mà làm gì, - cô nói.- Bọn này màu mè làm cao đấy mà.

Buồn cười - hình như cô thực sự bực mình thấy có người cho hấn ra rề thì phải.

Kệ mẹ nó, - hấn dài giọng. - Đang chán bứ ra đây.

Cũng phải có lúc làm người lớn chứ Với lại tôi mất giọng rồi thành ra khoản các em ái mộ e cũng khó. BỐ mã tôi thì chẳng ăn ai, cô biết đấy.

Ginni chân thành cãi:

- Ngoài đời trông anh khá hơn trên màn ảnh nhiều.

Giônni lắc đầu: -

- Tôi vừa béo ra, đầu lại hói... Nói tóm lại, nếu tôi không lên nổi nhờ bộ phim này thì chỉ còn có nước đi nướng bánh pizza . Hay để tôi thu xếp cho cô đóng phim vậy, trông cô chúa lắm.

Nói vậy chứ làm gì Giônni chẳng biết cô vợ cũ của hắn giờ đây đã là một mẹ sồn sồn ba năm tuổi - Ôu Hôliút này đàn bà tuổi đó đều bị liệt vào hạng mẹ tất, dù cố giữ gìn đến đâu cũng vậy. Bọn gái non đở về đây đông quá, đứa nào cũng xinh, cũng tràn trề sức sống, đứa nào cũng hăm hở đua với đời. Lắm em đẹp muốn thót tim, phải tội nói năng ỡm ờ và quá hám danh. Đàn bà cỡ "bấm trở lên cạnh tranh sao nổi? CỐ duyên dáng, lịch thiệp, thông minh đến đâu cũng cứ phải thua tuổi trời. Vì vậy nghe Giôuni nói chuyện đóng phim, Ginni biết tổng hắn chỉ nói dài bơi thế thôi: Tính hắn thế, cứ thích nịnh đầm mặc dù chẳng cần vậy cũng đã khỏi em đeo rồi. Mở mồm là khen đẹp, khen duyên, mau mắn bật lửa cho người đẹp châm thuốc, mở cửa nhường người đẹp đi trước Với bất cứ cô nào, dù không biết tên, dù chỉ ân ái một đêm, Giôuni cũng thực lòng quý mến. Khéo chiều thế chả trách lắm cô mê.

Biết thế, Ginni chỉ cười:

Thôi xin anh đi? Chẳng phải anh đã phờn phờ tôi mãi rồi đấy sao? Suốt mười hai năm trời. Tôi còn lạ gì anh mà bốc?

Hắn thở ra, duỗi dài trên đi vắng.

Không đùa đâu, - hắn nói, - trông cô búa bổ lắm.

Ginni không đáp. Chắc hắn đang có chuyện gì đó nẫu ruột đầy trông biết ngay. Một lát sau cô hỏi an ủi:

Thế bộ phim ỏn cả chứ Liệu anh có được gì không

Giônni gạt đầu:

Phim khá lắm. Chưa biết chừng tôi còn lên lại cơ đấy Vợ được cái giải Hàn làm viện và biết khéo xoay xử thì chẳng cần hát hồng gì vẫn cứ khá như thường.

Được thế cô với bọn nhỏ chắc cũng mát mặt hơn.

- Mát thế chứ còn mát thế nào nữa, - Ginni lên tiếng.- Thế này cũng đã...

Thứ nữa, - hắn ngắt lời, - tôi còn muốn được gần bọn nhỏ nhiều hơn. Cũng phải giữ chừng mực một tí mới được. Thứ sáu hàng tuần tôi tới ăn cơm sẽ không để lỡ một lần nào, dù có Ôu xa đến đâu, dù có bận đến mấy. Rồi có dịp, tôi sẽ cố đến chơi với chúng cả thứ bảy và chủ nhật, hay đưa chúng về chỗ tôi trong các kì nghỉ. ..

Ginni đặt cái gạt tàn lên ngực hắn:

- Tôi không phản đối, - cô bảo. - Tôi không đi bước nữa để anh vẫn là bố của chúng - Giọng cô tỉnh táo, tuyệt không một chút cảm xúc nhưng mắt lại ngược lên

trần nhà. Giônni cảm thấy trong giọng nói nổi cay đắng, sự oán hận của cô đối với thằng chồng bỏ vợ bỏ con chạy theo gái để rồi sự nghiệp vụt đi. Đột nhiên Ginni nói

sang chuyện khác: - A mà đố anh biết, ai vừa gọi điện đến nào?

Giôuni không hưởng ứng trò này, hắn chúa ghét cái kiểu úp úp mở mở:

Ai?- Hắn hỏi.

- Ít ra anh cũng phải đoán một lần cho phải phép chứ, - Ginni gặng.

Hắn làm thinh.

Bố Già anh đấy, - rốt cuộc Ginni phải xì ra.

Giônni ngồi nhồm đậy, kinh ngạc thực sự:

- Lại thế nữa? CỐ bao giờ cụ nói chuyện điện thoại với ai đâu chứ Thế cụ bảo sao?

- Cụ bảo tôi động viên anh. Cụ bảo sức anh còn lên được và anh đang lên lại, miễn là có một người thân nào đó đặt niềm tin nơi anh. Tôi hỏi tại sao lại là tôi thì cụ nói tại vì anh là bố lũ trẻ. Ông già hay thế mà người ta cứ đơm đặt đủ chuyện về cụ chứ..

Điện thoại trong bếp đổ chuông - Ginni ra. CÔ cũng thuộc loại ghét têlêphôn, bắt đắc dĩ phải để dưới bếp một, phòng ngủ một, còn đâu cho gỡ hết. Lúc trở lên phòng khách, nét mặt cô lộ ra vẻ ngạc nhiên:

Gọi anh đấy, Giônni, - cô bảo.- Tôm Haghen đấy, bảo là có chuyện rất cần.

Giônni ra bếp và cầm lấy ống nghe:

Tôi nghe đây, Tôm.

Giọng Tôm Haghen đều đều:

Giônni, ông già bảo tôi đến gặp anh - phim đã làm xong, bây giờ tính chuyện tương lai là vừa. Cụ bắt tôi bay chuyến sáng. Anh đón tôi Ở llos Angeles được không ? Tôi sẽ rời Niu York lúc mười một rưỡi, xong việc về liền, khỏi sợ mất một tối vui của anh.

Bây nào, Tôm, tôi vui tối viếc gì. Anh Ở lại tôi càng mừng, - Giônni đáp. - Tôi sẽ tổ chức một chiêu đón anh và giới thiệu với anh vài nhân vật Hôlitút. - Giônni thực bụng muốn vậy. Hấn chỉ sợ BỔ Già trách hay mọi người kêu ca rằng hấn lên chân rồi, chẳng thêm nhớ đến ai, sợ mất mặt với khách sang. Nhưng Haghen từ chối:

- Tôi phải về ngay, xong lúc nào về lúc ấy. Anh đón tôi nhé?

- Được rồi, - Giônni đáp.

- Anh cứ ngồi trên xe, - Haghen tiếp. - Bảo đũa nào ra dắt tôi đến chỗ anh là được.

- Tốt.

Giônni gác máy trở vào phòng khách.

Ginni ngược mắt ra ý hỏi.

- ông già muốn giúp tôi vài việc nữa. Tôi được đóng phim cũng nhờ cụ lo đấy chứ, không hiểu cụ làm thế nào mà tài thật. Nhưng chân tình tôi không muốn cụ dính thêm vào đây nữa.

Hấn nằm kền ra đi vắng. Giônni thấy rời rã cả người. Ginni đề nghị: .

- Hay hôm nay anh đừng về nữa, cứ nằm trong phòng dành cho khách ấy. Sáng ra ăn sáng với bọn nhỏ - chứ đêm hôm thế này còn đi đâu ? Mà thực tình tôi cũng

không hình dung nổi anh sống đặng ấy thế nào ? Một mình thui thủi, hết ra lại vào mà không buồn à?

Tôi có Ở nhà mấy đâu mà lo?- Giônni đáp.

Ginni bật cười: .

- Vãn chứng nào tậc ấy. - CÔ ngằm nghĩ một. lát. - Vậy trải giường trong phòng trống cho anh nhé?

Thế phòng cô thì không được à? - Hấn gạ gẫm.

CÔ đỏ mặt gắc:

Không!

Cả hai cùng cười không chút giận nhau.

Sáng hôm sau Giông dậy muộn - nắng rọi qua rèm cửa đã cuốn lên: Thường thì đến trưa nắng mới chiếu vào đây được Hấn lớn tiếng gọi:

- Này, Ginni, còn phần bữa sáng cho tôi không đấy?

Tiếng cô từ tít đằng xa vọng đến:

- Chờ tí!

Đúng là một tí thật. CÔ lẽ mọi thứ đã sắp sẵn đâu đấy cả rồi: đồ ăn đựng trong lồng hấp khay đĩa bày đàng hoàng cho nên Giônni vừa mới bậc vài hơi thuốc đã thấy cánh cửa mở toang và hai đũa con gái đẩy cái bàn con có bánh xe vào.

Cả hai đứa đều háu khỉnh đến nhói cả tim. Hai cái mặt chó con tươi rói, những con mắt long lanh đầy vẻ hiếu kỳ và sốt ruột xem chừng hai đứa chỉ chực chạy ùa vào lòng bố. Tóc chúng dài buộc túm đuôi ngựa nghiêm chỉnh, áo dài lòa xòa cài hết cúc, chân đi giày trắng đánh vécnì bóng lộn. Chúng đứng ngây ra bên chiếc bàn để bữa sáng mà nhìn hần dập thuốc. Chờ hần vừa giang rộng vòng tay là hai đứa cùng lao bổ đến một lúc Những chiếc má mịn màng thơm tho áp vào má hần, hần cọ cái cằm chớm chớm vào chúng và thế là tiếng chí chóc rộ lên. Ginni xuất hiện trên ngưỡng

cửa, đẩy cái bàn con đến gần Giônni để hần có thể ăn mà không cần ra khỏi giường. CÔ ngồi xuống bên mép giường, rót cà phê, phết bơ lên bánh dòn cho hần. Hai đứa bé ngồi ghé dài đối diện sửa sang, vuốt tóc. Chúng lớn quá thôi - với lũ này không thể chơi ném gối hay quần nhau dưới thảm được nữa rồi. Chà khi thật, chẳng mấy nữa mà chúng sẽ lớn tướng - rồi thì cả cái lũ bọm bãi Hôliút sẽ nhau nhau bám theo à xem...

Hai đứa há mồm cho bố đút từng miếng bánh, sì sụp uống ghe cà phê của bố. Hết như ngày nào Giouuni còn theo ban nhạc lang thang đi hát, bận rộn suốt ngày, ăn

chẳng thành bữa. được về nhà lúc nào là mấy bố con lại ăn chung. Bọn trẻ khoái lắm - bây giờ sáng ăn món trưa: bít tết với khoai tây rán; tối đến mới ăn món sáng:

trứng ốp lết.

Chỉ Giuni với mấy đứa bạn thân mới biết hần thương con thế nào. Vì chúng mà lúc li dị vợ, hần ra đi không đành Lúc ấy hần đã đòi bằng được một điều: giữ quyền làm cha. Suy tính chán, hần nói toạc cho Ginni hiểu rằng hần không muốn cô đi bước nữa - nhưng không phải ghen vì cô, mà vì bọn nhỏ. Chu cấp tài chính cho cô, hần

đã lo làm sao cô CÓ lợi hơn hần nếu không nhảy vào một cuộc hôn nhân mới. Khoản bồi bịch thì cứ việc, miễn đừng dắt trai về nhà. Mà chuyện này hần khỏi phải lo. Ginni

xưa này hết sức rụt rà và cũ kỹ trong khoản trắng hoa. Bọn đào mỏ Ôu Hôliút đã đặng cay, vỡ mộng khi đổ xô vào tán tỉnh cô, toan đớp món tiền kếch xù và những

của cải hậu hĩnh mà ông chồng danh tiếng để lại cho cô. Nhưng nói lại duyên xưa thì xin miễn. Cả hai cùng không muốn vì chẳng lạ gì nhau. Ginni ghét cái thói hoang

đàng bọm của thằng chồng thấy gái là híp cả mắt, động phim với cô nào là quất cô ấy. Vả lại bọn đàn bà cũng mê hần nữa - thế thì có trời mà canh

Giờ thì mặc quần áo nhanh lên, - Ginni nói Anh Tôm anh ấy đến bây giờ kia kìa. - Đoạn cô xua bọn trẻ ra.

Giôni mặc quần áo. Từ hôm đám cưới Côuni, hai người đã thỏa thuận là hần có thể để vài bộ quần áo Ôu đây lúc nào cần thì dùng đến. Giuni nhìn hần mặc quần áo hỏi:

Từ giờ đến Giáng sinh còn có hai tuần lễ. Lúc nào sửa soạn phải tính cả anh luôn chứ

Nghe hỏi, Giouuni ngẫm nghĩ một lát. Trước nay Giáng sinh là mùa làm ăn của hần, chạy hát xô lu bù. Nhưng cứ ngày lễ là bao giờ hần cũng về với vợ con.

Năm ngoái hần bận dắt em đào sang Tây Ban Nha rồi. Năm nay không về thì đợi đến bao giờ?

Nhất định rồi, - hần đáp.- Cả Một trăm ngày Giáng sinh tôi sẽ Ôu chơi với mấy mẹ con.

Không phải ngẫu nhiên mà hần không đả động gì đến năm mới. Hần đã có lệ giao thừa kéo bạn bè đi lông bông hết đêm, chuyện đó lâu lâu không có không được, mà cô thì chẳng nên có mặt trong các cuộc phá phách ấy làm gì. ở đây hần không thấy mấy may mắn rút lương tâm.

CÔ đưa áo vét cho Giônni, phủi bụi giúp hần. Hần vốn thích ăn diện. Ginni để ý thấy hần hơi cau mặt khi thấy cổ sơ mi là không đúng cách hần thích và đôi măng sê cũng không được chỉnh - kiểu này lỡ một rồi: Ginni tùm tùm cười:

Đừng lo, anh Tôm chẳng để ý đâu: - .Cả nhà đưa hần ra xe. Hai con bé dung dăng dung dề nắm hai bàn tay, mẹ chúng hơi rút lại sau một chút. Đến bên xe, hần lần lượt nhắc bóng hai đứa lên thơm túi bụi. Sau đó hôn phốt cô vợ cũ một cái và ngồi vào xe.

Xưa nay hẳn không thích trò chia li bịn rịn. Gã phụ tá đồng thời là nhân viên quảng cáo đã lo mọi việc đầu đuôi. Lúc Giôni đánh xe về nhà thì đã có một chiếc xe thuê lẫn tài xế đã đậu sẵn Ôu đấy rồi. Ngồi trong xe là tay nhân Viên quảng cáo và một tên thân cận. Giôni dừng xe, nhanh nhẹn nhảy sang xe kia và chẳng mấy chốc cả bọn đã bon bon trên đường ra sân bay. Tay nhân viên quảng cáo. ra đón Haghen; Giônni

ngồi đợi trong xe như được dặn. Vài phút sau Tôm Haghen chạy tới bắt tay hẳn và cả bọn lại kéo nhau về nhà Giônni

cuối cùng chỉ còn hai người trong phòng khách. Cả hai đều có vẻ gượng gạo. Kể từ những ngày bị đát trước hôm đám cưới Cônni Côrleône khi Giôni bị ông Trùm mắng và cứ bị thằng Tôm cản mũi mũi, hẳn vẫn bực thằng này lắm. Haghen không thêm phân trần, và lại đổ có phân trần được. Bỗng phận y là sắm vai một cây thu lời khi người ta có việc gì oán ông Trùm thì cứ thằng consiglion mà trút hận.

- ông già phải tôi đến lo giúp anh một việc, - Haghen nói. - Tôi muốn làm dứt cho xong trước Giáng sinh luôn.

Giônni nhún vai:

- Còn việc quái gì nữa đâu. Phim thì xong rồi, thằng cha đạo diễn là đứa khá - ít ra hẳn cư xử với tôi cũng biết điều. Những màn tôi đóng toàn màn búa bổ, lão Uônt có chơi khăm cho tôi rút cũng chẳng ăn thua mẹ gì Tồn cả chục triệu bạc cho bộ phim mà đi phá có họa là điên... Nghĩa là chỉ còn chờ bọn phê bình sẽ nói thế nào khi bộ phim ra mắt nữa thôi.

Haghen dè dặt hỏi:

- Thế nào, cái giải Hàn lâm viện quả thực có nhiều ý nghĩa đối với vận mạng thằng diễn viên hay chẳng qua chỉ là trò quảng cáo tầm thường, có cũng được, không có thì thôi? - Y sực nhớ và vội nói chữa: - tất nhiên chuyện tiếng tăm thì không kể, cái đó thằng nào chả ham.

Giôuni cười khẩy:

Trừ BỐ Già. Và cả anh nữa... Không, Tôm ạ, đó không phải chuyên tầm phào đâu. Vớ được Oscar thì thằng nghệ sĩ kể như trong vòng chục năm không phải lo lụn bại. NÓ sẽ được chọn vai oách nhất, dân tình sẽ đua nhau đi xern những phim có nó đóng. Tất nhiên Oscar chưa phải là tất cả, nhưng trong đời thằng nghệ sĩ thì nó quan trọng nhất. Tôi đang có cơ khoảng được một cái đây. Chẳng phải vì tôi xuất chúng gì đâu, nhưng thứ nhất, tôi được tiếng là một danh ca, rồi nữa bản thân cái vai khá ngon. Với lại tôi chơi cũng không đến nỗi dở.

Tô-m Haghen lắc đầu: . .

- Thế mà ông già lại bảo rằng anh chẳng có hi vọng gì cả đấy

Giônni nổi cáu. gân cổ cãi:

- Anh thì biết cái gì mà cũng nói! Phim còn chưa lên, chưa chiếu thử lần nào cơ mà. Hơn nữa ông Trùm có dính dáng quái gì đến nghề kinh doanh điện ảnh đâu chứ. Anh lặn lội ba ngàn dặm đến đây chỉ nói thế thôi à ?

Hắn bực mình và uất ức suýt phát khóc. Haghen lựa lời:

- Giôni, tôi thì tôi mù tịt cái khoản điện ảnh điện iếc của các anh. Đừng quên tôi chỉ là thằng chạy cờ của ông Trùm thôi, chứ không là cái thá gì cả. Nhưng tôi với cụ đã bàn nát nước tình thế của anh rồi. ông già ái ngại cho anh, cho tương lai của anh. Cụ cho rằng hiện tại anh vẫn cần đến sự trợ lực của cụ và cụ muốn giải quyết dứt

điểm các vấn đề của anh luôn. CỐ thể tôi mới đến đây chứ - để mà mở màn, dàn xếp, cốt sao sau này mọi việc của anh đều suôn Bẻ. CỐ điều anh phải khôn ra mới được, Giônni, tự coi mình chỉ là thằng ca sĩ hay tài tử thế đủ rồi.Đã đến lúc phải vận cơ bắp lên mà lo việc lớn.

Giônni phá lên cười, thò tay rút rượu:

- Tôi mà không vớ được Oscar thì cơ bắp của tôi sẽ chẳng hơn gì bọn nhóc nhà tôi cả. Tôi đã mất giọng giá như có giọng mới nói chuyện làm gì thì làm, còn thế này... Cha tiên sư bố đời? Nhưng làm sao ông già biết tôi sẽ hựt Oscar? Nói vậy chứ chắc cụ phải biết. Cụ có nói sai bao giờ đâu.

Haghen đốt một điếu xì gà nhỏ dài:

- CỐ tin Giốc Uônt không chịu nhả một xu trong quỹ xưởng phim để hỗ trợ anh tranh giải, - y nói. - Tệ hơn nữa, lão còn bắn tin cho bọn tham gia bỏ phiếu biết rằng lão không muốn thấy tên anh trong số những đứa được giải. Mà một khi lão thất hâu bao không chịu chi cho quảng cáo và các thứ khác thì anh cầm chắc là kém cơ rồi. Trong khi đó lão lại vung tiền không tiếc để giành thật nhiều phiếu ột thằng địch thủ của anh.

Lão mua văng mạng những đứa lão cần, thằng thì bằng một chỗ làm, thằng thì lão lót, thằng thì lão thả mềo, gì cũng chơi tuốt. Mà lão làm rất ma lanh, cố không để bộ phim của lão bị thua thiệt cơ.

Giôuni nhún vai. Hấn lại rót rượu và làm một hơi cạn cốc:

- Thế thì mình toi thật.

Haghen chán ngán nhìn hấn:

Anh uống lắm thế. - y trách. - Rượu đâu có lấy lại giọng cho anh

Tự dưng Giônni hét toáng lên:

- Câm cha anh đi.

Mặt Haghen phút chốc lạnh tanh. Y không nổi giận mà chỉ nhỏ nhẹ :

- Thôi được tôi chỉ nói chuyện công việc thôi vậy.

Biết lẽ lời, Giônni cầm cốc rượu đứng dậy đi đi lại lại trong phòng:

- Xin lỗi anh, Tôm, - hấn nói. - Tôi không định nói thế Tôi cáu với anh vô lí quá. Chẳng qua tôi ức thằng Uônt khôn nạn đây thôi. Tôi chỉ muốn giết mẹ nó đi, nên lỡ lời với anh.

Không hiểu có kịch không mà giọng Giôuni nghe nghẹn ngào như có nước mắt. Hấn ném cái cốc vào vách, nhưng phần vì đuôi súc, phần vì cốc đầy, nên đụng vào

tường đã không vỡ thì chớ lại còn lăn trở lại. Hấn hùng hổ vung chân đá một phát, mồm bật kêu trời rồi cười ha hả. Hấn quay lại, ngồi xuống đối diện với Ha ghen:

- Anh biết đấy, - hấn nói, - tôi gặp may mắn, rồi tự dưng thế đếch nào lại bỏ Ginni và từ đó đụng đầu hồng đấy. Giọng mất, đĩa ế, chẳng ma nào thèm mời đóng phim. Rồi cuối cùng cả BỐ Già cũng quay lưng lại với tôi nốt, tôi phôn cho cụ, cụ đếch nghe, mò đến Niu York, cụ đếch tiếp. Lần nào cũng vậy là anh gắng đường tôi thế là tôi mới cảm anh, tuy tôi cũng biết anh chỉ làm theo lệnh cụ. Giận cụ thì bố bảo tôi cũng chả dám, đành phải cáu với anh vậy. Nhưng anh vẫn im được, tôi phục đấy. thôi thì tôi nghe lời anh để chuộc lỗi vậy. Từ nay tôi chừa rượu cho đến ngày lại giọng, chịu chưa?

Nghe Giônni thành thực, Haghen hết giận. đàn ông đàn ông ba mươi lăm tuổi đầu mà còn như trẻ con vậy, phải có cái gì ông Trùm mới nuông thế chứ. Hấn cứ làm như mất lòng Haghen thì thế nào cũng bị tổ với BỐ Già.

BỐ Già mà ghét thì hồng bét, đâm ra cu cậu mới cuống lên. Haghen thấy bực. ông Trùm đầu phải thứ người để người ngoài hót vào tai mà đang yêu hóa ghét.

Không nói chuyện đó nữa, - y bảo. - Sao chưa gì mà anh đã nản thế ông Trùm nói rằng cụ thừa sức trị được Uônt. Vậy là coi như anh cầm chắc giải năm nay rồi.

Nhưng cụ bảo với anh cái đó chưa phải đã hết đâu. Cụ muốn biết anh có đủ gan. đủ tài tự đứng ra làm phim lấy chưa?

- Nhưng cái Oscar thì cụ có kiếm cho tôi được không đã? - Giônni ngờ vực hỏi.

Haghen gắt:

ĐỒ ngu, lão Uônt chơi được, còn BỐ Già thì ngọng chặc? Được rồi, đằng nào tôi với anh cũng phải làm dứt điểm chuyện này, nên tôi sẽ nói để anh tin. Lão Uônt thì đã ăn nhằm gì với ông cụ, cụ toàn chơi những việc còn nặng kí hơn nhiều kia. Anh muốn biết cụ làm thế nào kiếm cho anh cái Oscar hả? Cụ nắm hết các nghiệp đoàn trong kĩ nghệ điện ảnh - đúng hơn là mấy đứa nấp bóng cụ nắm - tức là tất cả hoặc hầu hết những đứa sẽ trao giải rồi. Lẽ tất nhiên anh phải có gì trội lên, phải xứng đáng được quyền tranh đua với bọn khác mới được.

ông già thừa sức lo cho anh, cứ tin tôi. Còn như cụ cũng buông xuôi thì anh đừng mơ làm gì ệt.

Cứ cho là tôi tin đi, - Giôni vắn vẹo. - Cho là tôi đủ sức và dám liều làm phim đi - nhưng tôi lấy đâu ra tiền. Thằng nhà băng chó nào dám bỏ vốn cho tôi vay?

Làm phim phải tốn hàng triệu bạc chứ ít à

Haghen nói khô khan:

- Vớ được Oscar xong anh hăng tính làm ba bộ phim ra mắt cái đã. Đào kép, chuyên viên phải là nhất nước, tóm lại là đủ lệ bộ từ trên xuống dưới. Cứ làm sao đủ dùng để ra được từ ba đến năm phim.

- Anh không diên đấy chứ - Giônni nói. - Anh biết phải cần bao nhiêu không Khoảng hai chục triệu..:

- Lúc nào cần tiền cứ bảo tôi, - Haghen đáp tỉnh khô. - Tôi Sẽ Cho tên một nhà băng Ôu California để anh đến vay vốn. Anh đừng lo, làm phim thì thiếu gì đứa chi

tiền. Anh cứ đứng thủ tục mà vay, lập luận cho hẵn hoi tóm lại, cứ cung cách làm ăn thông thường mà làm.

Người ta sẽ đáp ứng yêu cầu của anh. CỐ điều trước hết phải bảo qua tôi, cho tôi xem các tính toán, trình bày tôi nghe những dự định của anh. Chịu chứ

Giônni ngồi im một lúc lâu rồi khẽ hỏi:

Còn điều kiện thì thế nào

Haghen tùm tùm:

-anh muốn nói rằng có cần nhờ anh để đổi lại hai chục triệu anh vay không chứ gì? CỐ đấy. - Y dừng lại chờ, nhưng Giônni vẫn nín thính. - Nói thế chứ cũng không có gì khó nhọc hơn những cái anh sẽ làm nếu đích thân ông Trùm nhờ đến đâu.

- Nhưng anh biết đấy, - Giôni chặn trước, - nếu là chuyện động trời thì phải đích thân BỐ Già nói tôi mới được Nghĩa là anh hay Xônni nói chưa đủ đâu.

Haghen cười. Không ngờ thằng này cũng tinh đòn đẩy Thì ra Giôuni cũng là đứa có đầu óc. Hẳn hiểu rằng, vì thận trọng và vì quý thằng con đỡ đầu mà ông Trùm không bao giờ đòi hỏi Ôu hẵn những chuyện liều lĩnh không đâu, chứ thằng Xôuni thì dám đấy. Haghen trấn an ngay :

- Về khoản này anh yên tâm. Tôi với Xônni đã có nghiêm lệnh của ông già cấm không được lòi anh vào những vụ tai tiếng nếu nhờ có làm sao. Cụ thì càng không bao giờ. Đây là tôi muốn nói đến những chuyện nhờ vả mà cam đoan với anh rằng chưa kịp nói ra anh đã làm trước rồi kia. Thế nào, chịu không .

Giônni cười: “Chịu!”

- Còn thế này nữa. - Haghen tiếp. - ông già tin anh lắm. Cụ bảo anh là thằng tháo vát nên nhờ anh thế nào cũng có lời - cả nhà băng lẫn cụ. Tức là Ôu đây ông già

cũng tính cả rồi đấy, anh chớ có quên. Đừng có vung tiền bừa bãi. Dù anh có là con đỡ đầu của ông già thật, nhưng hai chục triệu là một món lớn. ông già phải ề cổ ra mới kiếm được cho anh đấy .

Anh bảo cụ cứ yên tâm, - Giônni nói - Cái hạng Giốc Uônt mà còn là đầu nậu của nền điện ảnh thế giới thì bọn mình cũng thừa sức.

Thì ông già cũng bảo thế, - Haghen tán thành. - Còn bây giờ anh bảo đứa nào đưa tôi ra sân bay được chứ, Cái gì cần nói, tôi đã nói cả rồi. Bao giờ đến lúc làm hợp

đồng anh muốn lấy vài luật sư, vụ này tôi không nhúng tay vào đâu đấy. Có điều trước khi buông bút kí hợp đồng nhớ cho tôi xem qua một lượt: À này, chuyện cạ xát với các nghiệp đoàn anh khỏi phải lo. Cái đó sẽ giảm ít nhiều chi phí ối bộ phim, bởi vậy anh đừng tính khoản này vào làm gì.

Thế có cần đưa anh kiểm soát lại cái gì nữa không? Như kịch bản, đạo diễn hay tài tử chẳng hạn?

- Thôi, đó là việc anh lo. Chỉ một người có quyền phản đối gì đó mà thôi - đấy là BỐ Già. Nếu có thì cụ sẽ nói thẳng với anh. Nhưng tôi không tin là cụ sẽ phản đối gì đâu Chuyện phim phọt. cụ không thạo, vả lại đã tin cậy ai điều gì là chẳng bao giờ cụ can thiệp vào nữa.

Hiểu rồi... - Giônni đáp. - Còn ra sân bay thì tôi đưa anh đi. Nhờ anh chuyển lời tôi cảm ơn ông già nhé. Nhỡ ra tôi gọi điện thoại cũng xong, nhưng khôn nổi cụ có

dùng điện thoại bao giờ đâu. Nhưng tại sao thế nhỉ?

Haghen nhún vai:

Cụ hầu như không dùng đến điện thoại. Cụ không muốn chúng nó ghi lại, kể cả những chuyện vợ vẫn không đâu Nhớ ra bị lắp ghép linh tinh thành chuyện khác thì phiền. Tôi thì tôi nghĩ là vì thế. Điều duy nhất mà cụ luôn luôn kị là để cho các nhà chức trách bố trí được những bằng chứng chống lại cụ. Thành thử cụ phải cẩn thận - có thờ có thiêng, có kiêng có lành mà.

Hai người lên xe và Giônni đánh ra sân bay. Haghen tự nhủ xưa nay y đánh giá thấp Giônni Phôntêin. Hóa ra thằng này cũng đáng gờm đây. Mới thế mà hấn đã bắt được vợ ngay - ví dụ như cái việc hấn xằng xái đích thân đưa Haghen ra sân bay chẳng hạn. Chỉ một tạo nhĩ ý thôi - không phải vô cớ mà bao giờ ông Trùm cũng coi trọng chuyện ân tình. Hấn còn là đứa thành thực và biết phục thiện, thế thôi chứ đâu phải hấn sợ gì mà xin lỗi. Hấn vốn ngang tàng và chỉ vì thế mà hay có chuyện với các ông chủ và cả các em nữa. Ngay cả ông Trùm là BỐ Già hấn mà hấn cũng không sợ. Chỉ hai đứa .- hấn với Mai cơ - là không sợ ông mà thôi.

Haghen thấy gần hấn hơn. Đàng nào hai đứa còn phải làm việc với nhau nhiều trong mấy năm tới. Bây giờ Giônni còn phải qua mấy kì sát hạch nữa - thử tài phán đoán. Hấn phải giúp ông Trùm một việc, nhưng việc gì thì ông cấm nói, không hề nhắc đến nó như một điều kiện của giao kèo. Không biết Giônni Phôntêin có đủ nhanh trí tự nghĩ ra xem điều kiện đó là gì mà không thấy ai nhắc đến.

Thả Haghen Ôu lồi vào sân bay y từ chối phát lời đề nghị của Giônni cùng ngồi lai rai đợi máy bay, Giônni quay xe về nhà Giuni.

Thấy hấn về, Ginni lạ lẫm. Giônni hiểu chuyện vừa nói quan trọng đến mức nào, có lẽ nó sẽ thay đổi cả cuộc đời hấn cũng nên. Từng là một ngôi sao thế mà mới ba năm tuổi hấn đã xuống dốc. Dù có được giải Oscar đi nữa nhưng mất giọng rồi còn non nước gì? Một thứ tài tử hạng nhì không tiền, không tài? Giá hấn là ông chủ lớn thì con bé hôm qua đâu đã chịu buông hấn ra? Bây giờ thì nhờ BỐ Già, hấn có thể vay vốn làm ăn, rồi hấn sẽ là ông chủ lớn như ai. Chưa biết chừng, hấn còn là ông hoàng Hôliút, một thứ ông Trùm nữa ấy chứ. Giônni mỉm cười - hấn thấy vui vui.

Ở chơi với vợ cũ một tuần hay một tháng cũng hay. Hàng ngày dắt bọn trẻ con đi chơi, đến thăm ai đó trong đám bạn bè, chỉnh đốn lại mình - chừa rượu, chừa thuốc.

Lúc ấy không chừng giọng hấn sẽ vững lại cũng nên. Có giọng lại có BỐ Già giúp tiền thì hấn vững như bàn thạch.

Và cái sức mạnh ấy sẽ không tùy thuộc Ôu chỗ các giấy thanh đới và cảm tình của công chúng chắc ăn đến mức nào. Tiền bạc và quyền lực - một thứ quyền lực đặc biệt, rất đáng ước ao - đó là nền tảng cho sức mạnh của hấn.

Phòng ngủ dành cho khách đã được dọn dẹp sẵn chờ hấn. Như vậy là ngay dưới một mái nhà hấn và Ginni vẫn cứ ngủ riêng. Bọn viết báo về điện ảnh sân khấu cũng như dân chúng hâm mộ cứ một mực đổ tội cho hấn bỏ vợ. Người ngoài làm sao biết được- chỉ hai đứa biết với nhau mà thôi - rằng chính Ginni mới đáng trách trong chuyện bỏ nhau này.

Ngay cả những khi tên tuổi hắn đã sáng chói trên sàn diễn cũng như trên màn bạc Giônni cũng không hề nghĩ đến chuyện bỏ vợ. Hắn dân Italia nòi, có thể nói là cũ người nữa là khác. Nghề của hắn bắt buộc phải huê tình một tí, nhưng nghĩa vợ chồng hắn coi nặng lắm. Trông hắn dài cẳng, đẹp trai, mà đã tưởng hắn máu gái lang chạ léng phéng là bé cái nhảm. Hắn, nói nôm na là bệnh to tim. Giônni thích những em hiền lành rụt rè như chưa bén hơi đàn ông bao giờ, hoặc ngược lại những em trông ngổ ngáo bạt mạng nhưng thực ra thấy đàn ông là đã rúm cả người lại.

Ginni bưng cà phê và bánh ngọt lên đặt trên cái bàn dài Ôu nửa bên gian phòng dùng làm chỗ tiếp khách.

Giônni kể sơ sơ cho cô rõ chuyện Haghen hứa giúp hắn vay vốn làm mấy bộ phim. Tin này làm lòng cô xáo động hắn sẽ lại lừng danh? CÔ không ngờ nổi ông Trùm Còrleone trên thực tế quyền năng đến đâu và không thể đánh giá hết tính chất bất thường của một sự kiện như việc Haghen cất công từ Niu York đến. Giônni còn nói thêm rằng ngoài ra Haghen còn khuyên hắn mấy điều về phương diện pháp lí nữa.

Sau chầu cà phê, hắn cho biết sẽ làm việc hết tối nay: phải gọi điện cho các nhân vật cần thiết, phải vạch hướng làm ăn: "Một nửa những thứ tôi kiếm được trong

vụ này là cho bọn nhỏ" hắn nói. Đáp lại, Ginni mỉm cười đầy hàm ơn và lúc ra còn hôn hắn.

Trên bàn viết, những điều thuốc hắn ưa thích đã chờ sẵn trong hộp kính có khắc tên: một hộp thuốc có đệm giữ ấm đựng đầy những điều xì gà Cuba đen nhỏ, dài

như cây bút chì. Giônni ngồi lại cho thoải mái và vợ ông điện thoại. Những ý nghĩ quay cuồng xáo trộn trong đầu. Việc đầu tiên là hắn gọi cho tay nhà văn, tác giả cuốn sách một dạo làm xôn xao dư luận, được lấy làm cốt truyện bộ phim vừa quay xong. Tay nhà văn cỡ tuổi hắn- tay này đã phải vượt một chặng đường chông gai trước khi thành danh, nhưng bây giờ tên tuổi anh ta đã chấn động trong làng văn rồi. Anh ta mò đến Hôliút, chắc mẩm Ôu đó mình cũng ít nhiều có giá, nào ngờ, giống như phần lớn các tác giả khác, anh ta đắng cay hiểu ra rằng mình chẳng qua cũng chỉ là loại bèo bọt nhẹ cân. Một lần trong bữa tiệc do Hội đồng thành phố tổ chức Giônni đã chứng kiến một màn nhục nhã ê chề của anh ta. Một em đào nổi tiếng trâu bò nhận lời giải sầu cho tay nhà văn tối đó - dĩ nhiên là luôn cả đêm. Ngờ đâu lúc ngồi vào bàn thì em lại bị một thằng ấm ở mới tập tọng đóng phim hề khêu mắt, bỏ chàng văn sĩ lừng danh ngồi trơ mắt ếch. Nhờ vậy tay nhà văn mới có được khái niệm dưới trên trong bảng thứ hạng của Hôliút. Viết được cuốn sách được cả năm châu truyền tụng chưa là cái đỉnh gì nhé? Á đào chớp bóng không chút đắn đo đá đít anh ta mà theo một thằng chíp hôi nhếch nhác chẳng ra gì chỉ vì thằng kia có thể ngó ngoáy được những núm nút cần thiết trong guồng máy kĩ nghệ điện ảnh...

Giờ đây Giônni Phôn-têin lại gọi điện đến Niu York cho tay nhà văn - làm như để cảm ơn cái vai tuyệt vời có thần nói là viết riêng cho hắn kia. Giônni tán vung thiên địa, hót như khướu, sau đó mới giả vờ vô tình hỏi xem cuốn tiểu thuyết mới đã viết tới đâu và nói về cái gì Trong khi nhà văn đang kể con cà con kê các tình tiết của một chương gay cấn nhất, Giônni đột xì gà rồi chọn một lúc thuận tiện uốn lưỡi đưa đẩy

Lúc nào xong mà được ngó qua một tí thì thú phải biết. Hay là gửi tôi xin một bản nhé? Nếu thấy hợp, có lẽ tôi sẽ lấy đấy tôi chơi sòng phẳng chứ không như tuồng Uôn-t đâu.

Nghe cái điệu vồ vập .của tay nhà văn, Giônni biết ngay anh chàng bị Uôn-t bắt chẹt, thí cho chẳng được bao nhiêu. Hắn còn hẹn sau dịp nghỉ lễ sẽ lên Niu York, hai người sẽ chén chú chén anh với nhau một bữa xả láng chơi.

Sau đó Giônni gọi sang tay đạo diễn dàn dựng và tay quay bộ phim mới ra lò. Sau khi dặn họ giữ kín cho - với cả hai người hắn đều nói hệt như nhau - biết Uôn-t bài xích hắn mà họ vẫn tận tình giúp đỡ và xử tốt với hắn thì thật quý hóa quá, hắn biết ơn họ lắm lắm. Từ nay coi như bằng hữu, có chuyện gì họ cứ tin cho hắn biết, bất cứ lúc nào.

Khó nhất là với lão Uôn-l. Giônni luôn mồm cảm ơn lão đã tạo cơ hội cho hắn sắm một vai tuyệt vời và hắn sẽ rất sung sướng nếu còn được cộng tác với lão.

Cứ để lão chẳng biết đường nào mà lần. Xưa nay Giônni có lơu thẹo lấu cá bao giờ đâu...Vài hôm nữa Uôn-t sẽ tha hồ mà há hốc mồm ra, và sau cú điện thoại này,

chắc lão sẽ tức hộc máu- Giônni Phôn-têin cũng đang muốn vậy.

Xong ngần ấy việc Giônni ung dung ngồi hút thuốc.

Ồu bần bên có chai urytki, nhưng nhờ hứa với Ha ghen là sẽ tự kiểm chế rồi nên đành cố nhịn thêm. Còn phải bỏ cả thuốc lá nữa là khác. Chưa chắc bỏ rượu, bỏ thuốc

mà đã lại giọng, nhưng dù sao cứ nhịn là hơn, nhất là sắp làm ăn lớn nữa.

Lúc này, khi ngôi nhà đã chìm trong yên lặng - khi cô vợ cũ đã ngủ, những đứa con gái xinh xẻo của hắn đã ngủ,- rốt cuộc Giônni mới cho phép mình ngoái đầu nhìn lại cái thời kì thâm trầm trong cuộc đời hắn, những ngày hắn đùng đùng bỏ vợ, bỏ con mà theo lấy một con đi làm con vợ hai. Đàn bà như nó thì tẻ hết nước hết cái,

nhưng nó cũng có điểm hay. Giônni mỉm cười một mình.

Cuộc đời hắn không bao giờ nặng nề vì lẽ đó. Hắn không bao giờ để bụng thù đàn bà. Thật ra cũng chẳng có gì mà thù họ, dù là cô vợ đầu, con vợ điểm hay các ả nhân tình. Cả cô bé Sa rơn Mươ vừa cho hắn rút hôm qua để ra về làm cao cũng vậy.

Đời hắn đã từng theo ban nhạc rong ruổi khắp nước, sau đó nhảy sang hát trên đài, sau nữa đóng phim ca nhạc và thành minh tinh màn bạc. Và trong suốt thời gian đó, hắn thích sống thế nào thì sống, 'tha hồ thoải mái, tha hồ bỏ bịch. Tuy vậy, đối với gia đình, hắn vẫn trước sau như nhất. Nhưng một hôm hắn gặp Margo Aston - cô đào sẽ thành vợ thứ hai của hắn - và thế là hắn đắm lú lẫn, phát điên phát rồ. Tất cả đều ra ma : công việc, tiền đồ, giọng hát, tổ ấm gia đình. cho đến ngày hắn chỉ còn tay trắng.

Vốn là đứa hào phóng, biết điều, lúc li dị Ginni cần gì hắn cho hết. Hắn chia đôi lợi tức để nuôi hai đứa con gái. Kiếm được tí nào, hắn cũng dành một phần cho các

con. Đạo còn Ồu với vợ cũ, hắn đã làm quá chức phận thằng chồng: sẵn tiền, họ hàng bên vợ cần gì, không bao giờ hắn từ chối. Ngay bạn bè cùng học với vợ, hắn

cũng giúp tận tình. Hắn không thích lên mặt danh ca, rất ngại hát, sợ bà con cho là làm mẽ, thế mà đám cưới hai cô em vợ, hắn cũng nhắm mắt hát giúp vui. CÓ thể

nói đối với vợ cũ, cái gì hắn cũng chiều, trừ cái khoản để cho vợ xỏ mũi!

Rồi khi đã xuống tận đáy cuộc đời, khi đã không còn hi vọng tìm được việc gì trong điện ảnh -hắn đã không hát được, mà con vợ hai lại đi ngủ lang khắp thiên hạ

- một tối kia, chán chường không còn thiết gì nữa hắn đã mò về với Ginni và bọn trẻ vài hôm. Nói trắng ra là hắn đã quì gối đầu hàng cô vợ. Hôm đó hắn đã nghe lại một đĩa hát của mình - nghe mà ghê. Hắn chửi bọn thu âm cố tình phá hắn, nhưng dần dần hắn hiểu ra rằng đó là hắn nghe giọng hát của chính mình không hề mông má. Thế là hắn đáp luôn cái đĩa mẫu và hủy hết những cuộc công diễn sắp tới. Hắn xấu hổ đến nỗi từ đó trở đi không bao giờ hắn hát, trừ lần hát đôi với Ninô trong đám cưới của Cônia Côrleone.

Hắn chưa quên về mặt của Ginni khi cô đón nhận cái tin về tai họa vừa ập xuống đầu hắn. Nó chỉ thoáng qua trên mặt cô giây lát, nhưng chỉ giây lát đó thôi cũng đủ để hắn nhớ trọn đời. Một vẻ mặt hả hê, cay độc...

Từ giờ phút ấy hắn thôi không xỉ vả mình vì đã để Ginni bơ vơ nữa. CỐ sống cố chết giữ quyền làm cha, song ngay cả trong ý nghĩ, hắn không bao giờ có ý định sẽ nổi lại

với cô và hắn cũng chẳng giấu diếm cô điều đó. Giônni chấp hết. Nói gì vợ ,cả mấy con nhân tình hợp rơ với hắn nhất mà khi nghe tin Giônni mất giọng cũng còn đắc chí ra mặt cơ mà. Hắn thử lần lượt ba ả thì cả ba ả trước sau cũng đều tàn nhẫn như nhau, mặc dù mới đây còn thăm thiết mặn nồng và nhờ cậy, xin xỏ, nhận quà tặng của hắn cả thảy đến trăm ngàn mỗi ả.

ĐÓ là thời gian Giônni phải suy ngẫm và có thái độ về lòng dạ đàn bà. Nghĩ là vừa phải tin yêu, không thù oán, vừa phải theo gương hầu hết bọn tay tổ ở Hôliút là thấy gái đẹp phải ra tay bắt liềm. Phải lợi dụng quyền thế tiền bạc để thỏa mãn dục tình nhưng cũng sẵn sàng đá đít các em không chút vấn vương. Đàn bà là thế cả mà

Biết vậy, nhưng Giônni không thể không yêu, không chiều, bệnh to tim mà. Biết lòng dạ đàn bà phản trắc, nhưng thiếu đàn bà, Giônni không chịu được, cứ như mất mát cái gì. Thôi đành vậy, cứ yêu, dù thể nào hấn cũng còn được tự do, không bị trói buộc gì hết. Theo đà sa đọa của mình, rút cuộc Giônni trở nên chai sạn, lì lợm trước sự đau khổ của đàn bà do chính hấn gây ra.

Hấn mệt rã - đã đến lúc phải đi nằm nhưng một mẩu quá khứ cứ lộn cộn trong tiềm thức mãi không chịu buông tha - đó là lần hấn hát với Ninô Valenti. Và hấn chợt hiểu ra việc gì chắc chắn sẽ làm vừa lòng Don Côrleone. Hấn nhắc máy và xin nói chuyện với Niu York. Thoạt tiên, hấn gọi cho Xônni Côrleone để hỏi số điện thoại của Ninô. Sau đó, hấn gọi cho thằng bạn nổi khổ Nghe giọng, biết ngay Nincô lại đang chệnh choáng như mọi bận.

Ninô, mày xem có sang đây làm ăn với tao được không Giônni bảo gã. - Đến đây đi, tao đang rất cần một thằng tin cần.

Ninô vẫn đùa cợt như mọi khi:

- Làm với mày hả? Mày lấy gì mời chài tao đây. Làm xe tải cũng không đến nổi rách, các bà chủ dọc đường lại khéo chiều - cứ việc ghé vào tâm tình một ghít - ấy thế mà mỗi tuần xơi ngon trăm bạc đấy.

Trước hết, tao có thể hứa ày mỗi tuần năm trăm, các thêm hai đào chớp bóng cho khoản tâm tình,- Giônni đáp .Sau Chưa biết chừng lâu lâu có khách tao lại ày hát nữa đấy.

Được Ninô nói, - để tao nghĩ xem. Cho tao khát ít lâu để bàn với lão luật sư, bảo qua thằng giữ tay hòm chìa khóa và thằng canh ti hùn vốn xem sao đã nhé?

- Đừng có vớ vẩn, Ninô, - Giônni nghiêm giọng. - Tao cần mày, hiểu chưa. Mai đáp máy bay sang đây mà kí hợp đồng riêng, thời hạn một năm, năm lít một tuần. Rồi nhờ mày nằng mặt bỏ tao mà buộc tao phải đuối thì ít ra mày cũng còn một năm lương bồi thường trong túi xài tạm. Chịu chưa

Im lặng một lúc lâu. Lần này Ninô hỏi lại bằng giọng đã tỉnh táo hấn:

- Bây, mày nói đùa hả, Giônni?

- Không đâu, chú em - Giônni đáp, - tao nói thật đấy. Mày đến gặp tay quản lí của tao ở Niu York, hấn sẽ đưa vé máy bay và tiền ày. Sáng mai tao sẽ gọi cho

nó trước tiên, rồi khoảng trưa mày đến. Được không ? Tao sẽ ột đưa nào đó ra máy bay đón mày.

Trong ống nghe lại im lặng, sau đó là giọng Ninô,

não nề , ngờ vực :

- Được rồi, Giônni.

Chẳng còn thấy vẻ vui nhộn của thằng say đâu nữa.

Giônni cúp máy đi ngủ . Từ ngày đập đĩa hát đến giờ, chưa lần nào hấn cảm thấy phần chấn như vậy...

13. Chương 13

Ngồi trong gian phòng rộng mênh mông của xưởng ghi âm, Giônni Phôn-têin lúi húi tính các khoản chi phí trên trang sổ tay màu vàng. Các nhạc công lục tục kéo đến - toàn bạn bè hấn quen từ ngày mới tập tọng hát trên sân khấu nhạc Jazz. Nhạc trưởng, một tay có tiếng trong làng nhạc nhẹ - một trong số vài người ít ỏi tỏ ra cảm thông với hấn lúc hấn gặp vận bí, chia các bản nhạc và dặn dò đám nhạc công. Nhạc trưởng tên là Etdi Ninx. ông ta đang rất bận, chỉ vì cố nhân mà ông ta mới nhận lời ghi âm lần này, coi như làm ơn.

Ninô Valenti ngồi gõ dương cầm vung vít, chốc chốc lại làm một hơi urytxki có đá trong chiếc cốc cao. Giônni cứ mặc kệ, hẳn biết có hơi men Ninô hát vẫn chẳng thua

gì lúc tỉnh, hơn nữa hôm nay không cần gã trở hết tài.

Etdi Ninx đã soạn riêng cho gã này hòa âm mấy khúc dân ca Italia và Xinli cổ và dựng màn đối đáp vui nhộn mà Giônni đã hát chung với Ninô trong đám cưới Cônni

Côrleone. Giônni biết ông Trùm rất mê dân ca và quà Giáng sinh cho ông thì chẳng gì bằng một ca hát thể này - có thể hẳn mới mất công ghi nó chứ. Ngoài ra linh cảm còn nhắc bảo hẳn rằng đĩa hát này sẽ bán chạy - triệu bản thì không đến nhưng chắc cũng khá. Lại nữa, hẳn còn đoán ra ông Trùm muốn gì ở hẳn - muốn hẳn gây dựng cho Ninô để trả cái ơn ông giúp. Nói gì thì nói, Ninô cũng là con đỡ đầu của ông Trùm cơ mà...

Giônni bỏ cuốn sổ tay màu vàng xuống ghé ra đứng cạnh dương cầm.

- Thế nào, đồng hương - Hẳn hỏi.

Ninô ngược nhìn hẳn, cố rặn ra cười. Thấy rõ gã đang hồi hộp. Giônni cúi xuống vỗ vỗ lưng gã:

Đừng ngại. CỐ lên rồi tao sẽ dắt ày một em xuy nhất Hòliút chơi. .

Ninô nốc một hơi urytxki.

Em nào? - Gã lụ lụ. - Phò hay phạch

Bây, đình Đan cần tó. Bảo đảm hết xảy.

Cu cậu sướng mê, nhưng còn vờ vịt hỏi lại:

- Chứ bốp không có à?

Bây giờ dàn nhạc êm ả bắt vào khúc dạo đầu màn tạp ca. Giônni căng tai ra nghe. Etdi Ninx chơi nhạc đệm theo phối âm riêng. Sau đó mới ghi thử. Vừa nghe, Giônni vừa ướm trước từng câu ca giọng thể nào, nhảy từ bài này sang bài kia thể nào: Hẳn biết giọng hẳn không kéo được lâu - nhưng không sao, chủ yếu là Ninô hát, hôm nay hẳn chỉ bám theo thôi. Dĩ nhiên đoạn hát đối thì không kể, - phải giữ giọng cho nó mới được.

Hẳn lòi Ninô dậy và hai người ra trước micrô. Mới đầu Ninô ngắc ngứ, làm lại lại hụt. Mặt gã lấm tấm đỏ lên vì bối rối. Giônni hỏi đùa:

- Định cò cưa hả? Muốn ăn khoản vượt khoán hay sao đấy?

- Không có mandolin nó cứ làm sao ấy, - Ninô lừ lừ.

Giôuni nghĩ ngợi một lát:

Mày thử cầm cốc rượu xem nào, - hẳn đề nghị, - Cứ tự nhiên như đang đánh chén ấy.

Thế mà ăn tiền, tuy cứ hơi tí Ninô lại nốc. Giọng gã không vì thế mà dở đi. Giônni hát cầm chừng, không cố hết sức. Ninô kéo càng, còn hẳn chỉ nương theo, thêm thắt tí hoa lá xung quanh âm điệu chính. Hát kiểu ấy thích thú nổi gì, thế mà Giônni lại rất đắc chí với nghệ thuật ra giọng của hẳn. Mười năm ca thuê hát mượn có phải vớt đi đâu.

Đến màn đối đáp để kết thúc bài hát, Giônni mới lên hết cỡ khiến cổ họng hẳn sau đó cứ còm cộm. Màn này nghe mê li quá, xuyên thấu cả những trái tim chai sạn của cánh nhạc công già giờ - một chuyện năm thì mười họa mới có. Đám nhạc công cọt vỹ, bấm phím, dậm chân thành thịch thay cho vỗ tay. Tay đánh trống khua một hồi nảy lửa tỏ ý khen ngợi.

Cả bọn vừa làm, vừa nghỉ, vừa bàn bạc suốt bốn tiếng liền. Trước khi về Etdi Ninx đến trước mặt Giôuni nói khẽ :

Nghe được đấy, chú mày. CỐ lẽ cậu đủ sức chơi một màn xô lô nữa đấy. Vừa hay tôi đang có một bài mới - hợp với chú mày không chịu được.

Giôuni lắc đầu:

- Không xong đâu, Etdi. Một hai tiếng nữa giọng tôi lại vệt đục ngay đấy mà, nói còn không ra hơi hướng hồ hát... Anh nghĩ sao, liệu có phải ghi lại nhiều không?

Etdi trầm ngâm:

Bảo Ninô mai đến đây, - ông ta nói. - CÓ mấy chỗ hỏng, có đoạn hát không đạt, nhưng tôi không ngờ Ninô hát khá thế. Còn cậu thì chỗ nào tôi chưa ưng ý đã có

bọn thợ nó mông má cho. Cậu không phản đối chứ

Ồ không, - Giônni đáp. - Bao giờ nghe thử được đấy?

- Mai, để tối tối một tí, - Etdi nói. - Cậu muốn nghe tại nhà chứ

Hay lắm, - Giônni đáp, - Cám ơn anh, Etdi. Thế thì mai nhé!

Đoạn hấn nắm khuỷu tay Ninô và hai đứa về. Về nhà hấn chứ không phải nhà vợ. Đã xế chiều, Giônni bắt Ninô đi xối nước và ngủ một tí cho tỉnh rượu. Đêm nay có tiết mục hấp dẫn, phải tỉnh như sáo sậu mới được.

lúc Ninô dậy, Giônni dặn gã:

- Đêm nay có buổi gặp mặt của Hội CỒ hồn. Trong Hội thiếu gì các đào xiên thượng thặng, mà khán giả hằng ái mộ. Những tâm hồn cô đơn mà phải có các cuộc họp mặt tìm bạn chứ. Các đào toàn loại cứng cựa cả rồi, lại có tên tuổi nữa, nên không thể cặp bầy cặp bạ được.

có mót đến đâu cũng phải đợi những buổi họp mặt kiểu này.

Giọng mày làm sao thế? - Ninô hỏi.

Giônni lúc ấy vẫn như nói không ra hơi. Hấn đáp:

- Mỗi lần hát xong tao đều thế cả Dĩ nhiên bây giờ tao không thể hát quanh năm suốt tháng được. Nhưng không sao, chỉ vài bữa là khỏi thôi.

Ninô trầm ngâm hỏi lại:

- Chết cha mày rồi, hả?

Giôuni nhún vai:

Này, Ninô, đêm nay mày uống vừa vừa thôi. Mày phải cho lũ cô hồn kia biết thằng bạn đồng lương của tao không phải yếu máy chứ. Mày phải hăng máu vệt vào Mấy con mẹ này trong làng phim là mạnh cánh lắm, biết đâu chúng nó sẽ kiếm ày một chân. Cứ cho các mẹ mê toi là ăn tiền.

Can ngăn cũng vô ích, Ninô vẫn làm cạn một cốc ượutxki. Sau đó gã hỏi:

- Tao thì lúc nào chả hăng. Nhưng có thật mày giới thiệu đình Đan cho tao không đấy.

- Sao lại không - Giônni đáp. - Cứ yên chí!

Hội CỒ hồn là một hội có thật, một thứ cầu lạc bộ dành riêng cho đào kép có máu mặt ở Hòliút. Mỗi tuần Hội họp mặt một lần vào tối thứ sáu ở nhà Roy Mạc En roi, phát ngôn viên, đúng hơn là cố vấn giao dịch của công ti điện ảnh quốc tế Giốc Uônt.

Tiếng là ở nhà Roy, nhưng sáng kiến là của chính lão Uônt. Một số đào kép trụ cột của lão đã không còn trẻ trung gì, không có cánh hóa trang và phụ trách ánh sáng thì trông già đanh cả lũ. CÓ tuổi đâm ra lắm chuyện, các ông các bà hết cảm hứng, đóng phim mất hay. Cỡ tuổi họ làm sao đủ hấp dẫn đủ quyến rũ để mời chài đàn ông được? Thực tế thì chẳng ma nào dám ve vãn các bà, vừa có tiền, vừa có tiếng, lại một thời tài sắc ai mà dám động vào, cứ gọi là ế ẩm suốt lượt.

Để giúp các mẹ đào già đỡ mất công lông nhông tìm bạn, ông chủ Giốc Uônt mới nảy ra sáng kiến tạo cơ hội cho các tâm hồn cô đơn tiếp xúc nhau mỗi tối thứ sáu.

Cứ thử gặp một cái đã, phải duyên nhau thì bén, khó gì? Rút kinh nghiệm những đêm họp bạn để biến thành đập phá và quần thảo sách khiến cảnh sát phải đến góp vui mất mặt, nên ông chủ Uont giao cho cố vấn Mac Enroi đảm nhiệm tổ chức tại nhà để có gì dễ bề lo lót.

Khốn nạn nhất là các chú kếp hoi trông ngon mắt nhưng chưa tạo được tên tuổi, chưa được đóng vai nào xứng đáng. Tiếng là đi họp bạn vui chơi mà lắm khi như chịu cực hình méo mặt. Nhưng không đến không được vì bao giờ hãng cũng nhân dịp chiếu bộ phim mới ra lò để người nhà dự khán trước. Đành phải bám bụng mà đi xem phim mới. Các em đào non không được mời, mà có mời chưa chắc đã dám đến.

Hội có lệ đến nửa đêm là chiếu phim. Ninô Valenti được Giônni Phôntêin đưa đến lúc mười một giờ.

Cố vấn Mac Enroi quần áo chỉnh tề, tươi cười đứng trước cửa đón. Vừa nhác thấy Giônni, tay này trợn mắt ngạc nhiên:

- Ô kìa, cậu cũng đến à?

Giônni bắt tay, nói:

- Tôi đưa anh bạn đồng hương sang chơi làm quen.

Xin giới thiệu đây là Ninô.

Cố vấn Mac Enroi xiết chặt tay Ninô, ngắm gã từ đầu đến chân:

Chết mắt, - hần nói. - Người ngợm thế này chúng nó ăn gỏi mắt thôi!

Hai người được đưa vào sân sau. Gọi là sân sau, nhưng thực ra đó là một dãy phòng riêng có cửa kính trông ra vườn và bể bơi. Hội viên có đến cả trăm mạng, ai cũng li rượu cầm tay. Cả khoảng sân sau đều được bọn phụ trách ánh sáng rọi đèn để nịnh da, tôn thêm nhan sắc các bà. Ninô để ý thấy mấy cô đào già mà từ lúc còn bé tí gã đã nghe danh. Những thần tượng quyến rũ của một thời thơ ấu xa xăm Chao ôi, khi thần tượng xuất hiện bằng xương bằng thịt thì còn gì thê thảm cho bằng.

Tuổi đời lớp nọ đề lớp kia, biến họ thành những món đồ cổ. Điệu bộ uốn éo càng dễ lòi của giả, không che mắt được ai. Đã dứt hai cốc đầy rồi mà Ninô nhà ta vẫn mon men đến bàn rượu. Giônni luôn luôn theo sát một bên. Bỗng giọng đình Đan thở thê cất lên bên tai.

Giọng vàng của đình thì có bao giờ Ninô quên được, vả lại đàn ông cả triệu thằng còn nhớ như in ấy chứ.

Hai lần đoạn giải Hàn lân viện, sáng giá nhất trong các đại minh tinh Hôliút cơ mà! còn trên màn ảnh thì không ai sánh kịp nàng.

- Ê Giônni, - ả nói, - chú là xấu chơi lắm đấy nhé. Mới thử nắn gán một bận là chú mình chạy làng, làm chị nhớ nhưng quá đổi, phát ốm lên được. Lại lần nữa xem sao nhé, Giônni?

Ninô thất kinh - chưa bao giờ gã nghe người đẹp ăn nói kiểu ấy trên phim cả. đình đan chìa má cho Giônni hôn.

Hần nói:

Gớm, đêm ấy về thằng em đầu ê ảm cả tháng đấy, bà chị ạ. Hôm nay có anh Ninô đấy, xin tiến cử với bà chị ông anh họ, người đồng hương, mạnh lắm lắm. Bà chị sẽ không phải thất vọng đâu.

đình Đan hồ hững đưa mắt nhìn gã:

- Nhưng hần có thích xem món phim mới khử của mình không? - Àu hỏi.

Giônni khoái chí cười toe toét: -

Hần đã được xem bao giờ đâu mà biết thích hay không Hay bà chị cho ông anh đây nhập môn luôn nhé?

Nói đoạn Giônni bỏ đi. Còn lại một mình với người đẹp Ninô phải làm cốc đúp cho lại hồn - một nghệ sĩ lớn như đình Đan đây Ninô nhà ta kiêng nể lắm, ngưỡng mộ lắm, đâu dám thất thố. Rồi vẫn cái kiểu ỡm ờ lấp lửng ấy nàng hỏi han về thân thế gã. Ninô đi guốc trong bụng ả. Gã biết ả đang diễn vai gái giàu có cao sang tỏ lòng cảm thương cậu giữ ngựa hay anh tài xế nhưng rồi sẽ làm anh chàng vỡ mộng tình (nếu vai kia do Xpenxơ Treixy đóng) . hoặc vút phăng tất cả để theo chàng đến cùng trời cuối đất (nếu đóng cùng

Clark Gêibi). Nhưng thế đã sao. Gã tò mò kể hết chuyện gã với Giônni lớn lên với nhau ở Niu York ra sao, hai đứa đã hát hồng với nhau như thế nào. Gã thấy ả có vẻ quyến rũ và rất hay.

Chợt ả hỏi:

- Làm thế nào mà thằng cha Giốc Uôn lại để cho Giônni cái vai nọ ấy nhỉ?

Ninô sững sốt lắc đầu. CÔ ả cũng không gặng. Nhưng không ngờ câu đầu tiên gã được nghe ả nói với mình đã khiến Ninô cứ trở mắt ra:

- Cậu biết không, loại như Giônni cả Hôliút chỉ đếm trên đầu ngón tay, còn thì toàn loại cua bẫy cả, có nhồi cả đồng thuốc trắng tinh bỏ thận cũng chẳng nên cơm

cháo gì

Ả nắm tay Ninô kéo đi - coi như đã xí rồi, cảm không ai đụng đến nữa. đình Đan có cái mũi hếch tiêu biểu của vẻ đẹp ănglo Xacxông. Ninô biết nàng lắm. Gã đã được

xem cảnh nàng một mình trong buồng ngủ, tan nát trái tim, rũ rượi khóc thương người phồng hào hoa sớm qua đời để lại nàng với đàn con cô cút: Gã đã được thấy

nàng nổi giận, đau đớn, ề chề, song vẫn ngời ngời phẩm giá khi tên vô lại Clark Gêibl định lợi dụng rắc rối đấy nàng đi làm điếm. (Không bao giờ đình Đan làm theo trên

phim). Gã đã thấy nàng hân hoan với mối tình được đền đáp quặn quại trong vòng tay người nàng tồn thờ và đã thấy nàng chết, một cái chết bi hùng ít nhất là trong nửa tá phim. Gã đã ngắm nàng, lắng nghe nàng và mơ về nàng rất nhiều nên không thể ngờ... Đã đến giờ chiếu "phim mới khử". đình đan dắt Ninô vào gian phòng chiếu

rộng mênh mông. Rải rác cổ đến năm chục tấm đệm hai người nằm trải mỗi nơi một chiếc tách biệt. Bên cạnh mỗi đệm là một bàn thấp bày rượu, nước đá, gạt tàn.

Ninô châm cho người đẹp một điếu thuốc và pha hai cốc rượu. Hai người ngồi im. đèn bỗng phụt tắt.

Đến khi đèn bật sáng Ninô vẫn chưa hết hoảng. Gã tò mò đưa mắt nhìn quanh. Qua vẻ mặt mọi người thì đây nhất định vừa có một trận "quần thảo" thực sự song song với bộ phim "mới khử" trên màn ảnh. Mắt mấy cụ già ngồi gần đó cứ sáng rực như đèn Ô tô.-Mọi người lục tục rời phòng chiếu. Không nói một tiếng Ninô lẳng lặng chạy đến chỗ một lão già mà Ninô biết là một kịch sĩ có tiếng. ở đây trông lão chỉ toàn thấy đồ giả, ngoài ra, không còn gì khác, Ninô đắm chiếu cầm cốc rượu lên. Đúng lúc đó thì Giônni chạy lại.

Khoái không mày. - _Hắn hỏi: - Làm ăn được chứ

Cũng cóc biết nữa - gã đáp. - Nhưng mà lạ lắm, lắm. Từ nay tao có quyền khoe là được đình Đan lòng danh yêu một trận toái loài, hả?

Vợ chà mềng còn chết nữa: Mụ có mời mày đến nhà không?

-Không, có lẽ vì tao mãi xem phim quá, - Ninô lắc đầu

Ninô không thấy Giônni cười. hắn có vẻ trầm ngâm:

- Mày đêch biết gì hết, - hắn nói. - Phí rượu? Được bà chị đình nói giúp ột tiếng thì hay quá. Mày biết không ngay tao đây này, nhớ lắm khi mấy con mẹ tởm chết đi được mà vẫn phải lao như thường.

Ninô gơ cốc rượu khoảng vung thiên địa, giọng hắn bét nhè hét toáng lên:

Tởm thì tởm, họ vẫn là đàn bà! .

Đứng títt đằng xa, đình nghe thấy tiếng gã quay lại.

Ninô bèn gơ cốc rượu lên chào. Giônni bực quá, quát:

- Mày vẫn cứ nhà quê như thường

- Thế đấy, làm đêch gì tao - Ninô đáp.

Gã cười, cái cười dễ thương của thằng nát rượu.

Nhưng Giônni biết tổng gã giả vờ để có thể phun ra những gì lúc tỉnh không thể nói được trước mặt ông chủ mới. Hắn bá vai Ninô thân mật:

- Mày ma lắm. CỐ cái hợp đồng của tao dứt túi rồi tao không đuổi được mày nên mày nói văng mạng chứ gì?

Mày không đuổi được tao à?

Không.

- Thế thì cút cha mày đi?

Giôuni vừa ngạc nhiên vừa bực khi thấy Ninô toét miệng cười. Nhưng hắn cố nhịn, mấy năm nay hắn đã khôn ra, biết điều hơn, tế nhị hơn, nhất là từ dạo xuống gố. Hắn đã hiểu vì sao Ninô không khá nổi, vì sao gã hay làm hỏng việc của chính mình. Gã đâu có thiết thành công, giúp gã còn bị gã mắng cho ấy chứ.

Giôuni nắm tay lôi Ninô về chân cẳng gã loạng quạng đi không vững.

- Thôi thì mày hát để tao hốt bạc vậy, - Giônni ghé tai gã - Đồng ý không, đồng hương. Mày thích sống kiểu gì thì tùy mày, tao chẳng ép nữa, chịu không

Ninô tỉnh ngay nhưng cổ tình lú lười giả vờ say:

- Hát giúp mày hả, Giônni? Bây giờ tao hát hay hơn mày rồi nhé! Mà xưa nay lúc nào tao chả hát hay hơn mày chứ, Giônni?

Giônni đứng lại ngẫm nghĩ. Ra thế đấy. Ninô xưa nay vẫn van cho rằng gã hát hay hơn Giônni. Nếu hắn còn giọng thì Ninô theo còn mệt, - Giônni nghĩ thầm. Kể cả lúc còn bé hai đứa hát chung nữa. Dưới ánh trăng, hắn nhìn thằng bạn nổi khổ, buột miệng chữ đồng:

- Tiên sư mày! Cút mẹ mày đi!

Rồi hai đứa rũ ra cười, hết như ngày bé.

Nghe tin ông Trùm ăn đạn, Giônni Phôntêin phần lo tính mạng ông, phần sợ không biết có lấy được tiền mà làm phim không. Hắn định bụng lên Niu York thăm BỐ Già nằm viện, nhưng đành thôi - ông không muốn hắn dấy dưng vào mang tiếng. Thế là Giônni chỉ biết ngồi chờ. Một tuần sau mới có người của Tôm Haghen đến cho hay giao kèo vay vốn làm phim vẫn còn hiệu lực có điều không phải một lúc năm phim mà lần lượt từng phim một.

Trong khi đó thì Giônni cứ để mặc Ni nô thâm nhập vào Hôliút theo ý gã. Lâu lâu hắn lại lôi ông bạn cũ đi đâu đó chơi bởi một tối, nhưng tuyệt nhiên không o ép gì hết. Một hôm, lđli nhắc đến chuyện don Côrleone bị ám sát, Ninô kể: "Mày biết không, có lần tao đòi vào băng mà BỐ Già không chịu. Hồi ấy cứ xe pháo mãi tao chán quá chỉ muốn tìm việc gì có mầu một tí. Thế mà này biết BỐ Già bảo sao không CỤ bảo thằng nào có số của thằng ấy. SỐ tao là số nghệ sĩ, nghề nhà tao không kham được

Giônni ngẫm nghĩ, chịu BỐ Già sắc sảo tinh đời. ông biết ngay một thằng như Ninô mà bon chen trong chốn giang hồ thì có ngày có chuyện và sớm muộn gì cũng mất mạng. Nguyên chuyện ăn nói bô lô ba la cũng đã đủ toi đời rồi Nhưng làm sao ông Trùm biết Ninô có số nghệ sĩ Mẹ khỉ, là vì ông tính thế nào Giônni Phôntêin này cũng ra tay giúp gã! Nhưng ông căn cứ vào đâu mà tính như thế chứ Hết sức đơn giản thôi, Glônni nghĩ, trước mắt mình cụ chỉ cần thả một câu, rồi đến khi mình tìm cách trả ơn thì mới sực nhớ đến câu ấy. Chứ cụ đừng hòng chịu nói thẳng ra. Chỉ cần để ình hiểu muốn cụ vui lòng. mình phải làm thế nào mà thôi. Giônni thở dài. Nhưng giờ đây chính BỐ Già đang lâm nạn, Giốc Uont lại chơi thằng con đỡ đầu của cụ thì còn biết bầu vú vào đâu - Oscar coi như đi đứt. Chỉ có ông Trùm với những chỗ quen biết của ông mới có thể điểm được những huyết cần thiết, khôn nổi cánh Côrleone lúc này lại bắn lên với bao nhiêu là việc. Giônni xăng xái đòi giúp một tay, nhưng Haghen đã từ chối thẳng thừng, cộc lốc.

Song le, việc chuẩn bị cho bộ phim đầu tiên vẫn được tiến hành khẩn. trương: Tay nhà văn tác giả kịch bản bộ phim Giônni vừa đóng đã viết xong cuốn tiểu thuyết

mới và đã được hẳn mời đến California thương lượng kín. Cuốn sách thứ hai của anh ta rất hợp với ý đồ của Giônni. Trước hết là vai chính không phải hát, thêm một màn mê li quần quại với những bóng hồng, nhục dục, cộng thêm một vai như thừa riêng cho Ninô. Nhân vật nói năng, hành động như Ninô - ngay cả bề ngoài cũng y hệt. Đúng là cầu được ước thấy. Trước ông kính, Ninô nhà ta chỉ cần thể hiện chính con người mình là đủ

Công việc chạy ào ào. Giônni không ngờ hẳn rành nghề làm phim đến thế, song vẫn cứ mời một bác tổ sư về trông coi cho chắc. Tay này trước đây từng vào sổ đen thành thử bây giờ đang phải vật vờ kiếm việc.

Giônni không nề chỗ đó mà bắt bí, ngược lại còn kí với ông ta một hợp đồng hàng hoàng với những điều kiện phải chăng và nói thẳng không úp mở: Có thể tôi mới nhờ ông mà kiếm được khá hơn.

Hẳn hơi ngạc nhiên khi một hôm tay kia đến bảo phải lột tay cho thằng cầm đầu nghiệp đoàn - chừng năm chục ngàn gì đó. Có chút ít trực trặc liên quan đến chuyện làm việc quá giờ, đến các hợp đồng, thôi thì cứ chỉ đi cho được việc. Giônni dám ngờ tay này vôi tiền.

Hẳn bảo:

- Gọi thằng anh chị nghiệp đoàn ấy đến đây cho tôi.

Anh chị nghiệp đoàn là Binli Gôph. Giônni bảo gã:

- Tôi tưởng guồng máy nghiệp đoàn được bôi trơn rồi chứ. Bạn bè tôi bảo rằng khỏi phải lo chuyện này cơ mà. Không phải lo tẹo nào!

Gôph nhơn nhơn hỏi lại:

- Bạn bè nào bảo?

- Ai thì anh biết rồi, - Giônni đáp. - Tôi không muốn nêu tên, nhưng ông ta đã nói thì chưa có sai.

bây giờ thì khác, Gôph nói. Bạn anh đang gặp vận bĩ nên tiếng nói ông ta chẳng có kí lô nào ở bờ Tây này nữa đâu.

Giônni nhún vai:

- Anh chờ cho vài hôm được không

- Tùy đấy, Giônni, - Gôph cười khẩy. - Có điều đừng gọi điện lên Niu York làm gì chẳng bõ.

Ấy thế mà gọi lên Niu York lại được việc. Giônni phôn đến văn phòng Haghen. Haghen trả lời dứt khoát: không chi.

- Anh mà chi một xu nào cho thằng chó thì cứ liệu hồn với ông già, - y dặn. - Bây giờ mà anh làm cụ mất mặt thì đừng hòng cụ bỏ qua.

Vậy tôi nói chuyện thẳng với ông già được không

- Giônni cố nói: Hay anh nói giúp nhé? Anh biết đấy, bộ phim không thể ách lại được...

Lúc này không ai được phép nói chuyện với cụ cả, Haghen đáp. - Cụ đang yếu lắm. Để tôi bàn với Xônni xem dàn xếp thế nào. Nhưng phần tôi thì tôi quyết rồi đấy. Không cho thằng bợm ấy một xu nào hết. Thôi, có gì thay đổi tôi sẽ báo anh sau.

Giônni quẳng ống nói xuống. Chuyện lời thôi với bọn nghiệp đoàn này tốn tiền kinh khủng, không khéo lại còn sập tiệm là khác. Có lúc hẳn đã ngần ngại - hay cứ im im chi bég cho thằng Ghóp năm chục ngàn cho xong mẹ nó đi? ông già nói là một chuyện, còn thằng Haghen nói lại là chuyện khác. Tuy vậy, Giônni vẫn quyết định

cố đợi thêm ít ngày.

Nhờ thế mà hẳn đỡ tốn năm chục ngàn. Hai hôm sau người ta tìm thấy xác Binli Gôph trong buồng ngủ nhà riêng ở Glendeil, mình lõ chỗ vết đạn. Thế là chẳng còn ai nhắc đến chuyện lấy lòng ông chủ nghiệp đoàn nữa. Giônni thấy hơi hoảng. Đây là lần đầu tiên BỐ Già thò tay lấy mạng người gần hẳn đến thế...

Suốt mấy tuần Giôni bù đầu với công việc: nào loay hoay với kịch bản, nào chọn diễn viên, nào trăm thứ bà rần - hấn quên bằng là mình mất giọng không còn hát được nữa. Nhưng khi nghe danh sách những người được đề nghị tặng giải Hàn lâm viện có tên mình, hấn đâm buồn vì không được mới trình diễn mấy bài “tử” trong buổi lễ trao giải sẽ được truyền khắp nước. Song, hấn gượng vui mà lao vào công việc. BỐ Già không tác động thì có mà mơ - có tên trong danh sách là quý lắm rồi.

Từ lâu nay chưa một đĩa hát nào của hấn bán chạy như đĩa dân ca Italia lần này. Nhưng Giôni thừa biết rằng phần nhiều là nhờ công của Ninô. Hấn đành ngậm ngùi nhận mình không thể hát được nữa.

Đổi lại phim hấn làm ra trò. Hấn đi sớm về khuya, thường là trợ trợ một mình hấn lấy một đĩa cũ, lòi rượu ra vừa uống vừa nghe, khe khẽ hát theo từng đoạn. Phải, trước đây hấn chúa thật. phải nói là rất chúa. Hấn không ngờ mình lại hát được thế. Giá kể có bỏ hấn cái thanh điệu có một không hai kia đi - chỗ này chẳng phải công lao quái gì của hấn cả - nghe vẫn có mê như thường. Hấn là một nghệ sĩ trời sinh ra mà không tự biết - và hấn còn không biết rằng với hấn hát có ý nghĩa thế nào.

Rượu, thuốc, ăn chơi trác táng- rốt cuộc hấn đã huỷ giọng hát của mình đúng vào lúc bắt đầu hiểu ra đời.

Thỉnh thoảng Ninô ghé chơi nhậu nhẹt, ngồi lại nghe hát. Giôuni lại được dịp dè bỉu “Thấy chưa, hớ đồ tầm tối khôn khổ? Cả đời tao đổ mày hát được thế đấy!” Mỗi

lần như vậy Ninô lại cười hiền lành và lắc đầu:”ừ, tao thì chịu thật . Giọng gã nghe có vẻ thông cảm, như thể gã hiểu rõ gan ruột Giônni vậy...

Thế rồi một tuần trước khi bắt tay vào quay thì đúng ngày phát giải. Giônni rủ Ninô theo, nhưng gã chối đây đẩy. Giônni đành năn nỉ:

Chỗ bạn bè tao đã nhờ mày cái gì chưa? Chỉ xin mày hôm nay đi với tao thôi cơ mà. CỐ lẽ chỉ một mình mày thương hại tao nếu nhờ tao hụt thôi.

Ninô sững sờ một thoáng, nhưng liền ngay đấy đáp:

- Đi chứ, sao lại không - Gã im lặng một lát, rồi tiếp:
- Còn nếu hụt giải cũng đếch thềm. Mày cứ việc say bí tỉ vào có gì tao trông cho. Để chắc ăn, tao sẽ không uống một giọt. Sao? Bạn bè thế mày có chịu chưa?
- Chịu rồi, chú em. - Giônni mừng hú. - Bạn bè phải thế mới được chứ...

Giữ đúng lời hứa, đêm dạ hội trao giải Ninô đến đưa Giômi đi dự. Quả nhiên gã không uống giọt nào thật, tỉnh như sáo. Không hiểu tại sao một dịp long trọng thế này Giôni không mời em nào đi cùng nhỉ? CỐ vợ cũ Ginni chẳng hạn? Chẳng nhẽ hai đứa đã tuyệt tình với nhau đến mức ấy? - Ninô thắc mắc và cảm thấy thềm rượu quá.

Gã ngồi buồn xo ro suốt buổi trao giải, mãi đến khi người ta xướng tên nam diễn viên được Oscar. Nghe đến Giôni Phôntêin, Ninô sượng quá nhảy cẫng lên vỗ tay ầm ĩ. Giônni chìa tay và Ninô xiết chặt tay hấn. Gã biết lúc này thằng bạn gã đang tìm sự ấm áp và đồng cảm, và gã cay đắng nghĩ rằng ngoài đứa bạn nghiệp ngập này Giônni không còn biết vin vào ai trong giờ phút vinh hiển của mình.

Sau đó là một cơn ác mộng. BỘ phim của Giốc Uônt đoạt tất cả giải lớn nên bữa tiệc chiêu đãi do hãng tổ chức đầy nghẹt cánh nhà báo săn tin và bọn săn người, cả đực lẫn cái. Ninô vẫn tỉnh táo kè kè bên nách Giônni như đã hứa. Nhưng hấn đến đâu cũng bị các bà, các cô vồ lấy lòi đi nên chẳng may chốc đã say mềm. CỐ đào được giải cũng được chiếu cố y hệt, nhưng cô ta chắc là khoái chí nên còn tươi tỉnh hơn Giônni nhiều. Cả đám chỉ một mình Ninô là thằng đàn ông duy nhất không để mắt đến cô nàng.

Rồi cuối cùng lại có ai đó thỉnh linh đưa ra một đề nghị độc đáo. Hay là đệ nhất nam diễn viên và đệ nhất nữ diễn viên năm nay diễn một màn mùi mẫn cho bà con học tập chẳng? Bà con la ó tán thành ầm ĩ. Lập tức cô đào nhất bị lột sạch xống áo và mấy mụ sồn sồn hè nhau xông vào Giônni Phôntêin. Nhưng Giônni đã có người bạn trung thành Ninô Valenti hộ vệ. Một mình Ninô tỉnh tung hoành giữa đám say. Gã giằng lấy Giôuni lúc bấy giờ đang bị lột dỡ, vác lên vai xông pha giữa đám đông chạy ra xe. Đưa Giônni về nhà, Ninô không khỏi bù đầu: nếu quả thực như vậy là thành đạt thì gã chẳng ham thành đạt tí nào.

14. Chương 14

Mười hai tuổi đầu, ông Trùm đã là người lớn. Tầm thước chắc gọn, da bánh mật: Còrleone vốn là tên làng, một làng quê độc đáo xứ Xixili trông gần giống một làng

Bắc Phi. Tên cúng cơm của ông là Vi tô Andòlini, nhưng gặp thời loạn lạc nên phải chạy sang Mĩ, đổi tên thành Còrleone cho khỏi mất gốc. Cả đời ông rất hiếm chuyện

tình cảm như vậy.

ở Xixili lúc giao thời giữa hai thế kỉ, mafia được coi là chính phủ thứ hai, quyền lực hơn hẳn chính phủ hợp pháp ở Rô-m. Bóvitô có chuyện xích mích với một người cùng làng, người kia chạy đi nhờ mafia phân xử giúp.

Trước mặt dân làng, lão Andòlini không chịu lép, gây chuyện và giết chết tươi tay đầu đảng mafia sở tại. Một tuần lễ sau lão đền mạng, đạ lupara găm đây mình.

Một tháng sau khi chôn cất bố, cậu bé Vi tô bị một bọn người mang súng đi dò la tung tích. Cậu bé sắp đến tuổi trưởng thành, bọn kia tính triệt trước để khỏi lo cậu

báo thù cha. Bà con họ hàng đem Vi tô giấu biệt, sau đó đưa luôn sang Mĩ. ở đây cậu được vợ chồng Apbandandô cứu mang - thẳng Ghen cô con trai họ được số phận an bài sau này trở thành quân sư - Collsigliori- của don Còrleone.

Vi tô vào làm trong hiệu tạp hóa của Apbandando trên đại lộ Chín, ngay giữa rốn địa ngục - giữa xóm ổ chuột ở Niu York. Năm mười tám tuổi, Vi tô cưới một cô gái Italia mới từ Xixili sang cô bé mới mười sáu nhưng nấu nướng nội trợ đảm khối chê. Đôi vợ chồng trẻ thuê một căn nhà trên đại lộ Mười, ở đoạn sát đường Ba năm, cách chỗ làm có vài khối nhà. Sang năm thứ ba thì trời cho vợ chồng họ đứa con đầu lòng, Xantinô. Thằng bé quần bố kính khúng, nên bạn bè cũng gọi nó là Xônni - cu con.

Gần đó có một gã tên là Phanuchi, người Italia, thân hình hộ pháp, mặt mũi hung thần, quanh năm diện đồ trắng đất tiền, trên đầu ngất ngấu chiếc mũ phớt mềm

màu kem. Nghe đồn hắn có chân trong một dư đảng của mafia gọi là bang "hắc thủ", chuyên dọa nạt, tổng tiền các chủ tiệm nhỏ và hạng dân đen hiền lành. Thực ra

dân khu này phần nhiều là bọn liều lĩnh không ngán ân oán thành thử Phanuchi chỉ dọa được các ông già bà cả không có con lớn để dựa dẫm. Vài chủ tiệm cũng chịu

đám mồm hắn tí chút cho yên chuyện. Chưa thỏa, hễ có dịp là hắn lại ăn chặn của đám lửa đảo tép riu: bọn bao đề dân Italia, bọn chủ sòng cô con tại gia. Tiệm tạp

hóa của Apbandando cũng chịu để hắn kiểm soát làm Giencô sôi máu lắm, cứ một hai đời sửa Phanuchi một trận mới nghe. Nhưng lần nào cũng bị ông bố gàn.

Những chuyện đó Vi tô biết hết nhưng anh không dây dưa vào.

Một lần có ba đứa trai rạch cho Phanuchi một đường dao từ tai này sang tai kia, nhưng không cố ý giết - vết thương không sâu lắm. Phanuchi được một mẻ khiếp

vía, máu me bê bết. Vi tô thấy Phanuchi chạy trốn bọn trai, vết rạch quanh cổ đỏ lôm. Điều anh không thể quên được là Phanuchi úp cái mũ phớt dưới cằm để vừa chạy

vừa hứng máu. Xem ra hắn không muốn máu nhỏ xuống hồng mắt bộ cánh hoặc sợ dân tình trông thấy cái vết thương nhục nhả của mình.

Nhưng đó chỉ là đòn cảnh cáo thôi. Ba chú trai hồi không phải là những tên giết người, chẳng qua cáu quá định bụng dạy thẳng kia một bài học nhớ đời cho hắn khỏi hống hách. Nhưng Phanuchi thì tỏ ra dám giết người khác. Khoảng hai tuần sau gã trai rạch mặt Phanuchi ăn đạ chết tốt, hai đứa kia nhờ có gia đình

nộp tiền bồi thường nên mới toàn mạng. Sau vụ đó Phanuchi càng ăn mạnh, chủ các ổ cờ bạc buộc phải ăn chia với hắn. Và Vi tô vẫn khoanh tay ngồi nhìn, nghe biết vậy rồi quên ngay.

Trong thế chiến thứ nhất việc nhập cảng dầu ô liu trở nên khó khăn, Phanuchi nhảy ra cung cấp cho tiệm Apbandando không chỉ dầu ăn, mà cả Salami Italia chính hiệu, phó mát các loại, dăm bông. không bao lâu sau, hắn nhét thàng cháu họ vào khiến cho Vi tô Côrleone bị mất việc.

Lúc này vợ chồng Vi tô lại có thêm đứa con thứ hai, Phredricô, thành ra Vi tô một mình phải nuôi bốn miệng. Xưa nay anh là người hiền lành, biết điều, kín tiếng. Con trai ông chủ tiệm, Giencô Apbandando, là bạn nối khố của anh, thế mà một hôm, bất ngờ đối với cả hai người, bị anh mắng ột trận vì tội của ông bố. Giencô ngượng chín mặt, hứa rằng dù thế nào nó cũng không để Vi tô đói, bảo sẽ xoay đồ ăn thức dùng trong tiệm cho bạn. Vi tô gạt đi - con cái mà ăn cắp của bố mẹ là đồ mất giống.

Nhưng với thàng đàn anh Phanuchi thì anh để bụng thù. Ngoài mặt, anh không lộ ra tí nào, âm thầm chờ dịp. Vi tô xoay sang làm cho sở hỏa xa- vài tháng sau chiến tranh kết thúc, nhu cầu nhân công giảm mạnh, anh phải đi làm bữa đực bữa cái. Bọn cai phần lớn là dân Mĩ gốc hoặc dân Irland, cánh phu phen bị chúng riêng cho đến nơi đến chốn. Vi tô một mực nín chịu mặt lạnh như tiền, làm như không biết tiếng, kì thực anh hiểu không sót một lời tuy nói thì còn chưa sôi lắm.

Một hôm cả nhà đang ăn tối, chợt Vi tô nghe thấy tiếng gõ cửa. Có ai gọi ở cửa sổ ăn ra cái sân con chỉ hẹp vừa bằng lòng giếng nằm giữa nhà anh và nhà hàng xóm. Vi tô lật rèm cửa, ngấn người khi nhận ra tay hàng xóm Pi tơ Clemenxa đang chồm từ cửa sổ đối diện sang.

Pi tơ chìa ra một bọc vải trắng.

- Nay, đồng hương, - hắn nói gấp gáp Cát giúp tớ cái này, tí nữa tớ lấy: Chăm đi.

Vi tô choài người ra ngoài như một cái máy và đỡ lấy bọc vải. Mặt Clemenxa căng thẳng, lo âu trông thấy.

Rõ ràng hắn đang gặp chuyện lôi thôi nên một động cơ gì đó không hiểu nổi thôi thúc Vi tô giúp hắn. Anh mang bọc xuống bếp, mở ra xem - dưới lớp vải trắng nhoe nhoét dầu mỡ là năm khẩu súng lục. Vi tô nhét bọc vào tủ áo trong phòng ngủ rồi chờ xem có chuyện gì xảy ra.

Anh được biết Clemenxa đã bị cảnh sát bắt đi. Có lẽ lúc hắn tuần sủng sang thì bọn kia đang xộc vào cửa rồi.

Vi tô không hở chuyện này với ai; chị vợ sợ chồng bị làm sao nên cũng không dám họ hé, ngay cả lúc lê la nói chuyện với hàng xóm. Hai hôm sau mới lại thấy mặt Clemenxa, hắn hỏi Vi tô như không có chuyện gì:

- Gói đồ của tớ cậu còn giữ đấy chứ

Vi tô gạt đầu. Xưa nay anh vẫn ít lời. Clemenxa lên nhà, Vi tô rót rượu mời hắn và lấy bọc súng ra.

Clemenxa thông thả tợp từng ngụm rượu, bộ mặt nung núc của hắn có vẻ phúc hậu, nhưng con mắt thì không bỏ sót một cử động nào của Vi tô.

- Cậu có mở xem không đấy? - Hắn hỏi.

Vi tô thản nhiên lắc đầu:

- Tôi không quen chõ vào chuyện người.

Tối hôm đó họ uống với nhau đến khuya. Hai người thấy mến nhau. Clemenxa trông cục mịch thế mà nói chuyện lại có duyên. Vi tô Côrleone thì chịu nghe, thế là họ trở thành bạn bè với nhau.

ít hôm sau, Clemenxa hỏi vợ Vi tô xem chị có muốn kiếm tấm thảm đẹp trải phòng khách không. Hắn bảo Vi tô đi giúp hắn kiêng món quà về.

Hai người đến một tòa nhà lớn có hàng hiên cẩm thạch đàng hoàng. Clemenxa móc chìa khóa ra mở cửa rồi đưa Vi tô vào một gian phòng sang trọng.

- Cậu đứng mé kia giúp tớ cuốn lại đã, - Clemenxa sai.

Tắm tắm tuyền len, màu đỏ sẫm, quí lẫm. Vi tô không ngờ anh bạn rộng rãi thế. Hai người cuốn tắm tắm lại, rồi Clemenxa một đầu, Vi tô một đầu - khiêng lên vai lặc lè ra cửa.

Vừa hay có chuông reo, Clemenxa ném luôn cuộn tắm xuống và chạy ra cửa sổ. Hấn khẽ nhấc một góc rèm, ghé mắt nhòm qua khe hở rồi lùi phắt lại, không hiểu từ đâu rút ra một khẩu súng. Bấy giờ Vi tô Còrleone mới ngã ngựa - hóa ra hai thằng mò vào nhà người ta trộm tắm.

Chuông lại réo, Vi tô chạy lại đứng bên Clemenxa nhìn ra. Một viên cảnh sát sắc phục đằng hoàng đứng ngay trước cửa lớn. Hai người thấy anh ta vọt vát nhấn thêm

một hồi chuông nữa, sau đó mới nhún vai, lững thững bước xuống bậc thêm đá và bỏ đi thẳng.

Clemenxa thở phào. "Nào, về thôi?" - Hấn lẩm bầm, nhấc một đầu cuộn tắm đặt lên vai. Vi tô cũng khiêng đầu kia. Viên cảnh sát vừa khuất sau góc phố hai người đã đẩy cánh cửa gỗ sồi nặng, khiêng cuộn tắm lách ra đường. Nửa tiếng sau họ đã hì hục cất tắm tắm cho vừa phòng khách. Những miếng thừa cho vào buồng ngủ cũng vừa đẹp. Với Clemenxa thì việc gì cũng xong hết, trong các túi của chiếc áo vét bùng bùng - tuy chưa béo lắm nhưng từ bé hấn đã ưa mặc đồ thật rộng - có đầy đủ dụng cụ để làm cái khoản cất xén này.

Năm tháng trôi qua, nhưng cuộc sống vẫn chẳng dễ thở hơn tí nào. Tắm tắm quý đấy, nhưng không ăn được Việc làm không có, vợ con Vi tô Còrleone chỉ còn có nước chết đói. Vi tô vò đầu bứt tai không tính được cách gì, tạm thời đành phải thỉnh thoảng ngửa tay nhận mấy gói đồ ăn của người bạn nôi khổ Gienco đã... Thế rồi, một hôm Clemenxa tới chơi bàn chuyện, kéo theo cả Texxiô, một gã trai choai cùng phố cũng một nòi như hấn. Hai người khen Vi tô, phục thái độ cư xử của anh nữa. Họ rủ anh vào băng, băng này chuyên chặn xe tải chở áo dài lụa lấy ở xưởng may đằng phố Ba một. Hàng lấy ở đây ra toàn thứ tơ lụa đắt tiền. Cách làm ăn là dí súng đuổi tài xế xuống, lái xe đến một nhà kho quen nào đó mà xuống hàng.

Công việc chỉ có thế, vả lại cũng chẳng nguy hiểm gì cả- mấy anh tài trông thấy nòng Búng chĩa vào đầu là rút êm ngay không phải nói dài dòng. Bấy giờ được Vi tô

lái xe nữa là vừa khéo, đỡ phải đi tìm - năm 1919 đã mấy ai có bằng lái xe tải, còn Vi tô đã từng cầm tay lái đi giao hàng cho nhà Apbandando.

Hai người bảo rằng miễn là có hàng, chứ muốn tiêu thụ ở đâu chả được. Cùng lắm đem đi bán dạo ở những khu có nhiều dân Itaha - đại lộ Arthur bên Trong, đường

Manbơri hay khu Chenxi ở Bruclin chẳng hạn. Ế thế nào được mà sợ, các bà, các cô nhà nghèo vớ được món hàng sang trọng bán rẻ thì cứ gọi là vợ bằng hết.

Cực chẳng đã, Vi tô phải nhận lời dù không muốn. Lí lẽ quyết định khiến anh chịu là sau quả này phần anh ít nhất cũng phải một ngàn. Nhưng anh thấy hai gã đồng bọn làm ăn có vẻ nông nổi quá, tổ chức chẳng ra sao cả mà tiêu thụ thì được chẳng hay chớ. Theo ý anh, toàn bộ kiểu làm ăn của bọn này chẳng có bài bản gì hết. Tuy vậy, bạn bè như họ cũng đằng hoàng, đứng đắn. Gã Clemenxa to béo có vẻ chắc chắn, còn tay Texxiô xương xẩu, thâm trầm trông cũng đáng tin.

Vụ chặn xe xuôi lọt. Vi tô kinh ngạc thấy mình chẳng run tí nào khi hai đồng bọn rút súng đuổi tài xế xuống Anh khoái cái kiểu tỉnh khô, tung từng cửa Clemenxa và Texxiô. Họ thần nhiên chọc giỡn tay lái xe, hứa biểu vợ con anh ta vài cái áo dài nếu anh ta biết điều.. Nếu đem bán lẻ thì phần Vi tô cũng được một ngàn, song như vậy không khôn ngoan tí nào. Anh khuôn hết đến quảng cho thằng cha tiêu thụ hàng ăn trộm, bán buôn một lần được bảy trăm Nhưng năm 1919 ngân ấy đã là to lắm rồi.

Sáng hôm sau Vi tô bị Phanuchi chặn lại ngoài phố, lần này hấn mặc đồ màu kem và đội mũ trắng. Cái sẹo quanh cổ hấn không che đi mà cứ phơi ra cho thiên hạ khiếp

Thế nào chú em, - hấn nói giọng đặc Xixili.- Nghe bảo chú mày trúng quả đậm, chú mày và bọn chọi con chúng mày ấy mà. Thử nghĩ đi, chúng em, mày chơi anh mày như thế có đẹp không? Khu này là đất phong của tao, làm gì thì cũng cho tao chấm mỏ tí chứ.

Hấn dùng kiểu nói thịnh hành trong đám mafia xứ Xixili: "Fari vagnari a pizzur". "Pizzun nghĩa là mỏ chim, một thứ chim nhỏ như chim ri chẳng hạn. Còn hàm ý của câu đó là: xì tiền ra đây!

Vi tô vẫn làm thình như mọi bận. Phanuchi mới mở mồm là anh biết ngay hần muốn gì, nhưng cứ mặc kệ, đợi hần tự nói toạc ra. Phanuchi cười nhả nở khoe bộ răng vàng, khoe luôn cái sẹo trắng ón quanh cổ, rồi làm như nóng bức lắm, hần rút khăn tay lau mặt và cởi cúc áo vét để lộ khẩu súng giắt cặp quần. Hần thở ra:

- Đưa tao năm bách, tao bỏ qua cho Bọn nhãi thời này chẳng còn biết lễ phép gì cả...

Vi tô Côrleône mỉm cười. Trong nụ cười của gã trai tay chưa nhúng máu này có cái gì lạnh giá ghê người, khiến Phanuchi đứng đờ ra mất một lúc. Nhưng rồi hần cũng trấn tĩnh lại, nạt:

- Nếu không mày sẽ bị côm nó vồ ngay tấp lự, vợ con mày tha hồ ê mặt, chết đói cả nút. Thôi, nếu chúng nó nói không lên ày thì tao chỉ cần đúng mỗ tí tẹo thôi cũng được. Nhưng không được dưới ba trăm, và nhớ là cho thằng này leo cây thì bỏ bố với tao!

Đến đó Vi tô Côrleône mới chịu mở mồm. Anh nói có tình, có lí, không chút nóng giận, giọng nói trước sau vẫn lễ phép, có trên có dưới đàng hoàng, trọng vọng Phanuchi như bậc đàn anh.

Phần tôi bọn kia đang giữ cả, - anh nhỏ nhẹ, - để tôi nói lại với chúng nó đã.

Phanuchi thấy nhẹ cả người:

- Bảo bọn bạn mày rằng chúng nó cũng phải chi ra ngàn ấy - tao nghĩ chúng nó cũng chịu cho tao đúng mỗ thôi Cứ bàn với nhau đi, - hần nói chắc chắn.- Thằng Cemenxa biết tao quá rồi, chỗ người quen mà, thế nào nó cũng hiểu ngay. Mày cứ xem nó mà làm, khoản này nó thạo lắm.

Vi tô đứng đờ chân liên tục, mặt anh có vẻ phán vân:

Vâng, - anh nói. - Tôi mới làm quả đầu nên còn chưa quen. Cám ơn anh dìu dắt chỉ bảo, xin được coi anh như sư phụ.

Nghe thế, Phanuchi khoái quá:

- Chú em khá lắm. - Hần nắm tay Vi tô xiết thật mạnh trong bàn tay lông lá của mình. - Biết điều đấy. Trẻ như mày được thế là giỏi. Lần sau nhớ có gì cứ hỏi tao trước. Tính chuyện gì cứ bảo tao, biết đâu tao cũng giúp ột tay.

Sau này Vi tô Côrleône mới hiểu nhờ đâu mà hôm đó anh đã biết chọn không nhằm cách ứng xử đúng đắn với Phanuchi. Cái chết của ông bố cương cường bởi tay bọn mafia Xixili hiển nhiên đã dạy cho anh tính thận trọng. Nhưng thực ra lúc đó trong bụng anh đang sôi sùng sục vì có đứa nhảm nhe giật của anh món tiền mà anh đã phải liều tính mạng và tự do mới kiếm được.

Anh không sợ, hơn thế, anh đã rút ra một kết luận rằng Phanuchi là thằng ngu mặt hạn. Theo chỗ Vi tô biết thì gã hộ pháp Clemenxa thà bị lột da lột thịt, chứ đời

nào chịu mất một xu hần vất vả mới kiếm được. Chẳng phải hần đã sẵn sàng hạ một tay cảnh sát chỉ vì tẩm tẩm hôm nọ đấy sao? Còn tay Texxiô gày gò, dẻo dai chẳng phải vô cơ mà trông cứ như con rắn độc sắp sửa quăng mình.

Tuy nhiên, tối hôm đó ở nhà pi tơ Clemenxa bên kia hẻm sân lòng giếng, Vi tô lại học thêm được một bài nữa. Clemenxa chửi bới một thôi một hồi, Téxxiô cau cau có có như đám mây giông, nhưng ngay đó hai thằng lại chụm đầu bàn tính xem đưa hai trăm thì Phanuchi có chịu nhận không. Texxiô bảo có lẽ nhận, nhưng Clemenxa thì không tin, gạt phắt đi:

- NÓ có nhận khối. Thằng khốn mặt sẹo kia chắc đã đánh hơi đặng lão mua đồ rồi, làm gì chả biết mỗi đứa mình xơi bao nhiêu. Thiếu một xu đừng hòng nó chịu.

Chi mẹ nó đi cho rảnh nợ.

Vi tô không dám tin ở tai mình, nhưng cố không để lộ ra. Anh nói:

- Nhưng kiểu đâu mình lại phải chi cho nó chứ .Một mình nó thì làm gì được ba thằng mình? Mình mạnh hơn nó, vả lại mình có súng. Đồng tiền rút ruột của mình có lí đâu lại đem cống nó được

Clemenxa ôn tồn giảng giải:

- Thằng này nó có bằng, toàn bọn đầu gấu bằm bở cả. Nó còn ăn cánh với cốm nữa. Cậu biết nó gạ mình nói hớ các phi vụ ra để làm gì không Để tia cho bọn cốm lấy công đấy. Món này nó chơi mãi rồi. Hơn nữa, chính Marandanla chia cho nó khu mình để kiếm cơm đấy.

Marandanla là tay anh chị có tiếng, lâu lâu lại được báo chí hót ầm lên. Nghe nói hắn cầm đầu một băng dao búa chuyên tổng tiền, bao cờ bạc và cướp vũ trang.

Clemenxa xách rượu nhà làm ra. Vợ hắn bưng lên nào salami, nào quả liu, kèm thêm một khoanh bánh tương làm theo lối Italia, rồi vác ghế xuống dưới nhà gộp chuyện

với mấy mục hàng xóm. Vợ Clemenxa còn trẻ, mới ở quê sang, tiếng Anh một chữ cần đôi chẳng biết.

Vi tô Côrleône ngồi uống rượu vang với hai bạn. Vừa uống vừa suy nghĩ - chưa bao giờ anh suy nghĩ một cách căng thẳng và công phu như vậy. Anh lấy làm lạ thấy

đầu óc mình sáng suốt rõ ràng đến thế. Vi tô điểm lại tất cả những gì mình biết về Phanuchi. Anh nhớ lại cảnh hắn úp mũ dưới cằm vừa hứng máu vừa chạy. Nhớ lại chuyện thằng rạch mặt hắn bị bắn ra sao, hai thằng còn lại dứt tiền Phanuchi chuộc mạng thế nào. Thế là anh bỗng tin chắc rằng Phanuchi chẳng có bọn, cũng không có thần thế gì hết. Thần thế đéch gì mà lại khom lưng làm chỉ điểm cho cảnh sát chứ Tay ác sát gì mà lại bỏ qua chuyện án oán vì vài đồng bạc. Đùng hòng!

Mang danh cao thủ Mafiaso mà chưa lấy máu cả đám mấy đứa dám vuốt râu hùm thì đời nào chịu thôi?

Phanuchi tìm cách hạ được một thằng, nhưng hai đứa kia đã phòng bị dễ gì chơi được? Nuốt không trôi đành bầm bụng cho chuộc chứ đéch gì? Đúng rồi? Chỉ nhờ thói

du côn và hai cánh tay già giò mà hắn mới moi được tiền của đám chủ tiệm và bọn chủ sòng tép riu, chứ quái gì. Hơn nữa Vi tô còn biết một ổ đánh bạc không chịu chi cho Phanuchi xu nào mà có ai hỏi han gì đâu...

Vậy là Phanuchi chỉ có một mình. Cùng lắm hắn chỉ biết sơ sơ mấy thằng giết mướn, có chuyện gì nhờ vả thì cứ việc xì tiền ra. Biết vậy rồi, Vi tô Côrleône chỉ còn phải quyết định xem đường đời của anh từ nay sẽ phải đi hướng nào...

Từ cái ngã ba đường ấy, anh đã rút ra một niềm tin mà sau này anh hay nhắc: mỗi người có số phận của mình. Giá kể hôm ấy anh chịu đâm mồm Phanuchi rồi xin xỏ một chân bán hàng, ki cóp ít lâu không chừng cũng mở được một cửa hiệu riêng. Nhưng số phận định đoạt anh phải trở thành ông Trùm, đem Phanuchi thí cho anh để lái anh theo định mệnh.

Uống cạn hũ rượu, Vi tô dè dặt trình bày:

- Thế này nhé, các anh mỗi người đưa tôi hai trăm, tôi nộp Phanuchi hộ cho. Cam đoan là nó sẽ nhận, có sao tôi xin chịu. Để tôi gỡ vụ này cho các anh đỡ áy náy Clemenxa ngờ vực liếc anh một phát chất nhanh.

Vi tô lạnh lùng nói:

- Chỗ bạn bè tôi không dối ai bao giờ. Mai anh cứ đi mà hỏi Pbaauchi. NÓ có đòi tiền, anh cứ nói thác đi, đừng đưa. Nhưng cũng đừng to tiếng với nó. Anh cứ bảo đưa tôi rồi, tôi sẽ nộp đâu vào đấy. Nó đòi bao nhiêu cũng chịu, đừng xin xỏ làm gì cho phiền .còn chuyện mặc cả với nó, các anh cứ để tôi. Nếu quả thật như các anh nói thì chẳng đại chọc tức nó làm gì cho thiệt

Cả bọn thống nhất như vậy. Hôm sau Clemenxa gặp Phanuchi và lúc ấy mới chịu tin Vi tô nói thật. Sau đó hắn ghé vào nhà Vi tô và đưa anh hai trăm đô la:

- NÓ bắt tớ nộp bét ra là ba trăm, - hắn nói, mắt tò mò nhìn thẳng bạn. - Cậu có cách gì mà rút được thế?

Vi tô điềm nhiên đáp:

Cách gì thì mặc tôi. Anh cứ nhớ tôi giúp anh là đủ.

Lát sau Texxiô đến. Tay này kín đáo hơn, nhạy bén và tinh khôn hơn Clemenxa, tuy sức vóc thì không bằng.

Hắn đánh hơi thấy có chuyện gì đó không ổn nên hơi lo

Cậu đừng có đùa với thằng "Hắc thủ ấy nhá, - hấn nhắc. - NÓ cáo lăm đấy. Nếu cần, tớ sẽ đi với cậu đến đưa tiền, có gì tớ làm chứng cho.

Vi tô Còrleone lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng. Mãi sau anh mới bảo:

- Anh nhìn Phanuchi chín giờ tối nay lên nhà tôi lấy tiền. Phải chúc nó chầu rượu, may ra tôi xin, nó bớt cho chút ít.

Texxiô lắc đầu quày quây:

không ăn thua gì đâu ! Thằng Phaduchi nó nói là nó làm.

Không sao, - Vi tô Còrleone đáp, - tôi sẽ nói phải quấy với nó.

Mấy tiếng "nói phải quấy sau này ai nghe cũng lạnh gáy NÓ giống như lời cảnh cáo cuối cùng - như tiếng rít của rân đuôi kêu trước cú ra đòn tàn độc. Khi đã trở thành ông Trùm, mỗi lần ông mời những kẻ cứng đầu ngồi nói phải quấy - ai nấy hiểu ngay rằng đấy là cơ hội cuối cùng để tránh đổ máu và bảo toàn tính mạng.

Tối đó cơn nước xong xuôi, Vi tô Còrleone bảo vợ đuổi hai đứa nhỏ ra đường và cấm tiết không được bén mảng về nhà chừng nào anh chưa cho phép. Vợ anh thì bắc

ghế trước cửa mà ngồi canh. Anh có chuyện riêng phải bàn với ông Phanuchi, cấm không được quấy rầy. Nhìn bộ mặt hốt hoảng của vợ, Vi tô cố nén giận:

Chắc cô hối vì lấy phải thằng đàn hã? - Anh hỏi bằng giọng tỉnh như không.

Vợ anh không đáp - chị hoảng quá - lần này không phải sợ Phanuchi nữa mà là sợ chồng. Ngay trước mặt chị, người chồng đang lột xác từng giờ: đứng trước chị lúc này là một kẻ xa lạ, bưng bưng một cơn giận dữ dần, đen tối. Xưa nay anh vốn ít nói, nhưng được cái tốt bụng, hết sức bình tĩnh, biết nghĩ - đàn ông Xixili có mấy

người được như thế. Còn lúc này, sắp sửa đáp lại tiếng gọi của định mệnh, anh đã lột phăng bộ mặt hiền lành nhẵn nhụi, lột phăng lớp vỏ ngụy trang mà lộ lộ ngay trước mặt chị vợ. Hai lăm tuổi như anh mà khởi sự kể cũng muộn, nhưng khởi sự lại bằng một trận giáp lá cà.

vi tô còrleone đang tính giết Phanuchi. Nhìn cái túi chứa bảy trăm đô la thầm nghĩ : Anh chẳng ơn nghĩa gì với Phanuchi, lại chẳng họ hàng thân thuộc. Thế thì tại sao anh lại cúng không cho hấn bảy trăm đô la?...

Từ đó suy ra rằng một khi Phanuchi định ăn của anh bảy trăm đô la thì tại sao lại không thịt hấn đi? Thế gian bớt một thằng Phanuchi vẫn xong như thường.

Dĩ nhiên quyết định này cũng có mặt trái của nó. Biết đâu Phanuchi chẳng có mấy thằng đầu gấu che chở, bọn này dám kiếm có trả thù lăm. Ngay Phanuchi cũng là đứa nguy hiểm, lấy mạng hấn đâu có phải chuyện chơi. Lại còn cảnh sát và ghê điện nữa chứ. Nhưng án tử hình thì Vi tô đã lãnh từ ngày bố anh bị bắn rồi. Mười hai tuổi đầu anh đã phải trốn lười hái thần chết mà vượt đại dương sang đất khách quê người, phải cải họ đổi tên. Anh đã câm lặng mở mắt nhìn đời và hiểu rằng mình thừa trí khôn lẩn gan mật để chọi lại bọn khác, chẳng qua từ trước đến giờ chưa có dịp nào cho anh thi thố các sở trường của mình mà thôi.

Dù vậy, Vi tô vẫn đắn đo trước khi đặt bước đầu tiên để đón nhận số phận, thậm chí anh đã đếm đủ bảy trăm đô la đút vào túi quần nữa. Nhưng đó là túi bên trái. Túi bên phải anh thủ khẩu súng lục mà Clemenxa đưa trước hôm cướp xe lượ...

Phanuchi đến đứng hện- chín giờ. Vi tô Còrleone đặt lên bàn hũ rượu nhà cất, cũng lại Clemenxa đưa cho.

Để Phanuchi khỏi nghi ngờ thiện chí của mình, Vi tô chìa xấp tiền ra trước. Thằng kia đếm tiền, nhét vào cái ví da to tướng, hớp một hớp rượu, rồi buông thông:

- Còn thiếu hai trăm? .

BỘ mặt xăm xì với cặp lông mày sâu róm của hấn trở như đá

Vi tô vẫn tỉnh khô, phân trần:

Thú thực dạo này thất nghiệp, tôi có hơi túng, ông anh thông cảm cho khát độ hai tuần lễ thì may lắm.

Ai cũng thấy đó là một nước cờ hợp lí. Bấy trăm cầm đây rồi còn hai trăm nữa đi đâu mà vội. Thói đời người ta năn nỉ là thường, biết đâu chẳng được bớt tí chút hay ít ra cũng được thư thả ít lâu. Phanuchi tặc lưỡi hớp thêm một hớp rượu rồi phán:

Chà, chú em lấu gớm! Sao trước nay anh không nghe nói gì về chú nhỉ? Chú mày lạnh quá, thiên hạ người ta bắt nạt đấy. Để rồi anh kiếm cho chú mảnh gì có ăn hơn.

Vi tô cung kính cúi đầu, tỏ vẻ thích thú ra sức rót thêm thứ rượu đỏ sánh vào cốc Phanuchi. Nhưng hẳn không muốn dây dưa, đứng dậy đưa tay ra bắt:

- Về nhà chú mầy, - hẳn bảo. - Đùng oán thằng anh, nghe chưa? Cần gì chú cứ tít cho anh một tiếng. Chơi với anh không thiệt đâu mà lo.

Vi tô đợi cho Phanuchi đủ thời gian xuống hết cầu thang và ra khỏi ngõ. Đường đầy người - chỉ ít có cả chục nhân chứng sẽ nói rằng hẳn đã ra khỏi nhà Côrleone yên lành. Vi tô ngó ra cửa sổ. Phanuchi ngoặt ra phía đại lộ Mười một. Vậy là hẳn về cất tiền cho chắc chắn đây. CÓ thể cất cả súng nữa. Vi tô ra khỏi phòng, trèo cầu thang lên mái. Theo mái ngói khép kín thành một hình vuông, anh chạy sang phía mặt nhà đối diện, tụt thang cứu hỏa của một nhà kho xuống đằng sân sau.

Đá bung cửa sau, anh chạy qua cửa trước thông thống ra đường. Bên kia đường là nhà Phanuchi.

Nhà ở khu này chạy dọc sang hướng tây đến tận đại lộ Mười. Đại lộ Mười một phần nhiều là các nhà kho và bãi chứa hàng. Các kho bãi này do các hãng có hàng lưu chuyển trên tuyến đường sắt Trung tâm thuê bao để tiện đưa ra các ga hàng hóa nằm một dãy suốt từ đại lộ Mười một đến tận sông Hatxơn. Nhà Phanuchi là một

trong mấy ngôi nhà ở nằm giữa các kho hàng, dân ở đây toàn phu bốc vác, dân gác hãm trên tàu, cánh coi kho, đám gái làng chơi hạng bét. Dân khu này tối đến không có lệ ra đường ngồi tán róc như dân Italia tử tế, mà mò hết ra quán rượu đập phá đến nhẵn túi. Cũng nhờ thế Vi tô Côrleone chẳng khó nhọc gì chạy sang bên kia đường mà không bị ai trông thay, rồi lẩn luôn vào lối lên nhà Phanuchi. Nấp sau cửa, anh rút súng đợi - Khẩu súng mà anh chưa hề bắn phát nào. Chưa bắn lần nào loại súng này, chứ luparu thì anh dùng từ năm lên chín để đi săn thú rừng với bố. Món lupara này anh bắn thạo phải biết, có thể bọn mafia hồi đó mới phải lúng anh mà diệt trước chứ.

Từ lối vào tối mò, anh thấy một chấm trắng băng qua đường tiến lại. ĐÓ là Phanuchi. Vi tô lùi mãi cho đến lúc đụng phải lần cửa bên trong ăn lên cầu thang. Anh giương súng sẵn. Tay anh duỗi dài, chỉ thiếu chừng vài bước chân nữa là đến cửa ngoài Cửa mở. Bóng Phanuchi hiện rõ trên khung cửa mở, quần áo một màu trắng toát, người ngang bè nòng nạc mũi mồ hôi quện lẫn mùi rượu. Vi tô Côrleone bóp cò.

Phanuchi quỳ xuống, tay cố bấu vào cánh cửa mở hờ. Hắn giật đứt cúc áo để rút súng, lộ ra một vết đỏ thẫm trên ngực áo sơ mi trắng. Cẩn thận như thầy thuốc tiêm

ven, Vi tô nhắm đúng điểm đỏ nổ tiếp phát nữa.

Phanuchi gục hẳn, đẩy bung cánh cửa ra. Hắn rống lên một tiếng rợn người, nghe như đau đớn lắm, nhưng vẫn có gì đó buồn cười. Những tiếng rống liên tiếp dội lên. Vi tô nhớ rằng anh đã đếm được ba tiếng rống trước khi kịp kè nòng súng vào bộ mặt mồ hôi nhớp nháp của hắn mà đẩy thêm một phát nữa. Năm giây trôi qua - năm giây dài dằng dặc - rồi Phanuchi mềm nhũn sụp xuống thành một đồng choán hết lối đi.

Vi tô Côrleone cẩn thận móc túi Phanuchi lôi ra cái ví căng phồng và nhét vào ngực áo. Sau đó anh sang đường, chạy đến cái kho bỏ trống, chui qua cửa hậu vào sân trong và theo thang cứu hỏa leo lên mái. Đứng tít trên đó, anh nhìn quanh. Xác Phanuchi vẫn nằm chắn ngang cửa, nhưng đường phố vắng ngắt. Trong nhà một cánh cửa sổ mở ra, sau đó lại một cửa sổ nữa, những cái đầu đen đen thò ra trông không rõ mặt - nghĩa là cả mặt anh cũng không ai nhìn rõ hết. Dân ở đây không có cái thói đi báo cảnh sát. Phanuchi cứ việc thẳng cẳng nằm đấy đến sáng trừ phi có thầy cớm nào đi tuần đêm đụng phải, chứ dân tình chẳng tội gì ôm nghề chuốc vạ

vào thân, lại mất công ngồi bó tay cung nhọc xác. HỌ đóng chặt cửa, làm như không nghe thấy gì hết

Giờ thì chẳng đi đâu mà vội. Theo đường cũ Vitô quay lại lối cửa tò vò nhà mình rồi lần xuống, mở cửa phòng, chui tọt vào và chốt kĩ bên trong, xong xuôi mới lôi cái ví ra xem ngoài số bẩy trăm anh đưa còn thêm mấy tờ một đô và một tờ năm đô rơi ra bàn.

Trong ngăn đựng xu, có một đồng tiền vàng hai đô la - có lẽ Phanuchi giữ trong người lấy hên. Nếu quả thực hẳn là một tướng cướp lăm tiền thì đi đâu đã chẳng kè

kè vác cả gia tài theo, cái đó đã rõ như ban ngày. Đến đây mọi nghi ngờ của Vi tô vẫn còn có lí.

Anh biết rằng phải thủ tiêu ngay cái ví và khẩu súng - ngay từ ngày đó anh đã đủ khôn để không mó đến vàng.

Anh lại leo lên mái nhà, trèo qua mấy đầu hồi rồi quẳng cái ví xuống một hẻm sân lòng giếng. Sau đó anh dốc hết đạn trong ổ ra, giáng thật lực nòng súng vào hồi nhà. Nòng súng vẫn trơ trơ. Thế là anh xoay ngược nòng gang thẳng cánh đập báng súng vào mép ống khói. Báng súng chực long, Vi tô đập thêm một phát và khẩu súng gãy đôi. Anh ném khúc nòng xuống một sân, báng súng quẳng sang hẻm khác. Chúng bay hết năm tầng gác rơi xuống đất, lọt thẳng vào những đồng rác cao ngồn ngộn.

sáng ra, từ các cửa sổ người ta còn đổ thêm xuống nữa, lúc ấy thì có giờ tìm... Vi tô quay trở về.

Anh thấy hơi run, nhưng vẫn còn tỉnh chán. Sợ máu vấy trên quần áo, anh thay hết, ném tất cả các thứ vừa cởi ra vào cái chậu kềm mà vợ vẫn giặt quần áo. Anh lôi bàn chải, xà phòng, ngâm nước rồi để từng thứ lên bàn giặt chà rõ lâu. Giặt xong, anh lấy xà phòng cọ thật kĩ cả chậu tắm lẫn chậu giặt. Vi tô mò trong góc lòi đồng đồ vợ đã giặt ra và cặp xen kẽ quần áo mình vào. Xong xuôi anh mặc quần áo sạch và xuống dưới nhà ngồi ghé vào vờ chị vợ lúc ấy đang vừa nói chuyện vừa trông chừng bọn trẻ ở ngoài cửa.

Cẩn thận thế hóa thừa. Xác chết được phát hiện lúc rạng ngày, nhưng chẳng ma nào hỏi đến Vi tô cả. Hơn thế, cảnh sát cũng không thèm biết đến chuyện tối hôm

trước Phanuchi lên nhà Vi tô - mất công anh đã dựng sẵn bằng chứng ngoại phạm, để mọi người thấy hai năm rõ mười Phanuchi ra khỏi nhà.. Mãi sau này anh mới biết rằng cảnh sát thấy Phanuchi bị khử lại càng mừng, hơi đâu đi hỏi ai thật hẳn. Họ cho đấy chẳng qua là chuyện thanh toán nội bộ trong một băng, nên mấy tên du đảng xưa nay có tiếng cướp của tổng tiền bị gọi lên hỏi qua quýt cho xong. Vi tô chẳng dính dáng gì với đám này nên chẳng ai sờ đến.

Đúng, quả thật anh đã qua mặt được cảnh sát, nhưng qua mặt các chiến hữu đâu phải dễ. Tuần đầu Ciemenxa và Texxiô cứ lẩn anh như chạch, tuần thứ hai, rồi tuần

thứ ba... Cuối cùng một tối họ hai người dắt nhau đến.

Cả hai đều có vẻ kính nhi viễn chi. Vi tô đón họ một cách thân mật, tỉnh như không, rót rượu mời.

Một lúc, Clemenxa danh tiếng:

Bọn chủ tiệm đại lộ Chín mấy hôm nay không phải đóng tiền, - hẳn xun xoe. - Các ổ cờ bạc và bao đề trong khu cũng thế.

Vi tô thản nhiên nhìn hết đĩa này sang đĩa kia, không nói gì. Đến đó texxiô bèn đánh bạo:

Mình tóm luôn mấy mối đó là vừa khéo: Bọn này thế nào cũng chịu chi.

Vi tô nhún vai:

Ô hay, sao lại mình nào vào đây? Tôi có biết mô tê gì đâu

Clemenxa cười hô hố, ngay từ những ngày còn trẻ, lúc chưa có bụng, giọng cười của hắn nghe đã có vẻ nặng lấm.

- Vậy chứ khẩu súng hôm nọ tớ đưa cậu vẫn khỏe đấy chứ - Hắn vặn. - Cậu không cần nữa thì trả tôi vậy.

Bằng một cử chỉ khoan thai, chững chạc, Vi tô Côrleone móc một xấp tiền trong túi quần ra đếm đủ năm chục.

Đây - anh nói, - đền anh. Khẩu súng tôi đã ném ngay sau hôm đó rồi. - Đoạn anh cười.

Đạo ấy Vi tô Côrleône còn chưa biết nụ cười của anh tác động đến người ta thế nào. Nó lạnh giá, không có vẻ gì dọa dẫm. Anh cười như thể có chuyện gì đó buồn cười mà chỉ một mình anh hiểu. Nhưng khi anh đã cười kiểu này là có chuyện sinh tử. Và chuyện anh cười không còn là chuyện riêng nữa - đôi mắt không cười và thái độ bề ngoài vốn bình tĩnh và biết điều thế đột nhiên biến mất - lúc ấy thật đáng sợ... .

Clemenxa lắc vệt:

- Tớ không cần tiền.

Vi tô lại nhét xấp bạc vào túi. Anh chờ - ba người giờ đã hiểu nhau quá rồi. Clemenxa và Texxiô biết anh thật Phanuchi. Và tuy hai người chẳng nói hở cho ai, thế mà mấy tuần nay bà con cả xóm đều biết chuyện. Người ta bắt đầu coi anh như một nhân vật đáng nể. Nhưng anh thì tuyệt nhiên chẳng có ý dính gì thâu tóm các mối làm ăn - các chủ tiệm và các Ổ cờ bạc - mà Phanuchi bỏ lại.

Rồi việc phải đến đã đến. Một tối vợ Vi tô dắt về một bà góa hàng xóm. Bà này người Italia, thật thà, lương thiện. Bà ta đầu tắt mặt tối làm lụng nuôi lũ con mồ côi của mình. Thằng con trai mười sáu tuổi của bà, theo kiểu Italia, làm được bao nhiêu tiền đều đưa hết ẹ trong phong bì nguyên xi; con gái mười bảy làm thợ may cũng vậy. Tối tối cả nhà xúm lại đơm cúc áo vào các tấm vải bằng bìa - một việc lách kích, vất vả mà chẳng được bao nhiêu. Người ta gọi bà là sinora Cólômbô.

Vợ Vi tô Côrleône bảo:

- Sinora đây đến nhờ anh giúp cho. Bà ấy gặp chuyện không may.

Vi tô tưởng bà đến xin tiền nên đã định cho. Hóa ra không phải. Sinoru Cólômbô nuôi một con chó, con chó cưng của thằng bé út. Ai đó đi kêu với chủ nhà rằng con chó hay sủa đêm, nên ông ta bắt bà phải vứt nó đi.

Sinora Cólômbô ngoài miệng hứa vung vít, nhưng vẫn lén nuôi. Biết chuyện, chủ nhà bắt bà đi chỗ khác mà ở Bà thề sống thề chết rằng lần này sẽ vứt, và quả thật đã đem con chó đi cho. Nhưng ông chủ đã nổi cáu, một mực không chịu. Nếu bà không tự nguyện đi thì ông ta sẽ gọi cảnh sát đến xức. Khi con chó bị đưa sang nuôi bên bà con ở Long Ailond, thằng bé khóc ghê quá.

Nhưng té ra công cốc! đàng nào bà cũng bị đuổi nhà...

Vi tô Côrleône khẽ kháng hỏi:

- Nhưng sao bà lại đến nhờ tôi?

Sinora Cólômbô hắt đầu chi vợ gã:

- Tại cô nhà bảo tôi thế.

Thì ra chị vợ gớm thật. Chị đã chẳng hỏi làm sao hôm ấy anh giặt quần áo, cũng không hỏi anh ngồi nhà đều đều mà lấy đâu ra tiền. Ngay cả bây giờ mặt chị vẫn tỉnh khô.. Vi tô bảo bà hàng xóm:

Hay để tôi giúp bác ít tiền mà dời nhà, được không

Người đàn bà lắc đầu quày quẩy, nước mắt dân dân:

Bạn bè tôi ở đây cả, - bà sụt sùi, - toàn những người quen tôi từ bé bên quê, làm sao tôi bỏ sang chỗ khác được? Tôi có quen ai ở đây đâu? Nhờ anh nói giúp nói với ông chủ nhà một tiếng.

Vi tô cúi đầu:

Thôi được Mai tôi sẽ nói chuyện với ông ấy. Xin bà cứ bình tâm.

Chị vợ cười - anh cũng thấy sượng mặt dù không để lộ ra. Sinora Cólômbô có vẻ chưa được yên tâm.

- Không biết ông chủ nhà có thuận cho không- Bà ta ngờ vực hỏi.

- Sinor Rôbertô chứ gì? Vi tô làm mặt ngạc nhiên.

- Thuận hẳn chứ. ông ấy là người tốt bụng, có điều phải nói thiệt hơn một chút thôi. Biết hoàn cảnh bà khó khăn thế nào ông ấy cũng thông cảm. Xin bà chớ bận tâm, mà cũng đừng buồn làm gì. Bà phải giữ gìn sức khỏe để còn trông nom cái cháu chứ.

Chủ nhà Rôbertô ngày nào cũng rảo một lượt qua năm ngôi nhà của ông ta nằm cùng một dãy trên phố. Bảo là người tốt bụng thì chưa chắc vì nghe nói tiền tậu nhà là nhờ trò mộ phu mà có. ông ta đây từng đi khắp nơi mộ phu cho các đồn điền, xí nghiệp kia mà. ông ta người miền Bắc, lại có chữ nghĩa, bọn miền Nam ngu dốt ông ta bốp là phải lè lưỡi ra. Bọn này ông chủ coi như rơm rác, nhếch nhác, cẩu thả, chẳng biết giữ gìn cái gì bao giờ. Thực ra mister Rôbertô không phải người ác có điều đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến tiền. Tiền kiếm được - lo ít, tiền bỏ ra làm ăn - lo mất, tiền chi tiêu - lo phí. Chỉ vì tiền mà suốt ngày cứ khó đăm đăm. Khi Vi tô Côrlêône ngăn ông ta lại nói chuyện, mister Rôbertô đáp lại có phần hơi gay gắt. Gay gắt nhưng không thô lỗ, bởi lẽ dân miền Nam có thói quen hơi một tí là rút dao - tuy thế anh chàng này có vẻ hiền.

- Thưa sinor Rôbertô, - Vi tô Côrlêône nói, - tôi nghe bà góa bạn vợ tôi không hiểu sao lại bị đuổi ra khỏi nhà ông... Bà ấy Ồ góa, không có ai để nương tựa. Của nả

không có gì, bạn bè thì ngoài mấy người cùng phố ra, chẳng còn ai. Tôi nhận lời xin nói giúp, biết rằng ông là người hiểu biết, chỉ vì nhầm lẫn thế nào mới ra nông nổi. Con chó gậy chuyện lồi thối bà ấy đã cho đi rồi, chắc là không còn vướng mắc gì nữa. Người cùng xứ với nhau, tôi xin ông nhón tay làm phúc...

Sinor Rôbertô nhìn anh từ đầu đến chân. Non choẹt, tầm thước, khá to ngang. Nhưng trông què chết đi được, thế mà cũng đòi "người cùng xứ"... Rôbertô nhún vai:

Căn nhà tôi đã cho người khác thuê rồi, ông ta nói. - Thuê cao hơn. Tôi không thể vì bà người quen của anh mà sai lời hứa với người ta được.

Vi tô Côrlêône vâng dạ gật đầu ra ý hiểu.

- Vậy cao hơn là bao nhiêu ạ? - Anh hỏi.

- Hơn năm đô la, - mister Rôbertô đáp.

Bịp. Cái thứ nhà cửa ọp ẹp, bốn phòng thông thống cạnh đường tàu ấy bà góa thuê hết mười hai đô la một tháng. CỐ họa ai điên mới trả hơn.

Vi tô Côrlêône rút ra một xấp bạc, đếm đủ sáu tờ năm đô la.

Đây xin ông cầm lấy sáu tháng tiền phụ trội. ông không cần phải nói lại với bà Côlêômbô, bà ấy khí khái lắm.

Hết sáu tháng xin ông cứ tôi mà đòi. Với lại xin ông cho phép bà ấy nuôi con chó.

Chó cái con... bố mày đây này! - Mister Rôbertô gầm lên. - Mày là thằng nào mà dám lên mặt với ông Giò hồn đấy, thằng què Xixili kia, không khéo chính mày lại bị ném ra đường bây giờ?

Vi tô Côrlêône ngạc nhiên gơ tay lên trời:

- Ô hay, - anh nói, - tôi chỉ xin ông chủ thôi chứ có gì đâu biết đâu sau này tôi chả có dịp đền ơn ông, đúng không ạ? Xin ông cầm giúp số tiền này, coi như lòng thành của tôi, còn sau đó thế nào tùy ông định đoạt, chẳng nhẽ như vậy là tôi lên mặt với ông. Anh dúm tiền vào tay mister Rôbertô - Xin ông làm ơn làm phúc cầm cho và nghĩ lại giúp, chỉ có thế thôi. Sáng mai có gì ông đưa lại cũng được. Nếu ông nhất định đuổi bà ấy thì tôi cũng chịu vậy chứ biết làm sao? Nói gì thì nói, đây vẫn là nhà ông mà. ông muốn ném con chó đi cũng là chuyện dễ hiểu. Chính tôi đây cũng chẳng ưa gì súc vật. - Anh vỗ vai mister Rôbertô : - ông không từ chối tôi một việc nhỏ mọn này chứ ạ? Tôi sẽ không quên ơn ông đâu. Tôi là thằng ơn nghĩa phân minh, không tin, xin ông cứ hỏi mọi người thì biết.

Sự thực thì mister Rôbertô cũng đã đoán biết phần nào. Chiều hôm đó, hỏi han về thằng cha Vi tô Côrlêône xong là ông ta vội vàng chạy đến tìm anh ngay. ông chủ

xin lỗi đêm hôm còn tới quấy rầy, cúm rúm đón cốc rượu chị vợ Côrlêône mời. ông ta xin sinor Vi tô Côrlêône vui lòng bỏ quá cho cái chuyện hiểu lầm đáng trách, bảo

rằng mẹ con sinora Cólômbô cứ việc ở lại và dĩ nhiên có thích nuôi gì cứ nuôi. Hàng xóm láng giềng là cái thá gì chứ BỎ ra mấy đồng quền mà con chó khốn khổ vừa hơi

sủa một tí đã thể nọ thể kia, nhặng lên!... Sau cùng, ông chủ móc ra ba chục đô la ban sáng để lên bàn, giọng dứt đoạn đến là thương tâm:

- Thấy ông khảng khái bỏ tiền ra giúp bà góa tội nghiệp mà tôi xấu hổ quá. Tôi xin bày gan ruột ra đây để ông thấy tôi cũng là người có đạo, dám đâu không biết thương người. Thôi, tiền nhà tôi nghĩ cứ để nguyên như cũ, tăng nữa mà làm gì?

Một màn kịch cực kì. Vì tô róc rượu, thét vợ đưa bánh ngọt, nắm tay mister Rôbertô mà nức nở khen độ lượng thương người. Mister Rôberto thở dài mà rằng nhờ duyên kì ngộ ông ta mới hay thiên hạ vẫn còn người tử tế Hai người dùng dằng mãi mới chịu chia tay. Ra khỏi nhà mister Rôbertô thấy tim đập chân run - hú vía! ông ta lên xe điện về nhà ở khu Bronx và nằm vật ra giường. Suốt ba hôm liền, ông ta không dám lộ mặt xuống phố.

Kể từ hôm đó, Vi tô Cólêone nghiêm nhiên được mọi người trong khu phố vị nể. Người ta lại rì tai nhau rằng vitô có sự hậu thuẫn của xa tít bên Xinxili. Một ổ cờ bạc tự nguyện đến xin cúng mỗi tuần hai mươi đô gọi là ra mắt. Đổi lại chỉ cần mỗi tuần hai bận Vi tô ghé qua để chứng tỏ rằng dân chơi ở đó được anh đỡ đầu

Mấy ông chủ tiệm bị bọn du côn choai choai phá phách cũng đến cậy anh can thiệp. Có can thiệp là có tiền. Chẳng mấy chốc thu nhập của anh đã lên đến một trăm đô la mỗi tuần - thời ấy thế là ghê lắm. Clemenxa và Texxiô là bạn hầu, là đồng dạng, nghĩa là hai người cũng được dây máu ăn phần. Vì tô sốt sắng đưa trước, chứ không chờ hai người phải hỏi. Cuối cùng anh quyết định chung lưng với thằng bạn nổi khổ Giencô Apbandando mở một ngôi hàng chuyên nhập dầu liu. Giencô lo việc gom hàng từ Italia sang, mua lại với giá phải chăng và bảo quản hàng trong kho của ông bố.

Khoản này anh ta thạo lắm. Clemenxa và Texxiô phụ trách việc tiêu thụ. Hai người chia nhau chạy quanh các cửa hàng của người Italia trong khu Manhattan, sau đó

lan sang cả Bruclin, rồi tiếp đến nữa là Bronx, mời chào các chủ tiệm lấy vào thứ dầu liu nguyên chất chính hiệu Giencô Pura (vốn khiêm tốn, Vi tô Cólêone từ chối không lấy tên mình ra làm nhãn hiệu). Cầm đầu hãng dĩ nhiên phải là Vi tô bởi lẽ anh bỏ ra nhiều vốn hơn cả. Ngoài ra, mỗi khi một chủ hiệu nào đó có vẻ không mặn mà với những lời mời chào của Clemenxa và Texxiô thì lại phải đến Vi tô ra tay chinh phục bằng những lí lẽ không nghe không được.

Suốt mấy năm Vi tô Cólêone lo mở mang kinh doanh và hài lòng thấy cơ sở ngày càng phát. Chả thế mà nhãn dầu Giencô Pura hồi ấy bán chạy nhất trong tất cả các

thứ dầu ăn Italia. Bận quá nên chẳng còn thời giờ đâu ngó ngang đến vợ con - phải cạnh tranh với các địch thủ bằng mọi mảnh lối; nào hạ giá, nào chiếm mỗi bỏ hàng,

nào nuốt dần các cơ sở nhỏ. Ở một nước tự do cạnh tranh như Mĩ, chiếm độc quyền bằng những thủ đoạn chính đáng đâu phải dễ. Giencô Pura ra sau, ngấn vốn lại không

chịu bỏ tiền quảng cáo (ông chủ Vi tô chủ trương quảng cáo theo kiểu cổ điển là rì tai nhau, một đồn mười, mười đồn trăm), hơn nữa dầu cũng chẳng có gì hơn dầu các

hãng khác, nên chiếm độc quyền lại càng khó. Có thể Vi tô Cólêone mới đeo cái chiêu bài “nhân vật đáng nể” để hỗ trợ cho đường lối làm ăn biết điều chứ!

Từ bé Vi tô Cólêone đã có tiếng là người ôn hòa và biết điều. Anh không bao giờ dọa nạt, chỉ dùng lí lẽ - là lí lẽ thì không còn cái vào đâu được. Anh luôn luôn lo sao bạn hàng cũng đánh hơi thấy món hời, không ai thua thiệt Dĩ nhiên các thủ pháp anh dùng phải đập ngay vào mắt kia. Giống như các nhà doanh thương xuất chúng, anh đã sớm hiểu ra rằng tự do cạnh tranh là không thể được - phải độc quyền mới hợp lí và hữu hiệu.

ở Brucln có mấy tay chủ vựa dầu ăn - những kẻ nóng nảy, độc đoán, cứng đầu, khăng khăng không chịu chấp nhận ý kiến của Vi tô Cólêone ngay cả khi anh đã hết

sức nhằn nại nó rõ thiệt hơn. Thương thuyết chán chê không được. Vì tô chịu thua, phái Texxiô sang Bruclin thu xếp Kho bị đốt, xe bị lật, dầu Ô liu chảy xanh lè cả mặt

đường Một tay người Milan nóng nảy tự phụ và bông bột, tin cảnh sát hơn cả tin đồ tin Chúa, hăm hờ đi thừa nhà chức trách - tệ đến thế là cùng! Kiện cáo cả đồng

bào người Italia của mình, bắt chấp omerta. đã có từ ngàn năm nay. Nhà chức trách đâu chưa thấy, mà tay chủ vừa đã mất tăm, bỏ lại một vợ ba con côی cút, may mà chúng đều lớn cả, nên cũng cang đáng được công việc của bố và chịu thỏa thuận với hãng Giencô Pu ra.

Người ta sinh ra đâu đã là vĩ nhân ngay - vĩ nhân là do rèn luyện mà thành. Khi bắt đầu ban hành “luật khô cấm bán rượu chính là lúc Vi tô Côrleone bước một bước cuối cùng từ nhà kinh doanh bình thường-tuy có hơi “chơi rần” thật - trở thành ông Trùm hùng mạnh, một trong những ông vua trong giới làm ăn phi pháp.

Việc đó không phải xảy ra trong một sớm một chiều, cho đến cuối thời “luật khô” bước sang thời đại suy thoái” thì đã không còn Vi tô Côrleone nữa, mà thay vào

đó là Bô Già. ông Trùm. Don Côrleone.

Mọi việc khởi nguồn rất tình cờ? Hồi đó hãng Giencô vừa tậu được sáu xe tải. Một ổ buôn lậu rượu nhờ Klemenxa đánh tiếng với Vi tô Côrleone chở lậu uytxki và các thứ rượu khác từ canada sang. Muốn đưa hàng về đến Niu York, bọn buôn lậu cần xe và cần người áp tải. Mà áp tải phải là hạng đầu gấu chịu chơi, lúc cần)hải dám tỏ ra cương quyết - hay nói nôm na là phải giở võ. Bọn kia hứa trả hậu cho cả xe lẫn người. Món tiền lớn chưa từng có, khiến Vi tô Côrleone dừng hết riệt buôn bán mà ném gần như toàn bộ số xe trong tay sang chở hàng lậu. Bọn kia trả hậu thật, nhưng lại hỏ mồm dọa anh. Người như Vi tô Côrleone thì có dọa dẫm hay chửi thẳng vào mặt vẫn cứ như không. Hơn thế, anh còn phân tích mổ xẻ kĩ càng biết bọn này dọa hỏ, nên càng coi thường.

Cả lần này anh cũng tính không nhằm. Nhưng cái chính là có thêm khôn ngoan và kinh nghiệm, mở rộng làm quen. Giống như nhà băng lo gom góp tích lũy tiền, đảng này anh lo gom góp tích lũy ân tình để rồi có ngày nhờ đến. Vì lẽ máy năm gần đây, ai cũng nhận thấy Vi tô Côrleone được trời phú cho không phải những khả năng bình thường, mà là một thiên tài thực sự hiếm có .

Anh đã nhận che chở các gia đình người Italia mở nhiều quán rượu bất hợp pháp ngay tại nhà, nơi một công nhân chưa vợ có thể làm một cốc uytxki với giá mười lăm xu. Khi. đứa con út nhà bà góa Cólômbô chịu lễ thêm sức, anh nhận cậu ta làm con đỡ đầu và tặng cu cậu một món quà quý:một đồng hai mươi đô la vàng.

Chở hàng lậu tránh sao khỏi bị cảnh sát giữ xe, Giencô Apbandando liền thuê luôn một luật gia giỏi, quen biết nhiều quan chức cảnh sát và tòa án. Một hệ thống mua chuộc được suy tính và xếp đặt trơn tru, chẳng bao lâu tổ chức của Côrleone đã có nguyên một dãy “chân rết” dài ngoằng,nói cách khác là một danh sách các nhân vật trọng yếu mà cứ chiếu theo đó để lót tiền hàng tháng. Tay luật sư thấy lắm “chân rết” quá định cắt bớt thì Vi tô Côrleone bèn ngăn lại. ”Không, không, - anh nói. - Cứ để nguyên thế, kể cả những người lúc này chưa giúp gì ình cũng đừng gạt ra. Tôi tin ở tình bạn và có bốn phận phải bày tỏ tình bạn

Năm tháng qua, giang sơn của Côrleone càng bành trướng, có thêm nhiều xe mới, có thêm nhiều chân rết Số người trực tiếp làm cho Clemenxa và Texxiô cũng tăng lên. Cai quản cả một bộ máy như vậy đâm khó. Rốt cuộc Vi tô Côrleone phải lập ra một cơ cấu rạch ròi cho tổ chức của mình. Anh phong Clemenxa và Texxiô chức caporegime - tương tự như đội trưởng hay toán trưởng, - bọn dưới quyền thì gọi là lính. Giencô Apbandando được phong chức consiglieri - hoặc quân sư.

Giữa Vi tô và những đứa thực hiện ý muốn của anh đã có một lớp đệm. Bao giờ cần ra lệnh gì, Vi tô cứ báo thẳng Giencô hoặc một trong hai caporegimes: ít khi có ai thấy anh ra lệnh gì cho những người khác. Sau đó anh tách bọn Texxiô làm một toán - regime - đặc nhiệm hoạt động ở Bruchin. Anh nói rộng quyền hạn của Texxiô

và Clemenxa, mỗi ngày một tách họ ra thật xa đá họ khỏi thân mật với nhau quá ngoài những trường hợp thật cần thiết. Đối với Texxiô ranh ma thì anh giải thích

vì sao phải làm thế và chưa cần nói hết Texxiô đã nắm được ngay ý đồ của anh mặc dù Vi tô chỉ bảo là đề phòng tránh pháp luật mà thôi. Texxiô hiểu ngay - Vi tô đề

phòng hai người thông đồng với nhau chống anh, nhưng cũng hiểu rằng đó không phải là biểu hiện xấu chơi, mà chẳng qua chỉ là một biện pháp đề phòng thuần túy,

một thủ đoạn chiến thuật đơn giản..

Cuộc “đại suy thoái” chỉ càng giúp Vi tô Còrléone phát nhanh. Đó chính là những năm mà người ta bắt đầu kính cẩn thêm vào trước tên anh một chữ don - ông Trùm..Dân thành phố đói dài, người tử tế tìm việc bạc mặt. Người tự trọng cũng phải muối mặt nhận đồ cứu trợ của nhà nước từ tay đám công chức hèn hạ. Riêng người của Vi tô thì vênh vác đi ngoài đường, hầu bao căng phồng mà lại khỏi phải lo mất việc. Dù là người nhún nhường nhất, don Còrléone cũng không khỏi tự đắc ý, ông lo toan chu đáo cho giang sơn và các thân dân của mình, không phụ lòng mong mỏi của những kẻ đã tin cậy ông, đổ mồ hôi mà làm việc cho ông, liều đánh đổi tự do và tính mạng của mình để phục vụ ông. Nhờ sơ sẩy ai phải nằm nhà đá thì gia đình sẽ được chu cấp

- không phải bỏ thí chút đỉnh cầm hơi mà trước đây kẻ không may lĩnh bao nhiêu thì bây giờ vợ con vẫn nhận đủ bấy nhiêu.

Làm thế dĩ nhiên không phải vì lòng từ tâm cơ đốc gì Ngay cả bạn hữu cũng không ai gọi don Còrléone là bậc thánh nhân. Sự hào phóng như vậy là đã tính đầu vào đó cả rồi. Kẻ nào bị bắt đều biết rằng chỉ cần giữ mồm giữ miệng là vợ con khác có người lo. Nếu không khai báo gì với cảnh sát thì ra tù tha hồ được ưu đãi, có người đón, có tiệc tẩy trần, có dân tình kéo đến đầy nhà chia vui. Có phúc thì nửa đêm ông Consigliori hay đích thân ông Trùm vi hành đến nâng chén rượu mừng tráng sĩ trở về bình an. Sau đó người hùng sẽ được trao một tấm séc hay một món tiền đủ đưa cả nhà đi du lịch nửa tháng cho bố lúc gian truân. Sau rốt mới lại bắt tay vào đảm đương chức vụ cũ. Đó là cái giá trả cho lòng tận trung với ông Trùm.

Lúc bấy giờ doll Còrléone mới nảy ý so sánh. ông thấy mình cai trị cái giang sơn nho nhỏ của mình cứ hơn kẻ thù của ông lãnh đạo cái thế giới lớn chuyên môn ngang chân ông. Và ông nhồi cái nhận thức đó vào đầu đám dân nghèo ngày ngày đến cửa ông xin xỏ, nhờ vả - xin giúp số cứu tế, nhờ móc thẳng con trong tù ra hay cho nó một chỗ làm, giặt nóng ít tiền đang cần gấp, nhờ nói giúp lão chủ nhà nói tay bớt tiền nhà cho dân thất nghiệp.

Ai ông Trùm cũng giúp, không những thế, ông còn giúp tận tình, biết lựa lời an ủi để khỏi mũi lòng người có Việc phải nhờ vả. Cũng chẳng có gì lạ là đến kì bầu cử các vị vào các cơ quan lập pháp của bang, vào các cơ quan hành chính, vào nghị viện, đám dân Italia dốt nát chỉ biết gãi đầu gãi tai không biết bỏ cho ai, rốt cuộc đành kéo nhau đến hỏi người đỡ đầu của mình, đến Bố Già của mình, - don Còrléone. Cứ thế dần dần ông Trùm trở thành một thế lực trên chính trường - một thế lực mà thủ lĩnh đảng nào biết nhìn xa trông rộng đều không thể bỏ qua. Với sự khôn ngoan nhạy bén của một chính khách, ông Trùm cũng cố địa vị của mình bằng cách cho những đứa hé linh lợi trong các gia đình người Itaha nghèo được ăn học đến nơi đến chốn - mấy năm nữa trong số đó biết đâu chả có những luật sư, phụ tá, biện lí tiểu bang, không chừng lại cả quan tòa ấy chứ!

Việc hủy bỏ “luật khô” đã giáng cho đế quốc Còrléone một đòn choáng váng, nhưng cả mặt này ông Trùm đã kịp phòng bị ít nhiều. Năm 1938, ông đã phái những người tin cẩn đến gặp vua sòng bạc Manhattan. Tay này nắm toàn bộ ngành kinh doanh đen đỏ ở Manhattan: nào trò xóc đĩa trong các ngõ hẻm - bến tàu và nghề cầm đồ bao giờ cũng đi kèm với nó như thể có chơi đã cầu là phải có bán bánh mì xúc xích vậy, nào cá cược các trận thi đấu thể thao, các sòng bài lậu, nào các ổ bao đê ở Harlem. Tay này tên là Marandanô, được giới giang hồ Niu York coi là pezzonovante - tay tổ. Sứ giả của Còrléone đề nghị Marandanô hợp sức, lời lãi chia đều Có tổ chức tốt, có các nhân mối trong cảnh sát và trong chính giới, Vi tô Còrléone nhận bảo đảm che chắn kĩ các cơ sở làm ăn của Marandanô, rồi lúc nào hần đủ cứng cáp, ông sẽ tạo điều kiện cho hần vươn ảnh hưởng sang Bruclin và Bronx nữa. Nhưng Marandanô là đứa thiếu cặn nên hần gặt phất. Hần chơi với cả Al Capone, trong tay có hần một băng riêng hùng cứ một phương, súng ống nhiều không kể xiết. Hần đời nào chịu chung đụng gì với cái gã chơi trội kiểu cách ông tướng mà nghe đồn chẳng giống một tay mafioso chính cống tí nào kia.

Lời cự tuyệt của Marandanô đã chậm ngòi cho cuộc chiến tranh đẫm máu năm 1933, làm đảo lộn cả giới

giang hồ Niu York.

Thoạt nhìn thì lực lượng đôi bên chênh lệch thấy rõ. Marandanô mạnh cánh, toàn những đứa to vâm bằm bỏ trông coi quyền lợi của cánh rất kĩ. Hẳn là chỗ bạn bè

của Al Capône, có gì chỉ cần ới sang Chicagô một tiếng.

Hắn đi lại thân mật với nhà Tatnglia độc quyền mãi dâm và nắm toàn bộ việc tiêu thụ ma túy ở Niu York (tuy lúc bấy giờ món này chưa ăn lắm). Marandanô còn quan hệ làm ăn với các nhà đại công thương hàng đầu vì đám này vẫn nhờ đến bọn ác ôn của hắn răn đe các thủ lĩnh người Do Thái của những nghiệp đoàn may mặc và dẫn mặt cánh nghiệp đoàn vô chính phủ người Italia trong ngành xây cất.

Đối với don Côrleone chỉ có hai toán ít ỏi nhưng dày dặn của Clemenxa và Texxiô. Trong chuyện này các mối quen biết trong chính giới và trong cảnh sát không đem

lại ưu thế gì cho ông Trùm vì dân làm ăn lớn đứng về phía Marandanô. Thay vào đó, ông Trùm có ưu thế khác địch thủ không biết gì về cánh Côrleone. Thực lực của

ông Trùm giới giang hồ chỉ lảng máng biết, thậm chí nhiều bọn cứ tưởng Texxiô là một cánh riêng.

Tuy nhiên, trận đấu vẫn không cân sức nếu như Vit tô Côrleone không san bằng tỉ số bằng một tuyệt chiêu tính toán như thần.

Toan triệt tên ranh con bỏ láo ngay đầu nước, Marandanô cầu cứu Capône tăng cường cho hai tay súng cự phách nhất của mình. Bạn bè nhà Côrleone ở Chicagô đã kịp cấp báo cho ông Trùm hay rằng hai thằng hung thần này sẽ đến Niu York bằng xe lửa. Vì tô Côrleone bèn sai ngay tên thiên lôi Luca Bradi ra đón với những lời tống tiền làm khơi dậy trong cái sinh vật quái dị ấy tất cả mọi thú tính.

Luca xách bốn thằng đàn em ra ga đón hai tay anh chị Chicagô. Một thằng kiếm được chiếc taxi đánh ra chờ trước ga, một thằng làm phu khuân vác đón ngay vali của hai vị khách và đưa hai vị ra chiếc taxi nọ. Hai vị ngồi vào xe thì Luca và một thằng đàn em nữa ở hai bên tấp luôn vào, dí súng bắt các vị nằm tạm xuống sàn.

Taxi phóng đến một nhà kho gần bến tàu mà Luca Bradi đã nhắm trước.

Tới đó, hai ông khách bị trói gô bốn vó, mỗi vị làm một cục khăn bông trong mồm, hết đường kêu cứu.

Kế đến Luca lấy cái rìu máng trên tường xuống và ra tay chặt một vị sứ giả của Capône ra thành mấy khúc cho vị kia dự khán. Sức vóc là thế, nhưng Luca phải vất

vả mới hoàn tất được công việc. Lúc quay sang vị khách kia, gã mới thả phào tay hung thần của Ai Capône khiếp quá đã làm được một việc phi thường: hấn nuốt

chừng cục khăn và chết nghẹn tự bao giờ.

Mấy hôm sau băng Capône ở Chicagô nhận được mấy dòng thư của Vi tô Côrleone. Thư viết rằng: "Chắc huynh đã thấy đệ đối xử với kẻ thù như thế nào. Hai thằng

Xixili xích mích với nhau thì người Napôli có nên nhảy vào không ? Nếu huynh muốn thì đệ xin được coi là bạn - nếu vậy xin ghi giúp món nợ ân tình đệ sẽ dốc lòng

đền đáp. Lịch duyệt giang hồ như huynh hẳn thừa hiểu có một người bạn biết tư lo thân và lúc khó khăn luôn sẵn sàng ra tay chi viện còn hơn là cũng bạn bè mà chỉ

biết van xin cầu cứu. Nhược bằng huynh không coi tình bạn của đệ vào đâu thì đành vậy. Có điều xin báo trước huynh rõ là thời tiết chốn này ướt át, e không lợi cho

ngọc thể, khuyên huynh chớ nên bèn mắng tới .

Thư viết thế mới tức chứ,tức như bò đá. Bởi lẽ dưới con mắt don Côrleone thì bọn Capône chẳng qua chỉ là một phường du côn ngu ngốc. Nội gián của ông Trùm báo về cho biết Capône đã mất chỗ dựa trong giới chính khách vì thái độ côn đồ của hắn lộ liễu và làm giàu phi pháp. Mất chỗ dựa trong chính giới dù Al Capône hay phe nào đi nữa sớm muộn cũng bị triệt. Đúng là hắn đang đi vào con đường chết. Dù thực . lực hắn có mạnh thật thì chỉ mạnh quanh quẩn ở vùng Chicagô chứ không hơn.

Y như rằng ngón đòn này có công hiệu. Phần vì cách xuống tay tàn độc, phần vì phản ứng mau lẹ thần tốc của ông Trùm đối với sự kiện. Một khi don Côrleône có

mạng lưới điệp báo hơn hẳn như vậy thì mọi bước tiếp theo quả là lành ít dữ nhiều. Tốt hơn cả - và khôn ngoan hơn cả - là chấp nhận tình bạn. Và lại sau này còn có

phận nhờ, trong thư chả nói thể là gì. Cánh Capône thông báo cho ông Trùm hay rằng chúng sẽ đứng ngoài cuộc

Tới đây thì tỉ số đã san bằng, trừ một điều là Vi tô Côrleône được giới giang hồ khắp nước Mĩ vì nể sau khi đã hạ nhục Al Capône. Suốt nửa năm trời cánh Côrleône lần ép Marandanô, bám theo hấn sát gót. Ông Trùm liên tục tập kích vào các hẻm phố có các sòng bạc do Marandanô bảo trợ. Thăng bao đề số một ở Harlem bị lột sạch tiền bán một ngày đề với toàn bộ giấy biên đề.

Ngay cả các khu thợ may cũng bị đốt phá, Clemenla dẫn bọn dao búa đến ứng cứu các thủ lĩnh nghiệp đoàn đang sợ run trước bọn đầu gấu của Marandanô do các chủ xí nghiệp thuê. Như vậy là ông Trùm cùng một lúc tấn công trên khắp các mặt trận. Và trên khắp các mặt trận, nhờ ưu thế hơn hẳn về thông tin, về tầm mắt chiến

lược và về tổ chức kỉ luật, bao giờ ông Trùm cũng giành phần thắng. Cái kiểu hung hăng phối bò của Clemenxa được ông Trùm khéo dùng đâm ra được việc. Và sau đó

mới đến lúc don Côrleône tung lực lượng dự bị để dành cho chung cuộc - regime của Texxiô, - xua nó đi lùng tên đầu sỏ Marandanô.

Trước đó Marandanô đã cuống quít phái người dẫn mối đến cầu hòa. Vi tô Côrleône viện hết cứ này đến cứ khác không tiếp. Bọn đàn em thấy thua to rủ nhau trốn hết để khỏi chết oan. Bọn thầu đánh cá và bọn cầm đồ trở cờ đem tiền cúng don Côrleône xin che chở. Trận chiến coi như chấm dứt.

Nhưng Marandanô còn thì. Texxiô còn việc. Tay caporegime ranh ma đã móc nối được mấy thằng trong đám vệ sĩ của Marandanô, xui chúng bán đứng ông chủ,

hứa hẹn sẽ để chúng thay chân làm ăn. Bọn đàn em chọn đúng giao thừa sang năm mới 1934 mà giao hàng".

Chúng bịa chuyện Vi tô Côrleône bằng lòng gặp ông chủ ở một nhà hàng bên Bruclin, xăng xái xung phong tháp tùng ông chủ đến phó hội. Đến nơi, chúng để ông chủ ngồi nhấm nháp miếng bánh rồi biến mất. Bỗng Texxiô ở đâu lù lù xuất hiện cùng bốn tên cô hồn. Vụ xin tiết diễn ra chỉ trong chớp mắt, ông vua đen đỏ ăn no đạn chì, mồm còn ngậm mẩu bánh đang nhai dở.

Lúc ấy chiến cuộc mới chấm dứt hẳn. Bao nhiêu mối làm ăn sang tay nhà Côrleône hết: Đứa nào thần phục ông Trùm. đều được đối xử tử tế, được giữ nguyên chỗ

kiếm cơm - một ổ bao đánh cá ngựa hoặc bao đề: Thêm nữa, ông Trùm còn len chân được vào nghiệp đoàn may mặc mà sau này ông có khối dịp nhờ đến. Đúng lúc công

việc đã thu xếp đầu vào đấy thì ai dè tai họa lại đến tận nhà gõ cửa.

Thằng Xantinô Côrleône đã sang tuổi mười sáu, vai rộng thân cao, bộ mặt thật với những nét dĩ hòa, song không có chút gì đàn bà. Thằng Phredô ngoan ngoãn dễ bảo, Mai cơ vừa chập chững biết đi duy có Xantinô thì gây hết chuyện nọ đến chuyện kia. Khi thì đánh nhau, khi thì xơi điểm xấu ở trường, rồi rồi cuộc ông bố

đỡ đầu Clemenxa thấy trách nhiệm lớn quá, sợ không giầu được bèn đến gặp don Côrleône mách rằng thằng ranh dại dốt rủ hai đứa bạn vắc súng đi ăn cướp - thể

có chết không chứ!

ông Trùm dùng dùng nổi giận. Thật là một việc hiếm có, xưa nay Vi tô Côrleône có bao giờ mất tự chủ đâu.

Trong nhà lúc ấy còn nuôi thằng bé mồ côi Tôm Ha ghen được ba năm rồi. Ông Trùm hỏi thằng này có dính vào đó không thì Clemenxa lắc. Ông bèn cho xe đi rước cậu

cả về trụ sở hãng buôn Giencô Pu ra.

Lần đầu tiên trong đời ông Trùm chịu thất bại. Còn lại hai bố con, ông Trùm giở giọng Xinli ra chửi. Để chửi rửa, để trút cơn giận trong ruột ra thì không có thứ tiếng nào tiện như tiếng Xinli. ông chửi một thôi một hồi chán rồi mới hỏi:

-Ai cho phép mày làm thế? Mày học ở đâu cái thói ấy đấy

Thằng Xônny tằm tức đứng ngậy như phồng. ông Trùm khinh bỉ dài giọng chê:

- Ngu gì mà ngu quá! Được bao nhiêu mà làm. Mỗi thằng có được năm chục không ? Hai chục? Có hai chục bạc mà mày chịu thí thân hả, thằng kia?...

Làm như uống thuốc điếc, Xônny nói nhơn nhơn:

- Bố giết Phanuchi, con biết.

ông Trùm giơ tay lên trời, há mồm ớ - ớ một lúc rồi nặng nề ngồi phịch xuống ghế, chờ xem thằng ranh con còn nói gì nữa. .

Xônny tiếp:

- Lúc Phanuchi về, mẹ bảo lên nhà được rồi. Con thấy bố leo lên mái nhà nên cũng lên theo. Bố làm gì con thấy hết. Cả lúc bố tẩu cái ví với khẩu súng, con cũng thấy

ông Trùm thở dài:

Chả trách tao không bảo được mày. Nhưng chẳng nhẽ mày không thích học hành để ra làm luật sư hay sao? Một luật sư xách cặp còn ăn tiền hơn cả ngàn thằng bịt mặt cầm súng đấy, con ạ.

Xônny nhả răng cười. nói kháy:

- Con sướng làm việc nhà. . .

Trông thấy mặt bố lạnh như kem, không thèm cười câu nói đùa của mình, nó vội vàng lấp bắp:

Bán dầu ôliu thì con học được.

ông Trùm không nói gì, mãi một lúc lâu mới nhún vai

- Thôi thì ai có phận nấy.

ông không nói toạc ra rằng số phận của thằng con đã được định đoạt từ hôm nó chứng kiến ông giết Phanuchi. ông quay mặt đi buông một câu:

- Mười giờ sáng mai đến đây, chú Giencô sẽ cắt việc ày.

Nhưng một consigiori tinh đời như Giencô Apbandando làm gì không biết thâm ý ông Trùm? Vì vậy lão dùng Xônny chủ yếu như cận vệ của ông bố - một chức vụ giúp nó nắm được các bí mật của nghệ thuật làm ông Trùm. Bản thân don Còrleone cũng nổi máu sư phạm, suốt ngày dạy dỗ cậu cả khoa học tiến thân, hi vọng sẽ có ích cho nó.

Ngoài lời răn cửa miệng rằng ai có phận nấy, suốt ngày Xônny bị ông Trùm mắng là nóng nảy không biết kiềm chế. ông Trùm coi dọa nạt là cách ngu nhất bộc lộ mình, còn tính nóng nảy mù quáng không ghìm được thì là trò dại dột hết sức nguy hiểm. Không một ai nghe thấy ở ông Trùm một lời đe dọa lộ liễu, không một ai trông thấy ông Trùm lên cơn điên giận không kìm nổi.

Đó là điều không thể chấp nhận được. Và ông Trùm ra sức dạy Xônny biết kiềm chế như mình ông luôn mồm nhắc nhở: “Hay nhất là mình lỗi một đối phương tương mười, hay nữa là mình giỏi mười bạn bè tương một”.

Coporegime Clemenxa tận tình rèn cặp Xônny: dạy bắn, dạy xiết cổ. Xônny đã Mĩ hóa nhiều, hẳn chè cái kiểu dây lụa xiết cổ theo lối xinli. Hẳn ưa dùng súng lục hơn - thứ vũ khí này của người Ang lô - Xắc xông giản tiện, thông dụng và vô hình tích hơn nhiều - khiến ông thấy không vui Nhưng đi với bố thì chịu đi đều đều và thích thú lái xe cho ông, đỡ dẫn ông trong những việc vặt. Cứ thế suốt hai năm trời, nhìn vào chẳng có cái gì khác thường: cậu con dần dần nắm được nghề bố, không mơ ước viễn vông, không tỏ ra quá hăng hái, bằng lòng với công việc theo nguyên tắc biết tội thì tha.

Trong khi đó thằng bạn và anh em kết nghĩa Tôm Hagllen lại học lên đại học; Phredô sắp học xong trung học, Mai cơn lên cấp hai, con bé út Cômni mới cao chưa chạm mặt bàn - nó mới lên bốn. Nhà đã dọn sang Bronx, đầy đủ tiện nghi. Don Cômleone trù tính mua nhà bên Long Ailônd, nhưng chưa vội, muốn ghép việc mua bán này vào một hành động gì đó đã dự tính sẵn.

Vi tô Cômleone biết nắm bắt cái cốt lõi của những việc xảy ra quanh mình và đoán biết nó sẽ dẫn đến đâu. Các thành phố lớn của nước Mỹ đang bị xâu xé trong cuộc

tranh chấp của giới tội phạm. Lâu lâu lại có đổ máu; dân đao búa hám lợi nhắm nhe lẫn đất của nhau: những người như Cômleone thì lo cố thủ lãnh địa và giữ miếng ăn. Don Cômleone thấy rõ báo chí và các cơ quan chính quyền đang ra sức đổ dầu vào lửa toan tìm cơ đưa ra những dự luật khắc nghiệt hơn và tung cảnh sát ra đàn áp thẳng tay hơn ông e ngại rằng sự công phần lên cao ắt tự do dân chủ gì cũng tạm thời dẹp hết - lúc đó thì ông và đồng bọn đi đời cả nút. Về đối nội thì đế quốc của ông vững chắc có thừa. Vì vậy ông Trùm quyết định phải hòa giải các nhóm đối địch ở Niu York và sau đó là trên toàn quốc.

Vitô Cômleone không tự huỷ hoại mình; ông hiểu rõ gánh lấy một sứ mệnh như vậy nguy hiểm đến mức nào. ông để hết năm đầu đi gặp thủ lĩnh các băng ở Niu York và chuẩn bị cơ sở. ông nắn gân từng người, đề nghị phân chia phạm vi ảnh hưởng, thành lập một hội đồng trên nguyên tắc tự nguyện để theo dõi việc thực hiện. Khốn nỗi mặt ít ruồi nhiều, quyền lợi các bên va chạm nhau chan chát. Cứ kiểu này thì khó mà thống nhất được. Giống như nhiều lãnh chúa khác, don Cômleone hiểu rằng trật tự và yên ổn chỉ có được khi nào số các cường quốc tự chủ rút xuống còn ít nhất để

có thể kiểm soát được.

Trong thành phố chỉ có năm sáu “gia đình” có thế lực không dễ gì diệt được. Còn lại bao nhiêu bắt giải nghệ hết - đả đấm “Hắc thủ” hoành hành ngang ngược, bọn ăn tiền tép riu làm ăn không có sự che chở thích đáng, nghĩa là sự che chở mua được của các nhà chức trách, bọn này phải “đi”, không một hai gì cả. Don Cômleone thực sự đã tiến hành những cuộc tẩy thanh, tung toàn lực của mình vào cuộc tổng quét.

Việc bình định vùng Niu York tốn mất ba năm và don nhiều phen lao đao ra trò. Có phen don Cômleone suýt mất mạng. lần ấy đánh dẹp băng Irland xưa nay chuyên làm ăn lẻ. Nghe nói bị cánh Cômleone quyết định xóa sổ, bọn đầu gấu băng này sôi tiết một hai đời chơi dốt túi, chết thì chết. Toán cận vệ của Vi tô Cômleone quét bọn kia dúi dụi, nhưng vẫn còn sót một thằng. Trước khi lĩnh trọn cơ số đạn vào mình, hắn còn kịp trả lại một viên - xuyên ngực ông Trùm.

ông bố ăn đạn phải nằm một chỗ thì cậu cả Xômni Cômleone được dịp trở tài. Hắn nhận chức caporegime, cầm đầu một toán riêng và đánh đường phố khét tiếng.

Hắn còn bộc lộ rõ sự tàn bạo không biết chùn tay, điều mà vì không có nên don Cômleone bị coi là một nhà chinh phạt chưa được hoàn hảo lắm.

Vẫn vẹn trong ba năm từ 1935 - 1937, xômni Cômleone thành danh là tay giết người gian hùng và không biết thương xót mà giới giang hồ xưa nay ít biết. Chỉ có con

quái vật Luca Bradidi những ngón đòn tàn độc rừng rợn là được xếp trên hắn mà thôi.

Đạo ấy còn lọt được thằng Irland nào là Luca Bracli xách súng đi lùng xóa sổ bằng sạch. Một mình gã tĩa gần hết mấy băng vét đĩa, xác nằm như ngã rạ, khiến một ông Trùm có tiếng trong số sáu đại gia Niu York phải lên tiếng can thiệp. Vừa mở mồm khuyên giải là Luca hạ thẳng cẳng luôn. May mà sau đó don Cômleone kịp bình phục nên mới dàn xếp êm thấm.

Kể từ năm 1937, Niu York mới hết sóng gió, không kể những vụ xích mích nhỏ - tuy nhiều khi cũng có nguy cơ gây hậu quả ghê gớm.

Don Cômleone theo dõi sát sao tất cả những gì xảy ra bên ngoài giang sơn của mình, hết như thời cổ đại các lãnh chúa chong mắt canh chừng dân man đi qua lại ngoài thành. Việc Hitler tiếm quyền, Tây Ban Nha mất nước, Đức o ép Anh ở Munich- tất cả đều không qua nổi mắt ông Trùm. Đứng ngoài cuộc nhìn vào, ông thấy rõ nguy cơ chiến tranh toàn cầu đang tràn đến và suy luận một cách đúng đắn hậu quả của nó. Thế giới riêng của ông chỉ càng thêm bất khả xâm phạm mà thôi Hơn nữa, nếu khôn ngoan thức thời thì chiến tranh càng dễ làm giàu. Có điều muốn được thế, phải theo

đúng phương châm: Thiên hạ đại loạn, nội gia đại trị.

Với lời kêu gọi đó, don Còrlêone đi khắp nước du thuyết ông hội họp với đồng bào mình ở Los Angeles, ở Xan Phranxixcô và Clivlônđ, ở Chicagô, Philadelphia, Maiami và Bôxtơn. ông trở thành sứ giả hòa bình trong thế giới tội phạm và đến năm 1939 đã làm nên một kỳ tích mà ngay Giáo hoàng cũng không dàn xếp nổi giữa các quốc gia thù địch: các tổ chức bí mật có uy tín nhất nước Mĩ đã thỏa thuận được với nhau và cùng kí một hiệp ước. Giống như Hiến pháp Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, hiệp ước này thừa nhận các bên tham gia có toàn quyền tự quyết trong giới hạn bang mình hoặc thành phố mình. Hiệp ước chỉ đề cập việc phân chia khu vực ảnh hưởng và cam kết gìn giữ hòa bình.

Chính vì vậy mà năm 1939, khi thế chiến thứ hai bùng nổ, và năm 1941, khi Hoa Kỳ tham chiến, giang sơn của ông Trùm Còrlêone vẫn thái bình và hoàn toàn sẵn sàng nhảy ra ăn hôi những quả vàng do sự phát triển của nền kinh tế Mỹ đem lại cùng với các ngành khác Nhà Còrlêone nhúng tay vào tuần ra chợ đen phiếu thực phẩm, bông xăng và thậm chí cả vé tàu. Nó vừa bảo đảm đơn đặt hàng quân sự ột hăng này, vừa moi vãi chợ đen cho các hăng may khác thiếu nguyên liệu vì không được đặt hàng. ông Trùm còn thừa sức làm hơn thế: nhờ ông mà đám thủ hạ trẻ đến tuổi quân dịch khỏi phải đi chết trận cho những quyền lợi không phải của mình. Chỉ cần móc ngoặc với các bác sĩ, nhờ họ bảo giúp nên uống thuốc gì trước khi khám tuyển hoặc thu xếp vào làm trong các xí nghiệp quốc phòng để khỏi phải đi lính là xong.

Vậy thì tại sao ông Trùm Còrlêone lại không có quyền tự hào? ai thần phục ta thì tha hồ mà vui chơi phê phỡn, còn ai phục tùng luật pháp thì cứ việc đi mà chết, chết chồng chết đống cả triệu mạng kia kia! Chỉ có một cái gai đâm ông đau nhói: thằng con rút ruột Mai cơn Còrlêone lại từ chối sự che chở của cha, đâm đầu tình nguyện đi chiến đấu cho Tổ quốc. ông Trùm thâm kinh ngạc thấy mấy thằng ranh con cháu trong nhà cũng theo gương nó. Một đứa còn dám mở mồm phân bua với ông caporegime của mình rằng: “Đất nước này đã đem lại cho tôi bao nhiêu thứ”. Nghe thật lạ, ông Trùm chửi: “Có. tao đem lại cho chúng mày thì có”.

Bọn ranh này đáng lẽ đã phải khốn với ông, nhưng ông đã tha cho con rồi nên cũng đành tha luôn cho bọn chúng. Con cái nhà, chẳng đứa nào còn biết bổn phận đối với ông Trùm của chúng cũng như đối với chính bản thân chúng cả?

Đến cuối thế chiến, don Còrlêone hiểu rằng cái thế giới của ông lại phải đổi lại các luật lệ, phải khôn khéo nương theo luật lệ của thế giới bên ngoài. ông tự tin là mình sẽ làm được mà không phải chịu thiệt hại gì.

CỔ sở cho lòng tự tin ấy ông rút ra từ chính cuộc đời. Có hai việc trong kinh nghiệm sống của mình đã đưa ông đến một phát hiện quan trọng. Lâu rồi, hồi ông mới bắt đầu sự nghiệp kia, một hôm có người bạn cũ tên là Nadôrin tìm đến nhờ giúp đỡ. Anh chàng này lúc đó còn trẻ, đang làm chân chạy việc trong một lò bánh và đang nhắm nhe cưới vợ. Cùng với vợ chưa cưới, một cô gái đứng đắn con một gia đình người Italia gương mẫu, hai người dành dụm từng đồng, gom được một món tiền mà hồi đó là lớn lắm 300 đô la. Họ nhờ người giới thiệu đến gặp lão buôn đồ gỗ. Lão này vui vẻ cho phép hai người muốn chọn gì thì chọn - suốt ngày Nadôrin với vị hôn thê lang thang trong gian kho rộng chất đầy đồ gỗ, chọn cái này bỏ cái kia, quyết chí xây tổ ấm. Sau đó lão chủ nhận tiền - ba trăm đô la máu mủ kiếm được bằng mồ hôi nước mắt, - đút tọt vào túi rồi hẹn nội một tuần lễ là mọi thứ sẽ được đưa đến căn nhà mới thuê của Nadônn.

Nhưng ngay trong tuần đó cửa hàng tuyên bố vỡ nợ. Gian kho rộng lớn chất đầy gỗ bị kiểm kê và niêm phong để nay mai đem gán ít nhiều cho các chủ nợ. lão nhà buôn biến mất tằm để mặc các chủ nợ nhà ta mặc sức vung tay vung chân chửi trời oán đất Nadônn cũng nằm trong số đó. Đau quá, đi hỏi luật sư thì ông này bảo rằng trong khi tòa chưa quyết định thỏa mãn đơn khiếu nại của tất cả các chủ nợ thì chưa thể làm gì được.

Hoàn tất thủ tục phải mất chừng ba năm và may lắm Nadôrin sẽ được hoàn lại một phần mười số tiền.

Vi tồ Còrlêone vừa nghe vừa mồm cười ngờ vực: thế này thì hết nước, nó dựa pháp luật mà ăn cướp giữa ban ngày được à? Lão nhà buôn có biệt thự riêng không thua

gì một lâu đài sang trọng, tiếp khách trong trang ấp riêng ở Long Ai lớn, đi đâu một bước là có xe hơi bóng nhoáng, con cái cho học cao hết lượt. Nhẽ nào một người

như vậy lại quít ba trăm đô la của thằng Nadôrin kiết xác mà không chịu trả số đồ họ đã trả mua. Để chắc ăn, Vi tô giao Giencô Apbandando hỏi lại các luật sư đang làm cho hãng Giencô Pu ra xem sự thực có đúng thế không

Mà lạ, đám luật sư lại khẳng định câu chuyện của Nadôrin lại có thật mới chết chứ? Toàn bộ gia sản của tay lái buôn đứng tên vợ lão. Cửa hàng đồ gỗ là thuộc công ti và lão ta không phải chịu trách nhiệm cá nhân về nó. Phải, lão nhà buôn biết trước mình sắp vỡ nợ, nhưng vẫn điềm nhiên bỏ túi món tiền của Nadôrin mới đều Nhưng ở đời chuyện ấy thiếu gì? Luật pháp ở đây chỉ biết giương mắt mà nhìn, chẳng làm đêch gì được.

Dĩ nhiên chuyện lôi thôi dần xếp xong ngay. Don Côrlône cử consigion Apbandando đến nói phải quấy với lão nhà buôn, và vị thương gia láu cá này biết là nuốt không trôi bèn vội vàng kiếm cho Nadôrin đủ số đồ gỗ Nhưng đối với Vi tô Côrlône thì đó là một bài học đáng quý.

Vụ thứ hai để lại dấu ấn sâu sắc hơn trong nhận thức của ông Trùm. Năm 1939 don Côrlône quyết định đưa cả nhà ra ngoại ô. Như bất kì một bậc phụ huynh nào, ông muốn rằng con cái phải được đi học ở trường nào tốt nhất, được kết bạn với những đứa bạn hợp tính hợp nết. Ngoài ra, do những động cơ thuần túy riêng tư, ông thích kiểu sống tách biệt ở ngoại thành, khi mà mình chẳng việc gì phải biết hàng xóm của mình là ai. ông tậu một khoảng đất trong vành đai rừng ở thị trấn Long Bich - ở đó mới có cả thầy bốn biệt thự mới xây, nhưng đất còn nhiều, đủ chỗ những người khác nữa. Xôni đã chính thức hứa hôn với Xandra, ít lâu nữa là cưới, nên một ngôi nhà là dành cho hắn. Một nữa dành cho chính ông Trùm. Ngôi nhà thứ ba Giencô Apbandando cùng gia đình chiếm. Ngôi thứ tư tạm thời để trống.

Mới dọn nhà được một tuần thì có một chiếc cam nhông le te chạy đến, trên xe chễm chệ ba bác thợ. Các bác tự xưng là chịu trách nhiệm về tình trạng hệ thống

lò sưởi trong khu vực thị trấn Long Bich. Tay vệ sĩ trong đội bảo vệ riêng của ông Trùm đưa ba bác vào nhà nôi hơi. Vợ chồng ông Trùm cùng Xôni đang dạo chơi trong

vườn thở hít không khí biển trong lành.

ông Trùm rất bực mình khi bị tay vệ sĩ gọi vào nhà. Toán thợ - ba bác trâu mộng đang hí húi bên nôi hơi.

Dàn hơi bị gỡ, mỗi thứ quăng một nơi. Bác thợ cả to như đô vật nói chan chát như dao chém đá:

Cái lò nhà ông vứt đi thì vừa. Muốn sửa, chúng tôi sửa cho. Đúng trăm rưỡi cả thầy, cả công lẫn tiền mua phụ tùng - cộng với khoản thù lao kiểm tra kĩ thuật. - Bác ta móc một tấm bìa màu đỏ. - Anh em chúng tôi mà cho vào đây một dấu sơn thì chẳng ai đòi xét nữa đâu.

Thấy hay hay, hơn nữa sau mấy tuần yên tĩnh chẳng phải mó tay đến "công việc vì bận dời nhà, nên ông Trùm đã hơi buồn chán buồn tay. Cố tình trọ trọ - thường thì chỉ hơi đơn đốt thôi,- ông hỏi:

- Còn như tôi không trả tiền rồi lò sưởi làm sao?

Bác thợ cả nhún vai:

Thế thì đâu cứ nằm đấy, anh em chúng tôi xin kiếu - Bác ta đưa tay trở đồng sắt thép linh kinh phác một cử chỉ đầy hàm ý.

ông Trùm nhũn nhặn nói:

Xin các ông chờ ột lúc để tôi đi lấy tiền.

ông ra vườn bảo Xôni:

- Này, có mấy ông thợ đến làm trong buồng nôi hơi, tao chẳng thủng người ta cần gì cả. Mày vào xem thế nào đi, con.

Đùa thì đùa thế chứ ông đã tính chuyện đưa thằng con lên làm phó inh, mà một khi đã nhằm giao việc thì trước tiên phải thử vài lần cái đã.

Cách xử trí của Xôni không vừa lòng ông bố chút nào - hắn lỗ mãng quá, thẳng thừng quá, thiếu hẳn cái tế nhị của Xixili. Hắn thích cái kiểu búa tạ chứ không

thích kiểu dùi xuyên. Số là vừa nghe qua yêu cầu của bác thợ cả, Xônì nhà ta không một hai gì hết, rút luôn súng ra rồi sai đàn em quát cho bác một trận no đòn.

Quát xong, lại bắt các bác ráp lại nồi hơi, thu dọn đầu ra đấy. Hấn soát người các bác - té ra các bác quả thực là người của công ti tu bổ các công trình nhà ở đóng tại quận Xa phốc. Hấn hỏi tên ông chủ công ty, sau đó quát cả ba bác lên cái xe tải. .

- Giờ hôn, chớ có lảng cháng trước mặt ông! - Hấn ngọt nhạt dặn dò.- ông thì ông cầu đầu rút ruột chúng mày ra!

Đạo ấy Xantinô Còrleône chưa tàn nhẫn lắm như sau này và được cái rất chịu khó lo việc bảo đảm trật tự xã hội ở khu hấn sống. ông chủ công ty tu bổ các công trình

nhà ở phát rét, cảm có thấy lai vãng đến nữa. Sau khi bắt tay với ông cảnh sát khu vực thì nhất cử nhất động của dân chuyên nghiệp trong vùng Xônì đều có tờ trình

hàng ngày. Chưa đầy một năm mà Long Bich đâm ra lành mạnh nhất nước. Bọn du đảng, trộm cướp đều được nhả trước liều liệu khăn gói đi nơi khác mà làm ăn.

Làm một cú là được cảnh cáo, lần thứ hai còn làm nữa coi như tuyệt tích giang hồ luôn. Bọn lừa đảo và đám chân gỗ nơi khác đến hành nghề được lịch sự thời đi, còn nấn ná rồi cũng phải đi thôi, nhưng bằng xe cứu thương cho thêm phần long trọng. Ngay cả bọn con ông cháu cha ăn no rửng mỡ phá phách cũng bị mời đi như thường để khỏi bôi nhọ danh dự gia đình cũng như tiếng tốt của thị trấn. Chả thế mà Long Bich trở thành ngọn cờ đầu trong phong trào bảo vệ trật tự trị an.

Chuyện ăn tiền của mấy bác thợ nọ vẫn nằm trong khuôn khổ pháp luật - đó chính là điều đã để lại ấn tượng sâu sắc cho don Còrleône. Rõ ràng một người cơ trí như ông chắc chắn sẽ có chỗ đứng trên đời, chỗ đứng mà ngày nào cậu bé thật thà trong tiệm tạp hóa đã mơ ước Và ông đã trở tài để đứng được trong cuộc đời ấy.

Cứ như thế, ông sống bình yên trong trang ấp của mình ở gần Long Bich, vun đắp vương quốc của mình và mở rộng bờ cõi - cứ thế cho đến ngày chiến tranh thế giới đã qua lâu và Thăng Thổ Xôlôđô xé bỏ cam kết, tuyên chiến với cường quốc của don Còrleône, còn chính ông Trùm bị hấn quát vào nhà thương, sống dở chết dở.

15. Chương 15

Trong cái thị trấn hẻo lánh miền Niu Hemptơ này hể có gì hơi bất thường một tí đều bị để ý ngay - bà nội trợ thò đầu ra cửa sổ, ông chủ tiệm đang ngủ gật bên cửa hàng hé mắt nhìn. Vì vậy, chiếc xe đen mang biển số Niu York vừa đỗ lại trước nhà mục sư Adamx là chỉ vài phút sau ai cũng biết Tuy học đại học, nhưng Kêi Adamx vẫn cứ là dân tỉnh lẻ từ đầu đến chân - từ phòng ngủ cô cũng ghé nhìn ra. CÔ đang ngồi gạo bài thi và đang định xuống nhà ăn trưa, thì trông thấy chiếc xe và không hiểu sao cũng chẳng lấy làm lạ khi chiếc xe đậu vào bãi cỏ trước nhà. Trong xe chui ra hai người, cả hai đều cao lớn, chắc nịch, trông cứ như bọn găngxtơ trên màn ảnh vậy. Kêi vừa nghĩ thế vừa chạy như bay xuống cầu thang để đón hai gã trước. Chắc người nhà hay bà con của Mai cơn đây thôi - cô nghĩ bụng thế và thấy nên đích thân giới thiệu họ với bố mẹ là hơn. Không phải cô xấu hổ vì thân thế của Mai cơn mà chỉ vì ba mẹ cô có hơi cổ, dân Ý nhĩ lan chính gốc, hai cụ có lẽ không hiểu cô con chơi bời với những loại người như vậy để làm gì. Chuông vừa reo là cô đã ra đến cửa, gọi với lên bảo mẹ: “Để con mở cho!” - đoạn mở cửa. Hai gã kia đứng lù lù một đứa còn thọc tay vào nách, điệu bộ y hệt như cách bọn găngxtơ rút súng, khiến Kêi bất giác khê ối một tiếng. Nhưng gã nọ chỉ rút ra một tấm thẻ bìa da, thành thạo lắc cổ tay để nó mở ra và chìa cho Kêi xem tấm thẻ công vụ. - Tôi là Giôn Philipx, nhân viên điều tra thuộc sở cảnh sát Niu York, - gã nói. Đoạn, quay sang tên đồng hành, một gã da ngăm có cặp lông mày rậm rì đen như xi đánh giày, tiếp: - Còn đây là đồng sự của tôi, thanh tra Xiriani. CÔ có phải là Kêi Adamx. Kêi im lặng, gật đầu. Philipx nói tiếp: - CÔ cho phép chúng tôi được hầu chuyện cô vài phút chứ Về chuyện Mai cơn Còlleune ấy mà. CÔ đứng tránh ra

cho họ vào. Đúng lúc ấy từ ngạch hành lang vào văn phòng, ông bố lộ đầu ra: Gì thế, con? ông hỏi. Tóc bạc, to xương và quắc thước, ông không chỉ là mục sư dòng Baptist địa phương, mà còn có tiếng là học giả trong giới tu hành. Khi không dám nói chắc rằng cô hiểu bố - ông thường làm cô băn khoăn bối rối, nhưng cô biết bố yêu cô tuy coi cô không có gì đáng để ý Hai cha con không bao giờ thực sự gần gũi nhau, cô tin ông. Vì vậy cô trả lời không chút giấu diếm: - Đây là mấy ông cảnh sát từ Niu York đến ba ạ. Họ muốn hỏi con về một anh bạn sinh viên. Mister Adamx không có vẻ gì ngạc nhiên. - Hay con đưa các ông đây lên văn phòng bố - ông hỏi Thanh tra Philipx dè dặt nói: - Có lẽ chúng tôi nói chuyện riêng với cô nhà thì tiện hơn thưa ông. Mister Adamx nhã nhặn phản đối: - Tôi nghĩ nên hỏi ý kiến con gái tôi đã. Con định thế nào, Kêi? Con nói chuyện với các ông đây một mình hay với bố, Hay với mẹ con? Kêi lắc đầu: Để mình con thì hơn. Mister Adamx quay sang Philipx: - Các ông cứ việc sử dụng văn phòng của tôi. Nhân tiện mời các ông lát nữa ở lại dùng cơm với gia đình, các ông vui lòng chứ Hai gã cảm ơn và từ chối rồi theo Kêi lên văn phòng. Hai gã ngượng nghịu ngồi ghé mông trên chiếc ghế dài. Kêi ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành da rộng rãi của bố. Thanh tra Philipx mào đầu: Miss Adamx, xin cô cho biết trong ba tuần vừa rồi cô có tình cờ gặp Mai cơ Corleone hoặc có được tin gì về anh ta không Câu hỏi lấp tức làm Kêi chột dạ. Ba tuần trước đây cô đã tình cờ đọc trên các báo ở Bôxtơn những dòng tít lớn loan tin án mạng một đại úy cảnh sát Niu Yock và một tay buôn lậu ma túy tên là Vigili Xôlôđô. Báo chí còn nói rằng đó là một trận lưu huyết trong cuộc chiến ngầm mà gia đình Corleone có dính vào. Kêi lắc đầu: - Không, chúng tôi gặp nhau lần cuối khi anh ấy vào bệnh viện thăm bố. Có lẽ được cả tháng nay rồi. Tay thanh tra thứ hai gay gắt chặn luôn: Chuyện gặp gỡ này chúng tôi đã biết cặn kẽ. Chúng tôi muốn hỏi sau đó kia. CÔ có tin tức gì của anh ta không - Không, - Kêi đáp. Philipx nhẹ nhàng nói: - Nếu cô có cách nào tiếp xúc với anh ta được thì nên cho chúng tôi biết ngay. Chúng tôi rất cần trao đổi với Mai cơ Corleone. Xin báo trước cho cô rõ, nếu tiếp tục giữ quan hệ với anh ta có thể cô sẽ bị rắc rối đấy. Bất kể một sự giúp đỡ nào cho anh ta đều có thể đưa cô vào tình thế khó khăn không lường nổi đâu. Kêi ngồi ngay đơ: - Tại sao tôi lại không được giúp anh ấy - cô hỏi.- chúng tôi sắp làm đám cưới, mà vợ chồng thì phải giúp nhau chứ? Xiriani trả lời: Tại vì nếu vậy cô sẽ là đồng lõa của một vụ phạm pháp. Bạn cô đang bị truy nã bởi lẽ hần đã bắn chết một đại úy cảnh sát Niu York cùng với một thông tin viên mà ông ta hẹn gặp tối hôm đó. Chúng tôi đã nắm được những nguồn tin chính xác cho biết chính Mai cơ Corleone đã bắn họ. Kêi phì một tiếng vừa ngờ vực vừa giễu cợt - và nhận thấy mình đã gây được ấn tượng với hai gã cảnh sát. CÔ nói: - Các ông bảo sao cơ? Mai cơ đời nào lại làm chuyện ấy? Không! Trong nhà thì anh ấy một mình một phe, tự tách mình ra. Hôm chúng tôi về ăn cưới cô em gái, rõ ràng anh ấy bị người ta coi là người ngoài chẳng hơn gì tôi - thoát trông biết ngay. Nếu quả thực bây giờ anh ấy đang trốn tránh thì chỉ để tránh tiếng khỏi bị bêu tên lên mặt báo mà thôi. Maik không phải là kẻ cướp. Tôi biết anh ấy hơn các ông, hơn tất cả mọi người. Thậm chí anh ấy còn lành quá nữa là khác, đừng hòng anh ấy chịu hạ mình làm một việc bỉ ổi như giết người, và tôi chưa nghe anh ấy nói dối bao giờ. Philipx nhẹ nhàng hỏi: Vậy cô biết anh ta đã lâu chưa? - Hơn một năm, - Kêi đáp và ngơ ngác thấy hai gã đưa mắt nhìn nhau tùm tùm. Chắc phải nói cô rõ vài điều mới được,- Philipx tiếp.- Tối hôm ấy anh ta vào bệnh viện thăm ông bố, lúc về, anh ta có lời qua tiếng lại với một đại úy cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở đây. Anh ta nhảy vào hành hung ông đại úy nên bị đánh trả. Bạn bè đưa anh ta về cư xá Corleone bên Long Bịch, rồi ngay đêm hôm sau chính ông đại úy kia bị hạ sát, còn Maicơ Corleone thì biến mất. Mất tăm! Chúng tôi có những nguồn tin, có các điệp viên, tất cả đều nói là Mai cơ Corleone. Song cái đó chưa phải là bằng chứng trước tòa. Người bồi bàn chứng kiến vụ này không nhận ra Mai cơ trong ảnh, nhưng nếu gặp lại, chắc ông ta sẽ nhận được. Người tài xế của Xôlôđô đã bị bắt giữ, nhưng cũng không chịu nói, chắc chắn anh ta sẽ nói nếu mà mắt thấy Mai cơ Corleone đã nằm trong tay chúng tôi. Bởi vậy, chúng tôi lần FBI đang cùng truy lùng anh ta. Nhưng hiện tại thì chưa tìm thấy, vì thế chúng tôi mới nghĩ rằng có thể cô sẽ cho chúng tôi một manh mối nào đó... Kêi lạnh lùng ngắt lời: - Tôi không tin. Nói vậy chứ người cô cứ gai cả lên- vị tất người ta bịa được một chi tiết như cái quái hằm bị đánh vỡ. Nhưng Maik không giết người chỉ vì người ta đánh vỡ hằm mình, cái đó đã hần. - Vậy nếu Mai cơ bắn tin đến, liệu cô có cho chúng tôi biết không - Philipx hỏi. Kêi: lắc đầu. Xiriani đáp luôn: Chúng tôi còn lạ gì cô với hần ăn ở với nhau. Chúng tôi đã nắm được số đăng kí trong các khách sạn, cả nhân chứng cũng có. Bố mẹ cô sẽ nghĩ sao nếu chúng tôi nhờ mồm để lọt tin đó cho báo chí Danh giá là thế, được trọng vọng là thế, ai ngờ con gái lại lẳng nhăng với một thằng cướp! Vậy thì hoặc cô nói hết ra bây giờ, hoặc tôi sẽ gọi bố cô đến nói toạc móng heo cho ông ấy biết. Kêi lạ lẫm nhìn gã, sau đó lẳng lặng đứng lên bước ra cửa. Bố cô đang ngậm tẩu đứng bên cửa sổ phòng khách. CÔ gọi: - Ba vào đây một lát, đi ba. Mister Adamx ngược lên cười và bước đến. Vào phòng, ông choàng tay ôm ngang lưng con gái và đến trước mặt hai gã thám tử. Có chuyện gì thế, các ông - ông hỏi. Cả hai im thin thít. Kêi khinh

khỉnh bảo Xiriani: - Quan lớn cứ nói toạc móng heo ra đi. xiriani đỏ mặt tía tai: - Mister Adamx, tôi sắp nói đây là muốn tốt cho con gái ông thôi. CÔ nhà có quan hệ với một tên tội phạm, chúng tôi có thể quả quyết rằng hắn vừa bắn chết một sĩ quan cảnh sát. Tôi báo trước nếu cô nhà không giúp đỡ chúng tôi thì có thể sẽ gặp nhiều chuyện phiền toái. Nhưng hình như cô nhà chưa thấy hết chuyện đó nghiêm trọng đến mức nào. Có lẽ với ông thì cô ấy sẽ chịu nghe hơn chẳng - Chuyện đó không thể có được, - mister Adamx nói từ tốn. Xiriani vênh mặt lên: - Con gái ông đã đi lại với Mai cơ Côrleone hơn một năm trời, - gã nói, - hai người đã nhiều lần ngủ đêm với nhau trong các khách sạn và đăng kí trong các sổ sách ở đó như hai vợ chồng. Hiện đã có lệnh truy nã Mai cơ Côrleone- hẳn phải ra trình diện và khai báo về vụ ám sát một sĩ quan công lực. Con gái ông từ chối không chịu thông báo cho chúng tôi những tin tức có thể giúp ích chúng tôi. Sự thế là như vậy. ông cho là không thể tin được, nhưng tôi đã có đầy đủ các bằng chứng đây. - Ậy chết, tôi đâu dám nghi ngờ ông, thưa ông, - mister Adamx nói hòa nhã. - Tôi không tin là không tin chuyện khác-không tin rằng con gái tôi sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức cơ. Nếu ý ông muốn nói rằng - nét mặt ông toát lên vẻ bán khoán học giả,- hình như người ta gọi là "mèo mả gà đồng" đây thì - nếu thế thì không kể. Kêi trở mắt ra nhìn bố. Dĩ nhiên, đây là ông nói đùa theo lối thâm thúy cổ lỗ, nhưng nhẽ nào ông lại có thể đứng đưng như thế trước điều vừa được nghe hay sao? Mister Adamx nói tiếp, giọng dứt khoát: - Tuy nhiên xin các ông cứ yên tâm - nếu anh chàng các ông đang tìm có ló mặt ra thì tôi sẽ lập tức báo ngay cho nhà chức trách. Cả con gái tôi cũng vậy. Còn bây giờ xin vô phép các ông, cơ nước này giờ nguội mất rồi... ông nhả nhận xua các thám tử ra đường rất lịch sự - nhưng kiên quyết - đóng cửa lại. Xong xuôi ông cầm tay Kêi dắt xuống bếp. - Đi ăn thôi con, mẹ đợi lâu rồi đây, - ông bảo. Trên đường xuống bếp nước mắt Kêi cứ trào ra chặc vì căng thẳng thần kinh, phần vì cảm động trước tình thương yêu bất chấp hay đỡ của bố. Bà mẹ làm như không thấy gì - có lẽ ông bố đã kịp cho bà biết ai đến nhà rồi. Khi ngồi vào bàn, mẹ cô lặng thinh lấy thức ăn cho cô rồi cũng ngồi xuống. ông bố cúi đầu đọc kinh. Bà mục sư Adamx người thấp béo, bao giờ cũng quần áo chỉnh tề, tóc chải búi gọn gàng. Chưa lần nào Kei thấy mẹ nhếch nhác. Cũng như chồng, ít khi bà gần gũi con gái, đối xử với cô theo kiểu kính nhi viễn chi. Lần này cũng thế. - Kêi, - bà bảo, - đừng khổ tâm quá, mẹ xin. Mẹ nghĩ rằng chẳng qua chuyện bé người ta xé ra to đấy thôi. Dù có thế nào thằng bé cũng là sinh viên Dartmouth cơ mà, đâu có chuyện nó lại dính dấp vào những trò bẩn thỉu ấy mà lo. Kêi ngạc nhiên ngược lên: - Làm sao mẹ biết Mai cơ học Dartmouth? Mistress Adamx ung dung nói: - Các cô các cậu bây giờ cái gì cũng thích úp úp mở mở, thực ra có che mắt được ai đâu. Ba mẹ biết ngay từ , đầu cơ nhưng nếu con chưa nói mà ba mẹ lại khơi ra cố nhiên cũng không hay. Vâng, nhưng do đâu .mẹ biết chứ Kêi ngại không dám nhìn thẳng vào mắt bố sau khi ông đã biết chuyện hai đứa ngủ với nhau. Chính vì vậy mà không trông thấy nụ cười của ông, mà chỉ nghe ông nói: - Cứ bóc thư xem thì khác biết ngay chứ gì. Kêi sững sờ, ức đến nghẹn thở. Bây giờ cô đã dám nhìn thẳng vào mắt ông bố rồi. Hành động của ông còn đáng hổ thẹn hơn cả lỗi lầm của cô nữa. Suốt đời cô không dám tin rằng ông lại làm một việc như vậy. Ba không đùa chứ- CÔ thẳng thốt hỏi. - Ba mà cũng làm thế à Mister Adamx cười hiền hậu: - Ba đã cân nhắc xem trong hai tội, tội nào lớn hơn: bóc thư con hay bùng mắ không biết gì trong khi đứa con gái duy nhất có thể mắc nạn. Lựa chọn cũng chẳng khó, mà quyết định này xuất phát bởi lòng thương con. Mistress Adamx đang nhai dở miếng gà luộc cũng để vào: Với lại con gái con lứa lớn ngần này mà còn dại quá cơ Ba mẹ thấy cần thiết phải biết rõ về con, còn con thì cứ im như thóc ấy. May mà Mai cơ không quen viết những lời ướm át trong thư, Kêi nghĩ. Và cũng may là những thư cô viết không lọt vào tay ông bà. - Con không kể vì sợ biết anh ấy con cái nhà ai thì ba mẹ chết ngất mất. - Thì ba mẹ đã ngất thật chứ phải không đâu, - mister Adamx vui vẻ nói. - à mà con có nghe tin gì về Mai cơ không - Không. Con không tin là anh ấy có tội. CÔ nhận thấy bố mẹ đưa mắt cho nhau Mister Adamx nhẹ nhàng nói: - Không có tội mà trốn tránh thì biết giải thích thế nào bây giờ? . Thoạt tiên Kêi chưa hiểu ra ngay. Đến lúc hiểu ra, cô đứng phắt dậy và chạy vụt lên phòng. Ba hôm sau, Kêi Adamx xuống taxi ở lối vào tòa biệt thự trong dải rừng của nhà Côrleone bên Long Bịch. CÔ đã gọi điện báo trước để có người ra đón. Tôm Haghen đón cô ngoài cửa làm cô ỉu xiu. ông tướng này sẽ chẳng cho cô biết gì đâu. Vào đến phòng khách, y mời cô uống nước. Kêi thấy nhiều người chạy đi chạy lại trong nhà nhưng không thấy Xônni. CÔ hỏi thẳng Tôm Haghen: - Anh có biết Maik đang ở đâu không Có cách nào liên lạc với anh ấy được không? Haghen nói như cháo chấy, chẳng vấp vấp tí nào: - Chúng tôi chỉ biết nó bình an, mạnh khỏe, nhưng nó đang ở đâu lúc này thì chịu. Vừa nghe tin ông đại úy nọ tử nạn, nó sợ người ta sẽ đổ tội ỉnh nên phải lánh vào một nơi kín đáo. Nó bảo khoảng hai tháng nữa nó sẽ nhắn tin. Rõ ràng y bịa chuyện, lại còn úp mở để cô thấy là bịa. Thôi thế cũng là quý. - Nhưng có thật ông đại úy kia đánh anh ấy vỡ hàm không thế - Kêi hỏi. - Tôi e rằng có đấy, - Tôm đáp. - Nhưng tính Maik không hay thù vạ nên tôi tin rằng chuyện đó không dính dáng gì đến vụ án mạng cả. Kêi mở ví đầm rút ra một phong thư. -

Anh làm ơn gửi giúp lúc nào anh ấy có tin về cô nói.- Được chứ Haghen lắc đầu quây quây: - Tôi mà nhận rồi nhớ ra tòa cô khai ra, người ta sẽ kết luận tôi biết chỗ nó ẩn nấu thì hết cãi. Sao cô không chờ cho ít lâu, đi đâu mà vội? Thế nào nay mai Maik cũng có tin về . Kêi uống nốt cốc nước và đứng dậy. Haghen tiến cô ra phòng ngoài, nhưng y vừa mở cửa thì một người đàn bà thấp đậm, mặc toàn đồ đen bước vào. Kêi nhận ra bà ngay - đó là mẹ Mai con. CÔ chìa tay cho bà: - Chào bác Côrleône, bác có khỏe không ạ? Cặp mắt đen nhỏ lướt nhanh khắp người cô. Bộ mặt ngăm ngăm, nhăn nheo, thô tháp chột bùng lên một nụ cười, nụ cười ái ngại và chân thành không ngờ. - A, cô bạn thằng Mai con đây, - bà Côrleône nói giọng Italia đặc sệt, Kêi nghe chữ được chữ mất. - Chúng nó đã cho cháu ăn cái gì chưa thế Kêi lắc đầu, ra ý là không muốn ăn, nhưng bà không hiểu, sùng sộ mắng Tôm Haghen một chập bằng tiếng Italia : - Cái thằng tẻ quá, bạn của em đến nhà mà một tách cà phê cũng không có - Bà hậm hực kết luận và nắm tay Kêi lôi vào bếp. Tay bà ấm áp và mạnh mẽ không ngờ so với lứa tuổi. - Uống tí cà phê, cháu, - bà bảo; - ăn một chút gì đi, tí nữa chúng nó đưa về. Con gái mà đi tàu đi xe khổ lắm. Bà bắt cô ngồi rồi cởi áo bành tô và mũ ném lên ghế, đoạn bắt tay vào nấu nướng. Chưa đầy hai phút trên bàn đã la liệt nào bánh mì, nào pho mát, salami, trên bếp ấm cà phê reo ầm cúng. Kêi rụt rè nói: - Cháu đến hỏi thăm anh Maik, cháu chẳng biết tin tức gì của anh ấy cả. Mister Haghen bảo rằng không ai biết anh ấy ở đâu nên đành phải chờ anh ấy nhắn tin về vậy Haghen vội vàng chặn trước: - Bác, hiện tại chỉ có thể nói cho cô ấy biết thế thôi. Bà Côrleône nheo nheo mắt khinh bỉ nhìn y: - Mà y định dạy cả tao hay sao đấy? ông nhà tao còn chưa dám dạy tao nữa là, lạ Chúa tha thứ cho ông ấy, bà vội làm dấu thánh. Sức khỏe bác trai thế nào rồi ạ? - Kêi hỏi. - Đỡ rồi. Rồi khỏi ngay đấy mà. Đạo này có tuổi ông ấy đâm ra lẩn thẩn mới thế chứ. - Bà gõ ngón tay xương xẩu lều đẩu tỏ vẻ nhạo báng, sau đó rót cà phê ra, ép Kêi phải ăn chút bánh mì với pho mát. Sau tuần cà phê, bà Côrleône cầm tay Kêi áp nó trong bàn tay nâu rám của mình. Bà nói bình thản: - Mai con sẽ chẳng gửi thư hay nhắn tin cho cháu nữa đâu. Nó phải ở ẩn hai năm. Hay ba năm. Hay lâu nữa - lâu lắm. Cháu về nhà với bố mẹ cháu đi, chọn anh nào kha khá, phải duyên phải số thì lấy luôn cho xong. Kêi rút trong ví ra bức thư, nói: - Bác gửi giúp cháu cái này cho anh ấy có được không ạ? Bà già cầm thư và vỗ má Kêi: Được rồi, cháu để đấy bác. Haghen vừa áp úng lên tiết liền bị bà lớn tiếng mắng át đi. Sau đó bà đưa Kêi ra tận cửa. Ra đến cửa, bà ghé hôn cô một cái thật nhanh vào má và bảo: Quên thằng Maik đi, con. Nó không vừa đôi phải lứa với con nữa đâu mà chờ. Một chiếc xe tải đậu sẵn trước nhà, có hai đàn gã ông ngồi chờ bên trong. Họ đưa Kêi về Niu York, đến tận khách sạn, suốt dọc đường không nói một tiếng. Kêi cũng im lặng. CÔ đang cố quen dần với ý nghĩ rằng người cô yêu là một tên giết người lạnh lùng, gian hiểm. Và cô biết được điều đó từ một nguồn đáng tin cậy, và chính xác là bà mẹ của anh ta.

16. Chương 16

Carlo Ritdi hận đời lắm. Rể nhà Côrleône hần hoi mà lại bị tổng vào cái xó rách nhất trong cái khu rách nhất của Manhattan làm thằng bao thầu đánh cá vét đĩa - thế thôi. Hần đã nhăm nhe một tòa biệt thự bên Long Bịch, bọn ăn nhờ ở đậu trong đó muốn đuổi là ông Trùm đuổi được ngay . Hần chắc mẩm mọi việc sẽ đúng như vậy, hẳn sẽ được coi là người nhà, được ăn ghe một chân trong nhóm cầm đầu chứ. Thế mà ông Trùm lại đối đãi hẳn chẳng ra gì. Cũng đòi là Trùm lớn! - Carlo bĩu môi khinh bỉ. Đồ chèn nhai đồng nát chứ là cái đêch gì, để bọn nhãi ranh xin tiết nằm thẳng cẳng ngoài đường như một thằng bụi đời hạng bét. Giá mà lão chết mẹ đi cho rảnh nợ. Hần với Xônni là chỗ bạn bè, thằng kia lên cầm đầu thế nào hẳn chả được ăn xái. Carlo nhìn vợ đang rót cà phê. Tởm thế Mới lấy chồng chưa được nửa năm mà trông đã như con lợn xề, lại còn vác bầu nữa mới bỏ mẹ người ta chứ! Cái con chọi con miền Đông này cứ phải giã cho hết chất què mùa đi mới xong.

Hần thò tay nắn cặp mông phì lộn của conì CÔ ta tưởng bỏ nhăn răng cười thì hẳn đá ột câu: “Mông quá mông lợn” . Hần khoái chí thấy mặt cô vợ dài ra bực

tức mắt rơm rớm. MàY có là con gái rượu của lão Trùm lớn thì vẫn cứ là vợ tao, tao muốn làm gì cũng được.

Hần cảm thấy mình có giá trị hơn vì có thể hành hạ con gái của chính ông Trùm Côrleône.

Carlo đã cho cô nàng biết tay nhau ngay đêm tân hôn. Côuni nhất định không chịu nộp túi tiền mừng; câu tiết hấn ột trận thâm tính mặt mày, cướp phăng cái túi đem đi xả láng hết, không thèm nói một lời. Mười lăm ngàn đô nướng hết vào cá ngựa và bao gái- kể cũng hơi quá đáng.

Biết cô vợ đang lên ngắm thân thể cường tráng của mình đằng sau cho nên lúc thò tay sang lấy cái đĩa ở đầu bàn, Carlo ngằm lên gân cho bắp thịt ở vai, ở lưng nổi cuộn cuộn. Đàn ông ăn như hùm như hổ kiểu hấn thì cái con nhà quê này hấn phải say bằng chết. Mớ tóc sáng cắt ngắn, lông tay, lông chân rậm rì, ngực nở bụng thon - búa bổ thế này đũa nào chả chết. Có đâu như bọn italia ở đây, toàn những mỡ là mỡ. Trong bọn hấn quen, đã thằng nào bằng hấn đâu. Cứ tay bo thì bọn Clemenza, lôccô Lampône, Pôli Cattô hấn cho ra bã hết: ở mà thằng Pôli bị đũa nào chơi thế nhỉ ?...

Riêng có Xôni thì hấn ngán. Thằng kia tuy to con, nhưng chơi tay bo thì Carlo cũng khinh. Nhưng nghe danh sát thủ của XÔnni, hấn thấy lạnh gáy. Nghe nó giết người như ngóe mà lúc nào cũng thấy cười hề hề. Nó mà thay ông già Trùm thì hay quá.

Carlo ngán ngẩm nhấp cà phê. ở cái xó này cái gì hấn cũng ghét. Hấn không quen cảnh chật chội - bên Nevada nhà cửa xây ra xây. Lại còn cái nạn phải dậy sớm, lách thếch chạy xe từ đầu này sang đầu kia thành phố đến chỗ làm phải trước mười hai giờ cho kịp giấc đặt cá trưa. Hôm nay chủ nhật, đúng hôm làm ăn, hơn nữa đang mùa dã cầu, giải bóng rổ cũng sắp đến chung kết, sân quần ngựa đã bắt đầu cho đua chiều... Nghe lục xúc san lưng, hấn quay lại. Cômni xúng xính diện cái kiểu mà hấn trông ghê không chịu được, nhưng các mẹ gà mái Italia ở Niu Iork lại sướng. Váy lụa hoa thất lưng con cón, tay bông, vòng khuyên cái nào cái nấy vừa to vừa thô... Trông già đi cả hai chục tuổi là ít.

- Đâu đấy hấn hỏi.

CỔ vợ đáp lạnh tanh:

- Về Long Bích thăm ông già. Cụ còn chưa dậy được, nên phải trông.

Carlo hớn hở:

Thế là Xômni vẫn đang cầm chòm hả?

Cômni nhìn hấn nhâng nhâng:

- Chòm gì?

Hấn gầm lên:

- A, con này , mày ăn nói với bố mày thế hả? ông lại đá phọt con ra bây giờ!

Thấy Cômni hoảng quá lùi lại, hấn càng điên. Hấn nhảy chồm dậy giáng cho vợ một tát làm má cô ta đỏ bầm lên. Carlo thành thạo giọt liên tiếp ba tát, môi trên Cômni toạc máu, sưng vù. Thấy thế, hấn tỉnh lại ngay. Đánh thế nào thì đánh, miễn đừng để vết mới là được.

Côni chui tọt ngay vào buồng ngủ, đóng sập cửa lại hấn nghe thấy chìa khóa xoay trong ổ. Carlo cười hô hố khinh thường và ngồi lại uống nốt cà phê.

Hút thuốc chán vẫn chẳng thấy Côni trở ra. Hấn bèn đập cửa:

- Mở ra tao lấy quần áo đây.

Côuni không chịu, phải dọa phá cửa cô ta mới chịu mở. CÔ ta quay lưng giấu mặt đi, xiêm áo diện đã cởi bỏ lúc nào. Nghĩa là không đi nữa. Kể cô ta đi đi thì hơn, ít ra còn nắm được ít tin tức về nội bộ cánh Côrleone.

Mới có thế mà đã làm mình làm mẩy không đi đấy hả? _

- ứ đi nữa!

Giọng nói vừng vàng đầy nước mắt. Carlo bèn ngồi xuống giường. Quay mặt vợ ra xem. Mặt mũi sưng sía thể kia thì còn đi đâu được. Mới sơ sơ mảy cái tát không

ngờ lại nặng tay thế.

- Không đi thì thôi. Hôm nay tao về muộn đấy nhé.

Hắn ra đường, dưới cần gạt nước kính xe đã thấy một giấy phạt đỗ xe trái phép. Giấy xanh - lại mất mẹ nó 15 đô. Hắn nhét tấm giấy phạt vào hộp tấp lô, trong đó đã có nguyên một xấp. Lúc này hắn đã phấn chấn lên rồi. Bao giờ cũng vậy, cứ được giã cái con nặc nô đồng danh kia một trận là hắn lại thấy hào khí bừng bừng.

Nổi hận bị bọn Còrlêone chà đạp thấy cũng vui vui.

Hôm cho cô vợ ăn đòn lần đầu hắn thắp thỏm mãi. Cònni liền te tái chạy ngay về 'Long Bích mách bố mẹ, có bao nhiêu vết bầm đem phờ ra hết. Ngồi đợi nó về

thực tình Carlo rét hết cả ngày. Nhưng lúc cô ta về nom lại lành hẳn mới lạ - rõ ra một cô vợ Italia ngoan ngoãn, đảm đang. Suốt hai tuần liền, hắn cố tỏ ra là một người chồng mẫu mực; rốt cuộc, tưởng hắn đã chữa thói vũ phu, Cònni mới thực thà kể hết mọi chuyện.

Thấy con về, ông bà Trùm không những không thương mà con lạnh nhạt, thậm chí còn mắng cho nữa.

Thực ra bà mẹ cũng ít nhiều xót con, bảo ông bố nói chuyện với Carlo Ritdi cho ra nhẽ. ông bố chối phắt:

- Nó là con mình thật, - ông bảo, - nhưng xuất giá phải tòng phu, tôi không tham gia vào được. Đến ngay vua nước Italia cũng không dám xen vào chuyện riêng của vợ chồng người ta nữa là. Mày về đi, cố mà ăn ở cho trọn đạo để nó khỏi đánh cho.

Cònni nói lấy:

Nhưng có bao giờ bố đánh mẹ đâu nào?

Cònni là con gái rượu của ông nên nhiều khi cũng hỗn. ông Trùm đáp:

- Ô hay, mẹ mày có làm gì mà bố đánh

Bà mẹ gục gặc đầu, cười.

Còuni kể chuyện chồng giết tiền mừng đám cưới đem tiêu hết mà chẳng nói với vợ một tiếng nào. ông bố chỉ nhún vai: .

- vợ tao mà quá quắt như mày, tao cũng làm thế.

Thế là Cònni đành phải về, iu xiu như bánh đa nhúng nước, nhưng trong bụng vẫn bần khoăn. Bố xưa nay rất chiều con gái, không hiểu làm sao hôm nay lại lạnh nhạt thế.

Sự thực ông Trùm đâu có gõ đá như Cònni tưởng. ông cho người dò hỏi và biết rằng tiền mừng đám cưới - gần mười lăm ngàn đô la - Carlo nướng hết cho gái ở các hộp đêm. ông gài người vào ổ bao đánh cá của Ritdi và thằng này làm gì Tôm Ha ghen được báo biết hết.

Nhưng biết thì biết vậy, ông Trùm không thể can thiệp gì được. Một thằng chồng mà cứ ngay ngáy sợ họ hàng nhà vợ thì còn làm ăn gì? Làm sao nó thực hiện được bổn phận làm chồng. Gì chứ cái này thì chịu, thành ra ông Trùm cũng không thể bênh con. Nghĩ vậy nên khi được biết Cònni có bầu ông Trùm càng tin là mình làm đúng, dù con bé mấy lần mò về khóc lóc với mẹ làm bà cũng sốt ruột phải nói lại với ông. Nó còn dọa li dị nữa chứ.

Xưa nay Còuni chưa hề bị bố mắng lần nào, nhưng vừa nghe con gái mở mồm nói chuyện li dị là ông nổi cơn sấm sét:

- Đồ vô phúc? Mày li dị để con mày đẻ ra không cha hả? Mày không nghe người ta bảo con không cha như nhà không nóc đấy à?

Biết thế, Carlo Ritdi được thể lần tới. Nện con gái cưng của chính ông Trùm mới oách, mới hùng chứ?

Nhưng hắn chẳng dại gì làm người hùng nếu biết rằng xònni Còrlêone nghe chuyện con em bị đánh đã lồng lộn nổi khùng đòi "bắn chết cha thằng chó chết nhờ ông Trùm cấm ngặt nên mới cứu được mạng hắn. Lệnh của ông Trùm đến cả Xònni cũng khiếp. Vì thế Xònni mới phải tránh mặt Carlo Ritdi - hắn sợ không kim được mình.

Đâm ra Carlo càng vững bụng là không ai làm gì được hắn trong buổi sáng chủ nhật này. Hắn phóng xe theo phố Chín sáu sang It Xaid. Hắn đâu có biết rằng xe của ông anh vợ Xôni Côrleône cũng đang từ phía khác phóng đến nhà hắn.

Thực ra Xônni không nghĩ nhúng mũi vào chuyện nhà Carlo làm gì. Suốt đêm ấy Xôni rời khỏi hang ổ trong cư xá gia đình đến thăm Lui Manchini trong phố.

Bây giờ hắn trở về với bốn thằng vệ sĩ đi kèm: hai thằng đi trước, hai thằng đi sau. Đêm hôm qua cũng vậy, hai phòng đều bị bốn thằng này chia nhau trấn giữ để Xôni

yên trí hủ hí với người tình ở phòng giữa. Đang đi Xônni chợt nghĩ tiện đường ghé qua đón em gái về Long Bích với mình luôn. Carlo chắc đang khua khoáng trong văn phòng bên Ixt Xaid, có cái xe cho vợ, thằng keo bản ấy tiếc tiền không mua. Vậy thì Xônni đưa con em về luôn thể

Carlo mới đi khỏi thì xe Xôni cũng vừa vặn đến nơi. Để hai thằng đàn em lên trước, chờ xe sau tới và hai thằng khác nhảy ra canh chừng xong xuôi Xôni mới xuống, mắt trước mắt sau vào nhà. Tuy không có gì nguy hiểm lắm, nhưng hắn vẫn phải đề phòng. Kinh nghiệm thời chinh chiến đã dạy hắn chớ có coi thường bất cứ chuyện gì.

Chẳng hạn thang máy là Xônni không bao giờ dùng đó là cái bẫy, mất mạng như chơi. Phóng hai bậc một, hắn chạy một hơi tám tầng gác và dừng lại trước căn hộ của Côni. Hắn gõ cửa. Lúc này hắn đã tận mắt thấy thằng Carlo đi rồi, nghĩa là con bé ở nhà một mình.

Chẳng thấy ai thưa. Hắn lại gõ nữa và nghe giọng Côni, sợ sệt yếu ớt: “Ai đây ”

Giọng nói thẳng thốt khiến Xôni lấy làm lạ. Con em hắn từ bé đã là đứa gan góc, liều lĩnh chẳng kém ai trong nhà. Có chuyện gì với nó rồi? Hắn đáp:

- Anh đây, Côni.

Chốt cửa kêu lạch cạch, cánh cửa mở tung và Côni vừa khóc vừa nhảy đến ôm chầm lấy cổ anh. Hắn sững sốt đến nỗi đứng ngây như phỗng mất một lúc. Sau đó

hắn đẩy em gái ra, trông thấy bộ mặt sưng húp, hắn liền hiểu ngay mọi chuyện.

Xôni vùng ra đuổi theo thằng em rể vừa đi khỏi.

Mặt hắn méo vẹo đi vì điên giận. Thấy anh nổi khùng, Côni cuống quít ôm cứng lấy nhất định không buông, cố hết sức kéo anh vào nhà. Bây giờ thì cô ta khóc vì sợ - tính nết ông anh cả Côni còn lạ gì, xưa nay có bao giờ cô ta dám than thở nỗi bị chồng đánh với Xônni đâu Côni ép anh ngồi xuống ghế rồi vội phân trần:

Tại em hết thôi, anh ạ. Tại em làm quá nên Carlo lỡ tay thế thôi, không có chuyện gì ghê gớm đâu.

Mặt Xôni hơi dịu lại:

- Chắc sáng nay em định về thăm bố hả? - Hắn bảo.

- Anh đoán thế nên mới ghé qua đây đón.

Côni tủi thân, khóc thút thít:

- Thôi mặt mũi thế này em chẳng đi đâu.

Thế thì để anh gọi bác sĩ vậy. - Hắn xuống bếp gọi điện. - Thôi nín đi. Bụng dạ thế này phải cẩn thận mới được Em còn mấy tháng nữa”

- Hai tháng, - Côni đáp. - Xônni, em van anh, anh đừng làm gì đấy nhé. Em van anh đấy.

Xônni cười cụt lủn. Mặt hắn toát lên vẻ tàn nhẫn

- Đừng lo, - hắn đáp. - Anh không để con em để ra mồ côi đâu. - Đoạn hắn hôn nhẹ lên bên má không bị sưng của em gái rồi ra ngoài.

Trước hiệu bánh kẹo trên đường Một trăm mười hai bên Ixt Xai, nơi đặt trụ sở ỏ đánh cá thể than của Carlo Ritdi, xe hơi đỗ thành hai dãy dài. Trên vỉa hè trước lối vào các ông bố đang chơi đuổ bắt với bọn trẻ con họ dắt theo đi chơi phố để giết thời giờ trong khi họ nghĩ xem nên đặt tiền cho đội nào. Trông thấy Carlo Ritdi, các ông bố vội vàng mua kem dúi vội cho lũ trẻ để chúng khỏi quấy rồi gỡ báo ra nghiên cứu tên tuổi các cầu thủ dã cầu, cố đoán xem ai sẽ giúp họ thắng cuộc.

Carlo vào gian phòng lớn phía sau quầy hàng. Hai "thầy kí của hần - gã Xai Regx còm nhom nhưng gân guốc và một tay to con như đô vật biệt hiệu ông bầu đã sắp những cuốn sổ giấy kẻ ngang dày cộp ngồi chờ ghi đặt tiền. Một tấm bảng đen to tướng treo trên giá, tên mười sáu đội viết bằng phấn trắng, chia làm hai cột để dễ thấy hôm nay đội nào đấu với đội nào, sau cùng một cột nữa để ghi tỉ lệ tiền đặt cho các đội. Carlo gọi điện thoại về tổng hành dinh để lấy tin. giờ chót rồi ghi tỉ lệ hơn thua dự kiến lên bảng cho dân đánh cá biết đường mà đặt. Tuy không ngẩng lên nhưng cả hai "thầy kí" không bỏ sót một cử chỉ nào của ông chủ. Đây là công tác ngầm nhưng rất quan trọng: ông chủ Carlo hớ hênh một tí là consiglieri Ha ghen lập tức có báo cáo ngay. Một lần ông chủ ghi nhầm - chẳng biết vô tình hay cố ý - để đến nỗi một ngày chủ nhật mất đứt sáu ngàn đô. Chả thế mà don Còrleone mới đánh giá thấp

chàng phò mã. Mà đúng thế thật, có bao giờ một ỏ bao đề hay bao đánh cá vét đĩa lại được quan tâm đến thế đâu. Có gì muốn bắ lên trên chí ít còn phải qua năm cửa ải. Nhưng ỏ đánh cá đường Một trăm mười hai thì đích thân consiglieri trực tiếp giám sát, vì đây là chỗ thử tài chàng rể của ông Trùm.

ông chủ viết bảng xong là dân chơi lục tục kéo vào bàn tán om sòm, đối chiếu các bài bình luận trên báo để đánh cá. Kế trước người sau xếp hàng trước bàn giấy của hai thầy kí. Mỗi tờ biên xong thầy kí xé ra lập cuống, một nửa đưa khách, một nửa gói số tiền nộp cho ông chủ. Được xấp nào Carlo cầm lên gác gọi về tổng hành dinh để vào sổ xấp ấy. Tiền thì hần nhét vào cái két khoét ngầm trong tường. Mảnh giấy biên số bị đốt tức thì và dội nước phi tang.

Độ thứ nhất chơi lúc hai giờ chiều. Đến khoảng một rưỡi khách đã vãn, nên Carlo và Xali Regx ra ngoài hiên ngồi hóng gió. Lũ trẻ vụt bóng dưới lòng đường. Một chiếc xe tuần cảnh chạy qua, cả hai đều làm ngơ. ỏ này có ô dù chắc chắn ngay trong sở cảnh sát, cỡ còm quèn ở đây làm cóc gì được. Muốn vây ráp phải chờ lệnh trên, chờ được lệnh thì bà con đã ung dung rút từ đời tám hoành nào rồi.

ông bầu từ trong tiệm bánh kẹo cũng mò ra tán gẫu.

Hết bóng bánh lại chuyện đàn bà. Carlo hứng lên khoe:

- Hôm nay tao lại phải sửa mặt con vợ một trận cho nó biết phép nhà.

"ông bầu" nói thông:

Tưởng bà nhà sắp nằm ỏ rồi mà?

- SƠ sơ mấy tát thôi, - Carlo nói, - chết thể đéch nào được - Hần ngừng lại một lát. - Nó cứ định đề đầu cưỡi cổ tao mới hỗn chứ - đừng hòng, chơi với bố mày không

xong đâu, con ơi!

Dân chơi hiểu sự vãn lảng cháng bên tiệm bánh kẹo nói chuyện dông dài, bình phẩm các danh thủ dã cầu, có người lần la ra ngồi sau lưng Carlo và các thầy kí Bọn nhóc đang vụt bóng dưới lòng đường bỗng nháo nhác dạt ra. Một chiếc xe phóng hết ga đến tiệm bánh kẹo, phanh kết lại, rồi chưa kịp dừng hẳn, cửa trước đã bật tung, một gã đàn ông từ bên trong vọt ra như chớp, khiến ai nấy cứ há hốc mồm. Đó là Xònni Còrleone.

Bộ mặt bứ bự với những đường nét nặng nề dĩ thỏa, cặp môi cong tí nung núc thịt của hần hằm hằm méo xệch. Trong chớp mắt, hần đã nhảy lên bậc thềm và túm ngực áo Carlo. Hần giật mạnh định lúi thàng kia ra hè phố, nhưng Carlo đã gồng tay ôm chặt thành lan can sắt ngoài hiên, đeo dính vào đó. Hần cong lưng tòm cổ giấu đầu dưới hai cánh tay. Cái áo bị Xònni giật một phát rách toạc.

Cảnh tượng tiếp theo nhìn mà sợ. Xònni thụi thàng em rể như bả củi, luôn mồm chửi rửa, giọng lạc đi vì điên cuồng. Súc vốc bò mọng thật nhưng Carlo không dám chống đỡ, không dám kêu la một tiếng. ông bầu và Xali Regx ngồi im không cựa cựa. Hai thàng nghĩ phen này ắt hẳn Carlo chết với ông anh vợ, dây vào làm gì ang vợ. Bọn trẻ đang chơi ngoài phố xúm lại định chửi kể đến phá đám cuộc chơi của chúng, bây giờ chỉ

đứng nín thở mà nhìn. Bọn nhóc này cũng toàn những đứa đầu bò đầu bấu hay gây gổ, song trông thấy con thú dữ Xônni, cả bọn không đứa nào dám hò hét.

Chiếc xe đi sau bấy giờ mới đến, thả xuống hai thằng cận vệ. Trông thấy màn dượt võ, hai thằng không dám can. Chúng đứng thế thủ sẵn sàng cứu đàn anh nếu có

đứa nào đứng mở nhảy vào bên Carlo.

Cảnh tượng thật hãi hùng, nhất là vì đứa bị đòn hèn hạ quá, một mực ôm đầu chịu trận. Nhưng cũng may cho Carlo, hắn mà chống cự chắc là mất mạng rồi. Hắn ngoặc cứng vào hàng lan can sắt, không để Xônni lôi đi, và tuy sức hắn chơi nghiêng ngửa với Xônni được nhưng hắn vẫn cần răng chịu đòn. Những cú đấm giáng như gió xuống đầu, xuống cổ, xuống vai hắn, nhưng hắn cố li cho tới khi rốt cuộc Xônni cũng chán tay. Hắn thở như kéo bễ, quắc mắt nhìn Carlo, quát:

- Mày mà động đến con em tao lần nữa là tao giết, biết chưa, thằng chó?

Nghe thế mới thấy hết lo. Nếu Xônni định giết thì hắn đã chẳng dọa. Hắn dọa là vì tức tối, vì không thể giết thằng em rể được. Carlo vẫn cúi mũi xuống đất, tay vẫn ôm chặt hàng lan can sắt ai đến khi Xônni nổ máy phóng vọt đi. Hắn nghe tiếng “ông bầu” an ủi, giọng khác lạ như bố nói với con:

- Thôi, Carlo, vào nhà đi. Đứng phơi mặt ra đây làm gì

Mãi lúc ấy Carlo mới thôi không cầm mặt xuống bậc thêm đá, thẳng lưng buông tay khỏi hàng lan can sắt.

Hắn đứng lên, trông thấy bọn trẻ nhón nhó nhìn mình, đau đớn vì vừa chứng kiến cảnh người bắt nạt người.

Carlo Ritdi thấy váng vất, vì cơn hoảng loạn thú vật là chính, bởi lẽ tuy ăn một trận đòn thật, nhưng hắn còn khá lành lặn. Hắn để mặc ông bầu diu mình vào phòng sau, chườm nước đá lên bộ mặt tuy không máu me nát bét, nhưng cũng nổi u nổi cục tím bầm.. Cơn sợ đã qua và bây giờ nhớ đến nỗi nhục vừa rồi, hắn thấy quặn cả ruột, nôn thốc nôn tháo ra. “ông bầu” giữ đầu hắn trên bồn như giữ thằng say, diu hắn lên nằm ở phòng trên. Hắn không còn hồn vía nào để ý xem chừng Xali Regx lĩnh đi đường nào mất rồi.

Số là Xali Regx phải chạy bộ qua đại lộ Ba để gọi điện báo cáo tình hình cho Róc cô Lampône. Rôccô bình thần nhận tin và chuyển tiếp qua điện thoại cho caporegime Pit Clemenxa. Clemenxa quát nặng lên bình luận: "A - a, cái thằng điên Xônni ba bị trời đánh này nhưng trước hết ngón tay lão đã nhanh nhẩu ẩn công tắc cho nên câu rủa đó không đến tai Rôccô Lampône.

Clemenxa liền gọi sang Long Bích cho Tôm Haghen, Tôm suy nghĩ một giây rồi nói:

- Chú đưa gấp vài xe ra đây phòng trường hợp có gì bất trắc, nhờ Xônni bị kẹt vì tắc đường hay tai nạn gì đó Hề nó điên lên là chẳng còn biết trời đất gì đâu, mà mấy người anh em bên kia có lẽ đã biết chuyện nó lảng tránh trong phố rồi cũng nên. Cần tắc vô áy này mà...

Clemenxa ngần ngừ:

Lúc tao đưa được mấy đứa lên đường, Xônni đã về cha nó rồi. Tao mà không kịp thì bọn Tattaglia còn xơi.

- Vâng, chắc thế, - Haghen nhả nạt đáp. - Nhưng sợ có chuyện gì không lường trước được mà Xônni bị ách lại. Chú cứ làm đi.

Vừa lẩm bẩm chửi thầm, Clemenxa vừa quay điện gọi Rôccô Lampône và sai gã đem mấy xe chở bọn đàn em ra trấn con đường sang Long Bích. Dích thân lão cũng đánh chiếc Cadillac quý hóa đem theo ba tên trong toán tuần tiêu đang gác nhà lão phóng sang Niu York theo lối cầu qua Atlantic Bích.

Gần như cùng một lúc với Xai, một thằng vật vờ trong đám đông xúm xít cạnh hiệu bánh kẹo - một dân chơi hạng xoàng nhưng lại là tên chi điểm có cỡ ăn tiền của cánh Tattaglia - cũng gọi điện cho tên nhả mỗi để thông báo tin tức về đại bản doanh của chủ hắn. Tuy vậy cánh Tattaglia còn chưa kịp đổi mới cho phù hợp với yêu cầu thời chiến nên tin tức của hắn phải chậm chạp chuyển qua nhiều cấp đệm rồi mới đến được tay caporegime và tay này báo về cho đầu lĩnh của mình.

Đến lúc đó thì Xônni Côrleone đã bình yên về đến cư xá bên Long Bích để sẵn sàng ra trình diện trước cặp mắt đáng sợ của phụ huynh đang tức tối rồi.

17. Chương 17

Cuộc chiến năm 1947 giữa cánh Còrleone với Ngũ Đại Gia liên minh làm cả hai bên tổn thất không ít. Tình thế phức tạp thêm vì các bên tham chiến còn phải chống đỡ sức ép gia tăng của cảnh sát để trả lời cho cái chết của đại úy Mác Clóxki. Xưa nay mấy khi đám cảnh sát thừa hành lại dám phớt lờ áp lực từ phía các vị tai to mặt lớn đầy quyền thế che chở cho tệ nạn mặc sức hoành hành dưới chiêu bài kinh doanh trong các sòng bạc và hắc điếm đủ kiểu, nhưng lần này thì các vị cũng bất lực, hết như các tướng tá tống hành dinh bó tay trước đám quân binh khởi loạn phá phách mà các sĩ quan trực tiếp cầm quân lại cùng a dua bất tuân thượng lệnh nốt. So với các địch thủ, tuy cánh Còrleone ít thiệt hại hơn nhiều bởi sức đột phá đó. Khoản béo bở nhất trong nguồn thu nhập của gia đình này là các trò đen đỏ, vì vậy nó bị thua thiệt đau nhất do các cuộc truy quét số đề. Bọn chủ đề, huyện đề bị vồ cùng tang vật, sau khi ném thử vài dùi cui là bị tống vào nhà đá ngay. Vài nhà băng bí mật hoặc sòng bạc bị lộ tẩy; những cuộc vây ráp khiến các chủ sòng, chủ “nhà băng” điêu đứng. Chủ nhà băng phần lớn là các tay tổ bèn chạy lên kêu với các caporegimes, các caporegimes đưa ra hội đồng gia đình, nhưng cũng chẳng giải quyết được gì. Như ở Harlem, khu vực làm ăn ngon lành nhất, đành phải thay bằng bọn da đen sỏ tại, đám này hoạt động liều mạng và riêng lẻ, thành thử cảnh sát khó lòng có thể xúc hết được. Sau vụ đại úy Mác Clóxki bị giết, các báo thỉnh thoảng lại đăng những bài gắn liền tên tuổi hấn với Xôlôdô. Có những bằng chứng cho thấy trước khi chết ít lâu Mác Clóxki không biết đã nhận của ai những món tiền mặt rất lớn. Những tin này bắt nguồn từ Haghen và nhờ y xoay sở mới lên được mặt báo. Sở cảnh sát im re, không chối cũng không nhận, nhưng các tin tức đó đã gây được hiệu quả. Thông qua các điệp báo viên - các thầy cảnh sát ăn lương của ông Trùm Còrleone - cảnh sát đã có được những chứng cứ vạch mặt Mác Clóxki là một tên dê tiện. Giá hấn ăn tiền hay nhận những món hối lộ vật vãnh thì đã đi một nhẽ - với một nhân viên công lực thì cái đó chẳng có gì ghê gớm. Nhưng hấn ăn quá bản ăn tiền để làm ngơ cho bọn giết người, bọn buôn bán ma túy. Theo quan niệm đạo đức của cảnh sát thì điều đó không thể tha thứ được. Ha ghen biết các thầy cảnh sát vốn có niềm tin ngây thơ đến tức cười đối với pháp luật và trật tự, một niềm tin mãnh liệt hơn nhiều so với niềm tin của bọn dân mà họ phục vụ. Bởi lẽ pháp luật và trật tự là cái giềng thần để các thầy uống từng gầu quyền lực, thỏa mãn các thầy giống hệt như quyền lực cá nhân thỏa mãn hầu hết mọi người. Mặt khác, trong lòng các thầy thường xuyên âm ỉ một sự bất mãn đối với những người mà họ phải phục vụ. Với các thầy thẳng dân vừa là người được che chở, vừa là đối tượng. Là người được che chở, nó rất vô ơn, thô tục, hay bẻ hành bẻ tội. Là đối tượng nó lại khỏe quanh co và nguy hiểm, đầy những mưu mô xảo quyệt Chỉ cần một thẳng dân rơi vào tay những người bảo vệ pháp luật là chính cái đám người mà cảnh sát đang bảo vệ ấy liền rùng rùng chuyển động để tìm mọi cách xóa bỏ hết những cố gắng của các thầy. Các ông tai to mặt lớn vội vàng mang quà cáp dứt lốt. Bọn còn đồ ác ôn mất hết tính người thì được ông quan tòa non gan phóng tay cho án treo. Thống đốc bang và cả tổng thống cũng vung tay ân xá nếu như các thầy cãi cãi hết hơi vẫn chưa chạy tội được cho hung phạm. Dần dần rồi các thầy cũng phải khôn ra. Tại sao các thầy không làm bég món tiền bọn còn đồ chỉ ra để tránh búa rìu công lí? Ai chứ các thầy thì cần tiền hơn cả? Con cái các thầy cũng phải vào đại học, kém cạnh gì bố con đứa nào? Bà xã nhà thầy cũng phải được rảo các cửa hàng sang trọng chứ. Bản thân các thầy mùa đông cũng phải xuống Flórida phơi nắng một tí chứ. Nói gì thì nói, các thầy phải liệu tính mạng đâu có phải đùa? Nhưng dù sao cũng có một giới hạn mà các thầy không dám vượt qua. Ừ thì các thầy ăn tiền của bọn bao đề đánh cá và nhắm mắt cho chúng làm ăn. Các thầy dứt túi ít tiền của mấy tay đồ xe không đúng chỗ hay phóng nhanh vượt ẩu. Các thầy đồng ý làm ngơ với giá cả phải chăng để mặc cho các em hành nghề bán thịt sống qua điện thoại, mặc cho các em gái vui tính giải sầu cho khách khứa trong các động tội lỗi. Những căn bệnh ấy đã có từ đời nảo đời nào, chúng gắn liền với bản chất của loài người. Nhưng các thầy không có cái lệ ngậm tiền mà dung túng cho ăn cướp vũ trang, cho buôn bán ma túy, hiếp dâm, giết người và các tội ác khác Theo quan niệm của các thầy thì làm thế là phá hoại chính những nền tảng tạo ra uy quyền của các thầy và vì lẽ đó mà không thể chấp nhận được. Dưới con mắt các thầy thì giết một đại úy cảnh sát là ngang với tội giết vua. Nhưng được biết rằng Mác Clóxki bị hạ cùng với một tên buôn lậu ma túy khét tiếng, mà người ta ngờ hấn có dính líu và một vụ mưu sát - đến lúc ấy thì máu trả thù bắt đầu nguội dần trong giới cảnh sát. Hơn nữa, nói gì thì nói cũng phải sống cái đã - còn phải trang trải nợ nần, còn phải có tiền cho chiếc xe mua trả góp, còn phải nuôi nấng bọn trẻ thành người... Thiếu dứt khoản phụ thu với tư cách là chân rết“, các thầy phải xoay sở đến chóng mặt mới gọi là đủ vắt mũi dứt miệng. Nào phạt vạ dân buôn thúng bán bưng để lấy tiền quà sáng, nào nã chút tiền còm của mấy tay nông thích đồ xe không đúng chỗ - nhưng cũng đâu có được là bao? Bí quá lắm, thấy còn phải mót tiền ngay trong bót ở bọn bị tạm giam vì

tình nghi tình dục đồng giới, có hành động lăng nhục hay cưỡng dâm. Rốt cuộc đám quan chức cảnh sát to đầu đành xử nhũn. Họ cho phép các cánh làm ăn trở lại, nhưng với điều kiện phải chi nặng hơn. Dân mới lái lại lên danh sách "chân rết theo các khu vực, ghi tỉ mỉ tên các vị đại diện chính quyền địa phương và số lương các vị được lĩnh hàng tháng. Tình hình ít nhiều đã trở lại bình thường. ý đồ lấy các thám tử tư canh gác Ông Trùm Còrlêone trong bệnh viện vào những lúc căng thẳng là của Ha ghen. Sau đó dĩ nhiên phải đưa bọn lính gác dữ dằn hơn nhiều của Texxiô đến thay. Nhưng Xônni vẫn chưa yên tâm. Vào giữa tháng hai, khi đã có thể di chuyển ông Trùm mà không có gì đáng ngại lắm, lập tức ông được xe cứu thương đưa về bản doanh Long Bích. Tòa biệt thự đã được chuẩn bị để đón ông - buồng ngủ biến thành buồng bệnh trang bị các dụng cụ y tế tối tân để đề phòng những trường hợp đột xuất. Các y tá được tuyển lựa kĩ càng thay phiên túc trực bên giường bệnh suốt ngày đêm, bác sĩ Kenơđi được trả một khoản tiền thật hậu để chuyển đến ở luôn trong cái viện điều dưỡng tại gia ấy với cương vị là bác sĩ thường trực, ít ra là trong thời gian các y tá chưa thể tự cáng đáng việc trông nom ông Trùm. Cái cư xá trong vành đai rừng biến thành pháo đài. người trong các biệt thự quanh đây được don Còrlêone đài thọ tiền về quê hương bản quán nghỉ ngơi. Nhà họ thì dành cho các tay súng của Xônni và Clemenxa ở. Phrêđô Còrlêone được gửi sang Las Vegas tĩnh dưỡng cho lại hồn, đồng thời thăm dò luôn khả năng làm ăn của tổ hợp khách sạn và sòng bạc mới cất ở đó. Las Vegas thuộc vương quốc miền Tây, hiện đang đứng trung lập và ông Trùm của vương quốc đó nhận bảo đảm an toàn cho Phrêđô trên lãnh thổ của mình. Năm gia đình Niu York chẳng dại theo đuổi Phrêđô ở Las Vegas làm gì chỉ tổ mua thù chuốc oán. Ngay cả ở Niu York bọn này cũng đã có khối việc phải lo rồi. Bác sĩ Kenơđi cấm nói chuyện làm ăn trước mặt người bệnh. Tuy vậy tất cả đều bỏ ngoài tai lệnh cấm của ông ta. Ngay hôm đầu tiên về nhà, ông Trùm đã cho họp hội đồng quân sự và tối đó Xônni, Tôm Haghen, Pit Clemenxa và Texxiô tụ tập đông đủ trong phòng ông. Vì còn yếu mệt nên don Còrlêone chưa nói được nhiều, nhưng ông muốn nghe tường tận mọi chuyện và lúc cần thì dùng đến quyền phủ quyết. Nghe tin Phrêđô được gửi đi Las Vegas làm quen với công việc sòng bạc, ông gật đầu hài lòng. Tin bọn đàn em tính sổ với Brunô Tattaglia khiến ông thở dài lắc đầu tỏ ý chê trách. Nhưng buồn nhất là tin Mai cơ bản Xôlôđô và đại úy Mác Clôxki nên phải sang Xinxili ẩn trốn. Nghe đến đó, ông Trùm xua tay đuổi tất cả sang căn phòng trong góc đầy sách luật mà họp. Xônni Còrlêone ngồi duỗi dài trong chiếc ghế bành rộng sau bàn viết. - Tốt nhất hẵng để ông già nghỉ ngơi vài tuần cho đến lúc nào bác sĩ cho phép cụ làm việc đã, - hần ngừng một lát. - Phải đưa mọi việc vào qui củ trước khi cụ bình phục. Bọn cớm bật đèn xanh rồi, ta cũng phải mở máy thôi Thứ nhất là lấy lại món số đề ở Harlem. Mấy thằng đen lộng quá, đã đến lúc phải biết lễ phép rồi. Bọn này hề bị bắt vớ là chạy làng, đi thì đi cadillac mà tiền thì đánh bài chây hoặc chỉ trả một nửa số người ta ăn. Tôi không muốn chủ nhà băng lên mặt trưởng giả, quần nọ áo kia lên xe xuống ngựa. Tôi không muốn chúng ăn bớt của người trúng số và cái bọn cò con đánh lễ phải dẹp ngay chứ không chúng làm xấu mặt mình. Tôm, việc này phải bắt tay làm luôn mới được. Anh em cho các chiến hữu biết là đường đã thông, mọi cái rồi sẽ đâu vào đấy thôi Haghen đáp: Bọn ở Harlem nhiều đứa cũng lì lắm. Bây giờ bọn nó đã ăn quen mồm rồi, đời nào chịu xuống làm thằng huyện đề hay biên đề vớ vẩn? Xônni nhún vai: - Thằng nào anh cứ đưa tên cho Clemenxa là xong. Dạy bảo chúng là việc của Clemenxa cơ mà. Clemenxa gật: - Để đấy tôi lo, chuyện vặt ấy mà. Nhưng vấn đề Texxiô đưa ra mới là đau đầu nhất: mình bắt tay làm ăn lại là bọn Ngũ Đại Gia sẽ phá liền. Chúng nó sẽ trấn các "chủ nhà băng của mình ở halem, các chủ bao thầu đánh cá ở Ixt Xai cho xem. chưa biết chừng chúng nó còn chơi cả cánh thợ may của mình nữa đấy. Chơi bọn này tha hồ mà mệt: Nhưng có khi bọn nó không dám chơi đâu, - Xônni nói. - Chúng phải hiểu rằng mình cũng biết ăn miếng trả miếng chứ. Tôi sẽ đem chuyện đàm phán hoà bình ra nhử, chịu đền bù ít nhiều ạng thằng Brunô may ra cũng ăn tiền. Nghe vậy, Haghen bèn phân tích: Giả sử chúng không chịu đàm phán hòa bình thì sao? Mấy tháng nay cánh nào cũng thua thiệt nặng và cả bọn đổ hết lỗi ình. một phần cũng đúng. Tôi nghĩ mục đích của chúng rốt cuộc vẫn là buộc mình chịu làm ăn trong ngành ma túy, nhờ đến những chỗ quen biết của mình trong bộ máy chính quyền. Nói cách khác là thực hiện kế hoạch của Xôlôđô mà không có Xôlôđô. Nhưng trước hết bọn nó phải quần ình ra bã cái đã Sau đó thế nào mình cũng phải răm rắp nghe theo chúng trong vụ ma túy này. Xônni gạt phắt đi: - Ma túy là miễn. ông già bảo không là không, lúc nào cụ đổi ý hẵng hay. Haghen giảng giải: Thế thì mình vấp về chiến thuật đấy. Tiền của mình là tiền hỡ - đánh cá, số đề bị đánh là gay go ngay. Nhà Tattaglia thì ăn theo bọn điểm, kể cả loại điểm đến tận nhà. Thêm vào đó nó kiểm soát các nghiệp đoàn phu khuân vác bến tàu. Mình phá chúng nó thế nào được? Các cánh khác cũng ăn tiền ít nhiều trong nghề sòng bạc, nhưng chủ yếu là ăn về bao thầu xây cất, cho vay lãi, đàn áp nghiệp đoàn, đấu thầu với Nhà nước. Nghĩa là bọn chúng dùng sức, dùng rắn đe mà tổng tiền là chính. Mà dĩ nhiên là không làm ngay giữa đường rồi. Họp đêm của Tattaglia có tiếng quá, đụng vào là rùm beng lên ngay. Còn về chuyện thần thế này nọ thì chừng

nào ông Trùm còn nằm đó, mình cũng chẳng hơn gì bọn kia đâu. Cho nên vấn đề của mình cũng nan giải ra phết đấy. - Chuyện này để tôi lo, - Xônni nói. - Phần anh cứ lo việc thương thuyết và làm những cái tôi vừa nói đi. mình cứ làm tới xem chúng nó phản ứng thế nào, lúc ấy sẽ tính. Quân của Clemenxa và Texxiô đủ chơi rồi súng chọi súng, dù mình có một chọi năm cũng chơi hết. Cùng lắm thì mình rải ỏ chứ quái gì. Đẹp bọn cò con đánh lẻ, tức là bọn da đen ăn tranh kia, quả thật không khó. Chỉ cần ới cánh sát một tiếng là xong ngay. Bọn cớm ra tay hăng lắm, - chả là đẹp bọn da đen mà. Đạo này bọn này còn bị kì thị nặng đến nỗi vắc tiền đi lo đều gặt phết không thèm nói giá. Vả lại về chuyện Harlem thì chẳng ai thấy vương mắc cả - mọi việc sẽ thu xếp nhanh thôi, chắc chắn là thế. Năm cánh đối địch ra đòn từ hướng ít ngờ đến nhất. một lãnh tụ có tiếng của nghiệp đoàn thợ may làm việc cho nhà Còrleone bị hạ sát. Sau đó đến bọn ăn lãi phần trăm ở bến tàu phải bán xối, đám bao đánh cá thể thao nhà Còrleone cũng bị cắt đường lui tới mạn này. Các nghiệp đoàn bến tàu phản thùng chạy sang phe Ngũ Đại Gia. Khắp thành phố bọn bao đề đánh cá của Còrleone bị bắt ép đổi chủ. Một "chủ nhà băng" lớn nhất, chiến hữu và đồng minh của gia đình Còrleone chết thảm ở Harlem. Không còn cách nào khác, Xôni ra lệnh cho các caporegime rải ỏ gập. Hai căn nhà trong phố được lập làm căn cứ, đệm nằm, tủ lạnh đựng thực phẩm, súng ống đạn dược được khuân đến. Mỗi caporegime nắm một căn cứ. Bọn cận vệ được phái đi hộ tống các chủ sòng đánh cá. Nhưng đám "chủ nhà băng ở Harlem chạy sang phe địch vẫn chưa hỏi tội được. Tiền bạc hao hụt tợn, nguồn thu vào chẳng đáng là bao. Ròng rã như vậy suốt mấy tháng trời, và thêm một số điều khác đã trở nên rõ ràng. Trước hết cánh Còrleone đã không biết lượng sức. Điều đó đã xảy ra bởi một loạt nguyên nhân. Trong khi ông Trùm chưa bình phục và chưa thể nắm lấy dây cương thì thế lực chính trị của gia đình suy sút nghiêm trọng. Ngoài ra, luôn mười năm an nhàn đã ảnh hưởng có hại đến bản lĩnh của cả hai caporegimes. Clemenxa vẫn là tay súng vô địch, một đốc binh cừ khôi nhưng kém máu xông xáo thời trẻ, cầm quân mà thiếu cái đó thì vút? Texxiô càng có tuổi càng đuối, không còn sắt đá trơ trơ như xưa nữa. Tôm Ha ghen giỏi giang có thừa nhưng không hợp với vai trò consiglieri thời chiến. Chỗ yếu căn bản là y không phải dân Xixili. Vừa chuyển sang tình trạng chiến tranh là những chỗ yếu đó bộc lộ liền, song Xônni thừa hiểu rằng hấn không làm gì được. Hấn không phải ông Trùm, mà chỉ có ông Trùm mới đủ quyền thay thế các caporegimes và consiglieri. Chưa kể nguyên chuyện thay ngựa giữa dòng chỉ càng làm tình hình xấu thêm, đẩy người ta đến chỗ tạo phản. Thoạt đầu Xônni định cầm cự đợi ông Trùm bình phục đứng ra chủ trì, nhưng việc bọn "chủ nhà băng trở cờ và bọn chủ thầu đánh cá bị khủng bố đã khiến địa vị của cánh trở nên bấp bênh. Và thế là hấn quyết định trả đũa. Nhưng đã đánh là phải đánh trúng tim địch thủ. Mà đúng hơn là phải đánh đập đầu, cùng một lúc diệt hết bọn chóp bu của cả năm nhà. Chuẩn bị cho chiến dịch đại qui mô đã nghiền ngẫm kĩ, Xôni cho bám thật chắc từng đũa bằng một mạng lưới tinh vi. ác nổi chưa đầy một tuần cả đám đầu sỏ đối phương lần lượt lặn hết, chẳng biết đâu mà tìm. Cuộc chiến giữa Ngũ Đại Gia và đế quốc Còrleone rơi vào ngõ cụt.

18. Chương 18

Cửa hàng xe đò của Amerigô Bônaxêra ở đường Manbơri, cách nhà lão có vài khối nhà, nên lão có lệ về ăn chiều. Tối đến lão lại trở ra góp mặt với thân bằng quyến thuộc của người quá cố cho đúng lễ. Chọn nghề chôn người làm kế sinh nhai, Bônaxêra chúa ghét những quân ưa đặt điều nhạo báng cái nghề đòi hỏi nhiều tiểu tiết tưởng chừng không quan trọng này. Dĩ nhiên bà con láng giềng quen biết chẳng bao giờ dám lếu láo thế. Nghề nào chả là nghề, cứ đổ mồ hôi là đáng kính rồi. Nhà lão bày biện trang nghiêm đúng điệu, nào tượng Đức Mẹ, nào bàn thờ Chúa, chỗ nào cũng nhấp nháy đèn màu. Trong lúc bà vợ dọn cơm, lão ngồi nhâm nhi uytxki, hút thuốc. Bà vợ bung xúp nóng lên, hai vợ chồng húp sì sụp. Trơ trọi có hai vợ chồng già, đứa con gái phải gửi tạm lên Bôxtôn ở với bà dì, hi vọng nó sớm quên đi những kỉ niệm hãi hùng do hai thằng súc sinh gây nên đạo nọ. Đang ăn, bà vợ hỏi: - Tối nay ông ra có cửa hàng không? Lão gật. Bà vợ coi trọng nghề nghiệp của chồng thật, nhưng hiểu thì bà không hiểu. Giống như nhiều người, bà tưởng rằng người ta trả tiền để lão tô vẽ làm sao cho người nằm trong quan vẫn tươi tỉnh như khi còn sống. Việc đó quả thật lão chẳng kém ai. Nhưng sự hiện diện của chính lão bên quan tài mới cần thiết và quan trọng hơn nhiều. Đón tiếp bà con họ hàng và bạn bè thân thiết đêm cuối cùng bên linh cữu, tang gia cần có lão bên cạnh. Con người của Bônaxêra quả rất hợp với sự chết chóc. Bộ mặt trang nghiêm buồn

buồn là cả một khúc bi ca, còn cái giọng trầm lắng đều đều thì đúng là giọng đám ma không lẫn đi đâu được. Lão biết cách đẹp bốt nổi bi thương thái quá hay đe nẹt lũ trẻ con quấy phá làm mất trang nghiêm. Tuy không xen vào công việc của tang chủ, nhưng lúc cần là lão có mặt ngay. Vì vậy đã một lần nhờ là người ta không bao giờ quên, cũng như Bônaxêra không bao giờ quên chia sẻ với “thân chủ đêm cuối cùng trên dương thế. Bônaxêra coi trọng đêm vĩnh biệt lắm. Cơm nước xong xuôi lão phải chợp mắt một tí cho tỉnh táo, sau đó tắm rửa, cạo râu, rắc thật kĩ bột hoạt thạch lên mái tóc đen như cánh quạ còn dày dặn của mình và không quên súc miệng nước thuốc cho thơm tho. Để tỏ lòng tôn trọng sứ mệnh của mình, lão thay đồ mới, mặc một chiếc sơ mi trắng bong, chân đi tất đen, khoác lên mình bộ vét đen là thẳng nếp, đôi giày đen, cavát cũng đen nốt. Tuy vậy, tất cả những cái đó không gây ra cảm giác nặng nề, trái lại nó toát lên một niềm an ủi Chưa hết, lão còn nhuộm cả tóc (đối với một đấng mày râu người Italia như thế là tối kị) - nhưng không phải lão làm đốm dáng gì đâu. Chẳng qua lão cho rằng một mái tóc muối tiêu là quá đồng bóng đối với một người làm nghề của lão. ăn nốt đĩa xúp, bà vợ đem lên cho lão một miếng bít tết nhỏ máy gấp rau sống trộn dầu liu vàng ươm. Lão không thích ăn quá no. Sau bữa cơm, lão ngồi nhấm nháp cà phê và hút một điếu Camel. Vừa nhấp từng ngụm, lão vừa nghĩ đến đứa con gái tội nghiệp của mình. Con bé sẽ chẳng bao giờ còn được như trước nữa. Người ta đã trả lại nhan sắc cho nó nhưng ánh mắt của con thú bị thương kia nhìn vào mà xót cả ruột. Vợ chồng lão đưa nó đi Bôxtơn ít lâu, thời gian sẽ chữa lành vết thương cho nó. Ai chứ lão thì lão biết: đau đớn, khiếp sợ - cái gì rồi cũng qua, chỉ có chết mới hết mà thôi. Nghề chôn người đã làm cho lão thành kẻ lạc quan. Đang uống cà phê thì điện thoại trong phòng khách bỗng đổ chuông. Có lẽ ở nhà không bao giờ bà vợ ra nghe, vì thế lão đứng dậy, uống nốt ngụm cuối cùng và dụi tắt điếu thuốc. Vừa bước ra phòng khách lão vừa đưa tay tháo cavát và sửa soạn cởi áo để đi nằm. Lão nhắc máy, lấy giọng niềm nở, ôn tồn: - Tôi nghe đây. Giọng nói đầu dây bên kia nghe khàn khàn, gât gât: Tôm Ha ghen đây. Don Côrleone bảo tôi gọi điện cho ông. Bônaxêra thấy ứ cả cổ, vị cà phê bỗng trở nên lờ lợm. Đã hơn một năm kể từ ngày vì nóng trả thù cho con mà lão phải chịu ơn ông Trùm Côrleone - món nợ canh cánh bên lòng nghe chừng đã nhạt. Đạo nào thấy bộ mặt máu me của hai thằng khốn nạn trên báo quả thực lão đã dám làm tất cả để trả ơn ông Trùm. Nhưng thời gian đã xóa mờ lòng biết ơn - còn nhanh hơn làm phai nhạt nhan sắc nữa. Bônaxêra thấy ớn lạnh, như thể tai họa vừa ập xuống đầu lão vậy. Lão lúng búng không ra hơi: . Vâng, hiểu rồi. Tôi nghe đây. Cái hơi lạnh giá trong giọng Haghen làm lão tê tái. ông consiglieri không phải gốc Italia thật, nhưng xưa nay bao giờ cũng lịch sự, bây giờ lại có vẻ cục cằn, nhấm nhấm: - ông còn nợ ông Trùm một việc đạo nọ. Cụ tin rằng ông sẽ vui lòng giúp lại cụ. Một giờ nữa hoặc muộn hơn một tí, cụ sẽ đến hăng của ông và sẽ đích thân nhờ ông chờ cụ ở đấy, nhưng chỉ riêng ông thôi. ông cứ ọi người về hết đi. Nếu có gì không vừa ý ông, xin cứ cho biết ngay, tôi sẽ nhắc lại ông Trùm để cụ nhờ người khác. Amêrigô Bônaxêra hốt nhiên phát hoảng, suýt nữa thì thét ầm lên: ấy chết, đời nào tôi lại dám từ nan Bồ Già điều gì? Sao anh lại nghĩ thế nhỉ? Dù cụ cần gì, tôi cũng xin gắng sức. ơn cụ tôi nào dám quên. Ngay bây giờ tôi sẽ ra cửa hàng, ngay lập tức. Giọng Haghen đã hơi ấm hơn một chút, nhưng nghe vẫn là lạ: Cám ơn ông, - y nói. - ông Trùm bao giờ cũng tin ông. Thắc mắc là tôi thắc mắc đây thôi. Xin ông cứ giúp cụ lần này, rồi ra có việc gì, xin ông cứ coi tôi như bạn. Nghe thế, Bônaxêra càng hoảng. Lão lắp bắp hỏi lại: - Vậy ra ông Trùm sẽ đích thân đến? Phải, - Haghen đáp. Thế thì ông Trùm đã khỏe hẳn rồi! Lạy Chúa... Vô tình câu này nghe như một câu hỏi. Đầu giấy bên kia lặng ngắt, sau đó có tiếng Haghen đáp rất nhỏ . - Phải, - rồi kịch một cái, máy cúp. Bônaxêra tháo mồ hôi hột. Lão vào phòng ngủ thay áo súc miệng nhưng không cạo mặt và cũng không thay ca vát, vẫn để nguyên cái đeo ở cổ cả ngày. Sau đó lão điện đến hăng xe đò và dặn tay phụ tá thay mình túc trực bên linh cữu người chết ngoài gian ngoài với tang gia. Tay phụ tá hỏi vì sao, nhưng Bônaxêra gạt phắt đi và nhắc lại yêu cầu của mình. Bà vợ còn uống cà phê, thấy lão mặc quần áo, bà cứ ngỡ cả người. "Có chút việc ngoài cửa hàng , - lão nói. Bà vợ thấy mặt lão đăm đăm nên không dám hỏi. Bônaxêra ra khỏi nhà, cuộc bộ qua vài dãy phố đến cửa hàng của mình. Cửa hàng mai táng Bônaxêra là nguyên cả tòa nhà đứng sừng sững giữa một khu đất rộng có hàng rào sắt trắng toát bao quanh. Từ cổng ngoài, có một lối đi nhỏ chỉ đủ rộng cho xe cứu thương và xe tang chạy vào “phòng làm việc”. Lão tự tay mở cổng, đi vòng ra phía sau. Bên ngoài lối nhỏ người nhà của thân chủ CỐ sở này Bônaxêra mua lại của một đồng nghiệp đã giải nghệ cách đây mấy năm. ông chủ cũ không biết làm ăn, muốn lên đến tiền sảnh phải leo cả chục bậc thang người già yếu hay tàn tật đành chịu không leo được mà phải đi nhờ cái thang máy ở góc nhà dành để chuyên chở quan tài và người chết - quả là bất tiện. Về tay Bônaxêra là lão cho sửa ngay. Bây giờ tang chủ và những người đến viếng có lối lên thoải thoải chạy thẳng đến tiền sảnh, khỏi phải dùng đến thang máy. Cửa hàng của Bônaxêra chia hẳn thành hai khu riêng biệt ngăn cách bởi một lớp cửa nặng cách âm. Bên ngoài là đại sảnh và các ngăn nhỏ cho tang chủ làm lễ nhập quan theo nghi thức tôn

giáo họ muốn. Phía sau là cơ sở vật chất của nhà đờn. ở đây có nhà xác, có văn phòng, phòng làm việc” để sửa sang xác chết, một gian kho chứa quan tài, một kho nhỏ luôn khóa trái, nơi lão để các thứ đồ nghề và các hóa chất cần thiết cho cái nghề rùng rợn của lão. Lão vào văn phòng, ngồi ở bàn đốt một điếu Camen - mặc dù ngày thường không bao giờ lão cho phép mình hút thuốc ở đó - và chờ cố nhân. Lão ngồi chờ mà thấy lòng chán chường tuyệt vọng. bởi lẽ lão hiểu người ta sẽ nhờ vả gì mình. Sở trường, sở đoản gì của lão chung quy .. đều là chôn người cả. Thế thì người ta nhờ gì lão ngoài việc chôn người? Từ đầu năm đến giờ nhà Còrleone đánh nhau với năm băng maphia Niu York, ngày nào báo chí chẳng đưa tin. Hai bên chết không biết cơ man nào là người. Chắc hôm nay cánh Còrleone vừa hạ được một con thịt quan trọng nên định thủ tiêu không để lại một chút vết tích - mà một ông chủ hãng xe đờn có môn bài đảng hoàng đem chôn người chết theo đúng nghi thức thì phải quá rồi? Hành động đó là thế nào làm gì lão chẳng biết. Lão sẽ bị coi là tông phạm giết người. Nếu chuyện vỡ lở thì ngồi tù là cái chắc - ngồi mục xương nữa là khác. Vợ con lão cũng xấu mặt lây, tên tuổi lão dòng họ Bônaxêra đáng kính, sẽ nhơ nhớp vì máu của những trò đâm chém hung đồ. Chết đến nơi rồi, lão phải hút thêm điếu thuốc nữa. Bỗng lão thất kinh vì một ý nghĩ còn khủng khiếp hơn nhiều. Bọn mafia các cánh khác mà biết lão tiếp tay cho gia đình Còrleone thì tức là lão ra mặt đối địch với bọn kia. Cả năm nhà sẽ xúm vào diệt lão. Bônaxêra nguyên rửa cái ngày lão đến lạy lục Bồ Già nhờ báo thù giúp con gái. Lão nguyên rửa cái ngày vợ lão đánh bạn với bà vợ ông Trùm Còrleone. Quỷ tha ma bắt hết đi - cả con cái, cả nước Mĩ, cả cái nghề nghiệp hay ho đang phát này... ở mà sao thế nhỉ? Chưa gì mà đã bị quan rồi? Biết đâu mọi việc sẽ trót lọt cả thì sao? Don Còrleone là lão cáo già, thế nào lão cũng đã có cách giữ kín việc này. Mới có thế mà đã điên đầu lên rồi, xoàng thật Nói cho cùng, gì thì chưa biết chứ méch lòng ông trùm là chỉ có ăn giun ngay tấp lự. Có tiếng bánh xe nghiêng trên sỏi. Quen rồi nên Bônaxêra biết ngay xe đang qua lối đi hẹp và dừng lại ở sân sau. Lão đứng lên ra mở cửa. Clemenxa to béo phục phịch bước vào, theo sau là hai thằng lâu la mặt mày rõ ra cái nòi kẻ cướp. Chúng sục sạo khắp phòng, không thềm mở miệng nói một lời, xong xuôi chia nhau đứng hai góc để một mình Clemenxa bước ra ngoài. lát sau Bônaxêra nghe thấy tiếng xe cứu thương nặng nề chạy vào. lại clemenxa xuất hiện trên khung cửa. Theo sau hẳn là hai thằng khiêng cáng. Thôi chết thật rồi! Biết ngay mà! Trên cáng có một thân hình quần mền xám, phía trước thò ra hai bàn chân trần vàng bệch. Clemenxa ra hiệu bọn khiêng cáng vào phòng để xác. Và lúc ấy từ trong bóng tối ở khoảng sân, một bóng người nữa bước vào gian phòng sáng đèn. Đó là don Còrleone. Nằm trị thương lâu nên ông gầy đi nhiều, nhưng đi đứng không hiểu sao có vẻ cứng nhắc quá. Mũ cầm tay để lộ cái đầu trần to tướng - dường như tóc ông có thưa đi Trông ông già hẳn so với đạo Bônaxêra gặp ông hôm đám cưới, hình như ông khô quắt đi. Tuy thế, vẫn oai vệ như thường. Tay cầm mũ úp lên ngực, ông Trùm lên tiếng: Thế nào, cố nhân? Chỗ bạn bê có nhờ nhau được không Bônaxêra gật đầu. ông Trùm đưa mắt nhìn vào phòng đặt xác, ra hiệu bảo lão theo mình. Chiêng cáng đặt trên bàn. ông khê phẩy mũ ọi người ra hết. Lúc bấy giờ Bônaxêra mới hỏi lí nhí: Xin cho biết tôi phải làm gì? ông Trùm nhìn chằm chằm lên bàn: - Nhờ bạn đem hết tài nghệ ra giúp tôi, - ông nói. - Tôi không dám để mẹ nó trông thấy nó như thế này. ông bước đến và lật mép chăn ra. Dù đã cố bình tĩnh, dù đã có nhiều năm kinh nghiệm chôn người, Amerigô Bônaxêra vẫn bắt giác rú lên kinh hoàng. Trên cáng là cái đầu lỗ chỗ vết đạn của Xônì Còrleone. Mắt bên trái chỉ còn là một hốc máu. Sống mũi và gò má trái bầy nhầy những xương cùng thịt. Don Còrleone đặt tay mình lên vai Bônaxêra và trong một phần giây, lão thấy vai lính bị đè trĩu xuống. ông Trùm thốt lên: - Bạn thấy chúng làm thằng con tôi ra thế đấy.

19. Chương 19

Có thể nói xônmi Còrleone tự chui đầu vào chỗ chết để tìm lối thoát ra khỏi ngõ cụt mà các bên đối địch đang sa lầy. Có thể nói chính hấn chằm ngồi cho cuộc chiến tranh hủy diệt vì bị thúc đẩy bởi những bản năng đen tối chất chứa trong con người điên rồ của hấn một khi đã không còn ai chế ngự nó nữa. Dù sao thì nửa đầu năm đó hấn đã lặn xả vào những cuộc đánh phá liên miên vô mục đích chỉ để triệt đám tốt đen đủ loại của đối phương. Bọn ma cô trong biển chế chính thức của nhà Tataglia ăn đạn ở Harlem, bọn đánh thuê ở mạn bến tàu chết chảng toàn thầy, các trùm nghiệp đoàn dính dáng tới Ngũ Đại Gia bị cảnh cáo phải đứng ngoài, rồi đến bọn chủ thầu đánh cá và cho vay lãi của Còrleone bị chặn mất lối ra bến tàu, Xônmi liền phái Clemexa đến, đàn em của lão vào đánh giết loạn xạ.

Những cuộc trừng phạt ấy chẳng có ý nghĩa gì bởi lẽ không thể ảnh hưởng đến diễn biến của cuộc chiến được. Khoản đánh đấm thì Xônni rất khá, thắng nhiều trận ồn ào. Nhưng lúc này lại cần đến cái khác - cần tài năng của một nhà chiến lược cỡ don Côrleone kia. Cuộc chiến giờ đây mang tính du kích, phá phách và vô hiệu quả, cả hai bên đều hao người tốn của mà rốt cuộc không đi đến đâu. Kết quả là gia đình Côrleone buộc phải đóng cửa những ổ đánh cá phát tài nhất, kể cả cái ổ mà chàng rể quý hóa của ông Trùm đang ngồi chơi xơi nước. Nhân cơ hội bất tiện, Carlô Ritdi càng được thể rượu chè bợm bãi rồi về nhà hành hạ vợ. Từ hôm bị Xônni tấn ột trận nên thân, quả nhiên Carlô không đụng đến con vợ nữa thật. Không thèm.

“Bố mày thèm vào ngủ với mày”. Cônni nhiều lần cần nhờ nhưng hắn vẫn mặc kệ. Hắn hả hê ra mặt: đi mà mách thằng anh mày đi. Tao đồ nó bắt được tao ngủ với mày đấy?”

Sau buổi sáng chủ nhật khủng khiếp kia tuy không nói ra nhưng Carlô vẫn có linh cảm rằng Xônni đang chờ dịp giết hắn. Với thằng kia, giết người chỉ là chuyện vặt, chẳng phải nghĩ ngợi, chẳng phải lấy tinh thần gì hết. Nhưng- Carlô thì khác - hắn không dám. Và hắn không nghĩ rằng vì thế mà hắn người hơn, có nhân tính hơn thằng anh vợ. Ngược lại, hắn lại thấy thua kém thằng kia, ghen tị với thằng kia.

Là consiglieri, Tôm Haghen không tán thành chiến thuật của Xônni, nhưng cũng không dám trình bày ý kiến của mình với ông Trùm chỉ đơn giản là vì ở một mức độ nào đó chiến thuật này cũng có kết quả. Cuộc chiến tranh triệt đường sống đã khiến Ngũ Đại Gia đình như vỡ vụn ít nhiều, các đòn phản kích của chúng yếu dần rồi cuối cùng chấm dứt hẳn. Mới đầu Haghen không tin rằng đối phương muốn cầu hòa. Nhưng Xônni thì khoái chí tợn: “Già đòn non nhẽ, cứ quát mạnh vào bọn kia khác phải đến lạy mình mà xin hàng!”

Đánh đấm thì Xônni không ngán, nhưng chỉ có chị vợ là hắn ngán không chịu được. Nghe đồn hắn tăng tịu với Luxi, chị ta nổi tam bành lên. Mồm chị ta leo léo là ghê tởm hắn, nhưng không có khoản kia thì không xong. Bây giờ bị về hưu non làm gì chị ta không nổi xung lên làm tình làm tội đức ông chồng?

Đã thế, Xônni còn mệt hết hơi vì đi đâu cũng phải đề phòng bị đối phương mưu sát. Chạy đi thăm em Luxi cũng phải dắt theo cả đàn cận vệ mới chán. Nhà nhân tình xưa nay vốn là chỗ dễ bị chơi nhất nên hắn phải hết sức cảnh giác. Buồng Luxi trong khách sạn bao giờ cũng có một đứa bí mật canh gác mà ngay cả cô nàng cũng chẳng hay biết gì. Các phòng hai bên bất cứ lúc nào cũng bị người của Xônni chiếm để trấn hai đầu.

Trong khi đó thì ông Trùm dần dần bình phục, sắp trở lại nắm quyền. Xônni tin chắc lúc ấy lợi thế sẽ nghiêng hẳn về phe Côrleone. Từ giờ đến đó, hắn sẽ cố giữ vững trận địa, bỏ hắn chắc sẽ nể, và vì chức Trùm không phải cha truyền con nối nên cái đó sẽ tạo thêm cơ sở cho tham vọng đứng đầu đế quốc Côrleone của hắn.

còn đối phương thì lúc đó đang âm thầm vạch kế hoạch, chúng đã nghiên cứu kỹ tình hình chiến sự và đi đến kết luận rằng cách duy nhất để thoát khỏi thảm họa là phải khử bằng được Xônni Côrleone. Đối phương bấy giờ đã nắm vững tình thế và hiểu rằng sẽ dễ điều đình hơn với ông Trùm nổi tiếng khôn ngoan và biết rõ thiệt hơn. Bọn kia ngán Xônni bao nhiêu thì càng căm hận bấy nhiêu - sự khát máu của hắn quả là man rợ. Điều đó cho thấy hắn không có đầu óc làm ăn. Có điên mới quay lại thời buổi loạn lạc đầy thấp thỏm ngày xưa...

Một tối nọ điện thoại đổ chuông ở nhà Cônni Côrleone, một giọng con gái ỏn ẻn hỏi thăm Carlô, nhưng không chịu xưng tên.

Ai nói đấy - Cônni hỏi.

Bên kia cười hi hí:

- à người quen thôi. Định gọi là dặn ông tướng hôm nay đừng đến mà hớ. Bọn này định phoir ra ngoại thành chơi mà.

A, đồ con đĩ ? Đồ mặt dầy? - Cônni quát inh lên.

Bên kia cúp máy, im rề.

Từ trưa đến giờ Carlô đi trường đua, mãi khuya mới về cau cau có có vì mới thua chấy túi, chân nam đá chân xiêu, dạo này đi đâu hắn cũng kè kè theo chai uýt-xki.

Hắn vừa bước chân qua cửa là Cônni liền nhảy xổ ra xỉa xối. Carlô bơ tuồn như không có gì, bỏ vào phòng tắm. Lúc ra, hắn cứ tồng ngồng trước mặt Cônni mà lau

người, sửa sang chải chuốt như định đi đâu.

Cônni chống nạnh, lồn lộn ngoạc mồm ra mắng té tát.

Mày không việc gì mà ngấm nghĩa đâu, - nó nói. - Con bồ mày nó gọi điện đến bảo rằng hôm nay nó khó ở. Đồ chó đái, mày dám cho bọn điếm số điện nhà bà đẩy đồ mặt mo! Bà thì bà thiến bếng mày đi, đồ đểu, đồ chó... - Cônni lao vào xô đẩy, cầu xé chồng.

Carlô gạt vợ ra, chống chế:

Chỉ nói vợ vẩn, ai quen đâu mà điện với chả đóm! Chắc đứa nào nó trêu đẩy thôi.

Cái giọng gượng gạo của Carlô làm Công càng tin rằng chồng có hẹn hò thật, nên càng xông vào cào cấu.

Carlô vẫn chỉ đưa cánh tay gân guốc gạt ra, có vẻ không dám đụng mạnh vì sợ vợ đang mang bầu. Cônni thấy thế càng được thể làm già.

Thực ra sự đụng chạm với da thịt đức ông chồng đã làm cô ta ngây ngất, háo hức. Nhịn thêm cả tháng nay, sang tháng sau phải đẻ rồi còn làm án gì nữa. Cứ thế này thì nhịn mãi à? Carlô vào phòng ngủ, Cônni cũng vào theo, đấm lưng chồng thùm thụp, mồm tru tréo theo cái kiểu nửa hờn giận, nửa hối thúc:

- Hôm nay ở nhà, tối rồi, không đi đâu hết?

Carlô đáp lừng khừng:

ừ thì thôi, cầm mồm đi. Không đi thì ở nhà.

Hắn vẫn chưa kịp mặc quần áo, chỉ mới đóng độc cái quần đùi, người toàn cơ với bắp trông hấp dẫn quá!

Hắn biết tổng con vợ rồi, võ này thì con kia chỉ có chết. Hắn quay đi quay lại, thỉnh thoảng lại làm một động tác thể dục để khoe thân hình chữ V, khoe nước da nâu bóng và bắp thịt săn chắc của mình.

- ở nhà thì phải có gì cho tao hốc chứ

Lại một đòn độc nữa. Xưa nay Cônni luôn mồm khoe học của mẹ khoa nấu bếp mà. Vả lại cũng là bổn phận làm vợ nữa. Nghe thế cô ta nguôi nguôi, ngưng nguẩy xuống bếp làm bít tết bê trộn ớt, để nhỏ lửa rồi quay ra làm xa lát. Trong lúc đó Carlô nằm dài trên giường xem chương trình đua ngựa ngày mai, chốc chốc lại tộp một hộp uýt-xki.

Cônni vào làm bộ tịch né né cái giường, nói trống không:

- Ra ăn đi, cơm trên bàn ấy.

Carlô vẫn chúm mũi vào tờ chương trình nói chớ lên:

- Chưa muốn ăn.

- Cơm trên bàn kia kìa, bảo rồi,- Cônni bướng bỉnh nhắc.

- Mày đi mà hốc đi? - Carlô câu tiết quát, sau đó uống nốt chõ rượu rồi nghiêng chai rót nữa, không thèm nhìn vợ

Cônni vùng vằng chạy xuống bếp, vợ hết mấy đĩa thức ăn ném tọt vào chậu. Nghe tiếng loảng xoảng, Carlô vùng dậy chạy ra. Vốn sạch sẽ đến mức khó tính, trông thấy tường bếp be bét những thịt cùng ớt, hắn ghê cả người.

Đồ nặc nô,-hắn quát.- Có dọn ngay không, ông đá chết mẹ mày giờ?

- Dọn cái đít bà mày đây này.- Cônni cũng không vừa, trả miếng, cong ngón tay gĩa ra như chực xé xác hắn.

Carlo lẳng lặng đi ra. Lúc trở vào, tay hắn cầm cái thắt lưng da gấp đôi.

- Mày có dọn không?- giọng hắn đầy vẻ đe dọa trịch thượng.

Cônni cứ đứng ì ra, thế là hấn quát cho hai phát vào hai bên hông căng đầy - đau thì không đau, nhưng nghe vun vút, ghê lắm. Cônni lùi lại bàn làm bếp ở sát tường,

thò tay vào ngăn bàn rút ra con dao thái bánh dài ngoằng và trở tay cầm lại cho thuận.

Carlo cười khẩy;

Nòi Côrleône có khác, rặt quân giết người.

Hấn quăng thất lưng lên bàn và sấn đến. Cônni xĩa dao tới nhưng thân hình lặc lè thành ra chậm chạp nên Carlô kịp tránh nhất đâm quyết liệt nhằm thẳng hấn. Ngoáy một phát, hấn tước được dao và cứ thế thông thả tát cho vợ mấy cái thật đều tay - tát nhẹ thôi để khỏi toạc máu. Cônni lùi lại tránh đòn và dần dần bị hấn dồn vào buồng ngủ. Carlô vẫn tát đều đều cho đến khi vợ hấn bật khóc vì đau và nhục như một con bé con.

Hấn bèn lẳng vợ lên giường và lại với lấy chai rượu trên tủ con tu ừng ực. Rõ ràng là Carlô đã say khướt - cặp mắt xanh của hấn lơ đãng, điên dại. Cônni lúc này mới thấy sợ thực sự, nằm im thín thít.

Hấn uống hết chỗ rượu rồi cười hề hề đề Cônni ra mà véo đùi Đau hết chỗ nói, đau đến nổi cong người. Véo chán, buồng conni ra , mồm lầu bầu:

Béo như lợn ghê cả tay ông.

Đoạn hấn bỏ ra ngoài. Vừa sợ vừa tủi, Cônni nằm im trên giường không dám nhòm ra xem thằng chồng đang làm gì ở ngoài. Cuối cùng cô ta đứng dậy, rón rén ra cửa và lén nhìn ra phòng khách. Carlô đã khui chai rượu khác và đang nằm sóng sượt trên đi văng. Phải đợi hấn say khướt mà ngủ hấn đi lúc ấy mới xuống bếp gọi điện về Long Bích cầu cứu người nhà được.

Khoảng mười giờ, điện thoại dưới bếp nhà ông Trùm có chuông. Một thằng cận vệ xuống nghe rồi chạy đi mời bà Côrleône. Bà cầm máy nghe chẳng hiểu gì cả.

Cônni đang vừa cuống cuống, vừa phải bịt ống sợ làm chồng thức giấc, vả lại mồm miệng sưng vù nên nói vào máy cứ lực bực. Bà Côrleône bèn gọi Xônni ra nghe giúp:

Xônni lúc ấy đang ở trong văn phòng với Tôm Haghen. Hấn cầm máy:

Cônni hả, anh đây.

Nghe giọng anh, Cônni rụng rời chân tay. Sợ chồng thì ít, sợ anh thì nhiều, cô ta nói loanh quanh chẳng ra đầu ra đũa gì cả:

- Xônni anh cho xe đến đón em nhé... Không, không có gì đâu, để về nhà em nói... Nhưng anh đừng đi, em van anh đấy, Xônni. Bảo anh Tôm đi cho... Không có gì thật mà, em muốn về qua nhà tí thôi.

Vừa lúc đó thì Haghen cũng vào bếp. ông Trùm được uống thuốc an thần nên đã ngủ rồi, Haghen thấy nên canh chừng Xônni mỗi khi có chuyện gì bất thường.

Trong bếp lúc đó còn có hai thằng cận vệ nữa, cả bọn chăm chú nhìn Xônni nghe điện - chúng thấy cổ hấn đỏ tía lên, mắt đục ngầu, tay run bần bật. Nhưng giọng nói

vẫn bình tĩnh, nhỏ nhẹ :

Được rồi, chờ anh tí. Cứ ngồi đấy chờ tí nhé.

Hấn bỏ máy và đứng ngậy ra một lúc. váng vất bởi cơn cuồng nộ đang dâng lên trong hấn. Mãi sau hấn mới khó nhọc thốt lên được:

- Đồ dòi bọ... đồ chó đẻ. - Đoạn lao vụt ra cửa.

Haghen thấy thế hiểu ngay sự tình - kiểu này là thằng kia không còn biết trời đất gì nữa rồi, có gì mà hấn không dám làm. Haghen nghe tiếng xe rú máy ngoài cửa, vội ra lệnh cho hai thằng đàn em:

- Bám theo - nhanh!

Sau đó Tom ra máy điện thoại và quay số gọi vào thành phố. Y ra lệnh ấy tên trong regime của Xônni ở ngoài phố đến ngay nhà Carlô Ritdi lôi thằng kia đi gấp. Một thằng phải ngồi lại với Cônì đợi Xônni đến. Haghen biết ngáng chân Xônni là liều lắm, tuy nhiên y tin rằng nếu có gì ông Trùm sẽ đồng tình với y. Y sợ Xônni giết Carlô có người chứng kiến. Y không lo ngại gì địch thủ. Lâu nay Ngũ Đại Gia có vẻ hòa hoãn - chắc bọn này đang cố tìm cách điều đình.

Lúc chiếc Buick băng ra khỏi vạt rừng thì Xônui đã tỉnh trí lại nhiều. Hắn còn kịp trông thấy hai thằng cận vệ nhảy lên một chiếc xe khác bám theo - và hắn lấy làm mừng. lúc này chạy qua phòng ngoài, hắn đã kịp mang theo gì đâu nhưng còn súng lục thì nhét trong một ngăn bí mật dưới hộp táp lô. Chiếc xe đứng tên một thằng đàn em, bởi vậy hắn chẳng lo sẽ gặp chuyện gì lỗi thôi. Và lại hắn không nghĩ rằng sẽ phải cần đến súng. Mãi đến lúc này hắn vẫn chưa biết phải làm gì thằng Carlo đây.

Thư thả suy nghĩ, Xônui mới thấy hắn không thể giết bố đứa trẻ đang nằm trong bụng mẹ được - hơn nữa, đó lại là chồng con em ruột hắn. Và hơn thế, chuyện này là chuyện xích mích trong nhà chúng nó với nhau.

Khổ một nỗi đây không hẳn chỉ là chuyện xích mích trong nhà giữa hai đứa chúng nó. Té ra Carlô là một thằng khốn nạn và thằng khốn nạn ấy lại do chính tay hắn, chính tay Xônui đây, dắt về giới thiệu với con em mới tộ chứ.

Được rồi lần này hắn sẽ cho thằng khốn kiếp biết tay, cho cạch đến già, Xônui nghĩ vậy lúc phóng xe trên bờ đập sang Giônux Bịch, bờ bên kia con vịnh nhỏ, nơi khởi đầu của các tuyến xe hơi trên vành đai rừng. Sang Niu York bao giờ hắn cũng theo đường này vì nó ít xe, mặc sức phóng thả ga. Phóng càng nhanh hắn càng thấy đỡ căng thẳng, đỡ hại thần kinh - cái đó hắn đã có kinh nghiệm rồi. Xe của bọn cận vệ đã bị tụt lại, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Con đường trên đập sáng lờ mờ, vắng tanh vắng ngắt. Xa xa nổi lên cái chớp trắng của chòi thu thuế đường. Ở đó có mấy chòi như thế, xếp thành một dãy chắn ngang mặt đường. Nhưng các chòi khác chỉ làm ban ngày, lúc xe cộ qua lại nhiều kia. Xônui bóp ga cho xe chạy chậm lại, thò tay vào túi tìm tiền lẻ, nhưng không thấy Hấn móc ví, lắc tay mở ra và nhón một tờ tiền giấy. Chiếc Bunick nép vào dưới chòm đèn và Xônui không khỏi ngạc nhiên thấy giữa hai cái chòi chắn một chiếc xe chắn mất lối - chắc là tài xế đang chờ người thu thuế cho đi. Xônui bóp còi, chiếc xe kia ngoan ngoãn chạy tới một đoạn và nép vào nhường đường.

Xônui đưa cho tay thu thuế tờ một đô la và chờ giả lại Hấn sốt ruột muốn quay kính lên vì gió biển lùa vào xe lạnh quá. Gã trong chòi vẫn nhẩn nha đếm tiền xu, rồi lồng ngóng thế nào cái thằng hậu đậu ấy lại làm rơi nắm xu tung tóe. Đồ toi cơm Gã thu thuế cúi nhặt tiền,

thụt hẳn đầu xuống mắt hút trong chòi.

Xônui chợt để ý thấy chiếc xe phía trước không đi hẳn, mà chỉ tránh ra một đoạn và vẫn tiếp tục cản đường hắn. Đồng thời ngay lập tức hắn nhận thấy trong cái chòi tối phía bên kia cũng có bóng người. Nhưng hắn chưa kịp gấn hai sự việc đó lại với nhau thì từ chiếc xe phía trước có hai bóng đen chui ra và bước về phía hắn.

Gã thu thuế vẫn chưa thấy thò đầu lên. Và bất chợt, chỉ trong chớp mắt trước khi có chuyện xảy ra, Xônui Còrleone bỗng hiểu rằng hắn đã hết số.

Bản năng ham sống đẩy bản cái thân hình đồ sộ của Xônui làm bật tung cửa ra. Đứa trong chòi tối nổ súng, bắn trúng Xônui lúc người hắn đã nhào ra khỏi xe - một viên vào đầu, một viên vào cổ. Hai đứa từ phía trước nâng súng lên và đứa trong chòi liền thổi bản. Xônui nằm sõng soài dưới lòng đường, cặp chân còn mắc lại trên xe. Hai thằng kia bắn như đổ đạn vào thân thể đầy thương tích của Xônui và đá bình bịch vào mặt hắn.

Chỉ vài giây sau cả bốn đứa - ba tên sát nhân cùng thằng thu thuế giả mạo - đã phóng như bay về phía xa lộ Medaubruk. Chiếc Bunick và xác Xônui nằm giữa hai

cái chòi ngăn mắt lối đuổi theo - và chẳng lúc bọn cận vệ đến sau đó ít phút, vừa trông thấy xác đàn anh, hai thằng chẳng còn hồn vía đâu mà đuổi theo nữa. Chúng

vội quay xe phóng ngược về hướng Long Bích. Đến chòi điện thoại đầu tiên, một thằng chạy ra gọi điện về cho Tôm Haghen. Hần hẩn lắp ba lắp bắp;

- Xônni bị phục kích ở Giounx Bích, chết rồi.

Thế à? - Giọng Haghen bình thản như không. - Đi tìm Clemenxa bảo đến đây ngay ông ta sẽ cho các anh biết phải làm gì.

Số là lúc nghe điện, Haghen đang đứng dưới bếp, bà Côrleone cũng đang lúi húi sửa soạn cái gì cho con gái lát nữa về ăn. Haghen đã giữ được tự chủ - bà già chẳng ngờ vực gì hết. Nhưng không phải vì bà kém tinh mà chẳng qua sống với ông Trùm mãi rồi nên bà biết chẳng nên để ý là hơn, nếu có tin gì cần biết thì không cần

tọc mạch, trước sau bà cũng được cho biết. Vì lẽ đó mà bà cứ để mặc Tôm Haghen lên ra ngoài và chui vào gian phòng trong góc, nơi cánh đàn ông vẫn thường hội họp.

Vừa đóng cửa lại xong, toàn thân Haghen run bắn lên không sao kìm được, đến nỗi y phải ngồi phịch xuống ghế, rứt đầu vào đôi vai đang run bần bật, hai tay kẹp giữa đùi, người cong gập xuống như thể đang khấn quỷ thần phù hộ.

Lúc này Haghen đã hiểu ra rằng y không đáng được vai trò consigliri khi lâm chiến. Y đã bị bọn Ngũ Đại Gia qua mặt, bị chúng ru ngủ bằng trò hòa hoãn vờ vịt Đối phương giấu mình nằm im nhưng cùng lúc đó chúng đã giăng bẫy kỹ rồi. Sửa soạn xong xuôi chúng mới ngồi chờ dịp, thu nanh giấu vuốt không trả lời những cú đòn điên loạn của kẻ thù. Chúng chờ cơ hội để ra một đòn duy nhất, nhưng là một đòn điếng người.

Và cơ hội đã đến... Giencô Apbandandô thì dừng hòng chúng lừa nỏ - con cáo già này sẽ đánh hơi thấy và xông khổi bọn kia một trận cho lòi mặt chuột ngay. Lão

thiếu gì cách để đề phòng. Cùng với nỗi đắng cay của sự thật Haghen còn nếm cả nỗi đắng cay của mất mát.

Với y Xônni thực sự là người anh - là ân nhân của y, là người hùng thừa thiếu thời của y. Dù từ người hùng ấy đã nảy nòi ra một tên hung đồ tàn bạo, điên cuồng,

không biết xót thương, nhưng với Tôm Haghen điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Haghen lên ra khỏi bếp, cảm thấy không đủ sức cho bà Côrleone biết về cái chết của Xônni. Mới có vài tháng mà bà đã chẳng còn lại một đứa con trai nào - Phrêđô phải bán xối sang Nêvada, Mai cơn trốn tránh ở Xixili để mong toàn mạng, giờ thêm Xantinô bị hạ sát. Trong ba đứa con bà thương đứa nào hơn cả? Cái đó không bao

giờ bà để lộ ra...

Sau một chút kinh hoàng, Haghen trấn tĩnh lại và đến điện thoại quay số gọi Cônni. Chuông réo mãi, sau một lúc mới nghe thấy tiếng nói thều thào. Haghen nói:

- Cônni hả, Tôm đây. Gọi chồng em ra đây một tí, anh có chuyện muốn bàn với nó. Cứ báo là quan trọng lắm, rất cần. Bảo nó đến ngay nhé.

Cônni lắp bắp hỏi lại:

- Anh Tôm đấy à? Có phải anh Xônni sắp đến đây không anh?

- Không phải đâu, - Haghen trấn an. - Xônni không đến đấy đâu. Làm gì mà em nặng lên thế Em gọi Carlô dậy cho anh đi nào.

- Anh Tôm, - Cônni lúng túng, - nó vừa đánh em lúc nãy. Em sợ nó biết em phôn về nhà lại đánh em nữa mất.

- Con bé này hay nhỉ, - Haghen giả vờ gắt. - Sợ cái gì mà sợ nào, Có tao đây, nó dám làm gì mày. Đi gọi đi Mãi năm phút sau mới thấy giọng nói ngái ngủ say nê của Carlo thưa. Haghen phải nói thật gắt để thẳng này tỉnh hẳn

- Nghe đây này, Carlô. Tao sẽ báo ày một tin quan trọng. Nhưng mày phải chuẩn bị tinh thần đi, lúc tao nói, mày phải trả lời bình tĩnh, thản nhiên như không có chuyện gì mới được. Tao đã bảo Còmni là chuyện quan trọng, mày cố bịa ra cái gì mà nói với nó.

Giả dụ như hội nghị gia đình vừa quyết định đưa hai đứa mày về ở trong một biệt thự bên này và giao ày một việc nghiêm chỉnh chẳng hạn. Bảo rằng ông Trùm muốn chấn chỉnh cách ăn ở giữa hai vợ chồng mày với nhau nên cụ quyết định ày cơ hội thi thố tài năng. Hiểu chưa nào?

Carlô khấp khởi:

- ừ, hiểu rồi.

Haghen tiếp:

Tí nữa có người của tao đến nhà mày, bọn nó được lệnh đưa mày đi chỗ khác. Báo chúng nó gọi điện cho tao đã. Chỉ nói thế là đủ. Tao hủy bỏ lệnh cũ - mày phải ở lại với Còmni. Hiểu cả rồi chứ

à -à thủng rồi. - Carlô sốt ruột đáp. Hình như hắn đã hiểu ra rằng, không phải vô cơ mà Haghen dặn dò hắn kĩ thế - tin này hắn phải ghê gớm lắm. Bấy giờ Haghen mới xỏ một hơi:

- Xòmni vừa bị giết. Im, cấm không được nói gì hết. Lúc mày ngủ, Còmni nó gọi điện về, Xòmni bèn chạy ngay đến chỗ chúng mày, nhưng tao không muốn Còmni biết chuyện đó - nó nghĩ thế nào thì nghĩ, miễn không biết chắc là được. Nếu không, nó lại nghĩ là nó có lỗi.

Vậy thế này. Hôm nay mày phải ở nhà với nó, nhưng đừng nói gì với nó hết. Mày phải làm lành với nó, phải cư xử như một thằng chồng tử tế, biết thương yêu vợ. Và mày phải cố giữ như thế ít ra là đến lúc nó sinh.

Sáng mai sẽ có người nói cho nó hay Xòmni bị giết - hoặc mày, hoặc ông Trùm, hoặc bà già. Lúc ấy mày phải ở bên nó. Tao chỉ yêu cầu mày có thể thôi. Mày cứ giúp

tao lần này, tao sẽ không để mày thiệt đâu. Tao nói vậy hiểu rồi chứ

caclô đáp giọng hần run run:

- Hiểu, hiểu rồi, Tôm. Tôi với anh xưa nay vốn tốt với nhau mà, Tôm.. Tôi chịu ơn anh lắm lắm, không biết anh có hiểu cho không

- Hiểu chứ, - Haghen đáp, - không ai trách mày vì chuyện vợ chồng mày đánh nhau để đến nỗi Xòmni thiệt mạng đâu. Mày đừng ngại, chuyện đó cứ để tao lo.- Tôm

ngừng lại một lát rồi nhẹ nhàng như chỗ thân tình, nói tiếp: - Còn bây giờ mày lo làm lành với Còmni đi.

Haghen cúp máy: y đã học được cách kìm mình, không bao giờ mở mồm đe dọa - ông Trùm đã dạy y đến nơi đến chốn - nhưng dù vậy Carlô vẫn hiểu hết: tính mạng chàng quý tế lúc ấy quả là ngàn cân treo sợi tóc.

Sau đó Haghen quay số gọi Texxiô và bảo lão đến long Bạch ngay. Y không nói để làm gì. mà Texxiô cũng không hỏi. Haghen thở dài. Bấy giờ thì đến việc mà y sợ nhất.

Bây giờ phải vào đánh thức ông Trùm đang mê man vì thuốc ngủ dậy. Phải nói với con người mà y yêu kính nhất đời rằng y đã phụ lòng ông, không đủ sức giữ gìn giang sơn của ông và tính mạng thằng con lớn của ông.

Thú thật rằng tất cả sẽ mất hết nếu ông không gượng dậy nhảy vào cuộc chiến. Bởi vì không việc gì phải đối mình chỉ ông Trùm Lớn mới đủ sức đứng mũi chịu sào trước cơn sóng khủng khiếp sắp ập xuống đây. Thậm chí Haghen không thèm hỏi đến bác sĩ trông nom ông Trùm - vô ích. Dù bác sĩ có nói gì đi nữa - dù có cấm ông, dù có phán rằng ông mà dậy thì chắc chắn nguy đến tính mạng đi nữa - dù thế nào, y cũng phải báo cáo cho ông bố nuôi về việc mới xảy ra rồi sau đó ông bảo sao làm vậy. ông Trùm sẽ phản ứng thế nào, cái đó không cần phải nói. Kết luận của thầy thuốc mất tác dụng - không một thứ gì còn có tác dụng cả. ông Trùm phải biết tất tần tật - rồi sau đó hoặc nhận quyền chỉ huy, hoặc ra lệnh Haghen nộp để quốc Cômleone cho Ngũ Đại Gia, tùy ông.

Haghen biết rõ bổn phận đòi hỏi cái gì ở consiglieri:

báo cáo tình hình, trình bày những ý kiến của mình về những vấn đề cần làm để cứu vãn tình thế - rồi im lặng.

Những đau khổ day dứt của mình y chỉ được biểu lộ ở mức mà ông Trùm cho là vừa đủ. Nếu y cảm thấy ông Trùm muốn biết y ăn năn hối hận thế nào thì y sẽ không

giấu giếm gì hết. Nếu y biết rằng y được phép bày tỏ niềm tiếc thương - y sẽ để mặc cho nỗi tiếc thương không chút giả tạo của mình tuôn ra.

Tiếng động cơ làm y ngẩng lên - mấy chiếc xe đang vào cư xá. Hai caporegimes đã đến. Y sẽ sơ lược thông báo tình hình cho hai lão biết, sau đó sẽ lên đánh thức don Còrleone. Tôm đứng dậy, đến bên quầy rượu cạnh bàn viết lấy một chai, một cốc - rồi cứ thế đứng ngậy ra, cảm thấy đuối sức đến nỗi không rót rượu được. Chợt có tiếng cánh cửa nhẹ nhàng khép lại phía sau, y ngoái đầu - lần đầu tiên đóng bộ đảng hoàng sau một thời gian dài, don Còrleone đang đứng bên cửa.

ông Trùm đi suốt gian phòng đến cái ghế bành da đen rộng của mình và ngồi xuống. Dáng đi của ông còn hơi cứng, chiếc áo vét tông trên mình ông có hơi thùng thình một chút, nhưng trước mắt Haghen thì ông vẫn như mọi khi. Đường như chỉ nhờ nỗ lực ý chí mà ông đã xóa sạch những biểu hiện bên ngoài của một người chưa lành hẳn thương tích. Những đường nét của ông vẫn đầy uy quyền và sức mạnh như xưa. ông ngồi thẳng vào ghế, nói:

- Nào, rót cho tao ít rượu hồi, Tôm.

Haghen đổi chai, rót ra hai cốc rượu nóng bỏng mùi cam thảo. Đây là rượu nhà cất lấy, theo kiểu nhà quê, nặng hơn thứ vẫn bán ngoài cửa hàng nhiều - một người bạn già đã biếu ông Trùm nguyên cả xe rượu.

Bà nhà tao ngủ thiếp đi trong nước mắt, - don Còrleone lên tiếng. - Qua cửa sổ tao trông thấy các ông caporegimes đến - mà đến giữa lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Cho nên, thưa ông consiglieri đáng kính, có lẽ đã đến lúc mày phải cho ông Trùm của mày biết cái tin mà mọi người đều biết cả rồi đi.

Haghen đáp khê:

Cháu chưa nói cho bác gái đâu. Cháu đang định lên đánh thức bác dậy thì vừa hay bác xuống.

ông Trùm thản nhiên nhận xét:

- Nhưng trước khi báo mày thấy cần uống tí rượu đã.

- Vâng,- Haghen đáp.

- Nào, rượu uống rồi, giờ mày nói đi. - Một giọng chê trách thoáng qua trong giọng nói ông Trùm đối với một biểu hiện mềm yếu như vậy ở Haghen.

- xônni bị bắn trên đường sang Giounx Bạch,- Tôm đáp Bị bắn chết ngay.

Don Còrleone chớp mắt. Lớp vỏ giáp che chở ý chí ông Trùm rơi mất trong khoảng khắc - sức lực của ông như bị thoát ra ngoài. Nhưng ngay lập tức ông đã tìm lại được. ông chấp hai tay đặt lên bàn và nhìn xoáy vào mắt Haghen.

- Kể tao nghe xem nào, - ông nói.- Nhưng thôi...

ông gờ tay ngăn lại.

- Chờ Clemenxa và Texxiô đến nghe luôn thế.

Chưa đầy một phút sau, cánh cửa mở ra và một tên cận vệ đưa hai lão caporegimes vào văn phòng. ông Trùm đứng dậy đón - cử chỉ đó cho thấy ông đã biết tin con chết. Là chỗ bạn cũ, hai lão có đặc quyền được hôn ông. Haghen rót rượu hồi ra các cốc. Khi tất cả đã uống xong, y bèn kể lại các sự kiện tối hôm đó. Lúc y dứt lời, ông Trùm chỉ hỏi một câu:

- Chắc chắn nó chết rồi chứ

Clemenxa trả lời ông:

Chắc rồi. Tôi đã hỏi kỹ mấy thằng cận vệ. Chả là chỗ trạm thu thuế xe có đèn sáng, chúng nó mà bắn thì trượt thế nào được. Mấy thằng cận vệ phải đem đầu ra chịu trách nhiệm là tin chính xác mà.

ông Trùm đón nhận lời quyết án, không mấy may lộ ra ngoài tí cảm xúc nào ngoài một chút im lặng.

sau đó ông lên tiếng:

- Nghe đây. Từ giờ phút này các anh không ai được dính vào chuyện đó. Không có lệnh tôi, cấm không được có bất cứ hành động trả đũa nào- không truy tìm, không

trừng phạt gì hết. Mọi hành động thù địch chống lại Ngũ Đại Gia đều phải bỏ chùng nào tôi chưa có chỉ thị giao tận tay. Từ nay đến ngày đám ma con tôi, gia đình phải ngừng hết mọi chuyện làm ăn và không nhận đỡ đầu cho các bạn hàng nữa. Sau này chúng ta sẽ họp lại mà bàn xem phải làm gì. Còn hôm nay ta lo liệu cho thằng Xantinô đã , chôn cất nó cho đàng hoàng phải đạo mới được. Tôi sẽ nhờ bạn bè lo liệu làm thủ tục với cảnh sát và các cấp thẩm quyền. Clemenxa, anh phải ở luôn bên cạnh tôi làm cận vệ cho tôi cùng với toàn bộ regime của anh. còn anh, Texxiô, tôi giao cho anh bảo vệ các thành viên khác của gia đình. Tôm, mày gọi điện cho Amêrigô Bônaxêra báo rằng tối nay - tao chưa biết cụ thể là lúc nào - tao sẽ cần đến hẳn. Báo hẳn cứ chờ trong cửa hàng. Có thể một giờ, có thể hai, ba giờ nữa

tao sẽ đến. Các anh rõ cả chưa?

Cả ba lặng lẽ gật đầu. ông Trùm tiếp:

Clemenxa, anh lấy theo mấy đứa chờ tôi trong xe. Vài phút nữa tôi sẽ xuống. Tôm, mày đã làm những việc cần làm. Tao muốn sáng mai Cônxtalma phải ở đây với mẹ nó. Hai vợ chồng nó từ giờ trở đi phải ở luôn đây, mày lo việc này đi. Bảo đám đàn bà con gái bạn của Xandra tới luôn nhà nó và đừng để nó một mình. Bà nhà tao cũng sẽ đến đây sau khi tao nói chuyện với bà ấy Bà ấy sẽ báo tin cho Xandra, còn đám đàn bà sẽ lo chuyện cứu rỗi linh hồn chồng nó, làm lễ cầu hồn cho chồng nó.

ông Trùm đứng dậy. Tất cả cũng đứng lên theo.

Clemenxa và Texxiô lại ôm hôn ông. Haghen mở cửa ông Trùm bước ra, dừng lại nhìn y. ông choàng tay qua cổ Haghen, vụt ôm y một chút rồi nói bằng tiếng Italia:

- Mày đã tỏ ra là một đứa con có hiếu. Tao cảm thấy được an ủi nhiều.

Như vậy là ông tán thành hành động của Haghen trong tình thế hiểm nghèo này. Sau đó ông Trùm lên buồng ngủ nói chuyện với vợ. Bây giờ Haghen mới gọi điện cho Amêngô Vônaxêra và nhắn lão trả món nợ ông Trùm Côrleone đã giúp lão ngày nào.

20. Chương 20

Cái chết của Xantinô Côrleone như hòn đá ném xuống ao tù, làm khuấy động cả giới giang hồ nước Mỹ.

Và khi được tin don Côrleone từ giường bệnh trở dậy nắm quyền bính, khi nghe bọn do thám đi đưa đám về báo rằng trông ông Trùm có vẻ như đã bình phục hoàn toàn, đám đầu sỏ Ngũ Đại Gia bèn cuống cuống phòng bị, tin chắc đối phương thế nào cũng gây đổ máu lớn để trả đũa. Không một ai dám có ảo tưởng rằng sau những

thất bại vừa rồi, ông Trùm không còn đáng lo ngại nữa.

Con người này suốt đời chẳng mấy khi sai lầm và qua mỗi sai lầm, ông lại học thêm được một điều gì đó.

Chỉ một mình Ha ghen là đoán đúng ý định của ông Trùm, nên cũng không lấy làm lạ khi thấy một nhóm đại diện phái đi gặp Ngũ Đại Gia xin điều đình. Và không chỉ đơn giản điều đình mà còn triệu tập một đại hội tất cả các cánh Niu York, với sự có mặt của các cánh khắp nước Mỹ. Niu York là sào huyệt của các băng hùng mạnh nhất - ai cũng hiểu rằng sự phát đạt của nó sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến các cánh khác.

Đề nghị này được đón tiếp không mặn mà cho lắm.

Gì thế nhĩ- cạm bẫy chẳng Định ru ngủ đối phương để bắt thần đánh úp chẳng? Đối mạng thằng con lấy một lúc mấy mạng chẳng Nhưng lập tức don Côrleone đã chứng thực lòng thành của mình. Trước hết, ông

mời tất cả các băng khắp nước về dự hội, và lại cũng không thấy ông bày binh bố trận hay kéo bè kéo cánh gì cả.

Rồi sau nữa, ông đã dần thêm một bước - bước quyết định này đã khẳng định chắc như đinh đóng cột sự thành thật của ông và động thời còn là bảo đảm chắc chắn cho tính mạng các phái bộ của các cánh tham gia đại hội quần hùng. Đó là ông đã nhờ đến cánh Bockikiô.

Gia đình Bockikiô là một hiện tượng độc nhất vô nhị - vốn là dư đảng mafia Xixili nổi tiếng hung hãn không ai bằng, nhưng sang Mĩ nó lại trở thành một công cụ độc đáo của hòa bình. Một dòng họ ngày nào kiếm ăn nhờ sự tàn bạo man dại giờ đây lại sinh sống bằng một nghề có thể nói là xứng đáng với các bậc thánh nhân khổ hạnh. Dòng họ Bockikiô có một ưu thế ít ai danh giá hết - đó là quan hệ máu mủ ruột rà chặt chẽ tạo ra nền tảng của dòng họ; sự gắn bó huyết thống bền vững hiếm thấy kể cả đối với một quần thể quý trọng gốc rễ mình hơn cả tình chung thủy vợ chồng. Cánh Bockikiô có lệ người trong họ chỉ được lấy người trong họ .

Thuở hàn vi, nhà Bockikiô có lúc đã có gần hai trăm tay súng hùng cứ trong một khoảng đất nhỏ ở miền Nam Xixili. Ngần ấy con người chỉ trông vào bốn năm cái cối xay, nhưng được cái họ không lo thất nghiệp, không bị bỏ đói. Xay bột và đào giếng đổi nước là độc quyền của nhà Bockikiô ở địa phương mình. Có lần một tay địa chủ dòng dõi quý tộc cậy tiền, cậy thế đập đập mở một cối xay nhỏ để dùng trong nhà. Lập tức cối xay bị đốt trụ. Tay địa chủ quyền quý ức quá đi thưa kiện và ba người của nhà Bockikiô liền bị quan trên tổng giam. Bản án chưa kịp thi hành cả cơ ngơi nhà quý tộc đã ra tro hết.

Sau đó ít lâu vì dân tình kêu ca thiếu nước nên chính phủ Rôm cử đến một đặc phái viên điều tra lại chỗ.

Các báo cáo cho thấy chỉ cần làm một hồ chứa nước thật to thì sẽ đâu vào đấy. Người ta lập tức bắt tay vào thực hiện dự án, các chuyên Viên đo đạc được phái đến cắm đất. Nhà Bockikiô nhảy ra phá đám, dọa dẫm đủ kiểu, làm các ông này phải vội vàng cầu cứu chính quyền trung ương đưa cảnh binh về lập chốt bảo đảm an ninh.

Công trình được đẩy nhanh tiến độ, vật tư, thiết bị được chở đến Palermo ùn ùn. Nhưng mọi thứ chỉ đến đó là hết - cánh Bockikiô nhờ các băng mafia địa phương

giúp sức đã giải quyết bằng hết khối vật tư thiết bị đồ sộ kia: nặng thì phá, nhẹ thì khiêng, không sót thứ gì.

Đám dân biểu ăn cánh với mafia cũng đổ xô vào công kích cản trở dự án bằng mọi cách, dằng dai mãi không chịu thông qua. Cứ thế cho đến lúc Muxôlini lên cầm

quyền.

Nhà độc tài tuyên bố. phải xây đập nước bằng bất cứ giá nào! Mafia không những chỉ phá hoại dự án làm hồ chứa nước, mà còn phá hoại cả chế độ độc tài, vì vậy

Muxôlini quyết ra tay đào tận gốc. Hắn giao toàn quyền sinh sát ột tay trùm mật vụ, bằng mọi cách lập lại trật tự trên đảo. Quả nhiên chỉ trong vài năm mafia

bị đánh tan tác. Bất cứ ai bị tình nghi là marloso liền bị tổng giam, đi khổ sai đập đá. Biết bao gia đình lương thiện bị vạ lây trong cuộc khủng bố tàn khốc này.

Cánh Bockikiô bầm gan tím ruột đòi quyết tử một phen, dù có chết hết cũng chơi. Rốt cuộc, dù không chết hết nhưng cũng mất một nửa, nửa còn lại.. đi đập đá.

Cánh Bockikiô thoát khỏi họa tuyệt diệt là nhờ các phe . nhóm bạn bè giấu diếm đưa sang Mĩ những giọt máu cuối cùng của nó.

Lúc sang đến đây, họ Bockikiô lớn bé chỉ còn chưa đến hai chục mạng. Cả họ sống quây quần bên nhau trong một thị trấn nhỏ ở lưu vực sông Hadxon gần Niu York. Nghèo đói cùng cực, đành phải xoay sang làm nghề đổ rác. Ai ngờ cái nghề mặt hạng ấy lại giúp cánh Bockikiô mở mày mở mặt trở lại mới lạ chứ? Các cơ sở của cánh mỗi lúc một mở rộng ra: nào hết rác, nào chế biến phân loại, riêng xe đổ rác đã có cả một đoàn. Nghề đời hễ có ăn là có đưa nhẩy vào hôi. Cánh Bockikiô phản ứng ngay tấp lự: xe của bọn cạnh

tranh bị đốt liên tiếp Bọn kia chồn, phải rút vội. Một tay đầu bò dám hạ giá thầu rác thì một ngày đẹp trời đã biến mất tăm, tìm mãi mới thấy một đồng thít bằm lẫn trong mớ rác mà chàng đầu bò mới thầu về.

Ăn nên làm ra, nhà Bockikiô lại mở mang dòng họ, con trai, con gái trong họ không đủ nên lệ cũ được nói rộng hơn, cho phép dựng vợ gả chồng với người ngoài với điều kiện phải là người Xixili. Nhân số tăng lên là phải tìm thêm nghề mới. Và thế là nhà Bockikiô đã kiếm được cái cần câu cơm hợp ý họ nhất - nghề trung gian hòa giải. Các phe cánh mafia đánh nhau sứt đầu mẻ trán, muốn cầu hòa thì phải có sứt giả, con tin. Cánh Bockikiô liền đứng ra đảm nhận vai trò ấy và cũng được các cánh kia thù lao đúng mức cho dịch vụ này.

Thành viên của băng có chung một nét đặc trưng của dòng họ là tính hạn chế -hay nói trắng ra là sự dằn dặt ù lì hiếm có. Tuy vậy, họ cũng tự biết cái thân phận thua kém của mình nên không ham bon chen với các cánh khác trong việc mở mang và tổ chức các lĩnh vực làm ăn phức tạp như mãi dâm sòng bạc, buôn bán ma túy hay những trò tống tiền cỡ lớn. Mua một tay cảnh sát hạng bét họ còn cố xoay sở được chứ thật thà ngô nghê như họ thì biết đấng nào mà lo lót một "ô thần thế" Cánh này có hai điểm mạnh không ai chối cãi: lòng trung thành đối với cái mà họ cho là danh dự và sự hung hãn đã nói ở trên.

Họ Bockikiô không ai nói dối, không ai phản bội. Đối với họ, trò này quá là rắc rối nhiều khi. Họ Bockikiô cũng không ai quên thù bỏ oán mà tha không hỏi đến, mất gì cũng phải trả hết. Chính những phẩm chất đó cộng với thời thế nhiều nhượng đã đem lại cho họ một miếng ăn béo bở.

Khi các phe phái thù địch muốn thương lượng hòa bình, chỉ cần nói qua với cánh Bockikiô một tiếng là xong. Ông trùm cánh này sẽ thảo luận điều kiện gặp gỡ và phái đi đủ số con tin cần thiết. Lần Mai cơn phải đi gặp Xôlôđô, một đại diện của cánh Bockikiô đã được Xôlôđô thuê đến nằm ở nhà Côrleone làm bảo đảm cho tính mạng của Mai cơn. Nếu Xôlôđô giết Mai cơn thì cánh Côrleone sẽ hạ thủ ngay con tin, trong trường hợp đó bao nhiêu hận thù của cánh Bockikiô sẽ dội tất lên đầu Xôlôđô, kể có lỗi trong cái chết của người thân họ. Lúc ấy thì không có gì, không một uy lực nào ngăn nổi cánh Bockikiô trả thù - có lẽ vì bọn này ù lì, dằn dặt chẳng nếu phải chết, họ sẽ chết ngay không nao núng và sẽ theo đuổi đến cùng những kẻ thất tín. Một con tin của cánh Bockikiô vì thế là một bảo đảm rất nặng cân đối với tính mạng của phái bộ đàm phán.

Cho nên khi don Côrleone nhờ đến cánh Bockikiô làm trung gian và bảo đảm ồi bên tham gia đại hội một số lượng con tin thỏa đáng thì mọi nghi ngờ đều tan biến.

Có thể vững dạ lên đường kể như đi dự cưới?

Các con tin đã phân phối đủ, nơi gặp gỡ được ấn định là phòng họp của ban giám đốc một ngân hàng thương tín nhỏ. Chủ tịch ngân hàng chịu ơn sâu của don Côrleone và ông Trùm cũng là một người nắm cổ phần mặc dù cổ phần đó lại đứng tên ông chủ tịch. Đứng tên ông chủ tịch mà không hề có một chữ làm bằng? Lúc ông chủ tịch đề nghị lập giấy tờ làm tin thì ông Trùm gạt đi:

Lạ chưa, tin nhau là ở tấm lòng, chứ đâu cần phải giấy má gì? Cả gia tài tôi, cả tiền đồ của con cái tôi, một khi đã tin bạn, tôi còn giao trọn cho bạn nữa là!

Bạn mà không tin thì tin ai? Nói đại chứ, nếu bạn có lật lọng thì cái mất mát lớn nhất là lòng tin của tôi nơi bạn, không còn dám tin ai ở đời. Dĩ nhiên tôi cũng ghi lại ở đâu đó để nhớ có gì các cháu nhà tôi còn biết tôi chăm lo cho chúng nó thế nào. Được bạn chăm lo cho chúng nó giúp tôi thì tôi cũng ngậm cười.

Ông chủ tịch ngân hàng hiểu ngay tuy chẳng phải là dân Xixili.

Vì vậy với ông chủ tịch, yêu cầu của Bố Già là mệnh lệnh cho nên, như đã hẹn, thứ bảy đó toàn bộ khu vực điều hành cùng một phòng họp bày ghế da cách âm hoàn

toàn đã được dành để thủ lĩnh các băng mafia khai hội.

Giữ chân canh cửa là một bọn đầu gấu được chọn lọc kỹ mặc đồng phục của nhà băng. Gần mười giờ, các đại biểu bắt đầu kéo đến. Theo dự kiến, ngoài Ngũ Đại Gia

Niuvork còn có thêm mười nhóm khác đến dự từ khắp nơi trên nước Mỹ, trừ cánh Chicago của con cừu ghê lặc loài An Capone. Mọi mưu toan cải hóa bọn man rợ

Chicago cho phù hợp với đòi hỏi của một xã hội văn minh đành phải bỏ, còn mời bọn kẻ cướp thô tục ấy đến dự hội thì chẳng bỏ công.

Có họp là có rượu, có đồ ăn. Mỗi đại biểu được quyền mang theo một phụ tá. Phần lớn đại biểu cùng đến với conlogliori của mình, thành ra phòng họp rặt các vị tiền

bồi. Tôm Haghen trẻ nhất và chỉ một mình không phải dân Xixili nên tuy là nhà chủ, nhưng cứ như người ngoài không bằng.

Haghen biết mình bị nhòm ngó nên cố tỏ ra chững chạc, không nói, không cười, chỉ lo săn sóc ông Trùm của mình: rót nước, đốt thuốc, sửa lại gạt tàn. Y tận tâm chu đáo nhưng không quỵ lụy, bợ đỡ.

Có lẽ ngoài Haghen ra, trong phòng họp hôm ấy chẳng mấy ai biết mặt các danh nhân có chân dung treo trên vách. Toàn các vị có máu mặt, có cả bộ trưởng tài chính Haminton nữa! Haminton chắc không ngờ nổi rằng bọn trùm mafia lại họp đại hội ngay trong phòng họp của nhà băng thế này. Mà có biết chắc ngài bộ trưởng sẽ hài lòng - bọn này cũng thảo luận đúng đắn toàn chuyện làm ăn đầy thôi, kém gì giới tài phiệt!

Trong vòng nửa tiếng, từ chín rưỡi đến mười giờ, các đại biểu lục tục kéo đến theo một thứ tự được ấn định trước. Đầu tiên là don Còrleone - người khởi xướng hòa

đàm, trong một nghĩa nào đó là chủ tọa. Xưa nay ông nổi tiếng là chính xác, qui củ.

Đến thứ hai là Carlò Tramonti, kẻ hùng cứ một dải mấy bang miền Nam. Trung niên, đường bệ, cao hơn tầm vóc trung bình của dân Xixili, bộ mặt điển trai, rậm nắng, chải chuốt và lịch thiệp, trông hần ít giống người Italia mà giống các triệu phú Mĩ có ảnh in trên các bì a tập chí đang nhả buông câu trên du thuyền riêng.

Cánh Tramonti kiếm tiền nhờ nghề đen đỏ và mới gặp don không ai ngờ nổi hần đã quyết liệt thế nào mới có được một giang sơn như ngày nay.

Từ Xixili sang lúc còn bé tí, hần bị quăng quật đến Phlôrida và lớn lên ở đấy. Hần đầu quân ột băng kiểm soát một mạng lưới sòng bạc rải rác khắp các thành phố miền Nam. Cầm đầu băng là các quan chức người Mĩ trong cơ quan chính quyền địa phương, toàn những tay sùng sỏ, đám cảnh sát mà không dựa dẫm cũng ghê gớm không vừa - có ai dám ngờ rằng một thằng Xixili nhãi nhép lạc loài lại đánh gục nổi các bậc đàn anh như thế. Sự tàn bạo thú vật của hần làm bọn kia mất vía, nhưng chơi độc như hần thì chúng không dám vả lại miếng ăn có đáng là bao mà đổ máu cho uống, chúng nghĩ vậy. Tramonti lòi kéo đám cảnh sát về phe mình, tặng phần chia chác cho bọn chúng, cắt tiết luôn bọn chó hoang chỉ biết đớp hít cắn xé chứ không biết làm ăn. Chính Tramonti chứ không ai khác đã móc nối với tên độc tài Cua Batixta, nhờ đó mà ném tiền vào các cơ sở giải trí ở Havana - những sòng bạc, nhà tiêu sầu các kiểu - cốt trưng cái hào nhoáng sống gấp của châu Mĩ ra mời chài khách thập phương. Hiện tại Tramonti có trong tay một trong những khách sạn sang

trọng nhất ở Maiami Bích và tài sản của hần đã tính bằng bạc triệu.

Cùng gã consiglieri cũng rậm nắng như hần, Tramonti bước vào phòng họp, nói vài câu thương cảm phải chăng đối với một người cha vừa mất con và ôm hôn ông Trùm Còrleone.

Đến thứ ba là Giôdeph Daluki, trùm băng Đetroit. Cánh Daluki giàu mặt kiểm soát một sân quần ngựa gần Đetroit. Ngoài ra, hần còn cai quản một phần đáng kể Các Sòng bạc địa phương. Bộ mặt tròn vành vạnh của Daluki đầy vẻ phúc hậu, chủ nhân một biệt thự đáng giá trăm ngàn đô la trong khu Groxx - Point, một trong những khu sang trọng nhất thành phố, con trai hần là rể một dòng họ trâm anh thế phiệt lâu đời ở Mĩ. Giống don Còrleone, Daluki có tiếng là chín chắn và dè chừng.

Trong tất cả các thành phố có mafia tác quái thì Đetroit xếp cuối cùng về số vụ phạm pháp bạo hành - suốt ba năm trong thành phố chỉ vèn vện có hai án mạng. Ông

trùm Đetroit kiên quyết không dính vào chuyện buôn bán ma túy.

Daluki cũng dắt theo consiglieri và cả hai đều đến ôm hôn don Còrleone. Giọng trầm ồm ồm của Daluki giá không hơi đốt một tí thì đã không khác gì Mĩ gốc.

Mà trông hần cũng y hệt một nhà làm ăn Mĩ nòi: quần áo đúng đắn, thái độ xử lý, dễ gần, sòng phẳng. Hần nói: "Không phải đại ca gọi thì đừng hòng tiểu đệ chịu

đến". Don Còrléone cúi đầu cảm kích. ông có thể mạnh dạn trông cậy vào sự đồng tình của Daluki được.

Hai ông trùm miền Tây đến New York chung một xe - ngay cả làm ăn hai gã cũng chung lưng đấu cật cùng làm. Đó là Phrank Phalcòne và En tôm Môlnari, cả hai

cùng trạc bốn chục, nghĩa là trẻ nhất trong các đại biểu dự hội. Hai gã cũng khác người ở cách ăn mặc ít nhiều phóng túng và cung cách nhắng nhít bỏ bả, đúng kiểu

Hôliút. Phạm vi làm ăn của Phalcòne là các nghiệp đoàn điện ảnh và mạng lưới sòng bạc trong các xưởng phim, thêm vào đó hần còn đảm nhiệm việc tuyển mộ và cung

cấp thường xuyên khách má hồng cho các nhà thổ các bang Miền Tây. Vai vế ông trùm mà học đòi thói nghệ sĩ thì thật chướng quá. Phalcòne chỉ học đòi tí tạo thôi. Vì thế, các ông trùm khác cũng ít nhiều coi thường hần.

Entôni Môlinari là bá chủ trong các khu bến tàu Xan Phrancixcô, hơn thế, trong trò đánh cá thể thao thì hần là đệ nhất cao thủ. Xuất thân chài lưới cha truyền con nối, hần mở ở Xan Phranxixcô một nhà hàng tên là cống vật của Hải vương mà hần rất đặc ý, nghe đâu phải bấm bụng bù lỗ để bảo đảm giá trị của món ăn mà không nâng giá. Dân mình đồn đại trông cái con người có bộ mặt lạnh như tiền của tên chuyên gia bạc bịp này dính vào chuyện chuyên chở lậu các loại ma túy qua biên giới phía nam hoặc từ các xứ phương đông. Hai ông trùm trẻ trung có hai tay to vạm vạm bỏ đi kèm hần chẳng phải quân sự quân xiếc gì ráo, mà chỉ là hai thằng cận vệ, tuy vậy chắc chúng chả dám vác súng theo đến đây. Ai còn lạ gì hai thằng này là các cao thủ về môn karate - tình tiết đó chỉ làm cho cử tọa tức cười thôi chứ không dọa được ai: giá hai ông trùm từ California lên có vác theo binh xông hương được Giáo hoàng ban phúc thì kết quả cũng giống thế. Mà kể cũng lạ, trong những kẻ hôm nay đến phó hội lắm người cũng là giáo dân, sùng đạo ra phết.

Đến tiếp theo là sứ giả của cánh Boxtơn - kẻ duy nhất bị tất cả các ông trùm khác coi thường. Ai cũng biết hần chơi không đẹp với bọn đàn em, ăn quít của bọn này từng xu một. Giá chỉ có thể thôi thì chưa sao - keo bần là tính trời sinh ra thế, mỗi người một kiểu. Điều không thể tha thứ được là hần không biết giữ kỷ cương trong giang sơn của mình. Bọn này tranh ăn vật vật giết nhau lu bù, mạnh thắng nào thằng ấy làm, gọi là "nghệ sĩ lang thang" ấy mà - tóm lại bọn Boxtơn quá nhâng nháo, xem thường pháp luật, chẳng coi ai ra gì. Nếu bọn ở Chicago bị gọi là chó điên thì bọn Boxtơn bị liệt vào hạng gavoones - bọn vét đĩa. Ông trùm là Domenick Pan da. Tướng hần ngu đoản, ngang phè phè mà một ông trùm có lần đã phát biểu rằng trông biết ngay là kẻ cắp.

Xanhdica Clivlôn có lẽ là băng hùng mạnh nhất nước Mĩ về nghề đen đỏ, do một ông trùm cao niên đầu bạc, nét mặt tinh tế, già dặn cầm đầu; lão có biệt hiệu là do Thái không chỉ bởi ngoại hình - lão dùng nhiều dân Do Thái chứ không cứ gì phải Xixili. Nếu có thể thì lão đã cử một thằng Do Thái làm consiglieri rồi, không như cánh Còrléone chỉ vì một mình Tom Haghen mà mang tiếng oan là cánh Irlônđ. Cánh Do Thái là một

guồng máy trơn tru, làm ăn rất khá và tuy bề ngoài thanh thoát nho nhã là thế, nhưng chưa ai nói ông trùm Cinxent Phorlenda thấy máu mà run bao giờ. Trông niêm nở nhũn nhặn vậy chứ lão điều khiển công việc hắc ra trò. Những người như lão cổ nhân gọi là nhu chế cương - quả không ngoa.

Đầu số Ngũ Đại Gia Niu York lục tục đến sau cùng và Tôm Haghen thấy ngay bọn này đàng hoàng oai vệ hơn hần dấn chơi tinh lẻ. Thân hình rắn rỏi, đầu to, bệ vệ, cả năm đều có vẻ tai to mặt lớn hơn người - mũi to vương giả môi dày, mặt mày phương phi, quần áo không phải loại mới toanh, đầu tóc không cầu kì - cho thấy đây là những con người bận rộn làm ăn, không hơi đâu để ý đến những tiểu tiết vặt vãnh.

Bá chủ bang Niu Gilôn và các bến tàu mạn tây Manhattan là Entôni Xtrachi. Hần nắm các sòng bạc của Niu Giơ và có ảnh hưởng lớn trong bộ máy Đảng Dân chủ. Xtrachi có một đội xe tải và kiếm được khối tiền nhờ nó - xe tha hồ chở nặng được đến đâu thì chở, không ai ngăn cấm hay phạt tiền. Chạy xe kiểu ấy làm gì mà chả hồng đường, là đường hồng thì đã có hãng sửa chữa đường xá nhận thầu giá cao với nhà nước lo.

Cả hãng này cũng của Xtachi nốt - lòi cả đôi đường, vừa khéo. Dù vậy, Xtrachi theo quan niệm cũ nên không bao giờ dính vào nghề buôn thịt sống, tuy rằng vì là vua bến

tàu nên muốn hay không muốn hẳn cũng không thể không động đến ma túy. Trong Ngũ Đại Gia thì cánh này yếu thế hơn cả.

Phần bắc Niu York. là lãnh thổ của ôttiliô Cuneô - băng này chuyên đưa dân Italia vượt biên trái phép từ Canada sang Mĩ, nắm toàn bộ các sông bạc ở bắc Niu York; ngoài ra, nếu không được cách Cuneô đồng ý thì đó có ai xin phép chính quyền địa phương ở trường đua ngựa được. Bề ngoài trông hẳn có vẻ như một gã thợ nướng bánh nhà quê với bộ mặt tròn phúc hậu (trên danh nghĩa hẳn là chủ một công ti sữa lớn) thành ra rất dễ cảm tình. Hẳn quý trẻ con và trong túi lúc nào cũng đầy kẹo phòng hờ gặp đứa bé nào trong số cháu chắt của mình hoặc con cái bọn thủ hạ thì cho. Mặt đã to lớn còn đội thứ mũ tròn giống kiểu mũ panama dành cho đàn bà, vành kéo xuống, miệng cười hơn hở, ầm áp.

khác với phần lớn các ông trùm, Cuneô chưa bao giờ phải ngồi tù, thậm chí không ai có ý nghi ngờ thực chất của công việc hẳn làm nữa. Chẳng những thế mọi người

đều coi hẳn là một nhà làm ăn đàng hoàng đứng đắn, hẳn họp hành liên miên trong đủ loại ủy ban, một lần còn được tiểu ban thương mại bầu là "Nhà doanh thương

số một của Niu York trong năm".

Tới dự hội còn có đồng minh thân cận nhất của cánh Tataglia - don Emiliô Bardini. Cánh này ôm đồm rất nhiều món: nào mở sông bạc và các quán tiêu sầu ở Bruclin và Quinx, nào cung cấp bọn dâm thuê chém mướn hùng cứ hòn đảo Xteiton Ailonđ, nào mở các ổ đánh cá thể thao ở Bronkx và Vextchextơ, cả buôn bán ma túy cũng có cánh này chăm chút. Don Bardine quan hệ mật thiết với các băng ở Chvlơnd và ở miền Tây.

Giây máu ăn phần cả trong các cơ sở giải trí ở các thành phố bỏ ngõ của bang Nevada như Las Vegas và Ren chứng tỏ hẳn cũng là đứa biết nhìn xa, đến tận Maiami

và Cua hẳn cũng thò tay đến tranh ăn trong ngành du lịch. Cánh Bardini bận rộn đến thế cơ đấy. Sau cánh Côrleone có lẽ đây là cánh mạnh nhất trong tất cả các băng ở Niu York, có nghĩa là trong cả nước Mĩ. Bàn tay của Bardini còn thò sang tận Xixili nữa. Không có một nghề làm ăn phi pháp nào nhiều lãi mà hẳn không mó đến. Nghe nói hẳn còn bắt rẽ vào cả phố Uôn. Ngay từ ngày đầu khởi chiến, hẳn đã đem hết tiền bạc và ảnh hưởng của mình làm hậu thuẫn cho cánh Tataglia. Từ lâu hẳn đã áp ủ tham vọng hạ bệ ông Trùm Côrleone và tự lập làm minh chủ của giới giang hồ nước Mĩ, nhân tiện bấu xấu thêm một miếng trong mâm cỗ của don Côrleone. Hẳn giống Bồ Già ở nhiều điểm, thậm chí còn hơn ông về tài thích ứng với đòi hỏi của thời đại, cách làm ăn năng nổ hơn, xem xét sự việc phóng khoáng hơn. Ai chứ Emiliô thì không thể bảo là đồ chề chai đồng nát được. ở hẳn toát ra niềm tự tin và sự táo tợn ngông nghênh của một tướng trẻ đầu bò đang lên mạnh và thấy rằng cờ đã đến tay. Hẳn gây cho người ta ấn tượng của một cá nhân mạnh mẽ nhưng lạnh lùng chứ không tình cảm như don Côrleone - có lẽ giờ đây hẳn là đứa "đáng nể nhất trong Ngũ Đại Gia.

Đến sau cùng là Philip Tataglia - kẻ cầm đầu băng đã ra mặt tranh giành quyền lực của cánh Côrleone bằng cách giúp đỡ Xôlôđô và suýt nữa đã thành công.

Ấy thế mà các cánh khác trong Ngũ Đại Gia lại có vẻ ít nhiều coi thường hẳn. Trước hết là vì hẳn đã u mê để cho Xôlôđô xui dại mà ăn phải bả của thằng Thổ ranh ma ấy. Chính vì hẳn mà ngày nay mới xảy ra cái trò đánh giết nháo nhào này, gây khó khăn rất nhiều cho việc làm ăn thường nhật của các gia đình Niu York. Sau nữa, hẳn - một lão lục tuần già khú? - là đứa háo ngọt, thấy gái là híp cả mắt. Gì chứ khoản này thì hẳn tha hồ múa may. Chẳng là nghiệp nhà của cánh Tataglia là nuôi điếm mà. Thu nhập chủ yếu của hẳn là nhờ mãi dâm. Ngoài ra hẳn còn nắm trong tay hầu hết các hộp đêm của nước Mĩ, hề có mầm non nào nhiều hứa hẹn là cánh này nhạt bằng hết, dù ở thành phố nào đi nữa.

Phi líp Tataglia không ngần ngại chơi bản để xô mũi một danh ca tài ba hay một kép hài nào đó và bắt ép các hãng đĩa hát phải chịu theo điều kiện của mình. Tuy nhiên, cần câu cơm chủ yếu của hẳn vẫn là gái.

Bọn đồng minh của Phihip Tataglia không ưa tư cách hẳn. Suốt đời hẳn kêu ca than vãn làm ăn sa sút. Bọn kĩ nữ thì biếng nhác, ông ẹo - đứa trốn, đứa tự vẫn, không còn ra làm sao cả. Bọn ma cô dốt khách rất một quân lừa đảo ăn bám, chẳng đáng một xu. Không kiếm đâu ra lấy một đứa biết làm ăn cho ra hồn. Bọn trẻ Xixili nhà mình thì chề bai hết lời, bảo rằng buôn bán và chà đạp phẩm giá đàn bà là Ô nhục - mà bọn

chó chết ấy là cái quân giết người không biết ghê tay, chứ có hay hóm gì cho cam. Đó là cái kiểu Phillip Tataglia hay lê la than thở, mà cử tọa thì nghe hần nửa phần khinh rẻ, nửa phần nhạo báng. Hần kêu ca nhiều nhất là các quan chức nắm quyền cấm đoán hay cho phép bán rượu trong các hộp đêm và tửu điểm của hần. Hần thề sống thề chết rằng phố Uôn không để ra nhiều triệu phú bằng một mình hần nhờ những món vi thiêng mà hần phải cúng cho bọn khốn nạn đang nắm hộp son con

dầu của Nhà nước.

Cũng lạ là tuy suýt nữa đánh gục được cánh Côrleone thế mà hần vẫn chẳng được đưa nào vì nể. Ai cũng biết lúc đó sức mạnh của hần là nhờ có Xôlôđô làm đội xung

kích và cánh Bardini hậu thuẫn. Đã thế, hần lại còn không biết tận dụng ưu thế đánh bất ngờ mà thừa thắng quật ngã đối phương - thấy rõ là hần kém tài. Nếu hần khéo léo làm ăn hơn một chút thì bây giờ chẳng ai phải lòi thối thế này. ông Trùm Côrleone mà chết là hết chuyện.

Là hai kẻ thù mỗi người đã mất một đứa con trong cuộc chiến, don Côrleone và Philip Tataglia gặp nhau chỉ gạt đầu cao đạo. Đối với thủ lĩnh Ngũ Đại Gia, ông Trùm Côrleone là đối tượng chú ý đặc biệt - họ sầm soi cố tìm ở ông một bằng chứng cho thấy ông đã chùn gân hay các dấu hiệu thương tích và nổi đau mất mát. Việc ông muốn xóa bỏ hận thù sau cái chết của con là hết sức đáng ngờ. Hình như ông đã chịu thua, nếu vậy cánh Côrleone từ nay xuống dốc là cái chắc. Không sao, gắng

chờ một tí sẽ biết tất cả. -

Những lời chào mừng đã lắng xuống, khách khứa đã cạn mấy tuần rượu - .già nửa giờ trôi qua trước khi don Côrleone về vị trí chủ tọa đằng sau mặt bàn gỗ dễ bóng lộn. Tôm Ha ghen khi đó kín đáo ngồi phía sau ông Trùm, hơi chếch về bên trái một chút. Đó là tín hiệu khai mạc - các ông trùm khác chia nhau ngồi cạnh bàn, đám cố vấn ngồi sau lưng ông chủ để lúc cần thì ghé tai thì thảm mấy câu.

Don Côrleone phát biểu trước tiên và ông nói bình thản như không có chuyện gì, như ông không hề bị trọng thương và thằng con cả của ông không hề bị giết, như giang sơn của ông không hề bị xâu xé bởi cuộc đâm chém đâm máu, các con ông không trôi dạt mỗi đứa một phương: Phredô lánh sang miền Tây ăn nhờ ở đậu gia đình Môhnari, còn Mai cơn thì lẩn lút trong miền Xixili khi ho cò gáy. Dĩ nhiên ông nói bằng ngôn ngữ truyền thống của mafia - thổ âm Xixili.

- Thưa quý vị bằng hữu, trước hết xin cảm ơn quý vị đã không quản khó nhọc đến dự hội. Tôi coi đây là một thịnh tình của quý vị dành cho bản thân tôi và thấy mình chịu ơn tất cả các bằng hữu có mặt hôm nay. Xin nói trước là tôi đến đây không phải để tranh cãi hay phân trần biện bạch gì hết. Mục đích duy nhất của tôi là bàn bạc, cân nhắc thật kĩ điều thiết hơn để rồi sáng suốt thấy rõ lợi hại mà làm tất cả những gì cần làm, sao cho lúc chia tay chúng ta đã là những người bạn. Xin lấy lời nói của

tôi để làm bằng, những bằng hữu nào đã biết tôi sẽ làm chứng rằng không bao giờ tôi sai lời. Và chỉ nói thế là đủ xin phép vào việc luôn. Chúng ta không phải con nhà luật để mà tụ tập nhau, làm giấy cam đoan này nọ . Chúng ta là những người biết trọng chữ tín.

ông dừng lời. Không một ai lên tiếng. ở đây ai cũng biết nhẫn nại chờ đợi, thành thử cả bọn chỉ lẳng lẳng hút xì gà hay nhấm uytxki, không nói không rằng. Có một cái gì đó đã liên kết những con người quái đản kì dị này, những kẻ không thừa nhận uy quyền của một xã hội có tổ chức, không chịu để ai sai khiến. Trên đời không một sức mạnh nào, không một con người nào bắt họ thản phục trái với ý muốn của họ. Bằng nhiều loạn, bằng giết chóc, những kẻ đó dành ình quyền'tự do muốn gì thì muốn. Chỉ cái chết mới lay chuyển nổi ý chí của họ. Nếu không thì phải là một lí trí cực kì sáng suốt.

Don Côrleone thở dài:

- Tại sao sự thế lại đến nông nổi này Hỏi như vậy có phải là lên mặt dạy đời quá không? Xin thưa là không Bao nhiêu điều đại dột đáng buồn mà không ai cần đến. Xin phép được trình bày sự việc theo chỗ tôi hiểu để các quý bằng hữu phán xử.

ông dừng lại xem có ai phản đối việc ông đơn phương giải tích sự vụ hay không.

- ơn Chúa, tôi đã bình phục lại và có lẽ tôi sẽ tìm được lối thoát khôn ngoan chẳng Có lẽ con trai tôi đã hành động quá nông nổi, cứ lao bừa, húc bừa chẳng Cứ cho

là thế đi. Dù sao cũng xin thừa với quý bằng hữu cho nó có đầu có đuôi Số là Xôlôđô có đến gặp tôi với một đề nghị mượn vốn và thế lực để làm ăn. ông ta khẳng định

rằng đã được gia đình Tatagli hậu thuẫn. Việc này liên quan tới ma túy, một lĩnh vực mà tôi không ưa. Tôi vốn cầu an mà một việc kiểu này thế nào cũng làm tôi thấp

thỏm bận rộn. Tôi giải thích rõ ràng như vậy cho ông Xôlôđô hiểu, hết sức tỏ ra tôn trọng ông ta và gia đình Tataglia Tôi buộc lòng phải từ chối và đã trình bày hết tình hết lý để ông ta thông cảm. Tôi còn nói thêm rằng việc ông ta làm không hề cản trở gì công việc của tôi nên tôi không phản đối ông ta kiếm tiền bằng cách đó. Nhưng

Xôlôđô lại đem lòng oán hận mà gây tai giáng họa ọi người. Đời là thế mà, biết làm sao được Trong chúng ta ai mà chẳng có ít nhiều bất hạnh. Tôi không định kể

lẽ ra đây những tai họa của mình.

Don Côrleone ra hiệu cho Ha ghen róc giúp ông ít nước suối và chỉ trong nháy mắt cốc ông đã đầy. ông Trùm nhấp một ngụm.

- Tôi muốn giải quyết cuộc tranh chấp này bằng hòa bình, - ông nói tiếp. - Nhà Tataglia mất một đứa con, tôi cũng mất một đứa con. Coi như hòa. Nếu ở đời ai

cũng đòi ăn miếng trả miếng bất chấp lý lẽ thiệt hơn thì thế gian còn gì nữa? Như thế khác nào trường kiếp nạn ở Xixili ta, đàn ông con trai đều làm mỗi một việc là tầm thù đòi nợ máu mà bỏ bằng việc kiếm miếng cơm manh áo nuôi sống gia đình? Thế không phải điên rồ hay sao? Chính vì lẽ đó mà hôm nay tôi xin nói - phải đưa mọi việc trở về như cũ. Tôi đã không truy cứu kẻ nào phản bội và kẻ nào giết con tôi. Và tôi sẽ quên hẳn việc đó nếu hôm nay chúng ta giải quyết yên ổn vụ này. Tôi còn một đứa con nữa hiện còn phải lưu lạc - tôi muốn có được bảo đảm trong khi tôi thu xếp cho cháu được trở về bình yên thì sẽ không gặp bất cứ một sự khó dễ hay đe dọa nào từ phía chính quyền. Xong vụ này rồi lúc đó ta sẽ bàn sang những vấn đề tất cả đang quan tâm để cuộc gặp gỡ này trở nên có ích ối chúng ta, - bằng một cử chỉ đầy an phận, ông chấp tay để lên bàn. - Tôi chỉ muốn duy nhất có thế.

Bài phát biểu phải nói là rất khéo. Nó làm người ta thấy lại con người của don Côrleone thuở nào. Biết điều, ôn hòa, mềm mỏng. Nhưng không một ai bỏ qua những

lời Ông nói trắng ông đã hoàn toàn bình phục- như thế có nghĩa là bất chấp mọi tai ương đã đến với gia đình Côrleone, ông Trùm vẫn không cho phép ai dành đu với tinh. Cả cái ngụ ý rằng chừng nào người ta chưa cho cái ông đòi- tức là hòa bình- chừng đó đừng nói với ông về những chuyện khác làm gì. mất công. Cả lời đề nghị trở về nguyên vị cũng không bị bỏ sót-nghĩa là ông sẽ không chịu lùi một phân tui năm vừa qua ông thiệt hại nặng nề hơn cả.

Nhưng đáp lại ông Trùm Côrleone không phải Tataglia, - Emiiliô Bardini lên tiếng trước: Giọng hần khô khan, mạch lạc, nhưng không thể bảo là hần ăn nói thô tục hay lãng mạ được.

- Những lời ta vừa được nghe đây đều đúng cả, - hần nói.- Nhưng chưa đầy đủ. Don Côreone quá khiêm đấy.

Bởi lẽ thiếu sự yểm trợ của don Côreone thì Xôlôđô và gia đình Tataglia không thể kham nổi việc này. Lời cự tuyệt của ông ta thực chất là làm hại họ. Tất nhiên ông

ta không cố ý. Tuy nhiên, sự thật là sự thật- các quan tòa và các chính khách xưa nay vẫn được don Côrleone ban phát ân huệ, ai thì không chứ riêng ông ta vắn cứ

nhờ vả được như thường, kể cả ma túy. Xôlôđô còn bị trói chân tay chừng nào chưa lắm được ít nhiều bảo đảm rằng thủ hạ anh ta sẽ được nường tay. Cái đó chúng ta

ai cũng hiểu cả. Không thế thì chỉ có đi ăn mày cả nút.

Thời buổi bây giờ án đã nặng thì chớ, bọn quan tòa và biện lý lại hay nói thách cao quá mỗi khi cánh ta sa sẩy vì chuyện ma túy. Lĩnh hai chục năm thì ngay cả dân

Xixili chưa biết chừng cũng không giữ được omerta mà khai phăng ra hết. Nếu thế thì hồng bét. Bộ máy hình pháp don Côrleone nắm trọn trong tay rồi. Từ chối không cho chúng tôi nhờ vả vào đó rõ ràng là một

hành động thiếu thiện chí. Vậy là ông cướp miếng ăn của vợ con chúng tôi rồi còn gì . Thời buổi này có phải ai muốn làm gì thì làm mà được đâu Một khi tất cả các quan tòa Niu York đều nằm trong tay ông thì ông cũng nên cho chúng tôi nhờ một tí hoặc mở lối cho chúng tôi tiếp cận họ mới phải. Dĩ nhiên với một việc như vậy ông có quyền đòi thù lao- nói gì thì nói, mình có đỡ hơi đâu mà làm việc không công. Nhưng ông không có quyền một mình mức giềng. Đơn giản là không có quyền.

Bardini dứt lời, tất cả ngồi im. Nói đến thế là hết nhẽ rồi- không thể có chuyện trở về nguyên vị được. Nhưng cái chính là qua lời phát biểu của mình, hẳn đã ọi người thấy rằng nếu thương lượng hòa bình không xong thì hẳn sẽ ra mặt đứng về phe Tataglia để chống lại don Còrleone. Hơn nữa, hẳn đã giành ưu thế rõ ràng ở một

điểm quan trọng. Cuộc sống và sự phồn vinh của toàn thể giới giang hồ xưa nay dựa vào sự cứu giúp lẫn nhau mà có- từ chối yêu cầu giúp đỡ của ai đó rõ ràng là một

hành động thù địch. Không đưng người ta đã chẳng đến nhờ và không đưng người ta đã chẳng từ chối.

Cuối cùng ông Trùm Còrleone lên tiếng:

- Thưa quý vị bằng hữu, tôi từ chối không phải vì xấu chơi. Quý vị bằng hữu đã biết tôi quá rồi. Xưa nay tôi đã từ chối giúp đỡ ai bao giờ? Tính tôi không có thế.

Nhưng lần này tôi phải từ chối. Tại sao vậy? Đó là tại vì nếu chúng tôi dính vào ma túy thì chẳng mấy lúc mà chết. Ở đất nước này mọi người đều chống nó quyết liệt

- người ta sẽ không tha thứ cho đâu. Rượu, gái, đánh bạc là một chuyện - cái đó nhiều người ham nhưng bị Nhà nước và Giáo hội cấm, còn ma túy là chuyện khác.

Đó là hiểm họa ỏi người dính vào nó. Nó có nguy cơ phá hỏng hết tất cả những ngành làm ăn khác của chúng ta. Rồi thế này nữa. Được coi là có quyền lực vô biên đối với các quan chức tòa án và những người

thừa hành pháp luật, phải nói là tôi rất hãnh diện. Giá mà được như thế thì còn nói làm gì! Đúng là tôi có đôi chút ảnh hưởng thật, nhưng nếu đả động đến ma túy thì những người xưa nay vẫn chịu nghe tôi sẽ thành ra diếc hết. Họ rất sợ dây vào cái thứ độc hại đó, vả lại chính bản thân họ cũng tối kị món này. Các tay chân cảnh sát đã bao che cho chúng tôi mở sòng bạc, ổ bao đánh cá hay các hộp đêm cũng sẽ không dám nhúng tay vào quảng bá ma túy đâu. Chính vì vậy mà nhờ tôi giúp đỡ trong việc này khác nào hại tôi. Tuy nhiên, nếu tất cả các vị đều cho rằng điều đó là cần thiết, tôi xin sẵn sàng đáp ứng, cốt để dàn xếp cho xong cái chủ yếu.

ông dừng lại, không khí đã bớt căng- tiếng rì rầm nổi lên khắp phòng, người ta thì thảo trao đổi với nhau quanh bàn. Don Còrleone đã chịu nhượng bộ trong điểm cốt lõi ông đã nhận là che chắn cho việc tổ chức tiêu thụ ma túy. Nói khác đi, ông đã đồng ý với những gì mà Xòlôđô đã đề nghị ngay từ đầu- với điều kiện là đại hội hôm nay chuẩn y yêu cầu đó. Đương nhiên ông sẽ không trực tiếp tham gia làm ăn hoặc bỏ vốn vào đấy. ông chỉ dùng ảnh hưởng của mình trong các cơ quan hình pháp mà che chắn các dịch vụ này thôi. Nhưng như thế đã là một nhượng bộ lớn rồi.

Người đầu tiên lên tiếng là ông trùm. Los Angeles Phrank Phancòne:

- Mọi người muốn nhảy vào ma túy thì đâu có cách gì ngăn được. Có điều họ sẽ mạnh ai nấy làm, chẳng có tổ chức gì hết và thế nào cũng rơi. Lãi thế thì ai không lao. Đã thế nếu ta cứ đứng ngoài thì chỉ thiệt. ít ra ta có thể thu xếp cho hay hơn, phòng ngừa cho tốt hơn. Nói cho cùng vai trò của chúng ta cũng không phải vô ích lắm, mọi việc đều phải có nề nếp qui củ, cứ để ai muốn làm gì thì làm nháo nhào vô tổ chức là không được.

ông trùm Đetroit, đồng minh tin cậy nhất của don Còrleone trong cuộc họp này, bây giờ cũng lên tiếng chống lại quan điểm của ông bạn mà kêu gọi xem xét sự việc một cách tỉnh táo.

- Bản thân tôi cũng ghét ma túy. Năm nào tôi cũng phải trả thêm ít nhiều cho thuộc hạ để khỏi dây dưa vào ma túy. Nhưng rốt cuộc vẫn không ăn thua. Các vị thử nghĩ xem, tự đưng có ai đến rì tai: “Tôi có bột đây, chịu khó bỏ ra ba bốn ngàn thế nào mình cũng kiếm được năm chục ngàn ngay”. Nghe ngon lành thế tội gì cho qua? Thế là người ta bỏ bê hết công việc chính mà tôi trả lương cho họ làm để chạy đi đánh lể hết. Bởi lẽ ma túy có ăn hơn. Nhu cầu đối với nó mỗi ngày một lớn. Ngăn nó thì mình không ngăn được,

cho nên nhiệm vụ của chúng ta là sắp xếp lại công việc, đưa nó vào qui củ. Không cho đem ma túy vào trường học mà đầu độc trẻ con. Làm thế thì xấu xa quá, infamita. Ở chỗ tôi, tôi sẽ cố gắng chỉ tiêu thụ trong tầng lớp da màu, bọn đen là chính. Loại khách hàng ấy là tốt nhất, lại khỏi lôi thôi phiền phức với chúng, vả lại đảng nào chúng cũng là giống súc vật ấy mà. Với thằng đen thì mọi thứ chẳng là cái quái gì cả- gia đình vợ con chẳng thiết, đến cả bản thân nó, nó cũng thây kệ. Thế thì cứ hốt cho đầy bột vào mà đầu độc linh hồn... Nhưng bỏ qua món này, cứ để nó muốn đến đâu thì đến không được - như thế chỉ có hại cho chính chúng ta mà thôi.

Mọi người ồn ào đồng tình với bài phát biểu của ông trùm Detroit. Hắn đã nói đúng tim đen.

Các ông trùm lần lượt phát biểu. Tất cả đều nhất trí rằng tiêu thụ ma túy là bản thủ, mà rốt cuộc sẽ chẳng hay ho gì đâu, nhưng bỏ mặc nó đây cũng không xong.

Món này có ăn quá, thiếu gì đĩa sẽ nhảy vào, mà toàn những đĩa ám ố bọt tử, bắt chạp hay dở nữa chứ. Bản chất con người là thế mà, đĩa nào chả tham.

Rốt cuộc cuộc họp đã đi đến thỏa thuận. Mọi người có quyền buôn bán ma túy. Việc che chắn pháp luật bên miền đông sẽ do don Còrleone đảm nhiệm. Dĩ nhiên trên qui mô lớn chủ yếu là hai cánh Bardini và Tataglia sẽ làm. Bấy được hòn đá chắn dòng ấy rồi, hội nghị chuyển sang các vấn đề khác. Còn nhiều thắc mắc đang cần được giải quyết lắm. Tất cả thỏa thuận rằng Lat Vegas. và Maiami sẽ là các vùng bỏ ngõ, cánh nào muốn nhảy vào thì nhảy. Tất cả đều nhất trí rằng triển vọng của các thành phố này là rất lớn lao. Tất cả đều cam kết rằng trong những trường hợp bức thiết cần phải loại bỏ ai đó, nhưng có nguy cơ gây nhiều tai tiếng thì chỉ khi nào hội đồng cho phép mới được ra tay. Tất cả đồng ý sẽ khuyến cáo bọn thuộc hạ không dùng bạo lực nếu không thấy thật cần thiết và tránh báo thù đổ máu.

Mọi người cũng tán thành rằng tất cả các cánh khi được yêu cầu đều phải giúp đỡ nhau- mượn người trợ lực giúp nhau khắc phục các khó khăn về mặt kĩ thuật trong

những việc quan trọng sống còn, như mua chuộc quan toà chẳng hạn.

Cuộc họp có nguy cơ kéo dài nên don Bardini thấy nên kết thúc là vừa. Hắn lên tiếng:

Các vấn đề như thế là đã giải quyết hoàn toàn rồi. Hòa bình đã được vãn hồi- đó là nhờ công lao của don Còrleone cả. Về phần mình, xin nói rằng tôi rất mừng. Từ nay ta sẽ lật sang trang sử mới.

Riêng Philip Tataglia là vẫn tỏ ra hơi lo. Trong trường hợp tái chiến thì món nợ giết xònicòrleone hẳn phải trả đủ Vì vậy, hẳn phải nói trước cho chắc ăn:

Tôi đồng ý với tất cả mọi đề nghị đã được nêu lên ở đây tôi sẵn sàng bỏ qua cái bất hạnh của mình. Nhưng tôi cũng muốn là don Còrleone đưa ra những cam kết chắc chắn hơn nữa. Lấy gì bảo đảm rằng ông ta sẽ không tìm cách trả thù riêng Rằng sau đây vài năm khi thế đã chắc rồi, ông ta chẳng quên những giao ước thân thiện hôm nay? Liệu có thực chúng ta đã có thể yên tâm ra về bình an vô sự không đây. Bên Còrleone có dám cam đoan như tôi đang cam đoan trước mặt các bằng hữu đây không

Tới đó don Còrleone mới diễn thuyết một bài mà quý vị bằng hữu sẽ còn nhớ mãi. Trong bài phát biểu, ông đã dùng một thành ngữ sau này sẽ trở nên thông dụng

chẳng kém gì Sơ sin nghĩ ra "bức màn sắt - tuy mãi mười năm sau nó mới được người ta biết đến.

Mãi bây giờ ông mới đứng dậy. Người tầm thước, ít nhiều gầy yếu sau thời gian dưỡng thương, trông ông già hẳn. Nhưng ý chí và sức mạnh mình vẫn vẫn như ngày nào.

- Nếu lí trí chẳng có giá trị với chúng ta thì, xin hỏi quý vị bằng hữu, chúng ta là cái giống người gì nhỉ?

Không có trí khôn thì khác nào dã thú? Nhưng may thay, chúng ta có trí khôn - ta có thể bàn bạc nói phải quấy với nhau và với chính mình. Thử hỏi tôi gây binh đao loạn lạc làm gì nữa nào? Con tôi bỏ mạng, đó là bất hạnh của tôi và tôi sẽ mang nỗi bất hạnh ấy suốt đời, nhưng làm những người vô tội trên đời này khó sống thì tôi được cái gì đâu? Xin lấy danh dự cam đoan rằng tôi sẽ không tầm thù. Trong mọi việc, chúng ta phải luôn hành động vì lợi ích của mình. Ngồi đây toàn là những người không muốn bị sai khiến - không muốn làm quân tốt đen trong tay bọn ăn trên ngồi trốc. Chúng ta đã gặp may ở xứ sở này. Ngày nay con cái của nhiều người trong chúng ta đã sung sướng hơn cha mẹ chúng. Nhiều người con là giáo sư, bác học,

nhạc sĩ và đó là hạnh phúc của những kẻ làm cha. Trong chúng ta không ai muốn con cái phải lăn lóc theo vết chân mình, sống kiểu này vất vả quá. Tôi đã có cháu gọi bằng ông và biết đâu con cái của chúng nó chẳng có đứa nào trở thành Thống đốc hay thậm chí Tổng thống nữa? ở nước Mỹ này thì có cái gì là không được? Chỉ cần phải theo

kip thời đại. Thời đâm chém, bắn giết đã qua rồi. Đã đến lúc phải khôn ngoan nhạy bén một khi chúng ta là dân làm ăn, như vậy vừa có lãi hơn, vừa tốt hơn cho con cháu chúng ta.

Còn làm gì thì chúng ta sẽ không phải hỏi bọn tai to mặt lớn, bọn pezzdnoventi kia, những kẻ chỉ nhằm nhằm đòi dạy chúng ta phải sống thế nào, những kẻ gây chiến tranh đẩy chúng ta vào chỗ chết để bảo vệ quyền lợi cho chúng. Ai bắt chúng ta phải tuân theo những điều luật mà chúng nghĩ ra nhằm có lợi cho chúng và có hại cho ta? Chúng là cái gì mà dám thò mũi vào khi chúng ta chăm lo cho lợi ích của mình? Đó là việc của chúng ta,- don Còrleòne dằn giọng.- Sonna co sa nostra. Là công việc của chúng ta, là nỗi lo lắng của chúng ta. Chúng ta sẽ tự quyết trong giang sơn riêng của chúng ta bởi vì đó là giang sơn của chúng ta- Co sa nostra. Và chúng ta phải đoàn kết nhau lại để đương đầu với sự can thiệp của ngoại nhân. Bằng không, chúng ta sẽ bị xô mũi dắt đi như hạng triệu người Italia di cư khác ở đất nước này.

Vì lẽ đó nên tôi bỏ qua không trả thù cái chết của con tôi- vì lợi ích của đại cuộc. Xin thề với quý vị bằng hữu là chừng nào tôi còn chủ trì công việc trong gia đình thì không một ai trong số các vị ngồi đây bị động đến một sợi tóc nếu không có những lý do chính đáng và bằng cứ nghiêm chỉnh. Nhân danh lợi ích chung, tôi sẵn sàng hi sinh cả quyền lợi riêng nữa. Xin đem lời nói của tôi và danh dự của tôi để làm bằng, các quý vị bằng hữu ở đây chắc cũng biết tôi coi trọng cái đó thế nào. Nhưng ở đây tôi cũng có chút tư tâm. Con trai út của tôi bị tình nghi là thủ phạm giết Xôlôôđô và một đại úy cảnh sát nên nó phải trốn tránh biệt xứ. Bây giờ tôi phải lo thu xếp để người ta rút lại lời buộc tội vô căn cứ kia cho nó được trở về bình an. Đó là việc của tôi và

tôi nghĩ rằng tôi sẽ làm được.

Có điều xin thú thực tôi là người dị đoan, nói ra thì xấu hổ, nhưng sự thực đúng thế. Vậy thì thế này. Nếu nhờ ra thẳng con tôi gặp chuyện không may, nếu một sĩ quan cảnh sát nào đó nhờ tay hạ sát nó, nếu nó bỗng dưng tự treo cổ trong xà lim. nếu có kẻ nào tự nhiên đứng ra vu oan giá họa cho nó- thì vì dị đoan, tôi sẽ gán việc này cho ai đó trong số các quý vị ngồi đây xấu bụng với tôi. Xin nói rộng ra, nếu con tôi có bị sét đánh, tôi cũng sẽ buộc tội cho vài vị. Nếu máy bay nó rơi, nếu tàu thủy nó bị chìm, nếu nó phải gió phải may mà chết, nếu xe nó bị tàu hỏa chẹt thì chỉ thuần túy là vì dị đoan mà tôi nghĩ rằng có vị nào ngồi đây yếm bùa trừ nó. Xin nói thẳng để các vị biết, cái kiểu bùa bả, những rui ro như vậy tôi sẽ không bao giờ tha thứ. Còn thì những việc khác xin thề trên đầu đám con cháu tôi rằng tôi sẽ không đời nào vi phạm hòa ước ngày hôm nay.

Vừa dứt lời ông trùm Còrleòne rời bàn tiến lại chỗ ông trùm Philip Tataglia đang ngồi Tataglia đứng dậy đón và hai ông trùm ôm nhau hôn. Cử tọa vỗ tay rào rào, các ông trùm khác đứng hết lên bắt tay nhau, chúc mừng don Còrleòne và don Tataglia nhân khởi đầu của quan hệ thân thiện giữa hai người. Ai cũng hiểu rằng quan hệ thân thiện này chẳng phải nòng nài gì đâu, hai người sẽ chẳng gửi quà mừng nhau lễ Giáng sinh

đâu nhưng ít ra họ sẽ không giết nhau nữa. Như thế đã thân thiện quá rồi, còn đòi hỏi gì hơn!

Sau đó hội nghị bế mạc. Tiễn khách ra về, don Còrleòne giữ riêng ông bạn Entòni Mòlinari lại để cảm ơn ông trùm miền Tây đã cho thẳng con thứ nưng nhờ bấy lâu. Don Mòlinari khoe rằng tiếng là đi lánh nạn nhưng Phrêđô làm ăn có vẻ phát lắm, xem ra hợp với nghề khách sạn tận, đặc biệt là các bà, các cô ưu ái nó cực kì. ông bố không ngớt ngạc nhiên thấy thẳng con cũng không đến nỗi nào - trong cái rủi cũng có cái may mà. Hai người gật gù tâm đắc, nhân tiện don Còrleòne ngỏ lời xin hết lòng đền đáp. ít ra ông cũng giúp bạn được vài việc mọn chẳng hạn như sắp đặt đường dây truyền tin để người anh em đoán được kết quả đua ngựa xe thật sớm sủa, hay như có chuyện gì lời thôi hoặc bọn chó điên Chicago có kéo xuống gây rối thì ông sẽ đỡ giúp một tay.

Mãi sập tối don Còrleòne cùng Tôm Haghen mới về đến nhà. Hôm đó Rôccô Lampòne giữ chân lái xe kiêm cận vệ. Lúc vào nhà, ông Trùm dặn Haghen:

Mày nhớ để ý nâng đỡ thẳng Lampòne một tí. Tao thấy nó làm được những việc khá hơn đấy, Tôm.

Hay thật, Haghen ngạc nhiên nghĩ bụng. Suốt ngày thằng Lampône không mở mồm lấy một lần, cũng không ngoái đầu nhìn hai thầy trò cái nào. Lái xe hay mở cửa nó làm chẳng khác gì bọn lái xe khác. Nghĩa là con mắt tinh đời của ông Trùm đã nhìn thấy ở nó một cái gì đấy mà thằng consiglieri không thấy.

Vào đến cửa, ông cho Haghen về và dặn y sau bữa tối sang gặp ông. Gọi cả Clemenxa và Texxiô đến nữa.

ông sẽ chờ cả bọn lúc mười giờ tối, còn trước đó Haghen phải thuật lại cuộc họp vừa rồi để hai lão caporegimes nắm được tình hình.

Đúng mười giờ cả bốn người đã có mặt ở căn phòng trong góc nhà- văn phòng của ông Trùm.

Vậy là chúng ta đã kí xong hòa ước, - don Còrleone thông báo. - Tôi đã lấy danh dự mà cam đoan- với các anh thế là đủ rồi. Tuy vậy, các đồng minh của chúng ta cũng không được đáng tin cho lắm, nên chúng ta cứ phải đề phòng, không được lơ là.- ông quay sang Haghen:

Mày đã thả bọn con tin về chưa

Haghen gật:

- Dạ, rồi. Vừa về đến nơi, cháu gọi điện cho Clemenxa ngay.

ông Trùm đưa mắt nhìn sang lão caporegimes hộ pháp. Lão kia cũng gật.

- Tôi cho về hết rồi. Lạ thật đấy, dân Xixili làm gì có thứ đàn đến thế không biết Bọn Bockikiô này có thật ngớ ngẩn không, hay chỉ giả vờ?

Ngớ ngẩn mà ăn tiền đấy, khôn ngoan nhanh nhẹn đã chắc ăn ai chưa? Bọn Bockikiô kể ra cũng chơi được, không gây chuyện lằng nhằng, nhưng máu Xixili thì chúng nó chẳng còn lấy một giọt!

Hết phải đánh đấm rồi, có thể nghỉ ngơi một tí. Don Còrleone đích thân pha coctay mời từng người, đoạn ông cũng rón rén nhấp một ngụm và châm xì gà:

- Tôi muốn ta quên chuyện này đi, không ai được tìm cách bóc mẽ xem bọn nào đã bố trí giết thằng Xantinô nữa. Tôi muốn chúng ta sẽ hết sức hợp tác với các gia

đình khác dù họ có nổi máu tham mà ăn xén ăn bớt của chúng ta chút ít cũng cứ lờ đi cho xong. Dù có bị khiêu khích thế nào, chúng ta cũng cứ nín nhịn trước khi tìm

được cách kéo Mai cơn trở về. Đó là cái chủ yếu mà từ giờ các anh phải lo. Phải nhớ rằng tôi cần được bảo đảm trăm phần trăm là lúc nó về sẽ không bị đe dọa gì hết.

Các nhân chứng thật không đáng lo lắm ta đã biết rõ từng người và lời khai của họ cũng không đáng ngại.

Đáng lo là cái khác- làm sao để cảnh sát không dựng bằng chứng giả vì bọn chỉ điểm cứ một hai là Mai cơn Còrleone đã bắn đại úy Mac Clòxki mà. Hồ sơ nào cũng ghi rõ thế cả, dễ gì biến có thành không được. Kiểu này không cần nhân chứng họ cũng cứ làm, chứ không thì mình chỉ việc loại bỏ nhân chứng là xong. Ngoài gã bồi bàn và thằng thực khách (có lẽ là người của Xòlôđô) ra còn có ai nữa đâu. Được rồi. Vậy là mình phải yêu cầu Ngũ Đại Gia bằng mọi cách có thể được thuyết phục cảnh sát đổi ý. Làm sao để bọn chỉ điểm đem về đám cảnh sát một giả thuyết khác hẳn. Tôi nghĩ rằng sau lời phát biểu hôm nay của tôi, các đồng minh mới của chúng ta sẽ hiểu ra rằng giúp mình thì họ chỉ có lợi mà thôi.

Nhưng chỉ thế thôi chưa đủ Chúng ta phải tìm cách gỡ trắng án hoàn toàn cho Mai cơn. Nếu không thì nó chẳng nên về làm gì hết. Anh em thử tính xem thế nào. Lúc

này không còn gì quan trọng hơn việc đó.

Lại nữa. Trong đời người nhằm nhờ một lần thì còn được. Tôi đã hỏ một lần Bây giờ tôi định mua hết số đất còn lại ở vành đai vườn và mọi nhà cửa trên vành đai này. Để mà cách xa một dặm cũng chẳng có ma nào mở cửa sổ dòm trộm sang vườn nhà tôi được. Tôi muốn rào hết khu đất và bố trí canh gác cả ngày lẫn đêm ở bên trong. Ở lối vào cũng lập một trạm gác nữa như vậy Tóm lại, từ nay tôi muốn sống trong pháo đài. Từ nay tôi sẽ không vào thành phố làm việc nữa. Anh em có thể coi như tôi bán hưu trí. Tôi chỉ muốn làm vườn chơi, đến mùa lại cất rượu. Chỉ mong yên phận ở nhà, không có gì thật quan trọng tôi không đi đâu hết, mà có đi là phải có hộ tống cẩn thận Xin anh em nhớ kĩ tôi không rấp ranh, không mưu mô gì hết.

Chẳng qua tôi chỉ thận trọng mà thôi, trên đời không có gì tôi ghét bằng bữa bãi, cầu thả Đản bà trẻ con làm bữa làm ầu còn có thể tha thứ được, chứ đàn ông thì cấm chỉ. Tóm lại cần làm gì ta cứ làm, tuy vậy cũng đừng ồn ào quá người ta hiểu nhầm.

Tôi sẽ dần dần dồn hết công việc cho anh em phụ trách. Regime của Xantino tôi sẽ giải tán, cho sát nhập vào các regimes của hai anh em Clemenxa và Texxiô.

Cái đó càng chứng tỏ là tôi thực lòng mong muốn hòa bình. Tôi, mà chọn mấy đứa xuống las Vegas xem sao, chúng nó phải báo cáo với tao về mọi việc dưới đó, nhân tiện xem thằng Phrêđô làm ăn thế nào mà nghe nói thay đổi ghê lắm. Người ta bảo nó nấu nướng khá và chạy theo gái như điên. ở nhà thì nó đang hoàng đứng đắn là thế, nhưng nói vậy chứ thà nó ở dưới đó còn hơn, nghề này thì nó không kham được. Dứt khoát không được!

Haghen rụt rè tham gia:

- Hay ta đưa Carlô xuống đây? Nó là dân Nêvada thì hẳn phải thông thuộc las vegas lắm.

ông Trùm lắc đầu:

- Không có con gái ở nhà, bà nhà tao bà ấy nhớ. Tao muốn con Conxtaxia với chồng nó sang đây ở. Tao muốn đưa Carlô vào làm việc gì tử tế hơn- có lẽ tao có hơi khát khe với nó, với lại... - Don Côrleone nhăn mặt, - tao thấy thiếu thiếu mấy đứa con trai. Mà thử xếp nó sang làm nghiệp đoàn xem. Công việc ở đây chủ yếu là giấy tờ và biết ăn nói cho hay mà. Cái đó thì nó làm được giọng ông Trùm nghe có chút kinh bỉ.

Haghen gật đầu:

- Vâng, cháu với Clemenxa sẽ chọn người đi Las Vegas. Hay là để cháu gọi Phrêđô về chơi mấy hôm được không bác?

ông Trùm gật lên:

- Để làm gì? Kệ nó ở đây.

Thấy ông Trùm bực mình, cả ba người lúng túng ngọ ngậy trên ghế. Không ngờ Phrêđô lại bị bố ghét đến mức ấy. ông Trùm gật gù :

xem ra năm nay ớt xanh và cà chua trong vườn tôi sai quá, không khéo ăn không xuể đâu. Thế nào tôi cũng biếu anh em một ít để lấy thảo. Về già rồi tôi muốn sống yên tĩnh. Công việc chỉ có thể thôi. Nào, anh em uống thêm chút nữa đi .

Như thế có nghĩa là cuộc nói chuyện đã hết. Mọi người lục tục đứng dậy, Haghen đưa Clemenxa và Texxiô ra xe, hẹn ngày giờ gặp nhau để giải quyết công việc.

Sau đó y trở lại văn phòng vì biết ông Trùm đang chờ.

Quả nhiên don Côleone đã cởi áo vét, tháo cavát và nằm dài trên đi văng. ông yếu ớt khoát tay bảo y ngồi xuống ghế.

- Thế nào, consiglieri, mà không tán thành những điều hôm nay tao làm hả?

Haghen nghĩ ngợi một lát:

- Đâu có, bác, - y đáp. - Cháu chỉ thấy không được nhất quán lắm, vả lại chẳng giống bác tí nào. Bác nói trắng bác không muốn truy cứu cái chết của Xantino và

không định trả thù. Cháu không tin thế Bác đã hứa không phá bỏ hòa ước, có nghĩa là bác sẽ cho phép kẻ thù của bác giữ phần thắng. Bác đã ra một bài toán mà cháu không giải nổi thì cháu biết đằng nào mà tán thành hay không tán thành?

Vẽ hài lòng thoáng hiện trên mặt ông Trùm:

- Khá lắm, mà nghiên cứu tao khá kĩ đấy. Mà không có máu Xixili, nhưng tao đã làm mà thành người Xixili Mà nói đúng đấy, Tôi, còn lời giải thích thì có chứ, rồi mà sẽ hiểu ra thôi. Nhưng điều quan trọng

nhất là làm sao đưa Mai cơn về càng sớm càng tốt. Đó là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta, mà hãy hướng hết mọi ý nghĩ và hành động vào việc thực hiện nó đi, Tôm.

Cố tìm những khe hở hợp pháp để len vào bằng được, tiền bạc không thành vấn đề. Tuyệt đối không để sơ sẩy một li. Mà thử đi hỏi các nhà hình luật giỏi nhất xem. Tao cũng nhăm mấy ông quan tòa cỡ lớn để mà đến tham vấn riêng. Còn lúc này ta sẽ phải cực kì thận trọng mới được, coi chừng bị phản bội bất cứ lúc nào.

Cũng như bác, cháu không chỉ ngại các bằng chứng thật mà cả bằng chứng giả nữa, - Haghen nói.- Chỉ cần Mai cơn bị tạm giữ thôi là các bằng hữu bên cảnh sát sẽ

tìm cách thít nó mất. Hoặc tự chúng sẽ giết trong xà lim cách li hay đưa một thằng tù khác vào khử nó. Cần phải không để xảy một cái cơ nào để bọn kia bắt giữ hay buộc tội nó mới được.

Don Còrleone thở dài:

- Tao biết, tao biết rồi. Nhưng phải làm ngay, lần chần là nguy hiểm lắm. ở Xixili, tình hình đang không ổn định. Lũ trẻ không chịu nghe lời người lớn, mà trong những đứa bị trục xuất từ Mỹ về cũng có những thằng nhanh vuốt mà các ông trùm địa phương chắc không đủ sức đọ lại Thằng Mai cơn không bị bọn này thì bọn khác chơi mất. Hiện nay nó đang được che giấu an toàn, nhưng còn được bao lâu không? Đó là một trong những lí do buộc tao hôm nay phải cầu hòa. Bọn bạn bè của Bardini bên Xixili đã bắt đầu đi tìm dấu vết của Mai cơn.

Đó là lời giải thứ nhất ày đấy. Tao không còn cách nào khác ngoài cách cầu hòa để bảo đảm an toàn cho thằng con. Tao không còn cách lựa chọn nào cả.

Có thể chứ. Chính vì vậy mà ông Trùm mới phải công phu dàn cảnh như thế chứ. Tuy vẫn còn chưa hết thắc mắc, nhưng Haghen không hỏi làm sao ông biết được những tin tức đó. Y quay sang chuyện khác.

- lúc bàn việc làm ăn với cánh Tatagla, cháu có cần bắt nó nhất thiết phải lấy những đứa chưa hề có vết hay không? Hễ có tiền án rồi thì khó đòi quan tòa giảm án được lắm.

ông Trùm nhún vai:

- Mà chỉ cần nhắc qua thế thôi, không phải ép. Nếu chúng nhét một thằng có vết rồi mà thằng này bị bắt nữa thì mình cứ mặc kệ chúng nó, không thêm động tay giúp đỡ gì hết. Cứ bảo rằng mình không đủ sức lo.

Nhưng thằng Bardini thì không cần phải dạy đâu, tự hắn cũng biết rồi. Mà để ý mà xem- hắn không nói một câu nào để bị ràng buộc vào vụ này hết. Bao giờ hắn cũng thoát ra vô sự.

He ghen bồn chồn hỏi:

- Vậy ra ngay từ đầu hắn đã đứng sau lưng Xôlôđô và Tataglia đấy?

Don Còrleone thở dài:

- Tataglia chẳng qua chỉ là thằng ma cô dốt gái. Hắn làm sao chọi nổi Xantino. Biết vậy nên tao mới không cần truy cứu chuyện này chứ. Tao chỉ cần biết- ở đây có

bàn tay của Bardini nhúng vào, thế là đủ.

Haghen lắng nghe và nhập tâm. Từng bước từng bước ông trùm đã đưa y đến lời giải, nhưng vẫn còn một điều gì rất quan trọng mà ông không nói ra. Haghen biết rõ

điều gì nhưng y còn biết rằng y không được hỏi. Haghen đứng dậy định chào ông Trùm về, ông dặn thêm:

- Nhớ đấy, Tôm, điều quan trọng nhất là phải nghĩ cách kéo bằng được Mai cơn về. Nghĩ cả ngày lẫn đêm. Và thế này nữa. Mà liên lạc với tổng đài điện thoại bảo người ta tìm cách gửi cho tao bản thống kê các cuộc điện đàm hàng tháng của Clemenxa và Texxiô- cả gọi đến lẫn gọi đi. Tao dám thề rằng hai người này không bao giờ phản tao. Nhưng một chuyện nhỏ nhặt đến đâu nếu biết trước được thì vẫn hơn.

Haghen gật đầu đi ra. Ghê thật, không biết ông già có kiểm tra cả mình hay không hắn thấy xấu hổ với những nghi vấn của mình. Nhưng bây giờ y đã biết chắc rằng trong đầu Bồ Già, trong những mê cung ngoằn ngoèo rắc rối của ông đang hình thành một kế hoạch hành động tính trước rất nhiều nước cờ và sự

nhưng bộ hòm nay chẳng qua chỉ là một cuộc rút lui chiến thuật, Cả cái điều mà không ai nói đến một lời, điều này y không dám hỏi và don Còrleone cũng làm thinh- cả điều đó cũng còn chưa rõ. Tất cả đều chỉ ra rằng một ngày rửa hận đang được chuẩn bị.

hết: Chương 20, xem tiếp: Chương 21

21. Chương 21

Thế nhưng số phận lại bài định để cho phải gần một năm sau don Còrleone mới đưa được người con trai của mình là Mai còn trở về Hợp chúng quốc. Trong suốt thời

gian ấy cả gia đình điên đầu vắt óc cố tìm những biện pháp để thực hiện điều đó, thậm chí cả Carlo Ritđi cũng được tham dự bởi lẽ lúc này hãn và Cònni ở luôn trong

cư xá- bây giờ hai vợ chồng đã có thêm một đứa con trai. Nhưng không một phương án nào đưa ra được Bồ Già chấp thuận.

Cuối cùng thì vấn đề lại được giải quyết nhờ vào một điều rủi ro giáng xuống gia đình Bockikiô. Trong đám con cháu của cánh này có một chàng trai tên là Phêlix, sinh ở nước Mỹ, may được trời phú cho- khác với lệ thường- một cái đầu khá thông minh. Anh ta không chịu theo nghiệp gia đình- nghề hợp pháp của nhà Bockikiô là hút rác, - lại lấy một cô vợ con nhà khá danh giá gốc người Anh, và điều này càng đào sâu thêm cái hồ cách biệt với họ hàng thân thích. Tối tối anh ta đi học, tự đặt ình mục đích trở thành luật gia; còn ban ngày thì làm việc ở bưu điện. Trong những năm đó, ba đứa con nối nhau ra đời, nhưng nhờ cô vợ lo liệu việc nhà thật kiệm cần nên gia đình họ đã khéo léo sống bằng mấy đồng tiền công cho đến khi anh chồng

được bằng tốt nghiệp luật sư.

thế là Phêlix Bokikiô, như rất nhiều người trai trẻ có bản lĩnh khác, nghĩ rằng sau những năm tháng đồ mồ hôi vất vả học hành, trang bị được ình đầy đủ kiến thức cái nghề nghiệp đã chọn thì hiển nhiên phải được số phận đắp bù, và anh sẽ dễ dàng làm ăn khấm khá Nhưng sự đời đã chứng tỏ mọi việc đâu có phải như vậy. Không dễ mất di lòng kiêu hãnh trước đây, anh tiếp tục từ chối tất cả những sự giúp đỡ của gia đình. Một người bạn, cũng là luật gia trẻ nhưng có thần thể và tỏ ra khá nhiều triển vọng trong tương lai ở một văn phòng luật sư cỡ lớn, đã đề nghị Phêlix giúp đỡ vài việc nhỏ liên quan đến những mảnh khoe cực kì tinh vi và phức tạp của một vụ vỡ nợ- bề ngoài có vẻ hợp pháp, nhưng thực chất là giả tạo. Khả năng của việc lừa đảo này bị phát hiện là VÔ cùng nhỏ bé - xác suất một phần triệu.

Phêlix quyết định liều. Vì mảnh này hoàn toàn sử dụng những kiến thức học được trong trường nên xem ra chẳng có gì đáng trách hay chí ít thì cũng không phi pháp.

Nhưng không hiểu bằng cách nào mà rốt cuộc vụ lừa đảo lại bị phanh phui ra. Gã bạn luật sư nọ chạy làng, không chịu cử động lấy một ngón tay để cứu giúp Phêlix, thậm chí Phêlix gọi điện tới hãn còn không thèm nhắc ông nghe lên. Hai nhân vật chính của vụ việc, hai nhà doanh nghiệp háms lợi và bí ỏi đã đứng tuổi, thì quay ra nguyên rửa Phêlix Bockikiô đã hành sự vụng về, và họ cho rằng tốt hơn hết là nên tự mình nhận tội và tỏ thiện chí giúp đỡ tòa trong việc điều tra. Họ khai Phêlix Bockikiô là thủ phạm đầu sỏ và khẳng định rằng chính anh ta đã dùng áp lực đe dọa để buộc họ tham gia vào vụ lừa đảo với mưu đồ thâm nhập vào xí nghiệp của họ và cuối cùng là chiếm đoạt nó. Trong lời khai của mình họ tố giác Phêlix có quan hệ với các chú bác anh em họ hàng của anh ta, những người đã từng ra tòa và ngồi tù nhiều lần vì các tội bạo hành. Với các chứng cứ đó, Phêlix phải ra trước vành móng ngựa. Hai nhà doanh nghiệp nọ chỉ bị án treo, còn Phêlix lĩnh năm năm tù giam.

Trong vụ này gia đình Bockikiô không chạy đến nhờ don Còrleone lẫn các cánh khác can thiệp, bởi vì từ trước đến nay Phêlix vẫn chối khinh sự giúp đỡ của họ, lần này

họ thấy cần phải dạy cho anh ta một bài học nhớ đời để cho anh ta hiểu ra rằng không thể trông cậy vào lòng nhân từ của ai khác ngoài gia đình mình, rằng họ hàng

huyết tộc vẫn gần gũi và đáng tin cậy hơn xã hội.

Dù sao đi chăng nữa thì Phêlix cũng phải ngồi tù ba năm rồi được tha. Anh ta về nhà ôm hôn vợ và các con, sống lặng lẽ một năm, sau đó mới chứng minh cho thiên hạ biết rằng anh ta mang tên họ Bockikiô đâu phải là không xứng đáng. Kiếm được một khẩu súng lục, đầu tiên Phêlix tìm bắn chết tươi cái gã bạn luật sư, tiếp đó đi rình hai nhà doanh nghiệp phản phúc nọ. Khi họ vừa từ trong một tiệm ăn ló mặt ra, anh ta tiến tới đằng hoàng cầm vào đầu mỗi người một viên đạn. Xong xuôi Phêlix vòng qua xác họ, bước vào tiệm, gọi một tách cà phê và thản nhiên đứng đợi cảnh sát đến.

Phiên tòa chẳng phải đợi lâu, bản án thẳng tay không thương xót. Là con đẻ của thế giới tội phạm, anh ta đã dám ngang nhiên hạ sát ba chứng nhân buộc tội, những người đã đưa anh ta vào ngồi sau chấn song sắt một cách hoàn toàn chính đáng. Hành động đó khác nào một sự thách thức ngang nhiên đối với công luận. Đã vậy thì, như một trường hợp ngoại lệ hiếm hoi, các nhà hình luật, các ông rường cột của xã hội, dư luận báo chí và đông đảo dân chúng, thậm chí cả những người có tiếng

từ bi và từ trước đến nay vẫn tuyên truyền một cách cuồng nhiệt và thiển cận cho cái gọi là chủ nghĩa nhân đạo tất cả đều đồng thanh đòi phải đưa Phêlix Bockikiô

lên ghế điện. Lần này thì cánh nhà Bockikiô không tiếc tiền để chạy chọt, kháng án lên đủ các cấp, - bây giờ anh ta là niềm tự hào của cả họ mà, - nhưng kết cục

của vụ án là không thể nào thay đổi. Sau những thủ tục mang tính chất hình thức thuần túy do pháp luật qui định- chúng cũng đã được lợi dụng kéo dài ra một khoảng thời gian khá lâu, - giờ đây Phêlix Bockikiô đang nằm chờ lên ghế điện thụ hình.

Một người cánh nhà Bockikiô, hi vọng đến phút cuối cùng rằng vẫn còn một phương cách nào đó giúp được chàng luật sư trẻ tuổi tránh khỏi bản án khắc nghiệt, đã đến gặp Tôm Ha ghen nhờ y nói lại với don Côrleône về trường hợp này. Ông Trùm đáp lại bằng một lời từ chối dứt khoát: ông không phải là thần thánh, người ta đòi hỏi ở ông một chuyện không thể làm được. Nhưng ngày hôm sau chính ông Trùm lại cho gọi Haghen vào phòng làm việc của mình và ra lệnh cho y báo cáo một cách thật tỉ mỉ, đến tận từng chi tiết nhỏ nhất, toàn bộ vụ án. Khi Haghen kết thúc câu chuyện, don Côrleône sai mời ông trùm cánh nhà Bockikiô đến Long Bạch để đàm phán.

Những gì diễn ra tiếp đó thật đơn giản, như tất cả những sự việc thiên tài khác. Don Côrleône nhận bảo đảm cuộc sống cho vợ và các con của Phêlix Bockikiô bằng cách trả cho họ một khoản trợ cấp khá lớn. Số tiền đó sẽ lập tức được trao ngay cho ông trùm cánh Bockikiô. Đổi lại, Phêlix phải nhận mình là kẻ đã giết Xôlôđô và đại úy cảnh sát Mac Clôxki.

Còn nhiều việc phải lo. Phêlix Bockikiô phải thú tội sao cho khớp, muốn thế, anh ta phải biết vài chi tiết thực để mà khai. Ngoài ra, anh ta còn phải gán cho lão đại úy cảnh sát tội buôn ma túy. Rồi gã chạy bàn trong tiệm cũng phải được "làm việc đến nơi đến chốn để còn ra tòa nhận diện Phêlix đúng là hung thủ. Việc này hơi liều vì phải thay đổi hẳn lời khai trước đó. Phêlix Bockikiô thấp hơn và đậm người hơn. Nhưng việc ấy don Côrleône sẽ lo. Mặt khác, vì anh chàng tử tội vốn rất sùng bái chuyện học hành nên thể nào anh ta cũng muốn con cái mình học hành lên đại học, do vậy trong số tiền ông Trùm trả phải cộng cả khoản đó nữa. Cánh Bockikiô không mong có chuyện khoan hồng với vụ giết một lúc ba mạng kia, nên mang thêm vào cổ anh ta hai cái xác cũng có khác gì đâu.

Mọi việc đã thỏa thuận xong, tiền đã giao đủ và việc liên lạc với kẻ tử tù đã được xúc tiến- anh ta đã được dọn dờ cặn kẽ. Guồng máy được khởi động và lời thú tội lập tức được đăng trên tất cả các báo bằng những dòng tít lớn. Vụ án đã có tiếng vang giật gân và thành công rực rỡ. Nhưng vốn thận trọng don Corleone còn chờ bốn tháng nữa, cho đến khi Phêlix Bockikiô thụ hình xong mới phát lệnh đưa Mai cơm Côrleone trở về.

22. Chương 22

Suốt cả một năm sau cái chết của Xônni, Luxi Manchini sống trong tâm trạng nhớ tiếc, rầu rĩ khôn nguôi, nó còn dữ dội hơn cả trong tiểu thuyết nữa. Những mơ mộng của cô không ủy mị như mơ mộng của các nữ sinh nổi tiếc, của người vợ góa bụa. Không có chuyện nổi cô đơn không thể lấp đầy vì mất người bạn đời hay thiếu vắng cái tâm hồn mạnh mẽ của ý trung nhân. Cô chẳng nhớ nhung những kỉ niệm lâm li, những

hình tượng người hùng trong mộng nàng trinh nữ, nụ cười ánh mắt tình tứ khi chàng thốt ra những lời âu yếm hay dí dỏm gì hết. Không. CÔ nuối tiếc hẳn bởi lí do căn bản hơn nhiều. CÔ tuyệt vọng vì từ nay mất đi con người duy nhất trên đời có thể cho cô được hưởng thụ tình yêu, đủ sức mang lại cho cô những rung động tột cùng của sự ái ân. Trẻ người non dạ, cô vẫn tin rằng hẳn là người duy nhất đủ sức làm nổi việc ấy. Còn giờ đây, sau nhiều tháng trôi qua, Luxi nằm dài tắm nắng dưới ánh mặt trời ấm áp của bang Nevada . Một thanh niên mảnh khảnh tóc bạch kim nằm cạnh chân cô và lấy ngón tay gãi vào gót chân của cô. Họ nằm bên bể tắm của khách sạn, chiều nay đông đặc người , nhưng anh ta vẫn phớt tình bàn tay dần lên đùi cô. - Giulơ, đừng quậy? - Luxi kêu lên. - Bác sĩ đâu có thứ bác sĩ quỳnh thế Giulơ ngẩng mặt nhìn lên, nhe răng cười nhẵn nhừ: ồ bác sĩ Las Vegas mà. Anh ta chỉ vừa chạm khê vào mé trong đùi và ngạc nhiên, không hiểu sao mới sơ sơ như vậy mà cô ta đã vội bắn lên. Nhìn mặt là biết liền, giấu sao được. Nhưng mặt khác, trông cô nàng có vẻ chất phác, ngây thơ, mà mãi chưa ăn thua. Chắc phải có lí do chứ đâu phải vì chung tình với một gã đàn ông nào đó? Dưới mấy ngón tay này là thịt, là da, chứ phải gỗ đá gì. Nó cũng đòi hỏi thịt da chứ. Bác sĩ Giulơ Xêgan định bụng phải chấm phá cho ra cái bí mật kia ngay tối nay. Anh ta sẽ cho cô em biết mùi đời mà không cần thủ thuật trợ lực, nhưng nếu cần thì Xêgan này bực nhất? Dĩ nhiên là vì lợi ích của khoa học thôi. Và lại, xem ra cô nàng đã nóng máy lắm rồi. - Này, có thôi đi không! - Luxi lại kêu lên, lần này thì thật sự nổi cáu. Giulơ phục tùng ngay tấp lự? - Thôi đây, thôi đây, cô em. Nói đoạn anh ta kê đầu lên cặp đùi mềm mại như cái gối của cô và định chớp mắt một lúc. Giulơ ngạc nhiên thấy cô ngọ ngậy không yên, hơi nóng từ người cô bốc lên ngùn ngụt, rồi lúc cô giơ tay lên vuốt tóc thì anh ta nửa đùa nửa thật nắm lấy cổ tay cô ra về âu yếm, nhưng kì thực là để bắt mạch. Gớm, cứ như ngựa phi. Thế nào đêm nay cô em cũng chết với tớ và tớ phải tra cho ra điều bí ẩn của cô nàng bằng được. Quyết định thế xong, đốc tờ Giulơ Xêgan ngủ thiếp đi. Luxi vẫn ngồi bất động đưa mắt nhìn đám người nhộn nhạo quanh bể tắm. CÔ có ngờ đâu mới chưa đầy hai năm mà cuộc đời mình đã đổi ngoặt đến như vậy. Không một lần nào cô hối tiếc về “cơn điên trong bữa tiệc cưới của Côny Côrleône. Khoái lạc ấy cô chưa bao giờ được ném trong quăng đời trước đấy. Sau bữa đó, cô đã bao nhiêu lần thăm lạp đi lạp lại nó trong ý nghĩ của mình. Và rồi còn bao nhiêu lần được hưởng nó trong đời thực. Hồi đó Xôni đến với cô ít nhất một tuần một lần, không sót tuần nào, nhiều khi còn nặng hơn nữa. Những cơn đấm mê của hai người không can dự gì đến sự đồng điệu tâm hồn, đến chất thơ cao cả - giữa họ chỉ là một tình yêu xác thịt thô thiển, trần trụi nhất. Mỗi khi Xônni gọi điện báo sẽ đến, Luxi lại đi kiểm tra xem trong nhà đã có rượu chưa, còn đủ thức ăn cho bữa sáng hôm sau hay không , vì hẳn sẽ chẳng chịu rời cô cho đến khi trời trưa trập. Cả hai đều muốn hưởng nhau trọn vẹn. lần nào cũng vậy, hễ Xônni vừa dùng chìa khóa riêng mở cửa bước vào là Luxi đã nhào tới ôm chặt lấy. Và hai người hạnh phúc bên nhau, hết như hôm đám cưới. Có gì đó hoang dại, thú vật trong cuộc tình không tiền khoáng hậu này. Hồi bố của Xôni bị bắn gục ngoài phố, lần đầu tiên Luxi hiểu ra rằng có thể cả người tình của cô cũng đang bị một mối nguy hiểm chết người đe dọa. ở nhà một mình trong căn hộ, Luxi không khóc, mà gào rú từng cơn ngắt quãng như một con thú. bằng ba tuần sau đó Xônni không lộ mặt, ban đêm cô sống bằng thuốc ngủ, rượu mạnh để át đi những dần vật. kinh hoàng. Đó là một nỗi đau thể chất thật sự - cả người như bị đánh nát nhừ, và khi cuối cùng Xônni lại đến, Luxi bám chặt lấy hắn, không dám rời hắn ra lấy một phút. Trong suốt thời gian tiếp theo đấy hẳn không bỏ qua một lần hẹn nào với cô cho đến tận hôm bị giết. Luxi biết tin về cái chết của gã qua báo, và ngay tối hôm đó cô uống một liều thuốc ngủ rất lớn. Nhưng chẳng hiểu vì sao Luxi lại không chết, mà bị ngộ độc nặng phải bò ra khỏi căn hộ, nhưng chỉ lê đến được cửa thang máy là đổ gục xuống. Người ta tìm thấy Luxi nằm bất tỉnh ở đó và đưa cô vào bệnh viện. Do ít ai đoán được mối quan hệ giữa Luxi với Xôni, nên các tờ báo lá cải trong thành phố chỉ dành cho sự việc của cô vắn vắn có vài dòng ngắn ngủi. ở đó tại bệnh viện, Tôm Ha ghen đã tìm đến thăm và an ủi Luxi. Chính y đã đề nghị cô vào làm ở khách sạn Las Vegas do Phrêdô Côrleône, em trai của Xôni, quản lí. Haghen thông báo cho Luxi biết rằng từ nay cô sẽ được hưởng một khoản trợ cấp do Xônni để lại. Và y lục vấn cô đủ chuyện. Nào có phải cô đã có thai và vì thế nên mới uống thuốc ngủ không? Nào tối hôm Xônni bị hạ sát, hẳn có đến chỗ cô hay gọi điện hẹn đến không? Luxi một mực lắc đầu- cô bảo hôm nào cũng vậy, cứ xong việc là về phòng chờ Xônni. Và Luxi thú nhận: Ngoài Xônni, cô chẳng thể yêu ai khác.. Và sợ sau này cũng vậy Thấy Tôm Haghen mỉm cười có vẻ ngạc nhiên, Luxi tiếp: - Sao, anh không tin Đó là sự thật. Mà có phải hồi xưa chính Xônni đã đưa anh về nhà anh ấy không - Hồi đó anh ấy khác, - Tôm Haghen đáp. - Lớn lên, anh ấy trở thành một người khác hẳn. - Khác với ai chứ.. còn tôi thì..” Đúng vậy, đối với Luxi, Xôni không hề độc ác, dữ dội, mà rất dịu dàng, âu yếm. Chưa một lần nào hắn cấu gât, bực bội với cô. Tôm Haghen đã lo cho Luxi đi Vegas rất chu đáo. y ém sẵn cho cô một căn hộ ở nơi làm việc và đích thân chở cô ra sân bay. Dọc đường y còn buộc Luxi hứa là khi nào cảm thấy cô đơn hoặc gặp chuyện gì khó khăn, cô phải gọi điện cho y, và

y sẽ làm mọi việc để giúp đỡ. Trước khi lên máy bay, Luxi ngập ngừng hỏi: - Thế ông già nhà anh Xônni có biết chuyện này không ? Tất cả những gì anh làm ông cụ đều biết cả chứ Haghen mỉm cười: - Ta cứ coi là tôi hành động bởi ý riêng của tôi, nhưng theo hướng chỉ đạo của ông cụ. Don Còrleone có một thái độ hơi cũ xưa đối với chuyện này, ông cụ sẽ không bao giờ có một hành động nào chống lại người vợ hợp pháp của con Trai mình. Nhưng mặt khác, ông cụ cho rằng không thể bắt tội cô được - dù sao cô cũng là con gái mới lớn, Xônni phải chịu trách nhiệm về những hành động của mình. Và lại, việc cô uống thuốc ngủ suýt chết khiến mọi người đều sửng sốt. Tôm Haghen không nói thêm là những người như don Còrleone không thể nào hiểu được việc một ai đó lại có thể nghĩ đến chuyện tự tử. Chỉ những người điên mới làm như vậy. Bây giờ, sau gần một năm rưỡi sống ở Las Vegas, Luxi ngạc nhiên nhận thấy mình hầu như hạnh phúc. Lắm đêm cô mơ thấy Xônni rồi cứ nằm chong chong mơ tiếp giấc mơ mà tự vuốt ve mình cho tới khi thiếp đi. Từ đó cô chưa hề biết tới một người đàn ông nào nữa. Cuộc sống nơi đây đối với cô thật dễ chịu. Tha hồ vùng vẫy ở bể tắm, bơi thuyền buồm trên hồ Mit, những ngày nghỉ phóng xe đi chơi trên hoang mạc. Luxi gầy đi nên trông càng đẹp hơn. CÔ làm tiếp dẫn viên ở khách sạn và trong công việc hầu như không tiếp xúc với Phredô, mặc dù mỗi khi gặp Luxi hẳn vẫn thường dừng lại nói chuyện tào lao. CÔ ngạc nhiên trước những thay đổi của Phredô. Hẳn ở đây chẳng khác gì cá gặp nước, dường như hẳn sinh ra là để quản lí khu du hí này. Hẳn đam mê gái, chơi bời trác táng đến rạc hẳn cả người đi. Khoảng nửa năm sau, Tôm Haghen lại xuống để tìm hiểu tình hình công việc của Luxi. Hàng tháng ngoài số tiền lương, Luxi còn được một tấm ngân phiếu sáu trăm đô la. Haghen hướng dẫn cô cách giải thích với thanh tra thuế quan về nguồn gốc của số tiền này, bảo cô viết giấy uỷ quyền cho y và y sẽ làm đủ mọi thủ tục chứng nhận nguồn thu nhập hợp pháp của cô. Về hình thức, Luxi là chủ năm cổ phần trong tổ hợp khách sạn nơi cô làm việc. Điều này không được nói ra với bất cứ một người ngoài nào. Nếu như có thanh tra đến hỏi, Luxi chỉ cần bảo họ đến gặp luật sư riêng của mình, và người ta sẽ để cho cô yên. Luxi đồng ý. CÔ hiểu rõ những gì ẩn giấu đằng sau những chuyện này nhưng không phẫn nộ việc người ta sử dụng mình như một tấm màn che. Lí do : chịu ơn phải trả ơn. Nhưng khi Tôm Haghen bảo cô để ý quan sát mọi chuyện xảy ra xung quanh, theo dõi cả Phredô và chủ khách sạn Mau Grin, người có nhiều cổ phần nhất trong tổ hợp, thì Luxi buột miệng hỏi: - Phải theo dõi Phredô? ôi, chẳng lẽ việc đó là cần thiết sao? Haghen cười khẩy: - Đúng vậy ông già lo lắng cho nó. Đạo này Phredô chơi quá thân với tay Mau Grin nên ông cụ muốn canh chừng kẻo có việc gì không hay xảy ra chẳng. - Haghen thấy là chẳng cần phải kể với Luxi rằng don Còrleone bỏ tiền ra xây cái khách sạn này giữa sa mạc Las Vegas không chỉ để cho thằng con trai có chỗ nương thân, mà cái chính là tạo ra một bàn đạp để chuẩn bị chiếm những vùng đất làm ăn mới. Ít lâu sau cuộc nói chuyện giữa Haghen và Luxi, có một viên bác sĩ mới đến nhận việc ở khách sạn. Đó là Giulơ Xêgan, người mảnh khảnh, rất đẹp trai, có duyên. Luxi có cảm tưởng là anh ta quá trẻ, chưa đủ tư cách đảm đương chức nhiệm bác sĩ. Một hôm cô đến để khám khối u nhỏ bỗng nhiên mọc lên phía trên cổ tay. Ba ngày liền. Luxi suy nghĩ, đấu tranh với sự sợ hãi, và ngày thứ tư ngay từ sáng cô đã đến phòng làm việc của bác sĩ. Giulơ Xêgan đón khách trong chiếc áo sơ mi hở cổ quần dài mùa hè. Đôi cặp kính gọng sừng và điệu bộ nghiêm trang, khoan thai ít nhiều đã làm cho Luxi yên tâm, nhưng dù sao anh ta cũng gây nên nơi cô một ấn tượng thiếu chừng chạc. Mà trong thâm tâm Luxi cho rằng về ngoài thiếu chừng chạc và y học là hai thứ không thể kết hợp với nhau được. Sau khi xem xét kĩ, anh ta căn kê giải thích rằng đây chỉ là một u xơ bình thường, một thứ u lành tính, và không có gì để phải lo lắng cả. Rồi anh ta cầm một cuốn sách tra cứu y học dày cộp trên mặt bàn, nói: “Phiền cô chia tay ra trước mặt Luxi rứt rứt chia cả hai bàn tay ra. Đến lúc này Giulơ mới mỉm cười, nụ cười lần đầu tiên kể từ khi Luxi gặp anh ta. - Bây giờ tôi sẽ tự mình tước bỏ tiền công giải phẫu của mình bằng cách đập cuốn sách này lên tay cô, và chỗ u sẽ biến mất. Thực ra tôi không dám hứa là nó sẽ không bao giờ mọc lại, nhưng nếu làm phẫu thuật thì cô sẽ mất tiền mà cánh tay lại phải băng bó nữa chứ. Thế nào, cô đồng ý nhé? Luxi thở phào nhẹ nhõm. Không hiểu sao, sau những lời đó cô cảm thấy tin tưởng anh ta hoàn toàn. Chỉ vừa kịp nói “Anh cứ việc“, cô đã phải kêu thét lên: viên bác sĩ lấy hết sức giáng mạnh quyển sách nặng trĩu trên tay cô. Cục u hầu như không để lại dấu vết. Đau lắm sao? - Giulơ hỏi. - ồ không... - CÔ nhìn anh ta ghi bệnh án, rồi lên tiếng. - Xong rồi chứ ạ, tôi đã về được chưa? Giulơ gật đầu, vẫn tiếp tục viết, không ngẩng đầu lên nhìn cô. Luxi bước ra ngoài phòng khám. Một tuần sau họ lại gặp nhau ở quầy giải khát, Giulơ độn ngồi bên cạnh cô. - Thế nào, tay cô ra sao rồi? Luxi tươi cười đáp: - Tuyệt vời? Anh áp dụng những phương pháp lạ đời... mà kết quả hết ý. Anh ta cười lớn: - Còn phải nói, cô không thể ngờ được đâu. Mà tôi cũng không ngờ cô là người giàu sụ. Tờ lá cải “Mặt trời” của địa phương vừa đăng danh sách các chủ cổ phần của khách sạn chúng ta, trong đó bà Luxi Manchini có đến hàng chục cổ phần. Khá lắm? Giá tôi cũng có được một món bự như thế Luxi không đáp, sức nhớ tới những lời dặn trước của Ha ghen. Giulơ lại phá ra cười: - Nhưng cô đừng sợ, tôi biết hết, cô chỉ là tấm

màn che thôi mà ở Las Vegas này những cố phần ma như thế thiếu quái gì. mà chiều nay tôi muốn mời cô cùng đi Câu lạc bộ ăn bữa tối, rồi sau đó mình cùng chơi rulet một lúc . Khoản mua phỉnh tôi chịu. CÔ lưỡng lự, anh ta nài nỉ tiếp. Cuối cùng, cô nói: - ăn cơm, chơi rulet thì rất sẵn lòng, chỉ có điều tôi sợ sẽ làm anh thất vọng nếu anh có ý tiến xa hơn. Tôi không được chịu chơi như gái ở Vegas này đâu. - Chính vì vậy mà tôi mới mời cô,- Giulo sảng khoái đáp - Hôm nay tôi cho phép mình được nghỉ xả hơi cho đến sáng mai mà. Luxi buồn bã cười khẩy. - Thôi được, chúng ta sẽ đi ăn tối, nhưng tôi sẽ trả tiền mua phỉnh chơi rulet. Trong khi ăn tối ở tiệm nhạc sống, Giulo lợi dụng cảnh trực quan những bộ ngực và những cặp đùi trần phô bày trên sân khấu chọc cô cười thả cửa bằng những lời bàn khoa học, thật hóm hỉnh nhưng hiền lành về các kiểu ngực và đùi khác nhau. ăn xong, họ cùng chơi rulet và trúng được một trăm đô la. Rồi họ phóng xe đi ra hồ, lên đập Boundơ. Hai người đứng hôn nhau dưới trăng. Nhưng khi Giulo định tiến xa hơn nữa, thì bị Luxi gạt ra. Anh ta tiếp nhận sự thất bại của mình không hề có ý giận dỗi. - Em đã nói trước với anh rồi kia mà, - Luxi nói vừa có vẻ trách móc, vừa có vẻ ái ngại. - Nhưng anh không thể không thử ít ra là một cái, - Giulo cãi lại, - nếu không thì em lại tự ái. Luxi phá lên cười vì anh ta nói đúng. Sau vài tháng, họ đã thật sự gắn bó với nhau, nhưng chuyện ân ái thì không có: Luxi không cho phép anh ta tiến xa hơn nữa. CÔ biết rằng Gulơ rất ngạc nhiên trước sự bướng bỉnh của cô, nhưng anh ta không tỏ ra giận dỗi, cáu kỉnh như bất kì một người đàn ông nào khác trong hoàn cảnh tương tự và vì thế cô càng tin phục anh ta hơn. Một lần ngẫu nhiên cô được biết Giulo là bác sĩ giải phẫu và trước đây đã từng làm việc ở một bệnh viện nổi tiếng ở Niu York. Lạ nhỉ, thế thì tại sao anh ta lại chịu làm một chân y sĩ trong khách sạn thế này? Khi cô hỏi, Giulo đáp: - Cứ nói cái bí mật đen tối của em ra rồi anh mới nói bí mật của anh. CÔ đỏ bừng mặt, lảng đi. Giulo cũng không nài và tình bạn của hai người lại tiếp tục, một tình bạn ấm áp mà cô trân trọng hơn là chính cô tự biết. Giờ đây, ngồi bên bể bơi với cái đầu tóc vàng của Giulo trên đùi, lòng cô tràn ngập yêu thương đối với anh ta. Người cô rầm rứt, những ngón tay cô tự nhiên mơn trớn cổ Giulo. Anh ta vẫn ngủ, dường như không nhận thấy gì, nhưng cô thấy rạo rực bởi sự đụng chạm ấy Đột nhiên Giulo lồm cồm bò dậy; nắm tay cô lôi qua thảm cỏ ra lối đi ximăng. CÔ vẫn ngoan ngoãn đi theo, khi anh dắt cô vào một ngôi nhà nhỏ nơi anh ta thuê buồng. Vào đến nơi, Giulo pha mỗi người một cốc rượu tương. Sau chầu tắm nắng và cơn dậm dật, cốc rượu bốc lên đầu khiến cô đê mê. Thề là Giulo choàng tay ôm cô, hai thân thể trần trụi chỉ che độc bộ đồ tắm áp sát vào nhau. Luxi thì thào: “đừng anh” nhưng không có gì là cương quyết nên Giulo cứ mặc kệ. Anh ta lột phăng áo tắm cô ra, hôn tới tấp lên cặp vú đồ sộ, lên khắp người cô Đoạn anh ta bế cô lên giường, cả hai đều trần như nhộng. . . ‘ Bây giờ Giulo nhà ta mới khám phá ra bí mật của cô. Luxi xấu hổ chúi vào góc giường khóc tím tím. Chợt cô ngạc nhiên nghe thấy tiếng Giulo cười âu yếm. Anh ta nói: - ái chà, cô bé Italia nhà quê khốn khổ, chỉ có thể mà bắt người ta nhịn suốt mấy tháng. Ngốc ơi là ngốc ? Mấy tiếng “ngốc ơi là ngốc anh ta nói với đầy thương yêu khiến cô phải quay ra. Giulo kéo sát thân hình lỏa lồ của cô lại một cách thân tình: -Em cố lỗ quá em ơi, cố lỗ không chịu được. Giọng nói êm ngọt, vỗ về vì cô vẫn tiếp tục khóc. Giulo đốt thuốc đặt lên môi cô để cô rít một hơi và thôi khóc. - Giờ em nghe đây, - anh ta bảo,- nếu em được dạy dỗ đến nơi đến chốn về tình dục tân tiến thì vấn đề này đã giải quyết từ lâu rồi. Bây giờ để anh nói à nghe. Cái này đâu có ăn nhằm gì so với chuyện rõ mặt hay lác mắt mà lo giải phẫu không làm được. Chẳng qua nó như hạt cơm hay nốt ruồi ở cằm hay cái tai hơi sứt thôi mà. Đừng có nghĩ nó là khuyết tật gì ghê gớm. Đừng có nghĩ em đeo cái cối giã cua không ai thương nổi. Trường hợp của em gọi là khuyết tật khung chậu và thầy thuốc bọn anh gọi là chùng đáy chậu. Thường thường người ta hay bị sau khi sinh đẻ chứ ít khi là do bẩm sinh. Đó là chuyện thường tình, ấy thế nhưng lắm bà cứ ngậm ngùi chịu khổ trong khi chỉ cần may vá một tí là xong. nhiều cô còn vì thế mà đâm đầu đi tự tử cơ đấy Nhưng anh không ngờ em cũng bị, trông em ngon thế cơ mà . Anh tưởng chỉ là chuyện tâm lí vì nghe người ta kể về em với Xôni mà. Nhưng phải để anh khám kĩ, rồi anh bảo cho phải làm thế nào. Bây giờ đi tắm đi đã. Sau đó, bất chấp sự phản đối của Luxi, anh ta lôi túi đồ nghề ra xem xét cô thật kĩ. Giulo chăm chú làm việc. Một lúc sau anh ta hôn vào rốn cô và nói tỉnh khô: Đây là lần đầu tiên anh thấy thú vị với công việc đấy. . Đoạn anh ta đỡ Luxi dậy và âu yếm hôn lên môi cô, nói: - Em bé, anh sẽ làm cho em một cái mới rồi sau đó đích thân anh sẽ kiểm nghiệm. Đó là lần đầu tiên trong lịch sử ngành y đấy. Anh sẽ viết một bài gửi đăng các tạp chí y học à xem. Giulo làm mọi việc một cách vui vẻ, thực lòng chăm sóc cô khiến Luxi hết ngưỡng chừng lúng túng. Thậm chí anh ta còn lôi một cuốn khảo cứu y học trên giá xuống và chỉ cho cô xem trường hợp tương tự và phương pháp giải phẫu chính hình. Luxi chăm chú nghe. cái này còn là vấn đề sức khỏe nữa cơ đấy, - Giulo nói nếu không chữa ngay đi thì sau này tha hồ mà mệt với nó các cơ và đây chẳng của cơ quan này càng ngày càng yếu đi nếu không được chữa trị bằng giải phẫu. Chỉ vì cái thói thẹn thò dờ hơi cố lỗ mà lắm mẹ cứ giàu giàu giếm giếm làm thấy thuốc chẳng biết đâu mà chữa bệnh và chữa bệnh,. rồi sau đấy lại kêu ca. - Thôi, - Luxi

thốt lên - thôi không nói nữa. Giulơ thấy cô vẫn hơi có vẻ xấu hổ vì cái bí mật của mình - cái trục trục ghê gớm kia. Mặc dù với một thầy thuốc có nghề thì chuyện đó hết sức ngỡ ngàng. Nhưng anh ta cũng đủ tế nhị mà nghe lời cô. Hơn nữa, phận sự của Giulơ là phải làm cô thoải mái hơn mà. - Tốt, anh đã biết bí mật của em. Em cứ thắc mắc tại sao một phẫu thuật gia trẻ xuất sắc nhất miền Đông, - anh ta nhại lại giọng điệu các báo viết về mình, - lại rúc vào xó xỉnh này. Số là anh làm nghề phá thai, thực ra cũng chẳng xấu xa gì hơn một nửa số chuyên môn y tế khác Khôn nổi, anh lại bị tóm. Anh có một thằng bạn là bác sĩ Kennơđi, cùng học với nhau ở nội trú, một thằng cha đứng đắn ra trò, nó bảo sẽ giúp anh. Nghe nói Tôm Ha ghen hứa rằng hễ nó cần gì gia đình Côrleône sẽ giúp. Thế là nó mới kể sự tình cho Ha ghen nghe. Anh còn biết là anh được xóa tội nhưng Hiệp hội Y tế và Chi nhánh miền Đông cho anh vào sổ đen nên gia đình Côrleône mới dứt anh vào đây làm việc. Lương lậu cũng khá mà anh làm cũng ra làm: Bọn gái nhẩy này hơi tí lại mang bầu, mà phá cho chúng là việc dễ nhất trần đời nếu chúng đến gặp anh ngay. Ngoảnh một cái là xong, đại để như em cọ chảo ấy mà. Thằng Phrêđo đúng là thằng bợm số một. Riêng anh đã tính ra nó quất mười lăm cô mang bầu trong thời gian anh làm ở đây Anh phải nói chuyện đàn ông đứng đắn với nó về khoản này mới được. Chẳng gì anh cũng ba lần chữa bệnh lậu và một lần tìm la cho nó rồi đấy. Thằng chó này máu gái kinh khủng hiểm có. Giulơ dửng lơ. Anh ta ba hoa thể thôi - một việc không bao giờ anh ta làm - nhưng có ý cả đấy. Anh ta muốn Luxi hiểu rằng người khác, kể cả những người cô quen biết và nể sợ chút ít kiểu như Phrêđô Côrleône, cũng có những bí mật đáng xấu hổ chứ chẳng riêng gì cô. Cứ coi như đó là một miếng cao su trong người em không còn đàn hồi được ấy mà, - anh ta nói, - Cát bốt đi một khúc thì sẽ chặt ngay thôi. - Để em nghĩ xem đã. Tuy nói vậy, nhưng Luxi đã quyết định rồi - cô hoàn toàn tin cậy Giulơ. Song cô lại thắc mắc chuyện khác. - Làm thế có tổn lắm không Giulơ cau mày: ở đây anh không có đồ nghề để làm việc đó, với lại chẳng phải chuyên môn của anh. Nhưng anh có thằng bạn ở Los Angeles là tay cự phách trong việc này và có đủ dụng cụ trong bệnh viện chúa nhất. Một mình nó may vá tất tạt các cô đào xiên khi các mẹ hiểu ra rằng nhan sắc hiện có chưa chắc đã ăn ai. Nó còn nợ anh mấy món. Anh đã giúp nó mấy ca phá thai nếu em không cho là bậy bạ thì để anh nói ra tên mấy bà hoàng holiút, làm vụ này cho biết. CỒ nổi máu tò mò: Nói đi, anh, - cô giục, - nói đi. - Anh sẽ nói nếu em chịu đi ăn và ngủ đêm với anh, - Giulơ nói. - Cái thói dở hơi của em làm phí mất của anh bao nhiêu thời giờ. Lần đầu tiên cô làm Giulơ ngạc nhiên thực sự. CỒ quay lại nhìn anh ta, mỉm cười khiến anh ta sực nghĩ đến nụ cười của Mônida. Hai tuần sau Giulơ Xêgan đứng ở trong phòng giải phẫu của bệnh viện ở Los Angeles quan sát bác sĩ Phrêđêrik Kennơ mổ cho Luxi Manchini. Trước khi đánh thuốc mê, Giulơ cúi xuống và nói thâm vào tai cô: - Anh đã báo trước với bác sĩ em là ca đặc biệt của anh, vì vậy công việc sửa chữa sẽ được tiến hành với chất lượng đảm bảo hạng nhất. Nhưng thuốc mê đã ngấm, cô không cười được. Câu đùa của anh ta đã cuốn đi nốt chút ít sợ hãi cuối cùng. Khi đã xong xuôi đầu đấy và Luxi được đưa đi trên xe đẩy, Giulơ nán lại trò chuyện với Kennơ. Tay này có vẻ hào hứng tợn, nghĩa là mọi việc đều ổn cả. - Chuyện vật ấy mà, gã bảo Giulơ. - Ca này dễ không, có quái gì đâu Con bé người ngợm ngon thật, chẳng như các mẹ vẫn đến đây. Bây giờ thì tha hồ vui thú nhé. Tất nhiên chú mày phải đợi ít lâu nữa mới làm việc được nhưng tớ bảo đảm là chú sẽ mê li quần quại à xem. - ông anh đúng là thần y. Xin bái phục ông anh đấy, - Giulơ cười. Bác sĩ Kennơ nhăn nhó - Trò trẻ ấy mà, cũng như chuyện phá thai của chú thôi. Nếu xã hội mà biết thực tế hơn thì tài ba như anh em mình còn làm được khối chuyện to tát chứ đâu phải chui rúc mãi thế này. à mà tuần tới tớ sẽ gửi cho chú một món xuy lăm. Các em càng xinh càng hay gặp nạn. thế là có đi có lại nhé. Giulơ bắt tay Kennơ: - Cảm ơn ông anh. hôm nào mời ông anh sang chỗ thằng em chơi, thằng em xin đáp lễ đến nơi dện chốn. Kennơ nhăn nhó cười: - Tớ hôm đêch nào chả chơi, cần cóc gì cái bàn rulet với hội bài tây của chú em. Thua mãi đang điên cả đầu đấy Ngồi đấy chú mày đến tàn mất thôi, Giulơ. Vài năm nữa chú mày quên tiết món giải phẫu đấy, giải phẫu dằng hoàng kia. ở đấy cóc ăn giải gì đâu. Nói đoạn Kennơ quay đi. Giulơ hiểu rằng không phải Kennơ mắng mình mà chẳng qua chỉ báo động thôi. Anh ta hơi buồn. Luxi còn phải nằm trong buồng hậu phẫu ít nhất là mười hai tiếng nữa nên anh ta bỏ ra phổ uống rượu. Một phần là uống mừng Luxi. Sáng hồng sau đến bệnh viện để thăm Luxi, Giulơ ngạc nhiên thấy phòng bệnh đầy hoa và có hai người đàn ông đang ngồi cạnh giường cô. luxi nửa nằm nửa ngồi tựa lưng trên đồng gối, mặt mày tươi tỉnh hân hoan. Mới thoáng nhìn qua Giulơ đã nhận ra một người trong số họ mặc dù Luxi chưa kịp giới thiệu. Đại tài tử Giônmi Phôn-têin! Người thứ hai, to con, chắc khỏe, một gã Italia nom dữ tướng, tên là Ninh Valenti. Hai người chìa tay ra bắt tay Giulơ - rồi quên phắt anh ta luôn. Họ tranh nhau chọc ghẹo luxi, nhớ lại khu phố cũ ở Niu York, những câu chuyện ngộ nghĩnh thời nhỏ, những tên người quen xưa mà Giulơ chẳng biết mù gì cả Anh ta nói với Luxi: - Anh qua đây gặp bác sĩ Kennơ một tí, chốc nữa quay lại Nhưng Giônmi Phôn-têin đã phô ra hết cỡ phép lịch sự đầy quyền rũ của mình: - Xin bác sĩ một phút! Bác sĩ hãy ở lại đây, chúng tôi đi ngay bây giờ mà. Nhờ bác sĩ cố chữa

giúp cô em tôi cho ngon nhé. Chỉ cần nghe Giôni nói chừng ấy, đôi tai nghề nghiệp của Giulơ đã nhận ra nét khàn khàn khác lạ trong giọng nói của hắn. Anh ta chợt nhớ là Giônni Phôntêin thôi hát đã hơn một năm nay, giải Oscar hẳn nhận được là dành cho vai diễn chứ không phải cho giọng hát. Chẳng lẽ đến tuổi này rồi mà Giônni lại gãy giọng, còn các báo thì chẳng thấy viết gì hết. Và tất cả mọi người xung quanh cùng im lặng, không thấy ai bàn tán gì? Giulơ rất khoái những chuyện bí ẩn sau hậu trường; anh ta lắng tai nghe giọng của Giônni Phôntêin một lúc, cố xác định vì sao mà nó lại thay đổi như vậy. Có thể là do làm việc quá tải, hoặc có thể là vì uống quá nhiều; hút quá nhiều, chơi bời quá trác táng, bừa bãi. Giọng nói nghe rất khó chịu - với nó thì không thể nào lên sân khấu mà hát hỏng được. Giulơ thận trọng hỏi: - Cổ họng anh... hình như bị cảm thì phải? Giônni lịch thiệp đáp: - Đâu có chẳng qua là làm việc quá nhiều thôi mà. Tối qua tôi thử hát... Có lẽ tôi không thể chấp nhận được một chân lí đơn giản: cùng với tuổi tác, giọng của mình cũng tàn tạ đi. Già rồi, chẳng trốn đi đâu được. Hắn nở một nụ cười hồn nhiên, Giulơ hỏi: Thế các bác sĩ đã khám cho anh chưa? Có lẽ cũng nên điều trị đi đấy. Về lịch thiệp của Giônni Phôntêin như giảm hẳn đi. Hắn lạnh mặt nhìn Giulơ: Đó là việc đầu tiên của tôi đã làm cách đây hai năm. Toàn là các chuyên gia có cỡ cả. Trong số đó có ông bác sĩ riêng của tôi, mà ông ta được coi là đệ nhất hạng ở Cahphonia này. Họ khuyên tôi phải nghỉ ngơi, không cố gắng quá sức. Chẳng có gì đáng sợ cả. Đến tuổi này là phải thế vậy thôi. Nói rồi Giônni quay đi, tiếp tục câu chuyện đang bỏ dở với luxi, cố tìm cách làm vừa lòng cô, như vốn quen làm vừa lòng tất cả mọi phụ nữ trên đời. Giulơ lắng nghe chăm chú hơn. có lẽ là một khối u mới nảy sinh ra trên các dây thanh quản. Nhưng tại sao, rõ của khi, mấy thằng cha "chuyên gia có cỡ" lại bỏ qua nhỉ? Nó sờ sờ ra đấy kia mà? Hay là u ác tính và không thể mổ được? Nhưng nếu thế thì phải chữa bằng các phương pháp khác chứ Giulơ cắt ngang lời Giôni Phôntin: - Anh khám lần cuối hồi nào? - Cách đây chừng năm rưỡi. Giulơ thấy rõ là Giônni rất bực mình với những câu hỏi đó nhưng vì có mặt Luxi nên phải cố nén sự khó chịu của mình lại. - Thế ông bác sĩ riêng của anh... thỉnh thoảng có kiểm tra cho anh chứ - Dĩ nhiên, - Giôni Phôntêin đáp với vẻ ngán ngẩm. Kiểm tra thường..xuyên. Bộ anh muốn nói trắng anh hiểu biết rõ hơn ông ta phải không ông ta tên là gì. - Giulơ hỏi tiếp, giọng vẫn tỉnh bơ như không. Phôntêin đã bắt đầu câu: Tackơ, bác sĩ Giâm Tackơ. Chắc anh biết cái tên này chứ - Ai mà chẳng biết tên đó - nó gắn liền với các minh tinh màn bạc sáng giá nhất Hôliút, với một trại điều dưỡng chém đất khủng khiếp. Giulơ cười khẩy, đáp: - Chứ sao nữa. Bác này có tiếng là máy cửa đấy. Giônni Phôntêin lẩn này không giấu giếm sự bực bội của mình nữa: - Anh cho là anh giỏi hơn ông ta chắc? Giulơ cười: Thế anh hát hay hơn Carmen Lombardo chắc? Anh ta ngạc nhiên thấy Ninh Valenti phá lên cười sảng sặc, đầu đập vào ghế côm cốp. Câu đùa chẳng lấy gì làm sắc sảo lắm. Mồm Ninô phả ra toàn mùi cô nhắc nên Giulơ thấy ngay rằng, tuy mới sớm sửa thế này nhưng mister Valenti đã chệnh choáng lắm rồi. Phôntêin nhăn nhó nhìn bạn: Lúc nào tao nói đùa, mày hãy cười nhé. Luxi thò tay ra và kéo Giulơ lại gần mình, lên tiếng: - Giônni, anh đừng qua bề ngoài mà xem thường anh ấy Trước mặt anh là một bác sĩ giải phẫu đại tài đấy, và nếu như anh ấy bảo rằng anh ấy giỏi hơn bác sĩ Tackơ của anh thì có nghĩa đúng là như vậy. Anh hãy nghe lời anh ấy đi, Giônni. CỐ y tá vào phòng báo giờ thăm bệnh nhân đã hết. Bác sĩ điều trị cần làm vài việc và mọi người phải ra ngoài. Giulơ khoái chí thấy Luxi quay ngoắt đầu đi lúc Giônni Phôntêin và Ninh Valenti định hôn vào môi cô cô chia má ra cho hai người, nhưng cả hai có vẻ không lấy làm lạ. CỐ để Giulơ hôn vào môi mình và thì thào: Chiều anh lại đến nhé. Giulơ gật đầu. Ngoài hành lang Valenti hỏi anh ta: - Luxi có gì nghiêm trọng không? Tại sao nó lại phải mổ? Giulơ lắc đầu: Không có gì đâu. Chỉ là một vài khuyết tật bình thường của đàn bà thôi. Hoàn toàn vô hại Nhưng tôi phải lo nhiều hơn các anh chứ tôi định cưới cô ta mà. Hai người nhìn Giulơ vẻ tò mò khi anh ta hỏi: - Làm sao các anh biết Luxi nằm viện? - Phrêđô nó gọi điện bảo bọn này đến thăm, - Phôntêin đáp.-Chỗ quen biết ngày xưa ấy mà. Luxi là phù dâu hôm con em chồng Phrêđô cưới. - à - Giulơ tỏ vẻ hiểu. Anh ta không để lộ là mình đã biết hết chuyện đó rồi, có lẽ vì thấy bọn này xem chừng muốn giấu giếm việc Luxi đi lại với Xônni. Khi họ đi dọc theo hành lang, Giulơ lại quay sang nói với Giônni Phôntêin: - Tôi là người quen của bệnh viện này. Anh để tôi thử xem qua cổ họng anh một tí. Giônni lắc đầu: - Bây giờ tôi bận lắm. Ninh Valenti cười khẩy: Cái họng này đáng giá bạc triệu đấy. Giônni đâu có chịu để bọn lang vườn vớ vẩn sờ vào Giulơ hiểu rằng Ninh chọc kháy Giônni, nên cười thân thiện đáp lại: - Nhưng tôi đâu phải lang vườn. Nói nghiêm túc, tôi được coi là bác sĩ giải phẫu trẻ xuất sắc nhất và chuyên gia chuẩn bệnh giỏi nhất vùng bờ Đông trước khi tôi bị dính vào vụ phá thai đấy. Đúng như Giulơ dự tính, việc anh ta công khai thú nhận vụ phá thai" đã làm cho hai người tin và nể hơn. Điều đó có nghĩa là có thể tin vào lời huênh hoang về chuyên môn của tay bác sĩ trẻ này. Valenti đánh tiếng trước : Thế anh cần bao lâu? Chỉ mất chừng mười phút, - Giulơ đáp. Hiển nhiên đây chỉ là nói dối, nhưng Giulơ là người tán thành việc nói dối nếu cần thiết. Chữa bệnh mà lại đi nói thật thì chỉ là trong các trường hợp cùng cực, và kể cả những khi đó không phải bao giờ cũng bắt buộc. - Thôi

được, tôi đồng ý, - vì quá lo lắng, giọng vốn đã khàn của Giônni lại nghe càng khàn hơn, lạc hẳn đi. Giulo nhờ cô y tá trực tìm hộ một phòng khám bỏ trống. Tuy ở đó không có đủ tất cả những dụng cụ cần thiết nhưng với lần khám đầu như thế cũng đủ. Sau mười phút, anh ta đã biết chắc chắn là có một khối u nhỏ mọc trên thanh quản - điều này xác định không khó. Giulo quay số điện thoại nội bộ và mời một chuyên gia về thanh quản đến gặp mình. Rồi anh ta quay sang nói với Ninô: việc này phải kéo dài dầy, anh chẳng nên đợi làm gì. Giônni trừng trừng nhìn viên bác sĩ trẻ, như không tin ở tai mình nữa: - Thế nào, ông mãnh, ông định bắt tôi ở lại đây à? Láo! ông tưởng tôi sẽ cho ông sờ vào cổ họng của tôi đây chắc? Với một vẻ khoái trá bất ngờ với cả chính mình, Giulo nói thẳng ra như quất roi vào mặt Giônni: - Anh muốn làm sao, tùy, đó là việc của anh. Trong họng anh trên dây thanh quản có một khối u. Nếu anh muốn, anh có thể ở lại đây và chúng tôi trong vài tiếng đồng hồ sẽ xác định xem nó là loại u gì, lành tính hay ác tính. Tất cả chỉ cần vài tiếng đồng hồ. Nếu anh không muốn thì thôi. Có thể anh còn những việc quan trọng hơn. Ninh Valenti bèn nói chen vào: Ta ở lại đi, Giônni. Kệ mẹ chúng nó ở xưởng phim, chẳng việc quái gì đâu. Để tớ xuống gọi điện về cho chúng nó. Cuộc khám nghiệm thực ra không phải vài tiếng đồng hồ mà mất cả buổi, nhưng mang lại kết quả tốt đẹp Chẩn đoán bước đầu của viên chuyên gia thanh quản đã được khẳng định qua kết quả chiếu tia Rơn ghen và phân tích tiêu bản. Trong thời gian đi khám nghiệm quay lại phòng, Giônni Phôntêin, miệng bê bê i ối, thở nặng nhọc, đã toan bỏ cuộc chạy trốn. Ninô Valenti phải túm lấy vai ả hấn Ngồi xuống ghé bàn. Khi mọi việc đã xong xuôi, Giulo quay sang nheo mắt nhìn Giônni, vui vẻ tuyên bố: - Mụn cóc! Giônni không hiểu. Giulo nhắc lại. - Chỉ là mấy cái mụn cóc thôi mà. Chúng tôi sẽ bóc ra bằng hết như người ta bóc vỏ chuối ấy. Chỉ vài tháng nữa là cổ họng anh lại y như mới. Ninô khoái chí hét ầm ĩ lên. Nhưng Giônni Phôntêin lại nhăn mặt hỏi: Thế giọng có sao không? Sao tôi có thể hát lại được chứ Giulo nhún vai: - Chẳng ai dám bảo đảm. Nhưng dù sao thì bây giờ anh cũng có hát được đâu, vậy khác gì nhau? Phôntêin cau có nhìn viên bác sĩ trẻ với vẻ khó chịu ra mặt: - Này, ông mãnh, ông có biết ông đang nói cái gì không, quỉ tha ma bắt ông đi? Anh làm như báo cho tôi một tin mừng lắm đấy? Mặc dù nó có nghĩa là tôi sẽ không hát được nữa. Có đúng thế không? Có đúng là tôi sẽ không hát được nữa không? Giulo phát cáu. Minh làm ơn cho hấn đến thế, mà hấn, đồ đểu giả, lại giở giọng trách móc gằn dờ! Anh ta lạnh lùng nói: - Nghe đây, mister Phôntêin? Thứ nhất, tôi không phải là "ông mãnh của anh. Tôi là bác sĩ và phiên anh gọi tôi là "bác sĩ". Tiếp nữa: đúng, tôi đã báo cho anh một tin đặc biệt đáng mừng. Khi đưa anh đến đây, tôi đã nghĩ rằng khối u trong họng anh là ác tính và nói chung sẽ phải cắt bỏ toàn bộ thanh quản đi. Nếu như việc đó là chưa quá muộn. Tôi đã lo sẽ phải nói với anh rằng anh là một người chết rồi. Vậy anh có biết tại sao tôi lại mừng khi báo với anh rằng đấy chỉ là mấy cái mụn cóc không? Bởi tôi khoái nghe giọng hát của anh, nó giúp tôi tán gái khi tôi còn trẻ, hơn nữa anh là một nghệ sĩ thực thụ. Nhưng mà anh thối lắm biết chưa? Anh nghĩ rằng một khi anh là Giônni Phôntêin thì có nghĩa anh sẽ không bị ung thư Hay một khối u không thể giải phẫu được trong não? Hay chứng nhồi máu cơ tim? Anh nghĩ mình là bất tử sao? Anh tưởng trên đời này không gì bằng giọng hát họa mi chích chòe của anh chắc? Anh chưa phải nếm mùi đau khổ đấy thôi. Anh thử dạo qua các phòng của bệnh viện này thì anh sẽ biết điều ngay. Rồi anh sẽ còn hát bài tụng ca mấy cái mụn cóc của mình. Vì vậy, xin anh đừng nói năng ngớ ngẩn nữa và làm ngay những việc phải làm đi. Còn tay thần y danh tiếng của anh: nếu như hấn dám thò mặt vào phòng mổ thì tôi khuyên anh nên báo gấp cảnh sát là hấn mưu sát anh. Nói xong, Giulo quay ngoắt người bước ra cửa. Ninô Valenti hét lớn sau lưng anh ta: Hoan hô bác sĩ Với thằng Giônni này thì phải quạt vào mặt vậy mới được. Giulo quay lại nhìn Ninô, hỏi: . Còn anh, sáng nào cũng nốc bí tỉ như thế này à? - Có vậy thật - Ninô đáp với nụ cười thật dễ thương khiến Giulo bất giác phải nói giọng nhẹ nhàng hơn là dự định: Anh hãy nhớ là nếu cứ đà này thì quá lắm anh chỉ kéo được nănm năm nữa là chầu ông vải đấy. Ninh Valenti ngẩng mặt lên trần, cười ha hả: Những năm năm kia à? - Y cười sặc sụa.- Cha mẹ ơi, sao mà lâu thế Một tháng sau, Luxi Manchini ngồi bên bể bơi của khách sạn, một tay cầm cốc rượu, tay kia vuốt ve mớ tóc của Giulo đang nằm gối đầu lên đùi cô. Anh ta chọc: - Thế nào, định nhờ rượu trợ hứng chắc? Trên phòng đã có hai chai sâm banh rồi, khỏi lo! - Thực chứ anh? Mà... có chắc bữa này mọi chuyện sẽ ổn không đấy? Ổn là cái chắc! Đêm nay sẽ là một đêm tuyệt vời? Anh sẽ là nhà phẫu thuật đầu tiên trong lịch sử y học đích thân thử nghiệm công trình độc đáo của mình. Xem trước và sau có gì khác nhau, để còn viết thành sách cho đời được biết. Anh sẽ viết là : "Trước khi mổ, bệnh nhân phải tìm cảm hứng nhờ nỗ lực tâm lí và thủ thuật tinh vi do phẫu thuật viên hướng dẫn, còn sau khi mổ thì việc ân ái thực sự là một phần thưởng cao quý nhờ..." anh ta chợt kêu toáng lên, vì đang vuốt ve mớ tóc anh ta, Luxi bỗng bất ngờ xoáy mạnh một cú đau điếng. Rồi cô còn nhìn xuống mặt người yêu, dọa dẫm: - Nếu tối nay không thấy gì... thì đừng có trách nhé? - Tuyệt đối không thể có chuyện đó. Người ta đã làm ăn bảo đảm hết ý. "Không thấy gì" thế nào được! Có thấy hay không lát nữa sẽ biết liền. Khi hai người dặt nhau lên

phòng, Luxi ngạc nhiên thấy bàn ăn đã được dọn sẵn thật thịnh soạn, bên cạnh cốc sâm banh của cô còn có một hộp nhỏ rất đẹp. Mở ra, bên trong là chiếc nhẫn đính hôn với viên ngọc lớn. Giulơ hào hứng: - Thấy chưa... đủ biết anh chịu chơi đến mức nào. Giờ chỉ còn phải kiểm tra xem em có xứng đáng được hưởng hay không mà thôi. ôi, cái đêm hôm đó chàng bác sĩ Giulơ Xêgan mới tuyệt vời chiều chuộng làm sao? Lát sau Giulơ thì thầm: Thấy anh làm búa bổ chưa? Búa bổ lắm, búa bổ lắm. Hai người cười vang và lại yêu nhau.

23. Chương 23

Qua năm tháng sống cuộc đời của kẻ vong tẩu trên đất Xixili cuối cùng Mai cơn Còrleone đã hiểu ra được nhiều điều trong số phận và tính cách của cha mình. Anh hiểu những người như Luca Bradi hay lão caporegime Clemexa là từ đâu ra, tại sao mẹ anh nhẫn nhục cam chịu cái vai trò dành cho bà trong gia đình ở Xixili, anh đã

thấy họ không còn cách nào khác là phải đứng lên đấu tranh để thay đổi cái số kiếp đã dành sẵn cho họ. Mai cơn hiểu vì sao don Còrleone thích nhắc lại rằng mỗi con người có một số phận riêng. Anh đã lần đến được các nguyên nhân của cái thái độ coi thường chính quyền hợp pháp, coi thường chính phủ - những cội nguồn của sự căm thù đối với tất cả những ai vi phạm luật omerta.

Trong bộ áo quần xơ xác, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai đã cũ sờn, Mai cơn xuống tàu ở Palermô; từ đó người ta đưa anh vào sâu trong đảo, đến tận trung tâm của một

tỉnh hẻo lánh, nơi mafia nắm quyền thống trị tuyệt đối, và ông trùm địa phương, tức capo - mafiaso, là người chịu ơn sâu don Còrleone vì một sự trợ giúp nào đó rất quan trọng trước đây. Chính ở tỉnh lỵ có thị trấn Còrleone (mà cha anh khi chạy sang Mĩ đã lấy tên đặt làm họ mới ình để kỉ niệm quê hương) nhưng không còn một ai trong số thân thích họ hàng của Bố Già này còn sống ở đây nữa - những người phụ nữ đều đã sớm qua đời khi tuổi già chưa kịp đến, còn đám đàn ông thì hoặc đã bỏ mạng trong các cuộc trả nợ máu kinh hồn, hoặc buộc phải rời bỏ quê cha đất tổ đi lập nghiệp ở nơi khác. Sau này anh còn được biết thêm rằng cái thị trấn này đứng đầu thế giới về giết người.

Mai cơn được bố trí ở trong nhà người chú của capo - mafiaso, một ông già độc thân đã ngoài bảy mươi, là viên bác sĩ độc nhất của cả vùng. Còn chính capo - mafiaso, một người đàn ông năm mươi năm tuổi tên là Tômmadinô, vốn là Gabbelletto, trông coi cái lãnh địa khổng lồ của một trong những dòng họ có thế lực nhất Xixili. Nhiệm vụ của các gabbelletto như lão là chăm lo sao cho đám dân nghèo không xâm phạm đến đất đai bỏ không một cách vô ích của chủ đất, không để họ tự tiện khai khẩn gieo trồng hoặc lên lút sản bản trộm.

Nói một cách ngắn gọn, là bảo vệ tài sản của các ông chủ giàu có khỏi những sự xâm phạm cho dù là cực kì nhỏ đi nữa, cho dù là hợp pháp đi nữa, của đám dân đen. Nếu như một người nông dân nào đó dám nghĩ đến chuyện dựa vào pháp luật để kiếm một mẩu đất hoang nho nhỏ trong lãnh địa, thì gabbelletto liền đe dọa sẽ trừng trị thẳng tay và kẻ khốn khổ đáng thương không còn nào khác là đành phải từ bỏ ý định của mình.

ở trong tỉnh này, don Tômmadinô còn phụ trách việc phân phối nước và ngăn cản kế hoạch xây các con đập đã được chính phủ Rô-ma chuẩn y. Các con đập nếu được xây nên sẽ hạ giá nước ăn, gây nguy hại ột ngành thương mại cực kì béo bở là nghề buôn nước giếng phun mà lão kiểm soát, phá vỡ toàn bộ các cơ sở cung cấp

nước mà ở đây đã mất bao công sức gây dựng nên qua bao nhiêu thế kỉ nay. Tuy nhiên, cần phải nói rằng don Tômmadinô thuộc phái cổ, lão không dây dưa với việc buôn bán ma túy hoặc mại dâm. Chính vì vậy mới nảy sinh ra những mâu thuẫn với cánh trẻ vừa nổi lên ở Palermô - đám này chịu ảnh hưởng của dân gangxtơ vừa bị Hoa kì trục xuất và dám làm bất cứ việc gì miễn là kiếm được tiền. Don Tômmadinô, như hầu hết các capo - mafiaso, người cao lớn, dữ dằn, rất có uy tín đối với đám thủ hạ thuộc quyền. Dưới sự bảo vệ của một người như thế Mai cơn có thể sống yên ổn chẳng phải lo ngại gì hơn nữa tung tích của anh

lại được giấu kín, phạm vi hoạt động của anh được giới hạn trong các hàng đậu của trang trại ông già bác sĩ Tada.

Bác sĩ Tada, có khổ người quá cao so với dân gốc Xixili, da dẻ hồng hào, tóc bạc trắng, tuy đã ngoại thất thập nhưng tuần nào cũng mò ra Palermo chơi điếm, càng trẻ càng thích. Là một người rất say mê đọc sách, ông ta đọc tất cả những gì vớ được và đem các vấn đề đã đọc ra thảo luận với hàng xóm, với các nông dân mù chữ và với những người chăn súc vật trong vùng, điều đó khiến ông ta nổi tiếng khắp nơi là một lão già cuồng chữ. Đám nông dân ở đây thì cần gì đến sách với vở?

Chiều đến, bác sĩ Tada, don Tômmadinô và Mai cơn lại ra ngồi trong khu vườn rộng lớn rải rác những pho tượng bằng đá cẩm thạch mà trên hòn đảo này dường như tự mọc lên bằng phép màu trong các khu vườn bên cạnh những chòm nho chất đen mọng. Bác sĩ Tada rất khoái kể những câu chuyện không bao giờ dứt về mafia, về những hoạt động của tổ chức này trong suốt mấy thế kỉ qua. Mai cơn say sưa ngồi nghe. Thỉnh thoảng, cả don Tômmadinô, ngây ngất bởi mùi hương đêm tươi mát và cốc rượu nho thơm nồng, bởi vẻ đẹp và cảnh tĩnh mịch của khu vườn huyền ảo, cũng cao hứng kể góp thêm những câu chuyện có thật của đời mình. Bác sĩ Tada là hiện thân của huyền thoại, còn don Tômmadinô là hiện thực của ngày hôm nay.

Trong các khu vườn cổ đại này, trước mắt Mai cơn dần hiện lên cột rễ của những con người như cha anh. Mai cơn được biết rằng, khởi đầu từ mafia có nghĩa là “nơi ẩn náu”. Về sau, nó biến thành tên gọi của cái tổ chức bí mật được lập nên để chống lại các lãnh chúa đã hàng mấy trăm năm nay đè đầu cưỡi cổ dân chúng Xixili.

Lịch sử loài người chưa hề biết một xứ sở nào từng phải gánh chịu áp bức tàn bạo như ở đây. tòa án của giáo hội, như một cơn lốc khủng khiếp đã tàn phá khắp đảo, hủy diệt tất cả không kể giàu nghèo. Các chúa đất dòng dõi và những người cầm đầu nhà thờ Thiên Chúa giáo đã dùng cánh tay sắt để bắt nông dân và những người

chăn súc vật phải qui phục quyền lực của mình. Công cụ của cái quyền lực đó là cảnh sát. Dán chúng ở đây coi cảnh sát là đồng nhất với bè lũ thống trị, và họ căm thù bọn người này đến độ ở Xilxili không có gì nhục mạ hơn việc gọi một người nào đó “mày là đồ cớm”.

Để tìm cách sống sót dưới gót giày tàn bạo của chính quyền chuyên chế, những con người bị áp bức nơi đây đã học được cách không bao giờ để lộ ra ngoài mặt sự giận dữ hay lòng căm thù của mình. Không bao giờ được buông ra lời đe dọa, bởi vì đáp lại nó, sự trừng phạt sẽ đến ngay, trước khi lời đe dọa đó kịp thực hiện. Không được quên rằng xã hội là kẻ thù của anh: và nếu anh muốn tính sổ những bất công mà xã hội đã gây ra đối với anh, thì anh hãy đến với những tổ chức bí mật, đến với mafia. Để bảo toàn và phát triển lực lượng của mình, mafia đã đề ra luật omerta, luật im lặng. Tại các vùng quê của Xixili, khách lạ có hỏi thăm đường đến một làng, một thị trấn nào đó, thì sẽ chẳng bao giờ được trả lời. Đối với các thành viên của mafia, một trong những tội nặng nhất là nói với cảnh sát, chẳng hạn, tên người đã bắn hụt anh ta. Omerta đã trở thành tôn giáo. Người đàn bà có chồng bị giết sẽ không đi báo với cảnh sát tên kẻ giết chồng mình, hay tên của kẻ đã làm tàn tật con trai nhỏ, hãm hiếp con gái mình. Người ta biết rằng không thể chờ đợi lẽ công bằng nơi chính quyền được, vì vậy họ đến cầu xin nó ở mafia.

Trong một chừng mực nhất định, cho đến ngày nay mafia vẫn tiếp tục thực hiện cái vai trò đó. Hễ có chuyện gì là người ta lại chạy đến gặp capo- mafiaso của địa phương. Đối với dân chúng trong vùng, capo - mafiaso giống như một người bảo trợ - nào là giúp kiếm việc làm, nào là cung cấp bánh mì khi trong nhà không còn cái gì để ăn, v.v...

Thế nhưng có một sự thật mà bác sĩ Ta da lại không hề hé ra một lời nào, nhưng Mai cơn đã dần dần tự mình hiểu được, đó là việc cùng với thời gian, mafia ở Xixili đã dần dần trở thành công cụ trong tay bọn người giàu có và trong ý nghĩa nhất định, nó là chỗ dựa bí mật của hệ thống chính trị hiện hành. Nó đã lột xác, biến thành một cơ quan phụ của chủ nghĩa tư bản, một tổ chức chống cộng sản, chống tự do, một hình thái kinh doanh bóc lột và ăn bám.

Lần đầu tiên Mai cơn Còrleone hiểu rằng tại sao những người như cha anh lại thà trở thành kẻ trộm cướp giết người còn hơn là làm những công dân thường ngoan ngoãn tuân thủ pháp luật. Tình trạng nghèo khổ, vô quyền, nỗi sợ hãi thường xuyên là quá khủng khiếp.

Những tính cách độc lập không thể chấp nhận những gì mà xã hội đưa đến cho họ. Đối với họ, tính tàn bạo,

vô nhân đạo của chính quyền hợp pháp là quá rõ ràng, hiển nhiên cho nên cả khi đã sống trong lòng nước Mĩ, phần lớn họ vẫn không thay đổi quan niệm đó.

Cuộc đào tẩu vội vàng khỏi Niu York đã không cho phép Mai cơn kịp chạy chữa cái hàm bị vỡ đến nơi đến chốn, và cho tới tận bây giờ anh vẫn mang trên má trái của mình dấu vết kỉ niệm về gã đại úy Mac Cìoxki. Chỗ xương vỡ được gắn lại không khớp, do đó khuôn mặt khi nhìn nghiêng - đặc biệt là phía bên trái - mang những đường nét hung tợn như của một tên cướp. Bác sĩ Tada đề nghị chữa cho anh, nhưng Mai cơn từ chối.

Qua mấy tháng sống ở đây, anh đã kịp khẳng định rằng có lẽ khắp cả xứ Xixili này không có một bác sĩ nào tồi hơn Tada. Sách gì ông ta cũng vờ lấy đọc, chỉ trừ sách y học. Mà loại sách này có đọc thì chẳng chắc đã hiểu.

Chính ông ta cũng không phủ nhận điều đó. Thời trẻ may nhờ có sự giúp đỡ của một trong những thủ lĩnh mafia có thể lực nhưt Xixili, ông ta mới vượt qua nổi các kì thi và nhận tấm bằng bác sĩ. Đây lại thêm một thí dụ chứng minh ỨC ĐỘ TÁC HẠI của các cơ quan phụ sống ăn bám trên cơ thể xã hội. Chẳng cần biết đến anh có ích hay không - Tài năng, sự mẫn cán cũng vô nghĩa. ở Xixili, ông trùm mafiaso có thể đem nghề nghiệp tặng anh như một món quà.

Sống ở đây, Mai cơn có thừa thời gian để ghiền ngẫm chuyện đời. Ban ngày, dưới sự bảo vệ thường xuyên của hai gã chặn cừu thuộc lãnh địa don Tômmadlô quản lí, anh lang thang dạo chơi quanh vùng. Mafia thường tuyển những người chặn súc vật địa phương làm lính đánh giết thuê, và họ sẵn sàng nhận làm việc đó chỉ bởi một lí do rất đơn giản là họ không còn con đường kiếm sống nào khác dễ hơn. Mai cơn không thể không suy nghĩ về cái tổ chức do bố anh lập ra ở Mĩ. Nếu như cái tổ chức đó tiếp tục phát lên như hiện nay, nó sẽ thành một khối ung thư, làm cho cả nước Mĩ cũng phải kiệt quệ, như điều đã xảy ra với cái hòn đảo này. Xixili đã trở thành một mảnh đất chết: những người đàn ông trai tráng thì bỏ quê đi khắp bốn phương trời để mong kiếm được kế sinh nhai hay đơn giản là để trốn khỏi bị trừng phạt vì đã dám thử sử dụng các quyền tự do về kinh tế và chính trị mà pháp luật cho phép

Điều khiến Mai cơn ngạc nhiên nhất, là thiên nhiên của xứ sở này tươi đẹp tuyệt vời. Đã không biết bao nhiêu lần anh đi lang thang qua những khu vườn cam sum sê tỏa bóng mát rượi như trong lòng hang đá, những giếng phun có từ trước ngày Chúa ra đời, nước vọt ra từ các tảng đá lớn tạc hình đầu rắn. Rải rác đó đây là những tòa lâu đài với mặt tiền rất rộng bằng đá cẩm thạch, các hàng cột hiên cao ngất theo kiểu la Mã giờ bỏ hoang cho lũ cừu lạc bầy đến nấp. Và những khu vườn, những thửa ruộng xanh mơn mơn như ngọc bích.

Có những lần vui chân, anh cuốc bộ tới tận Còrleone, cái làng quê xưa của cha anh mà giờ đã trở thành một thị trấn mười tám ngàn dân, nhà cửa xây bằng đá tảng lấy từ ngọn núi gần đó. Năm vừa qua ở Còrleone đã xảy ra trên sáu mươi vụ án mạng, khắp nơi như lảng vảng mùi chết chóc. Khu vườn Phixada ở bên cạnh làm cho khung cảnh thêm ghê rợn dữ dằn.

Hai gã chặn cừu vệ sĩ khi đi theo Mai cơn luôn luôn mang kè kè bên mình hai khẩu lupara - loại súng trường Xixili mà bọn mafia rất ưa dùng. Dưới thời Muxôlini, người đã cố tìm mọi cách để triệt trừ tận gốc mafia trên đảo ai mang theo người súng lupara sẽ bị bắt và tống ngục ngay tức khắc. Sau khi quân đồng minh giải phóng Xixili các quan chức quân sự Hoa kì cho rằng bất cứ người nào là nạn nhân của chế độ phát xít thì đều là chiến sĩ đấu tranh cho nền dân chủ, nên thường cử những tên mafiaso vừa ngồi tù về giữ chức thị trưởng một thị trấn nào đấy, hoặc làm phiên dịch cho các uỷ ban quân quản. Các bước ngoặt lịch sử may mắn đó đã tạo ra afia khả năng nhanh chóng khôi phục lại hàng ngũ của mình và biến nó thành một lực lượng hùng hậu còn đáng sợ hơn trước.

Sau những buổi dạo chơi lâu ngoài trời và bữa tối no căng- một ổ bánh nhân thịt đầy ứ và chai rượu vang mạnh, - Mai cơn ngủ ngon lành mặc dù xương quai hàm về đêm vẫn nhức nhối. Bác sĩ Ta da không ngừng bám riết lấy anh, lải nhải rằng cần phải tiến hành phẫu thuật, không thể cứ để bộ mặt méo mó như vậy mà đi khắp nơi được nhất là vết thương ngày càng đau hơn và anh cứ phải liên tục hỏi xin ông ta thuốc giảm đau

Mai cơn dứt khoát từ chối. Khi cuối cùng ông bác sĩ già hỏi tại sao, anh nhả nhó cười khẩy :“Dù sao thì đây cũng là một kỉ niệm về gia đình”.

Cái cảnh điền viên êm đềm đó kéo dài được chừng bảy tháng. Rồi don Tômmadinô như có điều gì lo lắng, thường đi vắng rất lâu, hầu như không có mặt ở biệt thự của ông chú bác sĩ. ở Palermô xuất hiện “mafia mới” - đám thanh niên kiếm được rất nhiều tiền trong cơn sốt xây dựng sau chiến tranh và càng ngày càng tảo tợn dẫm lên gót các thủ lĩnh địa phương đã trở nên lạc hậu. don Tômmadinô phải lo việc phòng thủ các trận địa của mình

Vào một buổi sáng đẹp trời, Mai cơn theo lệ thường đi lang thang dạo chơi qua cánh đồng cùng hai vệ sĩ trung thành của mình. Một gã tên là Calô, trông có vẻ cục mịch, ít nói, mặt luôn cau có, lãnh đạm như dân da đỏ. Người thứ hai trẻ và cởi mở hơn, nhưng đã kịp ném trải nhiều trong đời. Thời gian chiến tranh gã trang phục vụ trong Hải quân, dấu tích của thời đó là những hình chạm trổ rối rắm mà gã đã kịp lo trang điểm được ỉnh trước khi quân Anh đánh chìm tàu và gã bị bắt làm tù binh. Không thể nói rằng Phabridiô - tên của gã - đặc biệt tự hào trước dân làng về bức hình xăm trên ngực gã, mặc dù nó khá phù hợp với tinh thần các quan niệm của dân Xixili đương thời về “danh dự”:

đức ông chồng cầm gươm con dao găm vào người cô vợ trẻ trần truồng đang trong vòng tay ôm ấp của một gã đàn ông khác.

Trong khi đi dạo chơi, chỉ có Phabridiô là hay hiếu kì hỏi đủ thứ chuyện về nước Mĩ. Tất nhiên, họ biết Mai cơn từ Mĩ sang và vì một lí do nào đó đang phải ẩn trốn nơi đây, nhưng họ không có quyền biết anh là ai, và không dám tò mò hỏi han về chuyện đó.

Ba người bước trên con đường làng lấm bụi, vượt qua những con lừa kéo các cỗ xe sơn màu sắc sỡ. Bốn xung quanh cây cối tốt tươi - những vườn cam, hạnh đào, ôliu

đang mùa nở hoa, những đồng cỏ mượt mà. Đây là điều bất ngờ đối với Mai cơn. Anh đã nghe quá nhiều về cảnh nghèo khổ cùng cực của dân Xilxili và nghĩ rằng sẽ trông thấy ở nơi này một hoang mạc khô cằn, thế mà giờ đây anh như đang rơi vào một vườn cảnh thiên đường. Con

người đối với nhau phải khủng khiếp đáng sợ đến mức nào để đến nỗi hàng loạt người phải bỏ một xứ sở như thế này mà đi tha phương cầu thực.

Mai cơn tính đến chiều sẽ tới được làng ven biển Mardala và từ đó trở về Còrleone bằng Ô tô buýt. Để ăn dọc đường, hai người chặn cừu đã mang theo trong cái túi khoác vai bánh mì và phô mát. Thế nhưng ngày hôm đó anh đã không ra đến biển. Đi được mười lăm dặm, họ dừng lại nghỉ dưới bóng râm mát của một vườn cam.

Phabridiô, mồm vẫn không ngừng ba hoa về việc sẽ có một lúc nào đó tìm cách sang nước Mĩ để sống một cuộc đời sung sướng, lấy rượu và thức ăn từ trong các túi ra.

ăn uống xong, họ nằm dài trên mặt đất dưới bóng cây, Phabridiô mở phanh áo sơ mi, khéo léo cử động các cơ bắp để làm sống lại bức hình xăm trên ngực. Chính trong cái khoảng khắc đó, Mai cơn đã bị dính, như người ta thường nói ở Xixiii, “một cú sét động trời”.

Vốn là, ở phía trên kia khu vườn cam có con đường lớn dẫn đến một biệt thự trang trọng với tòa lâu đài nhỏ có hàng hiên rộng bằng đá cẩm thạch. Từ phía sau những cột tròn kiểu Hi Lạp của hàng hiên đó đột ngột ủa ra một đàn thôn nữ. Có lẽ là theo những tục lệ phong kiến có từ thời rất xa xưa vẫn giữ đến nay, họ vừa dọn dẹp xong nhà cửa để đón chủ lãnh địa đến, và giờ kéo nhau đi hái hoa về cắm vào các phòng. Không nhìn thấy ba người đàn ông nằm dưới bóng cây, họ đuổi nhau chạy đến mỗi lúc một gần hơn. Một cô gái chạy tách ra phía trước, tay trái cầm chùm nho đen nhánh, còn tay phải ngắt từng trái ném trả vào người ba cô đuổi theo sau. Những vòng tóc quăn của cô cũng đen nhánh như những trái nho mọng chín.

Đến ngay sát mép vườn cam, cô gái dừng lại như trời trồng vì đột ngột nhận thấy giữa đám cỏ xanh ba mảng màu áo sơ mi đàn ông, gót chân nhón lên trong dáng đứng bất động, như một chú hoẵng non sẵn sàng tung vó chạy trốn bất cứ lúc nào. Từ một khoảng cách gần họ có thể trông thấy rất rõ từng đường nét của khuôn mặt rất trẻ như được tạc bởi những hình ovan: cặp mắt to màu nâu biếc dưới hai hàng lông mi dài và rậm, đôi má có màu da ngăm ngăm rậm nắng, vành môi mềm mại mọng ướt vì nước quả nho vừa ăn. CỒ xinh đẹp tuyệt trần, đến mức khó tin, khiến Phabridiô phải lẩm bầm thốt lên: “Lạy đức Chúa Giêsus, hãy đón nhận lấy linh hồn của con, con chết mất”. Vừa nghe tiếng nói đầu tiên cất lên, cô gái liền quay gót

và chạy vút đến với các bạn của mình. Tới nơi, cô ngoảnh lại nhìn, giơ tay chỉ về phía vườn cam và cả đàn thôn nữ chạy biến mất cùng với tiếng cười trong trẻo.

Khi Mai cơn Côrleône bừng tỉnh lại được thì anh thấy mình đang đứng như ngây như dại, người khẽ lắc lư, tim đập điên loạn, máu chạy rần rạt trong các huyết quản, dồn tụ lại nặng trĩu đầu các ngón chân, ngón tay. Tất cả mọi mùi hương của hòn đảo như cùng một lúc dồn lên cùng cơn gió giạt và đổ chụp xuống đầu anh:

hương hoa cam và chanh đang nở rộ, hương nho ngây ngất, nồng nàn. Anh thấy mình lâng lâng như đang bay bổng. Rồi anh nghe tiếng cười của hai gã chần cừu:

Thế nào, dính sét rồi hả? - Phabridiô vỗ lên vai anh, hỏi. Cả đến gã Ca lô, thường ngày vốn lắm lì lãnh đạm, giờ cũng âu yếm cầm lấy khuỷu tay anh, nói:

không sao, anh bạn ạ. Điều đó không sao cả." Hết như Mai cơn vừa bị Ô tô húc phải không bằng.

- Các anh lắm nhảm cái gì thế, hở lủ quỷ đầu lừa? - Mai cơn cúi kính vặc lại. Anh khó chịu thấy tình cảm của mình dễ bộc lộ ra ngoài như vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời với anh xảy ra một chuyện như thế này. Kể từ khi buộc phải sống trốn tránh xa nhà, anh luôn luôn nghĩ đến Kêi, mặc dù hiểu rằng mọi con đường đến với cô đều đã bị cắt đứt, rằng thậm chí họ không còn có thể là bạn bè của nhau nữa. Nếu gọi các sự vật bằng đúng tên của mình, thì anh là kẻ giết người, một tên mafiaso. Nhưng kể từ giây phút này, mọi suy nghĩ về Kêi đã bay khỏi đầu anh.

Phabridiô bắn khoản gã gáy:

- Hay là chúng ta vào làng lũng cô nàng? Nhờ cô nàng dễ tính thì sao? Chỉ có cách ấy mới chữa được bệnh sét đánh thôi. Phải không Ca lô?

Bạn của gã, với vẻ mặt hết sức nghiêm túc liền gật đầu Không nói một lời, Mai cơn bước đi sau họ theo con đường dẫn vào làng.

ở giữa làng, cạnh bãi trống có đài phun nước mà ở xứ này nơi nào cũng gặp, là một quán ăn nhỏ. với ba chiếc bàn đứng cạnh nhau trên hàng hiên hẹp ở phía ngoài. Hai gã chần cừu ngồi xuống cạnh một bàn, Maicon cũng làm theo. Xung quanh vắng vẻ, một chú lừa thơ thẩn dạo quanh, mấy đứa trẻ đùa nghịch trong đám bụi cát mù mịt

Chủ quán từ phía sau cánh cửa bước ra. Đó là một người đàn ông vạm vỡ, đôi chân ngắn ngủn ông ta vồn vã chào hỏi khách:

- A, chào các chú ghé chơi? Các chú nếm thử vài li rượu nho nhà tôi nhé? Mấy thằng con trai tôi cất theo phương thức gia truyền ngon nhất Italia đó.

Ba người cùng gật đầu. Chủ quán liền đặt lên mặt bàn một đĩa đậu Thổ Nhĩ kì, mang ra hũ rượu nho tự cất màu đỏ sẫm và nặng không kém gì cô nhấc.

Cabridiô bắt chuyện với ông ta:

- Chắc các ông ở đây đều quen nhau cả chứ, Chả là trên đường tới đây, chúng tôi có gặp một mĩ nhân và anh bạn đây bị dính một cú sét động trời, - gã hất về phía Mai cơn.

Mai cơn tiếp lời:

- CÔ ta tóc quăn, da ngăm ngăm và mắt rất to màu nâu. ông có biết người nào như vậy không

Lão chủ quán cau có nhát gừng:

- Tôi không biết. ở đây không có ai như vậy cả.

rồi ông ta biến vào nhà trong.

Ba người chậm rãi uống rượu vang. Hết hũ thứ nhất, họ gọi thêm hũ nữa. Không thấy ai đáp lại, Phabndiô đi vào nhà trong tìm chủ quán. Một lát sau gã quay lại, lắc đầu với vẻ ngán ngấm:

- Tôi đã biết ngay mà. Hóa ra cô nàng là con gái rượu của lão chủ quán. Lão ta đang sôi lên sùng sục. Theo tôi, ta cần mã hồi tấp lự về Còrlêone thôi, kéo rách việc đây.

Mai cơn ngạc nhiên nhìn hai vệ sĩ của mình đang tính bài chuẩn. Mới hỏi thăm một câu như vậy thì đã có gì ghê gớm? Anh đâu biết phong tục Xixili là tối kỵ những chuyện trăng hoa thiếu nghiêm túc... Mà hỏi thăm con gái nhà người ta với cái điệu xấu hổ như vậy trông sao được Thấy Mai cơn vẫn ngồi lì, Phabridiô nói tiếp :

- Lão già còn bảo rằng lão có hai thằng con trai lớn khỏe như trâu, chỉ cần huyết gió một tiếng là chúng chạy vào liền. Nào, ta cuốn gói thôi, anh em!

Mai cơn đáp lại lời gã bằng một ánh nhìn lạnh lùng.

Cho đến tận bây giờ trước mắt hai người, Maicơn chỉ là một thanh niên lịch sự, mềm mỏng và vô hại, một anh chàng Huê kì điển hình - mặc dù có lẽ cũng đủ gan làm

những việc xứng mặt đàn ông một khi đã phải đến ẩn mình ở xứ Xixili này. Hai gã chặn cừu đã ngây thơ trong việc đánh giá cậu chủ của mình - và họ đã đoán sai. Bộ

mặt tái nhợt, như hóa đá của anh phát ra và trù lên người họ một luồng giận dữ hệt như tảng băng khổng lồ tỏa ra luồng khí lạnh giá. Dưới ánh nhìn xoáy lạnh lùng của anh, nụ cười trên mặt hai gã chặn cừu tắt ngấm, vẻ suồng sã của họ lập tức biến mất. Mai cơn ra lệnh:

Dẫn ông ta ra đây.

Hai người tuân theo ngay tức khắc. Hất khẩu lupara lên vai, họ bước vào phòng trong tối mờ và mát mẻ của quán ăn. Nửa phút sau, họ dẫn chủ quán ra. Trông qua

cũng biết ngay rằng lão già người Xixili thấp lùn này không hề tỏ ra sợ sệt chút nào, trên mặt ông ta chỉ có vẻ ác cảm và đề phòng.

Mai cơn ngả người tựa lên lưng ghế và chăm chú nghiên cứu ông chủ quán trong một thoáng, rồi anh nói hết sức bình thản:

- Theo như tôi hiểu được, tôi đã làm ông bực mình bằng câu hỏi về con gái ông. Tôi xin lỗi ông về điều đó.

Tôi là người lạ ở đây, chưa biết rõ có luật lệ tập tục của xứ này. Tôi chỉ muốn nói một điều: Tôi không hề có ý định xúc phạm đến ông cũng như con gái ông.

Hai gã chặn cừu hết sức ngạc nhiên. Đi theo Mai cơn đã bao lâu nay mà đây là lần đầu tiên họ thấy Mai cơn ăn nói chừng chặc như thế này. Và nhất là tuy nói xin lỗi nhưng cái giọng tỏ ra thật đĩnh đạc, oai vệ.

Lão chủ quán lại càng rõ ra cảnh giác hơn. Ông ta đã hiểu ra rằng ngồi trước mặt mình không phải là một khách qua đường tình cờ từ một làng xa nào đó.

Anh từ đâu đến, và anh cần gì ở con gái tôi?

Mai cơn đáp không chút lưỡng lự:

- Tôi là người Mĩ, đến đây để trốn cảnh sát bên ấy. Tên tôi là Mai cơn. Ông có thể đi tố cáo tôi với cảnh sát - người ta sẽ trả ông rất hậu, chỉ có điều là con gái ông vì vậy sẽ mất cha, mà đáng lẽ ra biết đâu lại có thể được một người chồng. Bất luận như thế nào, tôi muốn được làm quen với con gái ông. Tất nhiên là với sự đồng ý của ông, và trước mặt gia đình ông. Tôi là người đứng đắn, tôi không hề có ý định làm nhục con gái ông. Tôi muốn gặp gỡ, nói chuyện. Và nếu sau này thấy hợp nhau thì có thể kết thúc bằng một cuộc hôn nhân. Còn nếu không, ông sẽ chẳng bao giờ phải nhìn thấy mặt tôi nữa. Con gái ông có quyền chê tôi mà chẳng ai làm gì cô ấy cả Vả đến lúc cần, tôi sẽ nói rõ tình cảnh và gia đình tôi, tất cả những gì một ông bố vợ cần biết.

Cả ba người lại ngơ ngác nhìn Mai cơn. Gã Phabridiô lẩm bẩm: “Đúng là dính sét thật rồi!” Gã chủ quán bối rối, muốn nổi giận cũng không còn cơ nữa. Cuối cùng lão hỏi:

Anh có phải là bạn của người mình không?

Mai cơn hiểu ngay ông ta muốn hỏi gì. Không thể công khai gọi tên “mafia” ra trước mặt mọi người, nên ông ta phải nói bóng gió như vậy và điều đó có nghĩa là “Anh có phải là dân mafia không?”. Mai cơn liền đáp:

Không, ở đây tôi là người lạ.

Chủ quán lại đưa mắt nhìn Mai cơn: một vết sẹo lõm sâu trên má trái, đôi chân dài rất hiếm gặp ở dân xứ Xixili này. Rồi ông ta liếc sang phía hai gã chặn cừu - họ mang khẩu lupara của mình một cách công khai, thậm chí như cố ý phô ra. Hồi nãy hai người này chạy xộc vào nhà và nói như ra lệnh: “Mời ông ra gặp cậu chủ”. Khi ông ta quát lại, rằng bảo thằng cha kia cuốn xéo khỏi quán ngay, thì một gã đáp: “Nếu ông muốn nói vậy . thì mời ông ra nói tiện hơn”. Không hiểu sao ông ta ra. Giờ đây linh cảm như mách với Ông ta rằng không nên gây sự với cái tay thanh niên lạ mặt này. Chủ quán miễn cưỡng nói: .

Mời anh đến vào chủ nhật này, buổi chiều. Tên tôi là Viteli, nhà tôi ở đằng kia, trên ngọn đồi phía sau làng. Nhưng anh cứ đến đây, tôi sẽ dẫn anh về nhà tôi.

Phabridiô toan nói một câu gì đó, nhưng Mai cơn lừ mắt nhìn và gã vội ngậm miệng lại , không dám cất tiếng.

Điều đó không qua được mắt lão chủ quán. Khi Mai cơn đứng dậy chìa tay ra bắt, chủ quán mỉm cười nắm lấy.

Cứ để xem. Từ nay đến chủ nhật còn chán thời giờ để dò hỏi tình hình. Nếu có chuyện gì không ưng ý thì ông ta cũng sẽ đón tiếp Mai cơn, nhưng dĩ nhiên là với hai

người con trai cùng hai khẩu lupara nạp sẵn đạn.

Đối với ông ta, việc dò hỏi ra tung tích của Mai cơn đâu có khó khăn gì, - ông ta quen biết rất nhiều ”anh em mình Nhưng không hiểu sao Viteli linh cảm đây là một chuyện lành, một vận may tốt đẹp cho cả gia đình. ông ta ước rằng cô con gái xinh đẹp của mình về sau phải là một bà lớn để cả nhà còn được nhờ vả. Biết đâu đây chính là dịp trời cho. Mấy gã trai làng đạo này thấy hay lượn lờ xung quanh, cứ để cho anh chàng mặt vá này cho các chú biết điều mà tránh cho xa.

Khi ba người đứng dậy ra về, đích thân chủ quán đem ra biếu một chai rượu vang loại đặc biệt. ông ta còn nhận thấy là chỉ một gã mang súng móc túi ra trả tiền chung cho ba người. Thế kia đấy. Chỉ một việc này cũng chứng tỏ Mai cơn là cậu chủ thật sự của hai gã kia rồi.

Giờ thì Mai cơn không còn hứng ra biển để dạo chơi nữa. ở trạm thuê xe, họ tìm được một chiếc Ô tô con chở cả ba người về nhà. Đến trước bữa ăn tối, ông bác sĩ già

Tada đã được hai gã chặn cừu báo cáo đầy đủ mọi chuyện.

Khi don Tômmadinô vừa về, Tada đã nói ngay:

- Bữa nay anh bạn của chúng ta bị một cú sét đấy?

Don Tômmadinô không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ lẩm bẩm:

Giá mà máy thẳng ranh ở Palermo bị thì phúc cho tôi quá - lão vẫn đang có chuyện tranh chấp với đám trẻ trên đó, Mai cơn nói:

ông bảo với mấy người của ông là chủ nhật tới hãy đi chặn cừu chứ đừng theo chân tôi nữa. Tôi sẽ đến thăm nhà một cô gái, họ chẳng có việc gì để làm ở đây cả.

Don Tômmadidô lắc đầu:

- Đâu có được Tôi đã lãnh trách nhiệm về cậu đối với ông già nhà cậu rồi. Mà tôi nghe nói rằng cậu còn định cưới vợ nữa kia đấy. Cho đến khi tôi chưa cử được người đi xin ý kiến của don Còrleone, tôi không thể đồng ý để cậu làm việc đó được.

Mai cơn đáp, chọn từng từ rất kĩ lưỡng - dù sao thì ngồi trước mặt anh cũng là một con người đáng kính trọng và đây quyền uy:

- Don Tòmmadinò ạ, ông cũng biết tính bố tôi đấy. Khi ông cụ muốn cái gì mà ai nói Không thì tai cụ sẽ điếc và không nghe thấy gì cho đến khi người ta phải nói “có” mới thôi. Vậy mà ông cụ đã phải nhiều lần nghe tôi nói “không” rồi. Về chuyện hai người bảo vệ - thôi thì cũng được, cứ để cho họ đi theo, nếu như thể ông yên tâm hơn. Còn việc lấy vợ, tôi xin nói trước, nếu tôi muốn là tôi sẽ làm. Đến ông già của tôi, tôi cũng không cho phép can thiệp vào việc riêng của tôi, thì liệu tôi có thể cho phép ông làm điều đó không. Như vậy sẽ là thiếu tôn trọng đối với ông cụ.

Capo - mafiaso thở dài:

-Thôi được. Tùy cậu. Nhưng cậu nên nhớ rằng cô bé đó là con nhà tử tế. Nó rất ngoan, nếu cậu thật sự muốn cưới nó làm vợ thì được, chứ lãng nhăng là không xong.

ông bố nó sẽ không tha cho đâu, chắc chắn là sẽ có đổ máu. Vả lại nhà ấy tôi quen, tôi không thể để có chuyện như vậy được.

- ông yên chí. Có thể cô ta sẽ chê tôi xấu trai và hơi già - anh thấy hai người tùm tùm cười.- Vì vậy. tôi cần ít tiền để mua quà và một chiếc xe hơi.

Don Tòmmadinò gật đầu:

- Được rồi. Thằng Phabridiô sẽ lo mọi việc lật vặt cho cậu. Nó tháo vát, lại biết xe máy nữa. Tiền thì sáng mai tôi sẽ đưa. Nhưng dù sao tôi cũng phải thông báo việc này cho ông cụ nhà anh. Tôi có trách nhiệm phải làm việc đó.

Mai cơn quay sang nói với ông già Tada:

- Còn bác có thứ thuốc gì giúp cháu được không ? Bên cạnh người đẹp mà cứ sụt sịt xỉ mũi hoài thật là bất tiện.

- Có ngay? Trước khi cậu đi, tôi sẽ nhỏ cho vài giọt. Mũi cứ gọi là khô rang, nhưng nó cũng sẽ làm vòng quanh đó kém nhạy cảm, hôn hít mất khoái. Nhưng chắc gì mới quen sơ sơ mà đã được hôn?

Trước ngày chủ nhật, Mai cơn đã đi Ô tô buýt đến Palermo để sắm quà. Anh cũng dò hỏi được tên cô gái là Apôlônia, và đêm nào cũng thiếp đi với cái tên quyến rũ đó cùng gương mặt tuyệt vời của cô trong mơ. Người ta cũng đã kiếm cho anh được một chiếc xe hơi An pha Rômêô bề ngoài đã cũ nhưng máy còn rất tốt, và vào sáng chủ nhật khi tiếng chuông nhà thờ vang ngân khắp xứ Xixili thì Mai cơn lái xe đến đỗ trước quán ăn cạnh bãi trống trong làng, Anh ra lệnh Ca lô và Phabridiô đang ôm súng lupara ngồi ở ghế sau ở lại ngoài hiên đợi anh. Lão chủ quán Viteh thấp lùn đã đứng trên lan can đón khách trước cửa quán. Sau khi bắt tay chào hỏi nhau, Mai cơn ôm ba gói quà biếu đi theo chủ quán leo ngược dốc về nhà ông ta. Ngôi nhà trông rộng rãi và khang trang hơn những ngôi nhà nông dân khác trong vùng, chứng tỏ gia đình Viteli chưa bị cái nghèo đói của xứ này chạm đến. Bà chủ nhà, một phụ nữ nhanh nhẹn, cũng chắc lẩn như đức ông chồng, bận lễ phục ngày chủ nhật, đứng đón ở bên ngoài bậc cửa. Phía trong cửa là hai thanh niên lực lưỡng, con trai của họ, cũng bận lễ phục màu đen. Không thấy cô gái trong phòng.

Mai cơn trao quà biếu cho hai vợ chồng Viteln: ông chồng một hộp đựng thuốc lá mạ vàng, bà vợ một cuộn lớn thứ vải tốt nhất có thể kiếm được ở Palermo. gói thứ ba là dành cho cô con gái vẫn để nguyên. Chủ nhà dè dặt, lạnh lùng cảm ơn anh. Lệ ở đây phải đến thăm một hai lần rồi người ta mới tặng quà. - Không cần giữ ý tứ, Viteli nói thẳng với Mai cơn như cánh đàn ông vẫn thường nói với nhau:

- Anh đừng nghĩ rằng bất cứ người nào mới gặp chúng tôi cũng mời về nhà như thế này đâu. Dích thân don Tòmmadillô đã có lời bảo đảm về anh, mà ở tỉnh này chúng tôi đều tin vào lời của ông ta. Anh thấy đấy, chúng tôi tiếp anh với cả một sự chân thành. Nhưng nếu như anh có những ý định nghiêm túc đối với con gái chúng tôi thì chúng tôi cũng cần biết rõ hơn về anh.

Mai cơn lịch sự nghiêng đầu, đáp:

- Tôi xin sẵn sàng, bất cứ điều gì, bất cứ lúc nào ông muốn...

Và anh bỗng im bặt, Thật lạ lùng dù lỗ mũi vừa mới nhỏ thuốc làm mất cảm giác anh vẫn ngửi được sự xuất hiện của Apôlônia: mùi hoa tươi mùi hương chanh ngây ngất. Anh quay phắt lại: cô gái đứng ở vòm cửa con dẫn vào nửa nhà trong, nhưng cả trên mái tóc quần đen nhánh, cả trên bộ trang phục màu đen mặc

trong ngày lễ không hề có hoa. CÔ liếc nhìn Maicon thật nhanh, thoáng mỉm cười, rồi e lệ cup mắt xuống, đến ngồi cạnh bà mẹ.

Cũng như lần gặp trước đó, Mai con lại cảm thấy hơi thở bị nghẹn lại, tim đập điên loạn, trong lòng như cồn cào nổi khao khát kì lạ muốn chiếm ngay cô gái làm của riêng mình. Bây giờ anh mới hiểu ra thế nào là ghen tuông và tại sao người ta lại có thể có những cơn ghen khủng khiếp. Anh tưởng như mình sẵn sàng bóp cổ đến chết bất cứ ai dám chạm tay tới người cô, dám dẫn cô đi khỏi đây. Thậm chí anh không muốn để cho người khác nhìn cô. Khi Apollonia quay sang mỉm cười với một người anh, thì Mai con, tự mình không nhận thấy đã ném cho anh ta một cái nhìn hằn học. Hình như cả nhà đều hiểu tâm trạng của anh, một kẻ bị “sét đánh” nên tỏ vẻ yên tâm hơn.

Hôm đi Palermô sắm quà, Mai con cũng đã mua ình một bộ đồ mới, nên giờ trông cũng khá ra dáng chứ không còn vẻ quê mùa bữa trước. Anh chỉ e vết sẹo lõm

bên má làm xấu trai. Nhưng thật ra ở cái xứ sở đau khổ này mấy ai để ý đến một chút thương tật vặt vãnh đó!

Anh đứng nhìn những đường nét hình ôvan tuyệt mỹ trên gương mặt cô muốn nói với cô mà không dám nhắc đến tên cô. Mãi sau anh mới thốt lên được một câu:

Hôm trước tôi có trông thấy cô ở chỗ vườn cam. Nhưng cô liền chạy mất. Chẳng lẽ tôi đã làm cho cô sợ?

CÔ gái vụt ngược mắt lên nhìn thật nhanh và lắc đầu.

Bà mẹ khê hích vào sườn con, nói với vẻ hơi giễu cợt:

- Apollonia, con nói một cái gì đi chứ. người ta phải đi không biết bao nhiêu đường đất chỉ để đến gặp con thôi đấy.

CÔ gái vẫn ngồi yên, hai hàng mi dài rủ xuống trông thật dễ thương. Mai con chìa cho cô gái gói quà bọc giấy vàng óng. Apollonia cầm lấy đặt lên đùi. ông bố nói:

- Con mở ra xem đi, Apollonia.

Nhưng hai bàn tay nhỏ nhắn rúm rắng của cô vẫn nằm yên. Bà mẹ cúi xuống với tay cầm lấy gói quà, thận trọng mở ra. Bên trong là một chiếc hộp nhung đỏ. Bà mẹ loay hoay một lúc, không biết làm cách nào để mở.

Tình cờ, bà bấm vào một nút lò xo, và nắp hộp bật ra.

Trong hộp là một sợi dây chuyền lớn bằng vàng. Cả nhà sững sờ. Nhưng không phải chỉ vì món quà quá lớn.

ở đất nước này, một tặng phẩm bằng vàng còn có nghĩa là một lời tỏ tình chân thành, một xác định nghiêm túc về ý định tiến tới hôn nhân của người tặng mà không

ai dám tỏ ý ngờ vực.

Apollonia vẫn không động đến món quà. Bà mẹ lấy sợi dây chuyền ra, hai tay cầm hai đầu nâng lên trước mặt con gái, và cô lại ngược cặp mắt nâu như mắt hươu sao lên nhìn anh, chớp chớp hàng mi dài, cảm ơn anh:

”Grazia .

Đó là lần đầu tiên Mai con được nghe giọng của cô nói. Chỉ một từ “Grazia” mà dư âm của nó ngân mãi trong tai Mai con, vừa êm ái du dương, vừa e lệ thẹn thò.

Anh ngồi ngay trước mặt mà không dám nhìn thẳng vào mắt cô , bối rối trò chuyện với hai ông bà già. Nhưng anh không thể không nhìn thấy thân hình Apollonia -

mon mồn, tràn trề sức sống trong bộ y phục trang nghiêm ngày chủ nhật.

Cuối cùng Mai con đứng dậy, cả nhà cũng đứng lên theo. Sau những cái bắt tay tạm biệt, ông bố tiễn Mai con xuống tận xe ngõ ý mời anh tới dùng cơm vào chủ nhật tới Mai con cảm ơn và nhận lời, tuy trong lòng anh biết là không thể nào đợi suốt cả một tuần lễ không trông thấy cô

Và Mai con không đợi được thật. Mới sáng ngày hôm sau anh đã một mình lái xe đến ngồi bên ngoài hàng hiên nói chuyện với chủ quán, cho đến khi Viteli thấy thương tình sai người lên gọi vợ và con gái xuống. Cuộc gặp gỡ lần thứ hai này không ngỡ ngàng như lần trước. Apollonia tỏ vẻ dạn dĩ hơn, đã dám đáp lại vài ba câu. Tấm áo hoa sặc sỡ mặc thường ngày càng khiến cô trông có vẻ ngây thơ, quyến rũ hơn.

Hôm sau nữa, sự việc lại tái diễn. Chỉ khác một điều là lần này trên cổ Apollonia đã lấp lánh sợi dây chuyền vàng của Mai con tặng. Anh mỉm cười, hiểu rằng đó là một dấu hiệu tốt lành. Anh tiễn cô gái đi lên đồi, đến tận nhà, bà mẹ đi theo phía sau sát gót, không chịu tụt lại lấy một bước. Đến một khúc ngoặt dốc, cô bỗng trượt chân, và chắc là sẽ ngã nếu như Mai con không đỡ kịp.

Chỉ một sự đụng chạm ngắn ngủi như vậy đã làm cho anh nóng ran cả người. Anh không nhận thấy bà mẹ đi sau lưng cười thâm giễu cợt - con gái của bà vốn nhanh

nhẹn chẳng khác gì một con dê núi và từ thuở mới học đi đến giờ chưa bao giờ trượt ngã ở chỗ dốc này. Bà cười thâm, biết rằng nếu không anh chàng này sẽ không có

cách nào được chạm vào người con gái bà cho đến tận đêm tân hôn.

Cứ thế hai tuần liền, hôm nào Mai con cũng đến và mang theo quà tặng. Apollonia đã hết e thẹn, ngỡ ngàng, nhưng chẳng bao giờ hai người được ở riêng một mình với nhau để chuyện trò. CÔ đúng là con gái thôn quê chữ nghĩa chỉ vừa đủ để biết đọc, biết viết nhưng ngâm thơ, chất phác, chuyện gì cũng ham học hỏi. Rồi phần vì Mai con hối thúc, phần vì thấy anh giàu nên sau nửa tháng lễ cưới đã được tổ chức vào một ngày chủ nhật.

Don Tømmadinô phải đứng ra lo liệu mọi việc. Tin từ Mĩ sang cho biết: không thể cản trở ý định của Mai con, chỉ cần bố trí sao cho không xảy ra những chuyện đáng tiếc. Capo - mafioso cũng làm đại diện cho họ nhà trai để tiện cất đặt người bảo đảm an ninh. “Họ nhà trai từ Còrleone đều quá đủ - từ ông bác sĩ già đến hai gã chần cừu kiêm vệ sĩ. Capo và Phabridiô. Đây chỉ là một đám cưới nhà quê bình thường. Dân làng đổ ra đứng hai bên đường ném hoa lên người cô dâu chú rể, và họ ném trả lại vào đám đông những nắm hạnh nhân bọc đường. Bữa tiệc kéo dài tới tận nửa đêm, nhưng cô dâu chú rể không đợi đến khi kết thúc đã lên chiếc xe ”An pha - Rômêô phóng về biệt thự có hàng rào bằng đá bao quanh của bác sĩ Ta da gần thị trấn Còrleone.

Mai con ngạc nhiên khi thấy bà mẹ đẻ của cô dâu cũng lên xe để đi theo. Nhưng ông bố vợ Viteli đã giải thích ngay: cô dâu còn nhỏ quá, nên phải có bà mẹ đi theo để sáng hôm sau kịp thời sửa chữa ngay những trục trặc” của đêm tân hôn. Nhiều khi chuyện rắc rối vặt mà lại trở thành quan trọng chưa biết chừng! Nhưng vừa về đến nhà, bà chỉ ghé tai dặn dò mấy người làm của bác sĩ Taga, ôm hôn vỗ về cô con gái cưng rồi biến mất. Trong gian phòng rộng thênh thang chỉ còn lại đôi vợ chồng trẻ Mai con Còrleone.

Mai con đứng nhìn cô dâu vẫn mặc nguyên bộ đồ cưới lại còn choàng thêm một chiếc áo khoác bên ngoài. MẤY chiếc hòm đựng quà cưới đã được khiêng từ xe xuống xếp ngay ngắn trong phòng. Trên mặt bàn con bày sẵn chai rượu vang và ổ bánh cưới, nhưng cả hai người chỉ mãi ngắm nhìn chiếc giường tân hôn với bức màn che bên trên. Apollonia đứng ngơ ngác giữa phòng, đợi anh Mai con khởi sự.

Thật lạ lùng, Mai con cứ ngỡ khi chỉ còn hai người trong phòng đã là vợ chồng không gì ngăn cách nữa thì anh sẽ chạy bổ tới mà ôm ghì lấy khuôn mặt, tấm thân bao ngày đêm anh hằng mơ tưởng. Thế nhưng thay vào điều đó, anh chỉ tần ngần đứng nhìn Apollonia chậm chạp gỡ tấm khăn cưới từ trên đầu xuống vắt lên lưng ghế, tháo vòng hoa đặt lên mặt bàn trang điểm rồi đứng ngắm những hộp dầu thơm, son phấn xếp đầy trên mặt bàn.

Mai con tắt điện để cô cởi áo quần đỡ ngỡ ngàng, nhưng ánh trăng vàng lộng lẫy vẫn chiếu vào phòng rục rồ qua Ô cửa mở rộng. Anh ra kéo tấm màn che bớt lại, nhưng

không quá kín để đỡ nóng bức. Thấy Apollomà vẫn đứng nguyên tại chỗ, anh mở cửa bước sang buồng tắm. Chẳng lẽ bà mẹ chưa chuẩn bị dặn dò gì cho cô dâu mới cả sao?

Chẳng lẽ một cô gái ngây thơ, nhút nhát như vậy lại chờ chồng đến cởi quần áo cho?

Nhưng khi từ buồng tắm quay lại, anh thấy phòng tân hôn tối đen, cả tầm màn che cửa sổ lúc này để mở hé cũng đã được kéo lại kín mít. Mai cơn mò mẫm bước đến bên giường, nhìn mãi mới nhận thấy Apôllônia đã chui vào trong chăn, cuộn tròn lại như con tôm nép vào tận trong góc, quay lưng ra ngoài. Trong bóng tối, Mai cơn cởi áo quần, chui vào chăn, quờ tìm tay của Apôllônia. CÔ nằm hoàn toàn khỏa thân, không mặc cả bộ đồ ngủ. Anh âu yếm vuốt ve cánh tay trần của cô rồi nắm vai lật người cô lại. Apôllônia từ từ quay mặt về phía anh; và bàn tay Mai cơn chạm vào bộ ngực đầy đặn, ấm nóng và mềm mại của cô. Như bị điện giật, Apôllônia giúi đầu vào ngực anh. Mai cơn xiết chặt người cô vào lòng, ngây ngất hôn lên đôi môi căng mọng. Hai người như gắn chặt vào nhau tưởng như không bao giờ gỡ ra được nữa.

Đêm hôm đó và những đêm tiếp theo của cuộc sống vợ chồng đã khiến cho Mai cơn hiểu tại sao trong các tầng lớp bình dân, nơi vẫn giữ những tục lệ truyền thống cổ

xưa người ta lại coi trọng vấn đề trinh tiết của con gái đến vậy. Đây là thời kì những cảm xúc đam mê đạt đến đỉnh cao trọn vẹn và hài hòa nhất: khi sự hiến dâng trinh

tiết đi kèm với tình yêu và lòng tin cẩn, nó tuyệt vời, ngọt ngào như trái mọng được hái từ trên cây đứng vào độ chín

Cùng với sự xuất hiện của Apôllôma, cái cảnh sinh hoạt đàn ông khá ảm đạm ở ngôi biệt trang của lão bác sĩ bỗng tươi mát hẳn lên. Bây giờ don Tômmadinô hôm nào cũng về ăn cơm ở nhà, bác sĩ Tada tối tối càng thêm hào hứng kể những sự tích ngày xưa bên cốc rượu vang trong khu vườn thấp thoáng những bức tường đá.

Còn đêm đến là hai vợ chồng trẻ lại quấn riết lấy nhau. Mai cơn càng ngày càng khao khát si mê cái thân hình tuyệt mỹ của Apôllônia, làn da ngăm ngăm dát sánh như mật ong, đôi mắt to màu nâu cháy rực của cô. Từ thịt da cô toát ra một mùi thơm ngọt ngào kêu gọi. Và sự đam mê ân ái của cô cũng không thua kém Mai cơn, đêm nào họ cũng mệt rã rời thiếp đi khi ngoài cửa sổ bình minh đã bắt đầu ửng đỏ. Mai cơn ra kéo màn che lại rồi ngồi lên bệ cửa sổ mãi mê ngắm vợ mình khỏa thân nằm xoài chân tay say sưa ngủ. Khuôn mặt cô trong giấc mơ yên lành thật đẹp - những đường nét

tuyệt mỹ như vậy trước đây anh chỉ thấy ở Đức Mẹ đồng trinh trong những bức tranh của các họa sĩ Italia.

Vào tuần trăng mật đầu tiên, hai người thường dẫn nhau đi dạo chơi quanh vùng, mang theo thức ăn cho bữa trưa, hoặc làm vài chuyến du lịch nhỏ trên chiếc "An pha Rômêô". Nhưng một hôm don Tômmadinô kéo riêng Mai cơn ra một chỗ và thông báo: nhờ đám cưới mà bây giờ tất cả mọi người quanh vùng đều đã biết anh là ai và từ đâu đến, vì vậy cần phải có những biện pháp đề phòng, kẻ thù của gia đình Côrleone có thể vờn cánh tay dài của mình đến tận cái xứ sở hẻo lánh này. Xung quanh biệt trang của bác sĩ Tada lão đặt người vũ trang canh gác cẩn mật, hai gã chặn cừu Capo và phabridiô được lệnh túc trực suốt ngày đêm ở trong nhà.

Từ đó Mai cơn và vợ không ra ngoài một bước nào nữa. Anh giết thời giờ bằng cách dạy cho Apôllônia học đọc và học viết tiếng Anh, lái xe đi dọc theo hàng rào phía

trong của ngôi biệt thự. Lão capo - Mafiaso cũng đi biệt suốt ngày.

Một buổi sáng, Mai cơn hay tin don Tômmadinô vừa được gọi lên Palermô rất gấp. Đến chiều lão về và lại kéo riêng Mai cơn ra một chỗ, cho biết:

- Vừa có người từ Mĩ sang thông báo một tin dữ mà tôi không muốn cho cậu biết. Xantinô Côrleone vừa bị bắn chết.

24. Chương 24

Mặt trời Xilili buổi sáng rót ánh nắng chan hoà màu vàng chanh vào căn buồng ngụ Maicon tỉnh dậy, cảm thấy bên bờ vai trần của mình làn da đàn bà nóng hổi vì giấc ngủ củ Apôllônia . Chỉ cần một đụng chạm nhỏ là hai người lại quấn riết vào nhau . Sống liền bên nhau cả tháng mà ham muốn của anh vẫn không giảm - càng ngày Apôllônia càng tuyệt vời hơn, cô đáp lại anh bằng một niềm đam mê không kém phần cuồng nhiệt .

Sáng nay Apôllônia trở dậy trước, Maicon lắng nghe tiếng bàn chân trần của cô bước về phía phòng tắm ở cuối hành lang Anh vẫn nằm trên giường, đón ánh nắng ấm ban mai dội lên tấm thân trần, châm thuốc hút Hôm nay là buổi sáng cuối cùng của họ ở ngôi nhà này , trong khu biệt trang này Don Tômmadinô đã bố trí cho Maicon một chỗ ẩn khác, chuyển anh đến một thị trấn ở bờ Nam hòn đảo Xixili Apôllônia đang mang thai tháng thứ nhất, cô muốn về chơi nhà bố mẹ đẻ và tuần rồi sau đó mới đến với anh ở chỗ trú mọi

Tối hôm trước, khi Apôllônia đã đi về phòng ngủ, Don Tômmadinô còn ngồi lại với Maicon một lúc lâu trong vườn . Trông lão có vẻ lo lắng và mệt mỏi, nói rằng rất không yên tâm về sự an toàn của anh .

- Vì đám cưới mà cậu bị lộ tung tích - lão nói . - Và cũng lạ là làm sao ông cụ của cậu không nghĩ đến chuyện tìm cho cậu một chỗ ẩn khác Dù sao thì tôi cũng ít nhiều ngại bọn ranh con ở đây . Tôi đã đề nghị chúng cùng làm mấy việc có ăn hơn nhưng chúng không nghe . Lạ thật, chẳng hiểu chúng muốn gì . Lũ oắt này đã thử thịt tôi mấy bận nhưng tôi đâu phải đứa trẻ dễ chơi . Chúng phải hiểu rằng những trò vớ vẩn ấy thì ăn thua gì với tôi . Nhưng bọn ranh con đứa nào cũng thế, chẳng biết lượng sức gì cả . Ngu quá, chúng chỉ muốn ăn cả cơ .

Lão nói thêm là hai gã chặn cừu Calô và Phabridiô sáng mai sẽ cùng đi xe với Maicon để bảo vệ anh dọc đường, còn bản thân lão không thể đến chia tay với anh được vì đã có lệnh gọi lão lên Palermô từ sáng sớm . Còn với bác sĩ Tada thì tốt nhất là không nên nói hớ chuyện về chuyến đi, vì tối nay ông già lắm lời này sẽ đến Palermô giải trí và có thể vô tình ba hoa, lộ ra điều gì đó thì không ổn .

Về việc Don Tômmadinô đang gặp phải những chuyện khó chịu thì chính Maicon cũng đã thấy - trong thời gian gần đây không khi nào lão rời vũ khí, đêm đêm có mấy toán vũ trang tuần tiễu quanh nhà, ban ngày thì thủ hạ xách lupara đứng gác trong biệt thự, mỗi khi lão đi ra khỏi nhà đều có vệ sĩ mang súng ống theo hộ tống ...

Ánh nắng buổi sáng đã bắt đầu nóng rạt Maicon dập tắt điếu thuốc đang hút, mặc bộ quần áo làm việc, chụp lên đầu chiếc mũ lưới trai đàn ông Xixili thường đội, chân vẫn để trần bước ra cửa sổ buồng ngủ và đưa mắt nhìn ra ngoài . Dưới sân, Phabridiô đang ngồi ngả người trên chiếc ghế bện và chải đầu, tay chậm chạp đưa chiếc lược theo từng lọn tóc quăn đen và dày .

Maicon huýt gió, Phabridiô ngẩng đầu lên

-Đánh xe ra đi, - Maicon hét xuống với gã . Năm phút nữa xuất phát .

Calô ở đâu ?

Phabridiô đứng dậy, áo sơ mi trước ngực mở phanh để lộ nhưng hình xăm xanh đỏ . Gã đáp :

- Đang uống cà phê trong bếp . Cô nhà có cùng đi không ạ ?

Maicon nhíu mày Cái thằng Phabridiô này mấy bữa nay thường có cái nhìn kỳ cục sau lưng Apôllônia . Chắc chắn là hắn không dám chàng màng vợ của bạn capo-mafioso rồi - ở đất Xixili này chỉ có những kẻ nào coi rẻ mạng sống mình mới dám nghĩ đến điều đó - nhưng dù sao thì ... Maicon lạnh nhạt đáp :

- Không . Cô ấy về nhà chơi ít bữa rồi đi sậu

Anh đứng nhìn theo Phabridiô hấp tấp bước về phía ngôi nhà nhỏ tường đá dùng làm gara tạm thời cho chiếc xe “Alpha Rômêô” của anh .

Maicon sang phòng tắm để rửa mặt . Không thấy Apôllônia ở đó Chắc cô đã xuống bếp để lo bữa sáng cho anh trước lúc đi . Nhưng ở bếp cũng không thấy cô . Calô bước vào, nói :

- Xe đã sẵn sàng . Tôi mang vali ra nhé ?

- Không cần . Maicon đáp . - Apôllônia đâu ?

Bộ mặt lầm li của Calo rạng rỡ lên trong một nụ cười :

-Cô ấy đang ngồi sau tay lái trong xe . Có vẻ khoái chí lắm . Chưa biết nước Mỹ ở đâu mà đã ra về một bà Mỹ lắm rồi .

Ở cái xứ Xixili này, phụ nữ lái xe là một chuyện chưa từng có bao giờ ! Maicon ra lệnh :

- Đi gọi Phabridiô và đợi tôi ở ngoài xe .

Anh bước ra khỏi bếp và chạy theo cầu thang lên gác . Chiếc vali đã được xếp đặt từ hôm qua để trong phòng ngủ . Trước khi xách nó lên tay, Maicon bước lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài . Xe đã được đưa ra khỏi gara , nhưng không đậu cạnh cửa phòng bếp, mà ở bậc thềm cửa chính .

Apôllônia ngồi đặt hai tay lên vô lăng, hết một cô bé leo lên xe hơi để nghịch chơi . Calô đang loay hoay đặt chiếc giỏ đựng thức ăn dùng dọc đường lên ghế sau . Vừa lúc đó Maicon chợt khó chịu nhận thấy Phabridiô đi vội ra ngoài cổng ngôi biệt thự, có lẽ là cần phải làm một việc gì đó vào ngày giây phút cuối cùng trước khi lên đường .

Tại sao trước đó hắn không làm , quỷ tha ma bắt hắn đi ! Phabridiô vừa bước vào vội vã vừa ngoái lại nhìn có vẻ lén lút . Rồi sẽ phải cho hắn một trận cho biết thân . - Maicon nghĩ .

Anh xách vali bước ra bậc thềm cửa bếp , và lập tức mùi hoa chanh cùng với làn không khí buổi sáng ấm áp trùm bọc lấy người anh . Apôlônia vẫy tay rồi rít . Anh hiểu rằng cô muốn tự mình lái xe đến cửa bếp - khoảng cách chừng mười bước chân - và bảo anh cứ chờ nguyên tại chỗ . Calô đứng bên cạnh, toét miệng cười , súng lupara cầm trong tay . Vẫn chưa thấy Phabridiô trở lại . Đứng vào khoảnh khắc đó , từ những chi tiết nhỏ nhặt tưởng như vô nghĩa vụt ghép vào trong đầu Maicon thành một bức tranh hết sức rõ ràng .

- Đứng ! Anh hét lên với Apôllônia - Đứng em !

Nhưng tiếng hét của anh chìm lấp trong một tiếng nổ rất lớn : Apôllônia đã mở công tắc xe . Tấm cửa dẫn vào nhà bếp nát vụn thành từng mảnh . Maicon bị bắn văng đến cạnh tường nhà . Những mảnh đá vụn từ trên mái nhà rơi xuống tới tấp vào vai anh . Một mảnh lớn rơi đúng đầu . Trước khi ngất đi, Maicon còn kịp nhận thấy chiếc xe Anpha Rômêô đã biến mất , thay vào đó là bốn bánh xe bám vào hai trục cầu thép trần trụi - và không có gì hơn .

Maicon tỉnh dậy trong một căn phòng tối . Anh nghe có tiếng người thì thầm nói chuyện, nhưng không phân biệt được từ nào . Theo bản năng, anh cố không tỏ ra rằng mình đã tỉnh, nhưng tiếng nói chuyện chợt im bặt, và một người nào đó ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường cúi xuống bên anh nói :

- Có thể chứ . Cuối cùng thì cũng tỉnh lại rồi !

Ánh đèn bật lên chói mắt, Maicon vội ngoảnh mặt đi . Đầu nặng như chì, trí óc mụ mẫm . Một cái bóng trắng nhỏ nhỏ treo trước mặt anh, rồi dần hiện rõ thẳng nét khuôn mặt của bác sĩ Tada :

- Nào để bác xem qua cháu một chút rồi ta tắt đèn liền . - ông ta dịu dàng nói và chiếu ngọn đèn pin vào hai mắt Maicon : - Thế không sao, ổn cả rồi . - ông ta đứng thẳng người lên quay sang nói với một người nào đó bên cạnh :

- Có thể nói chuyện được rồi !

Lần này thì Maicon đã nhìn rõ Don Tômmadinô ngồi trên chiếc ghế cạnh giường anh . Lão cúi xuống, gọi :

- Maicon, Maicon, cậu nghe tôi nói đấy không ? Có thể hỏi cậu vài lời chứ ?

Để đáp lại, đơn giản nhất là gơ tay ra hiệu . Và Maicon đã làm như thế . Don Tômmadinô liền hỏi khẽ :

- Ai đánh xe từ gara ? Phabridiô phải không ?

Thay cho câu trả lời, không hiểu sao Maicon lại mỉm cười , một nụ cười nhợt nhạt giá băng . Don Tômmadinô nói tiếp :

- Thằng Phabridiô đã biến mất . Maicon, cậu hãy nghe tôi nói đây . Cậu đã nằm bất tỉnh một tuần lễ nay, hiểu không . Tất cả mọi người đều nghĩ cậu đã chết, nên tạm thời mỗi nguy hiểm đe dọa cậu đã qua -

bọn chúng không còn theo dõi cậu nữa . Tôi đã báo tin sang Nữ Ước và ông Trùm đã gửi chỉ thị sang cho tôi . Cậu sẽ trở về Mỹ, chỉ phải đợi ít lâu nữa thôi . Còn bây giờ cậu hãy nằm thật im ở đây . Tôi có một ngôi nhà nhỏ trên núi, ở đó thì chẳng có ai động đến cậu . Khi cái tin cậu bị chết vừa loang ra, đám đối địch của tôi ở Palêrmô đã liền đề nghị giải hoà với tôi - nghĩa là ngay từ đầu người mà bọn chúng cần là cậu chứ không phải tôi . Chúng chỉ làm ra vẻ chống tôi để đánh lạc hướng . Trong khi đó lại chuẩn bị vụ ám sát cậu . Cậu hãy nhớ kỹ điều đó . Còn tất cả những chuyện khác để tôi lo liệu , cậu chẳng cần phải lo nghĩ gì cả Cứ yên tâm mà bình phục.

Bây giờ thì Maicon đã nhớ lại mọi chuyện . Anh biết rằng thế là Apôllônia đã chết, rằng Calô cũng không còn sống nữa . Anh nặng nhọc mấp máy môi :

- Phabridiô . Thông báo với tất cả những người chặn cừu . Ai báo cho tôi biết thằng Phabridiô ở đâu, người đó sẽ được thưởng những bãi chặn tốt nhất Xixili .

Hai chú cháu Don Tômmadinô nhìn nhau thở ra nhẹ nhõm - Maicon đã tỉnh táo hẳn . ông bác sĩ già Tada bước sát bên giường, thốt lên với vẻ dăm chiêu .

-Thế là bây giờ cháu đã thành người goá bụa . Ở Xixili, đó là một điều hiếm gặp ở tuổi cháu - dường như ông ta muốn an ủi Maicon bằng cái điều đặc biệt đó .

Maicon ra hiểu bảo Don Tômmadinô ghé lại gần . Lão ngồi sang mép giường và cúi tai xuống sát miệng :

- Nhờ ông chuyển lời cho bố tôi là tôi muốn về nhà gấp - anh nói khẽ nhưng rành rọt - ông hãy nói rằng tôi muốn làm đứa con nối nghiệp của bố tôi .

Thế nhưng phải mất một tháng sau Maicon mới bình phục hẳn, và tiếp đấy mất hai tháng nữa mới lo được đủ các thứ giấy tờ cần thiết để bảo đảm an toàn tuyệt đối cho việc anh trở về nước Mỹ . Sau đó, anh đáp máy bay từ Palermô đến Rôma, rồi từ Rôma về Nữ ước Trong suốt thời gian đó tung tích của Phabridiô vẫn biệt tăm .

25. Chương 25

Sau khi tốt nghiệp Đại học tổng hợp, Kêi Adamx về dạy ở ngay trường trung học của thị trấn Niu Hemptơ. Trong suốt nửa năm đầu sau ngày Maicon bỗng nhiên biệt tích, tuần nào cô cũng gọi điện tới bà mẹ của anh ở Long Bich để hỏi thăm tin tức. Lần nào bà Corleone cũng trả lời hết sức thân mật, và lần nào cũng kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại bằng một câu :

-Cháu là một cô gái tốt, rất tốt. Cháu hãy quên thằng Maicon đi và kiếm lấy một người chồng xứng đáng.

Kêi không giận bà vì những lời khuyên thẳng thắn đó, cô hiểu rằng mẹ Maicon chỉ muốn điều tốt cho cô mà thôi.

Đến khi nghỉ hè, cô quyết định xuống Niu York để mua sắm một ít quần áo, thăm mấy cô bạn gái cùng học ở trường đại học trước đây. Tiện thể cũng muốn tìm chỗ làm kha khá ở Niu York. Đã gần hai năm nay, cô sống cô đơn như một bà giáo già, ngoài giờ lên lớp ra là nằm nhà đọc sách, không giao thiệp chơi bời với ai. Thời gian gần đây, dù không còn liên lạc với Long Bich nữa, cô vẫn sống tách biệt như vậy. Nhưng Kêi biết rằng mình không thể kéo dài cuộc đời theo cách đó được. Cô đã trở nên cáu kỉnh, rầu rĩ, nhưng Kêi vẫn tin rằng Maicon sẽ viết thư hoặc nhắn tin cho cô bằng cách nào đó. Anh không thể bạc bẽo, coi thường cô đến như vậy được.

Lần này Kêi đi theo chuyến tàu sớm, và gần ba giờ trưa, cô đã ở trong buồng khách sạn của mình. Các bạn gái của cô đều đã đi làm và Kêi không muốn quấy quá họ, dự định để đến tối sẽ gọi điện tới. Sau quãng đường dài mệt mỏi, cô không muốn đến các cửa hiệu ngay để may sắm. Mà ngồi một mình trong phòng

cũng buồn - đầu óc lại chìm vào những kỷ niệm về những ngày xưa, khi cô cùng Maicơn thỉnh thoảng đi thuê một phòng ở khách sạn nào đó để sống riêng với nhau vài ba ngày. Có lẽ chính những kỷ niệm đó càng làm Kêi thấy lẻ loi và đã thôi thúc cô quay số điện thoại gọi về Long Bích. Đã lâu lắm rồi cô không liên lạc với gia đình Maicơn.

Từ đầu dây đằng kia, một giọng lơ lơ của người Ý hỏi ai gọi. Bất chợt cảm thấy lúng túng, Kêi phải cố lấy giọng bình tĩnh đáp :

-Cháu là Kêi Adamx đây ạ, thưa bác Corleone, bác còn nhớ cháu chứ ạ ?

- Nhớ chứ, nhớ chứ - bà Corleone đáp - Sao lâu nay không thấy cháu gọi điện cho bác ? Cháu lấy chồng rồi à ?

- Ô, không ạ, Kêi nói - Tại cháu bận quá - cô ngạc nhiên thấy bà Corleone có vẻ phật ý vì cô không gọi điện nữa - Bác có tin gì về anh Maicơn không ạ ? Anh ấy hiện này ra sao ?

Ông nghe im lặng một lúc, rồi Kêi nghe vang lên giọng nói rõ ràng, tự tin của bà Corleone :

-Maicơn đang ở nhà đây. Nó không gọi điện cho cháu à ? Cháu chưa gặp nó sao ?

Ngực Kêi như có một cái gì đó đau nhói, những giọt nước mắt tủi nhục bất chợt trào lên cổ. Cô hỏi bằng giọng lạc hẳn đi :

- Thế anh ấy về đã lâu chưa ạ ?

- Vừa năm nay

- Thì ra thế, - Kêi thốt lên - Cháu hiểu rồi.

-

Đúng vậy, cô đã hiểu ra tất cả. Cô nóng rực người lên vì xấu hổ khi nghĩ rằng bà mẹ Maicơn thấy cô chẳng là cái gì đối với con trai của bà cả. Về đã nửa năm nay mà anh ta đâu có thèm cho cô biết. Rồi sự xấu hổ được thay bằng một nỗi tức giận. Giận Maicơn, giận bà Corleone, giận tất cả mọi người, nhất là những gã đàn ông người Ý, họ chẳng biết lấy một tí lịch sự tối thiểu nào. Chẳng lẽ không yêu nhau thì giữa hai người chẳng còn gì cả nữa sao, thậm chí là một tình bạn chân thành ? Chẳng lẽ Maicơn không biết rằng như một người bạn, cô vẫn quan tâm đến số phận của anh, kể cả khi anh không còn ăn nằm với cô, không muốn cưới cô làm vợ nữa ? Chẳng lẽ anh nghĩ cô cũng như đám con gái người Ý dễ bị lừa gạt, phản bội là vội tự sát hoặc phát điên lên sao ?

Kêi cố nói bằng một giọng bình thản :

- Cháu hiểu rồi. Cảm ơn bác nhiều. Cháu rất vui là Maicơn đã về và mọi chuyện của anh ấy đều ổn thoả. Cháu chỉ muốn biết có vậy thôi. Từ nay cháu sẽ không gọi điện phiền bác nữa.

-

Bà Corleone hồi hã, có vẻ như không nghe những lời của Kêi, nói :

- Nếu cháu muốn gặp Maicơn, cháu đến ngay đi. Chắc nó sẽ phải bất ngờ lắm đấy. Cháu gọi taxi mà đi, bác sẽ báo bọn gác cổng thanh toán cho. Cháu nói với tài xế là trả gấp đôi, nếu không họ chẳng chịu đi xa đến tận Long Bích này đâu.

- Cháu không đến được bác ạ, - Kêi lạnh nhạt đáp - Nếu như Maicơn muốn gặp cháu, anh ấy đã phải gọi điện cho cháu từ lâu rồi. Rõ ràng là anh ấy không muốn nối lại quan hệ với cháu.

Giọng bà Corleone lại càng hồi hã thêm :

- Cháu là một cô gái dễ thương, có đôi chân thật xinh đẹp, nhưng lại chẳng thông minh chút nào, - bà cười hì hì trên cợt Cháu đến đây là để chơi với bác chứ đâu phải với thằng Maicơn ? Bác có chuyện muốn nói với cháu. Cháu gọi taxi và đến đây nhanh lên. Nhớ đừng trả tiền xe. Bác đợi cháu đấy .

Dứt lời, bà Corleone cúp máy. Tất nhiên Kêi có thể gọi lại, nói rằng cô không thể đi được. Nhưng thực sự Kêi cũng thấy mình cần gặp Maicơn, nói với nhau vài lời - dù đó chỉ là câu chuyện xã giao như giữa những

người quen cũ. Một khi anh đã về nhà, không phải trốn tránh nữa, thì nghĩa là cái chuyện khủng khiếp kia đã được thu xếp ổn thoả, anh đã trở lại với cuộc sống bình thường như mọi người. Kêi hấp tấp nhảy ra khỏi giường, sửa soạn cho buổi gặp mặt. Cô trang điểm mặt mũi thật kỹ lưỡng, chọn đi chọn lại màu áo, soi gương một lúc lâu trước khi ra khỏi phòng. Cô nghĩ không biết người ngắm mình dạo này so với trước đây thế nào, hấp dẫn hơn hay xấu xí đi. Có vẻ như phồng phao tròn trịa ra và nhiều nữ tính hơn. Hợp gu đàn ông Ý là cái chắc. Nhưng Maicon lại thích kiểu người thanh mảnh kia. Mà thật ra điều đó đâu có ý nghĩa gì, một khi về nhà đã sáu tháng ròng mà anh chẳng thèm gọi điện cho cô.

Ra đến đường, Kêi vẫy một chiếc taxi, nhưng quả nhiên như lời bà Côrleone nói, tay tài xế không chịu đi Long Bich. Kêi hứa sẽ trả gấp đôi tiền. Phải một giờ sau xe mới đến Long Bich. Cô nhìn quanh và ngạc nhiên trước những thay đổi diễn ra nơi đây. Một hàng rào gang bao quanh khu cư xá của gia đình Côrleone, những cánh cổng sắt lớn chặn ngang lối vào. Một gã đàn ông mặc áo vét trắng và sơ mi đỏ đã đứng chờ sẵn, thò đầu qua cửa xe nhìn đồng hồ tính tiền, đếm mấy tờ giấy bạc trao cho tài xế taxi. Đợi anh ta hoan hỉ nhận tiền xong, Kêi mới bước xuống xe, đi qua cổng vào khu cư xá.

Bà Côrleone thân ra mở cửa, ôm hôn cô thật âu yếm, khiến Kêi phải ngạc nhiên. Rồi chăm chú ngắm cô từ đầu đến chân, bà thốt lên :

- Cháu xinh quá. Mấy thằng con của bác đúng là một lũ ngốc.

Bà nắm tay kéo Kêi vào nhà, và lại như những lần trước đây, dẫn cô xuống phòng bếp, nơi trên bàn đã bày sẵn thức ăn và ấm cà phê đang sôi trên bếp lò.

- Cháu ngồi xuống đi, Maicon sắp về đây. Chắc nó phải ngạc nhiên lắm.

Cô nhìn thấy anh qua ô cửa sổ phòng bếp. Một chiếc xe dừng lại trước nhà, hai người đàn ông từ trên xe bước xuống, và tiếp đó là Maicon. Anh đứng lại nói một câu gì đấy với một trong hai người đàn ông. Phần bên trái của mặt anh hướng về ô cửa sổ của phòng bếp, phía dưới má hõm vào một vết sâu trông như mặt con búp bê nhựa bị một đứa bé nghịch ngợm dẫm lên. Và thật lạ lùng, Kêi không thấy điều đó làm mặt anh xấu đi, nhưng chẳng hiểu sao, những giọt nước mắt của cô lại ứa ra. Cô trông thấy anh đứng áp chiếc khăn tay trắng bong lên mũi một lúc rồi quay lưng vào nhà. Kêi nghe tiếng cửa ngoài mở, tiếng bước chân của Maicon vang lên trong hành lang dẫn vào bếp. Anh bước vào và nhìn thấy cô. Trong mấy giây đầu tiên, anh đứng hoàn toàn bất động, rồi một bên mép anh nụ cười thóng hiện - vết lõm nơi má trái không cho phép anh cười rộng miệng. Và Kêi, đã hàng trăm lần thầm nhắc đi nhắc lại với mình những lời lãnh đạm : “À! chào anh, thế nào, khoẻ chứ?”. Nhưng vừa thấy Maicon cô đã nhảy chồm dậy khỏi ghế ôm lấy cổ anh, giấu khuôn mặt ướt đẫm nước mắt vào ngực anh. Anh hôn lên má cô, đợi cho cô bình tĩnh lại rồi ôm lấy vai cô, dẫn cô ra xe. Anh khoát tay đuổi gã vệ sĩ không cho đi theo. Họ ngồi vào xe, anh lái ra cổng. Kêi ngồi bên cạnh anh, rút khăn mùi xoa ra lau sạch bộ mặt phấn son lem lố.

-Em không muốn thế, tự nhiên nước mắt cứ chảy ra thôi, - cô nói, - Có ai bảo cho em biết anh bị chúng làm cho tàn tật đến mức này đâu.

Maicon bật cười lớn, đưa tay sờ vết lõm :

- Em nói cái này ấy à ? Chỉ vật vãnh thôi mà. Giờ đã về ở nhà rồi thì có lẽ anh cũng cần phải đại tu lại bộ mặt của mình...Anh đã không thể viết thư cho em...Anh không thể làm gì được. Trước nhất em phải hiểu cho anh điều đó.

- Em hiểu.

Xe chạy hướng Niu York. Hai người im lặng một lúc, rồi Maicon hỏi :

- Em đã tốt nghiệp rồi chứ ?

- Rồi, bây giờ em dạy ở quê. Thế người ta đã tìm ra ai là kẻ giết chết tay đại úy cảnh sát rồi phải không anh ? Có phải vì thế anh mới được về nhà không ?

Maicon im lặng một lúc rồi đáp :

- Phải, tìm ra rồi. Chẳng lẽ em không đọc báo à ? Tất cả các tờ báo Niu York đều đăng tin.

Nghĩa là Maicon không phải là kẻ giết người ! Mặt Kêi vui mừng rạng rỡ lên :

- Nếu có đọc thì em đã gọi điện thoại ẹ anh từ lâu rồi...- Cô chột bối rối -

Kể ra nghe thật kỳ, nhưng sau mấy lần nói chuyện với mẹ anh, em đã gần như tin rằng chính anh đã làm việc đó thật . Mà vừa đây thôi, lúc uống cà phê, cụ còn bảo cái anh chàng tự thú tội là điên .

Maicon nói :

- Có thể lúc đầu mẹ anh cũng tin như thế.

- Sao ? Mẹ đẻ ra anh mà cũng nghĩ như vậy sao ?

Maicon cười khẩy :

- Mấy bà có khác gì đám cớm. Bao giờ cũng tin vào những khả năng xấu nhất.

Đến đường Manhattan ở New York, Maicon cho xe vào gara. Lão chủ gara chào hỏi anh như một người quen. Maicon dẫn cô đi vòng ra góc phố, dùng chìa khoá riêng mở cánh cửa chính của một ngôi nhà trước đây rất bề thế, nhưng giờ đã tàn tạ nằm giữa một dãy nhà cũng hoang phế như thế. Nhưng bên trong nhà lại sạch sẽ và sang trọng đến đáng kinh ngạc - đồ đạc toàn loại chiến (de luxe), phải là người có bạc triệu mới sắm nổi. Maicon dẫn Kêi đi theo cầu thang lên gác, vào một phòng khách sáng sủa rộng rãi, liền bên cạnh là gian bếp lớn. Một cánh cửa khác được đóng kín, có lẽ là buồng ngủ. Trong góc phòng khách là một tủ rượu lớn. Maicon lấy xuống mấy chai, pha ổi người một ly rượu. Họ ngồi im lặng lúc lâu trên đi văng . Rồi Maicon hất đầu về phía cánh cửa đóng kín, nói :

- Thế nào, ta vào chứ ?

Kêi mỉm cười, uống một ngụm rượu lớn, đáp :

- Thì vào.

Với Kêi, tất cả vẫn hệt như trước đây, chẳng có gì thay đổi. Chỉ có Maicon là thô bạo hơn, nhập cuộc thẳng ngay chớ không dè dặt, dịu dàng như trước đây. Có vẻ như anh sợ mất cô - Kêi không muốn lý giải chuyện đó. Rồi sẽ qua đi thôi. Đàn ông thường nhạy cảm hơn trong những trường hợp kiểu này mà, kể cũng kỳ - Kêi nghĩ. Đã hai năm trôi qua, nhưng cô vẫn cảm thấy không có gì tự nhiên hơn là việc cùng nằm và ân ái với Maicon trên giường. Hệt như họ chưa hề xa nhau lấy một ngày nào.

- Lẽ ra anh nên viết thư cho em, nên tin em mới phải, - cô nép sát mình vào người Maicon hơn, nói - Em thừa sức thực hiện luật omerta ở cái đất Hoa kỳ này. Anh biết không, dân Yanki cũng biết im lặng chứ.

Maicon cười khẻ trong bóng tối :

- Nhưng anh ...đâu có ngờ là em sẽ chờ anh. Anh đâu biết là em vẫn chờ anh sau chuyện đã xảy ra .

Kêi nói :

- Không một phút nào em tin là anh đã giết chết hai người ấy. Chỉ đôi lúc sau những lần nói chuyện với mẹ anh, em mới cảm thấy nghi ngờ . Nhưng thật trong lòng em vẫn không tin . Em đã biết anh quá rõ mà.

Cô nghe tiếng anh thở dài :

- Không quan trọng là ai đã giết họ, anh hay không phải anh. Em cần phải hiểu điều đó.

Kêi hơi sững sốt trước giọng nói lạnh lùng của Maicon. Cô hỏi :

- Thế thì anh cứ nói thẳng ra với em đi - có phải là anh hay không phải ?

Maicon ngồi dậy trên giường, dựa lưng vào gối, bật diêm, châm lửa hút :

- Nếu anh hỏi cưới em, thì trước hết anh phải trả lời câu hỏi của em đã, phải không ?

Kêi nói nhanh :

- Em thì sao cũng được, em yêu anh, và việc đó không có nghĩa gì hết . Đừng sợ em đi báo cảnh sát. Đúng thế không nào ? Có đúng anh là gangster không ? Hỏi thế thôi chứ em cũng chẳng cần biết. Cái em muốn biết là hình như anh không yêu em. Thậm chí anh không gọi điện cho em khi anh đã trở về nhà.

Maicon ngồi rít thuốc. Một tia lửa nhỏ bỗng bắn vào tấm lưng trần của Kêi làm cô cong người lại xuýt xoa. Nhưng cô vẫn đùa :

- Sao, anh định tra tấn em đấy à ?

Nhưng Maicon không cười, anh nói bằng giọng hơi bối rối :

- Em biết không ... khi về gặp lại những người thân, bố, mẹ, Cônni, Tôm - anh chẳng cảm thấy một sự vui mừng đặc biệt . Tất nhiên là dễ chịu khi được trở về nhà, nhưng nói thẳng ra điều đó không làm anh xúc động mạnh. Thế nhưng hôm nay khi nhìn thấy em trong phòng bếp, anh đã vui mừng thật sự. Em cho như thế có phải là tình yêu không ?

- Với em thế cũng là quá đủ.

Và hai người lại yêu nhau. Lần này Maicon tỏ ra dè dặt, dịu dàng hơn. Rồi anh ra phòng khách pha rượu, bưng vào và ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường. Maicon hỏi, giọng nghiêm túc :

- Bây giờ ta nói chuyện đứng đắn. Em nghĩ sao nếu anh hỏi em làm vợ ?

Kêi cười, vẫy tay gọi anh lại gần. Anh cũng cười lại :

- Không, anh nói nghiêm túc đấy. Em đồng ý lấy anh nhé. Về những chuyện đã xảy ra, anh không thể nói với em biết điều gì hết. Bây giờ anh đang giúp việc ông già nhà anh . Người ta đang chuẩn bị cho anh nối nghiệp bố - gia đình anh, như em biết đấy, làm nghề nhập khẩu dầu ôliu. Nhưng gia đình anh, ông già nhà anh có nhiều kẻ thù. Nếu lấy anh, em có thể chịu góa chồng khi còn đang rất trẻ . Và còn một điều nữa . Tối tối anh sẽ không bàn luận, nói với em những gì thuộc về công việc của anh đâu. Em sẽ là vợ anh nhưng không phải là bạn của anh, như người ta thường nói. Em không thể sẽ là bạn với nghĩa bình đẳng với anh được.

Kêi ngồi nhồm đậy, với tay bật chiếc đèn đầu giường, châm một điếu thuốc. Dựa người vào gối, cô hỏi bằng giọng thản nhiên :

- Nói một cách khác, anh muốn bảo với em rằng anh là găngxtơ chứ gì ? Rằng anh phải lo những vụ bắn giết nhau và em đừng hỏi những việc anh làm, đừng nghĩ đến nữa phải không ? Anh bảo là nói chuyện đứng đắn, thì em hỏi anh : nếu chúng mình lấy nhau, thì cuộc đời em sẽ như thế nào ? Con cái, nhà cửa, bếp núc - tất cả chỉ có vậy thôi sao ? Thế nếu như có chuyện gì xảy ra ? Những chuyện đó có thể kết thúc bằng nhà tù lắm ...

- Không, - Maicon đáp. - Chết thì có thể chứ nhà tù thì không.

Nghe vậy Kêi bật cười, vừa tự hào vừa thích thú.

- Nhưng làm sao anh nói chắc chắn thế ? - Cô hỏi .

Maicon thở dài :

- Những chuyện đó anh không thể nói được. Anh không muốn nói cho em biết.

Kêi im lặng một lúc lâu.

- Nhưng sau bao nhiêu tháng trời không gọi điện cho em , tại sao giờ bỗng dưng anh lại muốn lấy em. Ngủ với em thích lắm à ?

- Đúng vậy, - anh đáp . - Nhưng anh lấy em không phải vì thế. Anh chưa muốn trả lời em ngay bây giờ. Chúng mình sẽ còn tìm hiểu nhau thêm. Em có thể nói chuyện với ba mẹ em. Nghe nói ông cụ sắt đá lắm mà. Em thử hỏi cụ xem.

- Nhưng anh chưa trả lời vì sao anh muốn lấy em.

- Thôi được, - Maicon nói, - Anh sẽ trả lời em một lần này. Em là người duy nhất mà anh yêu quý, gắn bó. Còn anh không gọi điện cho em là vì, như anh đã nói lúc nãy, anh không thể ngờ rằng sau những chuyện xảy ra, em vẫn còn yêu anh. Phải, anh đã cố thể tìm em, hỏi thăm về em, nhưng anh không muốn. Anh sẽ nói cho em biết một vài điều, nhưng với điều kiện là em không được nói lại với bất cứ một ai khác, kể cả ông già em. Sau năm năm nữa, nếu như mọi chuyện tiến triển bình thường, gia đình Còrleone sẽ ra làm

ăn công khai hoàn toàn, không dính vào những vụ mang tính chất bất hợp pháp nữa. Để làm được việc đó, cần phải thu xếp một vài chuyện khá nguy hiểm – chính lúc đó em có khả năng trở thành một bà goá trẻ tuổi. Còn tại sao anh lại muốn cưới em ư ? Tại vì anh cần em. Và vì anh muốn có gia đình, con cái, đã đến lúc rồi. Nhưng anh muốn các con anh không phải chịu ảnh hưởng của anh như anh đã phải chịu ảnh hưởng của bố anh.

Anh phải nói ngay để em biết là bố anh không hề muốn anh chịu ảnh hưởng của mình, không muốn anh dính dáng gì đến việc nhà. Ông muốn cho anh ăn học nên người, thành một bác sĩ hay giáo sư gì đó. Nhưng một tình huống đặc biệt đã buộc anh phải hành động để cứu giúp gia đình. Anh phải làm điều đó vì lòng thương yêu và kính phục đối với bố anh. Theo anh, ông cụ là một người chồng tốt, một người cha hiền, một người bạn quý. Ông bao giờ cũng sẵn sàng giúp đỡ những ai không gặp may. Tất nhiên, cuộc đời của ông còn có những khía cạnh khác, nhưng là con, anh không có quyền hỏi đến, biết đến.

Anh không muốn các con anh phải lập lại hoàn cảnh của anh. Anh muốn chúng chịu ảnh hưởng của em, được em nuôi dạy, chăm sóc. Anh muốn chúng lớn lên thành người Mỹ chân chính, làm ăn đàng hoàng, không có lừa đảo. Biết đâu chính chúng...hay con cháu chúng lại sẽ lập thân bằng con đường chính trị, trở thành tổng thống ? Biết đâu đấy . Đạo ở Dartmouth học lịch sử chúng mình chẳng biết mấy ông tổng thống có cha hay ông mà không bị treo cổ đấy là gì. Nhưng anh chỉ muốn các con mình thành bác sĩ, giáo viên hay nhạc công. Anh sẽ bắt chúng tránh thật xa cái nghề của gia đình anh hiện nay. Và lại, khi chúng lớn lên thì anh cũng đã giải nghệ rồi. Lúc đó anh và em sẽ về ở một nơi nào đó giữa lòng thiên nhiên, sẽ tham gia một câu lạc bộ địa phương – như thế cũng là sống chứ ? Giản dị và an nhàn. Một viễn cảnh như vậy em thấy thế nào ?

- Tuyệt vời- Kêi lắc đầu - Nhưng em chỉ không hiểu một điều, là anh lấy em để làm gì một khi không thể kể cho vợ nghe về cái điều quan trọng nhất của cuộc đời mình ? Làm sao anh có thể chung sống với một người đàn bà mà anh không tin ? Bố anh rất tin mẹ anh, em biết điều đó.

- Đúng thế, - Maicon nói, - Nhưng tin chưa có nghĩa là kể hết mọi chuyện. Mà ông tin là phải. Đâu chỉ vì tình vợ chồng. Mà còn là lòng biết ơn nữa. Còn cả bốn đứa con vào cái thời chưa chắc gì đã nuôi nổi. Đã bao nhiêu lần bà chăm sóc bảo vệ ông trong những ngày đen tối. Bốn chục năm thủy chung với chồng. Em hãy làm được như mẹ anh đi, rồi anh sẽ nói cho em biết những chuyện mà chắc chắn là em sẽ không muốn nghe chút nào.

- Thế chúng mình sẽ cùng sống chung với bố mẹ à ?

Maicon gật đầu :

- Chuyện đó không sao. Chúng mình sẽ có nhà riêng, một cuộc sống riêng. Bố mẹ anh không thích can thiệp vào chuyện của con cái. Nhưng cho đến khi mọi chuyện lắng xuống hẳn, anh cần phải sống trong cư xá của gia đình.

- Vì sống ở ngoài thì nguy hiểm chứ gì ? – Kêi nói.

Lần đầu tiên kể từ khi quen anh, cô cảm thấy trên người mình hơi thở giá băng của cơn giận Maicon. Anh không biểu lộ nó ra ngoài bằng cử chỉ hay lời nói, mà từ người anh toát ra một sự lạnh lùng căm lạng phẳng phát màu chết chóc, đến nỗi Kêi có cảm tưởng giá cô được quyền quyết định thì chưa chắc cô đã dám lấy anh. Maicon nói :

- Em có những suy nghĩ không đúng về bố anh và về gia đình Côrleone. Em đã nhét vào đầu mình đủ thứ vớ vẩn từ chó má trong mấy cuốn phim và mấy tờ báo. Anh sẽ giải thích cho em lần cuối cùng – em hãy nhớ là lần cuối cùng đấy nhé ! Bố anh là một người làm ăn tháo vát, muốn kiếm đủ tiền để bảo đảm cuộc sống cho vợ con mình. Và giúp đỡ những người mà vào lúc khó khăn ông có thể phải cần đến. Ông sống không theo các luật lệ thông thường, vì các luật lệ của cái xã hội mà ta đang sống là không chấp nhận được đối với một con người mạnh mẽ, xuất chúng tâm cỡ như ông. Em phải hiểu rằng ông ình chẳng thua kém gì những kẻ làm lớn , từ Thống đốc đến Tổng thống, hoặc Thủ tướng, hay luật lệ do kẻ khác định ra – các luật lệ sẽ mang đến thất bại cho ông trong mỗi bước đi. Tuy nhiên, mục đích cuối cùng của ông vẫn là hoà nhập vào các xã hội đó, nhưng phải với một sức mạnh cần thiết. Vì một kẻ yếu đuối bất lực thì đâu có được xã hội bảo vệ. Còn bây giờ ông sống theo những luật lệ riêng, tuân theo những nguyên tắc riêng về đạo đức, và ông đặt chúng cao hơn những nguyên tắc được pháp luật của xã hội quy định.

Sửng sốt, Kêi cố nhìn rõ khuôn mặt anh :

- Nhưng như thế thì man rợ quá ! Nếu như mọi người đều suy nghĩ như vậy thì sẽ ra sao ? Xã hội sẽ sụp đổ tan hoang và chúng ta sẽ quay về với thời kỳ ăn hang ở hốc. Maicơn, bản thân anh cũng không tin vào điều đó phải không ?

Maicơn cười khẩy :

- Đây là anh trình bày các quan điểm của ông già nhà anh... Nhưng em nên nhớ rằng, dù có làm cái gì đi chăng nữa thì bố anh cũng phải là người vô trách nhiệm...ít nhất cũng không vô trách nhiệm ở trong cái “vương quốc” mà ông tạo lập nên với các luật lệ của mình. Ông không phải là loại tướng cướp bao giờ cũng làm le bần giết...như em vẫn tưởng lầm đâu. Ông là người thật sự có trách nhiệm, theo cách riêng của ông.

- Nhưng anh tin vào cái gì ? – Kêi hỏi khẽ .

Maicơn nhún vai :

- Anh tin ở em, anh tin ở gia đình của chúng mình sau này. Anh cũng không trông chờ vào xã hội sẽ bảo vệ chúng ta, không có ý định trao gửi số phận của mình vào tay những kẻ chỉ có một tài năng duy nhất là bằng mọi cách cố thu được thật nhiều lá phiếu trong các cuộc bầu cử. Ít ra thì tình hình hiện nay đúng là như thế. Nhưng thời đại của những người như bố anh đã qua rồi. Không thể hành động theo các phương sách của ông già được nữa, điều đó sẽ phải trả bằng những giá quá đắt. Muốn hay không muốn, gia đình nhà Còrleone sẽ buộc lòng phải chấp nhận xã hội và hoà nhập vào đó. Nhưng như anh đã nói, hoà nhập vào với một sức mạnh hùng hậu của bản thân, nói khác đi, nghĩa là phải có nhiều tiền và các thứ tài sản có giá trị khác. Anh muốn bảo đảm cho các con mình thật chắc chắn cho đến khi chúng chịu chung số phận như mọi người của xã hội .

- Nhưng chính anh đã tự nguyện đi chiến đấu để bảo vệ đất nước này, anh là cựu chiến binh, là anh hùng kia mà ? – Kêi ngạc nhiên – Làm sao anh lại thay đổi hẳn đi như vậy ?

- Mà có thể anh cũng như những đứa con của cái xứ sở này, thực chất là những kẻ bảo thủ, bám chằng chằng và các truyền thống cũ. Anh cho tự mình bảo vệ lấy mình là tốt nhất. Các chính phủ, nếu nhìn và ngẫm cho kỹ, có chăm lo cho dân được là bao nhiêu! Nhưng hiện nay vấn đề không phải ở đó. Hiện nay anh chỉ có thể nói một điều : anh phải giúp đỡ ông già nhà anh, phải đứng về phía ông. Còn em có đứng về phía anh không – đó là do em quyết định.- Anh cười, - Lấy chồng là khổ vậy đó.

Kêi vỗ vỗ tay xuống mặt nệm :

- Lấy chồng thì chưa biết thế nào, chứ thật sự hai năm trời xa anh, em không biết một người đàn ông nào khác. Bây giờ lại túm được anh...lẽ nào em lại để cho tuột khỏi tay. Lại đây mau nào, anh.

Tắt đèn, hai người nằm ôm ghì lấy nhau. Kêi thì thắm vào tai anh :

- Anh à, anh có tin rằng từ khi chúng mình xa nhau đến giờ, em không hề biết đến một người đàn ông nào khác không ?

Dĩ nhiên là Maicơn phải tin. Anh gật đầu ngay. Nhưng Kêi lại hỏi tiếp :

- Còn anh...thì có ai không ?

Khi Maicơn đáp “có”, - thì trong vòng tay của anh, Kêi cùm người lại, khiến anh phải vội tiếp : “ Trừ sáu tháng gần đây. “

Maicơn không nói dối. Kể từ sau khi Appollonia chết đi, thì Kêi là người đàn bà đầu tiên anh gần gũi.

26. Chương 26

Cửa sổ của căn phòng sang trọng nhìn xuống một quang cảnh đẹp như thiên đường do bàn tay con người tạo ra phía sau khách sạn: những cây cọ mang từ nơi khác tới được chiếu sáng bởi nhữn dây đèn da cam, hai bể bơi lớn ánh lên màu xanh đậm như hai tấm gương khổng lồ dưới những ngôi sao lẻ loi trong sa mạc .

Thành phố Las Vegas chìm ngập trong biển đèn nêong sáng rực, chân trời bao quanh là những đụn cát và núi đá . Giônni Phônstein buông tay thả tấm rèm xám nặng nề thêu sặc sỡ xuống và quay vào phòng .

Ninô Valenti đang nửa nằm nửa ngồi trên divăng, tay cầm một cốc uytxki, nhìn đám bồi phòng của sòng bạc - ba gã đàn ông và một ả ăn mặc hở hang - tíu tít chuẩn bị chiếc bàn chơi hình móng ngựa, mang ra sáu chiếc ghế bành êm .

- Ê, Giônni... lại đây, - Ninô gọi, giọng lè nhè, - Thật tiếc là mày không cùng chơi với tao, lột sạch mấy thằng khốn nạn này đi . Mày không thấy là tao hên như thế nào à ?

Giônni ngồi xuống chiếc ghế đối diện với divăng, đáp:

- Tớ có chơi cờ bạc bao giờ đâu, cậu biết đây Sức khoẻ cậu thế nào ? ổn chứ ?

- Tuyệt vời, - Ninô khịt mũi, - Nửa đêm sẽ có gái, chúng ta sẽ ăn tối rồi sau đó sẽ sát phạt chơi . Mày biết không, tao đã đớp của cái sòng này năm chục ngàn đô rồi đấy .

- Cha chả, - Giônni thốt lên, - Hay lắm . Nhưng khi cậu tịch thì tất cả những cái đó để cho ai ?

Ninô nốc một hơi cạn cốc rượu .

- Mày chán bỏ mẹ . Giônni . Chỉ được cái tiếng hã, chẳng có biết ăn chơi đêch gì hết . Nào, xả lảng đi .

Ninô đã “xả lảng” hai tiếng rồi, và bây giờ bắt đầu có kết quả .

Trước hết, y từ từ gục mặt xuống bàn, rùng mình một cái rồi đột ngột đổ người ra phía trước, và có lẽ đã ngã dập đầu xuống sàn nếu không có hai tay bồi bàn, vốn đã quen với những triệu chứng báo trước của màn kịch, kịp thời đỡ lấy và khiêng Ninô sang buồng ngủ . Gã bồi phòng thứ ba ngồi lại trên bàn, Giônni hỏi:

- Anh ấy có hay bi như thế này không ?

Gã bồi phòng nhún vai:

- Hôm nay ông ấy bị sớm đấy, mọi hôm thì còn lâu . Bữa đầu chúng tôi còn ời bác sĩ lên phòng chăm sóc, nhưng sau ông Ninô bảo đừng gọi làm gì mất công, chỉ việc quăng đại ông ấy lên giường là xong, sáng mai đâu sẽ vào đấy cả . Chúng tôi theo lời . Có cái lạ là say sưa như vậy mà hôm nào ông ấy cũng ăn bài ... mà ăn lớn kia chứ . Hồi hôm đến giờ có ván sòng cũng đã mất khoảng ba ngàn đô . Không hiểu sao số ông ấy ma lạ !

- Thế hả ? - Giônni Phônstein nói - Anh đi gọi ngay bác sĩ lên đây . Nếu cần thì tìm khắp cả sòng bạc, nhưng phải gọi được bác sĩ đến .

Khoảng mười lăm phút sau, Giulơ Xêgan bước vào phòng . Giônni khó chịu nhận thấy cho đến nay anh ta vẫn không có dáng một ông thầy thuốc chút nào . Cái túi cứu thương chuyên dùng bằng da đen sì trong tay anh ta trông lại càng có vẻ kì cục đến phi lí . Giulơ bước vào buồng ngủ, nơi Ninô đang nằm như chết . Vừa mở túi thuốc, anh ta vừa nói với Giônni:

- Cám ơn tấm séc anh gửi . Chỉ khám thôi mà thế là nhiều quá . Tôi chẳng đáng được ngàn ấy .

- Đáng cái con khỉ, - Giônni nói, - Nhưng thôi, quên đi, toàn chuyện ngày xưa . Anh xem Ninô làm sao thế này ?

Bằng những động tác nhanh nhẹn và khéo léo, Giulơ khám cho Ninô: nghe nhịp tim, bắt mạch, đo huyết áp . Rồi anh ta rút từ trong túi cứu thương ra một bộ đồ tiêm, cắm phập đầu kim vào bắp tay Ninô, bơm thuốc . Trên gương mặt vô cảm của kẻ say rượu, vẻ tái nhợt dần dần biến mất, hai bên má bắt đầu hồng hào trở lại .

- Căn bệnh đã rõ rành rành, - Giulơ sáng khoái đáp .

- Khi Ninô gục xuống lần đầu tiên ở đây, tôi đã gửi anh ta vào bệnh viện, ở đó họ đã khám nghiệm kĩ . Bệnh đái đường . Còn nhẹ thôi - chỉ cần uống thuốc, ăn kiêng là có thể thọ đủ bách niên . Nhưng ông bạn quý của anh không thèm nghe . Cứ uống liên hồi kì trận . Gan gần như đã rã hết, bà giờ đến lượt não . Còn vừa rồi là một cơn kích ngất nhẹ . Tôi bảo thật nhé - phải nhốt anh ta vào ...

Giônni thấy nhẹ cả người . Thế thì chưa có gì ghê gớm lắm, chỉ cần Ninô biết giữ một tí là ổn . Hấn hỏi:

- Nghĩa là cho nó vào bệnh viện chứ gì

Giulơ bước đến tủ rượu ở góc tường, rót một cốc uống cạn .

- Không, - anh ta nói, - Tôi bảo là nhốt anh ta vào . Giam anh ta vào nhà thương điên ấy, anh hiểu chưa

- Anh đùa đấy chứ ?

- Tôi không đùa, - Giulơ đáp, - Cái món thần kinh tôi không thạo lắm nhưng cũng biết ít nhiều, thầy thuốc mà . Anh bạn Ninô của anh còn có thể gượng được nếu như gan chưa bị hư nặng đến thế . Lúc nào mổ x'ac anh ta khắc biết . Nhưng căn bệnh chính là ở trong đầu kia . Sự thực, sống chết anh ta có cần gì đâu, có khi còn muốn giết mình nữa là khác . Chưa chữa được bệnh đó thì chẳng nước non gì đâu . Vì thế nên tôi mới bảo nhốt anh ta lại, may ra anh ta mới chịu điều trị thần kinh ...

Có tiếng gõ cửa, Giônni đi ra mở . Luxi Manchini bước vào .

- Ô, Giônni ! - Cô ôm chầm hôn hấn . - Tuyệt quá, được gặp anh .

- Chà, đã lâu ta không gặp nhau rồi đấy nhỉ . - Giônni nhận thấy Luxi đã thay đổi nhiều . Thân hình cân đối thon thả ra, đã biết cách ăn diện, để tóc xinh đẹp, hấp dẫn hơn - khác hẳn với cái cô gái mà hấn đã biết trước đây . Giônni thoáng nghĩ rằng giá mà cặp bồ với cô ở Las Vegá này thì thú lắm . Nhưng chưa kịp tán tỉnh thì hấn đã chợt nhớ cô là người tình của tay bác sĩ đang đứng bên cạnh nên đành phải thôi ngay . Hấn tươi cười hỏi :

- Đêm hôm thế này em lên phòng Ninô làm gì đấy ?

Luxi dậm vào vai hấn một phát:

- Nói bậy . Em nghe Ninô mệt và anh Giulơ lên thăm bệnh rồi em mới lên đây chứ . Xem có cần gì em giúp không ? Ninô có làm sao không ?

- Không sao, - Giônni đáp, - Anh ấy khỏe rồi .

Giulơ nằm dài ra đivăng .

- Khỏe cái con khỉ, - anh ta văng tục, - Bây giờ bọn mình phải ngồi cả đây mà chờ anh ta dậy đã . Sau đó bàn việc nhốt anh ta lại . Luxi, anh ta khoái em, chắc em bảo anh ta chịu nghe đấy . Giônni, nếu anh thực sự là bạn của Ninô, thì phải cố giúp anh ta với . Nếu không thì bụng gan của anh ta chỉ nay mai là được đem triển lãm trong phòng thí nghiệm của một trường y nào đó thôi .

Giônni bực mình với kiểu ăn nói của tay bác sĩ lắm . Cứ như bố người ta không bằng . Hấn định đáp lại thì bỗng nghe tiếng Ninô từ trong giường chõ ra:

- Ê, các tướng, cho tớ một cốc nào .

Ninô đã ngồi dậy lù lù trên giường . Nhìn thấy Luxi, y cười khoái chí:

- A, Luxi đấy hả ? Lại đây với anh nào .

Y vừa nói vừa vung tay ra, nhưng Luxi chỉ ngồi ghé bên giường, hôn lướt qua má . Thật kì lạ, trông Ninô giờ đây không có vẻ ốm yếu tí nào, có thể nói là hoàn toàn mạnh khỏe . Y bật ngón tay, nói:

- Thế nào, Giônni ? Tao muốn một cốc ulyxki mà . Chà, chúng nó dọn mất bàn chơi rồi, tiếc quá .

Giulơ đưa cốc lên miệng làm một ngụm lớn, nói:

- Anh không uống được . Bác sĩ không cho phép .

Ninô sầm mặt:

- Tao đếch cần bác sĩ với bác siếc nào hết, - Nói xong, y giả vờ như vừa trông thấy Giulơ, - Ô kia, Giulơ đấy à ? Cậu là bác sĩ của tớ phải không ? Tớ không định nói cậu đâu . Nào, đưa đây, Giônni, không tao tự đứng dậy đi lấy đây .

Giônni nhún vai, bước về phía tủ . Giulo thản nhiên buông lỏng một câu:

- Tôi đã nói rồi, không được ...

Giọng Giulo vẫn lạnh lùng bất cần . Giônni nổi cáu, rót một cốc rượu, dừng lại cạnh giường, hỏi:

- Một cốc thì liệu có thể chết được không ?

- Không, một cốc thì chưa chết, - Giulo đáp bằng giọng thản nhiên . Luxi lo lắng nhìn anh ta như định nói điều gì nhưng lại thôi . Ninô cầm cốc rượu, dốc nó vào miệng . Giônni đứng nhìn y mỉm cười . Bác sĩ không cho phép cơ đấy! Cứ để cho hắn biết chỗ đứng của mình . Nhưng Ninô đột nhiên nghệt thở, há mồm ra đớp không khí, mặt tím nghét, toàn thân co giật, uốn cong lại như con cá bị cần câu giật lên khỏi mặt nước, tròng mắt lồi ra trắng dã . Giulo bước vòng ra phía sau, một tay giữ lấy người y, tay kia cầm một mũi tiêm vào vai, sát ngay cổ . Thân thể Ninô lập tức mềm nhũn ra, không co giật nữa . Một phút sau y đã tuột xuống, nằm thượt ra trên gối, mắt nhắm nghiền .

Giônni, Luxi và Giulo lặng lẽ bước ra phòng khách, ngồi quanh bộ xa lông . Luxi nhắc ông nói điện thoại màu ngọc lam và gọi cà phê cùng vài món lót dạ . Giônni đến quầy rượu pha một cốc và hỏi Giulo:

- Anh có biết là Ninô sẽ phản ứng như vậy sau khi uống cốc uytxki không ?

Giulo nhún vai:

- Nói chung, có thể đoán được .

Thế sao không báo trước cho tôi ?

Tôi đã báo rồi .

- Người ta không ai báo như vậy cả, - Giônni cau kính nói, - Bác sĩ chớ gì lại thế . Anh bảo tôi tổng Ninô vào nhà thương điên, không tìm được từ nào dễ nghe hơn mà nói sao ? Có lẽ anh khoái trêu gan người ta lắm nhỉ ?

Luxi cúi gầm mặt . Giulo vẫn thản nhiên mỉm cười nhìn Giônni .

- Anh đã muốn cho Ninô uống thì có cái quái gì ngăn anh nổi . Anh vênh váo không coi lời khuyên hay lệnh cấm của tôi vào đâu . Thử nhớ lần anh đề nghị tôi làm bác sĩ riêng cho anh sau cái vụ mổ họng ấy . Tôi đã gạt phắt đi vì biết tôi với anh không chịu được nhau . Thầy thuốc ai chẳng coi mình là chúa trời, là vị thánh tối cao trong xã hội hiện đại - đó là một trong những niềm vui của họ . Nhưng anh có chịu coi tôi như vậy đâu . Đối với anh tôi chỉ là thằng dây tở . Như cái bọn lang băm ở Hôlítut của các anh ấy mà, chẳng hiểu bọn chó ấy chui từ đâu ra ? Hoặc là dốt đặc cán mai, hoặc là chẳng thèm biết đến cái đêch gì cả ... Chẳng lẽ bọn họ không hiểu bệnh tình của Ninô à ? Cứ nhét cho anh ta đủ thứ thuốc vớ vẩn - được thêm ngày nào hay ngày ấy . Sống hay chết, họ đâu thèm quan tâm! Còn tôi, tôi có một cái thói kỳ quặc, không thể tha thứ được - tôi biết vậy - là cố giữ lấy mạng sống cho con người! Tôi không cần việc anh cho Ninô uống thêm một ngụm uytxki là vì muốn để cho tất cả thấy cái gì đang đợi anh ta trong những ngày sắp tới . Giulo cúi người ra phía trước và nói tiếp vẫn bằng cái giọng lạnh lùng đều đều: Bạn anh gần như không còn hy vọng gì nữa . Anh có khả năng hiểu được điều đó không ? Áp huyết cao, đái đường, ăn nhậu bữa bãi ... có thể gây xuất huyết não bất cứ lúc nào . Đầu nó có ngày sẽ tự vỡ tung ra đấy . Chắc anh đã hiểu ra rồi chứ ? Đúng, tôi đã nói là phải vào nhà thương điên! Bởi vì nếu không có chế độ điều trị bắt buộc và nghiêm khắc thì tôi . Tôi nói thẳng ra như vậy đấy . Hoặc là anh cho thằng bạn gàn của anh vào bệnh viện tâm thần và cứu được anh ta, hoặc là vĩnh biệt anh ta được rồi .

Luxi lẩm bẩm :

- Giulo, đừng nói ác thế anh . Anh cứ giải thích từ từ cho anh ấy hiểu .

Giulo đứng lên . Giônni Phôntein không phải không thích thú nhận thấy tay bác sĩ này không còn giữ được vẻ thản nhiên bất cần thường ngày nữa . Giulo tiếp:

- Anh tưởng đây là lần đầu tiên tôi phải nói những chuyện tương tự trong hoàn cảnh tương tự sao ? Hết ngày này sang ngày khác, tôi phải nhai đi nhai lại với đủ loại người: “Đừng ăn nhiều như vậy - sẽ chết đấy, đừng hút thuốc nhiều như vậy, đừng uống rượu nhiều, đừng làm việc nhiều như vậy sẽ chết đấy!...” Chẳng

ai chịu nghe cả . Mà tại sao, anh có biết không ? Tại tôi không nói thêm vào đó từ “ngày mai” . Thế cho nên bây giờ tôi hoàn toàn có cơ sở để nói với anh là: rất có thể ngày mai Ninô sẽ chết .

Giulơ bỏ ra quây rượu tự pha ình một cốc nữa .

- Thế nào, Giônni, anh có định giam Ninô lại không ? - anh ta hỏi .

- Tôi cũng không biết nữa , - Giônni đáp .

- Anh biết đấy, bảo rằng hút thuốc nhiều đến chết đi, uống rượu đến chết, làm việc đến chết và thậm chí ăn đến chết - nghe có vẻ buồn cười . Nhưng tất cả mọi cái đều có thể lắm . Về mặt y học chỉ có một việc không làm đến chết được là đàn ông đàn bà yêu nhau, hơn nữa người ta còn đặt ra bao nhiêu thứ để ngăn cản, - anh ta dừng lại uống nốt cốc rượu, - Dù vậy vẫn chưa phải không còn lo gì, ít ra là đối với đàn bà . Tôi thường phải thăm bệnh cho các bà, trong đó lắm bà không nên để thêm nữa . Tôi bảo họ: “Đừng để mà chết đấy”. Thế mà mới hết tháng họ đã lại mò vào, mặt mũi đỏ bừng, bảo: “Thưa bác sĩ, hình như tôi có thai thì phải” - đành phải nạo thôi . Tôi bảo: “Nhưng mà nguy hiểm đấy!” Dạo đó giọng tôi gây được ấn tượng cơ . Thế là các bà mới cười bẽn lèn mà rằng:“Nhưng vợ chồng chúng em đều là người có đạo tử tế cả đấy ạ”.

Có tiếng gõ cửa và hai cô chạy bàn đẩy một cái xe xếp đồ ăn và cốc tách vào . Họ lúi dưới gầm xe ra một cái bàn xếp và mở ra . Xong xuôi, Giônni bảo hai cô lui .

Cả bọn ngồi vào bàn ăn xanguych nóng và uống cà phê . Giônni ngả người trên ghế đốt thuốc lá, hỏi:

- Anh cứu người, nhưng tại sao lại làm nghề phá thai ?

Mãi đến giờ Luxi mới lên tiếng:

- Anh ấy muốn giúp bọn con gái lúc khó khăn nếu không thì người ta tự tử hay làm gì đó để tổng thai ra, nguy hiểm đến tính mạng .

Giulơ mỉm cười với cô và thở dài:

- Không đơn giản thế thôi đâu . Nói cho cùng thì tôi là bác sĩ giải phẫu . Người ta bảo tôi có bàn tay vàng . Nhưng tôi rửa mình ghê lắm - tôi còn tử tế đấy . Tôi mổ bụng thẳng cha nào đó và biết rằng hấn sắp chết . Tôi rạch chỗ này, cắt chỗ kia, biết rằng cái hạch hay khối u thế nào cũng lại tòi ra lại nhưng tôi cứ tươi cười tiễn họ ra về, cho thêm một đồng thuốc . Có mục đến tôi, tôi xẻo phăng một bên vú . Năm sau mục đến nữa, tôi lại xẻo tiếp bên kia . Năm nữa tôi nạo hết ruột gan mục như nạo hột dưa . Rốt cuộc rồi mục cũng chết . Trong khi đó thì các ông chồng cứ hỏi đi hỏi lại:“Kết quả xét nghiệm thế nào ? Kết quả xét nghiệm thế nào ?” Tôi đã phải mượn một thư ký chuyên để nghe những cú điện thoại kiểu ấy . Tôi chỉ gặp người bệnh khi đã được chuẩn bị xong xuôi để xét nghiệm hoặc để mổ thôi . Tôi giành càng ít thời gian càng tốt cho nạn nhân vì dù sao tôi cũng là một người bạn biu mà . Mãi lúc ấy tôi mới cho ông chồng gặp tôi trong hai phút . “Hết hi vọng rồi”. Tôi bảo họ . Còn họ thì không bao giờ nghe ra mấy chữ ấy cả . Không phải họ không hiểu mà họ không nghe ra . Thoạt đầu tôi tưởng tôi nói không rõ nên cố gân cổ lên mà nói cho rành rọt . Nhưng người ta vẫn không chịu nghe ra . Một tay còn bảo tôi: “Anh nói cái chết tiệt gì thế, hết khí lỏng à ?” Giulơ cười, - Hết hi vọng, hết khí lỏng cái con khỉ . Thế là tôi xoay sang phá thai . Vừa đẹp vừa nhàn, ai cũng hài lòng, đại khái như rửa bát đĩa xong để chậu lại cho sạch sẽ gọn gàng ấy mà . Đó là chuyên môn của tôi . Tôi thích nó, thích thành thạo phá thai . Tôi không tin cái bào thai hai tháng là một nhân mạng cho nên ở đây chả có vấn đề gì hết . Tôi giúp các cô gái trẻ và những bà có chồng đang gặp khó khăn, tôi kiếm được nhiều tiền . Tôi khỏi phải ra trận . Khi bị tóm, tôi có cảm tưởng như mình đào ngũ bị bắt . Nhưng tôi vẫn còn may, thẳng bạn đã nhờ được đúng cửa và kéo được tôi ra nhưng bây giờ các bệnh viện lớn không cho tôi cầm dao mổ nữa . Thế là tôi mới ở đây . Tôi lại khuyên người ta những câu hay ho và lại bị người ta bỏ ngoài tai hệt như ngày xưa .

- Tôi đâu có bỏ ngoài tai, Giônni nói, - Tôi đang suy nghĩ .

Lợi dụng lúc hai người im lặng, Luxi chuyển đề tài câu chuyện:

- Giônni, anh xuống Las Vegas làm gì thế ? Có việc hay đi du hí một châu để trốn tránh trách nhiệm ông chủ hãng phim Hôlít ?

Giônni lắc đầu:

- Đâu phải . Chẳng hiểu Maicơn Côleoone có việc gì cần gặp anh . Hôm nay anh ấy cùng Tôm Haghen sẽ bay đến đây . Tôm nói hai người sẽ gặp cả em nữa . Luxi, em có biết chuyện gì không ?
- Em chỉ biết đại khái thôi . Tối mai tất cả chúng ta sẽ dùng bữa cùng Maicơn và Tôm, có cả Phrêđô nữa . Theo em, chắc có việc liên quan đến chuyện khách sạn . Nghe nói thời gian gần đây thu nhập của sòng bạc bị giảm xuống, mặc dù hình như chẳng có nguyên nhân nào dẫn đến chuyện đó cả . Có thể don côleoone phái Maicơn xuống xem xét .
- Nghe nói Maicơn đã sửa lại mặt rồi, phải không ? Giônni hỏi .

Luxi cười:

- Chắc là do Kêi này nỉ rồi . Đạo đám cưới anh ấy không chịu làm, em cứ lấy làm lạ . Nom sợ chết đi được, lại còn chảy nước mũi nữa . Nhỡ ra anh ấy phải làm sớm mới phải . Hôm tiến hành cuộc phẫu thuật tạo hình, Maicơn đã mời Guilơ đến làm cố vấn và theo dõi đấy .

Giulơ trầm ngâm nói:

- Thật là kì lạ, Maicơn chẳng tin tưởng ai hết . Anh ta bắt tôi phải theo dõi thật sát sao xem mấy ta bác sĩ làm có đảm bảo không . Mà ca mổ này thật ra rất đơn giản, bất kì tay phẫu thuật hạng trung nào cũng có thể làm được .

Có tiếng động trong phòng ngủ . Cả ba người quay đầu nhìn vào: Ninô đã tỉnh lại . Giônni chạy tới ngồi xuống bên cạnh, Giulơ và Luxi đến đứng ở phía cuối giường . Ninô mỉm cười yếu ớt :

- Thôi, giờ thì tôi sẽ không giấu các bạn nữa . Đời tôi sắp đi tong rồi . Giônni, mày còn nhớ chuyện hai cô bé năm ngoái ở Palm Springs không ? Tao thề là tao không ghen với mày đâu . Tao mừng ày, Giônni à, mày có tin tao không ?
- Tất nhiên là tớ tin chứ . Cậu kì lắm .

Luxi và Giulơ nhìn nhau . Không đời nào lại có chuyện Giônni Phôntein tranh mất bồ của anh bạn nổi khổ Ninô . Thế thì tại sao Ninô lại bảo rằng y không ghen chuyện năm ngoái ? Hay là Ninô uống rượu để tự giết mình một cách thơ mộng chỉ vì bồ của y chạy theo Giônni Phôntein ?

- Tôi sẽ cho y tá đến đây với anh đêm nay . Phải nằm mất một vài hôm . Tôi nói nghiêm túc đấy .

Ninô nháy mắt với Giulơ:

- Tuân lệnh, ông đốc ạ , nhưng đừng cử cô em nào quá xinh đấy nhé!

Giulơ quay điện thoại gọi y tá đến, rồi cùng Luxi bỏ đi, để Giônni ở lại đợi . Ninô nằm im với vẻ mặt nhợt nhạt, đờ đẫn, dường như lại mê man đi . Giônni ngồi trên chiếc ghế cạnh giường và ngẫm nghĩ về những lời Ninô vừa nói . Chưa bao giờ hắn lại có ý nghĩ rằng Ninô lại có thể ghen với hắn .

Một năm trước đây, Giônni Phôntein ngồi trong văn phòng trang hoàng lộng lẫy của hãng phim do hắn đứng đầu và cảm thấy buồn bực tuyệt vọng . Chưa bao giờ hắn buồn như vậy, và điều này có vẻ lạ lùng khó hiểu, nếu như lưu ý rằng bộ phim thứ nhất do hắn sản xuất đã thành công lớn và mang lại những khoản tiền khổng lồ . Trong bộ phim này, Giônni thủ vai chính và Ninô đóng một vai cũng khá khá . Mọi việc đều diễn ra đúng như kế hoạch, toàn bộ chi phí gói trọn trong bản dự trù ít ỏi lúc đầu . Đến lúc này đã rõ ràng tất cả những ai tham gia vào việc làm bộ phim này đều kiếm được một khoản thu nhập đáng giá cả gia tài . Người duy nhất đau khổ trong chuyện đó là Giéc Uônt, lão bỗng chốc như già đi đến hàng chục tuổi .

Cuốn phim đầu vừa xong, Giônni liền quay tiếp hai phim một lúc, hắn và Ninô mỗi người thủ một vai chính . Ninô đúng là phát hiện lớn của điện ảnh: một tay chơi bạt mạng mà lại thật dễ thương . Thế là y phát, đụng vào đâu cũng ra tiền . Thông qua nhà băng, Bố Già cũng nhận được phần lãi khá lớn, và chính điều này làm cho Giônni hoan hỉ nhất . Hắn đã không phụ lòng tin của ông Trùm . Các em xinh xẻo lại xô hắn như điên, tuy lần này là buôn bán nhiều hơn . Hắn có mấy bay riêng, sống hoang tàng hơn, lại được chiếu cố về khoản thuế má . Vậy thì lý do gì bắt Giônni phải dẫn vật và buồn phiền ?

Lý do thì Giônni biết rõ: cổ họng buồn buốt, vòm miệng ngứa, mũi ngứa . Chỉ có hát mới làm đỡ đi cơn ngứa không chịu nổi . Nhưng hắn không dám hát . Sau khi mổ lấy hạt còm ra khỏi thanh quản, Giônni gọi điện cho Giulơ Xêgan hỏi bao giờ có thể hát thử ? Tay bác sĩ đáp: vào bất cứ lúc nào, ngay bây giờ cũng được . Giônni thử liền, nhưng sau đó lại hối tiếc - giọng vang lên khàn khàn, khó nghe . Ngày hôm sau cổ họng lại đau - nhưng lần này khác so với trước khi mổ . Tồi tệ hơn . Như có cái gì cọ xát, đốt lửa trong đó . Từ đây hắn không dám thử nữa .

Nhưng nếu như từ nay Giônni không thể hát được nữa thì tất cả những cái khác hắn cần để làm gì ? Hát ca là sự nghiệp, là công việc của đời hắn . Là cái nghề duy nhất mà Giônni biết làm thật sự, cho đến hôm nay không có ai sánh kịp . Chỉ tới giờ hắn mới hiểu ra điều đó . Sau bao nhiêu năm qua, hắn đã trở thành một ca sĩ nhà nghề . Thế mà bỗng dưng tất cả thành vô nghĩa .

Hôm đó là ngày thứ Sáu . Hắn gọi điện cho cô vợ cũ như mọi bận nhưng trong lòng vẫn thầm mong cô từ chối . Cô không bao giờ từ chối trong suốt những năm hai đứa bỏ nhau . Bởi lẽ không bao giờ cô từ chối để bố con hắn có dịp gặp gỡ . Cô ả gớm thật, Giônni nghĩ thầm . Trước đây hắn đã từng hạnh phúc với Virginia . Tuy hắn quan tâm đến cô nhiều hơn bất cứ người đàn bà nào khác, nhưng hắn thừa biết rằng hai người không thể quan hệ xác thịt với nhau được nữa . Có thì cũng phải đợi đến năm sáu mươi lăm tuổi, đại để cũng như cả hai đều cùng về hưu, bỏ lại hết mọi thứ trên đời .

Nhưng thực tế đã đánh tan những ý nghĩ ấy . Khi đến nơi, hắn thấy Virginia đang hơi bực mình và bọn trẻ con không mừng hắn lắm . Số là hai đứa đã hẹn đi nghỉ với các bạn tại một trang trại ở California và sẽ cưới ngựa chơi .

Hắn bảo Virginia cho bọn trẻ đi và tươi cười hôn từ biệt chúng . Ai chứ bọn nhóc này thì hắn biết quá rồi . Đứa trẻ nào lại chẳng thích cưới ngựa hơn là quanh quẩn bên ông bố cau có cứ mở mồm ra là dạy dỗ ? Hắn bảo Virginia:

- Anh uống vài chén rồi cũng chuẩn thôi .

- Cũng được, - cô đáp .

Hôm nay là một ngày buồn của cô, tuy hiếm hoi, nhưng rõ ràng là thế . Sống cái kiểu như cô đây đâu có dễ . Cô thấy hắn làm một cốc tương .

- Hôm nay làm sao mà anh phải lấy hứng ghê thế ? - cô hỏi, - công việc của anh tốt đẹp cả mà . Em không bao giờ nghĩ rằng anh lại làm ăn giỏi vậy .

Giônni cười .

- Khó quá gì, - hắn nói .

Nhưng trong bụng hắn đang nghĩ xem có gì không ổn . Hắn hiểu đàn bà và hắn biết lúc này Virginia đang bực vì thấy hắn đã có những gì hắn muốn . Đàn bà bao giờ chẳng ganh ghét những người đàn ông của mình ăn nên làm ra . Cái đó làm họ tức tối . Nó làm họ bớt lòng tin vào sức kìm nén mà họ dùng để chống lại sự lôi cuốn những thú vui xác thịt và những ràng buộc hôn nhân . Giônni đành phải giải thích để làm cô vui . Hắn nói:

- Anh mà không hát được thì tốt đẹp mà làm quái gì .

Giọng Virginia vẫn khó chịu:

Ồ, Giônni, anh có còn là trẻ con nữa đâu! Chẳng gì cũng ba mươi tuổi rồi chứ ít à ? Anh cứ phiền não về chuyện hát hỏng mãi làm gì ? Dù sao làm phim cũng lắm tiền hơn cơ mà .

Giônni nhìn cô dò hỏi, sau đó hắn nói:

- Anh là ca sĩ . Anh muốn hát . Chuyện tuổi tác thì có can hệ gì ?

Virginia nóng nảy:

- Tôi không bao giờ thích anh hát cả . Bây giờ anh đã chứng tỏ là anh biết làm phim rồi . Tôi rất mừng thấy anh không hát được nữa .

Cả hai người cùng ngẩng người ra khi Giônni nổi câu:

- Mà ын nói cái kiểu gì bà bạc bẽo thế, hả ?

Người hẳn run lên . Sao Virginia lại thế, sao cô ta ghét hẳn đến thế ?

Virginia khoái chí cười thấy hẳn bị ын một cú đau đến nỗi hẳn phải phát câu lên với cô, cô nói:

- Thế anh bảo tôi cảm thấy thế nào khi cái bọn mèo mả gà đồng cứ lượn quanh anh, mê mẩn nghe anh hát ? Anh sẽ nghĩ thế nào nếu tôi vừa ra đường là có trăm thằng chạy theo ? Đó là vì chuyện hát hỏng của anh đấy . Bao lâu nay tôi đã cầu cho anh mất giọng không hát được nữa . Nhưng đó là chuyện trước khi ta ai đi đường này kia .

Giônni uống nốt cốc rượu .

- Cô chẳng hiểu cái cốc khô gì hết .

Hẳn xuống bếp quay điện gọi Ninô . Hẳn quyết định hai đứa sẽ đi Palm Springs chơi và đưa cho Ninô số điện của một em cực xinh mà hẳn muốn gọi đến du dương .

- Nó sẽ gọi bạn nó cho cậu, - Giônni bảo, - Một giờ nữa tới sẽ đến .

Virginia lạnh nhạt chào hẳn . Hẳn thây kệ . Hẳn cứ xả lảng một trận cho sướng thân cái đã .

Ở Palm Springs mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi . Với hai cô bé, còn rất trẻ, chưa kịp biến thành tham lam, lọc lõi - cuộc vui thật thú vị . Một vài người quen cũng đánh xe tới, và cả bọn tập trung lại bên bể bơi vui chơi cho đến tối . Rồi Ninô kéo một em lên phòng và hai người yêu nhau khi da thịt còn chưa kịp nguội nắng . Nhưng Giônni thì lại chẳng cảm thấy ham muốn chút nào - từ lâu nay ын nhận thấy cứ mỗi lần có chuyện gây gổ với cô vợ cũ Virginia là ын như lại mất hứng! Giônni bảo cô gái thứ hai là Tina vào buồng tắm một mình, còn hẳn đi lên căn phòng lộ thiên ở phía sau bốn bề lắp kính, nơi đặt một cây đàn dương cầm . Hẳn ngồi xuống, rồi vừa tự đệm đàn vừa cất tiếng khe khẽ hát một bài quen thuộc ngày xưa của mình .

Những nốt nhạc đầu tiên vang lên tuy hơi khàn nhưng thật chuẩn xác và rõ ràng . Giônni nhìn quanh . Tina đang tha thẩn ngoài ban công ngắm bể bơi, không thể nghe thấy . Cánh cửa kính vẫn đóng kín . Không hiểu sao hẳn không muốn để cho người khác nghe mình hát lúc này . Giônni lại cất giọng - lần này là một bản tình ca . Hẳn lên hết giọng, như đang biểu diễn trước công chúng, lo lắng chờ một cú nhói rát trong cổ họng nhưng không có gì xảy ra cả . Giônni lắng nghe kỹ - giọng hát hơi lạ, dường như không phải của mình, nhưng hẳn lại thích như vậy . Trầm lắng, hào hùng hơn - Giônni nghĩ . Hẳn hạ giọng hát hết bài, rồi ngồi lặng yên bên chiếc đàn dương cầm, ngắm nghĩ về điều vừa xảy ra .

Một giọng nói sau lưng khiến Giônni giật bản mình: “Chà, khá lắm, khá lắm!” Quay phắt lại trên chiếc ghế quay, Giônni nhìn thấy Ninô đứng cạnh cửa ra vào, một mình, không có cô bồ . Hẳn thở ra nhẹ nhõm . Một mình Ninô thì được .

- Thế cậu nghĩ sao ? - Giônni nói, - Mà này, cậu tổng khứ hộ hai con bé cho tớ với . Bảo chúng về nhà đi .

- Mà đi mà bảo, - Ninô đáp - Hai con nhỏ ngon đến vậy, tại sao tao phải đuổi đi kia chứ ? Vả lại tao vừa xơi cô nàng của tao hai phát liền, nở nào để nó nhịn đói mà về ?

“Thôi đươ, mặc chúng, - Giônni nghĩ, - Cứ để chúng ở lại . Hai con nhỏ chẳng phiền gì đến ai”. Rồi hẳn gọi điện cho tay bầu ban nhạc quen ở Palm Springs mượn một cây đàn mandolin .

Ăn tối xong, Giônni bắt tay vào việc ghi âm sau khi đưa cho Ninô một cây mandolin nhờ đệm nhạc, hướng dẫn hai cô gái cách điều khiển máy ghi, Giônni bắt đầu hát . Hẳn hát tất cả những bài mình biết . Hát thật tự nhiên, thật khỏe, chẳng cần giữ giọng . Cổ họng không hề hấn gì . Như vậy là tha hồ mà hát, hát mãi, hát đến vô tận . Đã bao nhiêu lần trong những tháng phải im lặng vừa qua, hẳn thậm biểu diễn những bài hát này, nghĩ cách thể hiện từng lời, từng câu sao cho diễn cảm, tinh tế hơn . Và thế là bây giờ hẳn hát thật . HÁT THẬT SỰ, Giônni nghĩ . Hẳn không còn kiểm tra xem giọng nghe có chuẩn không, mà chỉ tập trung vào cách thức thể hiện . Với nhịp điệu cũng không thật ổn lắm, nhưng đó chỉ là tại chưa quen, nghĩ hát quá lâu mà thôi . Luyện tập ít lâu là đâu lại vào đấy cả .

Cuối cùng, Giônni ngừng hát . Tina, với cặp mắt long lanh, chạy đến ôm hôn hẳn thật lâu, thật chặt, nói :

- Bây giờ thì em mới hiểu là tại sao bà già nhà em ngày xưa không chịu bỏ qua buổi nào có Giônni Phôn-têin hát .

Gặp lúc khác thì ăn nói kiểu ấy là bỏ mẹ ngay, nhưng lần này cả Giônni lẫn Ninô chỉ cười .

Rồi họ quay lại băng . Bây giờ Giônni có thể đánh giá mình một cách khách quan . Giọng hát có thay đổi, thay đổi nhiều, nhưng rõ ràng vẫn là giọng của Giônni Phôn-têin . Nhưng giờ đã trở lên nhiều sắc thái, đa dạng hơn . Còn nói về kỹ thuật, nghệ thuật thể hiện âm thanh, thì ở đây Giônni đã lên đến đỉnh à trước đây chưa từng bao giờ đạt được . Mà đó là sau một khoảng thời gian nghỉ dài . Chắc sẽ còn tiến xa hơn nữa . Hấn cười hết cỡ miệng, nhìn Ninô, hỏi:

- Thật sự là khá chứ, hay là tớ ngỡ như vậy ?

Ninô đắm chiêu nhìn bộ mặt hí hửng của Giônni:

- Khá ... từ đó chưa đúng . Nhưng đợi ngày mai xem thế nào đi .

Giônni như bị dội một gáo nước lạnh :

- Hừm, đồ chó đẻ, - hấn cúi kính nói, - cậu có thể không phải lo về chuyện ngày mai .

Tối hôm đó Giônni không hát thêm nữa . Cả bốn người rủ nhau đi dạo chơi, rồi khuya về Giônni vui thú ôm ấp em bé Tina . Về mặt hát phải công nhận là Giônni cừ thật, nhưng khoản làm tình thì hấn biết Tina hơi cụt hứng . Nhưng biết làm sao được . Chẳng nhẽ trong một ngày làm chuyện gì cũng ngon lành ?

Sáng ra Giônni tỉnh dậy trong nỗi lo lắng - hấn sợ rằng chuyện xảy ra tối qua chỉ là một giấc mơ . Khi đã chắc chắn đây không phải là mơ, hấn sợ giọng mình lại bị mất . Vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngủ, Giônni chạy xuống phòng đặt đàn dương cầm, thử cất giọng ca khe khẽ . Cổ không đau, họng không rát . Hấn hát to hơn . Âm thanh tuôn chảy nhẹ nhàng, tự nhiên . Hấn hát rất thoải mái . Thời đen tối đã qua rồi - cuộc sống lại bắt đầu! Bây giờ nếu có thất bại với tư cách là chủ hãng phim thì cũng đếch cần, cô em Tina mất hứng cũng chẳng sao . Virginia có cảm hấn đến đâu cũng mặc . Tất cả đều không quan trọng . Chỉ hơi tiếc một điều - là hai đứa con gái không có mặt lúc hấn lấy lại được giọng hát, là hấn không phải cho hai đứa con của mình nghe . Giá được thế thì khoái biết mấy!

Cô y tá đẩy chiếc xe nhỏ bước vào phòng . Giônni đứng dậy và cúi xuống nhìn Ninô đang nằm ngủ - hay đã chết rồi, chẳng biết nữa . Không, Ninô không ghen tị với việc bạn của mình đã lấy lại được giọng hát . Ninô ghen tị với chuyện khác - giờ thì Giônni đã hiểu ra . Ninô ghen tị với việc bạn mình quá hạnh phúc vì đã hát lại được . Điều đó có nghĩa là Giônni còn rất tha thiết với tiếng hát của mình . Trong khi đó, Ninô Valenti không còn tha thiết đến cái gì nữa hết, không còn cái gì có thể giúp y muốn sống trên cõi đời này .

27. Chương 27

Mãi tận tối hôm đó Maicơn Còrleône mới bay đến Las Vegas. Đã được lệnh trước, nên không ai ra sân bay đón anh. Đi theo Maicơn chỉ có hai người : Tôm Haghen và gã vệ sĩ mới tên là Anbert Nêri .

Maicơn và hai người cùng đến đã được dành sẵn mấy buồng tốt nhất trong khách sạn. Những người anh cần gặp đã đứng đợi đầy đủ nơi phòng khách.

Phrêđô thân mật ôm hôn người em út . Hồi này trông cậu hai nhà Còrleône béo mập ra, trên mặt lộ vẻ mãn nguyện, ăn diện thật bảnh bao, mày râu nhẵn nhụi, tóc tai và móng tay tỉa tốt cẩn thận. Một con người khác hẳn , không còn dấu vết gì của cái kẻ ngơ ngác bốn năm trước được đưa từ Niu York xuống đây lánh nạn .

Lùi lại một bước, Phrêđô âu yếm ngắm nghía Maicơn :

- Bảnh trai lắm . Vết thương trước không còn tí dấu vết nào nữa . Kêi thế nào ? Bao giờ thì cô ấy xuống đây chơi được?

Maicơn mỉm cười :

- Anh mới đúng là bánh trai, hết như được lột sác ấy . Đáng ra Kêi cũng xuống thăm anh, nhưng vì đang có bầu, lại phải trông đứa nhỏ . Vả lại, tôi xuống đây là có việc gấp, tối mai hoặc cùng lắm sáng ngày kia phải bay về rồi.

- Nhưng trước hết chú phải ăn cái gì đã . Thành bếp trưởng ở khách sạn này cực kỳ . Nó mà nấu thì cứ là nuốt cả lưỡi. Chú đi tắm rửa, thay quần áo, để tôi cho dọn bàn ra ở đây . Những ai chú cần gặp đã đợi sẵn ngoài kia cả rồi, khi nào chú gọi là có ngay .

Maicơn cười :

- Tốt lắm. Nhưng nhớ để Mau Grin lại sau chót nhé . Còn bây giờ anh nói giùm Giônni Phôn-têin đến ăn tối với chúng ta . Cả Luxi cùng anh chàng bác sĩ của cô ấy nữa. Nhân thế nói chuyện luôn . Này Tôm, ngoài mấy người đó ra, ta có cần gặp ai nữa không nhỉ ?

Tô-m Haghen lắc đầu . Từ lúc xuống đến giờ, Tô-m thấy Ph-rê-đô có vẻ lạnh nhạt với y . Ph-rê-đô bị ông Trùm ghét, tức mọi thứ ân huệ, nên cứ nhằm người cố vấn (consiglieri) mà oán . Thật ra Tô-m cũng muốn giúp Ph-rê-đô ít nhiều, nhưng Bồ Già đâu có chịu . Không hiểu sao don Còrleone ghét nó đến thế, mặc dầu không thấy ông nói ra miệng bao giờ .

Khi cả bọn ngồi vào bàn ăn thì đã quá nửa đêm . Trong suốt bữa ăn, Maicơn là trung tâm chú ý chung của mọi người . Trông anh giống hết như ông Trùm , từ cử chỉ dáng điệu đến lời ăn tiếng nói . Cũng đáng nể và đáng sợ như Bồ Già , nhưng anh hành động tự nhiên , ăn uống chuyện trò thân mật vui vẻ với mọi người . Tô-m Haghen, như thường lệ, vẫn kín đáo nấp sau hậu trường . Còn tay vệ sĩ mới Anbert Nêri chưa ai gặp bao giờ, gã cũng tỏ vẻ rất khiêm nhường, lặng lẽ . Viện cố không muốn ăn , gã đến ngồi trong chiếc ghế bành đặt cạnh cửa ra vào và chú đầu vào đọc một tờ báo địa phương .

Một lúc sau đám hầu bàn được lệnh ra khỏi phòng , Maicơn quay sang nói với Giônni Phôn-têin :

- Tôi nghe nói anh đã lấy lại được giọng và giờ hát còn hay hơn trước đây nữa phải không ? Người ta bảo những người hâm mộ lại quây lấy anh đông nghịt . Xin chúc mừng anh .

- Cảm ơn chú, - Giônni đáp, cố đoán xem Maicơn gọi mình đến đây để làm gì . Người ta cần gì ở hần ?

Maicơn nói tiếp, lần này thì với tất cả mọi người ngồi quanh bàn :

- Gia đình Còrleone quyết dời địa bàn hoạt động đến chỗ mới , xuống Las Vegas . Sẽ bán các cơ sở làm ăn ở Niu York và chuyển tất cả xuống đây . Ông già đã thảo luận vấn đề này với tôi và Tô-m Haghen , và chúng tôi đi đến kết luận rằng tương lai của gia đình Còrleone là ở Nê-va-đa. Tất nhiên, đây không phải việc hôm nay hay ngày mai là xong . Để chuẩn bị , thu xếp mọi việc có thể phải mất đến hai, ba hoặc bốn năm . Nhưng đây là kế hoạch có tính chiến lược . Trong khách sạn và sòng bạc này bạn bè của chúng ta chiếm một số cổ phần khá lớn , vì vậy chúng ta chọn đây làm bạn đạp xuất phát . Mau Grin sẽ bán số cổ phần của hần cho chúng ta, và lúc đó bạn bè gia đình chúng ta sẽ nắm hết quyền điều hành ở đây .

Bộ mặt sung mãn của Ph-rê-đô lộ vẻ lo lắng :

- Maicơn , nhưng chú có chắc là sẽ như vậy không ? Tôi không thấy Mau Grin nói gì cả . Hần mê cái khách sạn này lắm, tôi nghĩ là hần không chịu bán đâu .

Maicơn thần nhiên :

- Tôi sẽ đưa ra với hần một đề nghị mà hần không thể từ chối .

Nghe những lời được nói ra bằng một giọng thần nhiên này, những người ngồi sau bàn cảm thấy lạnh gáy . Có thể vì đây là câu nói quen thuộc của Bồ Già. Maicơn lại quay sang nói với Giônni :

- Anh Giônni, bố tôi muốn rằng anh sẽ giúp đỡ chúng tôi trong thời kỳ khởi sự làm ăn này . Người ta nói biện pháp tốt nhất để thu hút khách của khách sạn, sòng bạc là ca nhạc thật xôm . Chúng tôi tính sẽ ký hợp đồng với anh một năm về đây biểu diễn chừng năm lần, mỗi lần một tuần lễ . Hy vọng rằng các bạn bè của anh trong giới điện ảnh cũng sẽ sẵn lòng giúp chúng tôi . Anh đã làm rất nhiều cho họ, bây giờ đến lượt họ ...

- Cái đó thì chú cứ yên tâm, - Giônni đáp, - Vì Bố Già, tôi sẵn sàng làm tất cả mọi việc trên đời . – Tuy nhiên, trong giọng nói của hắn vẫn lộ vẻ nghi ngờ . - Nhưng chú biết không, hiện nay ở Las Vegas người ta đang xây thêm hàng chục khách sạn và sòng bạc mới . Chỉ sợ khi chúng ta đang rục rịch chuẩn bị thì họ đã chiếm mất thị trường rồi . Với một sự cạnh tranh như vậy chúng ta dễ bị chậm chân lắm đấy .

Tôm Haghen lần đầu tiên cất tiếng :

- Cái đó khỏi lo . Ít nhất ba trong số các khách sạn đó thuộc về bạn bè của gia đình chúng ta .

Giônni hiểu ra ngay . Như vậy có nghĩa là ba khách sạn cùng hệ thống kinh doanh cờ bạc mới cũng là của nhà Còrlêone . Cộng với một hiện có là bốn . Giônni gật đầu :

- Được, tôi sẽ vào cuộc ngay.

Maicơn quay sang phía Luxi và Giulơ :

- Tôi còn mang ơn anh một việc, - anh nói với Giulơ . - Nghe bảo anh muốn trở lại với nghề giải phẫu, nhưng các bệnh viện lớn không chấp nhận vì cái vụ phá thai dạo nọ . Tôi muốn được nghe chính anh nói ra : anh vẫn còn muốn như vậy chứ ?

Giulơ cười khẩy :

- Có lẽ thế . Nhưng anh biết quá ít về các luật lệ trong ngành y đấy . Dù anh có thể lực bao nhiêu thì điều đó cũng không có tác dụng gì đối với y học . Tôi e là anh không thể giúp gì được tôi .

Maicơn lơ đãng gật đầu :

- Đúng, anh nói phải . Nhưng anh biết không, hiện nay có một số người quen có thể lực của tôi định xây dựng một bệnh viện lớn ở Las Vegas này . Thành phố đang phát triển, cần phải có một cơ sở y tế lớn . Nếu như ta khôn khéo một tí, họ có thể cho phép anh trở lại bàn mổ . Thật ra đâu có dễ kiếm được các bác sĩ lành nghề ở cái xứ sa mạc này . Cho nên anh cứ làm tạm ở đây đợi dịp . Tôi nghe nói anh và chị Luxi định làm đám cưới phải không ?

Giulơ nhún vai :

- Còn phải xem tương lai có khá hơn không đã ...

Luxi chen vào một câu :

- Maicơn, nếu anh không xây cái bệnh viện đó thì chắc tôi trở thành gái già mất .

Mọi người phá ra cười , nhưng Giulơ vẫn ngồi im thin thít . Anh ta quay sang Maicơn :

- Nếu tôi nhận thì cũng không có điều kiện điều kiếc gì đâu đấy .

Maicơn lạnh giọng đáp :

- Không điều kiện gì đâu . Chẳng qua ơn anh tôi trả mà thôi .

Luxi nhẹ nhàng ngăn :

- Đừng câu nào, Maicơn .

Maicơn mỉm cười với cô :

- Tôi không câu đâu .

Anh lại quay sang Giulơ :

- Anh nói đỡ lắm . Gia đình Còrlêone tạo điều kiện cho anh thì có . Anh tưởng tôi ngu mà đi nhờ anh làm những việc anh không thích làm hay sao ? Nhưng nếu tôi cứ nhờ thì thế nào ? Lúc anh kẹt có thằng nào chịu động ngón tay giúp anh chưa ? Khi nghe nói anh muốn trở lại làm phẫu thuật gia thực sự tôi đã phải nghĩ mãi xem có giúp được gì anh không ? Tôi giúp được . Tôi không đòi hỏi gì ở anh hết . Nhưng ít ra anh có thể gìn giữ mối thâm tình của chúng ta nên tôi mới nghĩ rằng có những việc anh có thể làm cho tôi như bất kỳ người bạn nào khác chứ . Đó là điều kiện của tôi đấy . Nếu anh không thích thì cứ từ chối .

Tôm Haghen cúi đầu cười thầm . Ngay cả ông Trùm chắc gì đã nói ác hơn .

Giulơ đỏ bừng mặt :

- Maicơn, tôi không định nói thế đâu. Tôi rất biết ơn anh và ông cụ nhà . Xin anh bỏ qua lời tôi vừa nói đi .

Maicơn gật đầu, nói tiếp :

- Thế là chúng ta đã thoả thuận với nhau . Trong khi bệnh viện chưa xây dựng xong, anh cứ phụ trách khoản y tế trong bốn khách sạn ở đây . Anh cứ chọn thêm người đi . Dĩ nhiên, lương anh cũng sẽ được tăng thêm, chuyện đó Tôm Haghen sẽ nói với anh sau . Luxi, tôi muốn giao cho chị một việc gì đó quan trọng hơn . Chẳng hạn, chị phụ trách về tài chính tất cả các cửa hàng, cửa hiệu đủ loại sẽ mở ra ở tầng một các khách sạn . Hoặc là tuyển thêm các cô gái vào làm ở sòng chơi . Cho nên nếu như Giulơ không cưới chị, thì chị cũng vẫn là một bà gái già giàu có .

Từ này đến giờ Phrêđô ngồi rít xì gà một cách nôn nóng . Mãi số phận của nó vẫn chưa được đả động tới . Cuối cùng, Maicơn quay đầu về phía nó, ôn tồn nói :

- Tôi chỉ là thằng chạy việc của bố thôi, anh Phrêđô ạ . Bố sai làm gì, tôi làm nấy . Bố sẽ đích thân báo cho anh biết anh sẽ làm gì . Tôi không được biết cụ thể, nhưng chắc anh sẽ hài lòng . Ở nhà mọi người nghe nói anh làm ăn dưới này khá lắm .

- Thế thì bố còn giận tao nỗi gì nữa ? - Phrêđô hỏi bằng giọng ảm ức, như sắp khóc. - Chỉ vì chuyện sòng bạc bị lỗ ư? Nhưng tao đâu có phụ trách chuyện này . Đây là việc của thằng Mau Grin . Bố còn muốn cái gì ở tao nữa ?

- Thôi, anh đừng nghĩ quẩn thế, - Maicơn trấn an ông anh ruột, rồi lại quay sang Giônni Phôn-têin : - Thế còn Ninô đâu ? Tôi muốn gặp anh ấy .

Giônni đáp :

- Nó đang nằm liệt giường trong phòng, phải có y tá trông chừng . Chú biết không, bác sĩ bảo phải đưa nó vào nhà thương tâm thần, dường như nó chán sống lắm . Nó không còn thiết một cái gì nữa hết . Tiền bạc không thiếu, công việc cũng không thiếu, muốn hát thì hát, muốn đóng phim thì đóng phim. Một phim giờ cũng được năm mươi ngàn chữ ít ỏi gì . Thế mà nó đâu có thèm . Vinh quang cũng không thiết nữa Chơi với nhau cả đời tôi chẳng thấy nó làm một việc gì bậy bạ . Thế mà giờ thằng chết dẫm ấy lại đi mượn rượu để tự sát !

Giulơ vừa muốn nói một điều gì đó thì có tiếng gõ cửa . Anh ta ngạc nhiên thấy gã vệ sĩ trong ghé bành cạnh cửa vẫn ngồi yên tiếp tục đọc báo . Tôm Haghen ra mở cửa . Và ngay lập tức Mau Grin chạy xô vào, gạt Tôm sang một bên . Theo sau hắn là hai gã vệ sĩ .

Mau Grin to con, đẹp trai, nhưng có một quá khứ thật bất hảo - hắn bắt đầu lập nghiệp bằng nghề giết thuê ở Bruklin. Chính hắn là người đầu tiên đã nhận thấy những khả năng to lớn của một vùng đất như Las Vegas , và là một trong những người đầu tiên xây khách sạn kiêm sòng bạc ở đây. Cho đến tận bây giờ ai đụng phải hắn lúc đang lên cơn thịnh nộ cũng thật nguy hiểm , tất cả mọi người trong khách sạn đều sợ hắn, tìm cách tránh xa, kể cả Phrêđô, Luxi và Giulơ Xêgan . Giờ đây hắn bước vào phòng với bộ mặt tối sầm như mây giông . Maicơn chưa kịp mở mồm , hắn đã hầm hè :

- Maicơn, tôi còn phải đợi anh bao nhiêu lâu nữa ? Mai tôi bận nhiều việc, nên phải gặp anh ngay hôm nay . Chúng ta nói chuyện với nhau chứ ?

Maicơn làm bộ mặt ngạc nhiên thân thiện :

- Rất sẵn lòng . - Anh quay sang ra hiệu cho Tôm Haghen . - Tôm, rót mời quý ngài Grin một chén rượu đi chứ .

Giulơ nhận thấy anh chàng có tên là Anbert Nêri chẳng coi hai gã vệ sĩ của Mau Grin ra gì, cứ thản nhiên ngấm ngó ông chủ của chúng một cách chăm chú . Mau Grin ngoảnh lại ra lệnh cho hai thủ hạ của mình :

- Tụi bây đưa các bạn này xuống sòng, biếu ít phỉnh cho họ chơi, bao nhiêu tao bao hết .

“Các bạn” ở đây là tất cả những người không cần có mặt trong phòng – Giulơ, Luxi, Giônni Phôntêin và gã vệ sĩ Anbert Nêri của Maicơn . Tuy nhiên, Nêri vẫn ngồi nguyên không nhúc nhích cho đến khi Maicơn gật đầu tán thành :

- Phải, ý kiến hay lắm !

Bấy giờ Anbert Nêri mới đứng dậy, theo mấy người khác đi ra ngoài . Trong phòng chỉ còn lại Phrêđô, Tôm Haghen, Mau Grin và Maicơn .

Grin dần mạnh ly rượu lên mặt bàn, cố kìm cơn điên khùng lại, nói ngay :

- Từ đâu ra cái tin đồn rằng gia đình của Côrleône định mua số cổ phần của tôi ở khách sạn này ? Người mua phải là tôi , tôi sẽ mua cổ phần của các anh, chứ không phải các anh mua của tôi !

Maicơn đáp với vẻ ôn tồn :

- Sòng bạc của anh đang lỗ vốn một cách rất vô lý . Trong công việc làm ăn của anh hẳn phải có một cái gì đó không ổn . Biết đâu vào tay chúng tôi việc làm ăn sẽ khá hơn .

Grin cười hô hố :

- Các người nói cái gì lạ thế, hử lữ ngợm Xixili ? Khi các người gặp nạn, ta đã ra ơn với các người, cho thằng Phrêđô đến đây trú, còn bây giờ các người lại tính chuyện đá đít ta à ? Nhưng các người lầm rồi . Ta đâu phải thằng dễ bị đá đít - bạn bè thiếu gì đũa giúp ta !

Với vẻ ôn tồn như cũ, Maicơn nói :

- Nhưng anh đâu có lo không cho Phrêđô . Anh để Phrêđô trú ở đây là vì gia đình Côrleône đã chi tiền cho anh mua sắm trang thiết bị khách sạn . Và để mở sòng bạc . Một khoản tiền lớn . Còn gia đình Môliari ở Duyên Hải thì bảo đảm an ninh cho Phrêđô và sòng bạc của anh . Như vậy nghĩa là gia đình chúng tôi với anh coi như đã sòng phẳng với nhau . Tôi không hiểu anh còn kêu ca trách oán cái gì nữa ? Anh sẽ bán cho chúng tôi với bất cứ giá phải chăng nào do anh đề nghị - như vậy có gì là xấu ? Có gì là không công bằng ? Có thể nói là chúng tôi giúp anh nữa ấy chứ, vì sòng của anh đang thua lỗ mà .

Grin lắc đầu :

- Đừng vội, hãy nghe ta nói đây . Gia đình Côrleône đâu còn sức lực như trước nữa . Bố Già thì đang ốm. Bị Ngũ Đại Gia chèn ép bật ra khỏi Niu York, các người tưởng rằng xuống đây ăn cướp dễ dàng lắm sao ? Ta có một lời khuyên , Maicơn, chớ có nhắm mắt làm liều !

- Ra thế. Có phải vì vậy nên anh mới bạt tai hạ nhục Phrêđô trước mặt mọi người không ?

Nghe Maicơn hỏi câu đó vẫn bằng một giọng nhẹ nhàng, Phrêđô đỏ như mặt , ập úng :

- Maicơn, chẳng có chuyện gì đâu . Grin có những lúc quá nóng, nhưng nói chung mọi việc giữa chúng tôi đều ổn thoả . Phải vậy không, Grin ?

Trong giọng nói của Mau Grin lộ vẻ cảnh giác :

- Đúng thế. Tôi là người cai quản khách sạn này, phải cứng rắn chứ không thì loạn . Lần ấy tôi điên lên vì Phrêđô chơi loạn bậy ... con chiêu đãi viên nào nó cũng quất bữa hết . Có chuyện rồi tụi nó nghĩ ngay , lấy đầu ra người làm . Như vậy sao không điên lên được, phải sửa nào cho Phrêđô một trận ...

Maicơn ngoảnh bộ mặt lầm lì về phía anh trai :

- Thế nào, não của anh giờ đã được sửa tốt rồi chứ, anh Phrêđô ?

Phrêđô lấm lét nhìn em , không dám trả lời .

Grin cười hô hố, nói :

- Thằng chó dái này mỗi lần quất là quất hai con một lúc, gọi là kiểu bánh mì kẹp ấy mà . Phrêđô, tở phục chú mày thật đấy, hể đã qua tay mày là các em cảm có thềm ai nữa .

Lời tố cáo bất ngờ của Mau Grin về Phrêđô làm cho Maicơn sững sốt . Anh nhìn sang phía Tôm Haghen . Y cũng nhìn lại anh, không nói gì . Đúng, có lẽ chính vì thế mà ông Trùm mới không ưa Phrêđô . Vốn là một người thủ cựu , rất ghét các chuyện tình ái lãng nhãng , nên những trò của Phrêđô là không thể chấp nhận được đối với ông . Việc nó động cựa nhảy hai con một lúc ông còn coi là chuyện hư hỏng , chứ để một thằng như Mau Grin hạ nhục trước đám đông thì quá lắm . Hỏi còn đâu danh dự của gia đình Côrlêône nữa ? Như vậy là đã rõ tại sao ông Trùm lại ghét Phrêđô thậm tệ đến vậy .

Maicơn đứng dậy , lên tiếng với vẻ rõ ràng là cố ý tống khách :

- Mai tôi phải về Niu York sớm . Vậy anh nên suy nghĩ về chuyện giá cả ...

Mau Grin gầm lên :

- Đồ chó đẻ, các người tưởng dễ xỏ mũi tao như vậy sao ? Tao có bị tùng xẻo thì cũng phải khối đũa đi theo . Tao sẽ lên Niu York , đích thân nói chuyện thẳng với ông Trùm .

Phrêđô lo lắng nói với Tôm Haghen :

- Tôm, anh là cố vấn (consigliori) , anh về nói với bố tôi, giải thích cho ông rõ ...

Ngay tức khắc, dường như với một luồng gió lạnh buốt thổi qua , Maicơn Côrlêône để lộ bộ mặt thật của mình :

- Ông Trùm hiện nay coi như đã nghỉ hưu . Mọi công việc của gia đình chủ yếu do tôi quyết định . Tôi đã cho Tôm thôi giữ chức cố vấn (consigliori) . Từ nay Tôm chỉ phụ trách các vấn đề liên quan đến pháp lý ; vài tháng nữa Tôm sẽ đưa vợ con xuống Las Vegas , và bắt đầu làm việc ở đây với tư cách cố vấn pháp luật riêng của tôi . Vì vậy , ai có việc gì cần , cứ nói thẳng với tôi .

Không ai lên tiếng đáp lại . Maicơn lạnh lùng nói tiếp :

- Phrêđô , tôi quý mến anh vì anh là anh ruột tôi Anh đừng có dại dột theo người ngoài để đi ngược lại quyền lợi gia đình một lần nữa . Tôi sẽ bỏ qua chuyện trước đây , không nói lại với bố ... Còn anh, Mau Grin, anh không nên đối xử như vậy với những người đã giúp đỡ anh . Thật sự tôi xuống đây không phải để hiếp đáp gì anh , mà chỉ muốn giúp anh một lối thoát . Nếu anh không thèm nhờ đến sự giúp đỡ của tôi thì tùy anh . Tôi không còn gì để nói thêm nữa .

Haghen đứng lên, bước đến bên cửa, mở ra . Không bắt tay chào hỏi, Phrêđô và Mau Grin bước ra khỏi phòng .

Sáng hôm sau, Phrêđô thông báo cho Maicơn biết quyết định của Mau Grin : hẳn nhất định không bán số cổ phần của mình với bất cứ giá nào . Maicơn nhún vai, rồi nói với Phrêđô :

- Trước khi về, tôi muốn gặp Ninô .

Trong phòng của Ninô , Maicơn gặp Giônni Phôntêin đang ngồi ăn sáng trên chiếc đi văng có gối đầu . Tấm màn che dẫn vào buồng ngủ khép kín : bác sĩ đang khám bệnh trong đó . Một lát sau Giulơ Xêgan bước ra . Maicơn sững sốt trước vẻ ngoài của Ninô - cả người y như sắp tan vừa ra . Hai con mắt đờ đẫn , miệng chảy xệ , dường như các cơ bắp trên mặt đã bị nhào ra hết . Maicơn ngồi xuống cạnh giường , nói chuyện thăm hỏi khoảng năm phút . Khi chuẩn bị ra về, Maicơn hỏi :

- Anh có gì muốn nhắn với bố tôi không , Ninô ? Ông cụ cứ hỏi thăm anh luôn đấy .

Ninô mỉm cười , trong một thoáng trở lại con người thừa trước :

- Nói với ông cụ rằng tôi sắp chết . Rằng cái nghề ca kịch này là một nghề nguy hiểm . Nguy hiểm hơn cả nghề nhập khẩu dầu ôliu ...

- Rồi anh sẽ khỏi thôi , - Maicơn nói. - Gia đình có gì giúp được anh cứ cho tôi biết .

Ninô lắc đầu :

- Chẳng có quái gì đâu .

Maicon từ biệt rồi ra về . Phrêđô đưa em trai và đoàn hộ tống ra sân bay . Khi đã cùng Tôm Haghen ngồi vào chỗ bay , Maicon quay sang hỏi gã vệ sĩ :

- Thế nào, Anbert, anh đã chụp xong hình Mau Grin chưa ?

Anhbert Nêri gõ gõ tay lên trán mình :

- Đã chụp , in , tráng và đánh số hân hoi trong này rồi .

28. Chương 28

Ngồi trong ghế máy bay trên đường về NewYork, Maicon Còrleoone cố chớp mắt để thư dãn đầu óc một lát, nhưng không thể . Anh đang sắp bước vào một quãng đời khủng khiếp nhất, có thể quyết định cả mạng sống của anh . Giờ thì không còn có thể ngăn chặn hoặc lẩn tránh nó được nữa . Toàn bộ công việc chuẩn bị đã hoàn thành, tất cả đã được tính toán, mọi biện pháp phòng bị đã được tiến hành . Để làm những cái đó mất hai năm . Không thể kéo dài hơn nữa . Tuần trước, khi ông Trùm triệu tập các caporegimes cùng một số thành viên thân tín của gia đình và tuyên bố mình nghỉ việc, Maicon đã hiểu ý Bồ Già muốn gì . Giờ quyết định đã điểm .

Kể từ ngày anh về nước đến nay đã gần ba năm và lập gia đình với Kêi cũng đã hơn hai năm . Ba năm anh tiến hành chuẩn bị, chăm chỉ tìm hiểu nghề nhà, ngồi hàng buổi hàng giờ liền với Tôm Haghen, với ông Trùm . Anh kinh ngạc rằng gia đình mình giàu có và hùng mạnh đến vậy . Riêng bất động sản cũng đã có một loạt nhà chọc trời ở trung tâm New York, chiếm cả nửa khi phố rộng . Đúng tên người khác nắm cổ phần của hai văn phòng chuyển nhượng chứng khoán ở phố Uôn, các hiệp hội nhà băng ở Long Island, các hãng may mặc thời trang . Đó là chưa kể một mạng lưới rộng lớn các sông bạc hoạt động bất hợp pháp khắp nơi .

Trong khi tìm hiểu lịch sử các hoạt động kinh doanh của gia đình mình, Maicon phát hiện ra một điều thú vị . Có một thời, khi thế chiến vừa chấm dứt, gia đình Còrleoone đã thu được khoản tiền khá lớn nhờ việc bảo trợ một nhóm những kẻ lấu cá chuyên sản xuất và tiêu thụ đĩa hát lậu . Bọn này in lại những đĩa hát của những ca sĩ nổi tiếng , bỏ bao dán nhãn các hãng thứ thiệt và bán chạy như tôm tươi . Họ làm ăn rất kín miêng và lại được dân Còrleoone bảo vệ che chở, nên chẳng bao giờ bị tóm gáy . Tất nhiên, là các tác giả, nhạc công chẳng được xơ múi gì trong kiểu “kinh doanh” đĩa hát này . Maicon nhận thấy rằng các mảnh khốe đó đã làm cho Giônni Phôn-têin thiệt một khoản đáng kể, bởi vì vào thời kỳ này - thời kỳ trước khi hắn bị mất giọng không lâu - các đĩa hát của hắn được chuộng nhất trong số các danh ca cùng thời .

Nhưng làm sao Bồ Già có thể cho phép bọn đàn em gian lận này ăn chặn đĩa con đờ đầu của mình ? Maicon hỏi Tôm Haghen điều đó . Tôm nhún vai . Thứ nhất, đây là chuyện làm ăn . Thứ hai, hồi đó Giônni đang bị Bồ Già ghét vì tội bỏ con vợ cũ vốn là bạn với nhau từ ngày bé để lấy Margô Eston .

- Thế tại sao về sau lại ngừng ? Bọn nó bị cảnh sát khui ra à ?

Haghen lắc đầu:

- Không, tại ông Trùm không bảo trợ cho chúng nữa . Ngay sau đám cưới của Cònni .

Về sau Maicon còn gặp không chỉ một lần những trường hợp tương tự : nhiều người được Bồ Già làm phúc cứu giúp ra khỏi những tai nạn, rắc rối do chính tay ông góp phần, hoặc nhiều hoặc ít, tạo nên . Chắc chẳng phải ông cố tình làm như vậy, đặt bẫy để rồi gỡ dùm, mà chỉ vì ông có nhiều quyền lợi ở nhiều lĩnh vực khác nhau . Mà cũng có thể cuộc đời là thế, cái tốt cái xấu tồn tại bên nhau, đụng chạm nhau là chuyện tự nhiên .

Một năm sau khi Maicon về nước, đám cưới của anh được tổ chức ở nhà Kêi, ngoài gia đình ra chỉ có một vài bạn thân được mời tới dự . Rồi hai vợ chồng về sống trong một căn nhà ở Long Bich . Kêi rất mau chóng trở nên thân thiết với bố mẹ chồng và những người xung quanh . Rồi đứa con đầu lòng của họ ra đời

đúng ngày đúng tháng, thoả mãn sự mong muốn của bất kỳ một gia đình Italia nào . Và bây giờ, mới gần hai năm sau khi cưới, cô đã lại sắp sửa sinh đứa thứ hai .

Mỗi lần Maicon đi xa về, Kêi lại ra tận sân bay đón anh . Cô rất vui được gặp lại chồng . Và Maicon cũng vậy . Nhưng riêng lần này thì anh không thể nào vui nổi . Bởi vì chuyến đi kết thúc là mở đầu cho những hành động mà anh đã kỳ công kỹ lưỡng chuẩn bị ba năm ròng . Bố Già đang đợi anh . Các caporegime cũng đang đợi anh . Và anh, Maicon Còrleone, sẽ phải chỉ huy, phải đưa ra những mệnh lệnh, những giải pháp quyết định toàn bộ vận mạng của anh và của cả gia đình .

Mỗi buổi sáng, dậy cho con ăn lần đầu, hôm nào Kêi Adamx Còrleone cũng thấy bà mẹ chồng đi ra khỏi nhà, ngồi vào xe và được một tên tài xế kiêm vệ sĩ chở đi đâu đó một giờ sau mới về . Hỏi ra, cô mới biết là sáng nào bà cũng đến nhà thờ . Thỉnh thoảng đi lễ về, bà ghé vào nhà cô uống tách cà phê, chơi với đứa cháu nội . Một lần, gặp lúc thuận tiện, Kêi hỏi bà có phải nhà thờ công giáo bắt buộc tất cả các con chiên sáng nào cũng phải đi lễ không . Nghĩ rằng điều đó làm Kêi ngại không muốn cãi đạo, bà Trùm đáp:

- Không . Để làm gì kia chứ ? Có những người theo công giáo mà suốt năm chẳng ló mặt đến nhà thờ ngoài hai buổi lễ Phục sinh và Giáng sinh .

Kêi mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế tại sao sáng nào mẹ cũng đi, không bỏ sót một ngày nào ?

Bà mẹ chồng giải thích một cách vô cùng giản dị :

- Mẹ đi là vì bố, - bà chỉ tay xuống sàn nhà, - để cho ông ấy khỏi sa xuống địa ngục . Ngày nào mẹ cũng cầu nguyện để cứu rỗi linh hồn ông ấy, để ông ấy được lên thiên đường, - bà chỉ tay lên trần nhà . Bà vừa nói vừa mỉm một nụ cười tình quái, dường như bằng cách đó bà có thể chống lại được ý chí của ông chồng vậy . Và hề không có ông ở đó thế nào bà cũng buông ra vài câu chế giễu ông .

- Thế bố nghĩ sao về việc ấy hở mẹ ? - Kêi lễ phép hỏi .

- Từ ngày bị bắn đến nay ông ấy đổi khác nhiều rồi . Giao hết việc cho thằng Maicon để rảnh rang làm vườn, trồng mấy cây cà chua, ớt, tiêu . Cứ hệt như một ông nông dân nguyên gốc vậy . Mà coi bộ đàn ông ai cũng như thế hết!

Muộn hơn một chút, Cònni dẫn hai đứa con nhỏ sang chơi . Kêi thích cô em chồng vì tính tình sôi nổi và Cònni tỏ ra rất quý anh trai Maicon của mình . Hôm nay, theo thói quen, cô ta lại tìm cách hỏi dò Kêi về thái độ của Maicon đối với chồng mình là Carlò .

Đã từ lâu Kêi nhận thấy cứ mỗi lần có chuyện nói về quan hệ của gia đình Còrleone đối với Carlò, là y như Cònni lại nôn nả mong được nghe những lời khen về chồng mình . Cô ta lo lắng, gần như là sợ hãi, tìm cách thăm dò xem Maicon có ưa Carlò không . Một tối, Kêi đem chuyện đó hỏi chồng, cô còn nói thêm là không hiểu tại sao mà không thấy ai nhắc đến, ít ra là trước mặt cô, về cái chết của Xònni . Maicon miễn cưỡng kể cho vợ nghe về chuyện xảy ra vào buổi tối Xònni bị bắn chết . Hôm đó Cònni bị chồng đánh đã gọi điện về cho bố mẹ, Xònni nghe điện đã nổi khùng lên phóng xe đi để bênh em gái và bị hạ sát . Vì vậy cho đến nay Carlò và Cònni thường xuyên lo sợ: không biết trong gia đình mọi người có coi họ là những kẻ đã gián tiếp gây nên cái chết của Xònni không . Nhưng sự thật không phải như vậy . Không ai buộc tội họ cả . Chứng cứ là hai vợ chồng Cònni đã được chuyển về đây ở cùng khu cư xá với ông Trùm, Carlò lại được giao một chức vụ quan trọng trong nghiệp đoàn . Gia đình Còrleone hài lòng với công việc và tư cách của hần trong hai năm gần đây . Không ai trách móc gì hần cả .

- Nếu đã thế thì tại sao anh không mời hai vợ chồng cô ấy qua đây chơi và nói rõ cho họ yên tâm ? Thật tội nghiệp, cô ấy có vẻ lo lắng không biết anh nghĩ thế nào về Carlò, - Kêi nói với chồng, - Hay là anh muốn để em kể lại với Cònni những lời anh vừa nói ?

Thật lạ lùng, một câu trả lời có vẻ hiển nhiên như vậy mà Maicon suy nghĩ lúc lâu . Cuối cùng anh nói:

- Theo anh, không cần . Vô ích thôi . Dù em có làm gì, có nói gì thì con bé vẫn cứ lo sợ .

Kêi ngạc nhiên quá . Cô nhận ra rằng Maicon luôn luôn lạnh nhạt với em gái mình hơn bất cứ ai khác, mặc dù Cònni đã hết sức lấy lòng .

- Nhưng anh thật không nghĩ cô ấy có lỗi trong cái chết của anh Xônni chứ ?

Maicơn thở dài:

- Tất nhiên là không . Nó là em gái út, anh rất thương nó . Và buồn cho nó nữa . Carlô, mặc dù gần đây có khá hơn, nhưng vẫn không phải là thằng chồng mà nó cần . Thôi, ta không nói về chuyện này nữa .

Tính Kêi không thích kèo nhèo - cô cho qua luôn . Vả lại cô biết Maicơn không phải hạng người chịu để người ta co kéo, không chùng anh mà phật ý thì ớn lắm . Cô biết cô là người duy nhất trên đời buộc được anh phải chiều mình, nhưng cô cũng biết không nên lạm dụng để khỏi làm suy chuyển sức mạnh đó của mình . Qua hai năm chung sống với anh, cô lại càng yêu anh hơn, đâu dễ liều lĩnh thế được .

Cô yêu anh vì anh luôn luôn tốt với cô . Cái đó khỏi phải nói . Nhưng anh cũng luôn luôn tốt với những người khác, không bao giờ độc đoán với ai trong bất cứ chuyện gì dù nhỏ nhặt nhất . Cô để ý thấy dạo này anh có vẻ là một người rất quyền thế, ai cũng đều hỏi ý kiến hoặc nhờ vả, ai cũng kính nể . Nhưng có một việc làm cô sung sướng hơn hết .

Ngay từ dạo Maicơn mới từ Xixilli về với bộ mặt vá vúi, cả nhà ai cũng xui anh đến bác sĩ làm lại mặt . Bà mẹ cứ bám theo anh chằng chằng . Trong một bữa tối chủ nhật lúc cả nhà xum họp đông đủ, bà mắng Maicơn té tát:

- Mà y cứ như thằng kẻ cướp trong phim chớp bóng ấy thôi, Maicơn . Mà y có mau mau đi nặn lại cái mặt cho vợ mà y nó mừng không thì bảo . Với lại mũi dãi suốt ngày lòng thòng như thằng Irland say rượu ấy, chướng lắm .

Ông Trùm ngồi đằng đầu bàn theo dõi mọi việc, lúc ấy mới hỏi Kêi:

- Thế con thấy có chướng không ?

Kêi lắc đầu . Ông Trùm quay sang bảo bà vợ:

- Bà có còn cai quản nó đâu nào . Việc của nó bận gì đến bà ?

Bà già lập tức làm lạnh . Chẳng phải bà sợ gì ông, chẳng qua cãi nhau với chồng trước mặt mọi người thì không hay ho gì thôi .

Nhưng Cônni lúc ấy đang nấu nướng dưới bếp, mặt mũi đỏ phừng phừng, chạy lên nói góp:

- Con nghĩ anh Maicơn phải đi mà sửa cái mặt đi mới được . Trước kia anh ấy đẹp trai nhất nhà đấy . Maicơn, anh hứa là anh sẽ đi sửa đi nào .

Cônni là con cưng của ông Trùm nên cô chẳng nể ai cả . Maicơn lơ đãng nhìn em như thể không nghe thấy gì . Anh ngồi im, không đáp .

Cônni chạy lại bên bố, không nhèo:

- Bố bảo anh ấy làm đi, bố .

Cô quàng hai tay lên vai ông, cọ đầu vào cổ ông . Chỉ có cô mới dám làm nũng ông Trùm như thế thôi . Từ bé đến giờ cái gì ông Trùm cũng chiều con gái . Ông vỗ nhẹ vào tay cô, bảo:

- Cả nhà đói cả rồi, mà y xuống đem spaghetti lên rồi hăng hót .

Cônni bèn quay sang nói với chồng:

- Carlô, anh bảo anh Maicơn sửa lại cái mặt đi . Biết đâu anh ấy nghe anh đấy .

Nghe cô nói cứ tưởng Maicơn với Carlô Ritdi thân nhau nhất trên đời không bằng .

Carlô, da dẻ rám nắng đẹp trai, tóc vàng cắt gọn chải chuốt, hớp một ngụm rượu nhà cất, rồi thông thả lên tiếng:

- Anh Maicơn thì đồ ai ép anh ấy làm gì được .

Từ ngày về cư xá này, Carlô đã thành người khác hẳn . Hắn biết thân biết phận của mình lắm, đâu dám chơi trò .

Có chuyện gì đó ở đây mà Kêi không hiểu nổi, một chuyện gì cô không sao thấy được . Là đàn bà, cô thấy Cônni cố ý lấy lòng ông già mặc dù cô ta làm việc đó rất khéo và thậm chí rất thành thật . Tuy vậy không phải là không có thâm ý . Câu trả lời của Carlô nghe có vẻ vừa âm ỨC, vừa cam chịu . Maicon bỏ ngoài tai hết .

Kêi không ngại chồng mình xấu xí, nhưng chỉ lo cho xoang mũi của anh bị ảnh hưởng thôi . Giải phẫu chỉnh hình chỗ mặt bị vỡ có thể chữa luôn được khoản này . Chính vì thế mà cô muốn Maicon vào viện để chữa bệnh cho hẳn hoi . Tuy vậy, cô biết chồng cô lại khoái để cái mặt như vậy - dở hơi thật . Cô tin là ông Trùm cũng hiểu điều đó .

Nhưng sau khi Kêi sinh đứa con đầu lòng, cô rất ngạc nhiên khi một hôm Maicon hỏi cô:

- Em có muốn anh làm lại mặt không ?

Kêi gật .

- Anh biết đấy, con nó mà trông thấy mặt anh thế này, lúc lớn lên một tí để hiểu rằng như vậy là không bình thường thì nó sợ đấy . Em không muốn con nó trông thấy, chứ em thì thế nào cũng được, anh yêu ạ .

- Tốt, - anh mỉm cười - Anh sẽ đi sửa .

Anh chờ cô sinh nở xong rồi mới sửa soạn vào viện . Ca mổ đã thành công . Chỗ gò trên má anh đã không còn nữa .

Cả nhà ai cũng mừng, nhưng Cônni mừng nhất . Hôm nào cô cũng ra nhà thương thăm anh Maicon, lời cả Carlô đi theo nữa . Lúc Maicon về, cô ôm anh thật chặt, hôn thật kêu, rồi nhìn anh trầm trồ:

- Ông anh em lại đẹp trai như xưa rồi .

Chỉ duy có ông Trùm không lộ vẻ gì . Ông nhún vai, buông một câu:

- Có khác gì đâu ?

Nhưng Kêi thì mát ruột lắm . Cô biết rằng Maicon tuy rất không thích, nhưng vẫn làm thế để chiều ý cô . Cô biết rằng cô là người duy nhất trên đời có thể buộc anh làm trái ý mình .

Vào ngày Maicon từ Las Vegas trở về, Rocco Lampone đánh xe đến cổng cư xá để đưa Kêi ra sân bay đón chồng . Mỗi lần anh đi xa về, cô đều ra đón, chủ yếu là vì sống trong pháo đài Long Bich cô thấy lẻ loi mỗi khi vắng anh .

Cô nhìn thấy anh từ trên máy bay bước xuống cùng với Tôm Haghen và gã vệ sĩ mới Anbert Neri . Kêi không ưa con người này vì ở gã có một cái gì đó nhắc cô nhớ lại Luca Bardi . Gã trông thấy Kêi trước nhất và chạm khê vào vai Maicon, chỉ cho anh thấy phải nhìn đi đâu .

Kêi chạy đến bên chồng, ôm choàng lấy anh . Maicon hôn nhanh vợ rồi đẩy ra ngay . Cùng với Tôm Haghen, hai người ngồi vào xe . Kêi không nhận thấy Neri đã chui vào chiếc xe đi sau, trong đó có hai gã vệ sĩ khác ngồi chờ sẵn, và chạy bám sát xe của Maicon cho đến cổng cư xá ở Long Bich .

Không bao giờ Kêi hỏi chồng là chuyến đi của anh có thành công không . Họ ngầm thoả thuận với nhau rằng cái câu hỏi sáo rỗng đó cũng không đúng chỗ như một vi phạm vào vùng cấm kị, như một việc nhắc lại những chuyện họ không được biết trong cuộc sống chung với nhau . Mặc dù nếu như Kêi có hỏi, thì cô cũng sẽ nhận ngay một câu trả lời lịch sự nhưng cũng sáo rỗng . Kêi không còn để tâm đến điều đó nữa, cô đã quen rồi . Nhưng khi Maicon nói rằng tối nay anh phải đến gặp bố để báo cáo về kết quả chuyến đi, Kêi bắt giác cau mặt lại .

- Em đừng buồn, - anh nói thêm, - Để đến mai chúng mình sẽ đi chơi, lên New York, vào nhà, đến tiệm ăn . Anh xoa nhẹ tay lên bụng Kêi, - cô có thai tháng thứ bảy - không thì em sinh rồi lại bận bịu việc nhà . Không ngờ em sản xuất mẫn đến thế . Đúng là dân Italia dứt đuôi rồi, sồn sồn năm một thế mà cũng gọi là Yanki!

Kêi châm chọc cự lại:

- Còn anh đúng là một ông chồng mỹ đặc . Chưa kịp về đến nhà đã chúm đầu vào công việc . Thế mà cũng gọi là dân Italia - cô nhìn anh, cười, - Nhưng anh không về quá muộn chứ ?

- Trước mười hai giờ . Em đừng đợi anh, nếu buồn ngủ, cứ ngủ trước đi .

- Em sẽ đợi anh, - Kêu đáp .

Cuộc họp tối hôm đó diễn ra trong văn phòng của don Còrleone ở đầu nhà, những người tham dự gồm có: ông Trùm, Maicơn, Tôm Haghen, Carlô Ritdi và hai lão caporegimes Clemenxa và Texio . Không khí lần này không có vẻ nhất trí thanh thản kiểu gia đình như thời Bố Già còn cầm cương . Kể từ ngày ông Trùm tuyên bố nghỉ hưu, chuyển giao công việc lại cho Maicơn, người ta cảm thấy một sự căng thẳng kéo dài . Trên nguyên tắc, chức vụ ông Trùm không phải cha truyền con nối . Ở các gia đình khác, một caporegime cũ như Clemenxa hoặc Texio đều có thể trở thành người kế vị ông Trùm . Hoặc ít ra là họ cũng có quyền tách ra để thành lập một cách riêng .

Thêm vào đó còn một thay đổi nữa cũng ảnh hưởng đến tình hình chung: kể từ ngày ký hiệp ước hoà bình với Ngũ Đại Gia theo đề nghị của Bố Già, thế lực cánh Còrleone đã giảm sút trông thấy . Hùng mạnh nhất hiện nay trong giới giang hồ New York rõ ràng là gia đình Bardini: liên minh của họ với cánh Tataglia hiện đang giữ cái địa vị giống như địa vị trước đây của gia đình Còrleone . Hơn thế nữa, họ tiếp tục ngấm ngấm phá hoại lực lượng của cánh Còrleone, từng bước từng bước lấn đất của Bố Già: lúc đầu ột tay chân đến thử mở rộng sòng bạc làm ăn trên lãnh thổ của ông, và khi thấy không gặp phản ứng gì đặc biệt, liền phái thêm quân mới tới .

Việc don Còrleone nghỉ hưu đối với Bardini và Tataglia là một ngày hội lớn . Maicơn sẽ còn phải chứng minh mình có thể làm được gì, nhưng dù sao thì trong vòng năm mười năm tới vẫn chưa thể so sánh được với ông bố về tầm nhìn xa mưu lược và phạm vi ảnh hưởng thần thế . Gia đình Còrleone đang gặp vận suy, điều đó đã rõ như ban ngày .

Mà quả thật cánh Còrleone đã phải chịu những thất bại nghiêm trọng . Qua thử thách, rốt cuộc mới vỡ lẽ ra là Phrêđô khá lắm cũng chỉ làm được một chân quản lý khách sạn . Cái chết của Xônni là thảm họa thật sự đối với cả gia đình . Xônni là một sức mạnh đáng sợ buộc kẻ đối địch phải tính đến, phải gờm nể . Tuy nhiên hẳn đã phạm một sai lầm khi phái thằng em Maicơn đi khử Sôlôđô và viên đại úy cảnh sát Mac Clôxki . Mặc dù về mặt chiến thuật, việc đó là cần thiết, nhưng xét về chiến lược lâu dài thì đây là một sai lầm nghiêm trọng . Kết quả là Bố Già đang nằm trên giường bệnh phải gượng dậy điều hành công việc, còn Maicơn thì phải trốn đi biệt xứ hai năm không được ông Trùm rên cặp bảo ban . Cả việc ông Trùm lấy một gã người Ireland giữ chức consiglieri cũng là một sai lầm không thể chấp nhận .

Một thằng Ireland làm sao có thể ranh ma tinh khôn bằng dân gốc Xixili được?... Các phe nhóm khác đại khái nghĩ như vậy và do đó họ coi trọng, đánh giá liên minh Bardini - Tataglia cao hơn gia đình Còrleone . Về Maicơn thì tất cả mọi người đều thống nhất nhận định rằng nói chung ảnh hưởng không thể bằng Xônni được, mặc dù Maicơn có thể thông minh hơn các anh trai của mình, nhưng vẫn còn kém xa ông bố . Tóm lại, Maicơn chỉ là một thủ lĩnh trung bình, không có gì đáng để phải gờm .

Thêm vào đó, mặc dù tất cả mọi người đều khâm phục cái tài ngoại giao mà Bố Già đã thực hiện để đạt được một thoả thuận hoà bình, nhưng việc ông không trả thù cho Xônni bị giết chết đã khiến uy tín của ông bị giảm sút . Theo ý kiến chung, trong trường hợp này chẳng qua vì yếu thế mà Bố Già buộc phải dùng đến thủ thuật ngoại giao mà thôi .

Tất cả những người có mặt trong văn phòng của don Còrleone tối nay đều biết các dự luận kể trên, thậm chí có người còn đồng tình với những quan điểm đó . Carlô thực lòng quý mến Maicơn, nhưng không phục, run rẩy trước mặt anh như trước mặt Xônni trước đây . Và cả Clemenxa tuy đánh giá cao Maicơn qua vụ hạ tên Thổ và gã đại úy cảnh sát, nhưng trong thâm tâm vẫn cho rằng anh chưa đủ sức đảm nhận chức trách ông Trùm . Clemenxa hy vọng được phép tách ra khỏi gia đình Còrleone để thành lập một vương quốc riêng của mình, nhưng Bố Già đã tỏ ý cho lão biết đừng hy vọng hão, và Clemenxa, vì lòng kính trọng đối với don Còrleone, đã ngoan ngoãn tuân theo . Nhưng cũng chỉ đến một thời điểm nào đó mà thôi . Tạm thời vậy .

Người đánh giá Maicơn cao hơn cả là Texio . Dường như lão đã đánh hơi thấy ở chàng thanh niên trẻ tuổi này cái gì đó khác thường - một sức mạnh thật sự được khéo léo giấu kín, một nghệ thuật không để lộ cho

người ngoài biết những gì mình có . Anh theo đúng được điều Bồ Già vẫn dạy: “Tốt nhất là làm sao cho bạn bè không đánh giá hết chỗ mạnh của ta, còn kẻ thù lại phóng đại những điểm yếu của ta”.

Còn bản thân ông Trùm và Tôm Haghen thì dĩ nhiên họ phải biết đích thực giá trị của Maicon . Nếu không tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của Maicon sẽ đưa gia đình Còrleone trở lại địa vị và vinh quang cũ, thì Bồ Già đã chẳng bao giờ trao trách nhiệm của mình cho anh . Còn Haghen, sau hai năm làm người hướng dẫn cho Maicon, thật sự kinh ngạc trước khả năng dễ dàng nắm bắt mọi bí mật của nghề nghiệp gia đình của anh, thì tin tưởng và thần phục Maicon hết lòng . Đúng là con nhà tông, có nòi!

Hai lão caporegimes Clemenza và Texio không bằng lòng với việc Maicon giảm bớt số người trong các regimes của họ, và giải tán regime của Xônni trước đây . Cả một lực lượng hùng hậu của gia đình Còrleone ngày trước giờ chỉ còn lại hai regimes chiến đấu, mà quân số cũng đã bị bớt đi . Hai lão caporegimes cho rằng chủ trương đó chẳng khác gì tự sát, đặc biệt là khi liên minh Bardini - Tataglia đang lăm le tranh cướp lãnh thổ làm ăn của họ . Clemenza và Texio hy vọng rằng ông Trùm triệu tập cuộc họp này chính là để sửa chữa những sai lầm đó .

Maicon bắt đầu cuộc họp bằng thông cáo về chuyến đi đến Las Vegas và về sự từ chối quyết liệt của Mau Grin không chịu bán cổ phần của mình ở khách sạn và sòng bạc .

- Nhưng chúng ta sẽ đưa ra cho hấn một đề nghị mà hấn sẽ không thể từ chối được, - Maicon nói tiếp, - Như chúng ta cũng đã biết, gia đình Còrleone dự định sẽ chuyển việc làm ăn sang miền Tây . Cơ sở kinh doanh chính sẽ là bốn khách sạn kiêm sòng bạc . Nhưng những cái đó không thể có ngay bây giờ, phải có thời gian . Anh ngừng lời, nhìn thẳng vào mặt lão caporegime Clemenza, rồi tiếp: Chú và chú Texio nữa, tôi chỉ xin một điều: trong vòng cả năm tới, xin hai chú tận tình, sát cánh cùng tôi, không thắc mắc, hỏi han gì hết . Sau một năm, hai chú có thể tách ra thành lập cánh riêng của mình . Tất nhiên chúng ta vẫn sẽ là bạn bè của nhau . Hai chú đừng ngại điều gì hết . Những vấn đề mà các chú cho là không thể giải quyết được, sẽ được giải quyết - để nhằm mục đích đó hiện nay đã tiến hành một số cuộc thương thuyết cần thiết . Hiện thời xin các chú chịu khó kiên nhẫn .

Texio lên tiếng trước:

- Nếu Mau muốn nói chuyện với ông Trùm, sao anh không để cho lão gặp thử ? Don Còrleone đủ sức thuyết phạt bắt hấn kia mà ?

Maicon chưa kịp đáp thì Bồ Già đã lên tiếng giải thích .

- Hiện nay tôi không còn giải quyết những vấn đề như vậy nữa . Nếu tôi can thiệp vào, thì tôi sẽ làm giảm sự tin của Maicon trong con mắt mọi người . Và lại, hấn không phải là người tôi muốn nói chuyện .

Texio thăm liên hệ câu nói của Bồ Già vừa buông ra với tin đồn rằng có lần vào một buổi tối nào đó Mau Grin đã tát Phrêđô trước mặt tất cả mọi người . Thế là rõ rồi . Có thể coi Mau Grin giờ đã là một xác chết . Gia đình Còrleone không muốn thuyết phục hấn ta nữa . Tốt hơn là ngồi im mà nghe .

Bây giờ đến lượt Carlò Ritdi lên tiếng:

- Như vậy có nghĩa là gia đình Còrleone sẽ ngừng mọi hoạt động làm ăn ở New York ?

Maicon gật đầu:

- Đúng thế . Sẽ bán cơ sở nhập cảng dầu Oliu . Tất cả những gì còn lại nếu có thể được sẽ chuyển hết cho Texio và Clemenza . Nhưng Carlò, chú đừng lo, chú sẽ không thất nghiệp đâu . Chú lớn lên ở Nevada, biết rõ tình hình địa phương xứ đó . Tôi hy vọng rằng khi xuống Las Vegas, chú sẽ trở thành cánh tay đắc lực của tôi .

Carlò đỏ mặt sung sướng . Như vậy là đã đến thời vận may của hấn, hấn cũng sẽ được nhập vào tầng lớp những người có quyền hành thật sự . Maicon nói tiếp:

- Còn một vấn đề cuối cùng . Tôm Haghen không giữ chức consiglieri của gia đình nữa . Tôm sẽ là cố vấn pháp lý của chúng ta ở Las Vegas . Sau hai tháng nữa, Tôm sẽ cùng vợ con xuống ở hấn dưới đó và chỉ làm công việc của một luật sư thuần túy . Kể từ giờ phút này trở đi sẽ không một ai trao đổi bàn bạc với Tôm

về một vấn đề gì khác . Xin mọi người đừng dị nghị gì về chuyện này, đơn giản là tôi muốn vậy mà thôi . Còn nếu như tôi cần một ý kiến giúp đỡ nào đó, thì thử hỏi có consiglieri nào tốt hơn là ông già của tôi ?

Mọi người đều cười vui vẻ . Nhưng câu nói đùa đó vẫn không làm thay đổi được thực chất của sự việc . Tom Haghen đã bị gạt ra khỏi trò chơi, từ nay không còn quyền hành gì nữa . Không ai bảo ai, tất cả cùng đưa mắt nhìn Haghen, xem phản ứng của y ra sao . Haghen vẫn thản nhiên như không .

Clemenxa lại lên tiếng:

- Anh nói là sau một năm các caporegime được tự do hành động ?

- Vâng, đúng vậy . Mà cũng có thể không cần tới một năm . Tất nhiên nếu muốn thì các chú vẫn có quyền ở lại cùng gia đình Còrleone . Chỉ có điều lúc đó chúng tôi chuyển hết xuống Las Vegas, vì vậy tốt nhất là hai chú nên có sẵn lực lượng để tổ chức riêng .

Texxio bình tĩnh tiếp:

- Như vậy thì phải cho chúng tôi kiếm thêm người vào regime chứ ? Cái lũ súc sinh Bardini hồi này liên tục lấn đất . Theo tôi, cần phải cho chúng một bài học ra trò .

Maicơn lắc đầu:

Không, không được . Các chú cứ neo kín tại chỗ . Tôi sẽ thu xếp mọi chuyện ổn thoả trước khi chuyển xuống Nevada .

Câu trả lời của Maicơn có lẽ chưa thuyết phục nổi Texio . Đành liếc mắt lòng ông Trùm mới, lão nói thẳng với Bố Già:

- Tôi nói điều này, xin Bố Già thứ lỗi, nhân danh tình bạn mấy chục năm qua . Nhưng tôi nghĩ rằng ông với Maicơn đã tính sai nghiêm trọng . Làm sao có thể làm ăn lớn ở Nevada trong khi không có lực lượng hậu thuẫn sau lưng, tức là ở đây ? Phải trấn cả hai nơi, làm thành thế y gốc chứ . Và nữa . Nếu các ông bỏ New York thì tôi với Clemenxa không đương nổi Bardini và Tataglia đâu - bọn chúng quá mạnh . Sớm muộn, chúng tôi sẽ bị nuốt sống . Mà tôi thì không ưa thằng Bardini chút nào . Theo tôi, gia đình Còrleone phải hành động trên thế mạnh, chứ không thể ở thế yếu được . Trước hết, cần phải củng cố các băng chiến đấu của chúng ta, chiếm lại những khu vực đã bị tranh mất ở Staten Ailend ...

Don Còrleone lắc đầu:

- Anh quên là tôi đã ký hoà ước với họ rồi sao ? Tôi không thể vi phạm lời hứa .

Texxio vẫn chưa chịu thôi .

- Nhưng mấy lâu nay bọn Bardini có chịu hoà đâu ? Ai chẳng thấy chúng cứ khiêu khích hoài ? Vả lại, hiện nay người điều hành trong gia đình là Maicơn . Mà Maicơn có cam kết gì đâu, chẳng có gì trói buộc cả .

Maicơn lập tức đáp lại bằng một giọng không cho phép phản đối:

- Những lo lắng của chú rồi sẽ được giải quyết ổn thoả . Hiện đang có những cuộc thương lượng . Đúng vậy, nếu chú chưa tin, cứ hỏi thẳng bố tôi .

Là người khôn ngoan, đời nào Texxio lại đi hỏi như vậy . Để khỏi mất lòng Maicơn thêm, lão nhún vai:

- Thì tôi nói vậy là vì quyền lợi chung của cả gia đình thôi mà .

Maicơn cười:

- Chú Texxio ạ, tôi luôn luôn tin tưởng nơi chú . Vậy giờ đây xin chú cũng hãy tin tôi . Tôi tự biết trong việc làm ăn tôi chưa thể tính toán bằng hai chú, nhưng còn bố tôi đây kia mà . Tôi tin là mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả .

Buổi họp chấm dứt . Điều mới mẻ quan trọng nhất là Clemenxa và Texxio được phép tách ra và trên cơ sở các regimes của mình thành lập cánh làm ăn riêng . Texxio sẽ được quyền nắm trọn các sông bạc và khu bến tàu ở Bruelin, còn phần Clemenxa là các sông bạc khu Manhattan và cơ sở của gia đình Còrleone tại các trường đua ở Long Ailend .

Thế nhưng hai lão caporegime ra về chưa thật yên lòng, trong thâm tâm vẫn còn nghi ngại . Carlô Ritdi cố ý nín lại với hy vọng là cuối cùng rồi gia đình bên vợ cũng chấp nhận hắn là người “trong nhà”, nhưng chỉ một lát sau hắn đã nhanh chóng hiểu ra rằng Maicôn không có ý định làm điều đó . Anbert Nêri đưa hắn ra đến cửa ngoài; và khi đi ngang qua quãng sân sáng rực đèn pha của khu cư xá, Carlô nhận thấy gã vệ sĩ vẫn còn đứng ở bậc thềm nhìn theo hắn rất lâu .

Cuối cùng, trong căn phòng chỉ còn lại Bồ Già, Tôm Haghen và Maicôn . Bầu không khí căng thẳng lập tức biến mất - cả bộ ba này đã sống với nhau quá lâu dưới cùng một mái nhà, gắn bó thân thiết với nhau . Maicôn tự tay rót một ly rượu mời Don Côrleone và một ly khác cho Haghen . Uống xong, Haghen hỏi:

- Maicôn, tại sao anh gạt tôi ra như vậy ?

Maicôn làm bộ ngạc nhiên:

- Ô, anh là nhân vật số một của tôi ở Las Vegas kia mà ? Chúng ta sẽ chuyển sang làm ăn hợp pháp, và anh là người nắm pháp luật của chúng ta . Thử hỏi còn chức vụ nào cao hơn nữa kia chứ ?

Haghen mỉm cười với vẻ buồn buồn:

- Nhưng tôi không nói về chuyện đó . Tôi nói về việc Roccô Lampône được giao lập một băng bí mật mà không cho tôi biết, về việc anh điều khiển trực tiếp Nêri mà không thông qua tôi cũng như không thông qua một caporegime nào .

- Làm sao anh biết Lampône lập băng ?

Haghen nhún vai:

- Yên tâm . Ngoài tôi ra không ai biết nữa đâu . Vì còn giữ chức consiglieri thì tôi còn phải biết chứ . Muốn có hồ sơ thẳng nào mà chẳng phải qua tay tôi ? Nhưng anh chọn Lampône là không nhầm . Hắn ta làm ăn đúng là lý tưởng đấy .

Maicôn nhăn mặt:

- Nếu đã để anh biết hết thì nghĩa là không lý tưởng lắm đâu . Nhưng không phải là tôi, mà ông già chọn đó .

- Cái ấy không quan trọng, - Tom Haghen nói, - Nhưng tại sao anh lại cho tôi ra rìa ?

Maicôn nhìn thẳng vào mắt Haghen, đáp:

- Tôm ạ, anh không phải là consiglieri thời chiến . Mà không loại trừ khả năng tình hình sẽ trở nên căng thẳng, chúng ta sẽ buộc phải choảng nhau . Cho nên ngoài những lý do khác, tôi muốn đưa anh ra khỏi chỗ súng đạn nguy hiểm .

Haghen đỏ bừng mặt . Giá như ông già nói câu ấy thì đã đi một nhẽ . Đẳng này Maicôn mà cũng độc ác thật .

- Thôi được, cứ cho là như vậy . Ta nói sang chuyện khác . Tôi đồng ý với nhận định của Texxio . Anh đang hành động ở thế yếu chứ không phải thế mạnh . Mà như vậy bao giờ cũng nguy hiểm . Bardini là một con sói, và khi hắn bắt đầu thọt chúng ta thì sẽ không có ai trong số các gia đình khác đến cứu giúp đâu .

Đến giờ ông Trùm mới lên tiếng:

- Tôm, chuyện này đâu phải chỉ do mình Maicôn quyết định . Đó cũng là ý của bác nữa . Rất có thể rồi đây chúng ta sẽ phải áp dụng những biện pháp mà trong bất kỳ trường hợp nào bác cũng không đứng ra chịu trách nhiệm được . Bác chưa bao giờ coi cháu là một consiglieri tồi, cho nên cháu đừng có mặc cảm . Bác tin thẳng Maicôn cả trăm phần trăm, và bác tin cháu cũng như thế . Nhưng có những lý do bác không thể nói ra không cho phép cháu tham gia vào những việc có thể sẽ diễn ra ở đây . Mà cháu biết không, chính bác đã nói với Maicôn rằng việc Lampône lập băng bí mật sẽ không lọt qua nổi mắt cháu đâu . Đó là một bằng chứng bác rất tin cháu .

Haghen hiểu rằng người ta đang cố tìm cách vỗ về an ủi y .

- Mà biết đâu cháu vẫn có thể giúp được ... - Y nói .

Maicơn quả quyết lắc đầu:

- Không . Anh phải thôi, Tôm ạ .

Tôm Haghen uống nốt ly rượu . Trước khi về, y còn cố móc Maicơn một câu:

-Tôi nói điều này không phải để trách anh, Maicơn . Anh gần như chẳng kém bố chút nào trong mọi chuyện . Chỉ có một điều anh còn cần phải học thêm .

- Điều gì, anh nói nghe, - Maicơn nhã nhặn hỏi .

- Cách nói “không” với người khác .

Maicơn nghiêm trang gật đầu .

- Anh nói đúng . Tôi sẽ lưu ý đến điều đó .

Khi Haghen đi khỏi, Maicơn nửa đùa nửa thật nói với bố .

- Vậy là bố đã dạy con đủ mọi chuyện . Bây giờ chỉ còn học cách nói “không” sao cho người khác khỏi mất lòng nữa thôi .

Don Còrleone đứng dậy, bước đến ngồi vào sau chiếc bàn viết đồ sộ:

- Với những người ta yêu thương thì không thể nói “không” được, ít ra là không thể nói thường xuyên . Đó là toàn bộ bí quyết . Còn khi buộc phải nói, thì cần nói sao cho cái từ “không” của ta nghe như “có”. Hoặc làm sao để chính người khác phải nói với ta cái từ “không” đó . Nhưng con nghe bố làm gì - con là người hiện đại, mà bố thì suy nghĩ theo lối cổ .

Maicơn cười:

- Nhưng bố đồng ý là Tôm phải đứng ngoài cuộc chứ ?

Bố Già gật đầu:

- Tất nhiên . Nó không nên dính vào .

Maicơn hạ thấp giọng nói:

- Có lẽ đã đến lúc con phải nói với bố rằng con quyết định làm việc này không phải chỉ để báo thù cho Apôlônia và Xônni . Đây là một biện pháp cần thiết và cấp bách . Về lão Bardini, Texxio và Tôm đã nói đúng .

Don Còrleone lại trầm ngâm gật đầu:

- Sự trả thù là một món ăn càng để nguội lại càng ngon, ông nói - Bố chắc chắn là đã không hoà hoãn với bọn kia như không biết rằng làm khác đi là con chẳng thể về đây . Nhưng bố không hiểu tại sao đã như vậy Bardini vẫn tìm cách hạ con vào giờ chót ? Do lệnh đã ban ra từ trước, rút lại không kịp chẳng ? Nhưng con chắc là chúng không nhằm Tôm đấy chứ ?

- Chắc, chúng làm hết như mưu hại Tômmadinô thật, có đến bố ở đấy cũng lắm . Tất cả đều diễn ra như chúng dự tính, chỉ có một điều chúng không gặp may - cuối cùng con vẫn còn sống . Chính mắt con đã trông thấy thằng Phabiridio vội vã chạy ra khỏi cổng . Thêm vào đó, con đã cho điều tra kỹ rồi .

- Có tìm ra hắn không ? - Ông Trùm hỏi .

- Con đã tìm ra, - Maicơn đáp, - một năm trước đây . Bây giờ hắn là chủ một tiệm cà phê ở Baphalâu . Đổi tên họ, mang giấy tờ giả mạo . Cái thằng chặn cừu Phabiridio ấy sống đàng hoàng lắm .

Don Còrleone cúi thấp đầu xuống:

- Có nghĩa là không còn lý do gì phải đợi nữa . Bao giờ con định bắt đầu ?

- Con muốn cho Kêi sinh xong đã . Để đề phòng lỡ có chuyện gì . Và đợi cho Tôm Haghen bám hắn ở Las Vegas, không còn dính dáng gì tới vụ này . Nghĩa là chừng một năm nữa .

- Con đã tính kỹ mọi chuyện rồi chứ ? - Ông Trùm hỏi, mắt vẫn không nhìn lên .

Giọng Maicơn trở nên dịu dàng, ấm áp hơn:

- Con đã tính kỹ . Bố không can dự gì vào đây hết . Con chịu toàn bộ trách nhiệm mà . Thậm chí con có thể không cho bố quyền phủ quyết nữa kia . Nếu bố không chịu, con sẽ phải tay bỏ đi ngay .

Don Còrleone im lặng một hồi lâu, rồi thở dài, nói:

- Thôi được, đành vậy . Có lẽ cũng chính vì thế mà bố thôi công việc, giao toàn quyền lại cho con . Trách nhiệm của đời bố, bố đã làm xong, tâm sức của bố không thể cống dâng gì thêm được nữa . Có những trách nhiệm mà đến người xuất chúng nhất cũng không gánh vác nổi . Con cứ thế mà làm .

Ít lâu sau, đủ chín tháng mười ngày, Kêi Adamx sinh con trai thứ hai . Cả gia tộc nhà chồng đón cô từ bệnh viện về như đón một bà hoàng . Cònni mừng cháu tằm nệm lớn bằng lụa dệt nhập từ Italia qua . Cô ta khoe âm ỉ lên rằng đó là vất vả lắm Carlò mới tìm mua được, cố ý làm cho Maicơn phải để ý đến “thành tích” của chồng mình .

Rồi tiếp đó, Ninô Valenti chết vì chứng xuất huyết não . Mấy tờ báo New York đưa tin này lên trang nhất vì chỉ mới mấy tuần trước đó Giònni Phòntêin đã cho phát hành bộ phim Ninô đóng vai chính, và sự thành công của bộ phim đã tức khắc đưa Ninô lên hàng những đại minh tinh màn bạc . Trong một bài trả lời phỏng vấn, Giònni Phòntêin cay đắng tự nguyện rửa mình có lỗi trong cái chết của bạn, nói rằng đáng ra hẳn phải buộc Ninô vào bệnh viện chữa chạy . Không ai để ý một cách nghiêm túc đến những lời đó . Bởi vì ai chẳng biết chính Giònni đã giúp Ninô Valenti thành một ngôi sao điện ảnh ? Còn có bằng chứng nào nói lên tình bạn thân thiết giữa hai người một cách hùng hồn hơn ?

Đám tang của Ninô được cử hành ở California nên gia đình Còrleone không ai đến được, trừ Phrêdô . Ông Trùm đã định đi, nhưng bị một cơn đau tim phải nằm liệt giường mất vài tháng . Anbert Neri được cử mang một vòng hoa khổng lồ tới viếng với tư cách là đại diện chính thức của gia đình Còrleone .

Hai ngày sau đám tang, Mau Grin bị bắn chết trong nhà người tình là một nữ diễn viên Hôliút nổi tiếng . Anbert Neri từ Hôliút bay sang biển Caribê nghỉ mát .

Sau ba tuần phơi nắng gió đến đen bóng, gã mới quay trở lại New York . Maicơn Còrleone đón gã bằng một nụ cười và vài câu khen ngợi ngắn gọn, trong đó thông báo rằng từ nay Anbert Neri ngoài số lương ra, còn được hưởng phần trăm của một “điểm” bao xổ số rất lời lãi ở Ixt Xaidơ . Chào cậu chủ ra về, Neri rất hài lòng rằng gã được sống trong một thế giới công bằng, người nào làm việc tốt đều được thưởng xứng đáng với công lao của mình .

29. Chương 29

Maicơn Còrleone tiến hành việc chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng , tất cả đã được tính toán đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất , mọi biện pháp phòng bị đã được trù liệu . Anh dự định sẽ bắt đầu hành động sau một năm nữa , hy vọng thời gian đó đủ để hoàn tất toàn bộ công việc chuẩn bị . Nhưng thực tế anh đã không được sử dụng cả một năm dự tính đó . Số phận chơi anh một vô bất ngờ : không phải ai khác, mà chính Bố Già, chính ông Trùm hùng mạnh, đã phá vỡ kế hoạch của Maicơn .

Vào một buổi sáng chủ nhật trời nắng đẹp, khi đám đàn bà trong gia đình đã đến nhà thờ xem lễ , don Vitô Còrleone khoác vội lên người bộ quần áo làm vườn thường ngày - Chiếc quần dài xám đã sờn gối , áo sơ mi xanh bạc phếch , chiếc mũ nỉ cũ nhàu với một dải băng lụa cấu bẩn . Mấy năm gần đây ông béo mập ra , tăng cân nhiều . Ông bảo với mọi người rằng phải tích cực làm vườn, trồng cà chua để giữ gìn sức khoẻ . Nhưng ai cũng đều biết rằng không phải như vậy .

Sự thật là ông rất thích làm vườn , vui sướng mỗi buổi sáng sớm được ngắm những luống cà chua , rau quả tự tay mình trồng . Chúng nhắc ông nhớ lại quê hương Xixili , nhớ lại tuổi thơ chưa bị những nỗi kinh hoàng , đau khổ và cái chết của người cha làm cho vẫn đục nặng nề . Giờ đây những luống đậu đã trở hoa trắng ngọn , những luống hành đã mọc lá xanh rờn . Cuối vườn , sừng sững một thùng phân chuồng lớn đã

ủ thật ả - thứ phân bón tốt nhất cho các loại rau cỏ . Cũng ở phía đó còn có các giàn gỗ do tự tay ông Trùm làm , những ngọn cà chua mơn mớn bám vào giàn leo dần lên cao được buộc chắc chắn bằng những nút dây dày .

Ông Trùm đang vội . Cần phải tưới xong vườn trước khi mặt trời lên cao - lúc đó mỗi một giọt nước sẽ biến thành một chiếc kính hội tụ ánh nắng đốt thủng lá non như một tờ giấy mỏng . Nước và nắng đều cần , tuy vậy hai thứ ấy mà kết hợp với nhau một cách khinh suất thì tai hại không biết đâu mà lường .

Cũng may là vừa kịp . Khi ông tưới xong thì nắng sớm đã bắt đầu chói chang . Ông Trùm thầm nhắc mình : “Thôi, đủ rồi , hôm nay thế là đủ rồi “ . Chỉ còn phải cắm vài cây cọc đỡ ấy mầm cà chua non . Ông lại cúi xuống luống rau . Đi hết hàng này nữa là vào nhà .

Mặt trời bỗng đột ngột hạ xuống thấp , treo ngay sát mặt ông . Hàng ngàn đom đóm lửa bay tán loạn trước mặt . Thành cháu nội, đứa con đầu của Maicon, từ đâu hiện ra, chạy dọc luống rau đến nơi ông Trùm đang quỳ trên mặt đất - và đột nhiên đứa bé bị che khuất trong một ngọn lửa vàng chói mắt . Thế này là không ổn rồi , ông Trùm biết ngay là trái tim lại trở chứng . Phía sau ngọn lửa vàng kia là thần chết đang rình sẵn sàng nhảy ra vồ bắt ông đi . Bố Già xua tay đuổi đứa cháu đi chỗ khác , chỉ một giây nữa là chậm mắt , không nên để thằng bé nhìn thấy cảnh này . Liên đó, ông nghe như bị một cú búa tạ nện vào ngực , họng tắc lại , nghẹt thở , don Còrleone đổ chúi người xuống phía trước .

Khi Maicon cùng mấy gã vệ sĩ chạy tới, ông Trùm nằm úp mặt lên luống rau, hai tai duỗi ra bám chặt xuống đất . Họ đỡ ông dậy, khiêng vào chỗ râm mát tường nhà . Maicon quỳ xuống cạnh bố, nắm chặt lấy tay ông , mấy người khác chạy bỏ đi gọi bác sĩ và xe cấp cứu .

Ông Trùm gắng hết sức mở mắt ra nhìn đứa con trai lần cuối . Cơ nhồi máu cơ tim nặng đã làm cho khuôn mặt hồng hào râm nắng của ông tím tái . Bất đầu những phút tuyệt vọng cuối cùng . Ông cố hít sâu vào ngực mùi hương mát của các luống rau . Ngọn lửa vàng lại bùng lên trong mắt ông . Bố Già thì thào : “ Ôi, cuộc đời đẹp quá !”

Số phận đã giúp ông Trùm ra đi khỏi phải chứng kiến những giọt nước mắt đàn bà – ông chết trước khi vợ và các con dâu , con gái của ông từ nhà thờ trở về , trước khi bác sĩ và xe cấp cứu kịp đến . Ông qua đời giữa những người đàn ông đứng xung quanh, tay vẫn nắm chặt tay đứa con út ông yêu nhất nhà .

Đám tang của Bố Già được tổ chức thật trọng thể . Tất cả các ông trùm và các ‘lãnh tụ’ (caporegime) của Ngũ Đại Gia đều có mặt . Gia đình Texxiô và Clemenxa dĩ nhiên là đông đủ . Bất chấp lời khuyên ngăn của Maicon , đại tài tử điện ảnh Giônni Phòntêin cũng về dự tang Bố Già , và tin này đã được các tờ báo lá cải không bỏ qua dịp làm rùm beng lên khắp nước . Thậm chí , trong một bài trả lời phỏng vấn , Giônni còn xác nhận don Còrleone là cha đỡ đầu của mình , và trong đời chưa hề gặp một người nào tốt bụng , quân tử như ông . Được về dự lễ tang ông Trùm là một hân hạnh lớn , còn mọi người muốn nghĩ sao thì hẳn nhỏ bọt .

Lễ viếng, theo tục lệ Xixili, được tổ chức trong nhà người quá cố . Amêrigô Bónaxêra đảm trách việc khâm liệm , tổng táng . Lão tự tay tắm rửa , săn sóc thi hài Bố Già thật chu đáo , kỹ càng . Một bà mẹ trang điểm cho đứa con gái cưng về nhà chồng cũng chỉ đến thế là cùng . Và ai đến nhìn mặt Bố Già đều nhận thấy là chết rồi mà ông Trùm Lớn vẫn không mất đi vẻ uy nghi , oai vệ như khi còn sống . Amêrigô Bónaxêra đắc ý được phỏng mũi - chỉ một mình lão biết được cái chết đã để lại những dấu vết khủng khiếp như thế nào trên bộ mặt ông Trùm .

Tất cả bạn bè cũ, tất cả những người thân cận , đã từng chịu ơn Bố Già đều đến viếng . Ông bà chủ lò bánh từng chịu ơn Bố Già đều đến viếng . Ông bà chủ lò bánh Nadôrin cùng vợ chồng đứa con gái và đám cháu ngoại . Từ Las Vegas có Luxi Manchini và Phrêdô , Tôm Haghen cùng gia đình . Các ông trùm của bốn vùng Xan Phrenxixcô, Los Angeles, Bòxtôn và Clivlônđ . Khiêng linh cữu cùng hai con trai của người quá cố là những người thân thiết bậc nhất : hai bạn già Texxiô và Clemenxa , hai thủ hạ mới Rôccô Lampônê và Anbert Nêri . Những vòng hoa tươi từ khắp nơi gửi đến chất khắp nơi trong cư xá .

Ngoài cổng lớn, các nhà báo, nhiếp ảnh chen chúc nhau . Xa hơn một chút , các cá chim cá nổi của FBI đứng trên nóc một chiếc xe hơi với máy quay phim trên tay đang vội vàng ghi lại diễn biến của sự kiện lịch sử này . Chốc chốc một tay nhà báo nào đó lại cố tìm cách vượt qua hàng rào , nhưng ngay tức khắc như từ dưới đất mọc lên một gã trong đội bảo vệ đòi xuất trình giấy tờ và thiệp mời . Tuy bọn gác cửa cư xử cực

kỳ lịch thiệp nhưng có năn nỉ đến rả họng vẫn không ai được phép lọt vào trong . Một số khác thử hỏi tin qua những người từ trong cổng đi ra , nhưng họ chỉ vấp phải những bộ mặt lạnh lùng như tiền và những cái miệng câm lặng tuyệt đối .

Maicon Côrleone gần như ở lì suốt trong văn phòng ở cuối nhà cùng với Tôm Haghen và Phrêđô . Những người đến chia buồn được lần lượt mời vào . Maicon tiếp từng người với một vẻ lịch sự không thay đổi , kể cả những người xu nịnh đã bắt đầu gọi anh là “Bố Già” hay “Ông Trùm Maicon” . Chỉ riêng Kêi nhận thấy mỗi lần như thế cặp môi anh khẽ mím lại khó chịu .

Một lát sau Clemenxa và Texxiô đến ; Maicon tự tay rót rượu mời từng người . Nhân câu chuyện nói về việc làm ăn, Maicon thông báo rằng khu cư xá của họ cùng toàn bộ công trình nhà cửa ở đây sẽ được bán ột công ty xây cất . Giá hết sức hời . Mọi người đều hiểu rằng sau cái chết của Bố Già, việc di chuyển toàn bộ đế quốc Côrleone sang miền Tây sẽ được thúc đẩy nhanh hơn . Gia đình Côrleone sẽ rút hết lực lượng ra khỏi Niu York.

Đã đến lúc đi ra nghĩa trang, trả di hài ông Trùm Lớn về cho đất mẹ, Maicon nắm tay Kêi bước xuống vườn . Ở đó đã đông đủ những ai tới đưa tiễn ông Trùm đến nơi yên nghỉ cuối cùng - bạn bè, thuộc hạ, những con người nhỏ bé đã được Bố Già che chở lúc sinh thời . Đây đó thấp thoáng các khuôn mặt của cả những người vốn là kẻ thù của ông - giờ đây họ cũng đến để từ biệt ông lần chót .

Maicon nhìn cảnh đó với một nụ cười nửa miệng lịch sự và lạnh lùng . Anh không chú ý đến chung quanh . Anh đang mải nghĩ về việc khác . Giá mình khi chết, - anh nghĩ, - cũng nói được những lời “Ôi, cuộc đời đẹp quá!”, thì tất cả những cái khác đều hoá thành vô nghĩa. Có được một lòng tin như vậy vào bản thân mình, thì mọi chuyện trên đời đều trở nên không quan trọng . Anh sẽ noi theo gương bố . Anh sẽ gắng chăm lo cho con cái , gia đình mình – cho cái thế giới mà anh được sinh ra để sống . Nhưng các con của anh sẽ lớn lên không phải trong cái thế giới này . Anh sẽ gắng sức để các con anh được hoà nhập vào một cộng đồng có trật tự và quy mô khác - cộng đồng xã hội loài người . Chúng có thể sẽ là bác sĩ, nghệ sĩ, kỹ sư, nhà khoa học . Là Thống đốc, Tổng thống, là bất kỳ một ai chúng muốn . Và anh, một người cha khôn ngoan và đầy uy lực, đến lúc đó vẫn theo dõi sát sao cái đại gia đình ấy .

Vào buổi sáng ngày hôm sau lễ tang, toàn bộ những người có chức sắc trong gia đình Côrleone tập trung tại nhà của ông Trùm. Họ được Maicon Côrleone mời đến lúc gần trưa .

Mọi người lần lượt bước vào căn phòng làm việc ở cuối nhà : hai lão ‘lãnh đạo’ (caporegime) Clemenxa và Texxiô, Rôccô Lampône trầm tĩnh và tháo vát, Carlô Ritdi rất khiêm tốn, biết thân biết phận mình ... Tôm Haghen, do hoàn cảnh đột xuất nen buộc phải tạm thời rời bỏ các công việc mang tính chất pháp lý thuần tuý. Và Anbert Nêri bám theo Maicon khắp nơi như một cái bóng, khi thì châm thuốc, khi thì rót rượu cho Maicon, như cố ý trưng bày sự trung thành không gì lay chuyển nổi của mình .

Bố Già mất đi là cả một tai hoạ đối với cánh Côrleone . Theo những nhận định tinh táo và sáng suốt, cái chết của ông Trùm đã mang đi quá nửa lực lượng của gia đình, làm mất hẳn tư thế của họ trong những cuộc thương thuyết với liên minh Bardini- Tataglia hợp nhất với nhau. Những người có mặt trong phòng đều biết điều đó và đợi xem Maicon sẽ nói gì . Đối với họ, Maicon không phải là ông Trùm mới – anh chưa đủ tư cách đó trong thực tế lẫn trên nguyên tắc. Giá như don Côrleone sống lâu hơn ít nữa, chắc ông sẽ đào tạo được anh thành người kế vị xứng đáng . Còn bây giờ thì vấn đề đó còn cần phải xem xét .

Đợi đến khi Nêri rót rượu mời hết lượt mọi người, Maicon mới cất tiếng nói khê :

- Tôi chỉ muốn nói rằng tôi rất hiểu tình cảm của mọi người . Tôi biết các chú và các anh em kính trọng bố tôi như thế nào, nhưng bây giờ ai cũng đang lo lắng cho hoàn cảnh, cho số phận của chính mình và những người thân của mình. Tôi nghĩ rằng nhiều vị muốn hỏi : biến cố này có ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta, đến những lời tôi đã hứa với mọi người không ? Tôi xin trả lời : Không. Tất cả sẽ vẫn không có gì thay đổi.

Clemenxa lắc mái đầu rồi bù lớn tướng. Tóc lão xám màu thép và bộ mặt nung núc thịt hẳn sâu về bất bình. Lão nói :

- Maicon, bọn Bardini và Tataglia bây giờ sẽ nhào vô nuốt sống chúng ta. Cần phải hoặc lo tổ chức lực lượng phòng thủ, hoặc là đầu hàng ngay cho xong .

Mọi người có mặt trong phòng đều nhận thấy rằng chẳng những Clemenza không xưng Maicon là don, mà thậm chí lão không gọi cả họ tên đầy đủ của anh, mà chỉ cụt lủn “ Maicon”.

- Ta sẽ chờ xem, - Maicon đáp, - Cứ để cho bọn chúng vi phạm hoà ước trước .

Texxiô chêm vào bằng giọng cố tỏ ra ngọt xớt :

- Thì chúng đã vi phạm rồi đó thôi, Maicon. Từ sáng chúng đã ở hai điểm bao vây ở Bruklin. Tin của chính lão đại úy đi lập danh sách những người không bị cảnh sát khu vực đụng đến cho hay đấy. Chỉ khoảng tháng nữa là mình chẳng còn mảnh đất nào ở Bruklin để cắm nhà nữa đâu .

Maicon đưa mắt nhìn lão chằm chằm :

- Thế chú đã phản ứng gì chưa ?

Texxiô lắc mái đầu nhỏ thó chải rất cẩn thận :

- Chưa. Tôi không muốn làm anh thêm khó xử .

- Thế là tốt, - Maicon nói, - Cần phải như vậy, hiện thời cứ ngồi im đã. Và xin mọi người khác cũng thế, tạm ngồi im cho. Không được phản ứng trước bất cứ một vụ khiêu khích nào. Cho tôi vài tuần lễ để thăm dò, thu xếp một vài việc, định hướng nên hành động thế nào để có lợi nhiều nhất cho tất cả và mỗi người chúng ta. Đến lúc đó ta sẽ họp lại lần nữa và quyết định dứt khoát lần cuối .

Làm ngơ trước vẻ nghi ngờ hiện ra trên mặt mọi người, anh ra hiệu cho Neri lịch thiệp mời tất cả ra cửa. Nhưng khi Tom Haghen vừa dậm bước thì Maicon gọi giật lại .

- Tom, anh nán lại một chút.

Tom Haghen bước đến bên cửa sổ mở hướng ra sân, nhìn xuống dưới, thấy Neri lần lượt đưa các ‘lãnh tụ’ (caporegime) và Rôccô Lampone qua bọn lính gác ra ngoài cổng lớn của cư xá. Y quay lại phía Maicon :

- Anh đã nắm hết các đầu mối chính trị chưa ?

Maicon lắc đầu với vẻ tiếc rẻ :

- Chưa hết đâu. Giá có được thêm bốn tháng nữa.... Chính ông cụ đang làm chuyện này với tôi. Tuy nhiên, toàn bộ toà án đã nằm trong tay tôi – chúng tôi bắt đầu từ bọn này mà. Và mấy tay nghị sĩ nữa. Toàn cỡ có thể lực nhất, và dĩ nhiên là các lãnh tụ đảng phái đoàn thể ở Niu York - với họ thì đơn giản thôi, mình đã nắm được từ lâu rồi. Gia đình Córleone hùng mạnh hơn nhiều so với người ta tưởng . Nhưng tôi còn muốn biến nó thành bất khả xâm phạm. – Anh mỉm cười nói với Haghen, - Thế nào, chắc anh đã tính được hết rồi chứ ?

Haghen gật đầu :

- Chuyện đó chẳng có gì phức tạp. Tôi đã tính ra hết ngay từ đầu. Trừ một điểm, - tại sao anh lại gạt tôi ra rìa. Nhưng khi tôi, nói một cách hình ảnh, - đã đội lên đầu cái mũ Xixili, thì cuối cùng cũng đã tính ra cả cái đó nữa.

Maicon cười ha hả :

- Thì ông già cũng đã nói với tôi như vậy. Nhưng tôi không thể cho phép mình lãng phí như vậy nữa. Tôi cần có anh ở đây. Ít ra là trong mấy tuần sắp tới. Anh hãy gọi điện về Las Vegas báo cho bà xã biết. Nói là chỉ ở lại vài tuần thôi.

Haghen trầm ngâm im lặng :

- Theo anh, bọn chúng sẽ bắt đầu từ hướng nào ?

Maicon thở dài :

- Ông già đã dặn dò rất rõ rồi. Chúng sẽ hành động thông qua một người nào đó trong đám gần gũi nhất . Bardini sẽ hạ tôi bằng tay của một kẻ thân cận nhất, nằm ngoài mọi nghi ngờ .

Haghen cười khẩy :

- Kiểu như tôi phải không ?

Maicon cũng đáp lại bằng một cái cười khẩy :

- Anh là người Ireland, chúng sẽ không tin anh.

- Kể đúng ra một nửa là người Đức. Còn nói chung đã là người Mỹ rồi.

- Đối với chúng như vậy nghĩa là người Ireland – Maicon nói, - Chúng sẽ không dùng anh. Và chúng cũng không dùng Anbert Nêri, vì Nêri trước đây đã từng là cảnh sát. Hơn nữa, hai người lại quá thân cận, bọn chúng sẽ không muốn mạo hiểm. Vụ này chỉ xuống tay một lần, đâu làm lại được. Còn Rôccô Lampône thì chưa đủ thân cận. Không, kẻ đó sẽ hoặc là Clemenxa, hoặc là Texxiô, hoặc là Carlô Ritdi.

Haghen nói rất khẽ :

- Theo ý tôi, Carlô.

- Chúng ta sẽ xem, - Maicon nói, - Chẳng còn lâu nữa đâu, điều đó sẽ được làm sáng tỏ .

Điều đó đã được làm sáng tỏ vào ngay buổi sớm hôm sau, khi Haghen và Maicon đang ăn sáng. Chuông điện thoại réo trong phòng làm việc. Maicon vội chạy vào nghe, khi quay ra bếp, anh nói :

- Đấy, thế là xong. Đúng một tuần nữa tôi sẽ gặp Bardini. Để thảo luận với hắn về những điều kiện về một hoà ước mới cần phải ký sau khi ông Trùm không còn nữa. - Nói rồi anh cười nhạt.

Haghen hỏi :

- Ai gọi điện đến ? Ai được họ chọn làm người môi giới ?

Cả hai đều biết rằng : ai trong số thành viên của gia đình Còrlêone thực hiện mối liên lạc giữa hai bên, người đó là kẻ phản bội. Maicon nhìn Haghen với một nụ cười buồn : “Texxiô”.

Họ ăn tiếp bữa sáng không nói thêm một lời. Uống nốt tách cà phê, Haghen lắc đầu :

- Tôi đã sẵn sàng đánh cược rằng kẻ đó phải là Carlô. Hoặc cùng lắm – Clemenxa. Không thể nào nghĩ lại là Texxiô. Lão là người thông minh nhất trong bọn.

- Ông ta khôn ngoan nhất, - Maicon nói, - Và ông ta đã làm cái mà theo ông ta là khôn ngoan nhất : thí tôi cho Bardini để nhận quyền thừa kế gia đình Còrlêone. Còn nếu như đi cùng tôi thì ông ta sẽ bị giẫm nát. Bởi vì theo ông ta, tôi đâu thể đương đầu với bọn kia.

Im lặng một lát, với vẻ ngập ngừng rõ rệt, Haghen hỏi :

- Thế tính toán của ông ta đúng được mấy phần ?

Maicon nhún vai :

- Ở ngoài mà nhìn thì ai cũng sẽ nói là tôi sắp ăn cám rồi. Nhưng không phải ai cũng hiểu được rằng các mối quan hệ và ảnh hưởng trong giới cảnh sát đáng giá bằng hàng chục các ‘chế độ’ (regime) . Chỉ mình ông già hiểu điều đó. Tôi nghĩ rằng hiện nay tôi đã nắm chắc cái lực lượng này, mặc dù ngoài tôi ra không một ai biết điều đó. - Anh mỉm cười thân mật với Haghen, - Không sao, họ sẽ còn phải gọi tôi là don... Nhưng vụ lão Texxiô này làm tôi thật đau lòng.

- Anh đã đồng ý gặp Bardini ? – Haghen hỏi.

- Còn sao nữa. Sau một tuần. Ở Bruclin, trên lãnh thổ của Texxiô, nói một con ruồi cũng không dám đậu lên người tôi! - Anh lại cười nhạt .

Haghen nói :

- Từ nay đến đó anh phải hết sức cẩn thận đấy .

Lần đầu tiên Maicon lạnh lùng nhìn y :

- Tôi không cần ‘cố vấn’ (consigliori) để nói những lời khuyên như vậy, - anh nói .

Trong tuần lễ trước ngày gặp Bardini để thoả thuận hoà ước mới. Maicon đã tỏ ra cho Haghen biết thể nào là thận trọng. Anh không hề bước chân ra khỏi cổng cư xá, không tiếp một ai mà không có vệ sĩ Anbert Neri đứng kèm. Và mọi việc chắc đã êm đẹp trôi đi nếu không gặp phải một chuyện rắc rối đáng phiền.

Đứa con trai đầu của Cõnni và Carlõ sắp phải làm lễ xức dầu theo nghi thức nhà thờ công giáo. Cả hai vợ chồng muốn Maicon nhận làm cha đỡ đầu đứa nhỏ, nhưng không dám nói trực tiếp, phải nhờ Kêi nói hộ. Maicon từ chối.

- Anh Maicon, em rất ít khi xin anh việc gì, - Kêi nài nỉ, - Anh hãy làm việc này vì em, Cõnni rất muốn được như vậy. Cả Carlõ nữa. Đối với cô, chú ấy, việc này rất quan trọng. Em xin anh, Maicon.

Cô thấy chồng có vẻ không bằng lòng trước những lời nài nỉ của cô, nghĩ rằng anh sẽ gạt phắt đi. Nhưng Kêi ngạc nhiên thấy anh gật đầu :

- Thôi được. Em bảo vợ chồng nó mời linh mục về làm lễ tại đây. Anh chịu hết mọi phí tổn. Nếu gặp khó khăn gì về phía chức sắc nhà thờ, em bảo Haghen thu xếp giùm .

Vậy là vào ngày hôm trước buổi hẹn gặp với Bardini, Maicon Cõrleõne đến dự lễ xức dầu cho con trai đầu của Cõnni và Carlõ với tư cách là cha đỡ đầu - Bồ Già - của đứa bé. Anh tặng thằng nhỏ một chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền với sợi dây bằng vàng. Nhân sự kiện này vợ chồng Carlõ tổ chức một bữa tiệc tại nhà riêng, mời các 'lãnh tụ' (caporegimes) Texxiõ và Clemenxa, Haghen, Lampõne và tất cả mọi người ở trong khu cư xá, dĩ nhiên là cả bà trùm Cõrleõne cùng đến mừng cháu ngoại. Nhưng người sướng nhất là Cõnni, suốt cả buổi tối cô ta cứ tìm cách ôm hôn anh trai Maicon với chị dâu Kêi. Cả Carlõ Ritdi cũng cảm động đến phát khóc, rồi rít lắc tay Maicon và hễ gặp dịp thuận tiện là lại theo tục lệ cũ, gọi anh là Bồ Già. Cả Maicon cũng chưa bao giờ vui vẻ hào hứng như thế. Cõnni sung sướng ghé tai Kêi thầm thì :

- Chị xem kìa....em nghĩ anh Maicon và Carlõ bây giờ đã thân nhau thật sự rồi. Những dịp như thế này bao giờ cũng làm người ta gần nhau hơn.

Kêi nắm lấy khuỷu tay em chồng bóp nhẹ :

- Được thế thì thật là tuyệt !

hết: Chương 29, xem tiếp: Chương 30

30. Chương 30

Trong căn nhà của mình bên Bronx, Anbert Neri loay hoay chải thật kỹ bộ sắc phục cảnh sát bằng da xanh đã cũ . Phù hiệu gã đã tháo ra cạ thật bóng . Dây lưng và bao súng treo lủng lẳng trên lưng ghế . Cái bận rộn quen thuộc đã đem lại cho Neri một cảm giác thích thú là lạ , mà suốt hai năm nay - kể từ ngày vợ gã bỏ đi - ít khi gã được hưởng .

Lúc lấy vợ Anbert mới gia nhập lực lượng cảnh sát chưa được bao lâu , cô vợ Rita bấy giờ còn là một nữ sinh non choẹt, con nhà làm ăn tử tế gốc Ý , vốn rất giữ gia phong nên cô bé rụt rè nhút nhát tợn , chưa lần nào đi chơi khuya quá mười giờ . Rita ngây thơ , duyên dáng , mái tóc đen huyền kiều diễm , mà lại ngoan ngoãn hiền lành , chẳng trách Anbert Neri say như điên đảo .

Hồi mới lấy nhau , Rita nhìn chồng bằng ánh mắt đắm đuối . Gã khoẻ như voi và cô thấy người ta sợ gã không chỉ bởi sức mạnh thể chất , mà còn bởi lòng trung thành không thể lay chuyển đối với những khái niệm tốt xấu của gã . Gã không quen cái kiểu lịch sự tế nhị . Nếu không đồng ý với ai cái gì thì gã hoặc ngậm tăm hoặc hung hăng cãi ngay . Tính gã thẳng ruột ngựa , không bao giờ đồng ý với ai chỉ để lấy lòng . Thêm vào đó, gã có tính cách Xixili chính cống khiến dân tình xung quanh lấm phen khiếp vía .

Trong năm năm trời phục vụ trong ngành cảnh sát Niu York, Neri đã nổi danh là một trong những người bảo vệ pháp luật mặt sắt nhất thành phố . Đồng thời còn là người liêm khiết vào loại nhất nhì . Có điều gã bảo vệ pháp luật theo cách riêng của mình . Bọn tội phạm lớn bé bị gã căm ghét như kẻ thù của chính mình , và hễ trông thấy đám du côn dở trò mất dạy với người qua đường trong góc tối nào đó là gã ra tay ngay, ra tay quyết liệt , thần tốc. Nhờ có sức mạnh phim phàn nên gã ưa dùng những biện pháp chân tay .

Một đêm đang ngồi xe tuần tiểu trong khu vực Tây Công Viên Trung Tâm, gã bắt gặp một đám sáu gã trai hoi đang quấy phá . Nêri vọt ra ngay - thằng đồng sự biết tính gã nên cứ ngồi nguyên trên xe , không muốn giầy vào . Chỉ trong nháy mắt, gã đã gom đủ sáu chú ranh con chưa quá hai mươi , chú nào cũng diện áo vét đen ra dáng tay chơi lắm . Bọn này chẳng phải tội phạm tội phiếc gì hết, chẳng qua rảnh việc rỗi hơi , túm tụm nhau đi rong , gặp đàn ông thì kéo cổ xin thuốc , xin lửa , còn đàn bà con gái thì chúng chọc ghẹo, giở trò mất dạy, nhưng tuyệt nhiên không động chạm gì đến thân thể họ .

Nêri bắt sáu chú đứng sát vào tường , đứng nghiêm không được động dấy mà nghe gã hùng hổ quát tháo , cây đèn pin tổ bố cứ vung loang loáng . Tuy đi tuần tra bao giờ Anbert cũng đeo súng , nhưng chẳng bao giờ gã dùng đến . Lúc gã bực lên , nguyên bộ mặt hung thần với bộ đồ cảnh sát là đủ để bọn du côn mất mặt rồi . Lần này cũng thế . Sau khi bắt sáu chú xếp hàng xong, gã mới tra từng chú một. Thằng thứ nhất có vẻ Irlonđ . Gã quát : “Cút! Tao mà còn thấy mày thò mặt ra đường lần nữa thì cứ giờ hồn!” Chú chàng biến vội. Hai thằng sau cũng thế. Nhưng thằng thứ tư thì rõ là dân Ý – nghĩa là đồng hương với thầy cảnh sát . Cu cậu tưởng bỏ, ngẩng lên ngón nguyền. Nghe Nêri hỏi : “Mày người Ý hả ?” - cu cậu còn gật đầu cười nịnh . Thế là Anbert Nêri vung tay táng cho cu cậu một phát đèn pin vào giữa trán, máu me tứa ra ghê lắm , may mà chưa vỡ gáo. Thằng kia quỵ xuống. Gã nắm cổ thằng ranh nhắc lên, quát : “Mày làm nhơ danh người Ý. Người Ý đâu có thứ như mày ? Đứng lên!” Thằng kia lom khom không dám đứng thẳng thì bị gã tống ột đầu gối vào bụng, cảnh cáo : “Biến! Lần sau tao mà còn nhìn thấy mày mặc thứ áo quái gỡ này lảng cháng ngoài đường thì bỏ mẹ với tao. Phúc tổ bảy mươi đời là mày không phải con tao đấy!” Hai thằng còn lại dĩ nhiên là sợ vãi đái, không cần phải nói nhiều, chỉ bị đá đít đuổi về, cấm không được phát phờ ngoài phố.

Những màn lập lại trật tự kiểu này gã làm vừa nhanh vừa gọn, không ai kịp can thiệp nói ra nói vào gì, không kịp để bà con xúm lại nữa. Gã làm việc rất chớp nhoáng, nhảy lên xe đóng cửa là thằng đồng sự rồ máy phóng đi luôn. Tất nhiên thỉnh thoảng cũng đụng phải đứa lì định giở võ hay thậm chí còn rút dao. Những lúc như thế thì thật cảm cảnh thay cho thằng kia. Nêri loáng một cái đã tẩn cu cậu một trận máu me tàn nhẫn rồi quăng lên xe tuần tiểu. Sau đó cu cậu còn bị giam và bị buộc tội hành hung nhân viên công lực. Nhưng thông thường phải đợi chán chê, đến lúc can phạm xuất viện mới xử gì thì xử.

Ít lâu sau Nêri đã bị đổi sang khu vực có trụ sở Liên Hiệp Quốc. Các quan chức Liên Hiệp Quốc cậy quyền bất khả xâm phạm ngoại giao cứ đỗ xe bừa bãi ở các phố lân cận, bất chấp quy định của cảnh sát. Nêri báo cáo lên cấp trên thì người ta bảo gã chịu khó làm ngơ để khỏi phiền phức. Một tối nọ vì xe các bố để lung tung quá, làm cả một đoạn đường bị nghẽn. Chờ đến quá nửa đêm, Nêri mới lòi cây đèn tổ bố của mình trong xe tuần cảnh ra, xách đi dọc phố, cứ xe nào đỗ sai chỗ là gã đập vỡ kính bằng hết . Đi gần lại kính ít nhất phải mất vài ngày, dù có là nhà ngoại giao cao cấp nhất cũng thế. Đơn thưa báo tới tấp bay đến bót cảnh sát yêu cầu ngăn chặn ngay hành động côn đồ kia. Thêm một tuần nữa kính xe liên tiếp bị đập rồi mọi người mới biết đó là thành tích của Nêri. Gã bị đổi sang Harlem.

Sau đó ít lâu, một sáng chủ nhật Nêri đưa vợ sang Bruklin thăm bà chị. Bà chị goá chồng nên, theo đúng truyền thống Xixili, cậu em Anbert có nghĩa vụ thay thế bổn phận người quá cố - tức là lâu lâu xuống xem có gì cần lo lắng giải quyết không. Chuyện đáng lo thì có đấy. Thằng cháu mồ côi cha năm nay xuýt xoát hai mươi đã bắt đầu lêu lổng mà bà mẹ không bảo được . Có lần ông quý tử đua đòi cũng theo người ta đi đánh quả. Không có cậu Anbert nhờ anh em đồng nghiệp tha cho nó một lần thì quả này ông cháu ngồi tù là cái chắc. Thực tình Nêri sốt tiết lắm, nhưng chỉ bầm bụng cảnh cáo : “Nghe đây, lần này tao bỏ qua, nhưng mày còn làm khổ mẹ mày lần nữa là biết mặt tao!” Ở nhà người ta thì đó là ông cậu dạy dỗ bảo ban thằng cháu, nhưng nếu ông cậu là Anbert Nêri thì phải hiểu đây là lời răn đe thực sự, nên thằng cháu Tômax rét quá, tuy cũng là loại đầu bò đầu bấu trong đám chọi con Bruklin chứ chẳng phải mềng.

Tối hôm trước, tối thứ bảy, Tômax đàm đúm đi chơi, mãi gần sáng mới mò về nên đã đứng bóng rồi mà cu cậu vẫn chưa dậy. Mẹ nó vào đánh thức nó dậy, bảo rửa mặt rửa mũi, mặc quần áo xuống ăn cơm với cậu mợ Anbert luôn thể. Thằng ranh lâu bầu :

- Để người ta ngủ . Cậu với chả mợ, rách việc !

Cửa buồng chỉ khép hờ nên Anbert nghe hết, nhưng thấy bà chị đi ra có vẻ sượng sùng nên hẳn phải lờ đi để ngồi ăn cho vui về cả nhà.

Lúc ngồi nói chuyện, Nêri hỏi bà chị dạo này thằng Tômax có lêu láo nữa không thì bà lắc đầu. Nhưng thật

không may cho nó, lúc vợ chồng ông cậu sắp sửa ra về thì nó trong phòng ngật ngưỡng bước ra, hậm hực chào lấy lệ rồi xuống bếp lục cơm. Một lúc sau nó ở dưới bếp hét toáng lên :

- Đói bỏ mẹ mà chẳng còn cái cứt gì ăn đây!

Mẹ nó mắng :

- Cơm có bữa, không ăn thì thôi. Ngủ nữa ngày mới dậy không ai công đâu mà chờ !

Thằng ranh ăn nói mất dạy chẳng qua chỉ là học đòi kiểu nói đầu đường xó chợ đang thịnh hành chút chẳng phải để hạch sách bà mẹ bôi bác cả nhà đâu. Nhưng không biết vì còn ngái ngủ hay vì đói bụng đâm ra câu kính, nó buột miệng văng ra một câu, không nhớ rằng ông cậu Anbert này giờ đã sốt ruột lắm rồi .

- Không chờ thì đi ăn hàng chứ bấu đ...gì !

Nói vừa dứt lời, chưa kịp hồi thì đã bị cánh tay như cái gọng sắt của ông cậu tóm cứng. Ra thằng này láo quá! Nó dám ăn nói với mẹ nó cái kiểu ấy cơ đấy. Có mặt cậu mợ đây mà nó còn thể thì ngày thường ở nhà nó còn bố láo đến đâu ? Thằng mất dạy này phải sửa ngay một trận mới được.

Chẳng biết gặp ngày sát chủ hay hổ vồ mà hôm đó thằng Tômax được một trận mê toi lên bờ xuống ruộng. Hai người đàn bà đứng ngoài mặt mũi tái xanh tái tím chẳng dám mở mồm can. Lúc đầu thằng cháu còn gắng gượng đỡ đòn, nhưng qua hai ba hiệp, cu cậu chỉ còn biết lạy như té sao. Mặt mũi bầm dập, máu me be bét, đầu bị đập vào tường cồm cộp, bụng đau quằn quại sau mỗi cú đấm thôi sơn, sau hết, lúc đã ngã lăn quay ra, cu cậu lại còn bị nắm tóc mà động huỳnh huỵch xuống sàn.

Đánh một lúc, ông cậu dừng tay, tóm cổ lôi thằng cháu xuống đường, tống vào xe toát ột trận :

- Nhớ đấy, tao mà còn nghe mày ăn nói mất dạy với mẹ mày lần nữa thì đừng có trách, tao đánh cho hư người ra chứ không phải chỉ sơ sơ thế này thôi đâu, nghe chưa ? Gã dừng lại một lát để thằng bé nhập tâm lời dạy bảo ân cần đó, rồi tiếp : Bây giờ mày lên bảo mợ mày tao đang chờ dưới này. Để xem mày đã biết vâng lời chưa nào.

Sau bận ấy hai tháng, một đêm đi trực về, Anbert Nêri không thấy vợ đâu. Rita đã gói ghém đồ đạc về nhà bố mẹ rồi.

Ông bố vợ cho chàng rể hay là Rita sợ gã – cô ta không dám sống với một người tính tình hung tợn như vậy. Nêri ngờ cả người - có bao giờ gã đụng đến vợ đâu, có bao giờ gã nặng lời với cô ta đâu, đối với vợ gã một mực yêu thương âu yếm chứ có gì kia khác đâu. Gã không dám tin rằng cô ta lại bỏ gã, nên định bụng chờ vài hôm cho hết bàng hoàng rồi sẽ đến hỏi cho ra nhẽ.

Thật oái oăm sao, ngày hôm sau lại xảy ra chuyện lỗi thôi. Trong lúc gã đang tuần tra trong khu vực thì có tin báo trên một đường phố có một vụ hành hung. Theo thói quen, xe vừa đến nơi chưa kịp dừng, Nêri đã nhảy phắt xuống rồi, tay vung vẩy đèn pin. Gã lập tức thấy ngay chỗ nào cần đến : một đám đông đang xúm xít trước lối vào một ngôi nhà. Một người đàn bà da đen bảo gã : “ Nó cất tiết con bé mất thôi, trong kia kia.”

Nêri bước vào cửa lớn. Từ khuôn cửa mở phía cuối hành lang hắt ra ánh đèn và có tiếng rên la. Tay nắm chặt đèn pin, gã xông ngay vào và xuyết nữa đụng phải mấy thân người nằm sóng soài dưới sàn. Một đứa bé gái chưa đến mười hai năm ngay bên một người đàn bà da đen khoảng hai trăm tuổi, cả hai máu me đầy người vì những nhát rạch sâu hoắm. Hung thủ đứng lù lù ngay trước mặt Nêri trong phòng khách. Tưởng ai, hoá ra người quen : Vekx Béinx - một tên ma cô kiêm bán ma tuý khét tiếng, một nghệ sĩ chơi dao bạc thầy . Hấn ngược cặp mắt đờ dại đang lên cơn nghiện nhìn ra, lưỡi dao cạo bê bết máu rung rung trong tay. Mới hai tuần trước Nêri vừa tóm cổ thằng kia về bót vì tội hành hung một con điếm bạn hàng ngay giữa đường. Hôm ấy bị bắt, thằng khốn còn nở mồm : “ Đây, không việc gì đến bọn cớm chúng mày đâu nhé!” Tay cùng đi với Nêri cũng nghĩ thế. Bọn đen này cứ để chúng nó lụi nhau chết cha cả nút đi cho xong, dính vào làm quái gì ? Nhưng Nêri thì cứ nhất định hốt thằng này về đồn giao cho pháp luật trị tội. Ai dè ngày hôm sau thằng kia đã được luật sư đóng tiền thế chân lôi ra rồi.

Xưa nay Nêri đã sẵn ghét bọn đen. Người đâu lại có thứ người chỉ biết đớp hít cho sướng mồm, vợ con có đi làm đi cũng mặc xác. Thành thử bây giờ trước cảnh coi thường luật pháp trắng trợn kia, cơn điên của Nêri

lại bốc lên ngùn ngụt. Gã định bụng không xúc thằng Bêinx về bót làm gì mất công, phải trị luôn ngay tại đây là hơn.

Vừa nghĩ thế thì đã có bao nhiêu là nhân chứng lồ nhố sau lưng - những người hàng xóm sống cùng một chung cư đã kéo đến; cả tay đồng sự cũng bỏ xe chạy vào nữa. Nêri nhìn thẳng côn đồ quát lớn :

- Bỏ dao xuống! Mày đã bị bắt.

Thằng kia cười hềnh hệch :

- Mày cứ thử bắt bố mày xem, tưởng bỏ! - Hấn vung dao lên : - Mày cứ nhảy vào đây xơi thử một nhát xem nào!

Nêri ra tay nhanh như chớp khiến tay đồng sự không kịp rút súng. Tay trái gã chộp tay cầm dao cạo thằng kia, tay phải vung cây đèn pin đi một đường vòng cung khùng khiếp : cây đèn quát trúng thái dương thằng khốn. Đầu gối thằng đen rùn ra như say rượu, đánh rơi cả lưỡi dao cạo. Chỉ một cú đánh ấy, thằng này đã đủ đo ván rồi. Chính vì thế mà cú thứ hai - sau này đã được các nhân chứng xác nhận trước toà - là hoàn toàn không cần thiết. Kết quả là cây đèn bằng nhôm to tướng như thế mà gãy rời phần đầu, bóng đèn, mặt kính bay tứ tung, giá không có mấy cục pin bên trong chắc cây đèn cũng gãy tan rồi. Một cú như vậy thì xương cốt ai chịu cho lại ? Tên ma cô da đen vợ sọ và hai giờ sau chết ở bệnh viện Harlem.

Nêri bị ra toà vì tội giết người không chủ tâm. Toà tuyên án gã từ một đến mười năm tù ngồi. Gã nghe bản án với một cảm giác lẫn lộn ngạc nhiên và phẫn nộ. Kể từ giờ phút ấy, gã đâm ra căm thù cái xã hội gã đang sống đến mức chẳng còn thiết gì cả. Chúng nó lại dám coi gã là tên tội phạm! chúng lại dám tống gã vào tù vì gã đã tiêu diệt cái thứ sâu bọ da đen, cái thằng ma cô, cái thằng súc sinh ấy! Còn hai mẹ con phải thương tật suốt đời và đến giờ vẫn còn nằm nhà thương kia thì không làm ai động tâm...

Nêri không sợ tù tội. Gã tin hắc rằng ở đây gã sẽ được đối xử tốt - phần vì gã là cựu cảnh sát, phần vì ở đó người ta sẽ biết vì sao gã phải ngồi tù . Mấy thằng bạn đồng nghiệp đã hứa sẽ nói chuyện với những người có trách nhiệm về trường hợp gã, chỉ có ông bố vợ - một người Ý lỗi đời, chủ vừa cá ở Bronx và vẫn trung thành với các nề nếp cũ - là hiểu cơ hội sống sót ra khỏi tù sau một năm của một đứa như Anbert Nêri là hết sức nhỏ nhoi. Hoặc đứa nào giết gã, hoặc gã giết ai đó. Cảm thấy có lỗi vì con gái mình đồng đánh bỏ một người chồng tử tế, ông bố vợ lợi dụng chỗ quen biết với gia đình Côrleone (ngoài khoản lệ phí bảo vệ, ông ta vẫn thường xuyên biếu cá ngon) đã đến xin nhà này bênh vực cho.

Gia đình Côrleone không lạ gì Anbert Nêri. Là người bảo vệ hung hăng của trật tự, gã đã trở thành một nhân vật huyền thoại - có tiếng là một người mà đụng vào là mất mạng như chơi, một người đáng sợ không phải bởi gã mặc sắc phục và đeo súng, mà bởi bản thân gã đáng sợ. Xưa nay cánh Côrleone vốn để ý đến loại người như vậy. Việc gã đã từng phục vụ trong cảnh sát không có ý nghĩa gì lắm. Lúc trẻ thiếu gì người lắm đường, không biết số phận mình là đâu, nhưng thường thường thời gian và dịp may sẽ đưa họ đi đúng lối.

‘Lãnh tụ’ (caporegime) Pitơ Clemenxa liền hăng hái tiến cử Anbert Nêri cho Tôm Haghen - lão béo này cũng biết người biết của lắm. Haghen cũng đã nghe danh Nêri và tin lời lão nhưng vẫn cứ cho điều tra rõ lai lịch của gã. Haghen bỗng có linh cảm gì đó. Y lăm lăm :

- Thằng này giống hệt Luca Bradi dạo nào.

Lão béo gật lấy gật để :

- Thì tao cũng nghĩ thế. Để bảo Maicơn thử xem.

Nói ngắn gọn thì trước khi Anbert Nêri bị chuyển từ nhà lao Niu York đến nơi thụ án thì gã được thông báo rằng dựa trên những tin tức mới thu được cũng như căn cứ vào lời chứng của một quan chức cảnh sát cao cấp, toà quyết định xem xét lại vụ án. Bản án trước được thay thế bằng án treo và Nêri được trả tự do, thích đi đâu thì đi .

Anbert Nêri không phải là đứa ngây thơ, còn ông bố vợ gã cũng phải loài trình nữ e ấp. Sau khi biết rõ mọi chuyện, gã liền ký đơn ly dị để đền ơn bố vợ. Sau đó gã nhờ người đánh tiếng xin sang Long Bich để tỏ lòng cảm tạ các ân nhân. Dĩ nhiên gia đình Côrleone đồng ý và Maicơn đã tiếp gã trong văn phòng.

Nêri vừa mở mồm nói mấy lời cảm ơn khách sáo thì ngạc nhiên cảm động thấy Maicơn đáp lễ một cách chân thành không chút gượng gạo.

- Quái gì, người Xixili mình mà bị chúng nó đối xử tàn tệ nước ấy tôi đâu thể làm ngơ được – Maicơn nói.
- Không khen thưởng anh thì chớ lại còn trừ đập nữa mới quá đáng chứ. Nói để anh rõ, đáng lẽ tôi sẽ chẳng can thiệp đâu nếu như không hỏi kỹ và được biết rằng người ta đã bắt công với anh. Người của tôi đã hỏi chuyện bà chị anh. Bà ấy bảo anh chăm sóc bà ta rất chu đáo và chịu khó uốn nắn dạy bảo thành con bà ấy. Ông bố vợ anh khen anh lắm. Chẳng mấy người được thế đâu, quý hoá quá.

Maicơn tế nhị không nhắc đến chuyện Nêri bị vợ bỏ.

Câu chuyện mỗi lúc một thêm mặn mà. Từ bé đến giờ Nêri rất ít nói, nhưng Maicơn Côrleône biết gợi để hấn dốc bầu tâm sự. Cũng lạ, Maicơn chỉ hơn hấn có năm tuổi mà chững chạc, già dặn hơn hấn, đáng mặt đàn anh, thậm chí Nêri còn coi như bố. Sau cùng maicơn bắt sang chuyện làm ăn.

- Cứu anh ra mà bỏ mặc anh cùng quẫn không biết bầu víu vào đâu thì chẳng thà đừng cứu. Tôi có thể giúp anh kiếm việc nữa. Tôi có cổ phần trong các sòng bạc ở Las Vegas, một người có kinh nghiệm như anh mà phụ trách an ninh thì không gì bằng. Còn nếu anh đã nhắm trước một việc gì rồi thì tôi có thể nói giúp anh một câu để nhà băng họ cho anh vay vốn mở mang làm ăn.

Vừa cảm kích, vừa bối rối, Nêri khẳng khái từ chối :

- Về chuyện việc làm và vốn liếng thì xin cảm ơn ông. Nhưng tự xét thấy chưa được, nên chưa dám quấy quá. Tôi rất muốn đem thân đến đáp tấm lòng của ông, khôn nổi tôi đang mang án, dù chỉ là án treo, nhưng dù sao tôi cũng đang phải bị quản thúc. Thật bất tiện ...

Maicơn gạt đi :

- Chuyện vặt ấy mà, cái đó thu xếp có khó gì đâu. Ở nhà băng người ta sẽ không bắt bẻ khoản tiểu sử của anh đâu mà lo. Tôi sẽ giải quyết chuyện tờ phiếu vàng cho anh.

Phiếu vàng là thờ thông báo của cảnh sát cho Ủy ban chống tội phạm về một cá nhân nào đó. Làm cảnh sát mãi rồi nên Nêri chẳng lạ gì chuyện nhiều tay anh chị nhờ lo lót kiếm được tờ phiếu vàng sạch sẽ mà ra toà được chiếu cố; gã chỉ ngạc nhiên vì Maicơn Côrleône cũng làm nổi trò ấy và không hiểu tại sao anh lại chịu mất công vì gã như thế.

- Vâng, nếu cần gì tôi sẽ đến nhờ- gã đáp.
- Được thôi, - Maicơn nói đoạn nhìn đồng hồ. Nêri tưởng anh nhắc khéo bèn đứng dậy để cáo từ. Nhưng Maicơn lại một lần nữa làm gã sững sốt.
- Đến bữa rồi, - anh nói, - Tiện thể anh ở lại dùng cơm với gia đình luôn nhé ? Bố tôi bảo cụ muốn làm quen với anh. Mẹ tôi có mấy món tửu quê nhà, ngon lắm. Xin anh đừng chối từ. Ta đi chứ ?

Anbert Nêri khó mà quên được bữa ăn đầu tiên trong gia đình Côrleône. Lâu lắm rồi, có lẽ phải từ năm mười lăm tuổi, khi mẹ gã qua đời, chưa lần nào gã được ăn một bữa cơm gia đình thân mật như thế. Gã không ngờ don Côrleône lại thân tình, vui vẻ đến thế. Xem ra ông rất khoái nghe Nêri kể lại gốc tích của gã : té ra làng ông Trùm với làng gã cách nhau có mấy bước chân!

Cơm ăn vừa miệng, rượu uống đúng gu, chuyện trò cứ thế nổ như ngô rang. Nêri cảm động quá - đây mới đích thực là gia đình gã. Gã hiểu rằng gã chỉ là khách tình cờ nhưng đồng thời cũng hiểu rằng gã có thể trở thành con cháu trong nhà được.

Khi gã về, ông Trùm một bên, Maicơn một bên đưa ra xe. Don Côrleône nắm tay gã mà rằng :

- Mày khá lắm, cháu ! Tao già rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi, công việc giao hết cho thằng Maicơn đây. Hôm nọ nó có nói với tao trường hợp của mày, bảo tao lo thu xếp giúp. Đầu tiên tao cũng không muốn ôm rơm rậm bụng nên gạt đi. Nó mới nói rõ tình cảnh bất công của cháu, rốt cuộc cũng phải cố một phen. Gặp mày đây tao mới hiểu là Maicơn nó không lầm, biết nhìn người đấy. Nghĩa là tao vất vả cũng bỏ công. Bây giờ muốn gì, mày cứ nói, tao với Maicơn sẽ cố giúp mày toại nguyện. Cháu hiểu chưa ? Đã hiểu nhau là không có tiếc nhau cái gì hết, cháu ạ .

(Nhớ lại những lời ân cần tử tế của ông Trùm hôm ấy, Anbert Nêri cứ thấy bùi ngùi. Giá ông còn sống đến giờ thì ông sẽ thấy rằng chính ông cũng không nhìn lầm người. Hẳn sẽ hoàn thành đến nơi đến chốn công việc hôm nay để ông hài lòng) .

Chưa đầy ba ngày, Nêri đã có quyết định dứt khoát. Gã hiểu rằng người ta sẵn đón lấy lòng gã, nhưng đồng thời gã còn hiểu một điều khác nữa. Gã hiểu rằng nhà Còrlêone tán thành các hành động mà vì nó xã hội này đã lên án và trừng phạt gã . Nhà Còrlêone hiểu gã, còn xã hội thì không . Gã hiểu rằng trong giang sơn nhà Còrlêone gã sẽ được đối đãi tốt hơn ở cái thế giới mà gã đã sống. Và gã còn hiểu rằng trong phạm vi giang sơn mình, nhà Còrlêone mạnh hơn hẳn thế giới bên ngoài .

Gã đến gặp Maicơn lần nữa và nói thẳng hết ra. Gã đồng ý làm cho nhà Còrlêone nhưng không phải ở Las Vegas mà ngay tại Niu York này. Gã bày tỏ lòng trung thành một cách rõ ràng và nhận thấy Maicơn cảm động ra mặt . Hai người thoả thuận xong ngay. Nhưng Maicơn nhất định bắt Nêri xuống Miami nghỉ ngơi không mất tiền trong khách sạn của gia đình, lĩnh trước một tháng lương để chơi bời cho thoả thích.

Ở Miami lần đầu tiên Anbert Nêri được nếm mùi cuộc sống đế vương. Ở khách sạn, gã được hưởng một đặc ân là bạn của Maicơn Còrlêone : gã không bị nhét vào một phòng hạng bét vớ vẩn, mà được dành hẳn cả dãy buồng sang trọng. Tay quản lý hộp đêm giới thiệu cho gã mấy em cực kỳ. Lúc trở về Niu York, Nêri nhìn đời đã khác đi rồi.

Gã được nhập vào ‘regime’ của Clemenxa và lão chuyên gia bậc thầy trong việc tuyển chọn và huấn luyện lính mới này đã thử thách gã hết sức kỹ càng. Một biện pháp đề phòng như vậy là cần thiết. Chẳng gì Nêri cũng đã là cảnh sát kia mà. Chưa đầy một năm, gã đã có “đầu danh trạng”. Vậy là hết đường lui. Clemenxa ca ngợi gã hết lời. Lão bảo Nêri thực sự là một phát hiện, một Luca Brađi mới. Không những không thua kém mà nhiều mặt hẳn còn vượt cả Luca nữa. Gã có sức khoẻ phi thường, phản xạ nhạy, chính xác không thua gì ngôi sao đã cầu Giô Đì Maygiô. Clemenxa tự thấy Nêri không phải là đứa để cho caporegime sai bảo, ngay cả caporegime Clemenxa cũng thế. Thế là Nêri được tiến cử cho Maicơn Còrlêone dùng, với Tôm Haghen làm tấm đệm. Vì là loại thủ hạ đặc biệt nên Nêri được lĩnh lương đặc biệt dù chưa phải cỡ được chia chác một sòng bạc, một ổ bao đề hay một cơ sở đấm đá để kiếm ăn. Thấy rõ gã rất sùng bái Maicơn, một lần Tôm Haghen đã nửa đùa nửa thật bảo Maicơn :

- Thế là anh có một Luca riêng rồi đấy nhé !

Maicơn gật đầu. Phải, anh đã thành công. Từ nay Anbert Nêri sẽ thuộc về anh cho đến lúc xuống mồ. Dĩ nhiên đó là bí quyết chân truyền của Bồ Già. Những ngày theo bố học nghề, một lần Maicơn đã hỏi :

- Làm sao mà bố lại thuần phục được một con quái vật hung ác như Luca Brađi thế ?

Ông Trùm bèn giảng giải :

- Trên đời có những đứa liều mạng đến mức cứ đòi người ta – có thể nói là bắt người ta - giết chúng đi. Chắc mày cũng thấy rồi. Vào đám bạc là chúng phá phách, xe bị xước tí sơn là chúng nhảy xổ vào đấm đá, gặp ai chửi nấy, bất kể người ta có đủ sức làm gì mình không. Chúng dẫm chân thành thịch mà gào ầm lên : “Giết tao đi!” Mà thiếu gì đứa muốn giết chúng. Ngày nào ta chẳng gặp những đứa như thế trên báo. Dĩ nhiên loại người như vậy đem lại cho người khác bao nhiêu tai hoạ. Luca Brađi cũng là một đứa như thế. Nhưng hẳn khác bọn kia ở chỗ suốt một thời gian dài không ai giết được hẳn. Đám này phần lớn là không nên dây vào làm gì vô ích, nhưng một thằng như Luca Brađi nếu biết dùng thì sẽ là một thứ vũ khí lợi hại. Nếu hiểu rằng một khi hẳn đã không sợ chết mà còn đi tìm cái chết thì phải cố làm sao để mình là người duy nhất mà hẳn sợ. Hẳn không sợ chết, không sợ gì hết, nhưng duy nhất sợ mình giết hẳn. Được như vậy thì hẳn sẽ hoàn toàn thuộc về mình.

Đó là bài học đáng giá nhất mà ông Trùm đã truyền cho anh và Maicơn đã vận dụng nó, đã biến Anbert Nêri thành Luca Brađi của riêng mình.

Và hôm nay Anbert Nêri đang ngồi nhà để chuẩn bị đóng bộ sắc phục cảnh sát. Gã chải nó rất kỹ. Sau đó còn phải đánh bao súng cho thật bóng. Rồi bắt tay sang sửa cái mũ, đánh lại lưỡi trai, sau nữa là đôi giày cao cổ đen. Nêri làm rất hăng. Gã đã tìm thấy chỗ đứng trong cuộc sống – Maicơn Còrlêone đã đặt niềm tin vào gã và hôm nay gã sẽ chứng minh rằng gã không phụ lòng tin đó.

31. Chương 31

Cũng hôm ấy có hai chiếc limousin chạy vào cổng cư xá ở Long Bich . Một trong hai chiếc xe to tướng ấy phải đưa bà Trùm, Conni Còrléone cùng chồng và hai con ra sân bay. Trước khi dọn xuống ở hẳn dưới Las Vegas, gia đình Carlò Ritđi tạm thời đó nghỉ ngơi ít lâu đã. Đó là lệnh của Maicơn. Anh không giải thích rằng trước khi hội kiến với cánh Bardini anh thấy cần phải đưa hết người thân ra khỏi nhà. Hơn nữa, ngay cả cuộc đàm phán sắp tới cũng được giữ bí mật tuyệt đối. Không một thành viên nào trong gia đình ngoài các carporegime được biết về điều này.

Chiếc limousin thứ hai đưa Kêi cùng bọn trẻ về Niu Hemsipơ thăm ông bà ngoại. Riêng Maicơn phải ở lại để giải quyết công việc.

Nhưng mới tối hôm trước Maicơn lại báo Carlò hay rằng anh buộc phải giữ hẳn lại đây ít hôm, nhưng cùng lắm cuối tuần hẳn cũng xuống với vợ con. Conni bực lắm, điện cho Maicơn, nhưng lần nào cũng bị trả lời là anh đã vào thành phố. Bây giờ cô lại đưa mắt nhìn lên nhà nhưng chẳng thấy : Maicơn đang bàn công việc với Tom Haghen và ra lệnh không ai được quấy rầy. Conni hôn từ biệt chồng và ngồi vào xe.

- Chờ hai hôm mà không có là tự tôi sẽ về lôi anh đi đấy – cô dọa.

Carlò cười gượng gạo :

- Xong việc người ta mới xuống được chứ, làm gì mà rối lên thế ?

Cô vợ bồn chồn nhăn nhó trông vừa già vừa xấu và thò cổ ra nói :

- Anh có biết Maicơn giữ anh lại làm gì không ?

Carlò nhún vai :

- Biết được ! Hôm nọ anh ấy hứa giao cho tôi một trọng trách gì đó. Có lẽ là chuyện ấy thôi.

Carlò không biết tối nay sẽ có cuộc gặp gỡ với Bardini .

Mặt Conni tươi hẳn lên :

- Thật hả, Carlò ?

Gã chồng gật đầu có vẻ hy vọng. Chiếc xe nhẹ nhàng chuyển bánh và chạy ra cổng.

Chiếc xe đi khuất, Maicơn mới bước ra chia tay với Kêi và bọn trẻ. Carlò đến chỗ họ chúc bà chị Kêi thượng lộ bình an và nghỉ ngơi vui vẻ. Cuối cùng chiếc xe thứ hai cũng đi khỏi, lúc ấy Maicơn mới quay sang nói :

Xin lỗi nhé, Carlò, công việc mà. Chỉ khoảng hai hôm thôi, không lâu đâu.

- Có gì đâu anh, - Carlò vội vàng đáp.

- Thế thì hay lắm. Anh cứ ngồi canh điện thoại nhé, tôi sẽ gọi sang. Tôi còn phải lo cho xong mấy việc đã.

Được chứ?

Hoá ra hẳn phải chờ lâu. Thật ra thoát được cô vợ mấy hôm Carlò càng mừng. Hẳn vào nhà phôn ngay cho cô nhân tình vẫn bao tháng ở Vextbori hẹn tối nay sẽ đến. Xong xuôi hẳn lôi chai ụycki ra nhắm nhấp đợi Maicơn gọi điện sang. Lúc quá trưa hẳn thấy xe cộ bắt đầu chạy vào cổng. Carlò thấy Clemenxa từ một xe bước xuống, lát sau cả Texxiô cũng đến. Tên cận vệ cho phép hai lão vào gặp Maicơn. Vài tiếng sau hẳn thấy Clemenxa quay ra, còn Texxiô thì không thấy đâu cả.

Sốt ruột, Carlò ra sân đi dạo quanh quần chừng mười phút. Bọn canh gác ở đây hẳn nhả mặt hết, lắm đứa còn là bạn hẳn nữa. Nhưng lạ thật, bọn canh gác hôm nay hẳn chẳng quen đứa nào cả. Rặt bọn mới. Nhưng lạ nhất là đàn anh Rôccô Lampône lại gác cửa - Carlò biết Rôccô có một chức vụ khá cao trong cánh, thế mà hôm nay cũng phải đi gác cửa mới ghé chứ. Kiểu này là có chuyện đột xuất gì đây.

Rôccô tươi cười chào hỏi hẳn. Carlò chằm chằm nhìn tay đầu gấu. Rôccô lên tiếng :

- Ô, nghe nói anh phải đi nghỉ rồi kia mà, sao lại còn ở đây ?

Carlô giang tay :

- Thì Maicon nói nán lại vài ngày. Bố ấy bảo có việc muốn giao mà.

- À, tôi cũng thế. – Rôccô nói, - Tưởng gì hoá ra giao giữ cửa. Thôi thì mặc mẹ nó. Thằng nào là chủ thì thằng ấy là bố người ta.

Carlô không hùa theo cái giọng bất mãn của thằng kia. Hấn nói :

- Maicon biết cái gì cần làm.

Rôccô lặng im nghe chĩnh.

- Thôi, gác nhá, - Carlô buông một câu rồi quay vào. Có chuyện thật rồi, nhưng thằng Rôccô này cũng chẳng biết gì cả.

Maicon đứng ở cửa sổ phòng khách nhìn Carlô đi dạo trong sân. Haghen đứng đằng sau đưa cho anh một ly rượu mạnh, Maicon cảm ơn, uống một hơi. Haghen nhẹ nhàng nhắc :

- Bắt đầu đi, Maicon. Đến giờ rồi.

Maicon thở dài :

- Mong là đừng quá sớm. Chỉ tiếc ông già không sống thêm ít lâu.

- Không sao, tất cả sẽ đâu vào đấy thôi. Tôi mà còn chẳng lo nữa là.

Maicon bỏ cửa sổ quay vào :

- Rất nhiều điểm ông già đích thân hoạch định, - anh nói, - Trước đó tôi không biết cụ có cái đầu ghê thế. Nhưng chắc chắn là anh biết.

- Trên đời không thể có một người thứ hai như cụ, - Haghen đáp, - Nhưng anh cũng không đến nỗi nào.

- Để rồi xem, - Maicon nói, - Clemenxa và Texxiô đến chưa ?

Haghen gật. Maicon uống một hơi cạn ly rượu rồi ra lệnh :

- Anh gọi Clemenxa vào đây. Tôi sẽ đích thân giao nhiệm vụ cho lão. Nhưng Texxiô thì tôi khôn muốn gặp tí nào hết. Anh cứ bảo là nửa giờ nữa tôi với lão sẽ đi gặp Bardini. Còn lại thì cứ để bọn đàn em của Clemenxa lo liệu.

Haghen thấy xót cả ruột. Y cố lấy giọng thật dửng dưng hỏi :

- Không có cách nào gỡ cho Texxiô nữa à ?

- Không, - Maicon đáp.

Trong tiệm bánh pizza nhỏ ở một ngõ cụt của thành phố Baphôlâu vào buổi trưa không len chân nổi. Mãi sau khách mới vãn dần, gã bán hàng dọn các đĩa bánh bằng thiếc chưa bán hết đặt lên giá cái lò xây to tướng. Sau đó gã quay ra cửa sổ. Một gã trai lác cắc đứng bên khuôn cửa nói chỏ vào :

- Cho một cái xem nào.

Gã bán hàng lấy cái xẻng gõ xúc một đĩa bánh nguội cho vào lò. Tay khách lác cắc xem ra muốn ngồi bàn ăn đàng hoàng nên bước vào gian phòng lúc ấy đã trống trơn. Gã bán hàng thò xẻng vào lò lấy ra đĩa pizza nóng hổi, lớp pho mát đã nổi phồng lên – và xếp nó vào cái đĩa giấy. Đáng lẽ lấy tiền trả thì tay khách lại nhìn ông chủ quán chằm chằm :

- Nghe nói ông anh có bộ ngực xăm tuyệt cú mèo lắm hả ? - Hấn hỏi.- Kìa thấy he hé ra kia kìa. Cho thằng em lườm thử cái nào.

Gã bán hàng đứng sững như trời trồng.

- Nào, cởi áo ra xem nào, - thằng kia kèo nhèo.

- Không phải tôi, - gã bán hàng lấp bắp bâng tiếng Anh, nhán như ngâm sỏi.- Anh bạn bán ca tối mới có.

Tay khách cười nham nhở, nghe vừa đều vừa ác :

- Cứ cởi áo ra rồi có hay khôn thì biết chứ gì.

Gã bán hàng lùi lại định chạy vòng qua mép lò để chuồn vào cánh cửa dẫn sang phòng xép. Nhưng thằng kia đã nhắc tay lên – trong tay đã có một khẩu súng đen xì. Hấn nổ một phát. Viên đạn xuyên qua ngực gã bán hàng, khiến gã bị hất vào thành lò và từ từ tụt xuống. Tên khách bước vào quỳ, cúi xuống, giật tung chiếc sơ mi làm cúc áo văng tứ phía. Trên bộ ngực đầm đìa máu còn trông rõ vết xăm : một đôi gian phu dâm phụ ôm nhau và một lưỡi dao xâu cả hai đứa. Gã bán hàng yếu ớt đưa tay lên như định che đi. Tên khách giết người cúi xuống tuyên án :

- Phabridiô, Maicơn Côrleône có lời hỏi thăm mày đấy.

Hấn dí nòng súng vào sát sọ gã kia và bóp cò. Sau đó hấn bước nhanh ra đường. Một chiếc xe đang chờ hấn bên hè, cửa xe mở sẵn. Hấn chui tọt vào xe và gã đàn ông ngồi sau tay lái bèn nhấn hết ga.

Máy điện thoại mắc trên bệ cổng reo chuông. Rôccô Lampône bước đến nghe. “Hàng đã bốc xong” - một giọng nói vang lên trong ống nghe rồi tạch một cái, im bật. Rôccô leo lên xe phóng về phía Xônni Côrleône bị phục kích đêm nào. Gã chạy xe theo con lộ, phóng ra ga xe lửa Uôntaph và bỏ xe ở trước sân ga. Ngay cạnh đó hai đứa đang chờ gã trong một chiếc xe khác. Mười phút sau, cả ba đã đến một khách sạn du lịch trên xa lộ Bình Minh và đánh xe vào trong sân. Bỏ hai thằng đồng bọn trong xe, Rôccô Lampône bước đến một túp nhà cất theo kiểu nhà nông thôn Thụy Sĩ. Một cú đá cực mạnh làm cánh cửa bung hấn khỏi bản lề và Rôccô lao vào phòng.

Lão già bảy mươi Philip Tataglia ăn diện theo kiểu mới lọt lòng đứng bên chiếc giường có một con bé chanh cốm đang nằm. Rôccô găm vào bụng lão liên tiếp bốn viên đạn. Sau đó gã quay người chạy ra xe. Bọn kia lại bỏ gã xuống ga Uôntaph, Rôccô sang xe mình và theo đường cũ trở về. Đến nơi gã vào gặp ngay Maicơn Côrleône và một phút sau lại ra canh cổng.

Trong căn hộ ở Bronx, Anbert đã sửa soạn xong bộ sắc phục cảnh sát của mình và chậm rãi mặc vào người. Gã mặc quần, mặc áo, thắt cavát, khoác áo ngoài. Gã cầm dây lưng và bao súng lên. Khi bị đuổi khỏi ngành, gã đã phải trả súng, nhưng những đồ quân dụng khác không hiểu sao chẳng ai đòi cả. Khẩu súng hôm nay cũng là loại súng 38 Police Special dành riêng cho cảnh sát, nhưng lại do Clemexa cấp với bộ phận nòng đặc biệt vô tung tích, không lo bị lần ra.

Nêri lật ổ đạn ra chấm ít dầu rồi đóng vào, thử bóp cò, ngon lành. Xong xuôi gã mới nạp đầy đạn và nhét súng vào bao.

Bây giờ thì yên tâm rồi.

Nêri nhét cái nón cảnh sát vào cái bao giấy, khoác áo choàng dân sự bên ngoài bộ đồ cảnh sát và so lại đồng hồ. Mười lăm phút nữa sẽ có xe chờ ở dưới. Mười lăm phút đó gã dành hết để soi gương, xoay sở ngắm nghĩa các kiểu. Không còn gì đáng ngại nữa. Trông gã đúng là một thầy cò thực thụ.

Gã thông thả đi xuống đúng lúc một chiếc xe dừng lại, ở ghé trước có hai thằng đàn em của Rôccô Lampône. Nêri ngồi vào ghế sau. Xe vừa chạy ra khỏi khu mình, gã lắc vai cho tấm áo choàng rơi xuống. Nêri không thèm nhấc lên. Gã xé gói giấy và bằng một động tác thuần thục đội cái mũ lên đầu.

Đến góc đường Năm năm cắt đại lộ Năm, chiếc xe dừng lại. Nêri xuống xe. Với một cảm giác là lạ, gã đi xuôi theo đại lộ Năm - đã bao nhiêu lần gã mặc bộ sắc phục này đi tuần các phố ... Người đông như trẩy hội. Gã đã qua ba khối nhà và đã đến trước trung tâm Rockefolơ, đối diện thánh đường Thánh Patrick. Chiếc limousin gã cần, nghênh ngang đứng một mình cùng bên này đường dưới một dây biển cấm “CẤM DỪNG” và “CẤM ĐỔ”. Nêri chậm bước – còn hơi sớm. Gã đứng lại và giả vờ ghi gì đó vào sổ tay, sau đó lại bước tiếp. Đến ngang chiếc xe, gã gõ dùi cui vào sườn xe.

Tay tài xế ngơ ngác nhìn lên. Nêri trở dùi cui vào tấm biển “CẤM ĐỔ” và phát tay – cút. Tay tài xế ngán ngẩm quay mặt đi.

Nêri bước xuống lòng đường và đi vòng sang chỗ tay tài xế ngồi. Trông tướng thằng lái xe đúng là cái loại gã khoái tấn nhất. Bằng một giọng cố tình trịch thượng, Nêri bảo :

- Này ông nghè, ông có biển sớm hay muốn xơi một giấy phạt vào đít đấy ?

Thằng tài xế phớt tỉnh đáp :

- Mời thầy về bớt mà hỏi sẽ rõ. Còn muốn phạt thì đưa biên lai đây.

- Biển ngay, không ông lại lôi ra đường giằng ột trận bây giờ.

Thoắt cái trong tay gã tài xế đã có một tờ mười đôla. Chỉ với một tay, nhóang một cái gã đã gập tờ tiền thành một viên giấy vuông vắn rồi định dút vào túi Nêri. Nêri lại khệnh khạng leo lên vỉa hè và ngoắc ngón tay gọi gã tài. Thằng này đành chui ra khỏi xe.

- Xin mời cho xem bằng lái và chứng chỉ đăng ký.

Đúng như kế hoạch đã định, Nêri định lôi tay tài xế vòng ra góc đường, nhưng chắc không kịp mất rồi. Khẽ liếc mắt gã thấy từ Bilding Plaza có ba gã đàn ông to vạm từ bậc thềm bước xuống và đi về hướng đại lộ Năm. Đó là Bardini v2 hai thằng cận vệ đang chuẩn bị lên đường đi gặp Maicơn Córleone. Chưa kịp nhìn cho rõ thì một thằng cận vệ đã tách ra chạy lên trước để xem có chuyện gì với chiếc xe của ông chủ Bardini.

- Gì đấy mà ? - Thằng kia hỏi gã lái xe .

Thằng lái xe đáp nhát gừng :

- Có quái gì đâu, bị phạt. Bố này chắc mới đổi về. Lúc đó Bardini với thằng cận vệ thứ hai cũng vừa đến.

- Chuyện gì nữa đây ? - Hấn bực dọc hỏi ông ổng .

Nêri ghi số xe vào sổ rồi trả lại giấy tờ cho tay lái xe. Xong xuôi gã nhét sổ tay vào túi quần và lúc rút ra thì trong tay gã đã cầm khẩu 38 Special rồi.

Ba viên đạn găm trúng bộ ngực thùng tônô của ông Trùm Bardini trước khi ba thằng đàn em hét rộng rồi tay chân và mạnh thằng nào thằng ấy lùi. Nêri cũng lẩn vào đám đông và ngoắt qua góc phố, nơi chiếc xe đang đợi gã. Xe chạy về hướng đại lộ Chín vào trung tâm thành phố. Đến gần vườn Chenxi, lúc đó đã kịp bỏ mũ và thay quần áo, Anbert Nêri đổi sang xe khác. Súng lục và quần áo cảnh sát nằm lại trên đệm xe. Gã biết rằng cái đó đã có bọn khác lo. Một giờ sau Anbert Nêri đã an toàn về đến cư á ngoại ô và ra mắt Maicơn Córleone.

Dưới bếp nhà ông Trùm quá cố, Texxiô đang ngồi giết thời gian bên cốc cà phê thì Haghen bước vào.

- Maicơn đã sẵn sàng, - y nói. - Đã đến lúc gọi điện thoại cho Bardini bảo hắn ra đi được rồi.

Texxiô đứng lên bước đến chỗ máy điện thoại treo trên tường. Lão quay số điện thoại văn phòng tại Niu York của Bardini.

- Bọn tôi sang Bruklin đây. - Lão nói ngắn, đoạn bỏ máy và mỉm cười nhìn Haghen. - Hy vọng hôm nay Maicơn sẽ thành công.

- Tôi tin chắc là thế, - Haghen nghiêm giọng đáp.

Y đưa Texxiô từ trong bếp ra ngoài thềm và qua sân sang nhà Maicơn. Một tay cận vệ ngăn hai người lại thông báo :

- Ông chủ nói sẽ đi xe riêng. Hai ông cứ việc đi trước.

Texxiô nhăn nhó nhìn Haghen :

- Kiểu quái quỷ gì thế này ? Nó làm hỏng hết bố trí của tao rồi.

Đúng lúc ấy từ đâu mọc ra ba thằng cận vệ đứng xung quanh. Haghen nhẹ nhàng nói :

- Tôi cũng không đi với ông được, Texxiô.

Lão caporegime mặt nhọn hiểu ngay trong chớp mắt. Hiểu và chấp nhận. Trong một phần giây lão cảm thấy không còn chút sức lực nào hết – nhưng chỉ một phần giây - rồi lập tức trấn tĩnh ngay.

- Mày làm ơn bảo Maicơn rằng đó chẳng qua chỉ là làm ăn, một việc bất đắc dĩ chứ thực ra tao vẫn mến nó.

Haghen gật đầu :

- Cái đó anh ấy biết.

Texxiô thần người ra một chút, sau đó nói khẽ :

- Tôm, mày gỡ giúp tao vụ này được không ? Chẳng gì cũng tình xưa nghĩa cũ mà.

Haghen lắc đầu :

- Tôi chịu, - y nói .

Y nhìn bọn cận vệ vây xung quanh Texxiô, đưa lão ra xe. Y thấy trong người đau nhói. Texxiô xưa nay là tay cừ nhất trong cánh Còrlêone. Ông Trùm không tin cậy ai bằng lão, ngoài Luca Brađi. Thật xót xa, một người khôn ngoan như Texxiô đã sống đến tuổi này mà không giữ được cho trót đời.

Carlô Ritđi, vẫn ngồi đợi gặp Maicơn. Thấy người ra kẻ vào tấp nập đâm sột ruột. Chắc chắn đã xảy ra một chuyện quan trọng gì đó - còn hẳn hình như lại bị bỏ rơi nữa rồi. Hẳn nóng ruột quay điện sang cho Maicơn. Một tay cận vệ cầm máy, chạy đi gọi Maicơn rồi chạy về bảo rằng Carlô cứ đợi đấy. Maicơn sắp xong việc ngay thôi.

Carlô gọi điện cho cô nhân tình hẹn nhau đi ăn tối rồi hai đứa sẽ vui suốt đêm. Maicơn bảo sắp sang, có bàn công việc gì cùng lắm cũng chẳng quá hai tiếng. Hẳn quyết định thay quần áo sẵn để lát nữa khỏi mất thời gian. Hẳn vừa mới xỏ tay vào áo sơmi thì nghe có tiếng gõ cửa. Carlô ra mở cửa – và rụng rời chân tay vì khiếp hãi. Trên ngưỡng cửa là Maicơn Còrlêone mặt mũi đờ đờ sát khí mà nhiều lần Carlô Ritđi đã thấy trong mơ.

Sau lưng anh là Haghen và Rôccô Lampône , mặt mày cũng rất nghiêm trọng như thể đang phải cầm lòng mà đến báo tin gỡ Cả bọn bước vào, Carlô đưa chúng vào phòng khách. Hẳn cổ trấn tĩnh, than thầm rằng dạo này đâm yếu bóng vía quá. Maicơn choang một câu như sét đánh khiến hẳn bủn rủn cả người chỉ chực buồn nôn.

- Mày phải trả lời về cái chết của Xantinô.

Carlô làm bộ ngỡ ngẩn, không nói không rằng. Haghen và Lampône tách ra đứng mỗi đứa một bên vách. Maicơn đứng đối diện với hẳn.

- Mày đã bán đứng Xônni cho bọn Bardini.- Maicơn lạnh lùng trầm giọng nói. - Mày đóng kịch hành hạ con em tao, mày bảo Bardini rằng trò hề ấy sẽ nhử được Xônni ra chứ gì ?

Mất hồn mất vía đến quên mất cả thể thống, mất hết tư cách, Carlô Ritđi cuống cuồng lắp bắp :

- Xin thề là em vô tội. Xin thề trên đầu mấy đứa con là em không có tội tình gì, anh Maicơn. Đừng, em van anh...đừng làm thế, anh Maicơn.

Maicơn thần nhiên nói :

- Bardini chết rồi. Philip Tataglia cũng thế. Hôm nay tao muốn bao nhiêu ân oán trả hết một lần. Vì thế đừng nói là mày không biết. Mày chịu nhận tội thì còn may ra ...

Haghen và Lampône đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên . Ra Maicơn không dứt khoát thẳng tay bằng Bô Già. Hèn hạ như Carlô Ritđi thì bắt nhận tội làm quái gì ? Bất trung, bất tín rành rành ra rồi ! Hay Maicơn còn e ngại giết oan người vô tội, phải đợi chính mồm nạn nhân thú nhận mới chịu tin ? Maicơn ổn tồn an ủi.

- Mày sợ cái gì cơ chứ ? Mày nghĩ xem, chẳng nhẽ tao lại nỡ để con em ruột tao thành bà goá hay sao ? Để mấy đứa cháu ruột của tao thành mồ côi hay sao ? Gì thì gì, tao cũng là cha đỡ đầu của một đứa chứ có phải không đâu. Không, mày sẽ bị trừng phạt kiểu khác. Từ nay về sau mày sẽ không còn quyền lợi gì trong gia đình này nữa. Lát nữa chúng nó sẽ đưa mày ra máy bay, ày về Las Vegas với vợ con rồi ở luôn dưới đó. Tao sẽ gửi trợ cấp cho Cônni. Thế thôi. Có điều mày đừng thề thốt với tao rằng mày vô tội – nói

thế chả hoá ra mày bảo tao ngu, tao mà mà cái lên thì đừng có trách. Nào, đứa nào gạ gãm mày ? Tataglia hay Bardini ?

Nhức nhối bởi hy vọng được sống sót, nhẹ cả mình vì không bị giết, Carlô Ritđi lẩm bẩm :

- Bardini.

- Có thể chứ, - Maicơn nói nhỏ. Anh phẩy tay, tiếp : - Còn bây giờ thì đi đi. Chúng nó sẽ đưa mày ra máy bay.

Carlô ra trước, ba đứa kia bám theo luôn. Trời đã tối, nhưng khoảnh sân sáng rực ánh đèn pha như mọi ngày. Một chiếc xe chạy đến – xe của Carlô, hẳn nhận ra ngay. Nhưng hẳn không nhận ra thẳng lái. Trong góc xe lại còn một đứa nào đó nữa. Lampône mở cửa trước cho Carlô ngồi cạnh thẳng lái. Chiếc áo sơmi lụa của hắn ướt đầm mồ hôi. Maicơn còn dặn theo :

- Tao sẽ gọi điện báo cho vợ mày biết tối nay mày đến.

Xe chuyển bánh chạy ngay ra cổng và tăng tốc độ. Carlô Ritđi ngoái lại xem ai ngồi ghế sau thì đúng lúc đó, bằng một động tác rất thiện nghệ, rất khéo léo, như một bé gái thất nơ ềo, Clemenxa đã quấn dải băng lụa quanh cổ hắn. Carlô dấy lên và sợi dây băng mềm mại thắt chặt cổ, chìm sâu vào lớp da, mỗi lúc một xiết chặt thêm. Bỗng thân hình Carlô mềm oặt ra. – và mùi xú uế xộc lên nồng nặc. Vậy là toi đời Carlô Ritđi. Nhưng để cho chắc ăn, Clemenxa tiếp tục giữ hai đầu dây một lúc nữa mới buông ra. Thân xác Carlô ngã chúi vào cửa xe. Clemenxa ngồi lại cho thoải mái và cuốn dải lụa đút vào túi. Nhưng việc cần thiết nhất lúc này là phải quay kính xuống cho đỡ thối cái đã.

Cánh Côrleône đã có thể mừng chiến thắng được rồi. Ngay trong hôm ấy Clemenxa và Lampône tung toàn bộ các regimes của mình ra hỏi tội bằng hết những đứa xâm phạm giang sơn của gia đình Côrleône. Neri được giao quyền cầm đầu regime của Texxiô. Các ổ bao thầu đánh cá của Bardini bị quét sạch. Hai tay súng cao cấp của hắn đang ngồi thông thả xỉa răng sau bữa ăn trong một quán Italia ở đường Manbôri thì bị hạ thẳng cẳng. Lão thành hoàng của làng đánh cá thể thao - một tay mỗi lái có cỡ làm trung gian cho Bardini quan hệ với chính quyền - bị giết chết tươi lúc đang từ trường đua trở về sau một quả trúng đậm. Hai tay gá bạc lớn nhất trong khu bến tàu biển mất tăm – mãi nhiều tháng sau hài cốt của chúng mới được tìm thấy ở đồng lầy Niu Giơxi.

Chỉ một tuyệt chiêu tàn độc, Maicơn đã giành lại ngôi bá chủ trong giới giang hồ Niu York cho gia đình Côrleône. Dân anh chị kiềng Maicơn không chỉ vì chiến thuật tài tình mà còn vì một lẽ : bao nhiêu caporegime cốt cán của hai cánh Bardini và Tataglia bị anh thu phục hết !

Maicơn đã có thể mừng chiến thắng một cách toàn vẹn nếu không có trò làm mình làm mẩy của con em...

Nghe tin dữ, Cômni vội bỏ bọn trẻ lại Las Vegas và tức tốc cùng bà Côrleône đáp máy bay về Niu York. Trước khi xe vào đến cổng, cô ta còn giận lòng được. Nhưng vừa đến nơi, không để bà mẹ kịp can ngăn, Cômni phóng qua mặt đường rải sỏi chạy sang biệt thự của Maicơn Côrleône. Vợ chồng Maicơn đang ngồi trong phòng khách thì Cômni lao xộc vào. Kêi bước ra định ôm hơn cô em chồng để an ủi - bỗng khựng lại như trời trồng trước những lời chửi rửa, xỉa xói mà Cômni xổ vào mặt anh trai.

- Đồ khốn nạn, đồ súc sinh ! – Cômni gào xa xả. - Mày giết chồng bà ! Bà biết ngay mà. Mày đợi bố chết không còn ai ngăn được mày nữa là mày giết người ta ! Mày oán chồng bà vì vụ Xômni – mày để bụng thù anh ấy từ bấy lâu đến giờ, mày rắp ranh hại anh ấy ! Nhưng bà còn đây thì mày có nghĩ đến không ? Nó có nghĩ cái con tườu thì có ! Tôi biết làm gì bây giờ, giới ơi là giới ... - Cômni lông lộn tru tréo. Hai tên cận vệ mò vào, đứng sau lưng Cômni đưa mắt nhìn Maicơn ra ý hỏi. Nhưng Maicơn cứ đứng nhìn, đợi cô em nói cho hết. Kêi bâng hoàng gọi cô em chồng :

- Cômni, nói gì mà độc mồm độc miệng thế em ? Thôi nào.

Đến đó Cômni mới thôi lông lộn. Giọng cô ta bây giờ trở nên cay độc :

- Thế chị có bao giờ tự hỏi nó cứ giữ rịt Carlô bên mình thế không ? Ngày từ đầu nó đã biết thế nào nó cũng giết chồng tôi rồi. Nhưng vì bố còn sống nên nó không dám. Không đời nào bố lại để cho nó giết Carlô. Nó biết thế nên phải chờ. Rồi sợ người ta biết, nó mới giả vờ giả vịt nhận đỡ đầu cho con tôi. Nó là con vật không tim. Chị tưởng chị hiểu rõ chồng chị chẳng ? Thế chị có biết nó giết bao nhiêu người cùng một lúc

với chồng tôi không ? Chị cứ đọc báo khác biệt. Bardini này, Tataglia này, với bao nhiêu người nữa... Tất cả là thằng anh tôi nó giết đấy!

Cônni càng nói càng hăng và lại bắt đầu nổi điên. Cô ta xông đến định nhổ vào mặt Maicon nhưng mồm miệng khô khốc không còn tí nước bọt nào.

- Đưa nó về nhà và gọi bác sĩ ngay, - Maicon ra lệnh.

Hai thằng đứng sau lập tức tóm tay Cônni lôi đi. Kêi bàng hoàng, thẳng thốt hỏi chồng :

- Sao cô ấy lại nói thế, Maicon ? Nó dựa vào đâu mà nói như vậy ?

Maicon nhún vai :

- Tại nó quần trí đấy mà.

Kêi nhìn thẳng vào mắt anh :

- Không đúng, Maicon, - em xin anh đấy, không đúng thế, phải không anh ?

Maicon lắc đầu mệt mỏi :

- Tất nhiên là không đúng rồi. Em cứ tin anh. Đây là lần đầu tiên và là lần cuối cùng anh cho phép em hỏi han công việc của anh và anh sẽ trả lời. Em nghe đây : - Không có chuyện ấy đâu!

Chưa bao giờ Maicon nói quả quyết đến thế. Anh nhìn thẳng vào mắt Kêi, muốn mang hết niềm tin, sau ngần ấy năm chung sống để thuyết phục cô tin. Và thế là cô tin. Cô mỉm cười hối hận và chìa má cho Maicon hôn.

- Hai đứa mình phải uống một tí mới được, - Kêi nói.

Cô chạy xuống bếp lấy đá và từ dưới đó nghe thấy tiếng cánh cửa lớn mở ra. Kêi nhìn lên phòng khách : Clemenxa, Nêri và Rôccô Lampône theo chân bọn vệ sĩ bước vào. Maicon đứng quay lưng về phía cô nên cô phải lánh sang một bên để nhìn mặt anh. Đúng lúc ấy Clemenxa hướng về phía chồng cô và trịnh trọng lên tiếng :

- Don Maicon !

Kêi trông rõ Maicon đang nhận lời xưng tụng của bọn tay chân. Trông anh hệt như một pho tượng hoàng đế La Mã toàn quyền sinh sát đối với thần dân của mình. Anh vươn thẳng người ,một chân bước lên, đứng khoan thai, cao ngạo; bộ mặt nhìn ngang của anh toả ra một sức mạnh lạnh lùng và uy nghi. Bọn caporeime cung kính đứng trước mặt anh. Thốt nhiên Kêi bỗng hiểu - tất cả những điều Cônni vừa lên án anh đều là sự thật. Cô lùi vào trong bếp và âm thầm khóc.

hết: Chương 31, xem tiếp: Chương 32

32. Chương 32 (Hết)

Tồn hần một năm vận động ngoại giao khéo léo, Maicon Còrleone mới đứng vững ở địa vị bá chủ của tất cả các băng giang hồ toàn nước Mỹ và hoàn tất chiến công đẫm máu của gia đình Còrleone. Mười hai tháng rông, anh chia đều thời gian sống ở hai nơi : tại đại bản doanh Long Bích và ngôi nhà mới ở Las Vegas. Cuối năm Maicon mới quyết định ngừng hết các dịch vụ ở Niu York và bán toàn bộ khu đất. Vì vậy anh đưa cả nhà về Long Bích lần cuối cùng để chờ anh thu xếp dứt điểm mọi việc. Trong lúc đó, Kêi sẽ lo gói ghém đồ đạc và gửi đi. Hàng tỷ việc lắt nhắt đang còn phải lo.

Bây giờ, khi địa vị đứng đầu của gia đình Còrleone không còn ai thách mắc nữa, Clemenxa được tách hẳn ra thành một cánh riêng. Rôccô Lampône vẫn là caporegime. Anbert Nêri phụ trách an ninh trong tất cả các khách sạn chứa sòng bạc mà gia đình kiểm soát. Cả Haghen cũng làm việc cho xanhđica miền Tây do Maicon đứng đầu.

Thời gian đã chữa lành các vết thương cũ. Cônni Còrleone đã làm lành với ông anh – chưa đầy một tuần sau cơn phong ba nọ, cô đã chạy đến nhận lỗi và thề sống thề chết với Kêi rằng mình quần quá nói liều.

Chưa đầy một năm thì cô tái giá. Chồng mới của cô cũng dân Xixili, khá điển trai, lại có bằng, trường thương mại hàng hoàng. Gia đình anh ta cũng vào loại khá giả. Tuy bây giờ mới giữ được một chức vụ khiêm tốn trong mạng lưới làm ăn của gia đình Còrleone nhưng em rể ông Trùm thì lo gì không phát ?

Họ hàng đằng chồng rất khoái khi thấy Kêi Adamx – Còrleone cải đạo Gia tô, kéo cả hai đứa con sang theo. Riêng Maicơn thì không thích – con cái đi đạo Tin lành cũng tốt, vả lại như thế có vẻ Mỹ hơn. Kêi không ngờ mình lại hợp với Nêvada đến thế. Cô thấy yêu phong cảnh ở đây : những vách đá gan gà, những khe sâu hun hút, những sa mạc nứt nẻ và cái mát mẻ êm dịu bất chợt của những hồ nước, ngay cả cái nóng bực ở đây cô cũng thấy yêu. Hai đứa con trai có riêng mấy con ngựa lùn để cưỡi chơi. Trong nhà không phải bọn cận vệ mà là những đầy tớ bình thường. Và cả Maicơn cũng sống bình yên hơn - đi làm thì là chủ hãng xây cất, còn nghỉ ngơi giải trí đã có các câu lạc bộ của giới kinh doanh, các tổ chức xã hội. Anh tỏ ra quan tâm lãnh đạo đối với sinh hoạt chính trị ở địa phương, tuy không bao giờ ra mặt can thiệp vào, một cuộc sống tốt đẹp. Kêi rất mừng, được xa hẳn Niu York và giờ đây Las Vegas là nơi thường trú của họ. Cô nóng lòng muốn đẩy ngay, như thể nằm bệnh viện lâu chỉ mong về nhà.

Đêm cuối cùng ấy Kêi thức giấc từ tờ mờ sáng . Bên ngoài những chiếc xe thùng hạng nặng ầm ầm xoay sở chuẩn bị bốc đồ đi. Chiều nay cả nhà sẽ đáp máy bay xuống Las Vegas, kể cả bà Còrleone.

Lúc Kêi từ buồng tắm bước ra, Maicơn đang ngồi dựa gối hút thuốc.

- Lẽ với lạt kiểu gì mà lu bù thế không biết, anh cần nhần. – Nhiêu khê quá! Chủ nhật đi lẽ còn được, tha hồ, chứ sáng nào cũng đi mà chết à ? Định bắt chước mẹ chồng đấy ?

Anh nhồm dậy bật đèn.

Kêi ngồi ghé vào mép giường, thông thả đáp :

- Mới quy đạo ai chả chăm đi lẽ.

Maicơn thò tay xoa đùi Kêi, cô co rúm người lại :

- Thôi nào . Sáng nay người ta còn chịu lẽ mình Chúa đấy.

Đoạn cô đứng lên. Maicơn không giữ, chỉ nhìn cô cười khẩy :

- Mẹ thì chăm thế mà hai thằng con nghe đi lẽ là chỉ nhắm nhắm chuồn mới lạ.

Kêi rất khó chịu cái kiểu nhìn xoi mói của chồng – mà cô ngầm gọi là kiểu ông Trùm.

- Còn kịp chán, - cô đáp. - Để chuyển nhà xong em sẽ canh kỹ hơn à xem.

Kêi hôn chồng và ra đường. Mặt trời mùa hè nhô lên như quả cầu hồng thắm ở đằng đông và không khí đã ẩm hơn một chút. Cô bước ra cổng, nơi chiếc xe đang chờ. Bà Còrleone đã ngồi ở đó chờ cô, mặc toàn đồ đen theo lối quả phụ. Lâu nay hai mẹ con sáng nào cũng đi lẽ sớm, giờ đã thành lệ. Cô khẽ hôn bà rồi ngồi vào sau tay lái. Bà nhìn cô ngờ vực :

- Con ăn sáng rồi đấy à ?

Kêi lắc đầu :

- Không đâu , mẹ.

Bà hài lòng thấy con dâu theo đúng lời răn. Một lần Kêi quên mất luật đạo bắt phải nhịn ăn từ nửa đêm trước hôm dự lẽ mình Chúa. Chỉ có mỗi một lần mà bà cứ nhắc mãi. Rồi bà hỏi han : “Con có đói không? Có mệt không ?”

- Không sao, mẹ ạ, - cô đáp.

Sáng sớm ngôi nhà thờ nhỏ trông trở hoang vắng đến nao lòng. Các lớp cửa kính ngăn hơi nóng lọt vào, nên bên trong mát rượi, u tịch. Kêi đỡ bà mẹ chồng lên các bậc thềm đá trắng rồi để bà vào trước, đến phút cuối cùng bao giờ cô cũng hơi ngại ngại. Sau đó cô cũng bước vào chỗ tranh tối tranh sáng mát rượi bên trong, nhúng mấy ngón tay vào bình nước thánh khẽ đưa lên môi rồi làm dấu. Trên bàn thờ, trước tượng các thánh, tượng Chúa bị đóng đinh trên thánh giá, ánh nến đỏ chập chờn mờ tỏ. Kêi sẽ sàng quỳ gối làm

dầu thánh trước khi len vào ghế nguyện, cúi đầu làm như cầu kinh. Kỳ thực cô chỉ âm thầm đợi đến lượt mình chịu lễ.

Chỉ ở đây, dưới mái vòm âm u của nhà thờ cô mới cho phép mình hướng ý nghĩ đến cuộc đời khác, đến mặt trái trong cuộc đời của chồng cô, hướng đến cái đêm hãi hùng cách đây một năm, khi anh đã lợi dụng lòng tin và tình yêu của hai người để lừa cô, để buộc cô tin rằng không phải anh đã giết đứa em rể.

Lần ấy cô đã quyết định không thể chung sống với Maicon, không phải vì anh đã làm cái điều khủng khiếp kia, mà vì anh đã cố tình lừa dối cô. Ngay sáng hôm sau, cô bỏ về nhà bố mẹ để ở Niu Hemsipơ, mang theo cả hai đứa con. Cô không nói với ai một lời, mà chính cô cũng không rõ mình sẽ làm gì sau đó. Maicon hiểu ngay. Ngay hôm đầu tiên anh gọi điện cho cô, rồi thôi không quấy rầy cô nữa. Một tuần sau mới có chiếc xe mang biển số Niu York dừng lại trước nhà ông bà Adamx. Đó là Tôm Haghen.

Buổi chiều nói chuyện với Tôm Haghen hôm ấy dài dằng dặc- những giờ phút khủng khiếp nhất đời cô. Hai người thả bộ trong vạt rừng ven thị trấn, và Haghen đã không nể nang nương nhẹ gì cô. Phần Kêi, tệ nhất là cô phải nói chuyện với y bằng kiểu nói gai nhọn, móc mỉa mà xưa nay chưa bao giờ cô dùng.

- Có phải Maicon sai anh đến dọa tôi đấy không ?- Cô hỏi. - Tôi cứ tưởng phải có mấy thằng đầu gấu xách súng nhảy xuống bắt tôi về cơ đấy.

Lần đầu tiên từ ngày biết y, Kêi thấy Haghen nổi cáu.

- Này, bỏ cái kiểu trẻ con ấy đi nhá, - y gắt. - Chối tai quá. Cô không thấy xấu hổ hả, Kêi ?

- Thì xin lỗi vậy.

Hai người ra đến lối mòn nhỏ rợp bóng cây. Haghen bình tĩnh hỏi :

- Tại sao cô lại bỏ đi ?

- Bởi vì Maicon đã nói dối tôi, - cô nói. - Bởi vì anh ta đã nhạo báng tôi khi nghe lời tôi đồng ý nhận làm cha đỡ đầu cho đứa con của cônni. Anh ta đã phản bội tôi. Tôi không thể yêu thương một con người như thế. Tôi không thể sống kiểu ấy được. Tôi không muốn bọn con tôi lại có một người bố như vậy.

- Cô nói gì tôi không hiểu, - Tôm nói.

Lần này thì đến lượt Kêi nổi khùng :

- Tôi nói rằng anh ta đã giết thằng em rể của mình! Có thể thôi mà anh không hiểu à ?- Cô ghen lời một thoáng. - Đã thế anh ta còn lừa tôi nữa.

Hai người im lặng một lúc lâu. Cuối cùng Haghen lên tiếng :

- Cô không biết sự thực có đúng thế hay không, và cô không thể biết được. Nhưng ta cứ tạm cho là đúng thế đi - nhớ là tôi không khẳng định điều ấy. Vậy nếu tôi dẫn ra được những lý lẽ phần nào biện hộ cho những hành động kiểu ấy thì cô tính sao ? Nghĩa là có thể biện hộ cho chúng...

Kêi ngắt lời, khinh bỉ nhìn y :

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh thủ vai luật sư bào chữa đấy. Trò này anh làm không đạt lắm đâu, Tôm.

Haghen cười nhạt :

- Cũng chẳng sao, nhưng cô cứ nghe hăng nào. Nếu lần ấy Carlô đánh Cônni không phải vô tình mà theo một kế hoạch vạch sẵn, cố ý như Xônni ra khỏi nhà - mà bọn kia đã biết rằng Xônni hay đi theo đường GiônxBích, thì sao ? Nếu Carlô đã bị mua để hấn giúp bọn kia giết Xônni thì sao ? Lúc ấy thì sao nào ?

Kêi không đáp. Haghen nói tiếp :

- Và nếu một người có ý chí như ông Trùm mà thấy không đủ sức làm những điều cần thiết - tức là giết thẳng rẽ đi để trả thù cho con, thì sao ? Nếu cụ đã đuối hơi rồi và cho Maicon nổi nghiệp vì biết nó sẽ gỡ gánh nặng này cho cụ, chịu tội thay cho cụ, thì sao ?

- Nhưng việc ấy đã qua lâu rồi cơ mà, - giọng Kêi đầm đìa nước mắt. - Đã mấy năm rồi chứ ít gì đâu . Tại sao lại không thể tha thứ cho Carlô ? Cứ quên đi mà sống, không nhớ đến chuyện cũ nữa, không được à ?

Cô dắt Tôm Haghen theo lối mòn trên trăng cỏ ra đến dòng suối rợp bóng liễu. Haghen ngồi thụp trong đám cỏ dày và thở dài :

- Giá kể ở một nơi như thế này thì có thể quên được đấy.

Kêi trầm ngâm nói :

- Anh ta không còn là con người tôi đã lấy làm chồng nữa.

Haghen cười cụt lủn :

- Giá anh ấy vẫn như thế thì đã xanh cỏ từ lâu rồi. Còn cô thì bây giờ là bà goá. Và thế là hết chuyện.

Kêi phát câu hỏi dồn :

- Như thế là thế nào ? Anh có thể giải thích được không, đồ quỷ kia ? Anh có thể giải thích cho rõ ràng dù chỉ một lần trong đời được không ? Maicon thì không, tôi biết rồi, nhưng còn anh. Anh không phải dân Xixili kia mà, anh có thể nói thẳng ra với một người đàn bà, tôn trọng người ta như đối với chính mình được chứ, Tôm ?

Lại một lúc im lặng kéo dài. Haghen lắc đầu :

- Cô xét đoán về Maicon sai rồi. Cô bực mình vì anh ấy nói dối cô. Nhưng anh ấy đã báo trước là đừng nên hỏi gì về công việc của anh ấy cơ mà. Cô bực mình vì anh ấy nhận làm cha đỡ đầu cho thằng nhỏ của Cônni. Nhưng đó là cô ép anh ấy nhận cơ mà. Vả lại, nếu dằng thẳng ra thì đó là nước cờ đúng nhất anh ấy phải chọn. Đó là kế nghi binh nhằm ru ngủ sự cảnh giác của thằng kia.

Haghen nhìn cô với một nụ cười u ám :

- Thế nào, cô hài lòng chưa ? Cô hiểu tôi nói gì rồi chứ ?

Kêi im lặng cúi đầu. Y tiếp :

- Được rồi ,tôi sẽ nói rõ hơn. Sau khi ông Trùm qua đời, bọn kia đã sắp xếp để khử Maicon. Mà cô biết ai đã bán anh ấy không ? Texxiô đấy. Nghĩa là phải giết Texxiô. Phải giết cả Carlô nữa. Bởi lẽ tội phản bội là không thể tha thứ được. Cho rằng Maicon tha thứ, nhưng người đời không thể tha thứ cho chính mình, vì vậy mỗi người kiểu ấy đều nguy hiểm. Maicon thực sự gắn bó với Texxiô. Anh ấy yêu quý cô em gái của mình. Nhưng nếu để Texxiô và Carlô sống sót là anh ấy đã coi thường nghĩa vụ của mình, đối với cô và bọn trẻ, đối với gia đình anh ấy, đối với tôi và gia đình tôi. Bọn này sẽ từng ngày, từng giờ luôn luôn là mối đe dọa đối với chúng ta.

Kêi lắng nghe y mà nước mắt dàn dụa. Cô hỏi :

- Thế Maicon bảo anh đến nói điều đó với tôi đấy à ?

Haghen nhìn cô, tỏ vẻ ngạc nhiên thực sự :

- Đâu có. Anh ấy bảo tôi nhắn cô rằng cô muốn gì cũng được, làm gì cũng được, miễn là cô phải trông nom bọn trẻ cho tốt. Anh ấy còn đùa rằng đối với anh ấy, cô mới là don.

Kêi đặt tay lên vai Haghen, hỏi :

- Nghĩa là không phải Maicon sai anh nói à ?

Haghen ngập ngừng do dự, tự hỏi không biết có nên nói hết sự thật hay không.

- Ra là cô chưa hiểu gì hết, - y nói. - Nếu Maicon biết tôi để lộ chuyện này cho cô thì tôi đi đời.

Y lại im lặng.

- Trên đời này chỉ có ba người mà không bao giờ Maicon đụng đến – đó là ba mẹ con cô.

Năm phút trôi qua dường như vô tận. Sau đó Kêi đứng lên và hai người chậm rãi quay về. Gần đến nhà, Kêi nói :

- Sau bữa tối, anh ẹ con chúng tôi đi nhờ xe về Niu York được không ?

- Thì tôi đến đây chỉ có việc ấy thôi mà.

Một tuần sau, cô đến gặp cha linh mục và xin cải đạo Gia tô.

Từ nóc vòm thăm thẳm của thánh đường vẳng ra một hồi chuông kêu gọi con chiên ăn năn hối lỗi. Kêi nắm tay vồ ngực đúng như cô được dạy. Những tiếng chân bước - tiếng chân các tín hữu theo nhau lần lượt bước đến bàn thờ. Kêi cũng đến và cũng quỳ gối ở hàng ghế đầu khi chuông gióng lần thứ hai. Kêi lại đấm ngực, tay nắm chặt. Cha linh mục đến trước mặt cô, Kêi khẽ ngửa cổ, há miệng đón miếng bánh mỏng tanh. Một khoảnh khắc thiêng liêng kỳ bí. Miếng bánh tan dần trong miệng và trôi xuống.

Như một kẻ thành tâm ăn năn, Kêi cúi đầu trên hai cánh tay khoanh lại đặt trước bàn thờ cầu nguyện sám hối. Cô xua đi mọi ý nghĩ về mình, về các con, hết thấy căm giận và phẫn uất, tất cả bắn khoăn, thắc mắc. Và dọn sạch tâm linh, với mong muốn vừa cuồng nhiệt, vừa sâu xa được trọn tin, được chứng giám, như mỗi ngày, sau hôm Carlô Ritđi bị giết, cô cất lời cầu nguyện cứu rỗi linh hồn Maicon Córleone.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-gia-the-godfather>